https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105
ÔM EM ĐI
Diệp Tu Viễn
HÀM YÊN

Mục lục

Chương 1: Bạn Học, Xin Hãy Giúp Đỡ!

Chương 2: Đây Là Bạn Trai Tôi

Chương 3: Người Em Thích Là Như Thế Này Đấy!

Chương 4: Em Đút Cơm Cho Anh Ăn Nhé!

Chương 5: Tôi Và Mọi Người Không Giống Nhau

Chương 6: Em Chỉ Thương Hại Tôi

Chương 7: Em Thích Anh

Chương 8: Người Thích Nói Lời Xin Lỗi Nhất

Chương 9: Chúng Ta Cứ Quyết Định Như Thế Đi

Chương 10: Bởi Vì Anh

Chương 11: Tiểu Kết, Anh Sẽ Đau Lòng

Chương 12: Anh Không Thấy Rằng, Trăng Đêm Nay Rất Tròn Sao?

Chương 13: Em Không Cần Hạnh Phúc Hơn Anh

Chương 14: Anh Muốn Đánh Chết Hắn, Em Có Tin Không?

Chương 15: Làm Chuyện Anh Muốn Làm

Chương 16: Anh Cảm Thấy Mình Thật Sự May Mắn Mới Quen Được Em

Chương 17: Diệp Tư Viễn, Cùng Leo Núi Nào!

Chương 18: Tiểu Kết À! Em Là Một Cô Gái Tốt!

Chương 19: Anh Đã Làm Được!

Chương 20: Tối Nay Chú Ý An Toàn Nhé!

Chương 21: Nhưng Anh Là Chính Anh, So I Believe

Chương 22: Em Đã Chuẩn Bị Sẵn Sàng! (H)

Chương 23: Đi Ngắm Bình Minh Thôi!

Chương 24: Chỉ Là Anh Lại Nhớ Em (H)

Chương 25: Tiểu Kết, Anh Muốn (H)

Chương 26: Hai Chúng Ta Sẽ Ở Chung Sao?

Chương 27: Anh Đã Rất Chắc Chắn

Chương 28: Tư Viễn, Em Rất Nhớ Anh (H)

Chương 29: Em Sẽ Luôn Ở Bên Anh

https://thuviensach.vn

Chương 30: Đánh Cược Đi!

Chương 31: Anh Thật Sự Muốn Ôm Lấy Em

Chương 32: Anh Không Tin Em Sao?

Chương 33: Ai Sợ Ai

Chương 34: Tư Viễn, Xin Lỗi Anh!

Chương 35: Hoan Nghênh Về Nhà!

Chương 36: Em Muốn Anh Cùng Chúng Em Chơi Đùa

Chương 37: Không Thể Rời Bỏ

Chương 38: Tin Tưởng Anh!

Chương 39: Em Sẽ Không Rời Xa Anh

Chương 40: Dũng Khí Và Sức Mạnh

Chương 41: Người Chồng Tốt Và Kẻ Háo Sắc

Chương 42: Không Biết Lộ Trình

Chương 43: Chào Mừng Đến Với Thành Phố D

Chương 44: Nó Là Của Anh

Chương 45: Anh Nuôi Em

Chương 46: Yêu Cầu Quá Đáng

Chương 47: Anh Tốt Chỗ Nào?

Chương 48: Liên Hoan Đêm Nguyên Tiêu

Chương 49: Trừng Phạt Việc Ăn Nói Lung Tung

Chương 50: Thế Giới Trước Đây.

Chương 51: Tiên Hoa! Anh Lại Đó Mặt

Chương 52: Khu Vui Chơi Của Tiểu Kết

Chương 53: Anh Ấy Có Thể Chăm Sóc Mình.

Chương 54: Nói Em Nghe.

Chương 55: Chim Bay Cùng Đường

Chương 56: Chuyện Thứ Nhất!

Chương 57: Củ Khoai Lang Phỏng Tay.

Chương 58: Đừng Có Nói Cầu Lông Gì Đó Với Anh.

Chương 59: Anh Đã Cho Em Cơ Hội

Chương 60: Tiểu Kết, Đã Xảy Ra Chuyện!

Chương 61: Càng Cách Càng Xa.

https://thuviensach.vn

Chương 62: Anh Tới Đón Em Về Nhà.

Chương 63: Em Thật Muốn Biết Sao?

Chương 64: Sweet Heart For¬Ev¬Er

Chương 65: Anh Muốn Tới Chỗ Em.

Chương 66: Đã Chuẩn Bị Tốt Rồi Sao.

Chương 67: Anh Tư Viễn, Anh Dùng Bữa

Chương 68: Tôi Sẽ Không Hối Hận

Chương 69: Anh Nhất Định Phải Trở Lại.

Chương 70: Cửa Xoay.

Chương 71: Chuyện Thứ Hai!

Chương 72: Tôi Biết Ngay, Anh Không Muốn Bỏ Lại Tôi.

Chương 73: Cho Anh Nhìn Em.

Chương 74: Tương Lai?

Chương 75: Đi Italy Tiên Sư Mày!

Chương 76: Dù Sao, Trời Vẫn Đầy Mây

Chương 77: Tại Sao Hả!

Chương 78: Toàn Thế Giới, Chỉ Có Em (Anh).

Chương 79: Cuối Cùng Là Anh Muốn Làm Gì?

Chương 80: Những Năm Kia.

Chương 81: Hình Xăm

Chương 82: That Place In Your Hear

Chương 83: Anh Đang Bồi Thường Sao?

Chương 84: Nếu Như

Chương 85: Chỉ Vì Em

Chương 86: Nút Thắt Trong Lòng

Chương 87: Hộp Bảo Bối Của Diệp Tư Viễn

Chương 88: Chuyện Thứ Ba!

Chương 89: Diệp Tư Viễn, Tạm Biệt.

Chương 90: Anh Xác Định.

Chương 91: Hồi Cuối (Phần 1)

Chương 92: Hồi Cuối (Phần 2)

Chương 93: Ngoại Truyện 1: Valen¬Tine'S Day (Thượng).

https://thuviensach.vn

Chương 94: Valen¬Tine'S Dạy(Hạ)

Chương 95: Ngoại Truyện 2: Không Đề Phòng (Phần 1)

Chương 96: Không Đề Phòng (Phần 2)

Chương 97: Không Đề Phòng (Phần 3)

Chương 98: Hắc! Tiểu Bối! (1)

Chương 99: Hắc! Tiểu Bối! (2)

Chương 100: Hắc! Tiểu Bối! (3)

Chương 101: 【 Tư Viễn Nói 】

Chương 102: Ngoại Truyện 4: Ghép Hình

Chương 103: Ngoại Truyện 5: Anh Và Em Cùng Xem Đá Bóng.

Chương 104: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (1)

Chương 105: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2)

Chương 106: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2) Tiếp

Chương 107: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (3)

Chương 108: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (Hết)

Chương 109: Ngoại Truyện 7: 100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Vợ Chồng. (1)

Chương 110+100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Bà Xã Ông Xã. (2)

Chương 111: Ánh Trăng Sáng (1)

Chương 112: Ánh Trăng Sáng (2)

Chương 113: Ánh Trăng Sáng (3)

Chương 114: Ánh Trăng Sáng (Hết)

Chương 115: Lễ Mừng Năm Mới (1)

Chương 116: Lễ Mừng Năm Mới (2)

Chương 117: Lễ Mừng Năm Mới (3)

Chương 118: Lễ Mừng Năm Mới (Hết)

Chương 119: Lời Hứa

Chương 120

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Bạn Học, Xin Hãy Giúp Đỡ!

Mở Đầu

Edit: Bạch Tiêu Dao

Ngày Diệp Tư Viễn nhập học, tâm trạng anh vô cùng xấu.

Trường học mời rất nhiều người của giới truyền thông, tuyên truyền việc anh nhập học không chút kiêng dè. Từ buổi sáng, lúc bắt đầu xuống xe đã có rất nhiều máy quay phim, máy chụp ảnh đi theo phía sau anh, hoàn thành tất cả các thủ tục nhập học với anh, đây còn chưa kể tới rất nhiều ánh mắt kinh ngạc của học sinh và phụ huynh cùng với camera điện thoại mà họ len lén mở.

Trang Văn Linh vẫn theo sát sau lưng Diệp Tư Viễn không xa không gần, nhìn con trai mình mặt không thay đổi nói chuyện với mọi người, tặng quà, ký tên. Thỉnh thoảng bà đi lên giúp sắp xếp một số việc nhỏ, còn phần lớn đều do Diệp Tư Viễn tự làm.

Sau khi xong làm thủ tục, Trang Văn Linh theo Diệp Tư Viễn vào phòng ngủ của anh, trong phòng ngủ còn có hai người khác nữa. Bọn họ vốn đang hơi nghi ngờ mà nhìn cách sắp xếp đồ dùng trong phòng khác với những người khác, sau khi thấy Diệp Tư Viễn thì lập tức hiểu rõ.

Truyền thông cũng đi theo đám bọn họ đến phòng ngủ, tiếp theo là hiệu trưởng trường học, người đàn ông trung niên đầu trọc bụng bự đặt một bì thư to màu đỏ vào tay Trang Văn Linh. Trang Văn Linh và hiệu trưởng

https://thuviensach.vn

cùng cầm phong thư quay mặt về phía các ký giả, ba chữ "Học bổng" lấp lánh ánh vàng vô cùng bắt mắt, đèn flash lập tức sáng liên hồi lên.

Trang Văn Linh liếc mắt nhìn Diệp Tư Viễn bên cạnh, gương mặt anh không lộ vẻ mặt đặc biệt gì khác, chỉ thản nhiên mà đối mặt với tất cả mọi việc.

Có ký giả mong Diệp Tư Viễn biểu diễn kỹ năng sinh hoạt, sắc mặt anh liền trầm xuống, Trang Văn Linh thay anh từ chối. Các ký giả không mấy vui vẻ, Trang Văn Linh thừa dịp hiệu trưởng trường học không chú ý, nhét mấy bao lì xì vào trong túi ký giả.

"Làm phiền mọi người, trong tin tức chỉ cần để ảnh chụp chung của tôi và hiệu trưởng trường, đừng để ảnh của Tiểu Viễn có được không? Cám ơn nhiều."

Các ký giả cân nhắc độ dày của bao lì xì rồi đồng ý.

Sau khi hiệu trưởng, truyền thông rời đi thì đã trưa, Trang Văn Linh đi ăn cơm với Diệp Tư Viễn.

"Ăn ở nhà ăn hay là muốn đi nơi khác?" Bà hỏi con trai.

"Ăn ở nhà ăn."

"Được." Trang Văn Linh vỗ vỗ lưng con trai, biết ý của Diệp Tư Viễn. Sinh viên ăn ở nhà ăn vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chẳng lẽ anh còn có thể ăn ở nhà hàng bốn năm sao à? Diệp Tư Viễn vốn là người giống như bao người khác thôi.

Trang Văn Linh xếp hàng mua hai phần cơm, ngồi xuống bàn ăn cùng với Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Không thể tránh được các loại ánh mắt ở xung quanh phóng đến bọn họ, Trang Văn Linh và Diệp Tư Viễn làm như không nhìn thấy, qua nhiều năm như vậy, bọn họ sớm đã tập thành thói quen rồi.

Bà vừa ăn vừa nói: “Tiểu Viễn, sau này con đi lấy thức ăn thế nào? Nhờ bạn học giúp một tay à?”

“Con sẽ nghĩ cách.” Anh cúi đầu ăn cơm, “Cùng lắm thì gói lại, mang về phòng ăn.”

Trang Văn Linh thở dài, bà biết Diệp Tư Viễn rất không thích tìm người giúp đỡ.

Buổi chiều, Trang Văn Linh thu xếp đồ đạc giúp Diệp Tư Viễn, bỏ quần áo vào tủ, chăn ga gối đệm cũng trải sẵn. Những đồ dùng cần thiết hằng ngày như chậu rửa mặt, móc áo, bình nước và mấy thứ linh tinh khác, hai người cũng đã đi mua.

Bà thật sự không nghĩ ra còn cần mua thêm thứ gì cho con trai, có lẽ đã khá đầy đủ rồi, nhưng cảm giác lại chưa đủ. Lúc này, Diệp Tư Viễn lại thúc giục bà đi về.

“Bốn giờ rồi, mẹ muốn ở lại ăn cơm tối ư?” Anh hỏi mẹ mình.

“Sao, mẹ ăn cơm tối với con trai không được à?”

“Được được được, dĩ nhiên được, chỉ là chú Tào chờ mẹ một ngày rồi, mẹ cũng nên thông cảm cho chú ấy chứ.”

Trang Văn Linh biết Diệp Tư Viễn nói rất có lý, đành phải kìm nén sự lưu luyến không rời trong lòng, xách túi đi về.

“Con trai, tiễn mẹ chứ.”

“Đương nhiên rồi, đi thôi.”

https://thuviensach.vn

Hai người cùng đi về phía bãi đậu xe, dừng trước một chiếc xe BMW thương vụ màu đen.

Tào Vũ thấy hai người, lập tức mở cửa xuống xe.

“Lão Tào, vất vả cho chú rồi, để chú phải đợi cả ngày.”

“Phu nhân, người nói gì vậy, hôm nay là ngày đại thiếu gia đi học, đừng nói một ngày, bảo tôi chờ lễ bái tôi cũng đồng ý, hơn nữa em gái tôi cũng ở thành phố này, tôi vừa chạy qua thăm nó một chút, vừa trở về đấy.”

Trang Văn Linh cười, bỏ túi vào trong xe, nói: “Lão Tào, chú đợi tôi thêm mấy phút, tôi muốn nói vài lời với Tiểu Viễn.”

“Được.” Tào Vũ lập tức lên xe.

Trang Văn Linh xoay người đối mặt với Diệp Tư Viễn – đứa con trai quý giá nhất của bà, con trai bảo bối bà đau lòng nhất, từ nay về sau phải xa nhà, bắt đầu cuộc sống một thân một mình ở trường đại học rồi.

Dáng người anh rất cao, bộ dáng lại đẹp như vậy, nếu không có chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia, đáng ra cuộc sống của Diệp Tư Viễn sẽ tiêu sái, hạnh phúc hơn. Anh xuất sắc như vậy, nhất định sẽ trở thành nam sinh nổi tiếng nhất trường.

Nhưng hiện tại vì lý do thân thể nên Diệp Tư Viễn thiếu chút nữa không được học đại học. Nhiều trường cũng vì nguyên nhân đó mà từ chối bọn họ, chỉ có trường đại học Q đón nhận Diệp Tư Viễn.

Thật ra thì bọn họ đều lo lắng quá thôi, vì ngày hôm nay mà Diệp Tư Viễn phải chịu huấn luyện ma quỷ một năm rưỡi vì muốn hoàn toàn tự lo liệu được cuộc sống của chính mình. Dĩ nhiên, có vài chuyện đời này anh đều không thể làm, nhưng Trang Văn Linh cũng thừa nhận, Diệp Tư Viễn đã làm rất khá, bà tin anh hoàn toàn có thể chăm sóc tốt cho bản thân.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Viễn, mẹ biết hôm nay con mất hứng, có điều làm người phải biết cảm ơn, chúng ta tới nhiều trường như vậy, chỉ có họ đồng ý nhận con. Tuy nó không phải trường con thích nhất, nhưng dù sao cũng là trường điểm, chẳng qua trường học mong thông qua chuyện nhận con này mà tung một chút tin tức, nâng cao danh tiếng tốt của trường thôi, chút yêu cầu yêu cầu không quá đáng, chúng ta nên đồng ý.”

“Con cũng không phải là không đủ điểm, cũng không phải là không có tiền.” Diệp Tư Viễn cụp mắt xuống, khẽ nói.

“Con trai ngốc, thành tích của đủ để vào học viện tốt nhất Trung Quốc.” Trang Văn Linh thương tiếc nâng tay, vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Diệp Tư Viễn, “Tóc dài rồi, có thời gian thì đi cắt tóc đi, biết không?”

“Dạ.”

“Con đã trưởng thành.” Trang Văn Linh cười một tiếng, lại cười ra nước mắt, “Khụ! Nhìn mẹ đi, đã nói không khóc tại sao giờ lại khóc.”

Diệp Tư Viễn nhìn mẹ, từ khi nào mẹ lại thấp hơn anh nhiều đến thế, từ khi nào khóe mắt mẹ xuất hiện nếp nhăn, bên tóc mai đã có vài sợi tóc trắng. Nhìn một lát, hốc mắt anh cũng ướt, Diệp Tư Viễn hít mạnh mũi một cái, hơi ngẩng đầu, cố gắng ép cho nước mắt chảy ngược vào trong.

“Được rồi, mẹ nên đi rồi.” Anh gượng cười, đôi mắt sáng trong hơi cong lên, lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Tiểu tử thúi nhà anh, mong tôi đi lắm phải không?” Trang Văn Linh lau nước mắt, cuối cùng ôm con trai một cái, bà nói, “Tiểu Viễn, đồng ý với mẹ, nhất định phải chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng để mẹ lo lắng.”

“Dạ, con biết rồi.”

https://thuviensach.vn

“Có một số việc không làm được cũng đừng miễn cưỡng, lúc cần thiết phải biết tìm người giúp một tay.”

“Dạ.”

“Gặp phải chuyện không vui, nhớ gọi điện thoại cho mẹ.”

“Nhất định.”

“Mỗi chủ nhật chú Tào sẽ tới đón con về nhà.”

“Được. . . A! Cái này không được.”

Trang Văn Linh buông Diệp Tư Viễn, hỏi: “Sao lại không được? Trở về nhà chỉ mất 3 tiếng đồng hồ.”

“Mẹ. . . Mẹ tha cho con đi, hay là thế này vậy, một tháng con sẽ về nhà một lần!”

“Hai tuần một lần!”

“Ba tuần!”

“Hai tuần!”

“Được rồi. . .”

Diệp Tư Viễn thỏa hiệp, không phải chỉ bởi vì ánh mắt uất ức của Trang Văn Linh, mà còn vì ngay trong lòng anh cũng đang hoang mang, liệu bản thân anh có thể xoay sở cuộc sống độc lập sắp tới được hay không.

Trang Văn Linh cười, cuối cùng thì lên xe, Tào Vũ khởi động xe, bà hạ cửa kính xuống vẫy tay với Diệp Tư Viễn: “Tiểu Viễn, hẹn gặp lại! Phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Con biết rồi mẹ, hẹn gặp lại!”

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn gật đầu nhìn mẹ cười, BMW màu đen nhanh chóng rời khỏi tầm mắt, chỉ còn lại một mình anh đứng dưới ánh nắng chiều của trường đại học Q.

Gió hè nhè nhẹ thổi, những sợi tóc của Diệp Tư Viễn bay phất phơ, anh mặc áo T-shirt màu trắng cộc tay, vóc dáng cao gầy, chân thon dài, chỉ là nơi ống tay áo ở hai bên bả vai lại trống rỗng đang tung bay.

==========

Hôm nay là ngày thứ hai, buổi chiều đầu tuần, được nghỉ học hai tiết, tôi lại đến thư viện mượn vài quyển sách tham khảo. Ông thầy chết tiệt dạy môn Quảng cáo học đại cương, lúc giảng trên lớp thì nói nhanh như xe lửa chạy, về nhà lại cho một đống bài tập biến thái khốn kiếp, nếu không tìm sách để tham khảo thì không cách nào có thể tiếp thu bài được.

Tới thư viện, tôi nhận được điện thoại của Uyển Tâm, bảo tôi tám giờ tối đến quán bar Olive giúp cô ấy, có thể kiếm được 100 tệ, chỉ cần lắc lắc xoay xoay vài cái là được, tôi đồng ý ngay, tiền thật dễ kiếm! Tôi làm nhân viên ở siêu thị, đứng nửa ngày trời, mệt gần chết cũng chỉ được có 50 tệ.

Uyển Tâm là đồng hương của tôi và cũng là đàn chị cùng khoa, chị ấy lớn hơn tôi một tuổi, vì vậy chị ấy từ vùng quê nhỏ bé vào thành phố lớn này học tập sớm hơn tôi một năm.

Tôi thừa nhận, tôi điền nguyện vọng vào trường này cũng có hơn phân nửa là vì chị ấy.

Từ khi bắt đầu đi học cho đến khi tốt nghiệp sơ trung tôi không có một người bạn đồng giới tốt, nam sinh thì thích chơi với tôi, nhưng nữ sinh thì lại tránh né, tôi cũng không biết nguyên nhân là vì sao lại như vậy.

https://thuviensach.vn

Mãi cho đến khi vào cao trung, gặp được Uyển Tâm, tôi mới biết vì sao tôi lại không có bạn.

Thì ra là vì diện mạo của tôi.

Uyển Tâm như hình ảnh phản chiếu trong gương của tôi, hai chúng tôi cứ như hai chị em vậy.

Nói đơn giản hơn thì nhìn chúng tôi như hồ ly tinh, là loài được nam sinh yêu thích, còn nữ sinh lại chán ghét.

Thật sự là oan uổng! Diện mạo là bố mẹ cho, ai mà có thể chọn chứ? Thế nhưng nếu như được chọn lại từ đầu thì tôi vẫn muốn mình xinh đẹp như bây giờ.

Bề ngoài xinh đẹp thì làm sao?

Nói về tôi, mẹ tôi mất sớm, bố tôi cưới vợ khác, sinh ra một cậu em trai. Sau này nghe mẹ kế thủ thỉ bên gối nên không thích gặp tôi nữa.

Tôi nhẫn nhịn đến năm 18 tuổi, cố gắng thi cử đạt kết quả thật tốt, tất cả chỉ vì muốn rời khỏi nơi đáng ghét kia.

Bố tôi ngoài cho tôi tiền đóng học phí, chỉ cho tiền sinh hoạt là 1500 tệ, trong đó bao gồm cả tiền vé đi tàu về nhà mỗi học kỳ, tính ra thì mỗi tháng tiền tiêu vặt của tôi còn chưa tới 300 tệ.

Bây giờ GDP là bao nhiêu chứ! Cầm 300 tệ sống ở thành phố này sao? Ăn cơm còn không đủ, vì vậy tôi buộc phải đi làm thêm.

Thế mới biết, vẻ ngoài xinh đẹp cũng thật có ích.

Tôi không cần rửa bát rửa chén, chẳng cần đi dạy kèm con cái nhà ai, chỉ cần cầm vài hộp mì ăn liền, mặc áo đồng phục đứng trước siêu thị là có thể

https://thuviensach.vn

cầm 50 tệ rồi, cộng thêm rất nhiều quà tặng nhỏ, ví dụ như… toàn bộ thùng mì ăn liền.

Thỉnh thoảng, Uyển Tâm còn giới thiệu tôi đi làm ở quán bar, nhảy nhót múa cột rất đơn giản, tiền nhanh đến tay, lại có người giới thiệu nên cũng không đáng lo ngại.

Chuyện nhà Uyển Tâm cũng khá là giống tôi, bố mẹ chị ấy ly hôn, sau đó thì chị ấy sống với mẹ, chỉ có điều mẹ chị ấy lại là hồ ly tinh cao cấp, từ sáng đến tối không chơi mạt chược thì lại nhảy nhót quyến rũ đàn ông. Tôi rất khâm phục Uyển Tâm, mưa dầm thấm đất cả mười năm nhưng chị ấy không hề bị ảnh hưởng gì, lại còn có thể thi vào trường đại học điểm này.

Do đó mới nói hai chúng tôi như từ một khuôn đúc ra, kiếp trước chắc đã tu luyện nhiều năm nên kiếp này có duyên phận làm chị em tốt.

Vào thư viện, tôi quẹt thẻ rồi vào giá sách nghệ thuật tìm tài liệu.

Các giá sách rất cao, mà tôi thì hơi lùn, chỉ cao có 1m60, đây là điểm khác nhau giữa tôi và Uyển Tâm. Chị ấy cao đến 1m72, dáng người thì khiến các nam sinh nhìn vào mà chảy máu mũi, dáng người của tôi cũng không kém, chỉ thua chị ấy ở chiều cao thôi. Đứng gần chị ấy thì sẽ cảm thấy tôi không mạnh mẽ bằng.

Nhưng ai cũng nói rằng tôi đẹp hơn chị ấy!

Cuối cùng tôi cũng tìm thấy quyển sách mà mình cần, nó nằm trên một cái giá sách cao hơn đỉnh đầu tôi. Tôi nhón gót hết cỡ mà vẫn không thể lấy được.

Thư viện thường có một cái thang di động chuyên dùng để lấy sách ở trên cao, tôi nhìn xung quanh mà không thấy đâu, vậy là quyết định nhờ một bạn nam sinh giúp, người cao 1m75 chắc cũng không khó tìm.

https://thuviensach.vn

Vừa may là cách chỗ tôi đứng khoảng 6-7 m có một nam sinh cao ráo. Cậu ấy mặc chiếc áo len trùm đầu màu lam, hai tay đút trong túi quần, lưng đeo balô đang cúi đầu tìm sách.

Tôi thấy cậu ấy rất cao, tốt quá rồi, tối thiểu chắc phải là 1m80.

Tôi gọi người ta: “Này, bạn ơi.”

Cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi.

A! Rất đẹp trai! Da trắng, tóc đen, mũi cao, hai má gầy, đôi mắt đen cực kỳ xinh đẹp.

Tôi cười tươi, quên rằng hôm nay mình tết tóc đuôi sam, đeo kính hai độ với cái gọng to, mặt mộc ngửa lên, mặc áo sơ mi kẻ caro in hình con gấu màu xám trông giống như ăn mày, cộng thêm cái quần jean rộng thùng thình, đôi giày sặc sỡ.

Tôi ăn mặc cứ như học sinh, trên mặt lại nở nụ cười của cô gái múa cột ở quán bar, cách phối đồ của tôi hôm nay có lẽ rất tệ nên bạn học này mới ngẩn người như vậy.

Cậu ấy hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Tôi chỉ chỉ vào giá sách trên đầu mình, nói: “Anh có thể giúp tôi lấy cuốn sách trên đó không? Tôi không với tới.”

Cậu ấy nhìn giá sách, rồi lại quay sang nhìn tôi, vậy mà vẫn đứng im tại chỗ, còn lắc lắc đầu nói: “Rất xin lỗi, tôi không thể giúp cô, ở sau giá sách chắc có một cái thang, cô có thể dùng nó.”

Đến lượt tôi ngẩn người, tôi nói: “Nhưng cái thang kia rất nặng, tôi không lấy được, anh làm ơn giúp tôi một chút đi, chỉ nhấc tay một cái thôi mà.”

https://thuviensach.vn

Cậu ấy vẫn lắc đầu, nói: “Thật sự xin lỗi, nhưng tôi không thể, cô tìm người khác giúp xem sao.”

Tôi nhìn cậu ấy, cậu ấy cũng nhìn tôi.

Lòng tự ái của tôi bị tổn thương, từ nhỏ đến giờ tôi gặp không ít trở ngại từ các bạn nữ, nhưng tôi chưa từng bị nam sinh từ chối bởi tôi luôn biết tận dụng ưu điểm của bản thân. Đừng nói là đi hai bước, đến đưa tay cầm sách giúp hay leo thang lên nóc nhà ném phao xuống, chỉ cần tôi lên tiếng, ai cũng sẵn sàng chìa tay giúp. Mà người này từ chối tôi cả hai lần, bảo tôi làm sao mà chịu được.

Tôi nhìn hai tay cậu ấy đặt trong túi, nhàn nhã đứng yên một bên, đột nhiên nổi giận: “A! Anh là loại người gì thế, có phải con trai không, tôi chỉ nhờ lấy hộ một quyển sách thôi, đừng sĩ diện như vậy chứ, tay cũng lười lấy ra, mẹ anh dạy anh thế nào đấy?”

Cậu ấy cũng tức giận, giương mặt lên nói với tôi: “Cô nói gì, sao lại lôi mẹ tôi vào, cô có tư cách gì mà nói như thế!”

“Dựa vào hành vi không ra dáng đàn ông của anh ấy!” Tôi cười lạnh, “Anh có thời gian cãi nhau với tôi, sao không lấy sách giúp tôi đi?”

Gương mặt cậu ấy lập tức đỏ gay, hít một hơi thật sâu rồi nói với: “Không phải tôi không muốn giúp cô, mà là… Tôi không thể giúp cô, hay là cô đi tìm quản lí thư viện đi, nói mã số sách và mã giá sách cần tìm với họ là họ sẽ tìm được thôi.”

“Tôi không đi! Có anh ở đây, lại cao như vậy, tôi đi tìm quản lý thư viện làm gì?” Không biết vì sao tôi lại bước tới trước mặt cậu ấy, rồi không hề do dự đưa tay kéo kéo cánh tay anh ta, tôi nói, “Tôi muốn anh giúp, tại sao anh không thể? Chẳng lẽ anh không có tay sao?”

Sau đó, tôi ngây ngẩn cả người.

https://thuviensach.vn

Cảm giác khi tôi tiếp xúc với cánh tay ấy thật kỳ lạ.

Rõ ràng là tôi đã cầm tay cậu ấy, tay cậu ấy đút trong túi quần! Tại sao bây giờ trong tay tôi lại là khoảng không trống trải?

Tôi đờ cả người, tay vẫn cầm tay áo của cậu ấy, thân thể mềm nhũn như muốn ngã xuống, cánh tay còn lại cứng ngắc, không thể nhúc nhích nổi.

Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Thân hình cao gầy đứng trước mặt tôi, ánh đèn từ phía sau lưng cậu ấy hắt lại, tựa như bóng ma bao trùm lấy cả người tôi.

Cậu ấy vẫn đứng yên không nhúc nhích, không nói câu gì.

Tôi đột nhiên lấy lại bình tĩnh, đứng thẳng người, cúi đầu bỏ tay áo của cậu ấy vào túi như ban đầu, còn sửa sang lại cho phù hợp, sau đó liếc mắt sang chiếc túi còn lại, cũng chỉ là tay áo không mà thôi.

Tôi cúi người nói: “Bạn gì à, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, mong hãy tha lỗi cho tôi!”

Sau đó, tôi liền quay đầu chạy thật nhanh.

Cảm giác của tôi lúc này như bị ai đó tát mạnh một cái!

Làm sao còn mặt mũi nào mà nhìn cậu ấy nữa chứ.

Đầu óc tôi trở nên đần độn, từ khi hết giờ học cho đến khi ăn cơm tối vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Tôi ngồi trang điểm trong phòng ngủ, đang dán lông mi giả thì Vương Giai Phân nhìn tôi hỏi: “Trần Kết, buổi tối cậu đi nhảy hả?”

https://thuviensach.vn

Tôi “Ừ” một tiếng, sau đó quay đầu hỏi cô ấy, “Cậu nhìn xem tớ đã đẹp chưa?”

“Còn thiếu một chút.” Cô ấy đi tới, giúp tôi sửa sang lại vài chỗ.

Vương Giai Phân là người duy nhất trong kí túc xá nói chuyện với tôi. Nhập học đã hai tháng, cảm tình của nữ sinh trong trường đối với tôi vẫn chẳng tiến triển gì thêm. Hai người bạn cùng phòng khác là Thi Tiểu Yến, Mã Anh cũng không thích tôi. Thứ nhất là vì tôi xinh đẹp. Thứ hai là vì tôi hay trang điểm mà đi học trễ. Thứ ba là vì có rất nhiều nam sinh thích tôi. Thứ tư là tuy rắc rối như thế nhưng thành tích học tập của tôi không hề thấp mà vẫn rất cao.

Cho nên hai người bọn họ cực kỳ bất bình.

Tôi cũng không quan tâm chuyện bọn họ có thích tôi hay không, chỉ cần chừa cho tôi một cái giường để ngủ là tốt rồi. Vì vậy, lâu lâu tôi sẽ bỏ tiền mà mình kiếm được ra mua nước hoa quả và đồ ăn vặt mời các cô ấy, lễ Quốc Khánh cũng tặng quà.

Hai người họ rất thoải mái nhận hàng cống nạp của tôi, cứ như việc tôi về trễ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của họ nên tôi có nghĩa vụ phải bồi thường.

Thế mà lúc tôi về thì ai cũng ngủ hết. Chẳng phải là thường ngày họ đều bật máy tính để xem phim hay sao?

Tôi không có máy tính nên mỗi tối khi về phòng liền lăn ra ngủ, ban ngày nếu không đi học cũng không đi làm, tôi sẽ làm bài tập, nếu không thì chạy đến phòng máy tính của trường, học cách sử dụng các phần mềm. May là lúc trước khi lựa chọn, tôi đã xem xét cẩn thận mới đăng kí, đã đóng học phí rồi thì phải học, có phải không?

Về Vương Giai Phân, cô ấy không giống hai người bọn họ.

https://thuviensach.vn

Nhà cô ấy rất giàu, cô ấy cũng rất xinh, nhìn quần áo, đồ trang điểm, máy tính, di động,... thì biết cô ấy là một đại tiểu thư điển hình.

Nhưng tính tình của cô ấy rất tốt, những món quà tôi tặng, cô ấy chưa từng chạm vào một lần. Khi tôi không có ở trong phòng, Giai Phân còn giúp tôi lấy nước, dọn bàn, sửa sang lại mọi thứ.

Lần đầu khi tôi đi nhảy ở bar về, ba người họ đều bị doạ đến sợ, tôi đành nói thật hoàn cảnh khó khăn của mình, vì không đủ tiền sinh hoạt nên phải làm thêm, mong bọn họ đừng nói cho ai biết. Đương nhiên, tôi cũng cam đoan với bọn họ. Thứ nhất, tôi tuyệt đối không làm gái bán hoa. Thứ hai, tôi tuyệt đối không qua lại với người giàu có. Thứ ba, tôi tuyệt đối không mang ai về phòng, dù là nam hay nữ gì cũng không. Thứ tư, tôi tuyệt đối không ngủ qua đêm ở ngoài.

Từ đó Thi Tiểu Yến và Mã Anh không thích tôi, nhưng tôi thấy bọn họ không nói với ai chuyện tôi đi nhảy ở quán bar nên cảm thấy rằng các cống phẩm của mình rất xứng đáng.

Mà Vương Giai Phân lại khác xa với những gì mà tôi dự đoán, tôi không ngờ cô ấy lại đối xử tốt với tôi như thế.

Lúc đầu tôi còn tưởng cô ấy là lesbian, sau mới biết không phải vậy.

Cô ấy thật sự xem tôi là bạn, có lẽ đại tiểu thư ấy nghĩ rằng chưa ai khổ như tôi. Là một trong những gương mặt xinh đẹp của trường, thế mà ngay cả cái máy tính cũng không mua nổi, di động thuộc loại 300 tệ, áo quần toàn là hàng giảm giá, chẳng có món đồ nào trên 50 tệ.

Ngay cả mỹ phẩm của tôi cũng là hàng chợ, ví dụ như mascara tôi dùng của Maybelline, nhưng cũng khá tốt! Chỉ cần ra chợ bỏ 10 đồng là có thể mua về rồi, rất tiện lợi, thế mới nói mỹ phẩm và thuốc nổ luôn là hai món hàng thu lợi khổng lồ.

https://thuviensach.vn

Một cái túi Vương Giai Phân dùng có giá bằng toàn bộ số tiền sinh hoạt một học kỳ mà bố cho tôi. Sau đó, có lẽ cô ấy bị cái gì đó kích thích, hoặc có lẽ thấy tôi đáng tin nên bắt đầu trở nên thân thiết với tôi.

Tuy là vậy nhưng tôi vẫn luôn giữ khoảng cách nhất định với cô ấy, bởi tôi đã có Uyển Tâm rồi, tôi không nghĩ trên đời này sẽ có một người nào đối xử tốt với tôi hơn Uyển Tâm nữa, nên đành phải tỏ thái độ thật khách khí với cô ấy, tin rằng cô ấy cũng cảm nhận được điều này.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đây Là Bạn Trai Tôi

Tôi trang điểm thật đẹp, mặc áo khoác, đeo túi xách rồi ra ngoài.

Giữa tháng 11, sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày khá lớn, ban ngày có Mặt Trời còn ấm áp, ban đêm ra ngoài có chút lạnh.

Tôi ngồi xe buýt đến quán bar Olive, chạy thẳng ra đằng sau tìm chị Uyển Tâm.

“Hi Tiểu Kết, mau đến đây thay quần áo đi.” Tô Uyển Tâm nhìn tôi cười, chớp chớp hai hàng mi đã gắn thêm lông mi giả.

Thấy vậy tôi cũng cười, tôi thực sự rất thích Uyển Tâm, chỉ là tôi không thích tên của chị ấy.

Nghe nói mẹ chị ấy lúc trẻ vẫn còn là một thiếu nữ ngây thơ trong sáng rất mê Quỳnh Dao, sau khi đẻ cô con gái bảo bối ra, mang họ Tô lại ảnh hưởng nặng truyện Quỳnh Dao nên đặt luôn tên là Tô Uyển Tâm.

Thật ra nhìn thoáng qua thì Uyển Tâm cũng rất phù hợp với cái tên này, nhưng đó là lúc không trang điểm, đằng này đã đắp lên mặt rất nhiều son phấn, chỉ thấy toàn vẻ phong trần chứ không còn hợp với cái tên thanh thuần ấy nữa. Chị ấy mặc cái áo ngực PU nhỏ và một chiếc quần ngắn để lộ đôi chân dài miên man, gương mặt trang điểm vô cùng đậm, thử nghĩ xem cái tên Tô Uyển Tâm kia nghe có tự nhiên hay không?

Còn tên tôi thì rất phù hợp “Trần Kết”, bố nói lúc mẹ tôi đang ăn cam thì vỡ nước ối, cho nên lấy luôn cái tên này.

https://thuviensach.vn

Tôi rất cảm ơn ông trời, cũng may là lúc đó mẹ tôi ăn cam, chứ bà ấy mà ăn hồng, hạt dẻ hay bánh bao thịt thì không biết bây giờ cái tên của tôi là gì nữa!

Buổi tối tôi nhảy rất high, coi như là mình đang rèn luyện thân thể, có người còn phải bỏ ra hơn 2000 tệ hằng tháng để học nhảy, tôi nhảy còn được nhận tiền, không phải là lời quá hay sao?

Anh Tiểu Báo – khách quen của quán bar tặng cho tôi một giỏ hoa, tôi rất cảm kích anh ấy. Anh Tiểu Báo là một người đàn ông không cao lắm, chỉ ngang tôi, nhưng đối xử với tôi rất tốt. Tôi biết anh ấy thích tôi, Tiểu Báo cũng là một người biết chừng biết mực, anh ấy cũng biết tôi đến đây không phải làm vũ nữ mà vì thiếu tiền vì vậy mà anh rất quan tâm đến tôi.

Có lẽ anh ấy biết tôi không muốn qua lại với mình, nhưng Tiểu Báo vẫn yêu thương tôi, sau này tôi nhận làm anh làm anh ấy rất cao hứng, tuyên bố với mọi người trong bar Olive, anh ấy sẽ bảo bọc cho tôi, ai cũng đừng hòng khi dễ tôi.

Đó là kết quả mà mình mong muốn, vì vậy tôi rất hài lòng.

Mười giờ rưỡi đêm, anh Thuỷ Thủ phải đi, bảo Uyển Tâm dẫn tôi về, sẵn tiện đưa chúng tôi về trường.

Anh Thủy Thủ là ông chủ của quán Olive, có ai xem phim hoạt hình Đại Lực Thủy Thủ chưa? Anh ấy là người có cánh tay vừa to vừa chắc, có thể ôm gọn vòng eo của người khác, vợ của anh ấy, chính là Olive, là một cô gái tóc ngắn mặt hơi dài, chân dài mà tay cũng dài, nhìn rất giống nhân vật Olive trong phim hoạt hình Đại Lực Thủy Thủ.

Anh Thủy Thủ và Olive đối xử rất tốt với chúng tôi, bởi vì chúng tôi đều là sinh viên, đưa ra giá thấp, cũng không bao giờ gây chuyện phiền phức gì, bình thường mỗi khi anh ấy về sớm đều đưa chúng tôi tới cổng trường trước 11 giờ, cho chúng tôi trở lại ký túc xá.

https://thuviensach.vn

Sau khi anh Thuỷ Thủ đưa chúng tôi về, tôi và Uyển Tâm cùng nhau đi bộ vào. Bảo vệ đã nhìn bộ dạng bọn tôi quen rồi, tuy nhiên vẫn không nhịn được mà nghiêng mặt liếc nhìn chúng tôi, đặc biệt là đôi chân dài miên man đi đôi tất đen của Uyển Tâm.

Tôi cởi áo khoác, chỉ cúi đầu chăm chú đi.

Lúc đi ngang qua thư viện, tôi nhìn qua một cái rồi lại nghĩ đến nam sinh gặp phải lúc chiều.

Tôi hỏi Uyển Tâm: “Chị có biết…trong trường chúng ta có nam sinh... hình như là… không có tay không?”

Uyển Tâm nói: “Có, Diệp Tư Viễn học năm hai học viện nghệ thuật, ai cũng biết còn gì.”

“Hả? Sao em lại không biết?”

“Em mới vào học được hơn hai tháng, lại cứ đâm đầu vào kiếm tiền thì làm sao mà biết. Cậu ta học cùng khoa với chị, năm ngoái báo đưa tin nhiều lắm đấy.”

“Vì sao?”

“Cậu ấy không phải không có tay, mà căn bản là không có cánh tay, rất nhiều trường sợ cậu ấy không tự làm được gì nên không chịu nhận, hiệu trưởng trường chúng ta biết chuyện liền nhận anh ta vào học. Ngày cậu ấy nhập học có rất nhiều phóng viên và ký giả tới chụp ảnh, nói rằng trường chúng ta rất nhân ái, hiệu trưởng tốt bụng, người tàn tật cũng được nhận quyền lợi giáo dục, tóm lại là vô cùng náo nhiệt, nhưng rồi tất cả cũng dần dần lắng xuống.”

“Vậy cuộc sống cá nhân anh ấy có tự lo được không?”

https://thuviensach.vn

“Có chứ, cậu ấy ở kí túc xá như mọi người, còn có hai người khác ở cùng phòng, đã hơn một năm rồi không nghe thấy tin tức gì, chắc cũng không có vấn đề gì. Cậu ấy rất xuất sắc trong chuyên ngành của mình, còn nhận được học bổng nữa đấy. Hơn nữa, dáng dấp rất là đẹp trai.”

“À…” Tôi lại nhớ đến vóc dáng nam sinh hồi chiều, thì ra tên anh ấy là Diệp Tư Viễn, cái tên thật là dễ nghe.

“Sao tự nhiên em lại hỏi cậu ấy?” Uyển Tâm hỏi.

“Khụ! Đừng nói nữa, chuyện này hơi đặc biệt, nhắc lại sẽ khiến tâm trạng em buồn bực!” Tôi xua tay lắc đầu, không muốn nói thêm nữa, nhưng trong lòng vẫn nhớ kỹ bóng dáng anh ấy.

Một tuần sau, tôi nhận ra mình có chút mê muội.

Bởi vì tôi đang tương tư Diệp Tư Viễn.

Tôi đến phòng máy tính của trường tra thông tin của anh.

Kết quả là có tin tức và vài tấm ảnh liên quan tới anh. Trong ảnh là thầy hiệu trưởng đang trao phong bì màu đỏ ghi chữ ‘học bổng’ cho một người phụ nữ, nhưng lại không thấy ảnh Diệp Tư Viễn đâu.

May mắn là có vài tấm ảnh chụp được anh. Anh ngồi trước bàn, khom lưng, đưa chân lên viết chữ. Anh đang ăn cơm, ngồi ở bàn của nhà ăn, chân phải gác lên bàn cầm đũa cúi đầu ăn. Anh đi trên đường, đeo cặp khoác chéo, hai bên là hai tay áo rỗng đút vào túi.

Mỗi một tấm ảnh, Diệp Tư Viễn hình như là không biết mình bị chụp, khuôn mặt anh vẫn lạnh nhạt, chẳng thể hiện cảm xúc gì, khiến lòng tôi không biết vì sao lại bỗng thấy khó chịu.

https://thuviensach.vn

Nhớ tới ngày hôm đó, tôi đã làm anh bị tổn thương, dù đã xin lỗi nhưng tôi vẫn cảm thấy không đủ.

Tôi muốn tìm Diệp Tư Viễn, muốn làm quen với anh…Tôi bị chính những ý nghĩ này của mình dọa cho hoảng sợ.

Thật ra thì tìm gặp Diệp Tư Viễn không phải là chuyện khó.

Nhưng mà tôi không có ý định nhờ người khác giúp đỡ, tôi muốn tự bản thân mình sẽ đi tìm anh.

Ban ngày chỉ cần nghỉ tiết nào, tôi sẽ chạy tới thư viện, khi thì mượn quyển sách, khi thì ngồi đọc tại bàn, chỉ có điều con mắt luôn chăm chú nhìn ra cửa. Năm ngày trôi qua, tôi vẫn không hề thấy bóng dáng anh đâu.

Mãi đến hôm thứ hai, tôi gặp lại Diệp Tư Viễn sau hai tuần.

Buổi chiều hai tiết đầu không học, tôi lại đến thư viện.

Tôi tỉ mỉ trang điểm, tóc dài mềm mại xoã xuống vai, mặc chiếc áo lông rộng thùng thình màu cà phê, trên cổ quàng một chiếc khăn bằng bông, mặc chiếc quần bó, chân đi đôi giày cao gót màu lục cao 6cm.Tôi cũng không biết lí do tại sao hôm nay lại nổi hứng ăn diện như thế này, chỉ là tôi linh cảm trong ngày hôm nay sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Không phải là trên đời này có những người làm việc gì cũng luôn theo một lịch trình nhất định hay sao, ví dụ như giờ giấc đi ngủ, khi nào dậy, mấy giờ ăn sáng, lúc nào thì ra khỏi nhà,…

Diệp Tư Viễn có vẻ là một người như vậy, thứ hai nào anh cũng đến, cho dù bảo vệ không cho phép, anh vẫn sẽ đến.

Tôi quanh quẩn nửa tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy anh, đâm ra có chút nhụt chí, đúng lúc này lại chạm mặt người mà tôi không muốn gặp

https://thuviensach.vn

nhất - Tôn Diệu.

Tôn Diệu là bạn học cùng trường trung học với tôi, bởi vì theo đuổi tôi nên anh ta mới điền nguyện vọng vào trường này.

Anh ta thích tôi, nhưng tôi một chút cũng không thích.

Bộ dạng anh ta bên ngoài là người nhưng bên trong lại rất chó, thử hỏi có bạn nữ sinh nào thích một người mà khi cả lớp đang làm bài kiểm tra lại tự ý quăng "phao" lên bàn bạn, để bạn bị giám thị bắt được còn hắn thì làm vẻ mặt vô tội không biết gì, sau đó khóc lóc tới xin lỗi cùng bạn hay không?

Từ chuyện này có thể nhìn ra Tôn Diệu là người không đáng tin cậy một chút nào. Thứ nhất, đầu óc anh ta không tốt nhưng anh ta lại nghĩ bản thân mình rất thông minh. Thứ hai, anh ta không thể có trách nhiệm như một người đàn ông chân chính. Thứ ba, anh ta là loại người phá hoại bậc nhất trên thế giới, bởi vì vụ "phao" kia mà tôi phải viết bản tường trình. Anh ta đòi chịu trách nhiệm với tôi, và rồi bắt đầu bám riết không tha tôi từ đó.

Tôi thật sự, thật sự rất ghét anh ta!

Tôn Diệu thấy tôi liền chạy ào tới, tôi cũng không kịp trốn.

Anh ta nói: "Trần Kết, sao cậu lại tới thư viện?"

Tôi nói: "Tôi là học sinh của trường này, không lẽ thư viện của nhà cậu chắc? Tại sao tôi không thể tới."

"Không phải không phải, ý mình không phải như vậy, ý mình là thật hiếm khi thấy cậu đến thư viện."

Tôi nghe lời này không được tự nhiên, đáp lời: "Tiết ba tiết bốn tôi phải học, tạm biệt."

"Ấy… Mình đưa cậu đi!"

https://thuviensach.vn

“Đưa cái đầu cậu ấy!” Tôi trừng mắt nhìn anh ta, “Tôi tự đi được.”

“Trần Kết…” anh ta bắt đầu nói với vẻ đáng thương, “Buổi tối cậu có rảnh không, chúng ta cùng ăn cơm đi.”

“Không rảnh.”

“Thế ngày mai?”

“Cũng không rảnh.”

“Trần Kết… Cậu đừng hung dữ như thế chứ, hồi trung học cậu rất dịu dàng mà.”

Tôi cười lạnh, hồi trung học tôi còn là vị thành niên, phải chịu sự giám sát của gia đình nên phải hiền thục dịu dàng, không dám gây chuyện rắc rối gì, lỡ xảy ra chuyện gì ông bố sẽ không cho tôi đi học đại học, thế nên phải học cách nhẫn nhịn.

Còn hiện tại! Hiện tại tôi đã học đại học ở thành phố, cách nơi đó rất xa, có ai giám sát tôi đây!

Tôi thẳng người, cười với anh ta rồi nói: “Tôn Diệu, cậu hãy nghe cho kĩ, chúng ta hồi trước không có khả năng, hiện tại cũng vậy, sau này lại càng không thể! Cậu đừng có lảng vảng xung quanh tôi nữa, mỹ nữ trong đại học Q xếp dài ra đó, cậu mau mau đi xếp hàng theo đuổi người ta đi.”

Tôn Diệu im lặng nhìn tôi, lát sau anh ta kiên định lên tiếng: “Trần Kết, chỉ cần cậu chưa có bạn trai, mình sẽ luôn đợi cậu!”

Tôi trợn trừng mắt, nóng mặt nói: “Vậy xin lỗi cậu, tôi đã có bạn trai.”

Lần này anh ta thật sự bị đả kích, trừng mắt nhảy dựng lên quát: “Ai? Ai? Là tên khốn kiếp nào?”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc cái người tôi luôn tương tư lại xuất hiện trong tầm mắt.

Diệp Tư Viễn mặc áo len màu đen, đeo túi xách, hai ống tay áo đút vào túi, vòng qua giá sách đang đi về phía chúng tôi.

Có lẽ anh ấy đã thấy tôi và Tôn Diệu từ xa, ngẩn người một chút rồi đi tiếp, cúi đầu tìm sách.

Tôi bước nhanh đến bên anh, ngọt ngào lên tiếng: “Tư Viễn, sao giờ anh mới đến, em chờ anh lâu lắm rồi đấy.”

Anh thẳng người nhìn tôi, ánh mắt hoài nghi, rồi tôi thấy có sự biến hóa trong mắt anh, tôi biết anh nhận ra tôi.

Tôi định khoác tay anh, nhưng lại chạm phải tay áo không, tôi lại quên mất.

Sau đó tôi cắn răng, đưa tay ôm lấy thắt lưng anh.

Cả người Diệp Tư Viễn lập tức trở nên cứng ngắc, tôi cũng nhận ra anh ấy đang mất tự nhiên, tôi cũng vậy, tôi đã từng ôm thắt lưng một người con trai nào bao giờ đâu. Không có cánh tay của anh, tôi và anh kề sát vào nhau.

Tôi quay đầu nhìn Tôn Diệu, cười tươi như hoa rói: “Giới thiệu với cậu. Đây là bạn trai của tôi, Diệp Tư Viễn.”

Mặt Tôn Diệu biến đổi không ngừng, một lát sau anh ta phun ra một câu: “Trần Kết, cậu đang làm gì thế, tìm nửa ngày lại vơ một người tàn tật làm bạn trai. Diệp Tư Viễn, anh ta không có hai tay thì có thể làm gì cho cậu?”

Diệp Tư Viễn vẫn im lặng không nói gì, tôi rất biết ơn anh đã phối hợp với tôi. Thế nhưng khi nghe được câu nói của Tôn Diệu thì cả người anh liền run rẩy. Tôi biết, anh đã bị tổn thương.

https://thuviensach.vn

Tôi bị chọc tức, lập tức quát Tôn Diệu: “Con mẹ nó cậu mới là người tàn tật! Cậu là đồ đần độn! Diệp Tư Viễn chỗ nào cũng hơn cậu, cậu mau cút ngay cho tôi! Cẩn thận tôi đánh chết cậu!”

Tôi thường xuyên nói như vậy với Tôn Diệu, anh ta nghe quen rồi, cũng biết tôi thực sự tức giận, nếu còn nói sẽ khiến tôi chán ghét anh ta hơn. Vì thế, anh ta trừng mắt nhìn chúng tôi rồi quay đầu bỏ đi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Người Em Thích Là Như Thế Này Đấy!

Sau khi Tôn Diệu rời đi, tôi vẫn ôm chặt thắt lưng Diệp Tư Viễn. Đến khi anh hơi cử động thân mình, tôi mới giật mình buông tay.

Tôi nói: “Ấy, thật xin lỗi.”

Lúc này tôi không biết mình nên phải nói cái gì nữa.

Anh nhàn nhạt đáp: “Không sao, tôi quen rồi.”

Sau đó anh im lặng xoay người bước đi.

Hai ống tay áo trống không của anh bị tôi nắm nên bị móp lại, nhìn dáng vẻ anh như vậy lòng tôi lại mềm nhũn, lấy hết dũng khí tôi đuổi theo anh.

“Diệp Tư Viễn.” Tôi gọi anh.

Anh quay đầu nhìn tôi hỏi: “Sao cô biết tên tôi?”

Tôi không suy nghĩ liền nói ngay: “Anh rất nổi tiếng trong trường, tùy tiện hỏi mọi người thì sẽ biết thôi.”

“Ồ, vậy à?” Anh cười cười, nụ cười ấy có chút chua xót.

“A, thật xin lỗi, ý em không phải như vậy.” Tôi rất muốn ngậm cái miệng của mình lại, trầm mặc chốc lát, tôi lên tiếng “Em tên là Trần Kết, quả cam ấy, em học chuyên ngành quảng cáo năm nhất.”

https://thuviensach.vn

“Có lẽ là tôi không cần giới thiệu nữa, tôi rất nổi tiếng mà.” Anh cười với tôi nói.

Anh cười rộ lên trông thật là đẹp, lông mày rậm, đôi mắt sáng long lanh, đôi mắt ấy quả thực rất đẹp, lông mi lại dài khiến tôi có cảm giác nếu nhìn từ dưới lên thì hàng lông mi ấy đã che khuất đôi mắt xinh đẹp kia. Sống mũi anh rất cao, đôi môi không mỏng cũng không dày, đường cong hấp dẫn làm tôi xúc động rất muốn đưa ngón tay men theo đường viền xinh đẹp ấy. Răng anh không những trắng lại còn đều, khi cười còn lộ ra hai má lúm đồng tiền.Trông đáng yêu muốn chết.

Tôi nói: “Em rất xin lỗi, cả lần trước và lần này.”

“Không có gì, tôi đã nói tôi quen rồi. Hơn nữa cậu ta nói không sai, tôi chính là người tàn tật.”

“Anh đừng để những lời đó trong lòng.” Tôi nói, “Hôm nay đều là lỗi tại em. Phải rồi, anh muốn tìm sách à? Có cần em giúp không?”

“Không cần đâu. Tôi nhớ kỹ số sách rồi nói với quản lí thư viện, nhờ họ lấy giúp là được.” Anh lại liếc mắt nhìn tôi, còn nói, “Em quá thấp, nếu muốn lấy cũng không lấy được đâu.”

“Em… Em… Hôm nay em đi giày cao gót!” Tôi nâng chân lên cho anh xem.

Anh vừa cười vừa nói: “Tôi thực sự không sao đâu, em cứ làm việc của mình đi.”

Anh đuổi tôi đi, đương nhiên là tôi sẽ không đi mà vẫn lẽo đẽo đi theo anh.

Anh vừa đi, vừa tìm sách, một lát sau lại quay lại nhìn tôi hỏi: “Em còn có chuyện gì sao ?”

https://thuviensach.vn

Tôi chớp mắt nhìn anh.

“Diệp Tư Viễn…”

“Ừ?”

“Có thể cho em số điện thoại của anh không?” Tôi cười rộ lên.

Anh sửng sốt, sau đó lập tức đọc một dãy số: “Tôi chỉ đọc một lần thôi.”

Một lần thì một lần có gì đâu, may mà tôi có khả năng tốc kí tốt, vì thế dãy số kia đã yên vị trong danh bạ điện thoại, lưu số điện thoại xong tôi lại mặt dày chạy đến cạnh anh và hỏi: “Có phải là có rất nhiều cô gái theo đuổi anh không? Họ muốn xin số điện thoại của anh à?”

“Ừ.” Anh liền thừa nhận.

“Em biết mà.” Tôi bĩu môi, “Em xinh như vậy mà còn để ý đến anh, thế nên chắc chắn có hàng dài các cô gái xếp hàng theo đuổi anh rồi.”

Anh không nhịn được cười nói: “Sao mặt em lại dày như thế, còn dám nói mình xinh đẹp.”

Tôi ngước mắt nhìn anh hỏi: “Chẳng lẽ em không xinh đẹp sao?”

Tôi biết ánh mắt tôi nhìn anh bây giờ rất vô tội, còn mang theo chút điềm đạm đáng yêu, cái này là sở trường của tôi rồi.

Anh nhìn tôi chằm chằm trong chốc lát rồi mới mở miệng: “Ừm, vẻ ngoài thì không vấn đề gì, nhưng sắc mặt thì không tốt lắm.”

Tôi lập tức suy sụp, nghĩ rằng cả ngày trang điểm cẩn thận như vậy, sao sắc mặt lại không được tốt?

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ, có lẽ sau này già đi, tôi sẽ giống mẹ của Uyển Tâm phải dựa vào đồ mỹ phẩm may ra còn nhìn được, tẩy trang đi chắc chắn sẽ rất thê thảm.

Nếu không thì sao? Tôi mới 18 tuổi, Diệp Tư Viễn đã nói sắc mặt tôi không tốt? Thật sự là đau lòng mà.

Tôi len lén ngẩng đầu nhìn anh, lại phát hiện anh đang cười trộm.

Vừa nói chuyện, chúng tôi vừa đi đến gần cửa, tôi chưa mượn cuốn sách nào, Diệp Tư Viễn nói ra số và tên của 3 cuốn sách, quản lí thư viện liền đi lấy cho anh.

Sau khi sách được mang ra, Diệp Tư Viễn nhìn tôi một cái, rồi anh cởi giày, nâng chân phải lên lấy cái túi xách đặt lên bàn, dùng năm ngón chân mở túi một cách thuần thục, rồi đem ba cuốn sách bỏ vào trong.

Anh chỉ đứng bằng chân trái, nhưng rất vững vàng. Quản lí thư viện không giúp đỡ, anh cũng không mở miệng nhờ tôi mà tự mình làm tất cả, còn tôi thì chỉ có thể ngơ ngác nhìn anh.

Bỏ sách vào xong, anh lại dùng chân lấy thẻ thư viện mà quản lí vừa bỏ vào trong túi, kéo khóa rồi lại đeo lên. Thân hình anh hơi lắc người, hình như là sửa sang lại quần áo, rồi hạ chân xuống đi giày vào.

Lúc này, anh liếc mắt nhìn tôi, thấp giọng nói: “Em xem đi, người em thích là như thế này đấy.”

Tôi há to miệng, không nói gì bước theo anh ra khỏi thư viện.

Đang là giờ học cho nên thư viện không có ai.

Chỉ là vào lúc chúng tôi đi được năm sáu bậc thang, trong góc tối bỗng có một bóng người lao ra.

https://thuviensach.vn

Tôi còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì người kia đã đánh một quyền vào mặt Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn không có tay, đương nhiên không thể chịu được một quả đấm như vậy, cả người anh đổ về phía trước, tôi thấy vậy lập tức chạy đến ôm lấy anh, cả hai chúng tôi cùng lăn xuống cầu thang.

Cú ngã này làm đầu tôi choáng váng, thật lâu mới hồi phục lại như ban đầu. Tôi mở to mắt nhìn về phía cầu thang, liền nhìn thấy gương mặt xấu xa của Tôn Diệu.

Cậu ta thấy tôi lăn xuống nên có vẻ hoảng hồn, định chạy xuống đỡ tôi đứng lên.

Tôi ngồi dậy, Diệp Tư Viễn vẫn còn nằm trong lòng tôi, tôi tháo chiếc giày cao gót ra quăng về phía Tôn Diệu, hét to: “Cậu đừng tới đây! Nếu cậu dám chạm vào tôi lập tức đi gọi cảnh sát! Nếu không muốn bị chịu phạt thì ngay lập tức cút mau!”

Cậu ta sợ hãi bỏ chạy.

Đúng là đồ bỏ đi, như vậy thì làm sao tôi có thể thích hắn cho nổi cơ chứ.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn vẫn đang nằm trong lòng tôi, hai mắt anh nhắm chặt, chỗ bị đánh đã hơi sưng phồng, khoé miệng còn bị xước da chảy máu, một đấm của Tôn Diệu kia không biết có nặng không, tôi sợ não anh bị chấn động nên vô cùng lo lắng.

Vị trí tôi đặt tay ôm anh là hai bả vai, dù cách lớp áo lông dày, tôi vẫn cảm nhận được thân thể không trọn vẹn của anh, xúc cảm trong tay tôi vô cùng lạ lẫm.

https://thuviensach.vn

Một người con trai cao lớn như vậy lại không có hai tay, làm việc gì cũng đều phải dựa vào hai chân thật khó khăn, tôi cảm thấy rất đau lòng.

Tôi rút khăn giấy lau máu ở khoé miệng anh, sau đó lay lay người anh: "Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, tỉnh, tỉnh, Diệp Tư Viễn."

Anh cau mày, rồi nhẹ lắc đầu một cái, tôi cảm thấy anh nhún vai, sau đó anh mở mắt.

Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn tôi, thấy vậy, tôi nở nụ cười nói: "Anh làm em sợ muốn chết, cứ tưởng anh bị đánh đến hỏng đầu rồi."

Tôi đỡ anh đứng lên, giúp anh đeo lại túi xách, chỉnh lại quần áo, anh vẫn im lặng, cũng không từ chối sự giúp đỡ của tôi.

Giúp anh sửa sang lại xong, tôi đi chân trần lên trên tìm giày, sau đó mang vào. Diệp Tư Viễn vừa bước được hai bước đột nhiên nhăn mày.

Tôi nóng lòng hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôi ngồi xổm xuống, vén ống quần anh lên kiểm tra, không bị thương mà. Giọng nói của anh bỗng vang lên trên đỉnh đầu tôi "Kéo tất nhìn mắt cá chân bên phải giúp tôi." Tôi nghe vậy liền kéo tất thấp xuống nhìn.

Anh cũng cúi đầu nhìn, thì ra mắt cá chân bên phải bị sưng, có lẽ là do lúc nãy ngã cầu thang.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh nói: "Em đưa anh đi bệnh viện, sưng to thế này lỡ gãy xương thì phải làm sao."

Anh từ chối: "Không cần, tự tôi đi được."

Tôi nói: "Là em hại anh. Để em đưa anh đi. Chân anh bị thương, nếu ngã tiếp thì sao?"

https://thuviensach.vn

Thật ra tôi muốn nói, nếu anh bị ngã, không có hai tay chống, chẳng phải sẽ ngã sấp xuống đất ư. Nhưng nghĩ đến lòng tự trọng của anh, tôi tất nhiên sẽ không nói như vậy.

Không ngờ anh vẫn tức giận nói: “Tôi sẽ không bị ngã, tôi không có tay nhưng không có nghĩa chân cũng không có.”

Tôi cũng bực bội: “Nhưng không phải bây giờ chân anh đang bị thương sao, để em đi với anh, em bảo đảm sẽ không làm phiền đến anh!”

Anh không thể ngăn tôi, đành phải để tôi đi theo, tôi nghĩ có lẽ anh cũng không chắc mình có thể tự xoay sở. Anh làm việc gì cũng nhờ vào chân phải, hiện giờ nó bị thương, thì anh có thể làm gì bây giờ?

Chúng tôi ra cổng trường bắt xe, chân phải của anh bị thương nên không tiện đi lại nhiều, mỗi khi bàn chân chạm đất lông mày anh đều nhíu lại. Anh không cho tôi dìu anh, mà tôi có muốn dìu cũng không được, anh không có tay, tôi chỉ có thể ôm lấy thắt lưng anh, mà như vậy thì đi đường càng khó hơn. Tôi nhìn hai tay áo trống rỗng của anh, mỗi bước đi, nó cũng lắc lư ở hai bên, nhìn chân anh phải bước cà thọt tôi lại thấy khó chịu, chỉ muốn đánh chết tên Tôn Diệu khốn kiếp kia!

Ngồi trên taxi, tôi gọi điện thoại cho Vương Giai Phân, nói rằng mình không cẩn thận bị ngã nên đến bệnh viện kiểm tra, nhờ cô ấy xin nghỉ tiết 3,4 cho tôi. Vương Giai Phân hỏi tôi có sao không, tôi đáp không có gì rồi cúp máy.

Ngẩng đầu lên bắt gặp anh đang nhìn tôi, khoé môi giật giật nói: “Em có thể lấy điện thoại trong túi giúp tôi không?”

Tôi lập tức gật đầu, mở cái túi bên cạnh lấy điện thoại ra.

Anh nói tiếp: “Em tìm trong danh bạ, có một người tên Lưu Nhất Phong, bấm gọi giúp tôi.”

https://thuviensach.vn

Tôi làm theo, hỏi anh: “Em để bên tai anh để anh nói nhé?”

Anh lắc đầu: “Không cần, em cứ đặt trên bả vai tôi, tôi sẽ tự gọi.”

Tôi không khách khí với anh, bấm số điện thoại rồi đặt vào chỗ giữa mặt và vai anh. Anh nghiêng đầu, kẹp lấy điện thoại.

Xem ra bình thường anh đều gọi điện thoại như vậy: “Nhất Phong, giúp tớ xin nghỉ một buổi nhé, tớ phải đi bệnh viện một chút.”

“…”

“Tớ không sao, chỉ bị trầy xước da, đi xử lí một chút thôi.”

“…”

“Không cần, cậu không cần đến đây, ở đây còn có một bạn học nữa.”

“…”

“Một người bạn, cô ấy cũng bị thương, chủ yếu là tớ dẫn cô ấy đi khám xem thế nào.”

“…”

“Ừ, cảm ơn cậu, hẹn gặp lại sau.”

Nói chuyện xong, anh vẫn giữ tư thế kẹp điện thoại như cũ, quay đầu nhìn tôi, tôi thấy vậy liền lấy điện thoại ra, bấm nút tắt rồi bỏ vào túi xách cho anh.

Tôi nói: “Anh còn lấy em làm bia đỡ đạn nha.”

Anh lắc đầu cười khổ: “Không còn cách khác, tôi và bạn cùng phòng quan hệ tốt lắm, nếu để họ biết tôi bị thế này, họ sẽ lo lắng.”

https://thuviensach.vn

“Xem ra vận khí của anh khá may mắn, có bạn cùng phòng tốt.”

“Không lẽ quan hệ giữa em và bạn cùng phòng không tốt ư?”

“Bạn cùng phòng của em à?” Tôi nghĩ đến Thi Tiểu Yến và Mã Anh, cười cười, “Khụ! Đừng nói nữa.”

Anh im lặng cười mỉm.

Đến bệnh viện, Diệp Tư Viễn thông thạo đường đi vào khoa chỉnh hình dường như đã đến đây rất nhiều lần, đương nhiên là tôi đóng tiền giúp, đến phòng có một nữ bác sĩ giúp anh kiểm tra và băng bó vết thương.

Diệp Tư Viễn nói: “Dì Lữ, dì đừng nói với mẹ cháu nhé, cháu sợ mẹ lo lắng.”

Bac sĩ Lữ nói: “Tiểu Viễn, nếu sợ mẹ lo lắng thì phải chăm sóc bản thân cho tốt, cháu xem, bị thương nặng thế này, suýt chút nữa thì gãy xương. Chân phải của cháu cần làm nhiều việc như vậy, lỡ có chuyện xảy ra thì cuộc sống sẽ thế nào.”

Diệp Tư Viễn vội vàng gật đầu: “Lần này do cháu không cẩn thận, bị trượt ngã ở cầu thang.”

“Vậy trên mặt cháu là cái gì? Cái này không giống bị ngã mà là bị người khác đánh.” Bà ấy vừa nói, vừa liếc nhìn sang tôi, ánh mắt chứa đầy vẻ khinh bỉ.

Tôi biết, bộ dạng tôi lúc này trông rất nhếch nhác, tóc tai rối tung, áo lông bị rách, trên má còn có chút trầy xước.

Hơn nữa, vẻ ngoài của tôi thuộc loại dễ ghét trong cái nhìn của những người phụ nữ trung niên 40 tuổi.

https://thuviensach.vn

Quả nhiên, bác sĩ Lữ nói: “Tiểu Viễn, cháu ở trường học phải chọn bạn mà chơi, không phải ai cũng có thể làm bạn tốt, nhất là mấy người xinh đẹp, tri nhân tri diện bất tri tâm[1].”

Diệp Tư Viễn quay đầu nhìn tôi liếc mắt một cái, nói: “Dì Lữ, cháu hiểu, hôm nay chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi. Xin dì đừng nói cho mẹ cháu, lần trước đầu gối cháu bị thương rách một miếng da, mẹ đã lôi cháu về nhà cả một tuần, lần này có chết cháu cũng không muốn để mẹ biết.”

“Ừm, chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu đấy!” Bác sĩ Lữ cười cười sờ đầu Diệp Tư Viễn, “Tiểu tử thối, đừng để mẹ cháu lo lắng nhiều quá, biết chưa?”

“Vâng, cháu biết ạ, cháu đi trước đây. Dì Lữ, cảm ơn dì, hẹn gặp lại.”

Tôi cũng vội vàng đứng lên chào bác sĩ Lữ.

Trước khi đi, bác sĩ Lữ hỏi Diệp Tư Viễn: “Cái chân này ít nhất phải một tuần mới hồi phục, cháu ăn cơm bằng cách nào?”

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, nói: “Cháu còn chân trái, dùng chân trái ăn cơm, miệng viết chữ, không sao đâu, dì yên tâm.”

Bác sĩ Lữ lúc này mới gật đầu một cái, rồi trở về phòng làm việc.

[1] "Tri" là biết, "nhân" là người, "diện" là mặt, "tâm" là là tâm tính. Câu này có nghĩa đen là khi biết một người, biết rõ mặt nhưng khó biết tâm tính thật của người đó. Còn ý là nói đừng vội nghĩ mình đã hiểu rõ một người khi chưa thật sự trải qua nhiều biến cố. Phần đầy đủ gồm 2 câu:

"Họa hổ, họa bì, nan họa cốt.

Tri nhân, tri diện, bất tri tâm."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Em Đút Cơm Cho Anh Ăn Nhé!

Rời khỏi bệnh viện, chúng tôi bắt taxi về trường, tôi và anh cùng ngồi ở hàng ghế sau, mỗi người một bên.

Tài xế taxi ở thành phố H lái xe thật hăng, quẹo đầu xe một cái khiến Diệp Tư Viễn vốn không có tay, còn chân thì đang bị thương mất cân bằng ngã về phía tôi.

Tôi vội vươn tay đỡ anh, cả người anh đều dựa vào cánh tay trái của tôi.

“A a a!” Tôi lớn tiếng la lên, tiếng kêu có chút thảm thiết, không phải vì tôi quá đau, chỉ là đột ngột nên tôi mới giật mình la lên theo phản xạ.

Tôi ôm thắt lưng Diệp Tư Viễn, đỡ anh ngồi thẳng lên, anh hơi xấu hổ, cúi đầu nhìn cánh tay trái của tôi: “Áo em bị rách rồi.”

Tôi đáp: “À vâng, không sao đâu, em về sửa lại là được rồi, bây giờ đang thịnh hành kiểu áo bị rách đấy.”

Anh lại hỏi: “Tay em có sao không?”

Tôi lắc đầu.

Anh không tin, nói tiếp: “Em xắn tay áo lên cho tôi xem.”

“A, không cần đâu! Chỉ có áo bị rách thôi, tay không làm sao hết.”

“Không làm sao thì tại sao lúc nãy la to như vậy!… Xắn tay áo lên cho tôi xem nào.” Nửa câu đầu của anh có chút hung dữ, nhưng nửa sau đó lại

https://thuviensach.vn

đầy dịu dàng. Tôi bị anh mê hoặc tự động xắn tay áo lên, vừa nhìn đã thấy, áo lót giữ ấm bên trong cũng bị rách như chiếc áo lông bên ngoài, trên cánh tay trái còn bị trầy da, rướm máu nhưng khô rồi.

Sắc mặt Diệp Tư Viễn trở nên rất khó coi, anh hỏi: “Sao vừa rồi ở bệnh viện em không nói để bác sĩ băng bó lại.”

Tôi bĩu môi, nói: “Em không sao đâu, anh không nói em cũng không biết là mình bị thương đâu.”

Tôi sao lại không biết mình bị thương chứ! Vừa rồi đau chết đi được, chỉ là quá lo cho anh nên tôi cũng quên mất mình cũng bị thương.

Anh lại cúi thấp đầu, nhìn kĩ vết thương của tôi và nói: “Về phòng, em nhớ rửa sạch vết thương, rồi lấy thuốc đỏ bôi vào nghe chưa?”

“Biết rồi, em có thể tự chăm sóc cho mình. Yên tâm yên tâm, với lại da em cũng liền rất nhanh, sau này sẽ không để lại sẹo đâu, à, còn có chỗ này!” Tôi cho anh xem vết xước bên má trái to bằng đồng tiền 5 xu, nói, “Chờ nó đóng vảy xong thì sẽ chẳng thấy sẹo đâu.”

Tôi thấy anh cau mày, cụp mắt xuống nói: “Trần Kết, em là con gái, về sau đừng xúc động như vậy. Vừa rồi tôi ngã xuống cầu thang em không cần đỡ tôi, nếu không em sẽ không bị thương. Đôi khi chỉ vì một số chuyện ngoài ý muốn mà ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của em, đến lúc đó em hối hận cũng không kịp.”

Ánh mắt anh rất nhu hoà, tôi nhìn anh, trong lòng thấy đau xót.

Lúc này, xe taxi lại thẳng gấp một cái, do không có phòng bị, một lần nữa anh lại ngã vào lòng tôi.

Tôi vội vàng đỡ anh, dứt khoát vòng tay qua thắt lưng anh.

https://thuviensach.vn

Tôi nói với bác tài xế: “Phiền chú chạy xe tốt một chút. Chú không thấy chúng tôi đều bước ra từ bệnh viện à? Chân tay đều bị thương, nếu lại bị thương lần hai, chú có bồi thường được không?”

Bác tài nhìn chúng tôi từ kính chiếu hậu, đoán chừng thấy chúng tôi đều là mỹ nữ soái ca cho nên trong lòng có chút sợ hãi: “Rất xin lỗi hai người, tôi sẽ chú ý.”

Tôi bĩu môi, vẫn không buông cánh tay đang ôm thắt lưng anh, nói: “Diệp Tư Viễn, anh cho em ăn đậu hủ của anh chút nha, đến khi xe dừng lại em sẽ buông ra, dù sao hôm nay cũng không phải lần đầu chúng ta ôm nhau.”

Gương mặt anh xuất hiện một tầng màu hồng, môi hơi mấp máy, rồi anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa kính.

Sau khi xuống xe, tôi thấy cái chân băng bó của anh đi lại cũng đã nhanh nhẹn hơn một chút.

Tôi nghĩ thật lâu rồi hỏi anh: “Chân phải anh bị thương thế này, có phải ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống hay không?”

Anh nhìn tôi, nói: “Tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, nhưng cũng không phải là vấn đề to tát, bạn cùng phòng sẽ giúp đỡ tôi, một số việc chân trái cũng có thể làm được.”

“À…” Tôi nói, “Nếu em có thể giúp được gì anh cứ nói nhé, đừng khách sáo.”

“Em thì giúp được gì?” Anh cười rộ lên, “Tôi đi hướng này, em về phòng nhanh đi, đừng quên xử lí vết thương đấy.”

“A, được rồi, vậy tạm biệt anh.” Tôi vẫy tay tạm biệt, anh gật gật đầu, khập khiễng đi về khu kí túc xá nam.

https://thuviensach.vn

Trở về phòng, Vương Giai Phân hỏi tôi có sao không, tôi bèn xắn tay áo cho cô ấy nhìn vết thương và vết xước trên má, cô ấy nói: “Sao cậu lại không cẩn thận thế chứ!”

Tôi cười cười, nói: “Không phải, hôm nay tớ làm người tốt, thấy một anh đẹp trai té ngã, tớ làm đệm thịt cho người ta thế nên mới bị thương.”

Vương Giai Phân cười chảy cả nước mắt, nói: “Trần Kết, thì ra cậu vẫn để ý trai đẹp à? Tớ tưởng cậu từ trước đến giờ không thích con trai chứ.”

Ách… Tôi đã làm gì mà cô ấy lại có ấn tượng như vậy nhỉ? Đại khái có lẽ là vì nhập học được ba tháng, nam sinh xếp hàng theo đuổi tôi đếm không hết, nhưng tôi không để ai vào mắt.

Ngày hôm sau, trong đầu tôi toàn là hình ảnh của Diệp Tư Viễn.

Tôi vốn cho rằng những người tàn tật như anh sẽ rất quái gở, cô độc, lầm lì khó thân thiết. Nhưng cả ngày hôm qua sau khi tiếp xúc mới phát hiện, tuy anh không hoạt bát, hướng ngoại, nhưng tính tình vẫn rất tốt.

Tôi hại anh bị người khác đánh, hại chân anh bị thương phải đến bệnh viện, thế mà anh vẫn không hỏi tội tôi, thậm chí còn cười ôn hoà với tôi. Trước mặt bác sĩ anh nhận mọi trách nhiệm về mình, đã vậy trên xe còn quan tâm đến vết thương của tôi.

Tôi rất cảm động, lại nghĩ đến lời nói của bác sĩ Lữ, mấy ngày nay không biết anh xoay sở như thế nào?

Bảy giờ tối tôi đến Olive nhảy, buổi chiều sau khi tan học, tôi lại nghĩ về anh.

Tôi gửi cho anh một tin nhắn: “Hi, Diệp Tư Viễn, anh sao rồi?”

Anh không nhắn lại, tôi đi xuống lầu.

https://thuviensach.vn

Nửa giờ sau tôi lại gửi thêm một tin: “Ăn cơm chưa?”

Lần này anh trực tiếp gọi điện thoại đến.

“Chuyện gì vậy?” Anh hỏi tôi, giọng lười biếng truyền ra từ điện thoại, thật là dễ nghe quá đi!

Tôi nói: “Sao anh không trả lời tin nhắn của em?”

“Mấy ngày nay tôi không tiện trả lời tin nhắn, chỉ có thể dùng miệng ngậm bút ấn phím, có việc gì thì em gọi điện thoại đi.”

Tôi nghẹn họng, lúc này mới nhớ đến anh không dùng tay bấm bàn phím như chúng tôi mà là dùng chân.

“À… Xin lỗi anh.” Tôi thật chẳng có tiền đồ gì cả, chỉ toàn nói xin lỗi.

“Em đừng có suốt ngày xin lỗi như thế, có chuyện gì đâu.”

“Anh ăn cơm chưa?”

“Đang ăn.” Giọng anh không tốt lắm.

“Thế ạ…” Tôi nói, “Em vừa mua vài món ăn, phòng anh ở đâu, em đến ăn với anh được không?”

“…”

“Nói cho em biết anh ở phòng nào đi.” Tôi cười hì hì nói.

“Phòng 205 nhà số 7.” Anh nói xong liền cúp luôn điện thoại.

Vào nhà số 7, tôi đăng kí xin vào.

Trường học nào cũng giống nhau, nữ sinh vào kí túc nam thì dễ, còn nam sinh vào kí túc xá nữ thì khó như lên trời.

https://thuviensach.vn

Tôi leo hai tầng, vừa đến phòng 205, bên trong truyền đến tiếng ‘Binh loảng xoảng bang”. Tôi nắm lấy chốt cửa xoay một cái, cửa khoá mất rồi.

Tôi gọi: “Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, anh không sao chứ! Mở cửa đi!” Tôi gõ cửa không ngừng.

20 giây sau cửa mở, tôi nhìn thấy Diệp Tư Viễn đi giày ở chân trái, mới biết anh dùng chân trái để mở cửa.

Anh nói: “Em là quỷ gào hả!” Sau đó xoay người đi vào.

Bóng lưng anh rất cao, hai chân dài, dáng người thật model. Chỉ là lúc đi hơi khập khiễng, anh mặc áo cổ chữ V màu vàng nhạt, bên ngoài khoác chiếc áo lông màu xanh, hai bên túi áo vẫn là tay áo rỗng.

Tôi bước vào phòng, bên trong chỉ có mình anh không thấy bạn anh đâu, anh nói: “Bạn cùng phòng của tôi đi chơi bóng rổ rồi, ăn cơm xong mới về.”

A… Chơi bóng rổ sao, tôi nghĩ, có lẽ cả đời anh cũng không thể chơi được nó.

Tôi nhìn mặt Diệp Tư Viễn, đã bớt sưng rồi, nhìn không ra là hôm qua đã bị người ta đấm một quyền, tôi cũng thấy an tâm.

Rồi tôi bắt đầu đánh giá phòng ngủ của Diệp Tư Viễn, cảm thấy thật mới mẻ.

Khác với các phòng ngủ khác, vào cửa bên trái là phòng WC, bên phải là bồn rửa mặt, lối đi nhỏ ở giữa thông ra ban công, hai bên phòng là hai dãy đồ đạc, phía trên là giường, phía dưới một nửa là tủ quần áo một nửa là bàn học.

https://thuviensach.vn

Mà phòng của Diệp Tư Viễn là phòng dành cho ba người, cửa vào vẫn giống các phòng khác, hai bên vẫn là đồ đạc, bên trái là một cái giường thấp, cạnh bên là một tủ quần áo nhỏ và bàn học.

Diệp Tư Viễn không thể lên giường tầng trên, nên đồ đạc ở đây đều được làm riêng cho anh, nói cách khác là một mình anh chiếm chỗ của 2 người.

Tôi tìm kiếm cái gì đã gây ra một loạt âm thanh vừa nãy, thấy trên cái bàn đọc sách ở góc đặt một cái laptop, trên ghế dựa đối diện có một hộp cơm, vài hạt cơm rơi vãi ra ngoài, dưới đất cũng có. Sau đó tôi liền thấy có một cái thìa inox trên nền nhà.

Diệp Tư Viễn nhìn theo tầm mắt của tôi thấy cái thìa, thấp giọng nói: "Ăn cơm bằng chân trái không quen, không cẩn thận liền rơi."

Tôi đi qua nhặt thìa lên, mang vào WC rửa sạch rồi đặt lại vào hộp cơm.

Tôi lấy ba món ăn mua vừa nãy ra, đặt lên một tờ báo trên bàn rồi bày ra.

"Ăn cơm đi." Tôi nói, trên tay cũng cầm một hộp cơm, kéo chiếc ghế của bạn cùng phòng anh tới, ngồi xuống cùng ăn.

Tôi định không giúp anh, tôi biết anh không thích nhận sự giúp đỡ của người khác.

Anh đành ngồi xuống song song với tôi, nói: "Tôi gác chân lên ăn cơm, em không ngại chứ."

Tôi cười nhẹ với anh: "Không đâu, anh ăn mau đi, ngại cái gì."

Anh mím môi, sau đó gác chân trái lên bàn, gót chân đặt cạnh bàn, các ngón chân cầm lấy cái thìa bắt đầu ăn.

Chân anh rất đẹp, da trắng, các ngón chân thon dài, móng chân cắt gọn gàng, rất sạch sẽ. Tôi nhìn xong, cảm thấy không được lễ phép, nhanh

https://thuviensach.vn

chóng thu hồi ánh mắt.

Diệp Tư Viễn không phát hiện ra tôi đang nhìn anh, anh đang cố gắng áp chế thân thể mình, dùng chân trái đưa thức ăn đến miệng, xem ra đúng là anh không quen dùng chân trái. Tôi gắp chút thức ăn đặt vào trong hộp cơm của anh, anh ngẩng đầu nhìn tôi, nói: “Cảm ơn.”

Tôi biết, anh vốn không thể gắp được mấy món này: “Anh ăn nhiều một chút, em mua nhiều như vậy, không ăn hết sẽ rất lãng phí.”

Anh đáp: “Em cũng ăn nhiều một chút.”

Lúc này, tôi thấy trên mặt anh dính một hạt cơm, tôi đưa tay qua tự nhiên lau đi giúp anh, tôi cười nói: “Anh sao lại giống như trẻ con thế chứ, ăn còn để cơm dính trên mặt.”

Vẻ mặt anh lập tức trở nên khó coi, các ngón chân ngoắc ngoắc cái thìa, đặt chân xuống, nói: “Tôi no rồi, em cứ ăn từ từ.”

Tôi nhìn nét ảm đạm trong mắt anh, biết mình lỡ lời. Anh dùng chân trái ăn cơm đã khó khăn, cơm dính trên mặt là chuyện thường, hơn nữa nếu có dính trên mặt, anh cũng không thể lau, đã vậy tôi còn cười anh.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, anh đừng như vậy, em không cố ý.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi: “Tôi biết em không cố ý, nhưng tôi chính là người như vậy, dùng chân trái ăn cơm, dễ dàng để cơm dính lên mặt, làm rơi thìa, thậm chí có thể làm đổ cơm, nhưng tôi không còn cách nào khác, tôi cũng phải ăn cơm.”

Tôi nức nở: “Đều là em hại chân anh bị thương, em sai rồi, anh đừng như vậy.”

https://thuviensach.vn

Thấy tôi khóc, lúng túng dỗ dành: “Em đừng khóc, có gì đâu, mấy chuyện này tôi đã quen rồi.”

Tôi càng khóc to hơn, trong miệng vốn đang ăn cơm, khóc lên thì bị nghẹn, vừa sụt sùi vừa ho khan.

Tôi ho đến nỗi mặt đỏ bừng, không thở nổi. Diệp Tư Viễn sợ hãi, anh đến trước mặt tôi, hỏi gấp: “Trần Kết, Trần Kết, em bị sao vậy? Đau lắm à?”

Tôi nói đứt quãng: “Giúp… Khụ khụ khụ… Giúp em… Khụ khụ khụ… Vỗ vỗ… Khụ khụ!”

Sau đó, Diệp Tư Viễn liền nâng chân trái lên, vòng qua người nhẹ nhàng mà vỗ lên lưng tôi.

Chân anh cũng rất linh hoạt, vừa vỗ lưng giúp tôi, vai anh cũng cúi xuống gần vai tôi.

Anh vừa vỗ vừa nói: “Không sao rồi, không sao rồi, Trần Kết, em muốn uống nước không?”

Tôi ho đến phát mệt, chân anh cũng từ từ hạ xuống. Dần dần hồi phục lại, lúc này tôi mới phát hiện, không biết đầu tôi từ lúc nào đã đặt trên vai anh.

Người anh thơm quá, tôi ngẩng đầu lên nhìn mặt anh, da trắng nõn, ngũ quan thanh nhã, tôi chìm đắm trong đôi mắt sâu và trong như nước của anh.

Tôi tỉnh táo lại, đến bồn rửa mặt, súc miệng, lúc quay lại thì thấy anh đã ngồi trên ghế.

Tôi nhìn thức ăn còn thừa rất niều, hỏi: “Em muốn tiếp tục ăn cơm, em không muốn lãng phí thức ăn, anh thì sao?”

https://thuviensach.vn

Anh đáp: “Tôi không ăn.”

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, lúc bố em phải nằm viện vì mổ túi mật, em và mẹ kế cùng chăm sóc ông, đổ phân, nước tiểu giúp ông ấy.”

Anh im lặng nhìn tôi, không nói gì.

“Dì nhà em, ý em là mẹ kế, khi bị gãy xương đùi, em giúp dì ấy tắm rửa, còn kì lưng rửa mông.”

Anh ngạc nhiên mở to hai mắt.

Tôi còn nói: “Khi em trai em, Trần Dạ bị đau ruột thừa phải nằm viện, tất cả đều do em chăm sóc nó.”

Diệp Tư Viễn có vẻ đã hiểu tôi muốn nói điều gì.

Tôi nở nụ cười, nói: “Là con người thì ai cũng có lúc bệnh tật ốm đau, khi thì bị ốm, khi thì bị thương, có những chuyện ta không thể làm được, đó là điều thường tình. Chúng ta không phải lúc nào cũng gặp khó khăn, nhưng khi có khó khăn, hãy nhờ người khác giúp đỡ, đó là chuyện bình thường, không có gì phải tự ti, mặc cảm hay ngại ngần gì cả.”

Nghe tôi nói, ánh mắt của anh xa xăm làm tôi thấy đau lòng.

Tôi tiếp tục nói: “Vì vậy, Diệp Tư Viễn, em đút cơm cho anh ăn nhé, anh lớn như vậy, ăn ít thế không thể no được, dù sao cũng chỉ một tuần thôi, chẳng phải bác sĩ đã bảo, một tuần sau anh có thể tự mình ăn cơm sao.”

Anh do dự, bối rối, đấu tranh tư tưởng rất lâu rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy, tôi cầm hộp cơm của anh lên, đút cho anh từng thìa một, thỉnh thoảng tôi cũng tự xúc cho mình một thìa, rất nhanh, chúng tôi đã ăn hết thức ăn tôi mua về.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tôi Và Mọi Người Không Giống Nhau

Ăn cơm xong, tôi dọn dẹp lại bàn ăn, sửa sang lại đồ đạc chuẩn bị rời đi, nhìn đồng hồ đã 6h nên về phòng trang điểm thôi.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, em phải đi đây, buổi tối em còn phải đi làm thêm.”

Anh nhíu mày hỏi: “Làm thêm?”

Tôi gật đầu, thốt ngay lời nói dối không chút do dự: “Vâng, em đi làm gia sư.”

Anh cười rộ lên khen tôi: “Em chịu khó thật đấy.”

Tôi nói: “Tất nhiên, em là chú ong mật nhỏ cần cù mà.”

Bỗng anh hỏi: “Em… tay của em đã tốt hơn chút nào chưa?”

Tôi sửng sốt, lập tức kéo tay áo lên cho anh xem, tôi bôi thuốc đỏ, chỗ bị thương đã dán hai miếng băng cá nhân.

“Em nghe lời anh nên đỡ đau đi nhiều lắm.”

Anh nở nụ cười, một nụ cười dịu dàng ấm áp, trông thật đẹp, tôi nghĩ thầm trong lòng.

Tôi đang định đi thì bạn cùng phòng của Diệp Tư Viễn về, một người hơi cao đeo kính, một người gầy teo, lại lùn lùn như lưu manh côn đồ.

https://thuviensach.vn

Hai người họ kia nhìn thấy tôi đều sửng sốt, nhất là anh lưu manh côn đồ, tôi có thể nhìn thấy trong mắt anh ta có hai dấu hỏi to đùng.

Diệp Tư Viễn giới thiệu: “Đây là đàn em học chuyên ngành quảng cáo năm nhất tên Trần Kết,, còn đây là hai người bạn cùng phòng của tôi, cậu ta là Lưu Nhất Phong, còn cậu ta là Phùng Tiếu Hải.”

Tôi nở một nụ cười rất thục nữ: “Chào mọi người, bây giờ em phải về rồi, Diệp Tư Viễn, ngày mai em lại đến nhé, bye bye.”

Nghe được nửa câu sau của tôi, hai người kia há hốc miệng.

Tôi tủm tỉm cười rời khỏi phòng Diệp Tư Viễn, rất tò mò xem cái anh lưu manh côn đồ Phùng Tiếu Hải kia sẽ hỏi Diệp Tư Viễn những vấn đề gì.

Quả nhiên, tôi còn chưa đi được ba bước đã nghe tiếng Phùng Tiếu Hải lớn tiếng trong phòng: “A a a… Diệp Tư Viễn, tại sao cậu lại quen biết đàn em xinh đẹp kia!”

Lưu Nhất Phong đeo kính nói: “Diệp Tư Viễn, tiểu tử nhà cậu đúng là thâm tàng bất lộ[1]!”

Tôi không nghe thấy giọng nói đáp lại của anh, nhưng tôi có thể tưởng tượng ra vẻ mặt anh thản nhiên cười nhẹ mà không trả lời.

Tôi mới quen anh không lâu, nhưng lại như đã quen biết từ lâu lắm rồi.

Quán bar Olive, tối nay tôi nhảy rất nhiệt tình.

Đến Uyển Tâm xem cũng phải choáng váng, chị ấy hỏi: “Tiểu Kết, em làm sao thế? Trúng số à?”

Tôi nhảy một hồi, mồ hôi túa ra như tắm, đáp: “Không, là do hôm nay tâm trạng em vô cùng tốt!”

https://thuviensach.vn

Chị nở nụ cười, nói: “Nhóc con, đừng nói với chị là em đang yêu nha.”

“Không thể nào, chuyện gì em cũng kể cho chị nghe hết mà.” Tôi bước qua, hôn lên má Uyển Tâm một cái, “Chưa có anh nào lọt vào mắt xanh của em đâu.”

“Tiêu chuẩn của em cao quá.” Uyển Tâm phe phẩy tay cười nói “Nhanh đi thay quần áo đi, không lẽ em muốn quay lại sàn với bộ dạng này, em còn muốn giữ hình tượng trong lòng khán giả không đây.”

“Tất nhiên là có rồi!” Tôi nói, trong lòng lại hiện ra hình ảnh của Diệp Tư Viễn.

Tôi đang suy nghĩ, tôi và anh, có xứng đôi không?

Thứ tư, thứ năm, thứ sáu, sau khi tan học buổi chiều tôi đều chạy tới phòng của Diệp Tư Viễn, ở đó khoảng hai ba tiếng đồng hồ. Tôi đút cơm cho anh ăn, giúp anh giặt quần áo, dọn dẹp bàn ghế, vệ sinh phòng sạch sẽ. Anh không còn từ chối như lần đầu tiên, mặc dù anh vẫn còn có chút không tự nhiên nhưng với lớp da mặt dày và cái miệng ngon ngọt của tôi, anh không có cách nào đuổi tôi đi được nữa .

Khi tôi đứng trên sân thượng phơi quần áo, anh sẽ dựa vào khung cửa bên cạnh ban công im lặng nhìn tôi. Ngoài ban công có một cái giá phơi quần áo cao ngang ngực anh, tôi biết đây là đồ chuyên dụng của Diệp Tư Viễn.

Chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau, phần lớn là tôi nói, còn anh im lặng nghe, đôi khi anh trả lời tôi hai ba câu, ngoài ra anh chỉ mỉm cười dịu dàng nhìn tôi.

Mấy ngày nay chân anh bị thương nên không dùng máy tính được, thật đúng lúc, tôi có thể mượn máy anh một lát để làm bài tập, mỗi lần như vậy,

https://thuviensach.vn

anh lại ngồi cạnh tôi, im lặng nhìn tôi làm bài tập hoặc viết luận văn. Tôi bảo anh chỉ bài, anh chỉ cười lắc lắc đầu.

Thỉnh thoảng gặp hai người bạn cùng phòng của anh, bọn họ lại cười đùa chọc ghẹo tôi, tôi không nói gì.

Sáng thứ sáu không có tiết, thế là tôi theo anh đi học.

Tôi nói: “Anh không tiệp ghi chép, để em làm giúp anh nhé.”

Anh đáp: “Tôi có thể nhớ, dùng miệng ngậm bút viết, chỉ là viết chậm hơn so với viết bằng chân một chút thôi, vậy cũng được rồi.”

Tôi nói: “Em mặc kệ, không tận mắt nhìn thấy em không tin, biết đâu anh cậy mạnh, cố chấp dùng cái chân phải đang bị thương viết thì sao.”

Anh nói: “Tôi đâu có ngốc như vậy, tôi còn muốn chân tôi hồi phục nhanh hơn ấy.”

Nhưng cuối cùng anh không ngăn nổi tôi, vậy là tôi đi cùng với anh.

Các bạn cùng lớp của anh đều nhìn tôi, tất cả đều mang chung một vẻ mặt đó là ngạc nhiên. Thứ nhất là lần đầu tiên Diệp Tư Viễn dẫn một cô gái đến. Thứ hai là vì tôi rất xinh đẹp.

Một đàn chị không có thiện cảm với tôi lên tiếng: “Bạn học, cô học khoa nào, đây là khoa thiết kế, không phải nơi cô tùy tiện đến được đâu.”

Tôi đáp: “Chân Diệp Tư Viễn bị thương, tôi đến ghi bài giúp anh ấy, đúng không, Tư Viễn?”

Tôi gọi anh là Tư Viễn nghe vừa ngọt vừa thân mật, anh sững sờ nhìn tôi một lúc rồi mới nói với bạn học: “Chu Mai, cô ấy là bạn của tôi, sẽ không quấy rầy mọi người đâu, cho cô ấy vào đi, lần sau cô ấy sẽ không tới nữa.”

https://thuviensach.vn

Chu Mai nghe thấy hai từ “Tư Viễn” sắc mặt vô cùng khó chịu, lại thấy Diệp Tư Viễn bênh vực tôi, đàn chị này tức giận đến nỗi mặt cũng vặn vẹo, chị ấy nói: “Diệp Tư Viễn, nếu cậu không thể viết bài, có thể nhờ bạn học khác trong lớp, chúng tôi rất vui vẻ giúp đỡ cậu, sao cậu lại dẫn người khác khoa vào, nếu thầy giáo nhìn thấy rồi mất hứng thì làm thế nào, rồi thầy nghĩ cậu yêu đương cả trên lớp học thì sao?”

Tôi lập tức giả vờ uỷ khuất nói: “Chị Chu Mai, chị đừng trách Tư Viễn, đều là lỗi của em, lần sau em sẽ không đến nữa.”

Các nam sinh trong lớp Diệp Tư Viễn rối rít nói thay tôi: “Khụ! Chuyện gì vậy, Diệp Tư Viễn mấy ngày nay đều ghi bài bằng miệng, không tiện thì bạn gái cậu ta đến giúp cũng là chuyện bình thường.”

Có người còn nói: “Chu Mai, cậu là lớp trưởng, đừng có hẹp hòi như vậy chứ.”

Chu Mai sắp phát điên mà chỉ có thể cắn răng quay lại chỗ ngồi.

Tôi mừng rỡ cười trộm, bởi vì bọn họ nói tôi là bạn gái anh, Diệp Tư Viễn cũng chẳng nói gì, trên mặt vẫn không có vẻ mặt gì đặc biệt, anh nói với tôi: “Bảo em đừng đến rồi, đến lại càng thêm phiền.”

Tôi cười: “Em sẽ không làm phiền mà, em sẽ nghe lời, anh đưa vở, em ghi bài cho anh.”

“Không cần, tôi tự viết được.”

“Đã thế lát nữa em báo cáo với lớp trưởng! Không khéo người ta còn nghĩ anh với em đến đây để yêu đương chứ không phải đi học đâu đấy!”

“Bọn họ nói hươu nói vượn em cũng tin sao, đừng ầm ĩ nữa, thầy giáo đến rồi.”

https://thuviensach.vn

Tôi không thèm nhắc lại, ngẩng đầu nhìn thầy giáo đang đứng trên bục giảng, đây là lớp giới thiệu và thảo luận về vải vóc quần áo, thầy giáo làm giáo án bằng PPT, còn viết lên bảng rất nhiều nội dung kiến thức cần ghi chép lại vào vở. Diệp Tư Viễn dùng miệng ngậm bút, dùng bút mở sách và ấn laptop, sau đó anh dùng cằm kìm lại một chút, để quyển sách không bị lật sang trang khác. Tiếp theo, anh dùng phần bên dưới còn lại của cánh tay bên phải đè lên vở bắt đầu viết.

Lúc này tôi mới phát hiện, vì sao dáng người của anh nhìn lại đẹp như vậy, đó là bởi vì anh vẫn còn một bả vai đầy đủ, hai bên giữ lại một chút phần tay bị cụt. Tuy cách một lớp áo, tôi có thể cảm thấy phần còn lại ấy không nhiều, nhưng vẫn giúp anh làm được ít việc.

Tôi ngồi bên phải Diệp Tư Viễn, lúc anh viết chữ gần như đang quay lưng lại với tôi, tôi bèn nhỏ giọng nói: “Anh có thể ngồi quay lại không, em không thấy mặt anh.”

Anh dừng lại, quay mặt sang phía tôi, hạ phần tay bị cụt bên vai trái xuống để chặn vở, bắt đầu viết chữ, tôi nằm trên bàn nhìn anh, miệng anh ngậm bút viết chữ, mắt vừa nhìn bảng, vừa nhìn vở, lại còn ngẩng đầu nhìn tôi một cái.

Ánh mắt của anh thật tinh khiết, dường như không lẫn chút tạp chất nào, tôi cứ thế mà ngắm nhìn đôi mắt anh, Diệp Tư Viễn bị tôi nhìn chăm chú nên thấy không được tự nhiên, anh vội vàng cụp mắt xuống, thế nên tôi chỉ còn nhìn thấy hốc mắt xinh đẹp và hai hàng mi dài của anh.

Nhưng không bao lâu sau, anh lại nâng mắt lên liếc tôi một cái. Tôi biết, anh không nhịn được.

Trong lớp chỉ có tiếng thầy giáo giảng bài và tiếng “soạt soạt” của mọi người ghi chép vào vở, tôi nhìn mặt Diệp Tư Viễn, khuôn mặt ấy thật bình

https://thuviensach.vn

lặng, bỗng tôi cảm thấy khoảnh khắc này thật tuyệt vời, nếu cho tôi ngồi đây cùng anh mãi, tôi sẽ không do dự mà đồng ý ngay.

Tư thế khi viết, khi ăn cơm dùng chân, dùng miệng của anh vừa không dễ nhìn vừa không đẹp mắt. Nhưng chẳng biết vì sao, tôi lại không thấy kì quái, cũng không thấy sợ, cũng không thấy anh có gì khác với chúng tôi. Mấy ngày nay, dù anh làm gì, làm bằng cách nào trước mặt tôi, tôi đều thấy rất tự nhiên, tôi nhận ra mình có thêm một thứ cảm xúc khác, đó chắc là… đau lòng.

Khoảng 10 phút sau, Diệp Tư Viễn buông bút, tôi thấy anh cử động miệng, hai má phồng lên, còn nhún vai, tôi biết anh đang mỏi.

Tôi lấy một tờ giấy trắng, viết dòng chữ: Diệp Tư Viễn, em viết giúp anh nhé.

Rồi tôi đưa đến cho anh xem, anh nhìn tờ giấy, do dự một chút mới gật đầu.

Tôi vui mừng hớn hở cầm lấy vở và bút của anh, vừa nhìn vào, trời ơi! Sao lại đẹp như vậy! Đây là chữ viết anh dùng miệng viết mà trông thật không khác gì bản mẫu trong mấy quyển tập viết!

Tôi đau khổ nhìn anh, lại viết vào tờ giấy lúc nãy: Chữ em rất xấu, anh có sợ vở xấu đi không?

Anh cười, để lộ hàm răng trắng đều cùng cái má lúm đồng tiền, sau đó lắc đầu một cái, lúc này thầy giáo lại bắt đầu viết bảng, Diệp Tư Viễn nhìn bảng đen rồi quay sang hất cằm với tôi, ý bảo tôi ghi bài vào vở.

Được rồi, dù sao thì sớm mất mặt rồi, tôi nhìn lên viết bài vào vở, vừa liếc sang anh, không ngờ anh cũng đang nhìn tôi làm tôi đỏ hết cả mặt.

https://thuviensach.vn

Sao hôm nay tôi không giống mọi ngày nhỉ, đứng ở bar Olive hơn ba tháng, nhìn thấy bao nhiêu người đàn ông nhìn tôi bằng ánh mắt này, bây giờ đối mặt với anh tôi mới hiểu được thế nào là xấu hổ.

Hơn 10 phút sau, tôi đang chăm chỉ chép bài trên bảngthì anh dùng bả vai phải chạm nhẹ vào tôi, tôi nghiêng đầu sang, anh nói nhỏ ‘Đưa tôi viết thôi”

Tôi viết lên giấy: Anh chê em viết xấu sao?

Anh lắc đầu cười nói: “Tôi nghỉ thế là đủ rồi, em đưa tôi viết đi, em cũng mệt rồi.”

Tôi nghe xong thấy uất ức, thế là đem vở và bút trả lại anh, anh cắn bút lại bắt đầu viết tiếp.

Tôi không còn nhìn gương mặt anh mà nhìn anh viết chữ, tôi muốn xem những con chữ xinh đẹp ấy được anh tạo ra như thế nào.

Anh phát hiện tôi nhìn anh, mà miệng anh thì đang ngậm bút không nói chuyện được, anh đành viết lên tờ giấy: Thường xuyên luyện thư pháp.

Tôi chợt hiểu ra, tiếp tục nằm úp trên bàn, ngắm gương mặt anh, cả dáng vẻ khi viết chữ của anh.

Trên vở anh là những dòng chữ bé bé xinh xinh của tôi, gần đó là bút tích thanh nhã như thư pháp của anh, tuy chúng khác nhau một trời một vực nhưng thoạt nhìn rất bắt mắt.

Đến thời gian tạm nghỉ, chúng tôi mới có thời gian nói chuyện phiếm với nhau.

Tôi cầm vở hỏi anh: “Anh dùng miệng viết chữ đẹp thế này, cần gì viết bằng chân?”

https://thuviensach.vn

Anh đáp: “Dùng chân thoải mái hơn, viết lâu không mệt, còn dùng miệng thì phải cúi sát xuống, như vậy mắt nhanh mỏi, miệng đau, mà bả vai cũng mỏi nhừ.”

“Thế dùng chân?”

“Dùng chân viết cũng như mọi người dùng tay viết ấy, theo thói quen, em có thấy cái bàn thấp thấp kia không?”

Đó là một cái bàn thấp hơn mấy cái bàn bình thường khác khoảng 20cm, ghế ngồi cũng không phải loại cố định mà là có thể chuyển dịch.

Diệp Tư Viễn nói: “Đó là cái bàn chuyên dụng của tôi, bất kể tôi học ở đâu ở đó sẽ có một bộ như vậy, nó được chuẩn bị từ lúc mới nhập học.”

“A. . .” Tôi đột nhiên nói, “Em xoa bóp vai cho anh nhé.”

Anh sửng sốt, ngăn cản: “Không cần đâu.”

“Thật là, anh ngại cái gì chứ.”

“Không cần mà, mọi người đang nhìn đấy.”

“Tiết học còn 40 phút nữa, anh sắp mệt chết rồi còn gì.” Tôi vừa nói vừa đứng lên, “Anh xoay qua bên này đi.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng chậm rãi quay đi, lưng nghiêng về phía tôi.

Tôi bắt đầu bóp vai cho anh, anh rất gầy, khung xương lại to, tay tôi dùng sức một chút liền cảm nhận được cả gân cốt của anh, bả vai anh hơi run.

“Anh có đau không?”

https://thuviensach.vn

“Một chút.”

“Đau tức là có hiệu quả, bắp thịt của anh cứng ngắc à.” Tôi cười nói, “Trước kia khi còn ở nhà, bố thường bảo em xoa bóp vai, cho nên tay nghề em không tệ, đúng không?”

“Ừ, tôi có thể cảm nhận được.”

“Dĩ nhiên rồi.”

Sau khi xoa bóp xong, chúng tôi quay lại phát hiện bạn học xung quanh của anh đều vô ý ngắm nhìn tôi và anh.

Tôi nhỏ giọng hỏi Diệp Tư Viễn: “Bọn họ có thể thật sự coi em là bạn gái anh không?”

Anh gật đầu đáp: “Rất có thể.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Anh lại cười rộ lên: “Còn làm sao được nữa, kệ bọn họ nói gì thì nói, tại em một mực theo anh đến đây đó.”

“Sau này em còn tới được không?”

“Đừng! Tôi sợ lớp trưởng sẽ gây sự với em và tôi.”

Tôi cười: “Diệp Tư Viễn, có phải chị lớp trưởng thích anh hay không?”

Khóe miệng anh khẽ cong, nói: “Em không biết phải không, có rất nhiều cô gái để ý anh đấy.”

“Vậy anh có bạn gái không?” Tôi hỏi anh.

“Tôi thoải mái dẫn em tới lớp học, em thử nghĩ xem liệu tôi có không đây?”

https://thuviensach.vn

“Thế sao anh không tìm bạn gái?”

“Tôi và mọi người không giống nhau.” Lúc này, Diệp Tư Viễn đột nhiên trở nên nghiêm túc, một tia đau thương nhàn nhạt hiện lên trong ánh mắt anh, anh nói, “Tôi bây giờ, không phải tuổi đi tìm bạn gái nữa rồi.”

“Anh bao nhiêu tuổi?”

“21.”

“Cái gì? Lớn hơn em 3 tuổi?”

“Sau khi bị tai nạn, tôi nghỉ học một năm. Vì vậy, so với các bạn cùng lớp, tôi hơn họ 1 tuổi.”

“À. . . Em ra đời sớm, thiếu tháng nên có thể coi là nhỏ tuổi nhất lớp đấy.”

“Em trưởng thành chưa?”

“Tháng trước mới tròn 18 tuổi, em sinh vào đầu tháng 11, 2/11, mùa quýt đấy.” Tôi cười, hỏi anh, “Ngày sinh nhật của anh là bao nhiêu?”

Sắc mặt anh bỗng trầm xuống: “Tôi không có ngày sinh nhật.”

“Tại sao lại không?”

Anh nhìn tôi: “Tay của tôi bị điện làm cụt vào ngày sinh nhật 11 tuổi.”

Tôi vừa nghe liền cảm thấy như có 1 tiếng sét bên tai, lòng tôi lạnh dần.

[1] Giấu tài

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Em Chỉ Thương Hại Tôi

Thứ bảy, tôi đến siêu thị làm thêm công việc bán chocolate.

Mùa đông đến, mùa của chocolate cũng đến.

Ngồi trên xe buýt, tôi gọi điện thoại về nhà, tôi nhớ Trần Dạ, rất muốn nghe giọng nói của nó.

“Chị! Chị!” Trần Dạ kêu la trong điện thoại, nghe thấy giọng nói quen thuộc thân thiết ấy, tôi vui muốn phát khóc.

Trần Dạ là đứa em trai do mẹ kế của tôi sinh ra, nó kém tôi 7 tuổi, là bảo bối ở thành phố nhỏ bé đó mà tôi nhớ nhất. Sau khi Trần Dạ ra đời, ba và mẹ kế chưa từng trông coi nó, lúc đó tôi mới 7 tuổi nhưng đã phải vâng lời trông chừng thằng bé.

Nó dần dần lớn lên, gần như một tay tôi chăm sóc, ngay cả việc đi nhà trẻ cũng là tôi đưa đi đón về. Nói thế này cũng không khoa trương đâu, tôi thật đúng là không khác gì mẹ của Trần Dạ, tôi rất yêu thương nó, còn thằng bé lúc nào cũng dính lấy tôi, ban đầu khi rời khỏi thành phố nhỏ tới nơi này học, tôi phải vô cùng quyết tâm mới có thể rời xa nó .

Lúc điền nguyện vọng, tôi có hỏi: “Chị muốn tới thành phố H học, em có ủng hộ không?”

Trần Dạ khi ấy mới 11 tuổi, nó còn chưa biết thành phố H ở đâu, ngây ngô hỏi tôi: “Ngồi xe bao lâu thì tới hả chị?”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Ngồi xe buýt thì chị không biết, nhưng đi tàu thì mất tới 28 tiếng.”

Nó vừa nghe vậy đã “Oa” một tiếng rồi khóc toáng lên.

Tôi nói: “Thằng bé ngốc này, em khóc cái gì, mấy cô bé trong lớp thích em mà nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ cười nhạo em cho xem.”

Nó vô cùng vất vả mới ngừng khóc, nói: “Những con bé đó em không thèm nhìn đâu, chúng nó không xinh đẹp bằng chị.”

Tôi vui vẻ đáp: “Thằng bé ngốc, mắt em đừng có nhìn cao quá, người xinh đẹp như chị không nhiều đâu, nếu tiêu chuẩn của em nhất định phải giống chị thì sau này ngay cả một cô bạn gái em cũng không có.”

“Em đây không cần bạn gái! Em chỉ cần chị thôi.” Nó nói xong, miệng chu lên, lại chuẩn bị khóc rồi lao tới ôm eo tôi thủ thỉ “Chị, em biết chị vẫn luôn muốn rời khỏi đây, chị đi đi, em ủng hộ chị.”

Tôi nghe vậy, nước mắt lập tức trào ra: “Vậy nếu em nhớ chị thì làm sao đây?”

“Em sẽ viết thư, gọi điện thoại cho chị.”

“Ngoan, nghỉ đông nghỉ hè chị sẽ trở về.”

Trần Dạ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn tôi, nó đúng là một cậu bé xinh xắn đáng yêu, bởi vì bố tôi khá điển trai, mẹ tôi xinh đẹp, mẹ kế cũng xinh đẹp, cho nên cả nhà chúng tôi đều là trai xinh gái đẹp.

Nó dặn tôi: “Chị, chị đi học đừng tìm bạn trai nha, chị phải chờ em lớn lên!”

Tiểu tử thúi! Tôi nghĩ nó vẫn chưa học môn sinh học nên không biết tôi và nó là họ hàng gần, là họ hàng gần!

https://thuviensach.vn

“Chị! Chị! !” Trần Dạ mừng rỡ reo lên trong điện thoại.

“Kêu la cái gì!” Tôi nói, “Dạo này em có ngoan không đấy?”

“Em ngoan lắm, không hư đâu” Nó học giọng Hương Cảng và Đài Loan, là một cậu bé có âm sắc hay, không bị biến giọng, “Kết quả thi của em đứng đầu cả lớp môn toán luôn đấy!”

“Thật là giỏi, Chu Tiểu Quyên chắc sẽ thích em hơn, đúng không?”

“Dừng, em đây không thèm ngắm con bé đó, khó nhìn chết đi được. Chị, chị có khỏe không?”

“Chị rất khỏe, học hành vẫn tốt lắm, ở bên đó bây giờ có lạnh không, nhớ mặc nhiều quần áo, mẹ em luôn quên mặc thêm quần áo mùa đông cho em.”

“Tự em tìm được, em biết nó được cất ở chỗ nào mà.”

“Ngoan lắm.” Tôi cười, “Nghỉ đông chị sẽ về nhà, còn chưa tới hai tháng nữa!”

“Tốt quá!” Nó vui vẻ, còn không quên dặn thêm “Chị không được tìm bạn trai đâu đấy.”

“Biết rồi! Chị Uyển Tâm nhà em ngày ngày canh giữ chị, không phải em đã sớm mua chuộc chị ấy rồi sao, chị ấy không báo cáo tình hình với em à?”

“Hắc hắc, không có.”

“Đúng rồi, bố và dì dạo này thế nào?”

“Vẫn tốt, tối hôm qua ăn cơm bố còn nhắc đến chị.”

https://thuviensach.vn

“Nói những gì?”

“Nói không biết chị có bạn trai hay không.”

“Sao bố lại nhắc tới vấn đề này!”

Nó đáp : “Bố nói ‘Con gái nhà ta là khuê nữ xinh đẹp, kiểu gì cũng phải tìm một con cá Phú Nhị Đại hoặc Quan Nhị Đại mới được. ’”

“. . .”

“Chị, cái gì gọi là Phú Nhị Đại? Quan Nhị Đại?”

“Em đừng nghe bố nói lung tung! Cố gắng học hành cho tốt, chú ý giữ gìn sức khỏe, biết chưa?”

“Dạ. . . em biết. . .”

“Được rồi, lần sau nói chuyện tiếp, chị cúp máy đây, bye bye.”

“Chị, bye bye, hôn một cái, hôn một cái!”

“Muahhh” Tôi cười rồi cúp điện thoại, trong lòng bỗng nhớ tới một người.

Diệp Tư Viễn 11 tuổi bị điện cao thế đánh gãy hai cánh tay, bằng tuổi Trần Dạ bây giờ.

Vẫn còn nhỏ như vậy…

Tôi nghĩ, nếu Trần Dạ bị điện cao thế đánh rụng hai cánh tay, không biết tôi sẽ thế nào?

Trời ạ! Tôi nhất định phát điên lên mất!

https://thuviensach.vn

Kết thúc giờ làm việc, vì lượng tiêu thụ của ngày hôm nay khá tốt nên quản lý tặng tôi một hộp chocolate, tôi rất vui, định buổi tối sẽ mang đến cho Diệp Tư Viễn.

A ? Tại sao người đầu tiên tôi nghĩ đến là anh trong khi trước đây người đó lại là Uyển Tâm. Có lẽ là do. . . Uyển Tâm đang muốn giảm cân, không ăn chocolate, tôi tự tìm một đáp án thuyết phục cho bản thân.

Khi tôi trở lại trường, căn tin đã không còn thức ăn, tôi đành đi ra quán ăn nhỏ bên ngoài mua 3 món rồi mang đến phòng Diệp Tư Viễn.

Bốn ngày qua tôi đều đến phòng anh, hôm nay là ngày thứ năm, tôi bắt đầu quen thuộc đường đi.

Diệp Tư Viễn mở cửa cho tôi, sắc mặt anh không được tốt cho lắm, tôi hỏi anh: “Sao vậy? Anh đau chân hả?”

Anh lắc đầu.

Tôi lại hỏi: “Bạn cùng phòng anh đâu?”

Anh nói: “Hôm nay là chủ nhật, bọn họ rủ nhau vào thành phố ăn cơm rồi.”

Trường đại học Q nằm ở ngoại ô, muốn vào trong thành phố phải ngồi xe buýt mất 40 phút,ngày thường mọi người đều không muốn đi xa như vậy, chỉ đến cuối tuần bọn họ mới có thời gian ra ngoài dạo chơi, tới siêu thị mua đồ.

“Bọn họ thật là, anh đang gặp khó khăn mà còn để anh ở đây một mình.” Tôi vừa nói, vừa để thức ăn lên mặt bàn rồi nhìn anh, “Diệp Tư Viễn, ăn cơm thôi nào.”

Anh ngồi không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

Tôi đẩy vai anh một cái: “Ăn cơm đi.”

Anh đột nhiên quát to với tôi: “Ai nói tôi khó khăn! Một mình tôi tự xoay sở được! Chuyện gì cũng tự làm được hết!”

Tôi giật mình: “Anh quát em cái gì đấy! Em đương nhiên biết chuyện gì anh cũng có thể tự làm, chỉ là hiện tại chân anh đang bị thương thôi.”

Anh bỗng đứng bật dậy, từ trên cao nhìn xuống tôi, một người cao lớn như anh đứng ngay trước mặt quả thật có chút bức bách.

Anh nói: “Chân tôi đã tốt hơn rồi, từ nay về sau em đừng tới đây nữa.”

“Tốt hơn?” Tôi nghi ngờ hỏi, cúi đầu nhìn mắt cá chân của anh giấu ở ống quần và chiếc dép lê, không nhìn ra đã đỡ hay chưa, tôi nói, “Anh có thể tự ăn cơm không?”

“Được”

“Có thể tự mình ghi chép không?”

“Được.”

“Vậy anh lập tức ăn cho em xem đi.” Tôi khoanh tay, ngẩng đầu nhìn anh.

Diệp Tư Viễn mím môi nhìn tôi trong chốc lát, rồi ngồi vào cái bàn trước mặt, nâng chân phải đặt lên bàn, các ngón chân kẹp lấy chiếc thìa trên hộp cơm.

Mắt cá chân bên chân phải của anh vẫn còn quấn băng gạc màu trắng.

Bình thường anh đều dùng chân phải cầm đũa ăn, tôi đã nhìn thấy qua những bức ảnh trên mạng. Theo lý thì cầm thìa sẽ dễ hơn đũa, còn bây giờ,

https://thuviensach.vn

tôi nhìn dáng vẻ chân anh kẹp cái thìa mà đau đến mồ hôi túa ra trên trán, nhưng miệng lại cắn răng chịu đựng, không rên tiếng nào.

Diệp Tư Viễn dùng thìa xúc một miếng cơm, anh cúi người xuống, ngón chân run rẩy đưa miếng cơm đó vào miệng. Ăn xong một miếng, anh lập tức ngồi thẳng người, buông chân xuống, ngẩng đầu nói với tôi: “Em xem, tôi có thể tự ăn cơm.”

Sau đó, anh ngây ngẩn cả người.

Bởi vì tôi đã khóc.

Tôi vừa khóc vừa nói: “Diệp Tư Viễn, cái người đần độn này, anh cứ ra vẻ như thế làm gì! Đau chân thì phải kêu đau chứ, bác sĩ nói hơn một tuần nữa cái chân mới hồi phục hoàn toàn, hôm nay mới là ngày thứ năm, anh gắng gượng cái gì chứ!”

Anh im lặng nhìn tôi, một lát sau, anh thở dài nói: “Trần Kết, tôi cảm thấy, chúng ta cứ tiếp tục như vậy sẽ không tốt lắm đâu.”

Đôi mắt tôi đẫm lệ mông lung nhìn anh: “Không tốt là sao?”

Anh nói: “Hai chúng ta không thích hợp với nhau.”

Tôi trừng to mắt nhìn anh.

Anh cúi đầu, nghĩ một lát sau lại ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt mang theo nét đau thương nói: “Em nhìn đi, tôi không có tay, tôi là một người tàn tật, còn em là một cô gái xinh đẹp tài giỏi, chúng ta ở cạnh nhau không thích hợp chút nào.”

Tôi đờ người: “Diệp Tư Viễn, anh nghĩ cái gì đấy? Ai nói em muốn ở cùng một chỗ với anh?”

Mặt anh lập tức đỏ bừng, sắc mặt vô cùng xấu hổ.

https://thuviensach.vn

Tôi lau nước mắt, cười lạnh nói: “Diệp Tư Viễn, anh hãy nghe cho kỹ. Hai chúng ta có ở chung một chỗ hay không, là do em quyết định, Trần Kết em cả đời này chưa từng bị người đàn ông nào cự tuyệt! Mấy ngày qua chân anh bị thương, em chăm sóc cho anh, giúp anh ăn cơm, giúp anh giặt quần áo, tất cả là do em bắt chước Lôi Phong làm chuyện tốt! Ai bảo anh là người tàn tật? Chờ chân anh khỏe trở lại, anh muốn tìm gặp em cũng không được đâu! Đừng nói linh tinh nữa, ăn cơm trước đi!”

Anh nghe tôi nói xong rất tức giận, mặc dù người mở miệng nói tàn tật trước là anh, nhưng khi nó được nói ra từ tôi thì lại mang một ý khác. Tôi đã đả thương anh, chỉ vì tự ái của tôi mà tôi cố ý đả thương anh, đúng là tôi hơi thích Diệp Tư Viễn, nhưng chữ bát [1] còn chưa quay lên đã bị anh cự tuyệt rồi.

Anh nói: “Muốn ăn em đi mà ăn! Dù sao tôi cũng không ăn! Tất cả thức ăn em mua hãy mang đi hết đi! Tôi đây là người tàn tật, nhưng không cần sự thương hại của em!” Anh nói xong liền quay đầu đi, ống tay áo bên trái rơi ra khỏi túi, buông xuống dưới đung đưa qua lại.

Tôi nhìn thấy lại không nhịn được, nước mắt tuôn ra một lần nữa.

Tôi đứng đó một lát, đột nhiên nhớ ra trong túi có chocolate, móc ra đặt lên bàn Diệp Tư Viễn: “Hôm nay em đi làm thêm ở siêu thị, bán được nhiều hàng nên quản lý thưởng cho em một hộp chocolate, Sôcôla Đen đấy, không quá ngọt, nam sinh cũng có thể ăn.”

Anh nói: “Tôi không cần, em cầm về đi.” Anh lắc lắc đầu, không thèm nhìn tôi.

Dáng vẻ tức giận của anh trông hệt như đứa bé, rất giống. . . Trần Dạ, tính khí bọn họ quật cường như nhau.

Tôi ngồi xổm trước mặt Diệp Tư Viễn, đôi tay đặt lên đùi anh, người anh lập tức run nhẹ, nghiêng đầu qua chỗ khác,cuối cùng quay lại cúi đầu nhìn

https://thuviensach.vn

tôi. Cặp mắt đen xinh đẹp kia cứ nhìn chằm chằm vào tôi, tôi nói: “Diệp Tư Viễn, hôm nay anh làm sao vậy? Em xin lỗi, vừa rồi là em cố ý chọc giận anh, anh tha lỗi cho em nhé?”

Da mặt tôi vốn dày, nói câu xin lỗi dỗ dành cũng coi như một ưu điểm lớn, cái tôi không chịu nổi nhất chính là bị người ta hiểu lầm.

Tôi làm tổn thương Diệp Tư Viễn là mong cơn khó chịu của anh sẽ giảm bớt, vì làm cho bầu không khí thoải mái hơn nên tôi nói xin lỗi, nói cho anh biết tôi chỉ cố ý chọc giận anh mà thôi.

Nhưng có lẽ Diệp Tư Viễn không muốn tin tưởng tôi nữa, anh nói: “Trần Kết, tôi hiểu em chỉ thương cảm tôi, cũng có thể là do em tò mò với hai cánh tay bị cụt của tôi, lời em nói lúc nãy mới là lời thật lòng, là suy nghĩ tận đáy lòng em, còn lời nói bây giờ chỉ là an ủi, mong tôi vui vẻ.”

Ách. . . Tôi té xỉu, logic của anh khác xa tôi cả một trời một vực.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, em phải làm gì anh mới tin em đây?”

Anh lạnh lùng cười, lắc đầu rồi nói: “Trần Kết, từ ngày tay tôi không còn nữa, tôi đã rất khó đặt lòng tin vào người khác rồi.”

Tôi khóc rời khỏi phòng Diệp Tư Viễn, nhưng bộ dáng bi thương ấy vẫn in đậm trong đầu tôi.

Tôi nằm trong phòng càng nghĩ càng thấy bức bối, liền gọi Uyển Tâm ra sân thể dục, mỗi khi hai người chúng tôi có điều gì khó chịu trong lòng, chúng tôi lại hẹn nhau ra đây xả stress. Dù sao cũng chỉ đi bộ một vòng quanh sân, chứ nếu đi ngoài đường vào giờ này không biết sẽ có bao nhiêu người đàn ông đến hỏi giá đâu.

Tôi đem chuyện của mình và Diệp Tư Viễn ra kể đơn giản ngắn gọn cho Uyển Tâm nghe, dĩ nhiên, phần lớn chi tiết đều được lược bỏ. Vấn đề chính

https://thuviensach.vn

ở đây là, hình như tôi hơi thích Diệp Tư Viễn, còn anh lại nói hai chúng tôi không thích hợp với nhau.

Uyển Tâm im lặng nghe tôi kể, thấy tôi trầm mặc, chị ấy lên tiếng: “Tiểu Kết, em muốn nghe ý kiến của chị không?”

Tôi đáp: “Thuận theo ý em thì em nghe, nếu không thì em không nghe đâu.”

“Phì !” Chị ấy bật cười, “Vậy em tìm chị ra ngoài làm gì, trong lòng em không phải đã có chủ ý rồi sao?”

“Em không biết mà.” Tôi tâm sự, “Em nhìn thấy bộ dáng anh như vậy em rất đau lòng.”

“Tiểu Kết, em cần phải làm rõ ràng, tóm lại em thương cảm anh ta, hay thích anh ta, hai cái này hoàn toàn khác nhau đấy.”

“Tuyệt đối không phải là thương cảm, điều này em có thể xác định!” Tôi thề thốt.

“Nhưng mà Tiểu Kết à, anh ta là người tàn tật nghiêm trọng, so với thiếu một chân, một tay còn nghiêm trọng hơn nhiều lắm, anh ta không có hai tay, nếu em muốn ở bên người này sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn. Đây là điều đầu tiên ông bố già nhà em không đồng ý đấy.”

“Chị nghĩ quá xa rồi.” Tôi than thở, lại rơi vào trầm mặc.

Lúc này, Uyển Tâm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, chị ấy vỗ đầu rồi nói: “Nhắc tới Diệp Tư Viễn, thiếu chút nữa là chị quên, trưa hôm nay chị gặp Tôn Diệu dưới căn tin của trường, cậu ta còn hỏi chị về chuyện của em và Diệp Tư Viễn, lúc ấy chị cảm thấy rất lạ, đang định hỏi xem em và Diệp Tư Viễn có quan hệ gì với nhau.”

https://thuviensach.vn

Đầu tôi lập tức bùm một cái, tôi vội vàng hỏi: “Anh ta hỏi chị cái gì?”

[1] 八

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Em Thích Anh

Trong sân thể dục không có đèn đường, tối đen như mực, tôi trừng to mắt nhìn Uyển Tâm, chờ câu trả lời của chị ấy.

Tôi rút điện thoại di động, gọi điện thoại cho anh.

Điện thoại truyền đến 4, 5 tiếng tút rồi mới có người nghe máy, tôi biết Diệp Tư Viễn gặp khó khăn trong việc nghe điện thoại.

Giọng nói trầm thấp của anh vang lên: “A lô.”

“Diệp Tư Viễn! Là em!” Tôi khẩn trương khai báo, lúng túng lên tiếng “Em… em có chuyện muốn nói với anh.”

“Tôi thấy những gì cần nói chúng ta đã nói hết rồi.”

“Chưa nói hết! Em chưa nói hết là đã nói hết mà!”

“Trần Kết, em đừng như vậy, khuya lắm rồi, tôi muốn nghỉ ngơi.”

“Diệp Tư Viễn, em đang ở dưới phòng anh, anh ra ban công đi, em muốn vừa nhìn anh vừa nói chuyện.”

“. . .”

Tôi đứng dưới ban công phòng anh ngửa đầu nhìn lên trên, Diệp Tư Viễn không cự tuyệt tôi trong điện thoại, tôi biết chắc chắn anh sẽ đi ra.

https://thuviensach.vn

Lát sau, tôi thấy cánh cửa thông tới ban công của một căn phòng ở tầng hai được mở ra, một bóng người gầy gò cao lớn bước ra ngoài.

Anh đứng trên đó cúi đầu nhìn tôi, chiếc điện thoại được kẹp giữa đầu và bả vai anh, tay áo thật dài nhẹ nhàng rũ xuống bên cạnh.

“Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi tôi, giọng nói ấy trong trẻo nhưng thật lạnh lùng, vì trời quá tối nên tôi không nhìn rõ mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy tư thế đứng thẳng của anh.

Tôi hít sâu một hơi mới đáp lại: “Diệp Tư Viễn, em thích anh.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, gần chỗ tôi đứng có một ngọn đèn nho nhỏ, anh đứng ở tầng hai, cho nên có thể mượn ánh đèn yếu ớt ấy nhìn rõ mặt tôi.

Anh vẫn đứng im không nhúc nhích, cũng không nói gì, ngay cả cái tay áo rỗng kia cũng yên lặng không đung đưa.

Ngay khi tôi cho rằng Diệp Tư Viễn định học theo các hòa thượng ngồi thiền, trong điện thoại lại truyền đến tiếng thở dài của anh, anh nói: “Trần Kết, tôi và em mới quen biết nhau được vài ngày, em có hiểu được tôi không?”

“Em. . .” Tôi thốt không nên lời, nhưng nhanh miệng đáp lại ngay sau đó, “Anh hãy cho em cơ hội, em chắc chắn sẽ hiểu được anh.”

Anh thấp giọng cười: “Trần Kết, em nhìn kỹ anh đây này, anh và mọi người khác nhau. Đừng ngờ nghệch nữa, mau trở về phòng ngủ đi, đến giờ đóng cửa rồi.”

“Không, không phải! Diệp Tư Viễn, anh không hề khác mọi người!” Tôi kêu lên.

https://thuviensach.vn

Anh trầm mặc rồi bất chợt lên tiếng, giọng nói bỗng trở nên nghiêm túc: “Trần Kết, người nhà của em tốn tiền cho em đến đây học đại học, không phải để em cả ngày đi suy nghĩ những chuyện vớ vẩn này. Em đi đi, hẹn gặp lại.”

“Em. . .” Tôi đang muốn nói tiếp thì phát hiện Diệp Tư Viễn đã ngồi xuống, anh nâng chân trái lên, ngón chân kẹp chiếc điện thoại bên gò má lấy nó xuống, sau đó nhấn phím kết thúc.

Trong loa lập tức truyền đến âm thanh “Tút… Tút… Tút…”, tôi thấy Diệp Tư Viễn cặp chiếc điện thoại lên kẹp vào chỗ cũ, sau đó anh đứng thẳng người, nhìn tôi một cái rồi quay vào phòng.

Tôi trông thấy bóng lưng quật cường không trọn vẹn của anh, lần đầu tiên tôi có cảm giác thì ra khí trời đầu tháng 12 cũng có thể lạnh đến thế.

Tôi không tiếp tục đến tìm Diệp Tư Viễn nữa, mà anh lại càng không thể đến tìm tôi.

Trừ lần đầu tiên tôi gặp anh ở thư viện ra thì chúng tôi ở bên nhau được 6 ngày.

Trong 6 ngày đó, ngày nào tôi và anh gặp nhau, tôi đút cơm cho anh ăn, giúp anh giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh phòng, cùng anh nói chuyện phiếm, còn theo anh đi học. Đứng trước mặt tôi, Diệp Tư Viễn chưa bao giờ tỏ vẻ tự ti, nên làm cái gì thì làm cái đó, nên dùng cách gì thì sẽ dùng cách đó. Anh sẽ nở nụ cười ấm áp nhìn tôi, thỉnh thoảng cũng hay đùa giỡn, trêu chọc tôi. Tôi vẫn không thể quên được hình ảnh anh ngồi trong lớp, miệng ngậm bút viết chữ rồi ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng đó.

Tôi biết, để có được như ngày hôm nay quả thực không dễ dàng chút nào, anh phải dùng miệng, dùng chân để làm việc, nhất định là đã trải qua hàng vạn lần luyện tập thống khổ mới thành công. Vậy mà cái tên Tôn

https://thuviensach.vn

Diệu cặn bã đó dám làm anh bị thương, chỉ vì tôi muốn cậu ta sẽ không còn để ý đến tôi nữa.

Có lẽ, hai chúng tôi vốn là những người khách qua đường bước một cách vội vàng lướt qua cuộc đời của người kia, ai cũng sẽ không vì ai mà dừng bước.

Nhưng mà tôi không quên được anh.

Có thể ngay từ lần đầu gặp nhau, tôi đã đem lòng yêu thương Diệp Tư Viễn, nên trong đầu luôn đầy ắp hình ảnh của anh.

Dần dần, tôi bắt đầu oán trách bản thân đã không nghĩ thông ngay lúc đầu. Tôi thích anh như vậy, mà tôi lại không hề làm sai chuyện gì, tại sao anh không thèm để ý tới tôi?

Thật ra thì đây chỉ là do cái tự ái của tôi, tôi xinh đẹp, xinh đẹp đến nỗi một đứa bé còn yêu thích không rời, thế mà Diệp Tư Viễn – người khiến tôi vui vẻ nhất lại cự tuyệt tôi, thật sự tôi đã bị đả kích, và rồi lòng tôi từ từ có sự chuyển hóa, từ yêu thích nhớ nhung, bây giờ lại có thêm chút hận anh .

Tôi đúng là con người của cảm xúc.

Hơn một tuần sau, vào một ngày trời mưa.

Tôi vừa tan học, đeo túi xách che ô đi trên sân trường, thời gian này cả thành phố H ngập trong bầu trời u ám, cơn mưa này qua đi, cơn khác lại kéo tới, thật lâu rồi không thấy mặt trời, quốc kỳ trên ban công phòng ngủ của chúng tôi đã ướt sũng thành 1 cục nặng trịch, thời tiết này mà còn tiếp tục nữa, tôi sợ bản thân tôi đến quần lót cũng không có mà mặc ấy chứ.

Tôi ngắm trời mưa lại không kìm lòng được nhớ tới Diệp Tư Viễn, không biết lúc anh đi học về có ai che ô cho anh không? Quan hệ của anh với hai người bạn cùng phòng khá tốt, có lẽ bọn họ sẽ giúp anh thôi. Tôi

https://thuviensach.vn

vẫn biết Diệp Tư Viễn không thích nhận sự giúp đỡ của người khác, nhưng mà hiện tại trời đang mưa, việc che ô đối với anh mà nói thật sự quá khó khăn.

Tôi vừa đi vừa suy nghĩ về anh, không ngờ tôi lại nhìn thấy anh.

Anh đeo balo, đi một mình dưới trời mưa, đi rất nhanh.

Anh không hề che ô.

Nhìn anh đi như chạy trên sân trường, trong đầu tôi nhớ tới một chuyện. Chuyện đầu tiên đương nhiên là chân của anh chắc là đã khỏi hẳn rồi!

Sau đó, tôi vô cùng khinh bỉ chính mình, đúng là con người không có tiền đồ! Người ta không thèm để ý đến, mình đây lại còn đi quan tâm người ta làm cái gì!

Thế rồi chân tôi vẫn nhấc lên bước về phía anh, tôi giơ cao cái ô trong tay che trên đầu Diệp Tư Viễn.

Tôi biết tôi vẫn còn hận anh, nhưng tình yêu tôi giành cho anh thì lớn hơn rất nhiều.

Đỉnh đầu bỗng có thứ gì đó làm Diệp Tư Viễn giật mình, anh dừng bước lại, xoay đầu lại, vừa nhìn thấy tôi trên gương mặt anh lập tức hiện lên vẻ khó tin.

Tóc anh ướt hết rồi, mặt cũng ướt sũng, may mà anh mặc quần thấm nước, nếu không nước mưa đã thấm hết vào quần áo bên trong rồi.

Tôi ngửa đầu nhìn anh, hỏi: “Anh đi đâu, em đưa anh đi.”

Anh đáp: “Không cần, tôi tự đi được, quần áo của tôi không thấm nước.”

https://thuviensach.vn

“Nhìn anh đi, tóc ướt hết rồi, bây giờ đang là mùa đông, trời mưa thế này rất dễ bị cảm.” Nói thêm, “Em đưa anh đi, em bảo đảm sẽ không nói lời nào!”

Anh nhìn tôi một lát mới nói: “Tôi đến phòng giảng dạy của học viện nghệ thuật.”

Tôi cười: “Vậy chúng ta đi thôi!”

Diệp Tư Viễn cao, chân dài bước lớn, đi rất nhanh, tôi đi bộ theo sau anh, còn phải che ô cho anh, quả là rất khó khăn. Tôi vẫn cố gắng tay giơ cao cái ô, không muốn nước mưa đổ lên người anh. Trên đường có đủ loại ánh mắt tò mò, kinh ngạc phóng đến hai chúng tôi, tôi làm như không thấy, chỉ tăng tốc cho bước chân đi kịp với anh.

“A! Anh đi chậm một chút có được không, em toàn phải chạy theo đấy!” Đi được một đoạn, tôi thật sự mỏi đành mở miệng gọi anh.

Anh liền bước chậm lại, nhưng không nói tiếng nào, chỉ đi về phía trước.

Tôi mím môi hỏi: “Chân anh đã khỏi hẳn chưa?”

“Khỏi rồi.” Giọng nói đáp lại tôi bằng giọng rất lạnh lùng.

“A. . . vậy chuyện ăn cơm, viết chữ, làm việc cũng không có vấn đề gì rồi chứ?”

“Tốt hơn rồi, đã có thể cầm đũa.”

“À. . . Diệp Tư Viễn, bạn cùng phòng của anh đâu? Sao họ lại để anh đi một mình tới đó.”

Anh liếc tôi một cái: “Một mình tôi không thể đi sao?”

https://thuviensach.vn

“Trời mưa mà. . . anh. . .” Tôi nhận ra ánh mắt anh càng ngày càng lạnh nên không dám nói nữa.

“Tôi không thể che ô phải không?” Anh cười cười “Quần áo không thấm nước , đường đi cũng không xa, bình thường tôi đều tự đi như vậy. Đoạn đường từ ký túc xa đến đây, Lưu Nhất Phong sẽ che ô giúp tôi.”

“À. . . Diệp Tư Viễn. . .”

“Trần Kết.”

“Dạ?” Nghe thấy anh gọi, tôi lập tức hớn hở ngửa đầu lên.

“Lúc nãy em bảo đảm rằng em sẽ không nói tiếng nào.”

“. . .” Tôi ỉu xìu đáp, “Thật xin lỗi, em không nhịn được.”

Lúc này đã đến nơi, chúng tôi đi vào hành lang, tôi cụp ô lại, rút khăn giấy trong túi lau nước mưa dính trên áo cho anh, anh không cự tuyệt. Tôi lại ngẩng đầu nhìn giọt nước nhỏ trên gương mặt anh, lại rút vài tờ khăn giấy, nói: “Diệp Tư Viễn, em lau mặt cho anh nhé, một chút thôi.”

Anh bắt đầu không được tự nhiên: “Không cần, trong phòng có máy điều hòa, sẽ khô nhanh thôi.”

“Nước lạnh thế này kia mà, anh không lạnh sao?” Tôi mềm giọng hỏi “Để em lau cho, anh cúi đầu xuống một tý thôi, nào mau lên.”

Tôi dùng ánh mắt đặc biệt chân thành nhìn anh, anh do dự trong chốc lát mới cúi đầu, tôi cẩn thận lau sạch nước mưa trên gương mặt anh. Da anh đẹp thật, tôi nhìn cũng thấy hâm mộ nữa, đầu ngón tay tôi như có cảm giác đang lướt trên tơ lụa, lúc này tôi lại vờ ngớ ngẩn hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, em có thể gửi tin nhắn cho anh chứ?”

https://thuviensach.vn

Anh sửng sốt, đứng thẳng người, xoay mặt đi tránh bàn tay đang lau chùi của tôi: “Đừng gửi, Trần Kết, cám ơn em đã giúp đỡ trong lúc chân tôi bị thương, chỉ là, tôi thấy tương lai chúng ta không liên lạc với nhau sẽ tốt hơn đấy.”

Tôi cắn răng nhìn anh, tôi rất giận! Tôi hận anh, tôi ghét anh chết mất!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Người Thích Nói Lời Xin Lỗi Nhất

Một ngày giữa bầu trời của tháng 12, tôi đứng bán sữa chua trong siêu thị. Tôi cười lạnh, lớn tiếng nói.

Bên cạnh có khách hàng đi ngang qua nhìn chúng tôi chằm chằm, Lưu Nhất Phong kéo tay tôi, anh ta tức giận nói: “Trần Kết, em hơi quá đáng rồi đấy!”

Tôi hất tay anh ta ra: “Đừng đụng vào tôi! Lôi lôi kéo kéo như thế này còn ra thể thống gì nữa!”

Lúc này, Diệp Tư Viễn lên tiếng: “Nhất Phong, chúng ta đi thôi, đừng quên lấy một hộp sữa chua.”

“Cậu còn muốn mua à?” Lưu Nhất Phong vừa trừng tôi, vừa hỏi anh.

Diệp Tư Viễn đáp: “Cậu bỏ vào trong xe đẩy đi.”

Sau đó anh rời đi trước. Lưu Nhất Phong tiện tay cầm một hộp sữa chua ném vào xe mua hàng, trước khi đi còn trợn mắt nhìn tôi.

Tôi cầm cái khay trên tay nhìn theo bóng lưng cao ngất của Diệp Tư Viễn dần dần rời xa, đột nhiên thấy khó chịu, khó chấp nhận. Rồi tôi nhanh chóng đặt cái khay lên bàn, đuổi theo anh.

“Diệp Tư Viễn!” Tôi gọi.

Anh dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

Lưu Nhất Phong nhìn chúng tôi: “Tôi ra đây tìm thứ này.” Nói xong liền đi luôn.

Tôi đi tới trước mặt Diệp Tư Viễn, ngẩng đầu nhìn anh.

Hơn một tuần không gặp, tóc anh đã dài thêm một chút rồi, có mấy sợi tóc còn phủ lên mắt anh.

“Em. . . Diệp Tư Viễn, em xin lỗi, anh cứ xem như vừa rồi đầu óc em bị cửa kẹp phải nên mới như vậy.”

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, bỗng anh bật cười hé ra hàng răng trắng đều, má lúm đồng tiền nhàn nhạt, đôi mắt cong cong, anh nói: “Trần Kết, trong số những người anh đã tiếp xúc thì em là người thích nói lời xin lỗi nhất, cũng là người nói lời xin lỗi nhanh nhất.”

Tôi há miệng nhìn anh, trong mắt anh tôi là một người như thế sao?

“Em. . . em. . .” Tôi vốn nhanh mồm nhanh miệng mà sao đứng trước anh lại bối rối không thốt nên lời.

“Tôi không sao, em ít tuổi hơn nên tôi sẽ không so đo với em, tôi sớm đã có thói quen rồi.” Bất chợt, anh nâng chân phải lên nhẹ nhàng đá đá vào giày tôi “Em mặc quần áo ít quá, sẽ cảm mất, tại sao em lại chịu khó đi làm thêm như vậy? Lần trước nói là đi làm gia sư, sau đó là bán chocolate, hôm nay đã đi bán sữa chua rồi.”

Hành động này khiến tôi có cảm giác như anh đang đưa tay vuốt ve đầu tôi đầy thân thiết, tôi thành thật nói với anh: “Em phải tự chi trả phí sinh hoạt và tiết kiệm tiền để mua máy tính.”

Anh khẽ nhíu lông mày: “Nếu em cần anh giúp thì hãy nói với anh.”

https://thuviensach.vn

Không biết vì sao những lời này của anh thật sự khiến tôi cảm động, dường như giữa hai chúng tôi có một mối quan hệ vô cùng gần gũi. Đầu tôi nóng lên, nói với anh: “Cảm ơn anh, em không cần ai giúp mình.”

Anh nhận ra sắc mặt tôi đột biến nên cảm thấy kỳ quái: “Trần Kết. . .”

Tôi cười lạnh nhìn anh: “Diệp Tư Viễn, em không đáng thương đến mức như vậy, em có thể tự kiếm tiền, có thể chăm sóc bản thân rất tốt. Ngược lại, anh mới là người cần người khác giúp đỡ! Cho nên, anh hãy thu hồi sự thương cảm ấy đi!”

Anh sững sờ nhìn tôi, thật lâu sau mới lên tiếng: “Anh hiểu rồi, em quay lại làm việc của mình đi, anh đi trước.”

Mãi cho đến khi tôi bưng khay sữa chua lên một lần nữa, tôi mới ý thức được vừa rồi tôi đã nói những lời điên rồ gì! Cơ hội tốt để khôi phục quan hệ tốt đẹp với Diệp Tư Viễn, tôi lại đạp đổ, chẳng lẽ tôi là đầu heo?

Có điều tôi thật sự không thích người khác giúp đỡ mà. Kinh tế của tôi tuy có chút khó khăn, nhưng tôi lại sống rất vui vẻ, tự tay kiếm từng đồng tiền một cho chính mình, trong lòng thường xuyên nhắc nhở bản thân phải kiêu ngạo.

Tôi cảm thấy chính tôi so với đại đa số các sinh viên trong trường không đi làm mà có gia đình cung cấp tiền, dùng tiền của bố mẹ ăn chơi thì tôi còn tốt hơn bọn họ gấp vạn lần!

Tôi lại nhớ tới Diệp Tư Viễn, anh cũng là một người không thích ai giúp đỡ, mặc dù anh làm bất cứ chuyện gì cũng khó khăn hơn so với chúng tôi rất nhiều, nhưng anh vẫn kiêu ngạo muốn một mình xoay sở cuộc sống.

Có lẽ vừa rồi, tôi đã đả kích anh rất nặng.

https://thuviensach.vn

A. . . Trần Kết ơi là Trần Kết, Diệp Tư Viễn nói không chừng đời này cũng sẽ không để ý tới mi đâu, mi cũng thật là đáng!

Thời gian như thoi đưa, lễ giáng sinh lại tới.

Uyển Tâm hỏi tôi có dự định gì không, tôi trả lời không có, chị ấy bảo nếu không có thì đến quán bar Olive với chị ấy, vào lễ Giáng Sinh, nhảy hai buổi tối sẽ nhận được 500 tệ, với điều kiện là phải nhảy tới rạng sáng.

“Vậy còn ký túc xá thì sao đây chị?” Tôi lo lắng nghĩ tới hai con nhóc khó chịu cùng phòng.

Uyển Tâm đáp: “Tìm quán internet mở thâu đêm nghỉ ngơi một chút là được.”

Tôi do dự: “Em trở về thương lượng với mấy đứa bạn cùng phòng đã nhé, tại vì em đã đồng ý với bọn họ buổi tối phải về ký túc xá ngủ rồi.”

“Được, nếu được thì gọi cho chị.”

Kết quả của cuộc thương lượng là vô cùng thuận lợi, tôi xách theo một túi trái cây to tìm Thi Tiểu Yến và Mã Anh nói chuyện, hai người bọn họ nhìn thấy đồ hối lộ lập tức đồng ý. Tôi hết sức vui vẻ, sau đó Vương Giai Phân nói cho tôi biết, đêm Giáng sinh hai người bọn họ muốn đi ăn cơm và ca hát với các nam sinh bên khoa tài chính – kinh tế, có lẽ sẽ chơi đến rất khuya mới về. Tôi chợt hiểu ra, họ còn ước tôi biến mất trong đêm nay ý chứ, họ nghĩ rằng nếu đêm Giáng sinh tôi không có hoạt động gì, không phải là sẽ bám theo bọn họ sao? Mà tôi cho dù không có kế hoạch gì tôi cũng không thèm theo bọn họ, thế nhưng hai cái đồ ngốc kia không nghĩ như vậy, Vương Giai Phân nói họ đã bàn xem làm thế nào đá tôi ra ngoài mấy ngày nay rồi, ngăn cản tôi đi theo bọn họ tham gia bữa tiệc này, tôi nghe mà thiếu chút nữa cười sặc mà chết tại chỗ.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy, vào đêm giáng sinh, tôi đi nhảy ở Olive, tổng cộng có 5 cô gái múa cột trong đêm nay, mỗi sàn một người một điệu nhảy một cách quyến rũ riêng.

Ở giữa là Uyển Tâm, vóc người chị ấy đẹp nhất, nhảy sung nhất, còn tôi nhảy ở góc trong cùng.

Múa cột này tôi học theo Uyển Tâm, chị ấy từng có 1 khóa học bổ túc môn khiêu vũ, nhưng vì chiều cao của tôi với mọi người khá chênh lệch nên tôi múa chỉ bình thường, khi nào tâm tình tốt tôi mới uốn éo mạnh mẽ hơn. Đi đôi giày cao 9cm đứng trên cái sàn nhảy hình tròn cao 1m50, đường kính cũng 1m50 mà lắc người, tất nhiên tôi cũng thấy sợ, đứng ở trên này nếu sơ sẩy ngã xuống dưới không chết thì cũng bị tê liệt toàn thân mất.

Cứ nghĩ rằng đêm nay chỉ là một đêm bình thường như những ngày khác, kết quả là tôi nhìn thấy một người trong đám người đông đúc bên dưới chân mình - Phùng Tiếu Hải - cái người trông giống côn đồ - bạn cùng phòng Diệp Tư Viễn.

Trong lòng tôi cả kinh, cố gắng trấn định, tôi trang điểm đậm thế này, Phùng Tiếu Hải lại chỉ mới gặp tôi có mấy lần, có lẽ anh ta sẽ không nhận ra tôi. Có điều trên đời này làm gì có chuyện tốt đến thế. Sau khi nhảy xong một bản, tôi đi xuống dưới, Phùng Tiếu Hải lập tức bước tới gần, tôi nhìn anh ta một cái, anh ta cười: “Trần Kết, thật sự là em!”

Tôi toát mồ hôi hột, đang định nói: Anh nhận nhầm người rồi.

Nhưng suy nghĩ lại một chút, tôi nói: “Được rồi, đừng nói ra ngoài, nhà trường biết sẽ bị xử phạt rất nặng a.”

Anh ta gật đầu, lại hỏi tôi: “Tư Viễn biết không?”

Diệp Tư Viễn. . .

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu đáp: “Em đã không còn quan hệ gì với Diệp Tư Viễn nữa rồi.”

Anh ta ngạc nhiên: “Làm sao lại vậy? Hai người chia tay hả?”

“Anh ấy và em có cái quan hệ đó từ lúc nào mà chia tay hả?” Tôi bực mình “Anh mới không gặp em 1 tháng thôi.”

“Thật là, nghe này. . . trong mấy ngày em tới phòng bọn anh, Tư Viễn thật sự vui vẻ, khi đi học cũng nở nụ cười, buổi tối em về rồi, cậu ấy vẫn cười ngây ngô một mình cả nửa ngày. Anh đã ở cùng cậu ấy một năm rồi mà chưa từng thấy cậu ấy vui vẻ như vậy. Sau đó, em không tới, anh thấy cậu ấy có vẻ sa sút đi nhiều.”

Có thật không? Tôi nghĩ thầm, Diệp Tư Viễn, em lại nhớ anh rồi.

Tôi tin, anh có một chút thích tôi, chẳng qua là vết thương lòng của anh quá sâu, sâu đến nỗi anh không dám yêu tôi, anh cho rằng ngay từ đầu, chúng tôi đã không thích hợp với nhau.

Công việc kết thúc, tôi cùng Uyển Tâm đi tẩy trang, khoác áo rồi ra quán internet, Uyển Tâm hết sức hưng phấn chơi game, tôi thì mệt mỏi ngồi phịch trên ghế mà ngủ.

Trời sáng tôi mới dám về phòng, ở đây ban ngày không có nước nóng, tôi đành phải tới nhà tắm công cộng để tắm rửa cho sạch sẽ, rồi lại quay về ngủ bù, buổi chiều đi học, chạng vạng tôi dậy đi đến căn tin ăn bữa sáng, bữa trưa, bữa tối, sau đó tiếp tục lên đường cùng Uyển Tâm.

Tôi tin Phùng Tiếu Hải sẽ không nói với ai chuyện tôi đi nhảy ở quán bar, tôi cũng cho rằng chuyện này sẽ trôi qua.

Nhưng không ngờ, cái người này sau khi trở về lại kể cho Diệp Tư Viễn nghe.

https://thuviensach.vn

Vì vậy mà buổi tối ngày 25 tháng 12, tôi mặc chiếc áo ba lỗ nhỏ cùng cái váy ngắn, đội một chiếc mũ, đang nhảy trên sàn bỗng tôi phát hiện một người đang tiến đến gần, làm tôi sợ tới mức thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống đất.

Đèn trong bar chỉ tỏa ra ánh sáng mờ nhạt, còn đèn nê-ông lại khiến người ta hoa cả mắt.

Tôi đứng trên cao, nhìn ánh đèn chiếu lên mặt Diệp Tư Viễn lúc sáng lúc tối, vẻ mặt anh vẫn trầm tĩnh như trước.

Hôm nay nhìn anh rất đẹp trai, anh mặc một cái áo khoác ngắn màu đen khiến xung quanh anh toát ra không khí thần bí, tựa như chàng hoàng tử trong truyện Hoàng tử Vampire. Tay áo anh nhét vào trong túi, chen vào giữa đám người tới bên cạnh sàn nhảy, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện anh khác mọi người ở chỗ nào. Thậm chí, tôi còn thấy có mấy cô gái ném cho anh ánh mắt mập mờ.

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn chăm chú vào tôi, ánh mắt này rất có lực sát thương, tôi bỗng thấy khó thở, ngay cả bước chân cũng không thể di chuyển nổi.

Uyển Tâm nhận ra sự khác thường của tôi, chị ấy cho tôi một ánh mắt hỏi thăm.

Tôi chột dạ dời mắt đi, không biết phải trả lời chị thế nào.

Ai nói cho tôi biết đi! Phải múa cột trước mặt Diệp Tư Viễn như thế nào đây. Aaaaaa!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Chúng Ta Cứ Quyết Định Như Thế Đi

Diệp Tư Viễn đứng sát bên dưới chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể dễ dàng nhìn thấy chiếc quần trong màu đen dưới lớp váy của tôi. Tôi bối rối tránh né ánh mắt sáng rực của anh, chân tay bắt đầu loạn nhịp.

Lúc này, nhạc đã chạy hết, quán bar tạm thời yên lặng một chút, có người đi ra khỏi sàn nhảy, có người tiếp tục chờ đợi bản tiếp theo.

Trong khoảng thời gian thay nhạc ngắn ngủi ấy, tôi đánh bạo quay lại đón nhận ánh mắt của Diệp Tư Viễn.

Nhưng tôi không tài nào nhận ra nổi trong ánh mắt đó chứa đựng những loại cảm xúc gì.

Hình như. . . có một chút bất ngờ, cũng có. . . một chút thất vọng, thậm chí còn có một chút khinh thường.

Nghĩ như vậy tôi liền tức giận.

Và rồi tiếng nhạc vang lên ầm ầm, toàn bộ sàn nhảy cùng nhau lắc lư người.

Đám người bên dưới lại bắt đầu ầm ĩ, tất cả mọi người gần như điên cuồng, chỉ có một mình Diệp Tư Viễn vẫn im lặng đứng đó, không nhúc nhích ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi đột nhiên cúi người, “Xoạt” một cái vung đùi lên, cả người như con rắn dán vào cây cột .

https://thuviensach.vn

Tôi vòng tay quanh cột, giơ tay nhấc chân lắc eo nhảy múa, hơn nữa còn hơi cúi người xuống đẩy bộ ngực về phía Diệp Tư Viễn.

Tôi xõa tóc xuống, hai tay ôm chặt cái cột, hai chân từ từ xoay tròn trượt dần xuống dưới, rồi tôi ngửa người ra sau, giơ cao chân, đưa mông lắc lắc về phía đám đàn ông bên dưới, ánh mắt của tôi lúc này chắc hẳn là rất quyến rũ và mê hoặc, bởi vì mấy người đàn ông vây xung quanh cái sàn tôi đứng đều bị tôi làm cho điên cuồng cả rồi.

Uyển Tâm vừa nhảy ở chính giữa sàn vừa quan sát tôi lần đầu phát huy tài nghệ, trong đôi mắt của chị ấy toát lên vẻ lo lắng.

Tôi không để ý, chỉ chuyên tâm vào việc nhảy, toàn thân đầy mồ hôi còn miệng thì phải há to để thở.

Tôi biết bản thân tôi lúc này chắc chắn rất gợi cảm! Hắc! Diệp Tư Viễn, anh có bị em mê hoặc hay không? Vào giờ phút này, trong thân thể của anh có chỗ nào đó dâng lên hay không?

Rồi đột nhiên, tôi nhớ tới lời nói của tên Tôn Diệu chết tiệt, bản thân Diệp Tư Viễn bất lực đến nỗi không thể tự lái máy bay. . .

Trời! Tôi đang suy nghĩ linh tinh cái gì thế này.

Tôi vừa nhảy, vừa cúi đầu nhìn Diệp Tư Viễn, tôi và anh mắt đối mắt, đôi môi gợi cảm trên gương mặt đẹp trai ấy mím lại, tôi nhìn mặt anh đến lóa mắt, cảm thấy như chính mình hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Sau khi bản nhạc kết thúc, tôi mệt mỏi ôm cột thở dốc, nghe được tiếng huýt sáo và vỗ tay nồng nhiệt của bọn đàn ông.

Những cô gái múa cột khác đi xuống dưới, nhưng Diệp Tư Viễn vẫn ở đó nên tôi không muốn đi xuống, hay nói là tôi không dám đi xuống cũng không sai.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn tôi một cái thật sâu, rồi quay người rời đi.

Trong sàn nhảy rất đông người, nhưng ánh mắt của tôi vẫn dõi theo bóng lưng anh, tôi thấy có người chen tới bên cạnh anh, ống tay áo bên phải của anh liền rơi ra khỏi túi, nhẹ nhàng đong đưa.

Nước mắt tôi lập tức trào ra.

Đến tận 1 giờ sáng chúng tôi mới kết thúc công việc, ai nấy đều mệt mỏi đến thê thảm.

Anh Thủy Thủ trả thù lao cho mọi người, còn nói riêng với tôi: “Tiểu Kết, hôm nay em nhảy rất tốt, gần bằng Uyển Tâm rồi đấy.”

Tôi trả lời: “Cái đó có tài cán gì đâu anh, hôm nay nhảy mệt thật.”

Anh ta nói: “Hôm nay tôi đặc biệt lái xe thương vụ đến, thuận tiện đưa mọi người về, hai ngày nay mấy cô vất vả rồi.”

Các cô gái cùng chen lên xe, tôi và Uyển Tâm vẫn tính đến quán internet gần trường nghỉ ngơi.

Lúc này, đằng sau tôi bỗng có một giọng nói vang lên.

“Trần Kết.”

Tôi quay đầu lại liền thấy Diệp Tư Viễn đứng dưới ngọn đèn yếu ớt. Không lẽ anh đã đợi tôi hơn ba tiếng đồng hồ?

Tôi chào anh Thủy Thủ một câu rồi đi đến trước mặt anh.

Sắc mặt anh không thay đổi khi tôi đến gần, ở phía sau lưng cách anh không xa có một tên con trai đáng ghét - Phùng Tiếu Hải.

“Có chuyện gì?” Tôi hỏi anh.

https://thuviensach.vn

Tôi đã tẩy trang, đứng đối mặt anh là một gương mặt mộc không trang điểm, hai ngày nhảy thâu đêm thêm ngủ không đủ giấc khiến mắt tôi có hai quầng đen thâm sì.

“Em nhảy ở đây?” Anh hỏi. Tôi không biết đây là câu trần thuật hay câu nghi vấn, tôi hiểu rằng nó là câu nghi vấn.

Tôi trả lời: “Đúng vậy, nhảy được mấy tháng rồi, mỗi tuần tới hai, ba lần.”

“Vìsao?” Anh lại hỏi.

“Cái gì mà vì sao?” Tôi thấy lạ.

“Vì sao phải nhảy.”

“Vô nghĩa! Đương nhiên là vì kiếm tiền rồi, chẳng lẽ là vì chơi ở đây vui sao?”

“Kiếm tiền có rất nhiều cách mà, không phải em làm gia sư, rồi làm thêm ở siêu thị sao.”

Tôi nở nụ cười, nói: “Diệp Tư Viễn, em nói dối anh thôi, em chưa từng làm gia sư ở nhà ai hết, một giờ chỉ được có 15 tệ, việc này em chẳng muốn làm.”

Bỗng Uyển Tâm ở phía sau gọi tôi: “Tiểu Kết, nhanh lên, chị đang chờ em đấy!”

Tôi quay đầu: “Em tới ngay!”

Diệp Tư Viễn liếc họ rồi hạ giọng: “Trần Kết, đừng nhảy nữa, như vậy không tốt.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhíu mày nhìn anh hỏi: “Diệp tiên sinh, em nhảy thì liên quan gì tới anh?”

“Nơi này rồng rắn lẫn lộn, em chỉ là một cô gái nhỏ, rất dễ chịu thiệt.”

“Ha… Anh đang lo lắng cho em sao?” Tôi cười rộ lên nói, “Diệp Tư Viễn, em biết phải bảo vệ mình như thế nào, cũng biết nên làm gì cho cuộc sống của mình, em và anh, đã không còn quan hệ gì với nhau hết, hơn nữa anh đừng quên rằng chính anh đã từ chối em.”

“Trần Kết, sao em có thể hành hạ bản thân như vậy?”

Tôi bắt đầu nổi giận: “Diệp Tư viễn, anh là ai? Anh quản được tôi sao? Hôm nay đừng nói là tôi nhảy, cho dù tôi bán thân ở chỗ này thì cũng không liên quan gì đến anh đâu!”

“Trần Kết, không nên nói lung tung!” Anh bước hai bước về phía tôi, đôi mày kiếm nhíu lại, mắt trừng lớn. Nhìn tư thế kia của anh, có phải nếu anh có tay thì lúc này đây anh sẽ kéo tôi vào lòng?

Tôi có chút mềm lòng, nhỏ nhẹ lên tiếng: “Diệp Tư Viễn, chúng ta cứ quyết định như vậy đi, em đã nói là em thích anh, nhưng mà hôm nay anh cũng thấy rồi đấy, em và anh, chúng ta không thể đi chung một con đường.”

Anh dùng đôi mắt đen sâu thăm thẳm chăm chú nhìn tôi, mím môi lại, không nói gì thêm.

Tôi nói: “Em phải đi rồi, anh cũng về sớm một chút đi, thời gian mở cổng cũng đã qua, hai người định vào ký túc xá như thế nào đây?”

“Anh và Tiếu Hải sẽ ở một căn phòng gần đó.” Giọng nói của anh rất trầm, đột nhiên lại hỏi tôi, “Vậy còn em, bây giờ em đi đâu?”

Tôi lập tức nói dối: “Em và Uyển Tâm đi tới nhà cô của chị ấy.”

https://thuviensach.vn

Anh nghe vậy liền yên tâm nói “Hẹn gặp lại”, rồi quay đầu lên xe.

Trên xe, mấy cô gái hưng phấn ngồi tán chuyện bất quái với nhau, dần dần mọi người cùng chìm vào trong mộng đẹp.

Cái cửa kính làm tôi khi nhắm mắt lại, trong đầu lập tức hiện lên ánh mắt trong veo, thăm thẳm của Diệp Tư Viễn .

Cái bí mật nhỏ của tôi đã bị anh phát hiện rồi, trong mắt anh tôi không còn là nữ sinh Trần Kết xinh đẹp thuần khiết nữa, bây giờ tôi chỉ là một cô gái múa cột trong quán bar.

Tôi nhớ lại lần đầu gặp nhau của tôi và anh, lúc đó tôi quả thực tinh khiết đến chết người, người ta nói ấn tượng đầu tiên rất dễ khiến người đối diện có nhiều sự đánh giá là nói dối, xem ra tôi đã nói dối anh rất nhiều lần.

Thôi, mặc kệ nó! Tôi nghĩ từ nay về sau, tôi và Diệp Tư Viễn sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với nhau nữa.

Mãi cho đến hết tháng cuối của học kỳ, tôi và anh không hề có liên hệ gì.

Trong khoảng thời gian đó, tôi chỉ gặp anh một lần, ở căn tin thứ ba gần ký túc xá nam. Ngày đó Vương Giai Phân nổi hứng muốn ăn gà rán, tôi đành phải đi ăn cùng cô ấy, chúng tôi đang ngồi ăn thì Diệp Tư Viễn đeo túi xách bước vào cùng Lưu Nhất Phong.

Lưu Nhất Phong đứng xếp hàng mua cơm, còn Diệp Tư Viễn đứng một bên chờ anh ta.

Đến căn tin ăn cơm là chuyện dễ dàng với mọi người nhưng đối với anh thì hết sức khó khăn. Bệ cửa khá cao, chân của anh đặt lên rất khó, cho dù có đặt lên được, tốc độ cặp hộp cơm sẽ chậm đi nhiều, ảnh hưởng tới cả đoàn người xếp hàng đằng sau, hơn nữa còn làm tăng thêm sự chú ý. Cho nên, cơm của anh đều là do Lưu Nhất Phong gói lại cầm về phòng cho anh.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn đương nhiên có thể ăn ở căn tin luôn nhưng trường học mỗi năm lại có thêm bao nhiêu học sinh mới, nếu ăn ở đấy thì hằng ngày anh sẽ phải đón nhận đủ loại ánh mắt. Khi anh dùng chân phải để ăn cơm đã bị rất nhiều người tò mò hoặc có dụng ý len lén chụp ảnh, thậm chí đăng tải lên mạng, bảo sao anh không tự nhiên.

Nếu ở nơi đông người dùng chân ăn cơm mà bị người ta nhòm ngó chỉ trỏ, dò xét bàn tán thì ai cũng thấy không thoải mái chứ đừng nói là Diệp Tư Viễn, nếu tôi là anh, tôi cũng sẽ trốn về phòng ăn.

Ăn một bữa cơm cũng phải ngột ngạt như vậy, cuộc sống còn niềm vui gì!

Trong khi chờ Lưu Nhất Phong, Diệp Tư Viễn cũng nhìn thấy tôi. Tôi liếc anh một cái rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Thế nhưng tôi lại đứng ngồi không yên, lòng như bị vuốt mèo gãi, cuối cùng tôi quyết định ngẩng mặt nhìn anh.

Nhưng lòng tự ái trong tôi lại nổi dậy khiến tôi do dự, càng nghĩ càng rối rắm, rốt cuộc hạ quyết tâm ngẩng đầu lên, kết quả là Lưu Nhất Phong vừa mua xong cơm, cùng Diệp Tư Viễn rời khỏi đây. Người con trai ấy chỉ để lại cho tôi bóng lưng cao gầy của mình.

Tôi thở dài trong lòng, cảm thấy mất mát thứ gì đó.

Không thể không thừa nhận, tôi vẫn luôn nhớ Diệp Tư Viễn, rất nhớ rất nhớ anh.

Hai tuần trước kỳ thi cuối học kỳ, tôi kết thúc tất cả những công việc làm thêm để tập trung cho việc ôn tập. Tôi không có ý định lấy học bổng, nhưng tuyệt đối không cho phép chính mình nợ bất cứ môn nào. Tôi học hành chăm chỉ, ngày nào cũng đi học đều đặn, tiết bảy tiết tám cũng học, nếu không có lý do đặc biệt gì thì sẽ không trốn học.

https://thuviensach.vn

Kỳ thật là vì tôi không có việc gì để làm, mấy đứa bạn cùng phòng còn có máy tính để vào mạng xem phim, còn tôi ở trong phòng thì chỉ có việc giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh.

Tôi để dành mua máy tính, mỗi tháng tôi kiếm được hơn 1500 tệ, trừ đi chi tiêu hàng ngày, tiền mua áo quần, đồ trang điểm thì còn khoảng 1000 tệ. Mấy tháng trở lại đây, tôi kiếm được hơn 4000 tệ rồi, kế hoạch của tôi là chờ Tết âm lịch qua, sau khi quay lại trường sẽ mua một cái máy tính để bàn.

Uyển Tâm thi xong trước tôi 4 ngày, chị ấy muốn chờ tôi cùng về nhà nhưng tôi bảo chị ấy cứ đi về trước.

Chị ấy tính mua vé xe có giường nằm, nói rằng ngồi cứng trên ghế những 28 tiếng sẽ không chịu nổi, xương cốt đều rã rời. Còn tôi lại tính mua vé ghế ngồi bình thường thôi, như vậy có thể dùng thẻ học sinh giảm %, xe có giường nằm không giảm giá, chênh lệch nhau những 200 tệ.

Uyển Tâm cũng không khách khí mà trở về trước.

Vé xe của tôi Uyển Tâm đã mua giúp, sau khi thi xong tôi liền đến siêu thị mua ít quà tặng cho bố, Trần Dạ và dì xinh đẹp, rồi trở về ký túc xá thu xếp hành lý chuẩn bị về nhà.

Tôi không mang vali, gần như không mang đồ đạc của mình về nhà. Cái ba lô tôi đeo trên vai chỉ có 2 bình rượu trắng, một gói thuốc lá cho bố, một bộ mỹ phẩm cho dì xinh đẹp, một bộ quần áo cho Trần Dạ.

Tay tôi xách một cái túi ni lông, bên trong đựng nước suối và mì ăn liền, đó là thức ăn dọc đường đi của tôi.

Lúc đứng ở cổng trường chờ xe buýt, tôi thấy hơi lạnh, cái mũi ngứa ngứa, rồi đột nhiên hắt xì một cái.

https://thuviensach.vn

“Người nào nhớ mình vậy nhỉ!” Tôi nói thầm, rồi bỗng một chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ màu đen chạy tới dừng trước mặt tôi.

Cửa xe ở hàng ghế sau chậm rãi hạ xuống, tôi nhìn thấy mặt Diệp Tư Viễn.

Anh ngồi trong đó chỉ lộ ra cái đầu, cổ cùng bả vai, không nhận ra sự khác thường nào ở anh.

Nhưng tôi vẫn có thể tưởng tượng được phần thân thể từ bả vai đổ xuống ấy của anh, lòng tôi lại bắt đầu khó chịu.

Diệp Tư Viễn hỏi tôi: “Trần Kết, em đi đâu?”

Tôi đáp: “Em tới ga tàu.”

Anh nói: “Lên xe đi, tôi đưa em đi.”

Trạm xe buýt có rất nhiều sinh viên khác đang đợi xe, người nào cũng ôm bao lớn bao nhỏ, bỗng dưng thấy một anh đẹp trai mời tôi lên xe, bọn họ không nhịn được đều âm thầm đánh giá tôi.

Đến khi nhìn được gương mặt của tôi, bọn họ lại lộ ra biểu tình: Thì ra là như vậy.

Tôi nghĩ, còn đứng đây thì còn bị dòm ngó, với lại nhiều người đứng chờ xe buýt thế này, lát nữa lên xe chắc chắn là phải chen chúc, không biết mình có lên xe được không? Vì vậy tôi mở cửa xe sau, ôm cái ba lô lớn chui vào trong.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Bởi Vì Anh

Tôi ngồi cạnh Diệp Tư Viễn, nhìn dây an toàn trên người anh là tôi là vì phòng anh ngã xuống.

Anh đẹp trai đến chết người, chiếc áo khoác ngoài màu xám tro, mái tóc đen cắt gọn gàng.

Tay áo anh không nhét vào trong túi nữa, để lên ghế ngồi, có lẽ là về nhà nên anh cũng không để ý nhiều.

Tôi nhìn anh nói: “Cám ơn anh .”

Anh lắc đầu: “Không có gì, dù sao cũng thuận đường.”

Tôi hỏi: “Anh về nhà à?”

“Ừ.”

“Nhà anh ở đâu thế?”

“Thành phố D.”

“A, gần thật đấy, đi hơn 3 tiếng đồng hồ là đến nơi rồi.”

“Ừ, còn em thì sao? Nhà em ở đâu? Tôi thấy hành lý của em không nhiều lắm, chắc nhà rất gần nhỉ.”

“Không, em ở thành phố P tỉnh K, một thành phố nhỏ, anh đã bao giờ nghe nói đến chưa?”

https://thuviensach.vn

“Xa như vậy à?”

“Đúng vậy, đi tàu hếtmất 28 tiếng, chưa kể thời gian tối nay đâu.”

“Vé có giường nằm không?”

“Vé ghế ngồi thôi.”

“Ghế ngồi?” Diệp Tư Viễn kinh ngạc “Một mình em đi? Chỉ ngồi ghế? Mất 28 tiếng đồng hồ?”

“Đúng vậy!” Tôi nói, “Khi em đến trường thì phải mất tới 28 tiếng mới tới được.”

“Tại sao không mua vé có giường nằm? Hay là em không mua được?”

“Không phải, em muốn tiết kiệm tiền, vé ghế ngồi được ưu tiên giảm giá mà!”

“Trần Kết, đi tàu đông người như vậy, em không sợ à?” Anh nhìn tôi, ánh mắt đầy lo lắng.

Tôi nở nụ cười, hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, anh đang lo lắng cho em phải không?”

Anh sửng sốt, xoay đầu về phía cửa kính, nhìn cảnh sắc bên ngoài đang dần lùi lại về sau.

Không khí trong xe bỗng trầm mặc.

Một lát sau, anh xoay đầu lại nhìn tôi hỏi: “Trần Kết, gần đây em thế nào?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không tốt chút nào.”

Ánh mắt anh tràn đầy nghi vấn, tôi biết anh muốn hỏi lý do.

https://thuviensach.vn

Tôi cúi đầu, sắp xếp lại tâm tư rồi ngẩng đầu nhìn anh, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn anh, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì. . .”

Tôi đưa ngón tay viết lên đùi bên phải của anh một chữ… anh.

Tôi cứ nhìn anh như vậy, không hề trốn tránh, anh cũng nhìn tôi, tôi biết anh không thể rời tầm mắt khỏi tôi.

Chúng tôi không nói gì với nhau cả.

Tôi rất buồn bực, tôi đã thổ lộ như vậy, thế mà một chút phản ứng thôi anh cũng không có. Thật ra thì cũng không thể coi là không có phản ứng được, bởi vì tôi nhìn gò má Diệp Tư Viễn, cảm thấy rằng anh đang đỏ mặt.

Thật ra thì tôi đã thay đổi rồi, tôi nhớ lại câu nói của mình với anh hồi giáng sinh - chúng ta cứ quyết định như vậy đi, em và anh, chúng ta không thể đi chung một con đường.

Thế này mới một tháng mà tôi đã đổi ý, Diệp Tư Viễn chắc cũng bị tôi ép sắp phát điên rồi.

Khi chiếc xe đi gần tới ga tàu liền dừng lại.

Người đàn ông trung niên lái xe quay đầu nói với Diệp Tư Viễn: “Đại thiếu gia, đường sá ở đây không tiện đi vào, nếu không sau hai giờ cũng không đi qua được, dù sao chỗ này không xa ga tàu, không bằng bảo bạn học này chịu khó đi bộ một chút được không? Chỉ 20 phút là tới.”

Tôi nghe ông ấy gọi một tiếng “đại thiếu gia” mà giật mình, còn tưởng rằng mình đang xem người ta đóng phim, nhìn vẻ mặt của ông ấy rất nghiêm túc tôi mới xác định đại thiếu gia trong miệng ông ấy chính là anh. Ôi! Thì ra Diệp Tư Viễn là công tử nhà giàu! Thật không ngờ!

https://thuviensach.vn

Tôi vội vàng nói: “Không sao, không có việc gì, em tự đi được, đường vừa hẹp vừa đông, ô tô đi vào không quay ra được sẽ tốn thời gian của mọi người.”

Diệp Tư Viễn nhìn cái balô đặt bên cạnh chân tôi, vì sợ làm bẩn ghế xe của anh nên tôi đã đặt chúng xuống dưới.

Anh hỏi: “Cái túi ấy nặng lắm à?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu đáp: “Không nặng chút nào.”

Không ngờ anh nhấc chân phải khỏi giầy, xách cái túi của tôi lên kiểm tra.

Tôi giật mình, anh nhấc túi lên một cái rồi nói: “Nặng thế này. Anh đưa em vào ga. Chú Tào, phiền chú đỗ xe bên đó, chờ cháu một chút nhé.”

Tôi ngẩn người: “A! Diệp Tư Viễn, cái túi này không hề nặng tý nào, em có thể tự đeo mà.”

Cái chú họ Tào đó, thôi tôi cũng gọi là chú Tào đi, ông ấy quay lại nhìn Diệp Tư Viễn sau đó nhìn tôi rồi nói: “Được, tôi chờ đại thiếu gia ở đây, cậu phải cẩn thận đấy nhé.”

Diệp Tư Viễn nói: “Vâng, chú cứ yên tâm.”

Sau đó, anh giơ chân lên tháo dây an toàn, rồi mở cánh cửa bên anh ngồi, bước xuống dưới, anh đi vòng sang bên kia nhấc chân mở cửa cho tôi.

Tôi bèn xách cái ba lô và túi ni lông xuống xe.

Diệp Tư Viễn bảo tôi: “Trần Kết, em đặt cái ba lô đó lên lưng anh đi, anh tiễn em một đoạn.”

Tôi nhìn anh: “Đâu có nặng chút . . .”

https://thuviensach.vn

Anh ngắt lời: “Vậy tự anh đeo.” Vừa nói xong anh đã khom lưng cầm túi của tôi đặt lên lưng.

Tôi vội ngăn cản: “Dừng dừng dừng, anh cứ từ từ, để em đặt lên lưng cho anh.”

Tôi đem balô mình đặt lên lưng anh, anh mặc áo khoác đeo cái balô màu xanh, bên trên khóa kéo còn móc một bao gạo nhỏ, thoạt nhìn có điểm tức cười. Tôi giúp anh đút hai ống tay áo vào trong túi áo.

Hai tay đút túi áo quả nhiên hợp lý hơn buông thõng xuống dưới rất nhiều.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn động tác của tôi, nhẹ giọng: “Cám ơn.”

Tôi nói: “Anh cảm ơn cái gì, em mới phải là người nói câu đó.”

Tôi cùng Diệp Tư Viễn sánh đôi nhau đi trên con đường dẫn tới ga tàu.

Đi ngang qua một siêu thị thì anh hỏi tôi: “Em đã mua thức ăn để dọc đường ăn chưa?”

Tôi nâng cái túi nilông trong tay lên cho anh nhìn: “Em có nước suối, mì ăn liền, xúc xích và gà kho trứng rồi.”

Anh hỏi tiếp: “Có muốn anh mua thêm cái gì cho em không?”

“Không cần không cần!” Tôi xua tay, “Dù sao đi đường xa cũng không thèm ăn cho lắm.”

Đi được một đoạn, tôi hỏi anh: “Lúc nãy cái chú ở trên ô tô gọi anh là đại thiếu gia.”

“À, ông ấy là tài xế nhà anh, cũng sắp được 20 năm rồi, coi như nhìn anh lớn lên từ nhỏ.”

https://thuviensach.vn

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, vậy nhà anh còn có tiểu thiếu gia à?”

Diệp Tư Viễn cười nói: “Ông ấy thích gọi anh như vậy, anh bảo ông ấy gọi tên anh nhưng ông ấy không chịu. Anh còn một đứa em trai, tên là Diệp Tư Viêm.”

“Viêm viết thế nào?”

“Viêm trong viêm nhiệt, Ngũ Hành khuyết hỏa, họ Diệp, tên đệm là Tư.”

“Em trai anh bao nhiêu tuổi rồi? Có đẹp trai giống anh không?” Tôi bắt đầu bộc lộ tính sắc nữ.

Anh nhìn bộ dáng của tôi, buồn cười đáp: “Còn nhỏ lắm, năm nay mới 9 tuổi, nó là một đứa bé thông minh lại rất ngoan ngoãn.”

“Nhỏ quá, sao kém anh nhiều tuổi thế?” Tôi thấy kỳ quái.

Thần sắc anh ảm đạm nói: “Nó ra đời sau khi cánh tay của anh không còn nữa, nhà anh cần phải có một đứa trẻ khỏe mạnh kế thừa nối nghiệp cha mẹ.”

Đứa trẻ khỏe mạnh? Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn và cảm nhận nỗi đau trong lòng anh, anh là người tàn tật, cho dù anh không muốn thừa nhận cỡ nào, cho dù anh cố gắng bao nhiêu chuyện cũng không thể thay đổi sự thật này, thân thể anh đời này không bao giờ được trọn vẹn, cả đời sẽ khó có khả năng trở thành con người kiện toàn.

Đến nhà ga, tôi bảo Diệp Tư Viễn đưa balô cho tôi để tôi tự đi vào.

Anh nhìn đoàn người tấp nập trước mắt đành phải đồng ý.

Tôi đỡ ba lô xuống khoác lên lưng, sau đó chỉnh lại cái tay áo cho anh.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắm mắt nghĩ thầm, Diệp Tư Viễn ơi Diệp Tư Viễn, lần này xa nhau, một tháng không được gặp anh, không biết trong kỳ nghỉ đông em có thể liên lạc với anh không đây.

Nghĩ vậy tôi liền lên tiếng hỏi: “Diệp Tư Viễn, em có thể gửi tin nhắn cho anh không?”

Đây là lần thứ hai tôi hỏi anh vấn đề này. Lần trước, tôi bị cự tuyệt, còn lần này thì tôi cũng không biết.

Diệp Tư Viễn sửng sốt đáp: “Có thể, chỉ cần em muốn.”

Tôi cười: “Đương nhiên là em muốn rồi, vô cùng muốn ấy chứ !”

Anh bất đắc dĩ cười rộ lên: “Trần Kết, em đúng là cô bé ngốc mà.”

Tôi lên tàu lúc hơn bốn giờ chiều. Đến tám giờ tối, tôi đoán Diệp Tư Viễn đã về đến nhà.

Tôi nhắn tin cho anh: Em vừa ăn một bát mì tôm, no căng bụng luôn, còn anh thì sao? Đã ăn chưa?

Rất nhanh đã có tin đáp lại: Tôi ăn rồi, về đến nhà lúc bảy giờ.

Đây là tin nhắn đầu tiên anh gửi cho tôi, trong đầu tôi lại nhớ tới bóng hình anh, trên mặt tràn đầy ý cười, tay không ngừng bấm, nhắn tiếp một tin trực tiếp thổ lộ tình cảm của mình:

Diệp Tư Viễn, em bắt đầu nhớ anh.

Thật lâu sau vẫn không thấy anh hồi âm, tôi cứ ngồi nhìn chằm chằm vào cái điện thoại, cứ như vậy tôi sợ điện thoại bị tôi nhìn đến nở hoa mất.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tôi đang mơ mơ mang màng tựa lưng vào ghế ngủ gật thì chiếc điện thoại trong tay rung bần bật.

https://thuviensach.vn

Tôi cúi đầu nhìn thấy một tin nhắn vừa được gửi đến, là của Diệp Tư Viễn:

Trần Kết, tôi không chắc chắn.

Tôi lập tức nhắn lại không chút do dự: Nhưng em lại rất chắc chắn, Diệp Tư Viễn!

Anh không trả lời tin nhắn của tôi nữa, tôi ngồi nghĩ miên man một lúc liền thiếp đi.

Nghỉ ngơi một đêm, năm giờ sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, ngồi cả đêm nên toàn thân đau nhức, nhưng tôi biết thời gian khó chịu đựng nhất đã qua. Đi tàu rất đông người nên lúc nào cũng phải chen chúc, tôi đứng xếp hàng đánh răng rửa mặt, ngửi mùi của mì ăn liền, không muốn ăn nên tôi đi ra ngoài ngắm phong cảnh.

Trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ có điều phía chân trời đã xuất hiện tia sáng màu xanh lam. Đoàn tàu lướt nhanh qua một vùng quê nhỏ, tôi nhìn thấy từng tảng đá lớn, ao hồ có nước trong xanh, tôi biết mình sắp về đến nhà.

Đến trưa, tôi bỏ ra 20 tệ mua một hộp cơm cá ăn cho đỡ đói, ăn không ngon, nhưng vẫn phải cố nuốt.

Diệp Tư Viễn không nhắn tin, tôi cũng không liên lạc với anh nữa.

Chạng vạng tàu mới vào tới địa phận của tỉnh tôi, người trong tàu không còn nhiều. Một hàng ghế 3 người ngồi giờ chỉ còn một mình tôi, tôi cởi giày dựa vào ghế ngồi, không hiểu sao tôi lại nhắn tin thông báo cho Diệp Tư Viễn: Em sắp về đến nhà.

Lần này, anh đáp lại: Em có mệt không? Đã 26 tiếng rồi.

Tôi nhắn: Em tốt lắm, đích đến ngay trước mắt rồi.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tôi nhận được một cái tin nhắn, không phải của Diệp Tư Viễn mà là tin thông báo: Điện thoại của tôi được nạp 200 tệ.

Tôi sửng sốt ngó ra ngoài trời sắp sập rồi sao?

Còn chưa kịp vui vẻ, chuông điện thoại đã vang lên, là Diệp Tư Viễn gọi tới.

Tôi nghe máy, thấy anh bảo rằng: “Trần Kết, tiền điện thoại là anh nạp cho em.”

“Tại sao?” Tôi khó hiểu.

“Bởi vì anh muốn em gọi điện thoại.” Anh nhẹ nhàng trả lời “Anh muốn nghe thấy giọng nói của em.”

Lòng tôi mềm nhũn, tôi biết anh nói câu này với tôi chắc chắn phải hạ quyết tâm rất lớn!

Tôi nói: “Gọi điện thì gọi điện thôi, tại sao lại nạp tiền cho em, điện thoại của em đâu phải không gọi nổi, nhưng thôi dù sao anh cũng nạp rồi , em không thèm so đo với anh nữa.”

Anh cười, nói: “Cứ như em là người bị thiệt thòi nhỉ.”

“Thì sao! Em chưa bao giờ chiếm tiện nghi của một người con trai nào về phương diện kinh tế đâu!”

“Vậy bây giờ tính sao?”

“Đành xem như em phá lệ một lần vậy.”

“Nếu vậy, anh quả thật rất xin lỗi em.”

https://thuviensach.vn

“Đừng nói vậy. Diệp Tư Viễn à, với em mà nói, anh không giống bất kỳ tên con trai nào.”

Tôi tự nhiên nói với anh như vậy, xong rồi giật nảy mình. Tôi không biết sau khi nghe xong những lời vừa rồi anh sẽ có phản ứng gì, nhưng mà với tôi đây chính là lời nói thật lòng của tôi.

Diệp Tư Viễn trầm mặc một hồi rồi đáp: “Trần Kết, em thật sự chắc chắn?”

“Đúng, em chắc chắn, Diệp Tư Viễn, em vô cùng chắc chắn!”

Anh cười, một nụ cười thật êm tai: “Trần Kết, kỳ nghỉ đông còn một tháng nữa mới hết, thế nhưng hiện tại anh đã muốn gặp em rồi.”

Tôi đáp: “Chuyện này có gì khó đâu! Chụp ảnh là được mà.” Không đợi anh phản ứng tôi liền cúp điện thoại, bật chức năng chụp ảnh, sau đó tạo dáng trước ống kính, chụp một bức chia sẻ cho Diệp Tư Viễn.

Trong ảnh, tôi mặc chiếc áo khoác bông đỏ chót, mái tóc lâu chưa gội dính bết lại vì mồ hôi, nụ cười lại vô cùng rực rỡ, bối cảnh xung quanh là khoang tàu hỗn loạn.

Một lát sau, anh nhắn tin cho tôi: Rất đẹp.

Tôi nói: Diệp Tư Viễn, anh có biết trả lễ không? Chụp ảnh của anh gửi lại đi chứ.

Anh thật sự đã chụp ảnh rồi gửi sang cho tôi. Trong ảnh, Diệp Tư Viễn khẽ mỉm cười, mắt sáng long lanh, gương mặt chiếm tới ba phần tư màn hình, bên dưới thêm phần cổ và một chút bả vai.

Một chút cũng không nhìn ra anh là người không trọn vẹn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn không chỉnh sửa, không photoshop, để ảnh của mình nguyên bản gốc, có thể nhìn thấy rõ ngũ quan của anh, khuôn mặt anh mỉm cười nhẹ nhàng tràn đầy hơi thở thanh xuân, tôi nhìn anh trong bức ảnh mà trái tim nhộn nhịp đập, lòng như nở hoa. Tôi biết, tấm cửa sổ ngăn cách giữa chúng tôi đã được tháo bỏ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tiểu Kết, Anh Sẽ Đau Lòng

Về đến nhà, có lẽ do nửa năm không gặp nên khi thấy tôi, bố rất vui vẻ. Tôi lấy quà ra đưa cho mọi người, dì xinh đẹp xem bộ mỹ phẩm tôi tặng rồi nói: "Tiểu Kết, nhãn hiệu này giới trẻ rất chuộng, chất lượng chắc cũng thường thôi hả?"

Tôi cười: "Dì à, da dì trẻ đẹp như vậy, những thứ dùng cho tuổi trung niên không thích hợp chút nào, nên dùng cái này hơn đó dì."

Bà ấy nghe tôi nịnh vô cùng sung sướng liền cười lớn "Ha ha ha", sau đó cầm mỹ phẩm đi vào phòng, vừa đi vừa nói: "Con bé này, thật không uổng công dì thương yêu con."

Mắt tôi trợn trắng sau lưng bà ấy, cái gì chứ, tuy không ngược đãi tôi, nhưng từ nhỏ đến lớn bà ấy đã yêu thương tôi được lần nào đâu. Mặt khác, bởi vì tôi thật lòng yêu mến Trần Dạ, chăm sóc cho nó chu đáo nên bà ấy mới đỡ ghét bỏ tôi thôi.

Có một điều nho nhỏ tôi không thích ở bà ấy đó là chuyên thì thầm nói xấu tôi bên tai bố.

Nào là nói tôi đua đòi, nói tôi yêu sớm, nói tôi nghịch ngợm, Tôn Diệu hại tôi ôm tội "quay cóp" mà bị bà nói vô cùng nghiêm trọng, bà ấy còn nói tiền trong nhà thỉnh thoảng vơi đi khiến bố nghi ngờ là do tôi lấy. Mất đi chỗ dựa tinh thần lớn, tôi đành cố gắng học tập nếu không tôi sẽ sa đọa thật.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy mẹ đi vào phòng, Trần Dạ mới lộ ra bộ mặt chân thật của nó, xông lên ôm lấy tôi, thân thiết gọi: “Chị! Chị! Em nhớ chị muốn chết luôn.”

Tôi cũng rất nhớ nó, sờ sờ đầu thằng bé tôi phát hiện nó đã cao hơn trước, bây giờ chỉ thấp hơn tôi có nửa cái đầu thôi. Hơn nữa, lúc nghe nó nói, chất giọng bắt đầu chững chạc hơn, như vậy là nó đang vỡ giọng, thời gian trôi qua thật nhanh, Trần Dạ cũng 12 tuổi rồi.

Rồi tôi không tự chủ lại nghĩ đến Diệp Tư Viễn, không biết khi bằng tuổi Tiểu Dạ hiện tại, anh đang làm cái gì?

“Bộp” một cái vào đầu, 11 tuổi anh bị tai nạn, vậy 12 tuổi chắc chắn là đang ở bệnh viện rồi.

A. . . Thật là không thể không nhớ anh.

Kỳ nghỉ đông này, tôi đến làm thêm ở một siêu thị lớn.

Nhân viên vừa xinh đẹp vừa có kinh nghiệm như tôi rất hiếm nên thù lao họ trả cho tôi cũng tốt lắm, bình thường làm một buổi chiều thêm một buổi tối sẽ lấy được 120 tệ.

Có điều, kiếm tiền sẽ làm giảm bớt thời gian liên lạc của tôi với Diệp Tư Viễn.

Buổi tối hơn mười giờ tôi mới về đến nhà, chui vào trong chăn sau đó gửi tin nhắn cho anh.

Anh vẫn nói chuyện với tôi, nhắn đi nhắn lại, nhắn tới tận một, hai giờ sáng.

Có một lần, tôi bỗng nhớ ra Diệp Tư Viễn phải dùng chân gửi tin nhắn, muốn gửi tin nhắn thì không thể nằm trong chăn như tôi, mùa đông rét

https://thuviensach.vn

mướt thế này mà nằm ngoài chăn có phải rất lạnh, vừa mệt vừa khó khăn không?

Khi tôi hỏi, anh chỉ đáp: Không sao, phòng anh có điều hòa, rất ấm áp, vả lại nói chuyện với em anh thấy rất vui.

Tôi nhìn từng câu từng chữ trong tin nhắn anh gửi tới được ấn bằng chân lại thấy đau lòng. Vì thế tôi vội vang nói: Em hơi mệt, ngày mai phải dậy sớm, em ngủ trước nhé.

Anh nhắn lại: Ừ, em nghỉ ngơi sớm đi nhé, chúc em ngủ ngon!

Sau đó tôi tắt đèn, giấu đầu vào trong chăn, vụng trộm nghĩ tới hình ảnh của Diệp Tư Viễn, nghĩ tới mối quan hệ giữa tôi và anh. Tôi từng chọc anh tức giận, làm anh bị tổn thương, nhưng cũng làm cho anh vui vẻ, làm anh cười, tôi không biết đối với anh, tôi là một người như thế nào? Vấn đề này tôi không tìm được đáp án, bởi vì quan hệ tốt đẹp giữa tôi và anh bắt đầu từ sau khi chia tay ở ga tàu, tôi bắt đầu khẩn trương chờ đợi học kỳ tiếp theo để nhìn thấy anh.

Trước tết âm lịch, tivi nhà tôi bị hỏng. Dì xinh đẹp kêu gào thảm thiết, đòi bố tôi đi mua cái khác về để dì ấy còn xem người ta đốt pháo hoa trong đêm xuân. Bố tôi nói đợi một tháng nữa mới mua được.

Còn thằng bé Trần Dạ thì rầu rĩ vì trong nhà không có máy tính, xem tivi là điều thú vị duy nhất của nó trong kỳ nghỉ đông này, ban ngày tôi đi làm, nó ở nhà chơi một mình nên vô cùng buồn chán.

Tôi nhìn dáng vẻ buồn bã ỉu xìu của nó mà thấy đau lòng, đành lấy ra 4000 tệ đưa bố để ông đi mua một chiếc tivi mới về cho cả nhà xem.

Bố tôi hỏi tiền này tôi lấy đâu ra, tôi trả lời do tôi đi làm thêm mà gom góp được .

https://thuviensach.vn

Ông nói dù có làm thêm cũng không thể nhiều thế được, để tránh phiền phức, tôi đành bảo là nhận được học bổng.

Nghe vậy bố tôi mới vui vẻ đi mua tivi, gặp ai cũng nói tiền của Tiểu Kết, mới có một học kỳ ở trường đại học mà đã kiếm được 4000 tệ rồi đấy.

Ngay cả dì xinh đẹp cũng thay đổi thái độ 180 độ với tôi, cuối cùng thì tôi cũng hết cái tội danh đua đòi, lấy tiền của bố rồi.

Chỉ là kế hoạch mua máy tính của tôi phải hoãn lại, hơn nữa lúc ấy tôi đã quên rằng Diệp Tư Viễn sẽ không để cho tôi tiếp tục đi múa cột ở quán bar nữa.

Mà tôi thực sự không nghĩ ra công việc nào vừa kiếm tiền nhanh lại vừa nhẹ nhàng như công việc múa cột này.

Đêm 30, sau khi ăn bữa cơm đoàn viên, tôi bị Uyển Tâm kéo đến quán rượu, đi với chúng tôi là mấy người bạn học cùng cao trung của chị ấy, dĩ nhiên tất cả đều là con trai.

Hồi đó, tôi gần như bám theo Uyển Tâm cả ngày, cho nên tôi cũng quen biết mấy anh con trai trong số những người đi cùng lần này.

Có vài người mang bạn gái đến, cô bạn gái nào nhìn thấy Uyển Tâm cũng trừng to mắt, nếu trên đời không có luật pháp thì bọn họ chắc chắn rất vui lòng tạt cho hai chị em tôi mấy chai axit rồi.

Hai tên con trai không ngừng chuốc rượu tôi, tôi ứng phó qua loa rồi quay đi, quán rượu ở địa phương nhỏ này có không khí rất bình thường, tôi thấy Uyển Tâm đang vung quyền nói chuyện với ai đó, tôi càng nhìn càng thấy buồn cười.

Mười một giờ, tôi bảo Uyển Tâm tôi phải trở về nhà, chị ấy nói không phải chúng tôi đã hẹn nhau cùng bước sang năm mới hay sao.

https://thuviensach.vn

Tôi đáp: “Em đã hứa với Trần Dạ sẽ đốt pháo hoa lúc giao thừa với nó, và còn cả… Diệp Tư Viễn nữa.”

Uyển Tâm ôm tôi cười, chị ấy nói: “Vậy thì em về đi, cái con bé này, xem ra động lòng thật rồi.”

Tôi nói: “Phì! Em động đậy lúc nào, cho tới bây giờ em vẫn chưa nói là được hay không nhé!”

“Được rồi được rồi, cô là nhất, mau về đi!”

Tôi về đến nhà, Trần Dạ đã đi ngủ, tôi liền kéo nó lăn khỏi giường, dù sao thì người la hét đòi đốt pháo bông lúc mười hai giờ là nó cho nên khi bị tôi quấy rối mộng đẹp, nó cũng không dám oán trách gì.

Tôi và Trần Dạ đứng trong cái sân nhỏ, những ngày qua mặc dù thời tiết rất lạnh nhưng vẫn không có tuyết rơi. Ngay khi đồng hồ điểm mười hai giờ, chúng tôi liền đốt một dây pháo lớn. Trần Dạ bịt tai núp đằng sau tôi nhảy loạn lên, miệng kêu to: “Chị! Năm mới vui vẻ!”

Tôi cũng vui vẻ nói: “Chúc mừng năm mới, tiểu ngu ngốc!”

Lúc này, tôi nhớ tới Diệp Tư Viễn, tôi gọi điện thoại cho anh.

Bên tôi pháo nổ rung trời thì bên anh cũng vậy. Tôi nói to: “Diệp Tư Viễn, năm mới vui vẻ!”

Anh nhẹ nhàng cười: “Tiểu Kết, năm mới vui vẻ.”

Tôi ngẩn người vì đây là lần đầu tiên anh gọi tôi một tiếng “Tiểu Kết”, thế nhưng khi nghe vào tai cách gọi này lại rất quen thuộc gần gũi, tôi nghĩcó lẽ trong lòng anh đã muốn gọi tôi như vậy từ lâu rồi.

Tôi hỏi anh: “Anh đang làm gì vậy?”

https://thuviensach.vn

Anh đáp: “Anh đang đứng trên ban công, vừa rồi xem tiết mục cuối năm cùng mẹ.”

Tôi tưởng tượng ra dáng vẻ đứng ở ban công gọi điện thoại của anh, đầu anh kẹp điện thoại di động, tay áo rủ xuống hai bên thân, cả người đứng thẳng. Rồi tôi cườirộ lên, nói: “Anh còn ở nhà xem tiết mục cuối năm hả, sao không ra ngoài đi chơi với mọi người?”

“Anh có thể chơi cái gì đây.” Anh cười chua xót, “Bố anh chơi mạt chược, anh không thể, anh em họ của anh đi chơi bida, anh cũng không thể, ngay cả chuyện đốt pháo, anh cũng chỉ có thể đứng nhìn người ta đốt mà thôi.”

Tôi nghe giọng anh là lạ liền hỏi: “Diệp Tư Viễn, anh làm sao vậy?”

“Không sao, chỉ là. . . tâm trạng của anh hôm nay không được tốt cho lắm.”

“Anh gặp chuyện không vui sao?”

“Ừ.”

“Diệp Tư Viễn, nếu muốn thì hãy nói với em nhé. Đừng chịu đựng một mình, biết không?”

“Ừ, anh biết, không có việc gì đâu, anh chỉ cần nói chuyện với em qua điện thoại là đủ rồi, em đừng lo lắng.”

Tôi cười: “Diệp Tư Viễn, em nhớ anh muốn chết, ngày nào em cũng phải lấy ảnh anh ra ngắm, ngắm mãi không thấy chán.”

“Thế à, đúng rồi, bây giờ em không ở trong nhà sao, em đang làm gì đấy?”

https://thuviensach.vn

“Em đi đốt pháo với em trai, thằng bé này mười hai giờ đêm 30 năm nào nó cũng đòi đốt pháo.”

“Em trai anh cũng vậy, mẹ anh đưa nó ra ngoài đốt rồi.”

“Anh không đi cùng à?”

“. . .” Anh trầm mặc trong chốc lát rồi lên tiếng, “Anh không có tay, không thể đốt pháo nên không muốn đi.”

“Diệp Tư Viễn. . .”

“Không sao đâu, anh quen rồi. Thôi, thời gian cũng không còn nhiều, em dẫn em trai vào nhà đi. Hai chị em chơi ở ngoài vào giờ này anh không yên tâm.”

“Vâng, vậy em cúp máy nhé, Diệp Tư Viễn, tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Tôi cúp điện thoại, Trần Dạ đột nhiên nhô đầu ra, nó trừng mắt nhìn tôi nói: “Chị, Diệp Tư Viễn là ai thế?”

Tôi đỏ mặt, kêu to: “Tiểu ngu ngốc, em dám nghe lén điện thoại của chị hả!”

“Chị nói nhớ người đó muốn chết, thế anh ta có phải bạn trai chị không?” Trần Dạ tiếp tục hỏi.

“Đúng vậy, thì sao nào?” Tôi vui vẻ thừa nhận, chờ phản ứng của tiểu ngu ngốc.

Nó không kinh ngạc, cũng không có khóc lóc gào hét, chỉ giật mình nhìn tôi rồi nói: “Ồ. . . Chị có bạn trai rồi, lúc nào định dẫn anh ấy về cho em gặp?”

https://thuviensach.vn

Tôi suýt chút nữa thì bất tỉnh! Giọng điệu của em trai bảo bối nhà tôi nghe như ông nội, tôi đáp: “Chữ Bát còn chưa chổng đít lên trời! Em thì gặp cái khỉ gì! Đi về nhà! Cẩn thận kẻo cảm lạnh bây giờ!”

Trần Dạ rất không phục nhưng vẫn bị tôi lôi đi, vừa đi nó vừa nói: “Chị, chị là một cô gái tốt, cho nên bạn trai đủ chị cũng phải tốt thì em mới đồng ý!”

Tôi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nó mà không nhịn được cười.

Tôi chợt nghĩ, vậy Diệp Tư Viễn có hợp ý thằng bé không nhỉ?

Ngàn chờ vạn đợi, cuối cùng cũng hết kỳ nghỉ đông, đến lúc quay lại trường rồi.

Lần này tôi về cùng Uyển Tâm, tôi kiên trì đòi mua vé ghế ngồi, cho là bản thân mình chịu đựng được, Uyển Tâm nói: “Ban ngày chúng ta đổi chỗ ngồi, em sang bên giường nằm ngủ một giấc nhá.” Tôi nghĩ cách này cũng hay nên đồng ý.

Chuyến tàu quay về trường xuất phát lúc mười giờ hơn, thật ra thì về trường học chẳng khác gì chặng đường buồn chán về nhà ông bà hết, không có gì vui vẻ.

Tôi tìm một vị trí tốt để cất hành lý, sau đó gửi tin nhắn cho anh: Diệp Tư Viễn, em bắt đầu lên tàu!

Anh trả lời: Vậy thì rạng sáng ngày mai em mới tới nơi, em sẽ ở đâu đây?

Tôi đành nói: Tới nhà cô của chị Uyển Tâm.

https://thuviensach.vn

Bà cô này tồn tại được trên đời là vì có thể che giấu việc chúng tôi ngồi quán internet thôi.

Đến mười giờ sáng ngày thứ hai, đoàn tàu dừng lại ở một trạm, tôi và Uyển Tâm xách hành lý đổi chỗ cho nhau.

Một nam nhân viên của tàu tới kiểm tra phiếu, anh ta bảo tôi: “Tôi nhớ chỗ này là của một cô gái cao lớn, người thành phố H cơ mà, tại sao lại đổi sang người khác thế này? Như vậy là không hợp quy định.”

Tôi năn nỉ: “Anh gì à, em ngồi bên khoang ghế cả 1 đêm cho nên bây giờ đổi chỗ cho chị gái một lát, anh giúp đỡ chúng em một chút đi mà.”

Tôi tươi cười nháy mắt với anh ta, thế là nam nhân viên gương mẫu lập tức giơ vũ khí đầu hàng.

“Cô nhớ đừng nói lung tung đấy nhé, nếu không tôi sẽ bị phê bình.”

“Nhất định! Cám ơn anh rất nhiều!”

Tôi nhanh nhẹn leo lên chỗ nằm của Uyển Tâm, đắp chăn đi ngủ, trước khi ngủ vẫn không quên gửi tin nhắn cho Diệp Tư Viễn: Em được nằm giường miễn phí, bây giờ bắt đầu ngủ bù, buổi tối chúng ta liên lạc với nhau sau tám giờ nhé , bye bye.

Diệp Tư Viễn nhanh chóng hồi âm: Được, em phải ngủ một giấc thật ngon vào, nếu không, Tiểu Kết à, anh sẽ đau lòng lắm đấy.

Ôi trời! Diệp Tư Viễn đang nói lời yêu đương ngọt ngào với tôi, tôi mừng rỡ đến nỗi như bay lên trời. Rồi tôi nghĩ thầm, anh đau lòng cho tôi làm gì chứ, tôi chỉ không ngồi ghế nữa thôi, có gì đặc biệt đâu! Anh mới là người khiến tôi phải đau lòng đấy!

Nghĩ đi nghĩ lại, dần dần tôi thiếp đi.

https://thuviensach.vn

Hơn tám giờ tối, đoàn tàu lại đến một trạm khác, tôi đổi lại chỗ nằm cho Uyển Tâm, tôi nhanh mồm xin lỗi chị ấy, chị ấy ngồi ghế những 10 tiếng đồng hồ, chắc chắn mệt gần chết rồi.

“Bà nội của tôi ơi! Tiểu Kết à, lần sau về nhà chị nhất định không nghe theo em nữa, chị sẽ mua phiếu giường nằm cho cả em, em là em gái chị, không thể chịu khổ như thế này được!” Lúc đổi chỗ, nghe Uyển Tâm nhăn nhó nói, tôi thấy rất cảm động.

Thật may là đã đến nơi, đến trạm vào lúc hai rưỡi sáng, tôi và Uyển Tâm xách hành lý ra ngoài, chúng tôi đều vui vẻ vì không còn phải ngồi tàu nữa.

Nhất là tôi, trong lòng vui mừng, Diệp Tư Viễn thân ái nhất của tôi, tình nhân điện thoại của tôi, tình nhân tin nhắn của tôi, cuối cùng tôi cũng được gặp lại anh rồi.

Tôi đi với Uyển Tâm ra cổng, vừa đi vừa bàn bạc xem sẽ đi phương tiện gì về trường, bỗng đầu tôi lóe lên linh quang, tôi ngẩng đầu quay lại liền nhìn thấy người mà tôi ngày nhớ đêm mong.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Không Thấy Rằng, Trăng Đêm Nay Rất Tròn Sao?

Hai rưỡi sáng ở lối vào của ga tàu, tiếng thét lớn của mấy tài xế cùng tiếng mời mọc của những người phụ nữ trung niên đang kéo khách vào ở trọ. Khí trời rất lạnh, mọi người ai nấy đều rụt cổ vào trong áo nhón chân nhanh chóng qua lại, bận rộn kiếm sống trong thời tiết khắc nghiệt.

Đứng giữa đoàn người đông đúc, nhìn ở góc bên phải tôi liền nhận ra Diệp Tư Viễn, anh mặc chiếc áo nhung màu xanh ngọc, trên vai đeo túi xách, đứng ở đó nở nụ cười ấm áp nhìn tôi.

“Diệp Tư Viễn!” Tôi chạy ào tới, tưởng tượng rằng anh đang giang hai cánh tay ôm chặt tôi vào lòng. Nhưng trên thực tế, là tôi chạy đến trước mặt anh còn anh đứng im không nhúc nhích.

Hai tay áo nhét vào trong túi, sắc mặt anh có vài phần tiều tụy.

Tôi hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, anh chờ em bao lâu rồi?”

“Không lâu, mới 3 tiếng thôi.”

“Anh thật ngốc, không phải em đã nói bọn em có chỗ ở rồi sao, anh tới đây chờ làm gì.”

“Hai người đi đường một mình lúc đêm muộn thế này, anh rất lo lắng.” Anh cười rộ lên, thật dịu dàng.

Lúc này, Uyển Tâm đi tới.

https://thuviensach.vn

Tôi chính thức giới thiệu bọn họ với nhau: “Đây là Tô Uyển Tâm, là đồng hương và cũng là người bạn tốt nhất của em. Đây là Diệp Tư Viễn, anh ấy là…” tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, cười nói “Anh ấy là bạn trai của em.”

“Xin chào, Diệp Tư Viễn. Cậu phải đối xử tốt với Tiểu Kết nhà tôi đấy nhé, nếu dám bắt nạt nó, tôi sẽ không tha cho cậu đâu.”

“Cậu yên tâm.” Diệp Tư Viễn nhìn Uyển Tâm rồi lại cúi đầu nhìn tôi.

Uyển Tâm nói: “Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?”

Diệp Tư Viễn bảo: “Tiểu Kết nói hai người tới nhà cô của cậu? Tôi sẽ đưa hai người đi, dù sao tôi cũng có một căn phòng gần trường rồi nên không lo.”

A! Hỏng bét!

Uyển Tâm quả nhiên không kịp phản ứng: “Cô á? Cô nào?”

Diệp Tư Viễn cau mày, lập tức hiểu ra vấn đề, hỏi tôi: “Tiểu Kết, vậy hai người tính đi đâu đấy?”

“Internet.” Tôi thành thật khai báo.

“Lễ giáng sinh vừa rồi cũng vậy sao?”

“Vâng.”

Tôi cúi đầu, không dám đón nhận ánh mắt của anh, tôi vừa trở lại thành phố này, xa nhau một tháng mới gặp lại mà tôi đã nói dối anh rồi .

Diệp Tư Viễn thở dài: “Tiểu Kết, em quả thật là giống con nít, đi thôi, đến khách sạn, anh sẽ thuê một căn phòng cho hai người.”

https://thuviensach.vn

Tôi không dám nhiều lời thêm, đi theo anh. Uyển Tâm lại còn nháy mắt với tôi, tôi chỉ có thể bĩu môi, lắc đầu với chị ấy.

Diệp Tư Viễn đi vào khách sạn 4 sao. Anh bảo chúng tôi đưa chứng minh nhân dân cho nhân viên khách sạn làm thủ tục, sau đó nói: "Tiền phòng sẽ dùng thẻ tín dụng của anh."

Sau khi hoàn tất thủ tục, chúng tôi đi lên lầu, tôi và Uyển Tâm một phòng, còn anh ở phòng ngay bên cạnh.

Tôi đặt hành lý xuống chạy sang hỏi anh: "Để em mở cửa cho anh nhé?"

"Không cần, anh tự mở được." Anh nhấc chân phải khỏi giày, hơi hơi xoay người, khom lưng kéo cái túi xách đặt xuống đất. Rồi anh tựa vào tường, đứng thẳng bằng chân trái, chân phải mở túi lấy chìa khóa ra quẹt cửa, đèn xanh sáng lên, đưa chân phải mở cửa ra.

Cửa vừa mở ra, Diệp Tư Viễn lại nâng chân phải lên, cúi người xuống, dùng miệng cắn thẻ mở cửa rồi gắp cúi đặt vào trong, anh dùng cái thẻ đang cắn trong miệng ấn vào công tắc đèn, căn phòng lập tức sáng trưng.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi: "Tiểu Kết, em về phòng đi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai gặp lại."

"Vâng. . . Ngày mai gặp."

Tôi đờ người nhìn cánh cửa phòng anh khép lại, ủ rũ cúi đầu chạy về phòng mình.

Vào phòng, cả hai chị em lần lượt đi tắm, tôi càng nghĩ càng không thoải mái, trong lòng chỗ nào cũng ngứa ngáy khó chịu.

Uyển Tâm đã muốn ngủ, bị tôi bò lên đập vào người.

"Uyển Tâm! Uyển Tâm! Em nhớ Diệp Tư Viễn!"

https://thuviensach.vn

“A. . . Nhớ nhung cái gì. . . Nhớ người ta thì đi tìm người ta đi, cậu ấy ở ngay căn phòng bên cạnh còn gì.”

“Như vậy có được không?”

“Đương nhiên là được, mau đi đi, khi nào về chị sẽ dậy mở cửa cho em.”

“Thế em đi đây!”

Tôi thay quần áo xong, vừa bước tới cửa thì Uyển Tâm từ trong chăn nhô đầu ra nói: “Tiểu Kết, nếu em nhất định phải về thì hãy nhắn tin cho chị, mà tốt nhất là em hãy để chị ngủ liền một mạch tới sáng mai đi.”

“Xì! Đã thế em đây không quay lại nữa nhé!”

“Cái này phải hỏi bản thân em thôi.” Chị ấy hừ hừ hai tiếng rồi cuộn chăn ngủ tiếp.

Tôi đứng trước cửa phòng anh, từ lúc vào phòng đến bây giờ chắc cũng được một tiếng đồng hồ rồi, có lẽ anh đang ngủ.

Mặc kệ, tôi gõ cửa.

Một lát sau, anh lên tiếng hỏi: “Tiểu Kết? Có chuyện gì sao?”

Anh nhìn tôi qua miêu nhãn.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, em muốn gặp anh.”

“. . . Em chờ anh một lát, anh mặc áo khoác đã.”

Tôi đứng chờ anh, một phút sau, anh mở cửa ra.

Trong phòng chỉ có ánh sáng phát ra từ ngọn đèn nhỏ trên tường, TIVI cũng không mở.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn mặc áo T-shirt màu trắng bên trong, bên ngoài khoác áo nhung, quần thể thao màu xám, tóc ướt nhẹp, như vậy là anh vừa mới tắm xong thôi.

Tôi đi vào, cúi đầu không lên tiếng.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Thật xin lỗi, em đã lừa anh. . . chuyện cô của chị Uyển Tâm ý.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Có thể nói cho anh biết lý do không?”

“Em không muốn khiến anh lo lắng. Em không ngờ là anh sẽ đến đón em và chị ấy, chúng em vốn định tá túc ở quán internet một đêm, buổi sáng sẽ trở lại trường, dù sao cũng chỉ còn ba, bốn tiếng đồng hồ thôi mà, em sợ nếu em nói thật. . . Anh lại mắng em.”

“Anh đã mắng em lần nào đâu?”

“Có mà, cái hôm Giáng Sinh ấy, anh nói em tự hành hạ bản thân.”

“Tiểu Kết, là vì anh lo lắng cho em, nhưng em nói không sai, nếu em nói thật anh sẽ lo lắng hơn, còn có khả năng anh mắng em nữa.”

“Cho nên em mới nói dối mà.” Tôi cười tươi lấy lòng anh.

“Em nói dối anh là em sai, cho dù có vì lý do gì đi chăng nữa.” Diệp Tư Viễn nói, “Anh rất ghét người khác lừa dối anh.”

“Lần sau em không dám nữa.”

“Ừ.”

“. . .”

https://thuviensach.vn

“Em còn chuyện gì không? Không còn sớm, em về ngủ đi.”

“. . .” Tôi mặt nhăn mày nhó ngồi bất động.

“Tiểu Kết, em sao vậy?”

Tôi chu miệng giận dỗi: “Diệp Tư Viễn, anh đúng là con người kỳ quái, nói anh không lãng mạn, thế mà hơn nửa đêm còn đến ga tàu đón người ta, nói anh lãng mạn, thì lúc này anh lại đứng đơ như cái cọc gỗ.”

Diệp Tư Viễn nhún vai, tay áo trống rỗng lung lay vài cái, anh hỏi: “Tóm lại ý em là gì nào?”

“Ý của em. . . là. . . là. . . anh không thấy rằng, trăng đêm nay rất tròn sao?”

“?”

Tôi đi đến sau lưng anh, đẩy anh tới gần cửa sổ.

Tôi kéo rèm che ra, nhưng kết quả . . . cái gì cũng không thấy, ở đây căn bản không nhìn thấy trăng được, chỉ thấy có một tòa cao ốc sáng rực đèn nêông.

“Khách sạn 4 sao kiểu gì thế này!” Tôi nhỏ giọng than thở, xấu hổ không biết phải nói gì vào lúc này.

Diệp Tư Viễn đứng đằng sau bỗng lên tiếng gọi tôi: “Tiểu Kết.”

“Dạ?” Tôi quay đầu lại.

Anh cúi người xuống, đặt lên đôi môi mềm mại của tôi một nụ hôn dịu dàng.

Đây là nụ hôn đầu của tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi không biết tiếp theo phải làm gì, Diệp Tư Viễn đã nhẹ nhàng mút cánh môi của tôi, một lát sau lưỡi anh chậm chạp đi vào quấn lấy lưỡi tôi, miệng anh có hương vị trà xanh nhàn nhạt, rất thơm. Anh từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi dày che phủ tạo thành bóng râm bên dưới đôi mắt. Tôi dần dần khép mí mắt lại, đưa tay vào hông Diệp Tư Viễn, áo nhung của anh không kéo khóa cho nên tay tôi trực tiếp thò vào trong, đặt lên chiếc áo T-shirt màu trắng. Eo anh rất nhỏ, nhưng anh có cơ bụng, sờ vào thấy rắn chắc vô cùng.

Hai tay tôi mơn trớn tấm lưng dày rộng, vuốt ve anh, cảm nhận độ nóng đang dâng lên trong cơ thể anh.

Ngược lại, trên người tôi không có gì cả.

Không có hai cánh tay anh ôm chặt, không có bàn tay anh ve vuốt. Tôi chỉ cảm nhận được phần còn lại của hai cánh tay bị cụt khi bả vai anh dựa sát vào vai tôi, cảm nhận được nụ hôn của anh và tôi bắt đầu nảy sinh cảm giác kỳ lạ.

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng thở dài.

Người anh thơm quá, là mùi sữa tắm và dầu gội đầu. Da anh sờ vào thích thật, nó vừa trơn vừa mịn, chúng tôi vẫn tiếp tục hôn môi, anh còn dùng trán, má, chóp mũi, cằm, nhẹ nhàng ma sát lên mặt tôi. Tôi ôm anh thật chặt, sau đó tôi cảm giác như phía bên dưới có một vật thể lạ cứng cứng đang chạm vào người.

Đến khi tôi hiểu nó là gì thì mặt tôi lập tức đỏ bừng.

Tôi giật mình thả lỏng tay, Diệp Tư Viễn cũng buông môi tôi ra, nhưng chóp mũi anh vẫn không ngừng cọ cọ vào tôi.

“Tiểu Kết. . . Tiểu Kết. . .” Anh nhẹ nhàng gọi tôi.

https://thuviensach.vn

“Tư Viễn.” Tôi bỏ cái họ của anh đi, dịu dàng gọi thẳng tên anh, tự hỏi đêm nay có nên ở lại đây hay không.

Lúc này, Diệp Tư Viễn đã khôi phục lý trí, anh đứng thẳng, lui về phía sau từng bước, hai chúng tôi rốt cuộc tach ra, anh nói: “Tiểu Kết, em trở về phòng đi.”

Tôi cúi đầu, thế nhưng không ngờ lại vô tình nhìn thấy vật lạ ở dưới thân anh.

Mặt tôi đỏ tới mang tai, không biết làm sao, Diệp Tư Viễn nhìn tôi, rồi lại cúi đầu, lập tức hiểu rõ.

Anh bối rối xoay sang chỗ khác, nói với tôi: “Anh xin lỗi.”

“Đừng! Anh không phải nói xin lỗi đâu!” Không biết vì sao mà đột nhiên tôi lại nhớ tới lời nói của tên Tôn Diệu đáng ghét - tự lái máy bay! Tình trạng của anh như vậy, liệu anh có tự giải quyết được không nhỉ? Nếu như không thể, chắc chắn anh sẽ thấy khó chịu lắm.

Tôi lâm vào khó xử, nghĩ không ra biện pháp gì hay. Diệp Tư Viễn lại nói: “Tiểu Kết, em mau quay về phòng nghỉ ngơi đi, trời sắp sáng rồi.”

“Em. . .” Tôi do dự nhìn anh.

“Tiểu Kết, em vẫn còn nhỏ, chúng ta chưa thể đi tới bước này.” Dường như anh đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng tôi, dịu dàng nói.

“Diệp Tư Viễn, anh sẽ không sao chứ?” Tôi đành mặt dày hỏi anh.

“Anh thì có chuyện gì? Nếu em không đi, anh mới có chuyện đó.”

“A, được rồi, em đi đây.” Tôi xoay người chạy ra ngoài, trước khi đóng cửa còn nghiêng đầu nhìn anh một cái. Anh vẫn đứng bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

Đèn nê-ông xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào căn phòng, hắt lên người Diệp Tư Viễn. Anh đứng đó thản nhiên nở nụ cười nhẹ nhàng, tay áo trống không buông thõng hai bên người, trông anh rất giống một tinh linh rơi xuống trần gian, chẳng qua tinh linh này đã mất đi đôi cánh huyền diệu, cho nên không thể bay lượn được nữa.

Sáng ngày thứ hai, tôi không ngồi dậy nổi để ăn bữa sáng, trùm chăn ngủ thẳng đến 10 rưỡi.

Sau khi tỉnh lại, tôi thấy có một bóng người ngồi bên mép giường, người ấy tặng cho tôi một nụ cười ôn hòa, nhìn tôi bằng cái nhìn dịu dàng đầy yêu thương.

Tôi không tự chủ được, vui mừng đưa hai tay về phía anh: “Diệp Tư Viễn. . .”

Anh ngẩn người nhìn đôi tay tôi thò từ trong chăn ra, ngay sau đó anh khom người hôn vào lòng bàn tay tôi.

Tôi chợt giác ngộ, Diệp Tư Viễn nhà tôi không có tay.

Tôi mặc một chiếc áo giữ ấm rồi chui nửa người ra khỏi chăn, trực tiếp nhào vào người anh, gắt gao ôm chặt anh trong lòng: “Buổi sáng tốt lành! Diệp Tư Viễn.”

Anh bị tôi ôm chặt đến không thể động đậy, đến khi anh giãy giụa, tôi mới buông lỏng tay ra một chút, anh đến gần hôn lên má, lên vành tai tôi rồi thì thầm: “Phải là buổi trưa chứ, Tiểu Kết.”

Tôi ngượng ngùng cười, hỏi anh: “Chị Uyển Tâm đâu rồi?”

“Cô ấy về trường trước rồi, cô ấy nói em vẫn đang ngủ nên không gọi em.”

https://thuviensach.vn

Tôi cười khanh kháchkhông ngừng, nói: “Uyển Tâm còn lưu luyến cái giường hơn cả em đấy, chẳng qua chị ấy không muốn làm cái bóng đèn thừa thãi mà thôi .”

Anh có điểm thẹn thùng, cọ trán vào trán tôi: “Mau rời giường đi, chúng ta cũng phải quay về trường chứ.”

“Ok. . .” Rồi tôi nói, “Diệp Tư Viễn, anh có muốn tránh đi đâu đó một lát không, bởi vì hiện tại em chỉ mặc quần lót thôi.”

Mặt anh đỏ bừng, tôi vừa dứt lời anh đã nhanh chóng chạy vào phòng rửa tay.

Trả phòng xong, tôi cầm thẻ tín dụng đưa cho anh, anh ngồi trên ghế sa lông của khách sạn cởi giày, ngón chân kẹp thẻ bỏ vào túi xách, kéo khóa túi xong anh lại cúi thân xuống thấp, khoác túi lên người.

Sau đó anh đứng dậy, tôi liền nhét hai tay áo rỗng của anh vào trong túi áo.

Anh nhìn tôi cười, tôi phát hiện chúng tôi vô cùng ăn ý nhau.

Lúc rời khỏi khách sạn, có mấy cô phục vụ quăng ánh mắt không bình thường đến chỗ tôi, trong ánh mắt đó có đồng tình, có thương hại và tò mò. Tôi không thèm để ý tới bọn họ, ngẩng đầu lén lút quan sát Diệp Tư Viễn, gương mặt anh lúc này không biểu lộ cảm xúc gì đặc biệt.

Mãi cho đến khi ngồi trên taxi, Diệp Tư Viễn vẫn im lặng, giờ tôi mới biết anh đang buồn bực.

“Anh làm sao vậy?” Tôi đưa cùi chỏ chọc chọc vào eo anh.

Anh cúi đầu nhẹ giọng bảo tôi: “Tiểu Kết, nếu chúng ta ở chung một chỗ, em sẽ luôn bị người khác nhìn ngó chỉ trỏ.”

https://thuviensach.vn

Tôi vòng tay ôm hông anh, dựa đầu vào bờ vai rắn chắc của anh nói: “Em không sợ.”

“Em có cảm thấy… anh giống một con quái vật không?”

Tôi lập tức trừng mắt với anh: “Diệp Tư Viễn, anh đang nói linh tinh cái gì thế?”

“Không có. . . Chỉ cần làm chuyện gì ở bên ngoài, anh đều bị người khác chỉ trỏ. Bản thân anh đã coi nó là thói quen, còn bây giờ có em ở bên cạnh, anh không muốn em cũng phải chịu đựng những ánh mắt khác thường đó. . . nhưng anh không thể ngăn cản họ, anh vốn. . . rất quái dị.”

“Diệp Tư Viễn! Anh không cần như vậy.” Tôi lại đặt đầu lên bả vai anh, hai tay ôm chặt eo anh, nói tiếp “Hãy sống là chính mình, anh cứ làm những gì anh muốn, đừng để ý tới ánh mắt người khác làm gì. Thật đấy! Từ nhỏ đến lớn, chính em cũng sống với nguyên tắc như vậy.”

Anh không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng thở dài rồi hôn lên đỉnh đầu tôi một cái.

Tôi nhắm mắt lại, nghĩ thầm, Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, xin anh đừng bi thương như vậy.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Em Không Cần Hạnh Phúc Hơn Anh

Tôi và Diệp Tư Viễn chính thức quen nhau.

Chúng tôi muốn giữ kín chuyện này nhưng đáng tiếc lại không được như mong muốn. Bởi vì Diệp Tư Viễn là người tàn tật, nhưng anh lại đẹp trai, ở trường không ai không biết anh, bình thường khi đi trên đường thường xuyên có người nhìn anh. Mà tôi lúc nào cũng bám lấy anh, lại xinh xắn nên đã thu hút sự chú ý của mọi người rất nhanh. Do đó khi chúng tôi công khai chuyện yêu đương với một số người thì lập tức lan truyền ra toàn trường.

Chủ đề chính là: Sinh viên học viện nghệ thuật thiết kế thời trang năm hai Diệp Tư Viễn đẹp trai không tay có bạn gái, bạn gái là Trần Kết sinh viên học viện quảng cáo năm nhất, rất xinh đẹp và lanh lợi!

Ngay cả ba con nhóc cùng phòng tôi cũng biết chuyện này, tôi cũng thoải mái thừa nhận.

Thi Tiểu Yến và Mã Anh cảm thấy không thể hiểu, Diệp Tư Viễn đúng là đẹp trai thật, nhưng anh ấy bị tàn tật quá nặng, thử hỏi có cô gái nào dám yêu đương với anh không? Chỉ riêng việc đi chung với anh thôi cũng đã phải đón nhận ánh mắt hiếu kì của những người xung quanh, nhiều đến nỗi làm người ta cảm thấy khó chịu.

Tôi không thèm để ý tới bọn họ, Vương Giai Phân hỏi tôi có thật lòng không.

Tôi gật đầu đáp: “Mình thích Diệp Tư Viễn, xuất phát từ tận đáy lòng.”

https://thuviensach.vn

Cô ấy nói: “Mình ủng hộ cậu!”

Tôi cười, tôi càng ngày càng thích cô nàng này rồi đó.

Tôi và anh hẹn hò không giống những cặp tình nhân bình thường khác.

Vì thân thể của Diệp Tư Viễn nên chúng tôi không thể tham gia rất nhiều hoạt động, anh cũng không muốn đến những nơi đông người.

Thế nhưng chúng tôi vẫn tìm ra cách hẹn hò thích hợp giành riêng cho hai đứa.

Đó là hẹn hò tại phòng anh.

Tôi và anh cùng ăn cơm, cùng nói chuyện, cùng ăn trái cây, đồ ăn vặt, cùng xem phim trên laptop. Có khi, tôi dùng máy tính của anh để làm bài tập, anh im lặng ngồi nghe nhạc trên giường, dùng chân đọc sách, chơi điện thoại di động, hoặc là ngồi cạnh xem tôi vẽ, thỉnh thoảng chỉ đưa ra vài ý kiến. Chuyên ngành của tôi và anh có một phần giống nhau, nhưng của anh là mỹ thuật hội họa loại ứng cử viên, còn của tôi là khoa học xã hội, vì vậy về lĩnh vực hội họa thì tôi vẫn kém anh khá nhiều dù cố gắng đến mấy.

Anh dùng máy tính bằng chân rất thành thạo, đánh chữ vô cùng nhanh, tuy nhiên vẫn có một số thao tác cần làm liền nhau anh không làm được, phải làm từng bước một, nhưng riêng tốc độ và trình độ sử dụng thuần thục các phần mềm của anh đã khiến tôi rất khâm phục rồi.

Chúng tôi còn hay tản bộ trong khuôn viên trường.

Trường đại học Q có một cái hồ lớn, cảnh sắc cũng đẹp, buổi tối hai chúng tôi lại vai kề vai dạo quanh hồ, vừa đi vừa tán gẫu. Anh cao 1m82, cao hơn tôi một cái đầu. Tôi rất thích đứng bên cạnh rồi vụng trộm nhìn anh, ánh mắt anh trong trẻo, vẻ mặt trầm tĩnh như nước khiến tôi lần nào ngắm nhìn cũng bị mê mẩn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn và tôi thỉnh thoảng cũng đi xem phim.

Tôi ôm anh ngồi ở hàng cuối cùng, phía trên chiếu mưa bom bão đạn khói súng nghi ngút thì ở bên dưới, chúng tôi ôm hôn triền miên không dứt.

Có lúc tôi đi với anh đến phòng vẽ tranh.

Đây là việc mà anh thích làm nhất từ khi gặp chuyện không may đó.

Anh ngồi trước giá vẽ, dựa người vào thành ghế, chân trái đặt trên một cái ghế khác, đùi phải đặt trên đầu gối chân trái, ngón chân phải kẹp bút vẽ, có khi anh lại dùng miệng để vẽ thay chân. Vẽ tranh thủy mặc thì anh trải giấy lên mặt đất, ngồi trên ghế dùng chân kẹp bút lông hoặc là trải giấy tên mặt bàn, dùng miệng ngậm bút để vẽ. Chân anh rất linh hoạt, miệng cầm bút vẽ cũng khá thành thạo, trong mắt tôi, anh chỉ cần tùy tiện viết vài chữ thôi là có thể đem đi triển lãm được rồi. Diệp Tư Viễn nói rằng, vẽ tranh có thể giúp anh bình tĩnh, trước đây anh vốn yêu thích vẽ, bây giờ nó lại trở thành việc duy nhất anh muốn làm.

Có một lần tôi ngủ gật trong khi luyện tập phác họa.

Đến khi tỉnh lại, ngẩng đầu thì thấy Diệp Tư Viễn đang bối rối.

Anh đang phác họa chân dung tôi.

Trần Kết tôi trong bức tranh đang ngủ say, cười tủm tỉm, mái tóc mềm mại xõa xuống hai vai, ánh mặt trời dịu dàng bao phủ lấy tôi.

Tôi xem một hồi rồi nói: “Anh vẽ trộm em đấy à?”

Anh cúi đầu ngượng ngùng đáp: “Anh không ngờ em sẽ tỉnh nhanh như vậy.”

Tôi cười: “Diệp Tư Viễn, anh vẽ em quá đẹp, em có tốt như vậy đâu.”

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Tiểu Kết, em biết không, em rất đẹp, rất tốt, bức tranh này không đẹp bởi anh không thể vẽ được toàn bộ cái đẹp của em vào đây, em không thể tưởng tượng rằng mình tốt đến mức nào đâu.”

Lời nói của anh khiến tôi cảm động, tôi cúi xuống ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh, cảm nhận được sự cứng ngắc của anh, tôi ghé vào tai thì thầm gọi tên anh, anh có chút xấu hổ, do dự một lát rồi quay đầu lại hôn lên môi tôi.

Dần dần anh trầm tĩnh lại, dịu dàng hôn tôi, trán anh cọ xát trán tôi, chóp mũi của anh cọ xát chóp mũi tôi. Tôi biết anh đang biểu đạt sự thân mật theo cách riêng của mình, anh không thể dùng tay vuốt ve mái tóc mềm mại của tôi, không thể cưng chiều nhéo nhéo vào má của tôi, nhưng nhự vậy cũng đủ để tôi cảm nhận được tình yêu mà anh giành cho mình.

Tôi thật sự thích Diệp Tư Viễn, tôi thích ánh mắt bình thản không gợn sóng của anh, thích vẻ mặt tươi cười khi anh nhìn tôi, thích cảm giác khi được anh hôn. Anh không biết nói hay làm chuyện gì lãng mạn cả, nhưng mỗi giây mỗi phút ở bên anh, tôi đều cảm nhận được tình cảm sâu sắc ấy.

Trong lòng tôi vĩnh viễn có một tiếc nuối. Đó là tôi không được nắm tay anh cùng tản bộ, không được anh ôm chặt vào lòng. Bờ vai anh rộng, lồng ngực anh ấm như vậy, thế nhưng cả đời này anh không thể ôm tôi trong lồng ngực ấy.

Nếu tôi và anh đi ăn ở bên ngoài, chúng tôi luôn chọn những quán ăn nhỏ.

Diệp Tư Viễn thường dẫn tôi tới một nhà hàng do anh họ của anh mở, ở đây có một phòng ăn thích hợp với người tàn tật như anh.

Ngoài ra các phục vụ viên ở đây ai nấy đều tận tình, thân thiết nên tôi thấy rất ấm áp. Lúc ăn cơm, tuy anh sử dụng chân phải cầm đũa rất thuần

https://thuviensach.vn

thục nhưng có mấy món ăn ở xa anh không gắp được, cho nên tôi phụ trách việc gắp thức ăn cho anh .

Chúng tôi vừa ăn vừa nói chuyện, anh luôn cười với tôi, chưa bao giờ tôi cảm thấy chuyện anh ăn cơm bằng chân có gì khác mọi người ăn cơm bằng tay cả.

Có khi Uyển Tâm lại rủ chúng tôi và vài người cùng đi KTIVI.

Đây là hoạt động chị Uyển Tâm có hứng thú nhất, trước kia chị ấy toàn rủ tôi đi hát, sau khi quen Diệp Tư Viễn, chúng tôi gọi cả Lưu Nhất Phong và Phùng Tiếu Hải đi cùng.

Trong KTIVI, tôi và Uyển Tâm nhảy múa la hét điên cuồng, Lưu Nhất Phong và Phùng Tiếu Hải cũng rất tích cực tham gia, chỉ có Diệp Tư Viễn ngồi im trên ghế xem chúng tôi biểu diễn, ngón chân anh kẹp chai bia để uống, xem ra tửu lượng của anh cũng không tệ.

Tôi chạy tới lôi Diệp Tư Viễn ra hát, anh bị tôi kéo không có cách từ chối đành kẹp micro đưa lên miệng rồi hát.

Anh chọn bài “Em phải hạnh phúc hơn anh” của Trần Hiểu Đông, giọng hát của anh nhẹ nhàng đầy cảm xúc khiến tôi như muốn trào nước mắt ra.

Sau khi anh hát xong, tôi bò lên người anh, không thèm quan tâm có người bên cạnh, tôi cắn cổ anh, cắn vành tai anh, ghé vào lỗ tai anh nói thầm: “Em đây không cần hạnh phúc hơn anh, hai chúng ta phải cùng nhau hạnh phúc. Diệp Tư Viễn, anh có hạnh phúc thì em mới hạnh phúc, anh có hiểu không?”

Anh quay đầu lại nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm như đại dương.

Cứ như vậy, chúng tôi ngọt ngọt ngào ngào, hẹn hò vui vẻ được hơn một tháng.

https://thuviensach.vn

Mâu thuẫn duy nhất giữa tôi và anh đó là chuyện đến bar Olive, tôi vẫn đến đó nhảy. Tiền tiết kiệm được gửi trong ngân hàng tôi đã đưa hết cho bố mua TIVI, mà chuyên ngành của tôi ngày càng có nhiều bài tập phải hoàn thành bằng máy tính, chẳng nhẽ lần nào cũng tới phòng anh ôm cái máy tính để làm bài tập. Cho nên tôi thành thật nói với anh, tôi muốn tiếp tục kiếm tiền bằng công việc này, như vậy sẽ có tiền mua máy tính, huống hồ nếu chỉ dựa vào thù lao đi làm thêm vào chủ nhật, chi phí sinh hoạt hằng ngày của tôi cũng không đủ.

Anh không đồng ý cũng là chuyện bình thường, có người con trai nào thích bạn gái của mình nhảy nhót quay cuồng trước một đám đàn ông khác?

Anh hỏi tôi: “Tiểu Kết, anh mua cho em một cái máy tính, em đừng đi nữa được không?”

Tôi nhìn anh, hỏi: “Diệp Tư Viễn, đây là lần đầu anh quen em sao? Anh nghĩ là em sẽ chấp nhận?”

Anh hỏi tiếp: “Vậy em làm công việc khác không được sao?”

Tôi nói: “Làm ở bar cần ít thời gian nhất nhưng lại kiếm được nhiều tiền nhất, trong một học kỳ, mỗi tuần em chỉ tới đó 2, 3 lần là kiếm được hơn 4000 tệ rồi, chỉ cần một học kỳ nữa, em sẽ mua được máy tính. Diệp Tư Viễn, em hứa với anh khi nào mua được rồi, em sẽ không bao giờ làm công việc này nữa, về sau chỉ làm thêm ở siêu thị thôi, có được không?”

Anh nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi, nhưng mà từ nay về sau phải để anh đến đón em.”

Á. . . Như vậy lại mất thêm tiền xe, hơn 50 tệ, nhưng rồi tôi vẫn đồng ý. Diệp Tư Viễn có gia cảnh tốt, đây là tiền của anh, anh muốn mua gì thì mua cái đó, tôi không thể can thiệp anh dùng nó vào việc gì, chẳng lẽ bắt anh dùng tiền của mình sao?

https://thuviensach.vn

Vì vậy, từ đó về sau, mỗi lần bước ra khỏi Olive cùng Uyển Tâm, tôi lại nhìn thấy bóng dáng cao gầy dựa lưng vào tường đứng dưới ngọn đèn đường yếu ớt. Tôi chạy về phía anh, vòng tay ôm eo anh thật chặt rồi ngẩng mặt lên cười với anh, đón nhận ánh mắt đầy tình cảm của anh giành cho tôi.

Uyển Tâm thường nói chị ấy không thể chịu nổi chúng tôi, rồi lại bí mật lặng lẽ nói với tôi: “Tiểu Kết, Diệp Tư Viễn thật sự rất thích em, có thể tìm được một cậu bạn trai tốt như vậy xem như số em rất tốt đấy.”

Chị ấy rốt cuộc không còn băn khoăn về việc Diệp Tư Viễn không có tay nữa.

Tôi giới thiệu bạn trai của mình với anh Tiểu Báo, anh Thủy Thủ, xin bọn họ chiếu cố một chút. Trước kia ở Olive, thường có người đến bắt chuyện với tôi, thậm chí còn làm ra những hành động không trong sáng. Mỗi lần như vậy, tôi trốn tránh cũng qua hoặc là nhờ anh Tiểu Báo ra mặt giúp đỡ, còn bây giờ, bên cạnh tôi có Diệp Tư Viễn, tôi không thể để bản thân xảy ra chuyện gì làm anh lo lắng.

Tôi phải bảo vệ mình tốt hơn, vì Diệp Tư Viễn, anh một lòng muốn bảo vệ tôi nhưng hiện tại anh không có năng lực đó.

Đầu tháng 4, thời tiết dần nóng lên.

Bỗng một hôm, Vương Giai Phân nhăn nhó tới tìm tôi.

“Cậu sao vậy?” Tôi hỏi.

“Trần Kết, có chuyện này mình cần cậu giúp.”

“Cậu nói đi, nếu có thể mình nhất định sẽ giúp cậu.” Làm bạn với nhau hơn một học kỳ, tôi cũng có chút thích cô nàng này.

https://thuviensach.vn

Cô ấy nói: “Mình muốn nhờ cậu giả làm bạn gái của mình, coi như hai chúng mình là les ấy.”

“A!” Ngụm nước trà suýt chút nữa bị phun ra ngoài, “Tại sao phải làm như vậy?”

“A. . . Đừng nói nữa.” Cô ấy ủ rũ cúi đầu, “Lần trước Đường Miêu ở phòng bên cạnh nói anh họ cậu ấy học hệ môi trường năm ba muốn mở cuộc giao lưu với bọn mình. Hôm ấy mình đi cùng Thi Tiểu Yến, kết quả là có một đàn anh nhìn trúng mình, sau khi cuộc giao lưu kết thúc thì theo đuổi mình, làm mình sắp chết vì phiền rồi, có làm thế nào anh ta cũng không chịu đi, đành phải tìm cậu giúp đỡ.”

“Vậy cậu tìm một bạn trai nào đấy cũng được, cứ nói là bạn trai cậu.”

“Không được! Mình không phải sợ, mà là nếu tìm con trai, người ta sẽ cho rằng mình phát ám hiệu ngầm với họ, trong tiểu thuyết ngôn tình không phải toàn những tình tiết như vậy hay sao.”

Tôi gật gù, cũng đúng… Ban đầu Diệp Tư Viễn do bị tôi kéo làm “bạn trai” nên chúng tôi mới quen nhau.

Tôi nói: “Vậy còn Diệp Tư Viễn nhà mình… nếu anh ấy biết thì phải làm sao?”

“Cậu đâu có đi giả làm bạn gái của anh nào! Mình và cậu mà, chúng ta diễn trò les ấy! Cứ nói với anh ấy trước một tiếng là được rồi.”

Cũng đúng, tôi đồng ý với Vương Giai Phân, sau đó thêm một câu: “Mình không cho cậu hôn miệng, chỉ có thể hôn má thôi.”

“Xì! Ai mà thèm hôn cậu!”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Anh Muốn Đánh Chết Hắn, Em Có Tin Không?

Sáng ngày thứ hai, sau khi tan học, tôi đi về phòng cùng Vương Giai Phân.

Cô ấy nói: “Cái người kia, sáng nào tan học cũng đứng trên đường chặn mình lại, mời mình ăn cơm trưa, làm mình sợ chết khiếp.”

Vương Giai Phân vừa nói xong thì nhân vật chính xuất hiện khiến cô ấy vô cùng hồi hộp.

Đó là một người con trai to con mặc tây trang vải kaki, mái tóc như bị đốt cháy, nhuộm màu nâu, mặt dài vừa phải nhìn cũng được, chỉ là nhìn anh ta có chút thâm trầm.

Tôi nói: “Đẹp trai đấy chứ.”

Vương Giai Phân hoảng sợ nhìn tôi: “Cậu nghĩ vậy sao?”

Lúc này, tóc nâu đang đi về phía chúng tôi, anh ta nhìn Vương Giai Phân rồi lại nhìn chằm chằm tôi.

Tôi hất tóc, tay chống hông, lớn tiếng nói: “Này! Anh chính là người một mực quấy rối Giai Phân nhà tôi sao? Nói cho anh biết, hãy tránh xa Giai Phân ra, cô ấy là của tôi!”

Tóc nâu trợn mắt há mồm nhìn chúng tôi.

Vương Giai Phân đứng bên cạnh kéo áo tôi, nhỏ giọng nói: “Sai rồi sai rồi, không phải anh ta đâu, là cái người đằng sau kia kìa.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tôi nhìn đằng sau tóc nâu, một người cao chừng 1m65, mắt đeo kính.

“Mẹ nó! Con trai gì mà lùn vậy, thiếu chút nữa thì nhìn không ra!” Tôi nhanh chóng ôm chầm vai Giai Phân, hất cằm về phía cái anh lùn lùn kia: “Anh gì này! Nghe cho rõ đây, Vương Giai Phân là người của tôi! Con mẹ nó, anh lo mà cách xa cô ấy cho tôi!”

Mắt kính ngẩn người, há mồm lắp bắp lộ ra hàm răng không đều nhau: “Cái. . . Cái… A, cô là con gái mà!”

Tôi nói: “Chúng tôi là lesbian, hiện tại anh đã biết rồi đó!”

Anh ta vẫn ngây ngốc: “Lesbian là cái gì?”

Vương Giai Phân điên tiết giải thích: “Chính là les! Chúng tôi là les! Anh đừng có tới quấn lấy tôi nữa!”

“Les là cái gì?”

Tóc nâu có lẽ không thể chịu nổi nữa bèn kéo cổ áo anh ta rồi nói: “Ngu đần! Les, lesbian, nói đúng hơn là hai người bọn họ đồng tính luyến ái!”

“A a!” Mắt kính hoảng sợ kêu lên, “Đồng tính luyến ái? Đồng tính luyến ái không phải chỉ nam thôi sao?”

Ba người chúng tôi sắp té xỉu.

Tôi hôn chụt một cái lên má Vương Giai Phân, đưa ngón giữa lên trước mặt anh ta nói: “Anh bây giờ biết cũng chưa muộn, sau này đừng xuất hiện trước mặt Giai Phân nhà tôi nữa, nếu không bà đây đánh chết anh! Biết chưa?”

Vẻ mặt mắt kính đau lòng quay đầu vừa chạy vừa khóc.

https://thuviensach.vn

Tôi đắc ý ngẩng đầu cười, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt đùa giỡn của tóc nâu, anh ta cười híp mắt nhìn tôi nói: “Các cô lừa được cậu ta nhưng không lừa được tôi đâu, các cô đâu phải là les gì, rõ ràng là hai cô gái bình thường.”

Tôi vẫn ôm vai Vương Giai Phân, khiêu khích nhìn anh ta nói: “Vậy thì ngại quá, có lẽ lúc nãy anh đã nhìn nhầm, chúng tôi là les chính cống, làm phiền anh trở về an ủi người bạn bé nhỏ của anh nhé.”

Anh ta “Hứ ” rồi một tiếng bật cười, bước nhanh đến bên cạnh tôi, sau đó bất ngờ hôn lên má tôi một cái.

Mặt tôi lập tức đỏ bừng, phản ứng đầu tiên chính là tặng cho anh ta một cái tát.

Anh ta nhanh bắt được tay tôi, cười hì hì: “Cô xem, mới bị tôi hôn một cái mà mặt đã đỏ như thế, rõ ràng là cô gái bình thường. Đúng rồi, tôi tên Đường Duệ, cô tên gì?”

Một cánh tay của tôi bị anh ta nắm, đành dùng bàn tay còn lại để đẩy, tôi kêu to: “Tôi là bà nội anh!”

Vương Giai Phân bên cạnh luống cuống: “Mau thả cô ấy ra! Thả cô ấy ra!” Đang nói, đột nhiên cô ấy im lặng, đẩy nhẹ tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Trần Kết, đó không phải là. . . Diệp Tư Viễn sao?”

Tôi còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy vẻ mặt thẫn thờ của Diệp Tư Viễn ở đằng sau Đường Duệ cách đó không xa.

Diệp Tư Viễn nhìn chúng tôi, ánh mắt của anh rất lạnh.

Anh đeo túi xách chéo qua người, mặc chiếc áo sơ mi ca-rô màu vàng, áo len trắng cổ V, tay áo buông thỏng bên cạnh. Thời tiết đang dần nóng lên,

https://thuviensach.vn

mọi người đều phải mặc quần áo mỏng, Diệp Tư Viễn không còn cách nào cất giấu hai cái tay áo kia nữa, anh tàn tật, ai nhìn chũng biết ngay.

“Diệp Tư Viễn!” Tôi hấp tấp gọi anh, định chạy tới nhưng cánh tay lại bị tên Đường Duệ đáng ghét bắt lấy “Con mẹ nó nhà anh! Có buông ra không thì bảo!” Tôi bắt đầu đá, dùng tay khác đánh anh ta.

Đường Duệ nhìn tôi rồi quay lại nhìn Diệp Tư Viễn, sau đó anh ta buông lỏng bàn tay đang nắm chặt tay tôi ra.

Anh ta nói: “Thì ra em chính là Trần Kết? Anh rất thích em… em có đồng ý qua lại với anh không?”

“Anh đi mà qua lại với tổ tông nhà anh!” Vừa thoát thân tôi lập tức chạy đến bên cạnh Diệp Tư Viễn, may là anh không tức giận bỏ đi.

Tay tôi đặt ở eo anh, tôi nói với Đường Duệ: “Anh hãy nghe cho kỹ, Diệp Tư Viễn là bạn trai tôi, mãi mãi là như vậy! Ai cũng không thể chia cắt chúng tôi!”

Lời vừa nói xong tôi liền cảm thấy có gì đó khá kỳ lạ, bởi trong tiềm thức, tôi cảm thấy tên Đường Duệ này không tầm thường chút nào.

Đường Duệ cười khẩy, anh ta nhìn lướt qua Tư Viễn nhà tôi, lại nhìn tôi rồi nói: “Trần Kết, nhìn em xinh đẹp như vậy, không ngờ khẩu vị lại kém đến thế.”

Diệp Tư Viễn cứng đờ người khiến tôi tức đến mức không thể thốt được lời nào.

Những gì Đường Duệ nói vào ngày hôm nay, cả đời này đừng mong tôi tha thứ!

* * *

https://thuviensach.vn

Tôi cùng Diệp Tư Viễn đến căn tin mua đồ ăn gói lại rồi đem về phòng anh. Lưu Nhất Phong và Phùng Tiếu Hải chưa ăn xong nên chưa về.

Diệp Tư Viễn vẫn im lặng không nói gì, tôi không thể nhịn thêm, nói: "Anh sao vậy, người bị trêu chọc là em mà, anh nói gì đi?"

Anh vẫn không lên tiếng.

Tôi chu miệng ngồi xuống bên cạnh anh: "Diệp Tư Viễn, vừa rồi thấy bạn gái anh bị người ta bắt nạt, sao không chạy đến giúp hả?" Đây là nhằm trả đũa anh nhưng cũng là lời nói thật của tôi, tôi không thấy mình sai ở chỗ nào, anh tức cái gì cơ chứ.

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, hỏi: "Anh có thể giúp em sao? Tên đó cầm tay em, anh cho em là biết anh muốn đánh chết hắn, em có tin không?"

"Em tin." Nghe anh nói vậy, tôi rất vui mừng, cái đồ ngốc này thì ra là đang giận dỗi, tôi nói "Anh có thể đá anh ta mà, đá vào đũng quần ấy, cho anh ta đoạn tử tuyệt tôn luôn, sau này sẽ không dám đùa giỡn người khác nữa!"

Diệp Tư Viễn vốn đang buồn bực nhưng khi nghe tôi nói vậy anh lại bật cười. Anh nói: "Tiểu Kết, anh thật sự là hết cách với em, đúng rồi, lúc đó em đang làm cái gì? Anh đứng đằng xa thấy em hôn lên má của cô bạn bên cạnh."

Sau đó, tôi lại bị một tên cầm thú hôn lên má, tôi nói tiếp lời anh… tất nhiên là nói ở trong lòng rồi.

Tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, đặt đầu lên bả vai anh: "Em chính là đi ngăn chặn mấy cái đuôi đào hoa cho bạn mình thôi."

"Anh thấy em mới là người đào hoa."

https://thuviensach.vn

Ôi! Giọng quá chua luôn, tôi sung sướng trêu anh: “Diệp Tư Viễn, anh ghen đấy à?”

“Anh không ghen!” Anh mạnh miệng.

“Khụ! Coi như là bị chó cắn một cái đi, em còn không để ý nữa, anh đừng để trong lòng. Mà này, em phải đi rửa mặt đây, thật ghê tởm, không biết anh ta có bệnh truyền nhiễm hay không nữa.”

Tôi vừa nói vừa buông anh ra, chạy vào nhà vệ sinh để rửa tay, anh nói với sau lưng tôi: “Tiện thể em nhớ kỳ cọ cả tay nữa nhé, rồi chúng ta ăn cơm.”

“A, được .” Tôi đáp, “Hôm nay món ăn không tệ, em lại có đầy một bụng tức, phải ăn thật ngon mới giải tỏa được, Diệp Tư Viễn, anh cũng rửa tay đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng tôi liền ngẩn người, thật muốn vả một cái vào miệng mình.

Quả nhiên, anh không nói gì, tôi ấm ức cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh.

Anh đứng lên, cúi người hôn lên trán tôi: “Anh không sao, anh đi rửa chân, chúng ta ăn cơm.”

“Vâng.” Tôi buồn bực đáp lời, trong long rất khổ sở.

* * *

Thời gian sau đó Đường Duệ không thấy xuất hiện, cái anh mắt kính cũng không còn bám theo Vương Giai Phân nữa, chúng tôi tiếp tục sống những ngày tháng nhàn nhã tự tại, chẳng bao lâu thì quên mất chuyện này.

https://thuviensach.vn

Tôi và Diệp Tư Viễn càng ngày càng hòa hợp với nhau, chúng tôi rất ít gây gỗ bởi anh vốn là người ôn hòa hướng nội, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng thì lúc nào anh cũng cười được. Có lẽ là do tai nạn từ mười năm trước khiến anh phải chịu đựng mọi loại đả kích, cho nên những chuyện vặt vãnh này anh không cần phải lưu ý.

Mà tôi, tôi cho rằng bản thân cũng là người kiên cường, tôi lựa chọn ở bên Diệp Tư Viễn nên đã chuẩn bị đầy đủ tâm lý chống lại những chuyện ngoài ý muốn. Tôi chưa bao giờ vì cuộc sống bất tiện do hai cánh tay bị cụt của anh mà oán trách hay gây gổ. Tôi biết anh luôn cố gắng hết sức mình làm những gì tốt nhất mà anh có thể, anh biết mình không thể trở thành một người bạn trai hoàn thiện, nhưng vì tôi, những chuyện trước kia anh không làm thì bây giờ anh đã bắt đầu làm thử. Ví dụ như, ngày chủ nhật tôi kéo anh đi dạo phố, mắt thẩm mĩ của anh rất tốt, luôn chọn được những bộ quần áo thích hợp cho tôi; trước khi thi giữa kỳ, tôi lôi kéo anh tới thư viện để cùng nhau tự học vào buổi tối, chúng tôi mỗi người một quyển sách, lẳng lặng đọc; chúng tôi cùng tới các quán ăn ngon trên phố mua đồ ăn về. Những món trước đây Diệp Tư Viễn không ăn, từ khi hẹn hò với tôi anh bắt đầu ăn đồ nướng, ăn đậu phụ, khoai nướng, còn bị tôi bắt phải uống trà sữa trân châu ngọt chết người.

Tôi rất hưởng thụ cảm giác sóng vai bên anh vừa đi vừa ăn đồ chung. Tay tôi giơ cao xiên thịt dê, anh hơi cúi đầu gặm thịt từ cái xiên đó, tôi cầm khăn giấy lau miệng cho anh, lúc ấy anh sẽ nhìn tôi mỉm cười dịu dàng.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tôi phát hiện ra trên thế giới này còn rất nhiều người tốt. Trong trường, chuyện tôi và anh quen nhau dần dần lắng xuống. Mỗi khi tôi quang minh chính đại ở bên anh cũng không còn nhiều ánh mắt khác thường như trước nữa.

Tất cả mọi người đều không thể phủ nhận Diệp Tư Viễn là một con người tài hoa, các tác phẩm của anh thường đạt giải thưởng cao, mấy lần tham gia triển lãm; các tác phẩm đó của anh hết sức mới mẻ, độc đáo, hấp

https://thuviensach.vn

dẫn được cả ánh mắt của các nhà thiết kế thời trang; ngay cả tác phẩm thư pháp của anh cũng hay bị thầy giáo trong trường cầm về trang trí nội thất.

Với tôi mà nói anh chính là thiên sứ, một thiên sứ không cẩn thận mà làm gãy mất đôi cánh huyền diệu, có lẽ rất khó khăn để thiên sứ ấy bay lên thiên đường, nhưng không ai có thể ngăn cản anh dùng cách thức của riêng mình để bay lượn.

Tôi hi vọng sẽ được làm người bạn trên suốt quãng đường bay lượn đầy gian khổ của anh, anh là mối tình đầu của tôi và tôi cũng tin chắc rằng anh là người duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này.

Chỉ là trong lòng Diệp Tư Viễn vẫn còn một khúc mắc nhỏ.

Anh không cho tôi nhìn thấy thân thể anh.

Anh luôn mặc những chiếc áo có tay khi đứng trước mặt tôi, tôi biết hai cánh tay này không khác gì tử huyệt của anh. Anh chưa muốn gỡ bỏ, tôi đương nhiên sẽ không miễn cưỡng.

* * *

Một buổi chiều chủ nhật của tháng 4.

Lưu Nhất Phong, Phùng Tiếu Hải cùng mấy bạn học đi vào trong thành phố chơi, bọn họ nhường căn phòng này lại cho chúng tôi, để tôi và anh có được một không gian riêng thoải mái hơn.

Chúng tôi kéo rèm cửa sổ, tắt đèn, khóa cửa lại, ôm nhau nằm trên cái giường thấp chật hẹp của Diệp Tư Viễn, xem phim trên laptop.

Tư thế của chúng tôi vô cùng thân mật, Diệp Tư Viễn mặc dù không thể ôm tôi, nhưng anh lại tựa vào cái gối ở đầu giường rồi để tôi thoải mái dựa

https://thuviensach.vn

vào ngực anh, đầu tôi đặt trên bờ vai rắn chắc, còn tay phải của tôi vòng qua ôm lấy eo anh, tay trái vẽ vòng vòng lên ngực anh.

Chúng tôi đang xem một bộ phim điện ảnh nói về tình yêu.

Tình tiết rất cảm động, dĩ nhiên là không thiếu được màn ôm hôn, lăn lộn trên giường rồi.

Âm nhạc phát ra nghe thật êm tai, hình ảnh đẹp mê người…

Làm tôi cảm thấy thân thể hơi nóng, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tư Viễn thì phát hiện trong đôi mắt anh cũng có hai ngọn lửa nhỏ.

Tôi liếm cánh môi khô khốc của mình sau đó nâng người lên một chút, hôn lên môi anh.

Anh nhiệt tình đáp trả tôi.

Kiss với hai chúng tôi mà nói, đã là chuyện thường như cơm bữa, thế nhưng mỗi lần kiss vẫn khiến tôi mặt đỏ tim đập, không thể khống chế bản thân.

Chúng tôi vừa hôn nhau, Diệp Tư Viễn vừa dùng chân phải của anh nhẹ nhàng vuốt ve chân tôi, động tác này làm anh rất thoải mái, tôi biết thật ra thì anh vô cùng muốn vuốt ve thân thể tôi, thăm dò vùng cấm của tôi.

Có nên hay không?

Do có tiếng nhạc êm ái cổ vũ làm tôi vô cùng lớn mật! Tôi đưa tay phải khẽ vuốt ve tấm lưng của Diệp Tư Viễn, tay trái mõ xuống cấm khu của anh.

Thì ra thân thể anh đã sớm nổi lên biến hóa rồi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Làm Chuyện Anh Muốn Làm

Trong phòng ngủ, tôi và Diệp Tư Viễn được bao phủ bởi một tầng hơi thở mập mờ không rõ ràng.

Ánh sáng trong phòng rất tối.

Tôi vừa hôn anh vừa đưa bàn tay trái dò xuống tên tiểu tử đã ngóc đầu dậy, khi tay tôi chạm được vào thì toàn thân anh lập tức run một cái. Anh buông môi tôi ra, nhìn xuống dưới nói: “Tiểu Kết, em đang làm gì thế?”

Tôi mềm nhũn đáp: “Tư Viễn, em làm chuyện anh muốn làm.”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, nhỏ giọng: “Không được, em còn quá nhỏ, chúng ta không thể đi tới bước này.”

“Em không nhỏ, em sắp 19 tuổi rồi.” Tôi ghé vào tai anh thì thầm, tay trái dứt khoát đi vào trong.

Cái quần nào của Diệp Tư Viễn cũng là lưng dây thun cho nên tay tôi dễ dàng tiến vào.

Anh cảm nhận được động tác của tôi nên hết sức khẩn trương nhưng không có biện pháp ngăn cản, các vùng cơ rắn chắc ở bụng căng thẳng thít chặt.

Thậm chí anh còn đưa ngón chân kẹp lấy quần tôi rồi giật giật.

“Tiểu Kết! Dừng tay lại!” Anh cúi đầu ngăn cản.

https://thuviensach.vn

“Em không dừng.” Tôi nhìn anh cười, tay dùng lực kéo mạnh cả quần lót lẫn quần ngủ của anh xuống.

Tiểu Viễn nhà tôi lập tức lộ ra trước mặt tôi.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy nó.

Cũng là lần đầu tiên tôi thấy nó chân thật.

Trước kia tôi và Uyển Tâm có xem mấy bộ phim đen của Nhật Bản, khi nhìn thấy cái bộ phận đó của đàn ông trên màn hình không hiểu sao tôi lại thấy khó chịu, vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ, nhìn động tác của bọn họ lại càng thấy không thể tin được.

Cuối cùng tôi cũng được xem vật thật, mà đó lại là tiểu tử của Diệp Tư Viễn mà tôi yêu nhất nữa.

Nó sinh trưởng giữa một mảnh rừng rậm, hình dáng đẹp mắt, màu giống như vẻ mặt của tôi lúc này, tôi nhìn chằm chằm vào nó, đánh bạo duỗi ngón tay chạm một cái lên đầu nó, Diệp Tư Viễn lập tức rên rỉ một tiếng. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, sau đó đưa cả bàn tay nắm nó.

“Ư. . . A. . . Tiểu Kết! Dừng tay! Dừng tay!” Diệp Tư Viễn cau mày lại, tôi thấy đầu gối anh cong lên, ngón chân bấm chặt xuống ga giường.

“Tư Viễn, Tư Viễn, em là của anh, anh có thể làm những chuyện anh muốn làm.” Nói xong, tôi hôn lên môi anh, liếm nhẹ lên vành tai, tay trái không ngừng đưa đẩy Tiểu Viễn. Tôi không biết mình lấy dũng khí lớn như vậy từ đâu bởi vì tôi hoàn toàn không có kinh nghiệm, vào giờ phút này, tôi chỉ muốn làm chuyện tôi đang làm thôi.

“A… a…” Diệp Tư Viễn không chịu nổi sự kích thích của tôi, anh cong người, qua lớp vải áo tôi cảm nhận được sự run rẩy khe khẽ ở phần tay còn lại hai bên bả vai của anh.

https://thuviensach.vn

Tôi tiếp tục di chuyển Tiểu Viễn, thỉnh thoảng còn vuốt ve đỉnh đầu của nó, cái bộ phận đó rất mềm mại, khi sờ vào thật thoải mái. Diệp Tư Viễn bị tôi kích thích đến mức đứng ngồi không yên, cả người ngã xuống giường.

Tôi ngồi dậy, nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, tôi biết thân thể tôi rất đẹp, da trơn bóng nhẵn nhụi, cái eo thon và bộ ngực đẫy đà. Diệp Tư Viễn nằm nghiêng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm tôi, than thể run rẩy từng hồi, không kìm được mà than nhẹ theo từng động tác lên xuống của tay tôi.

Khi tôi không còn mảnh vải che thân xuất hiện trước mắt anh, tôi nhận ra sự biến hóa rõ rệt trong đôi mắt nóng bỏng ấy.

Tôi biết anh rất muốn tôi.

Tôi cởi quần anh ra, hai chân thon dài cuối cùng cũng thoát khỏi sự vây hãm của chiếc quần dài.

Tôi đang định cởi áo cho anh thì anh lập tức thu bả vai lại, giơ chân lên ngăn tay tôi: “Tiểu Kết! Đừng! Cơ thể anh rất xấu.”

Ánh mắt anh đầy đau thương, tôi nhanh chóng buông tay, tôi không muốn miễn cưỡng anh.

Tôi cúi xuống hôn mặt anh, cắn vào vành tai, để bộ ngực đẫy đà ma sát người anh, đương nhiên là tay trái của tôi chưa lúc nào ngừng lại, thậm chí tôi còn cảm thấy vật nhỏ trong lòng bàn tay đang dần lớn hơn, nóng hơn.

“Tiểu Kết. . . A. . . Tiểu Kết. . . Diệp Tư Viễn nhìn tôi với ánh mắt mê mẩn, toàn thân đầy mồ hôi, tóc anh ướt nhẹp, anh thu hẹp bả vai, cong người lên như một con tôm đang hoảng sợ.

Rồi tôi không biết tiếp theo phải làm gì.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, anh. . . làm thế nào để anh tiến vào cơ thể em?”

Anh nghe tôi hỏi vậy liền ngẩn người, chống vai xuống giường rồi ngồi dậy, anh nhìn Tiểu Viễn còn nằm trong tay tôi, nhỏ giọng nói: “Tiểu Kết, em chuẩn bị xong chưa?”

“Rồi!” Tôi không ngừng gật đầu.

“Vậy em ngồi lên người anh đi, anh. . . anh không thể tìm được nơi đó để đi vào nên em phải giúp anh.” Giọng anh bắt đầu khàn đục, tôi không ngờ có chuyện này, nhưng mà anh khó chịu thì tôi cũng chẳng dễ chịu gì.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời “Vâng.” Tôi tách hai chân ngồi vào lòng anh, Diệp Tư Viễn dựa lưng vào đầu giường, giật giật cái mông bên dưới, điều chỉnh tư thế.

“Tiểu Kết, em chắc chắn là chuẩn bị xong rồi chứ?” Anh hỏi tôi thêm một lần nữa. Tôi ngẩng đầu ngắm nhìn gương mặt nghiêm túc và ánh mắt mơ màng của anh, hai bên vai là hai tay áo mềm rủ xuống.

“Sao hôm nay anh lại dài dòng vậy!” Tôi cáu với anh, tay vẫn không ngừng di chuyển Tiểu Viễn.

“A. . . A. . .” Diệp Tư Viễn cựa quậy, hổn hển nói, “Em nhanh lên, ngồi xuống đi. . . Anh… anh sắp không chịu đựng được nữa.”

“Là sao?” Tôi không hiểu.

Tôi nhớ lại tình tiết trong mấy bộ phim Nhật Bản rồi bắt chước theo, thử hạ thấp người, không ngờ khi tôi vừa chạm vào Tiểu Viễn thì Tư Viễn lại lớn tiếng kêu: “A… Tiểu Kết! Anh không nhịn được nữa!”

“Anh! Anh làm sao vậy?” Tôi luống cuống.

https://thuviensach.vn

“Tiểu Kết! Anh muốn bắn rồi, em buông ra nhanh lên.” Anh cau mày nhìn, miệng thở gấp, ngay cả hai ống tay áo mềm nhũn cũng không ngừng rung động.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, tỉnh táo lại một chút, tôi nói: “Bắn đi, Diệp Tư Viễn, em ở đây này.”

Tôi biết phái nam khi muốn bắn tinh, nếu không có tiếp xúc với vật thể nào chắc chắn sẽ không thoải mái, cho nên tôi không có ý định buông tay ra, ngược lại còn cầm Tiểu Viễn bằng cả hai tay.

“A a… không được đâu… sẽ rất bẩn.” Anh nói nhỏ, trong khi đó, tôi đã cảm nhận được bắp chân anh cứng ngắc lại rồi.

“Không bẩn, Diệp Tư Viễn, không bẩn thật mà, nhìn em đi!”

“Tiểu Kết… buông tay ra… anh không nhịn được…” Anh vất vả lên tiếng. Còn tôi nhìn anh nói rành rọt từng chữ từng chữ một:

“Diệp Tư Viễn, em yêu anh.”

Tôi tăng nhanh động tác trên tay, Diệp Tư Viễn nhìn tôi thật sâu, sau đó anh nhướng mày, cơ thể run rẩy kịch liệt rồi phát ra mấy tiếng gầm nhẹ trong cổ họng, tinh dịch của anh bắn vào lòng bàn tay tôi.

Sau khi anh bắn xong, tay tôi vẫn còn một chút cảm giác giật nhẹ của Tiểu Viễn trong giây phút đó.

* * *

Tôi trần truồng bước xuống giường, đi rửa sạch chất lỏng nhớp nhúa ở tay mình, rồi mới quay ra mặc quần áo vào, sau đó mang một chậu nước ấm ra lau người cho Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn vẫn khom người nằm nghiêng trên giường, quay mặt vào vách tường, đôi chân lõa lồ khép chặt lại.

Không nhìn thấy mặt anh nhưng tôi biết anh đang ngượng ngùng.

“Diệp Tư Viễn, quay lại đây, em lau người cho anh.” Tôi chọt lên hông anh, anh hơi nhúc nhích, tôi buồn cười vỗ “bốp”một phát lên cái mông trần truồng của anh.

Rốt cuộc anh cũng xoay người lại, chống vai ngồi dậy, hai chân ấn xuống ga giường, tôi biết anh đang cực kỳ khẩn trương.

Tôi cười, nói: “Diệp Tư Viễn, em là bạn gái của anh, không có gì phải ngại.”

Tôi vén vạt áo của anh lên ngắm nhìn Tiểu Viễn đã ngủ, biến thành vật mềm nhũn giữa hai chân anh, tôi cầm khăn lông thấm nước ấm cẩn thận lau thân cho anh, hỏi: “Anh có tự mặc quần được không?”

“Được.” Anh cúi đầu đáp một tiếng.

“Có cần em tránh đi không?” Tôi hỏi anh.

Anh nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu nói: “Không cần.”

Tôi bưng chậu cất đi, lúc ra ngoài thấy anh đang mặc quần.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh mặc quần áo.

Anh ngồi trên giường, đưa chân cặp quần lên. Ngón chân anh điều chỉnh lại vị trí cho quần lót và quần dài, sau đó anh đưa chân vào hai ống, từng ngón chân thay phiên nhau kéo quần lên, quần lót dần dần được kéo qua đầu gối, đến bắp đùi, cuối cùng là vị trí quan trọng.

https://thuviensach.vn

Lúc này anh duỗi dài đùi phải, dựa lưng vào tường, gắp một cái gậy nhỏ bên giường lên, cái gậy này làm bằng gỗ, có một đầu hình tròn, đầu còn lại hình lưỡi câu.

Diệp Tư Viễn ngậm cái đầu tròn vào trong miệng, sau đó tựa người vào chiếc gối ở đầu giường, bờ vai anh chống xuống giường, dùng lực ở bụng chống đỡ phần hông, anh cúi gằm mặt xuống, điều khiến cái lưỡi câu móc hai bên lưng quần lên, bên trái hạ xuống móc rồi bên phải hạ xuống móc, cứ lặp đi lặp lại như vậy, cuối cùng chiếc quần lót hoàn toàn yên vị ở đúng chỗ của nó.

Mặc xong quần lót anh mặc quần dài, cũng làm như vừa rồi, chỉ khác một điều là khi dùng lưỡi câu kéo quần, anh phải xuống giường đứng lên.

Tôi nhìn dáng người anh cao to đứng đó mặc quần bằng cách dung cái gậy có lưỡi câu, hai tay áo trống rỗng buông xuống bên người, theo thân thể mà đong đưa. Trong lòng tôi trăm mối cảm xúc, tôi kiềm chế hành động chạy tới giúp anh, tôi hiểu rõ cái anh cần nhất đó là khẳng định mình.

Cuối cùng anh cũng mặc xong, anh lắc lắc người rồi nâng chân phải chỉnh lại quần áo, sau đó thả cái gậy xuống giường. Làm xong tất cả, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Chúng tôi chỉ cần vài giây là mặc xong nhưng anh lại cần tới vài phút đồng hồ.

“Anh có thể mặc quần mà không cần lưỡi câu.” Anh nói “Chỉ là dùng lưỡi câu sẽ mặc nhanh hơn một chút.”

Tôi chạy tới ôm lấy anh, dựa đầu trong lồng ngực rắn chắc của anh.

“Diệp Tư Viễn, em biết anh không thích nghe em nói thế này nhưng em vẫn muốn nói, em thật sự khâm phục anh đấy.”

https://thuviensach.vn

Anh rụt hai bả vai, phần còn lại của cánh tay bị cụt trong tay áo chạm vào mặt tôi, anh nói: “Tiểu Kết, dáng vẻ anh lúc này có phải rất xấu?”

“Không đâu, xấu thế nào được chứ.” Tôi ôm anh thật chặt.

“Em có. . . cảm thấy. . . anh rất vô dụng không?”

“Tất nhiên là không rồi.” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, nói, “Anh đừng suy nghĩ lung tung.”

“. . . Chuyện xảy ra lúc nãy, đáng lẽ anh phải là người chủ động mới đúng, nhưng anh lại. . .” Anh khép hờ mắt, mặt ửng hồng.

“Diệp Tư Viễn, có gì đâu, tương lai chúng ta còn nhiều cơ hội.”

“Nhưng. . .”

“Không có nhưng nhị gì hết.” Tôi nói, “Diệp Tư Viễn, bây giờ em hỏi anh, vừa rồi anh có thoải mái không?”

Mặt anh càng đỏ hơn.

Tôi nhìn anh.

“Có.” Giọng anh nghe như muỗi kêu, còn nhè nhẹ gật đầu.

Tôi cười vui vẻ, nói: “Anh thoải mái là tốt rồi, anh thoải mái em sẽ vui.”

“Tiểu Kết. . .” Anh muốn nói gì đó nhưng lại do dự.

“Anh muốn nói gì?” Tôi tò mò hỏi anh.

Anh cúi đầu xuống, cắn nhẹ lên vành tai tôi, nhẹ nói: “Anh chưa từng thoải mái như vậy. . . Thật đấy. . . Thì ra là. . . . . là cảm giác này.”

https://thuviensach.vn

“Vậy lần sau chúng ta sẽ thử lại lần nữa.” Tôi cười, liếm cằm anh một cái.

“Còn nữa sao. . . Không được, chỉ hôm nay thôi.” Anh nghiêng đầu tránh né “Em còn quá nhỏ, cũng may hôm nay chúng ta chỉ làm có thế, dù sao anh cũng chưa làm em tổn thương .”

“Diệp Tư Viễn! Anh đúng là người qua cầu rút ván! Anh đã nói anh rất thoải mái mà!”

Anh ngơ ngác nhìn tôi, một lát sau nói: “Tiểu Kết, anh sợ em sẽ hối hận.”

“Em sẽ không hối hận.” Tôi lại ôm anh, dụi đầu vào lồng ngực anh “Diệp Tư Viễn, em vĩnh viễn sẽ không bao giờ hối hận.”

Rồi tôi nghe tiếng anh thở dài một tiếng bên tai.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Cảm Thấy Mình Thật Sự May Mắn Mới Quen Được Em

Tôi mơ thấy một giấc mơ kì lạ.

Trong giấc mơ đó, tôi và Diệp Tư Viễn ở chung một chỗ, lõa thể quấn lấy nhau, Diệp Tư Viễn có cánh tay thon dài, bắp thịt rắn chắc của anh ôm chặt tôi vào lòng.

Tôi rất thích cảm giác được chạm vào làn da trắng mịn, trơn bóng khi cơ thể chúng tôi khít chặt vào nhau, ngón tay anh lướt qua gương mặt tôi, ngực và vòng eo mảnh khảnh của tôi, tôi dịu dàng nhìn anh, chờ đợi anh chậm rãi tới gần và hôn lên môi tôi.

Chúng tôi hòa vào làm một, cùng nhau tìm kiếm khoái cảm tột đỉnh khiến da tôi nóng bừng lên, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, miệng há to thở gấp. Tôi ôm anh thật chặt, khi chúng tôi đang chìm đắm trong bầu không khí ngọt ngào thì đột nhiên bầu trời xuất hiện một tia chớp vô cùng chói mắt, theo sau nó là một tràng tiếng sấm đinh tai nhức óc, tôi sợ tới mức bịt kín hai tai, rúc vào ngực anh.

Tôi nói: “Ôm chặt em, Diệp Tư Viễn, em rất sợ!”

Thế nhưng anh không cử động.

Chờ một lát vẫn không thấy động tĩnh gì, tôi chậm chạp mở mắt ra, thấy Diệp Tư Viễn đang nhìn tôi với ánh mắt buồn bã.

Anh nói: “Tiểu Kết, xin lỗi em, cả đời này anh không thể ôm em.”

https://thuviensach.vn

Sau đó tôi giật mình tỉnh lại, đầu đầy mồ hôi.

Nhìn đồng hồ, đã 5h sáng rồi, tại tôi buông rèm cửa, cả căn phòng bị bao trùm trong bóng tối. Tôi kéo chăn trùm kín người, sau khi bình ổn được hô hấp của mình, lăn đi lộn lại trên giường mấy vòng tôi mới quyết định ngồi dậy thay quần áo chuẩn bị đi học. Tôi đã đăng ký tham gia cuộc thi Anh ngữ cấp bốn vào tháng sáu cho nên vô cùng quyết tâm luyện tập.

Tôi nhanh tay nhanh chân thay quần áo rồi bò xuống giường, vào nhà vệ sinh. Tôi không dám đánh răng rửa mặt sợ đánh thức mấy người bạn cùng phòng, mái tóc cũng tết đuôi sam qua loa cho gọn gàng, cầm quyển sách tiếng Anh và chiếc chìa khóa phòng đi ra ngoài.

Trời chưa sáng hẳn nên, tôi ngồi nghỉ trên ghế đá dưới bóng râm của hàng cây ở sân trường, nghiêm túc học từ vựng, có lẽ là quá sớm nên chưa có một bóng người.

Đột nhiên, hình ảnh quen thuộc của người nào đó lọt vào tầm mắt tôi.

Vóc người cao lớn rắn rỏi ấy đang đi bộ rất nhanh ở đằng xa.

Tôi thấy kỳ lạ, hiện tại mới 5h20 sáng, Diệp Tư Viễn đang làm cái gì trên sân trường?

Anh mặc bộ quần áo thể thao màu xanh đen, chạy đến bãi đất trống, sau đó anh dừng lại tập thể dục. Tôi nhìn anh từ xa: hết duỗi thẳng chân, lại nhún nhún người, rồi anh bắt đầu nhảy ếch, hai tay áo đung đưa theo từng động tác của anh, anh nghiêm túc làm từng động tác.

Hơn mười phút sau, Diệp Tư Viễn hoàn thành các động tác, anh vặn eo một cái rồi tiếp tục chạy bộ.

Anh chạy không chậm, nhưng do hai cánh tay của anh không còn nữa, hoàn toàn dựa vào hai chân nên dáng vẻ không được tự nhiên cho lắm, hơn

https://thuviensach.vn

nữa hai ông tay áo hai bên cứ đung đưa nên khiến anh có vẻ kì cục. Vẻ mặt Diệp Tư Viễn lạnh nhạt, đây không phải lần đầu tiên anh chạy bộ buổi sáng sớm, tôi nhìn anh chạy một mình trên khoảng sân trống trải cảm thấy có một loại cảm xúc không nói nên lời.

Anh chưa phát hiện ra tôi, khi anh chạy một vòng qua đoạn gần chỗ tôi ngồi, tôi mới đứng dậy chạy theo anh.

Nghe thấy tiếng bước chân ở sau lưng, Diệp Tư Viễn chạy chậm lại, xoay đầu nhìn thấy tôi liền kinh ngạc.

Tôi hé miệng thở một lát, cười hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, anh còn có bao nhiêu bí mật không nói cho em biết thế?”

Thế mà anh trả lời: “Cũng không nhiều lắm.”

“Á! Vậy là có hả?”

Anh bật cười, nói: “Tiểu Kết, sớm như vậy mà em đến đây làm gì?”

Tôi giơ quyển sách tiếng Anh trong tay nói: “Em ôn thi, tháng sáu sẽ thi cấp bốn. Còn anh? Ngày nào anh cũng đi chạy bộ như thế này sao?”

Anh lắc đầu: “Vừa chạy vừa nói đi.”

“Vâng!”

Tôi bắt đầu chạy song song bên cạnh anh, dù không có hai tay nhưng anh vẫn là một nam sinh, vì vậy anh phải cố hết sức chạy chậm để chờ tôi.

Anh nói: “Nếu trời không mưa, cách một ngày anh lại đến đây chạy một lần.”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi.

https://thuviensach.vn

“Thân thể anh. . . không thể vận động nhiều, chạy bộ và bơi lội là hai môn thể thao thích hợp nhất, có điều ở trong trường, môn bơi lội không được phổ biến, vì vậy chỉ có thể chạy bộ.”

“Mỗi lần anh chạy bao nhiêu vòng?” Tôi rất ngạc nhiên.

“Không nhiều lắm, khoảng 20 vòng.”

“A! 20 vòng? Không phải là 8km sao!” Tôi mà chạy 800m đã như người sắp chết rồi, Diệp Tư Viễn còn chạy 8km, thật là dọa chết người ta.

Anh phì cười: “Nếu không thì sao giữ được dáng người mẫu như thế này cho em ngắm đây.”

Tôi vui vẻ, chính tôi đã từng khen vóc người anh còn đẹp hơn cả mấy anh người mẫu, bả vai rộng, chân dài, lại còn cơ bụng rắn chắc nữa, mỗi lần ôm anh tôi lại không nỡ rời cơ thể quyến rũ ấy.

Thì ra là vì anh chăm chỉ luyện ra hằng ngày như thế này.

Tôi nói: “Vậy tại sao anh phải chạy sớm như vậy?”

“Em thử nói xem là vì sao?” Anh cúi đầu hỏi tôi.

Tôi nhìn hai tay áo lúc lắc của anh lập tức hiểu được tâm tư của anh. Diệp Tư Viễn không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ lúc chạy của anh, bề ngoài anh làm ra vẻ mình không quan tâm tới cơ thể tàn tật, nhưng tôi hiểu rõ vết thương ấy vẫn in đậm trong anh. Bởi nếu anh đã quên chuyện này, sẽ không mặc cảm về nó nữa, sẽ để tôi ngắm nhìn cơ thể anh, chứ không phải che giấu với tôi.

“Diệp Tư Viễn, từ nay về sau em sẽ chạy bộ cùng anh.”

Anh lắc đầu: “Không cần đâu, Tiểu Kết, anh chỉ muốn rèn luyện thân thể thôi chứ đây không phải trò chơi thú vị gì, anh biết em rất thích ngủ nướng,

https://thuviensach.vn

gọi em dậy sớm như vậy anh sẽ đau lòng.”

“A. . . Được rồi.” Tôi suy nghĩ một lát rồi lại hỏi anh “Vậy. . . Nếu ngày nào đó em dậy sớm, em sẽ chạy với anh, đồng ý không?”

“Được, nếu như em thực sự dậy sớm, lúc nào anh cũng sẵn sàng đón chào em, dù sao tập thể dục buổi sáng rất có ích cho sức khỏe, em hay thức khuya để học bài lại càng phải rèn luyện thân thể hơn.”

“Một lời đã định!”

“Ừ.”

Tôi không chạy theo anh cả 20 vòng, căn bản là vì tôi không nhấc chân chạy nổi, hơn nữa anh chạy cùng tôi thì không biết đến mấy giờ mới chạy xong 20 vòng. Cho nên, sau khi chạy ba vòng, tôi quay lại ghế đá ngồi nghỉ, quan sát anh chạy bộ trên sân trường.

Hơn 6h, Diệp Tư Viễn chạy xong, tôi cùng anh đi về phòng.

Anh có chút mệt mỏi, gương mặt vì vận động mà đỏ bừng, đầu anh đầy mồ hôi. Tôi nói để tôi lau cho anh nhưng anh từ chối, anh bảo về phòng tắm nước lạnh là được .

“Vậy sẽ lạnh chết!” Trường tôi chỉ cung cấp nước nóng cho các phòng ở ký túc xá từ 7h tối đến 11 rưỡi đêm, mùa đông sẽ đặc biệt chung cấp thêm khoảng 1 tiếng đồng hồ vào buổi sáng sớm.

“Anh quen rồi.” Anh đáp.

Tôi nhìn anh: “Diệp Tư Viễn, nói thêm mấy cái bí mật nho nhỏ của anh cho em nghe đi, nếu không phải hôm nay bị em bắt gặp, không biết tới khi nào anh mới nói cho em biết.”

https://thuviensach.vn

“Đây có phải chuyện gì quan trọng đâu, em đi làm thêm ở quán bar lại còn nói dối anh là đi làm gia sư đấy còn gì, mà anh đâu có lừa em, chỉ chưa nói hết với em thôi.”

“Mẹ nó! Anh vẫn nhớ chuyện này sao!” Tôi choáng rồi, anh còn nhớ chuyện tôi lừa anh.

Anh cười: “Mỗi ngày anh đều tập sit-ups trong phòng, thỉnh thoảng đi đá bóng nhưng vì đá banh dễ bị thương nên anh không tham gia nhiều. Ngày nghỉ ở nhà, anh sẽ đi bơi, anh còn tập yoga nữa, thân thể của anh cần tập luyện để dẻo dai hơn.”

Thì ra đây chính là bí mật nhỏ của anh, tôi cười hì hì nhìn anh nói: “Diệp Tư Viễn, anh đúng là đáng yêu!”

Bỗng anh hôn lên trán tôi một cái rồi nói: “Tiểu Kết, em mới là người đáng yêu. Xin lỗi em, anh không thể hôn miệng, bởi vì anh chưa đánh răng.”

Tôi “ha ha ha” cười: “Em cũng giống anh.”

Lúc này tôi liếc qua đôi giày của Diệp Tư Viễn, đó là một đôi giày dùng cho môn chạy đua, nhưng tôi chưa từng thấy ở phòng anh cũng như thấy anh đi nó bao giờ. Bình thường anh không đi giày có dây buộc, mà tôi cũng từng hỏi nếu anh đi loại giày có dây thì phải làm thế nào.

Anh nói, trước tiên anh dùng ngón chân buộc dây giày lại, buộc vừa phải không chặt quá cũng không lỏng quá, khi xỏ chân trái vào thì dùng chân phải kéo gót giày, khi xỏ chân phải thì dùng miệng cắn cái xỏ giầy kéo gót giày, cũng không khó khăn lắm.

Xem ra cuộc sống của anh được chuẩn bị khá chu toàn, tôi nhìn giày anh rồi nói: “Diệp Tư Viễn, dây giầy anh bị tuột kìa.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi xổm xuống rất tự nhiên thắt lại cho anh, lại còn buộc thành nơ. Sau đó, tôi ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận ánh mắt ôn nhu của anh, bỗng một cơn gió nhẹ thổi qua làm tóc anh lay động, anh nói: “Tiểu Kết, anh cảm thấy mình thật sự may mắn mới quen được em.”

Còn tôi nói: “Diệp Tư Viễn, em mới là người may mắn.”

* * *

Đang học, đột nhiên Vương Giai Phân hỏi tôi, ngày 1/5 tới được nghỉ, trong lớp tổ chức hoạt động giao lưu vui chơi, tới núi Linh Đang bên cạnh thành phố H, ngủ lại trên núi một đêm, sáng sớm ngày thứ hai sẽ được ngắm mặt trời mọc, sau đó ăn cơm trưa xong là lên đường trở lại trường. Mỗi người chỉ cần đóng góp 300 tệ, bao gồm tiền xe buýt, tiền ăn, tiền ở, tiền vé vào cửa và tiền đi cáp treo.

Cô ấy hỏi tôi: “Cậu có đi không?”

Tôi từ chối: “Không đi đâu, 300 tệ đấy, mất mấy ngày làm thêm của mình.”

Cô ấy lại nói: “Đây là lần đầu tiên lớp chúng ta tổ chức đi chơi xa, cậu đi đi, lần trước cậu đã không đi công viên ăn đồ nướng với bọn mình rồi.”

Tôi thật sự là không muốn đi, nói: “Mình không thân thiết với các bạn trong lớp cho lắm nên không muốn đi.”

“Aizzz. . . Cậu không đi thì mình biết ở cùng phòng với ai đây. Đúng rồi, lớp trưởng nói hoạt động này có thể cho cả người thân của mình tham gia, xe buýt có hơn 40 chỗ ngồi, lớp chúng ta chỉ có 30 người thôi.”

“Người thân?”

https://thuviensach.vn

“Ừ. Cậu có thể đi cùng Diệp Tư Viễn nhà cậu, hai người còn chưa đi chơi xa ở đâu với nhau bao giờ mà.”

Tôi do dự, dù sao thân thể Diệp Tư Viễn cũng không tiện.

Tôi nói: “Núi Linh Đang đó, Diệp Tư Viễn có thể đi được sao?”

“Được mà, mình từng tới đó rồi, không hề nguy hiểm, bậc đá leo núi không trơn không dốc, rất dễ đi.” Vương Giai Phân vốn là người địa phương cho nên biết khá rõ “Từ chân núi ngồi cáp treo đến giữa sườn núi, rồi chúng ta tự leo lên đỉnh núi, phong cảnh nơi đây đẹp nhất là vào đầu tháng 5 đó.”

Tôi nghĩ một chút, nói: “Vậy để mình hỏi Diệp Tư Viễn đã, nếu anh đồng ý đi thì mình sẽ tham gia.”

Cô ấy vui mừng nói: “Được! Tối hôm đó chúng ta ở cùng một phòng nhé!”

Buổi trưa, tôi gọi điện hỏi Uyển Tâm: “Có phải chị từng đi với lớp đến núi Linh Đang không?”

“Đúng vậy, tháng 10 năm ngoái chị tới đây chơi hơn 2 tiếng đồng hồ, phong cảnh đẹp lắm.”

“Ừm . . . Uyển Tâm này, chị thử nói xem, ngọn núi đó, Diệp Tư Viễn có đi được không?”

“Được chứ! Một chút nguy hiểm cũng không có, không cần dùng tay vịn, dùng chân đi là được rồi.” Chị ấy trả lời không hề do dự.

“Chị chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn!”

https://thuviensach.vn

“Em biết rồi, cảm ơn chị.” Tôi cúp điện thoại, trong lòng bắt đầu có chút mong đợi.

Kể từ kì nghỉ đông, chúng tôi quen nhau được 2 tháng rồi, vậy mà ngay cả khu công viên của thành phố H, tôi và anh vẫn chưa từng đến lần nào.

Tôi hy vọng Diệp Tư Viễn sẽ đồng ý đi núi Linh Đang với mình, tôi muốn cùng anh ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi, bởi vì tôi nghĩ thời khắc đó nhất định sẽ vô cùng đẹp.

Buổi tối, tôi đến phòng Diệp Tư Viễn ăn cơm, hai người bạn cùng phòng của anh không có ở đây.

Tôi hỏi anh: “Ngày 1/5 được nghỉ, anh có kế hoạch gì không?”

Anh đáp: “Anh muốn về nhà, đã gần một tháng nay anh không về rồi.”

Tôi biết cứ cách một khoảng thời gian, chú Tào tài xế nhà anh sẽ tới đón anh về nhà hai ngày, nhưng từ khi hai chúng tôi quen nhau, số lần về thăm nhà của anh dần dần giảm bớt hẳn, từ lúc kết thúc kỳ nghỉ đông đến giờ, anh mới về nhà một lần để đi tảo mộ vào tiết thanh minh.

“Vậy à. . .” Tôi có chút thất vọng, toàn bộ những lời chuẩn bị nói có lẽ không nói được nữa rồi.

“Em sao thế?”

“Không có gì.”

“Tiểu Kết, đừng nói dối anh, có chuyện gì?”

“Chuyện đó. . . Ngày 1/5 anh có thể không về nhà được không?” Tôi do dự hỏi anh.

https://thuviensach.vn

“?” Lúc đầu anh ngẩn người nhưng sau đó lại bật cười “Em biết không, mấy ngày trước mẹ gọi điện cho anh, hỏi anh có phải có bạn gái rồi hay không mà ngay cả nhà cũng không muốn về nữa.”

“Vậy anh trả lời thế nào?” Tôi tò mò.

“Anh nói với mẹ rằng: Đúng vậy”

Tôi há to miệng.

“Mẹ còn bảo anh dẫn em về nhà cho mẹ gặp đấy. Anh nói rằng bây giờ vẫn còn quá sớm, cho nên 1/5 anh phải về nhà, nếu không anh sợ mẹ sẽ phi xe sang đây gặp em mất.”

“. . .”

“Vậy em có chuyện gì?”

“Không có gì.”

“Tiểu Kết?”

“A! Đằng nào thì anh cũng muốn về nhà! Nói cho anh nghe cũng không sao, 1/5lớp em tổ chức đến núi Linh Đang chơi, em chỉ muốn hỏi anh có thể cùng đi với em hay không thôi, ngọn núi này không nguy hiểm, mọi người đều nói anh có thể đi. Tiếc là anh phải về nhà rồi! Một mình em cũng không đi chơi, thừa dịp này ở nhà kiếm tiền vẫn hơn.” Tôi nói liền một mạch làm anh nghe mà sững sờ.

“Núi Linh Đang?”

“Vâng.”

“Tiểu Kết, em có muốn đi không?” Anh dịu dàng hỏi tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn thẳng vào mắt anh và đáp: “Anh đi thì em mới đi.”

Khóe miệng anh cong lên: “Vậy chúng ta cùng đi nhé.”

Tôi trợn to hai mắt, không thể tin nhìn anh.

“Tiểu Kết, chỉ cần là nơi em muốn, chỉ cần là nơi anh đi được, anh nhất định sẽ đi cùng em.” Diệp Tư Viễn nghiêm túc nói.

Tôi cười, hôn chụt một cái lên má anh: “Anh thật tốt! Nhưng mà. . . anh định xin phép mẹ kiểu gì đây?”

“Anh sẽ nói, anh muốn đi chơi với con dâu của mẹ, cho nên tuần sau mới về.”

“Xí xí xí! Ai là vợ anh!” Mồm thì nói vậy nhưng gương mặt tôi lại đỏ đến tận mang tai. Tôi thật sự đang vô cùng vui vẻ, bởi vì tôi và anh sắp đi chơi xa với nhau rồi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Diệp Tư Viễn, Cùng Leo Núi Nào!

Trước ngày lên đường, tôi kéo Diệp Tư Viễn đi mua đồ dùng cần thiết cho chuyến đi sắp tới, chủ yếu là đồ ăn.

Vương Giai Phân nói trên núi không có thức ăn, mà chúng tôi ngủ một đêm ở đó cho nên thức ăn và nước uống là thứ vô cùng cần thiết.

Tôi đẩy xe chở hàng, Diệp Tư Viễn yên lặng đi bên cạnh tôi.

Thấy cái gì muốn mua tôi lại lấy xuống, sau đó chúng tôi sẽ chụm đầu vào nhau cùng thảo luận về nó, nếu thích thì ném vào trong xe, còn không thích thì để lại chỗ cũ.

Tôi thấy chúng tôi rất giống đôi vợ chồng nhỏ mới cưới.

Có điều thỉnh thoảng có mấy vị khách đi ngang qua lại tò mò nhìn ngó Diệp Tư Viễn. Bây giờ là đầu tháng 5, Diệp Tư Viễn chỉ mặc một cái áo dài tay thật mỏng, mặc dù tay áo của anh đã được nhét vào trong túi quần, nhưng vì nó quá mỏng nên xẹp lép, người khác nhìn lướt qua cũng biết anh tàn tật.

Tôi không thèm để ý, có lúc tôi đặt tay lên eo anh, tôi thích hai dựa sát vào anh khi chúng tôi đi cùng nhau, dù sao thì chúng tôi cũng là một cặp tình nhân, Diệp Tư Viễn không làm được thì tôi làm.

Trả tiền xong, hai bên tay tôi xách một đống túi lớn túi nhỏ, Diệp Tư Viễn đi bên cạnh sắc mặt bắt đầu trầm xuống.

https://thuviensach.vn

Tôi biết anh lại giận dỗi rồi.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, cái người suốt ngày suy nghĩ lung tung, chúng ta bắt taxi, đoạn đường từ đây tới đó ngắn lắm, mà mấy cái túi này cũng không nặng đâu.”

Anh đáp: “Tiểu Kết, lần sau đi siêu thị, em để mấy cái túi đó lên vai anh, anh sẽ cõng về.”

“Được! Nghe lời.” Chỉ cần anh thoải mái, chỉ cần anh vui vẻ, chuyện gì tôi cũng nghe theo anh.

“Đúng rồi, ngày mai em cứ ở phòng chờ anh, anh đến xách đồ giúp em.”

Tôi chớp mắt hỏi anh: “Thế còn em xách cái gì theo?”

Anh cười, nói: “Em chỉ cần mang cái người này đi là được rồi.”

“Ok!” Có người chủ động xách túi cho, còn gì vui hơn nhỉ?

* * *

Hôm nay là thứ 7, cả phòng tôi đều dậy rất sớm.

Tôi đến phòng Diệp Tư Viễn, giúp anh sửa sang lại đồ đạc. Cái balô màu đen anh đeo trên lưng rất lớn, logo của nó tôi chưa từng thấy qua, có lẽ là hàng hiệu nước ngoài. Cái túi đó bị chúng tôi nhét đầy thức ăn, rồi quần áo, rất nặng.

Tôi đề nghị: “Chia thành hai túi đi, rất nặng.”

Diệp Tư Viễn nói: “Không cần, anh là con trai, thế này chưa là gì cả.”

Tôi vui vẻ: “Vậy được rồi, chúng ta đi thôi, 8 giờ lên đường đấy.”

https://thuviensach.vn

Xe buýt vào hẳn trong trường học đón lớp tôi, khi tôi và Diệp Tư Viễn đi đến nơi tập trung mới phát hiện có một người đáng ghét cũng tham gia chuyến du lịch lần này, anh ta chính là anh họ Đường Mầm - bạn học của tôi - Đường Duệ.

Chắc phải một tháng rồi tôi không nhìn thấy anh ta, bây giờ nhìn thấy tôi lại nhớ tới những lời nói chết tiệt của anh ta trước mặt Diệp Tư Viễn. Tôi thừa nhận, trên phương diện này, tôi thù vô cùng dai cho nên không thèm chào hỏi anh ta.

Không ngờ tên mặt dày ấy dám bước đến gần tôi, cười hì hì nói: "Trần Kết, đã lâu không gặp, còn nhớ tôi không?"

Tôi liếc anh ta một cái rồi đẩy đẩy eo Diệp Tư Viễn.

Đường Duệ thấy tôi không để ý liền quay sang chào hỏi Diệp Tư Viễn: "Chào cậu, Diệp Tư Viễn, cậu cũng đi leo núi sao?"

"Đúng vậy." Có lẽ Diệp Tư Viễn được dạy dỗ rất tốt nên bây giờ anh không thể làm bộ mặt thờ ơ lạnh lùng với gương mặt tươi cười đáng ghét của người đối diện.

Đường Duệ nói: "Phong cảnh ở núi Linh Đang rất đẹp, cậu nhất định phải đi thăm quan một chút, chỗ cao nhất có đặt một tảng đá khắc 'hải bạt[1] 1328 m' đấy, đi du lịch ở núi mọi người ai cũng thích chụp ảnh, không chụp ảnh đồng nghĩa với việc chưa từng đến nơi này."

Diệp Tư Viễn cười: "Vậy tôi nhất định phải thăm quan rồi."

"Thế thì gặp lại ở đỉnh núi nhé, Trần Kết, hẹn gặp lại." Anh ta vẫy tay với tôi, để lại một nụ cười ý vị sâu sa rồi xoay người rời đi. Không biết có phải do ảo giác hay không mà tôi cảm thấy nụ cười của Đường Duệ không có một ý tốt chút nào, lòng tôi bắt đầu bất an, tôi dự cảm rằng sẽ có chuyện không hay xảy ra.

https://thuviensach.vn

Từ trường học đến núi Linh Đang đi xe buýt mất hai tiếng rưỡi.

Tôi ngồi cùng hàng ghế với Diệp Tư Viễn, đầu tôi tựa vào bờ vai anh. Tôi thấy ở hàng ghế đối diện cũng có một bạn học dẫn theo bạn gái đi.

Cánh tay cậu ấy vòng qua vai bạn gái, bàn tay còn lại nắm chặt tay cô ấy.

Tôi thấy có chút mất mát trong lòng nhưng rất nhanh lại đuổi cái ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Tôi đã chọn ở bên Diệp Tư Viễn, cả đời này cơ thể anh sẽ như vậy, nếu muốn ở bên cạnh anh, tôi phải làm quen dần với việc anh không giống người khác.

Huống chi Diệp Tư Viễn thật lòng yêu tôi, tôi tin không ai giành tình cảm cho tôi như anh được.

Vì thế tôi không nên tiếc nuối điều gì hết.

Trên đường đi, tôi có hỏi Diệp Tư Viễn muốn ăn gì hay uống gì không.

Anh lắc đầu, tôi biết anh không muốn dùng chân để ăn trước mặt các bạn trong lớp của tôi, lại càng muốn để tôi đút anh ăn.

Cũng may mọi người đều biết tôi là bạn gái Diệp Tư Viễn, hơn nữa anh lại vô cùng nổi tiếng ở trường, nên khi gặp mặt bọn họ khá thân thiện với anh làm tôi vô cùng vui vẻ. Tuy nhiên vẫn có một vài nam sinh bụng dạ không tốt lắm, nghe Vương Giai Phân nói chỉ cần tôi không có ở đây, bọn họ sẽ thường xuyên thảo luận chuyện của tôi và Diệp Tư Viễn.

Mấy cái tên xấu xa này, lúc mới nhập học thì thay nhau theo đuổi tôi, nhưng mà tôi không đồng ý ai cả, ngay cả bạn bè cũng không.

Bọn họ vẫn luôn ôm ảo tưởng và hi vọng với tôi suốt từ lúc đó, thậm chí tôi còn hoài nghi không biết bản thân có trở thành đối tượng SY[2] khi ảo tưởng của bọn họ hay không nữa.

https://thuviensach.vn

Nếu như tôi vẫn độc thân thì có lẽ mọi chuyện sẽ yên ả cả bốn bề, thế nhưng chỉ sau một học kỳ tôi lại trở thành bạn gái Diệp Tư Viễn, cho nên bọn họ bắt đầu bộc lộ cái bản chất tồi tệ của mình.

Trên thế giới này, có một số người luôn nhìn người tàn tật bằng ánh mắt xem thường bởi cơ thể họ không thể hoàn thiện như người bình thường, dù người ấy có tài nghệ đặc biệt trên lĩnh vực nào đó, hoặc là tính cách kiên nghị, vô cùng ưu tú, thì bọn họ vẫn nói người này chỉ là một người tàn tật, là một phế vật mà thôi.

Đối với những con người tôi không có cách nào khai thông đầu óc cho bọn họ, bọn họ mãi mãi không thể nhận ra Diệp Tư Viễn tốt đến mức nào, nhân cách của anh cao thượng đến nhường nào và cách sống của anh kiên cường bao nhiêu.

Tôi nghĩ chỉ cần tôi biết là được.

Cuối cùng cũng tới nơi, chúng tôi lần lượt xuống xe. Tôi khoác túi lên lưng Diệp Tư Viễn, hôm nay anh mặc chiếc áo tay dài mỏng màu xanh biếc của Columbia, quần thể thao cũng màu xanh, chân đi đôi giày sandals màu đen không tất.

Qua mùa đông, Diệp Tư Viễn đều đi giày chân trần, bởi vì chân anh cũng chính là tay anh, ra ngoài có rất nhiều chuyện cần anh dùng chân để làm, đi giày sandals là sự lựa chọn hoàn hảo bởi nó dễ cởi ra, dễ đi vào, đây là kinh nghiệm tích lũy trong 10 năm qua của anh.

Lớp trưởng đến nơi bán vé mua vé cho cả đoàn, sau đó phát cho mỗi người một tấm vé vào cửa và vé đi cáp treo rồi nói: “Mọi người tự do lên núi nhé, không đi theo đoàn nữa, dù sao tốc độ của mỗi người cũng khác nhau, bữa trưa của ai người nấy tự lo liệu, 4 giờ chiều tập trung ở khu nhà trọ trên núi, mặt sau của vé vào cửa có bản đồ rồi đấy, đến lúc đó cùng

https://thuviensach.vn

nhau ăn bữa tối chúng ta sẽ cùng thảo luận xem có muốn tổ chức hoạt động vui chơi gì hay không.”

Tôi quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn hưng phấn kêu: “Đi! Diệp Tư Viễn, leo núi thôi nào.”

* * *

Chúng tôi đứng xếp hàng chờ ngồi cáp treo.

Núi Linh Đang này không thấp cho nên từ chân núi đến sườn núi sẽ có cáp treo đưa lên, đại khái là 450m, đoạn đường sau đó phải tự đi bộ.

Tôi cố ý kéo Diệp Tư Viễn đi sau cùng, mỗi một ô cáp treo là 4 người, nhưng tôi không muốn ngồi cùng với ai cả.

Vương Giai Phân đi đằng trước không ngừng quay đầu nhìn tôi, tôi phất tay chỉ chỉ vào mình, rồi lại chỉ chỉ sang Diệp Tư Viễn, ý là tôi và anh sẽ đi riêng, cô ấy hơi thất vọng, vẫn cười với tôi rồi quay đầu đi.

Đợi đến lúc mọi người ngồi cáp treo gần hết, Đường Duệ không biết chui từ đâu ra nói với anh rằng: “Diệp Tư Viễn, đừng quên lên đỉnh núi rồi phải chụp ảnh đấy nhé!”

“Tất nhiên rồi.” Diệp Tư Viễn gật đầu.

Đường Duệ cười rồi chui vào xe cáp.

Tôi nhìn cái xe đó dần dần đi lên rồi quay sang Diệp Tư Viễn hỏi: “Sao em thấy anh ta có vẻ là lạ, cứ nhắc đi nhắc lại anh phải chụp ảnh.”

“Anh cũng không biết.” Diệp Tư Viễn lắc đầu một cái nói “Có lẽ cậu ta sợ anh và em bỏ lỡ phong cảnh đẹp đẽ ở đây.”

“Dừng… anh ta làm gì tốt bụng đến thế.” Tôi từ chối cho ý kiến.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc, tôi cũng chờ được một chiếc xe chỉ có hai chúng tôi ngồi.

Tôi và anh không ngồi hai bên đối diện nhau mà ngồi ôm eo dựa vào nhau.

Xe cáp chậm rãi đi lên trên, cảnh vật dần dần tụt lại bên dưới, tôi rất hưng phấn, hiện là mùa sinh trưởng của thực vật, núi Linh Đang được bao phủ bởi tấm thảm thực vật xanh biếc, xe cáp càng lên càng cao, cảnh vật càng ngày càng tuyệt vời, thậm chí tôi còn nhìn thấy từng cụm mây trắng bập bềnh phía xa xa, lượn quanh mấy ngọn núi nhỏ.

Tôi nghiêng người kéo khóa một cái túi bé, bên trong đựng tiền, điện thoại di động, chìa khóa và một cái máy ảnh Uyển Tâm cho tôi mượn. Tôi cầm máy ảnh sang ngồi đối diện với Diệp Tư Viễn, nói: “Diệp Tư Viễn, anh cười một cái đi!”

Anh ngẩn người, xe cáp quá nhỏ anh không có chỗ trốn đành từ chối: “Đừng mà, Tiểu Kết.”

“Tại sao vậy?” Tôi hỏi anh.

“Anh không thích chụp ảnh.”

Tôi đã chụp hai cái, quay về ngồi bên cạnh đưa anh, trong ảnh, sắc mặt của Diệp Tư Viễn rất gượng gạo nhưng vẫn rất đẹp trai.

“Aizz! Đã có ai từng nói rằng anh rất đẹp trai hay chưa!” Tôi cười khúc khích ngắm nhìn tấm ảnh, bỏ quên một người đang buồn bực ngồi cạnh mình.

Đợi đến khi tôi phát hiện ra anh mất hứng, anh đã mím chặt môi rồi.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, anh làm sao thế?”

https://thuviensach.vn

Anh trầm trầm đáp: “Từ sau khi bị thương anh không chụp ảnh nữa, bởi vì anh không có tay, dù chụp thế nào cũng không đẹp mắt.”

Tôi sững sờ nhìn anh, rồi lại cúi đầu nhìn tấm ảnh vừa chụp được: “Không biết, em thấy đẹp lắm mà.”

“Tiểu Kết!” Sắc mặt anh bỗng nghiêm túc.

“Được rồi, em không chụp nữa là được.” Tôi cất máy ảnh đi, im lặng cúi đầu không nói gì nữa.

Diệp Tư Viễn trầm mặc một hồi lâu sau mới huých bả vai tôi: “Tiểu Kết, anh xin lỗi, anh không thể chụp ảnh cho em làm kỷ niệm.”

Tôi chợt nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt anh lúc này vừa lạnh lùng, lại vừa đau thương, tôi lập tức đáp: “Em mang máy ảnh tới đây để chụp phong cảnh! Em. . . em cũng không thích chụp ảnh!”

Anh nheo mắt, mím môi cúi gằm mặt khiến tôi thấy khó chịu, tôi liền hôn lên môi anh một cái, anh nhẹ nhàng đáp lại, cái lưỡi linh hoạt quấn vào tôi càng khiến tôi chìm sâu vào biển ngọt ngào của anh, thật lâu mới thở nổi.

Tôi ôm eo anh, vầng trán của hai đứa tôi đang áp sát vào nhau, tôi nói: “Diệp Tư Viễn, có thể đến đây cùng anh, cùng anh leo núi, cùng anh ngắm phong cảnh đẹp, em đã rất thỏa mãn rồi, không chụp ảnh thì có sao đâu cơ chứ, chúng ta sẽ ghi nhớ những kỷ niệm vui vẻ của chuyến đi này trong đầu, đúng không nào?”

“Ừ.” Anh cười, má lúm đồng tiền xuất hiện, Diệp Tư Viễn à, rốt cuộc anh có ma lực gì mà hấp dẫn em đến vậy?

Xuống cáp treo, chúng tôi phát hiện mọi người đã đi hết rồi, chỉ còn tôi và anh đi ở hàng sau cùng.

https://thuviensach.vn

Nhìn thấy có nhà vệ cinh công cộng gần đó, tôi nói: “Trước khi leo núi phải đi vệ sinh đã, lỡ lên trên không có thì phiền lắm.”

Diệp Tư Viễn nói: “Được, em đi đi, anh chờ em.”

Chờ tôi giải quyết xong, Diệp Tư Viễn ngập ngừng lên tiếng: “Tiểu Kết, anh cũng đi vệ sinh, em trông đồ một lát nhé.”

“Được.” Tôi đỡ cái balô trên vai xuống cho anh, Diệp Tư Viễn do dự một lát mới nói tiếp: “Anh đi vệ sinh sẽ hơi lâu, em chờ anh nhé.”

Tôi nhìn anh lập tức gật đầu: “Không sao hết, chúng ta không vội, anh cứ từ từ.”

Diệp Tư Viễn mím môi gật đầu một cái, xoay người đi vào nhà vệ sinh công cộng.

Tôi đứng bên ngoài chờ gần 10 phút mới thấy anh đi ra ngoài, mặt trầm trầm không nhìn tôi.

Tôi khoác túi lên vai anh rồi nói: “Diệp Tư Viễn, anh hãy nhớ, em là bạn gái của anh nên đừng có ngượng ngùng về bất cứ chuyện gì với em. Em biết anh có thể tự làm tất cả, nhưng nếu có việc gì cần em giúp, anh hãy nói thẳng với em, ngàn vạn lần đừng cố gắng chịu đựng, biết không?”

Anh cúi đầu, thật lâu sau mới nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng.

[1] Độ cao tính từ mực nước biển

[2] Thủ dâm

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tiểu Kết À! Em Là Một Cô Gái Tốt!

Edit & Beta: BTD

Tôi và anh bắt đầu leo núi, núi Linh Đang tuy rất cao nhưng cũng không có gì nguy hiểm, bậc thang leo lên đều là thềm đá, cho nên đối với Diệp Tư Viễn mà nói thì cũng không mấy khó khăn.

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, vừa ngắm nhìn phong cảnh.

Cảnh sắc nơi đây quả nhiên rất đẹp, có nhiều chủng loại thực vật, lại tươi tốt, nếu đứng ở một ngọn núi khác nhìn sang sẽ thấy núi Linh Đang được bao phủ bởi một tấm lụa dày màu xanh lục, xanh nhạt xen lẫn màu vàng màu đỏ, trông vô cùng rực rỡ.

Đôi khi chúng tôi đi giữa rừng cây rậm rạp, cái gì cũng không nhìn thấy; có lúc, chúng tôi lại đi tới một khoảng đất trống rộng rãi thoáng mát, khung cảnh bao la bát ngát.

Tôi và Diệp Tư Viễn dựa người vào nhau cùng ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm trên đỉnh đầu, dưới chân núi là những ô ruộng hình vuông của người dân địa phương, còn có cả mấy cái ao màu lam nhạt và mấy căn nhà nhiều màu sắc nữa, không khí nơi đây thật trong lành.

Diệp Tư Viễn hôm nay tâm tình rất tốt, cùng tôi cười đùa vui vẻ.

Tôi nói: “Đi lên đây vẽ tranh phong cảnh cũng hay đấy.”

Anh cười: “Có ai bò lên cao như vậy để vẽ tranh đâu.”

https://thuviensach.vn

“Aizz! Anh không biết à, muốn vẽ tranh phong cảnh đẹp thì đến nơi không bình thường… cho nên mới có người lặn xuống biển chụp ảnh san hô và các loài sinh vật lạ, hoặc là bò lên miệng núi lửa để vẽ nữa.”

“Còn em? Em muốn đi đâu vẽ tranh?” Ánh mắt anh sáng lên hỏi tôi.

“Em ư? Em chưa nghĩ, sau này nghĩ ra em sẽ nói cho anh biết ” Tôi cười hì hì nhìn anh, vì chúng tôi đang đứng ở sườn núi nên gió vẫn hơi lớn, tóc Diệp Tư Viễn bị gió thổi xòa xuống có chút rối loạn, tôi giơ tay vuốt sợi tóc trên trán anh sang bên cạnh và rồi lập tức đối mặt với cái nhìn đầy dịu dàng từ đôi mắt ấy .

Tôi ôm cổ Diệp Tư Viễn, nhẹ nhàng nói: “Cái đồ ngốc này, sao anh lại cao như thế hả?”

“Không phải em rất thích sao?” Anh bật cười, lúm đồng tiền lại hiện lên.

“Thích thì thích, nhưng mà em lại phải nhón chân lên cũng không hôn anh được.” Tôi nheo mắt quyến rũ anh, quả nhiên, anh lập tức cúi xuống: “Chuyện này phải để anh chủ động mới đúng.”

Chúng tôi ôm nhau hôn nồng nhiệt, cùng lắng nghe tiếng gió du dương bên tai, cùng cảm nhận không khí thoáng đãng thơm mát, hai chúng tôi đang đứng ở một góc khuất trên sườn núi, không ai có thể làm phiền tôi và anh.

Tôi ôm chặt eo anh, nhắm mắt lại để cảm nhận sự dịu dàng anh giành cho tôi, người anh tỏa ra mùi nước hoa thoang thoảng, tôi thấy mình vô cùng may mắn, bởi vì trong cả biển người mênh mông, tôi có thể gặp được anh.

Có lẽ anh không đạt tiêu chuẩn của những người kén vợ kén chồng, cơ thể anh mãi mãi không trọn vẹn, anh cũng không nói nhiều lời ngon tiếng ngọt, thậm chí anh cũng không thể làm chuyện lãng mạn cho tôi, nhưng chỉ

https://thuviensach.vn

cần được ở bên anh, chỉ cần được chìm đắm trong đôi mắt ấm áp ấy là tôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Tôi rất yêu Diệp Tư Viễn, và tôi không cách nào tưởng tượng đến một ngày tôi và anh chia tay, tôi hi vọng cả đời này chúng tôi mãi mãi ở bên nhau.

Cho dù bây giờ tôi còn chưa đầy 19 tuổi nhưng trong tôi vẫn luôn ấp ủ hy vọng ấy.

Đi hơn 1 tiếng đồng hồ, hơn 12 giờ, tôi và Diệp Tư Viễn tìm một phiến đá phẳng cùng nhau ăn bữa trưa. Tôi mở túi lấy bánh sandwich, xúc xích, sữa chua và mấy quả táo.

Tôi rút khăn ướt lau sạch hai tay của mình, rồi quay sang nói với anh: “Em lau chân cho anh, đi 1 lâu như vậy chắc toát mồ hôi nhiều.”

Anh bảo: “Để tự anh lau.”

Nhưng tôi nói: “Thôi để em làm cho nhanh, đường lên đỉnh núi còn xa lắm, nếu chúng ta chậm trễ sẽ không kịp tập trung với mọi người vào lúc 4 giờ đâu.”

Anh đồng ý, cởi giày đặt chân phải lên đùi tôi.

Tôi cúi đầu tỉ mỉ lau chân cho anh, bao gồm lưng bàn chân, lòng bàn chân, ngón chân và từng kẽ hở giữa các ngón.

Chân anh rất sạch sẽ, ngón chân thon dài, tôi biết cái chân này chính là tay phải của anh nên nó rất nhạy bén linh hoạt hơn so với người thường, toàn bộ sinh hoạt hằng ngày của anh đều phải dựa nào nó.

Sau khi lau xong, tôi vừa ngẩng đầu liền bắt gặp vẻ mặt mất tự nhiên của anh.

https://thuviensach.vn

Tôi cười: “Làm sao! Có tin em cù anh không.”

Chưa nói dứt lời tôi đã gãi gãi lòng bàn chân của anh, Diệp Tư Viễn giật mình một cái rồi rút chân về, bật cười nhìn tôi.

“Ăn mau đi, em sắp chết đói rồi.” Tôi kẹp một miếng bánh sandwich rồi đưa tới bàn chân phải cho anh.

Miếng sandwich dày như vậy mà anh vẫn có thể kẹp chặt, đưa đến miệng ăn.

Nơi chúng tôi nghỉ chân nằm trệch hướng lên đỉnh, là một địa phương nho nhỏ rất bí mật. Một bên là thân núi, một bên là thảm cỏ xanh ngắt, chúng tôi còn nhìn thấy từng hàng phía cuối chân trời và nhiều ngọn núi nhỏ ở đằng xa.

Tôi vừa cắn sandwich vừa nói: “Đã lâu không ăn cơm dã ngoại rồi, nghỉ hè năm kia em dẫn em trai đi chơi ở công viên, hai chị em ngồi trên thảm cỏ ăn bánh bao và xúc xích.”

Diệp Tư Viễn suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy anh đây lâu hơn em nữa… hình như là từ hồi lớp bảy.”

“À? Lâu như vậy sao, cũng phải vài năm rồi… thế lớp 8, lớp 9 trường anh không tổ chức chơi xuân gì sao?” Tôi kinh ngạc.

Anh cười cười: “Đương nhiên là có rồi, nhưng mà anh không tham gia. Hồi đó còn nhỏ cô giáo nói gì nghe nấy, đành phải tham gia cùng các bạn. Chỉ là khi đi ra ngoài, mới phát hiện rất nhiều chuyện phiền phức vì anh chưa thể tự làm hết, đi vệ sinh cũng cần giáo viên giúp, nhưng do lúc ấy anh đã là một thằng bé 14 tuổi biết sĩ diện, cho nên sau đó không còn dám tham gia nữa.”

https://thuviensach.vn

Tôi nghe có chút khó chịu nói: “Diệp Tư Viễn, về sau chúng ta sẽ thường xuyên đi dã ngoại có được không?”

Anh nói: “Chỉ cần em thích, anh thế nào cũng được hết.”

“Ok!”

Tôi đáp lời anh, biết trong lòng Diệp Tư Viễn còn để ý, anh không thể tham gia nhiều hoạt động cùng tôi cho nên những gì làm được, anh nhất định cố gắng làm vì tôi.

Ăn xong sandwich, anh nhấc chân phải gắp bình sữa chua lên, cho vào mồm dùng răng cắn nắp bình mở ra rồi ngửa đầu uống.

Bấy giờ tôi mới ý thức được từ sáng đến giờ anh chưa có giọt nước nào vào người, khi tôi uống nước trên xe thì anh lại lặng im ngồi nhìn cái bình.

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, chiều đi leo núi em cho anh ăn uống, anh không được từ chối đâu đấy.”

Anh uống một hơi cạn sạch bình sữa chua rồi nói: “Anh chỉ không muốn làm phiền em.”

Tôi nói: “Anh dám nói những lời này với em hả! Lưng anh có cái túi khủng bố của em, đây không phải là em đang làm phiền anh sao! Cái người này đúng là buồn cười, leo núi toát mồ hôi đương nhiên phải uống thật nhiều nước, em không muốn sau khi đặt chân lên đỉnh núi anh mệt lả vì khát đâu.”

“Được rồi.” Anh cười.

Tôi nhìn bộ dáng của anh, không nhịn được cũng cười theo, sau đó tôi bước tới chỗ anh liếm sạch sữa chua trên môi anh: “Diệp Tư Viễn, miệng anh ngọt lắm đấy.”

https://thuviensach.vn

Anh mỉm cười: “Miệng em cũng vậy.”

Sau khi giải quyết món chính, tôi cầm hai quả táo trên tay: “Anh ăn đi này, để trong túi thêm nặng ra.”

Anh đáp: “Được, đưa cho anh một quả.”

Tôi hỏi: “Có cần em cắt ra không? Để anh cầm cho khoẻ.” Bình thường khi ăn trái cây ở phòng anh, tôi thường cắt thành từng miếng nhỏ để anh dùng nĩa xiên ăn cho dễ.

Diệp Tư Viễn lắc đầu: “Không cần, anh cầm cả quả được.”

Tôi không tin, do dự đặt quả táo ở bàn chân phải của anh, nói: “Cẩn thận nhé, rơi là hết ăn đấy.”

Diệp Tư Viễn bật cười: “Yên tâm, so với cầm đồ thì nắm quả táo dễ hơn nhiều.”

Sau đó, tôi nhìn thấy anh đưa chân phải vững vàng kẹp quả táo lên miệng cắn một miếng.

Tôi há mồm kinh ngạc: “Anh giỏi thật! Quả táo này to vậy mà!”

Diệp Tư Viễn vừa ăn táo vừa nói: “Tiểu Kết, em phải biết, chuyện này đối với anh mà nói không phải bản lĩnh mà là kỹ năng cần thiết anh bắt buộc phải học. Anh học cách tự mặc và cởi quần áo, đánh răng, rửa mặt, tắm, gội đầu, ăn cơm, tự đi vệ sinh, học tập, viết chữ, vẽ tranh, dùng máy tính, còn rất nhiều việc khác nữa. Anh không có tay, nhất định phải học cách sử dụng chân, lần đầu tiên không thành công thì làm lần thứ hai, lần thứ hai không thành công thì làm lần thứ ba, tóm lại phải làmcho đến khi nào thành công mới thôi. Cầm một quả táo là chuyện rất đơn giản, ngón chân anh khỏe lắm, nếu để em không dùng tay, chỉ dùng chân làm việc mười năm, em cũng có thể làm được như anh đâu.”

https://thuviensach.vn

Đây là lần đầu tiên Diệp Tư Viễn nói chuyện này với tôi, tôi vốn nghĩ rằng mình hiểu anh nhiều nhưng hôm nay tôi mới biết thì ra sự hiểu biết đó vẫn còn quá ít.

Tôi lấy qura táo nhìn anh: “Diệp Tư Viễn, anh là người có ý chí, nghị lực kiên cường nhất trong số những người em đã gặp.”

Anh bị bộ mặt trịnh trọng của tôi chọc cười, lắc đầu nói: “Anh đâu có giỏi, có một thời gian anh từng muốn buông xuôi tất cả. Trước kia, anh luôn giận mình làm phiền mẹ và anh họ, nhưng cũng nhờ vậy mà anh có thể một lần nữa đứng lên lại.”

Tôi ngồi sát bên cạnh anh, đưa tay ôm ngang eo anh còn đầu dựa vào bả vai rộng lớn: “Sau này còn thêm cả em nữa, anh phải vì em mà phải sống thật tốt?”

Anh nghiêng đầu sang đặt lên đỉnh đầu tôi một nụ hôn dịu dàng.

“Tiểu Kết, em biết không, anh không ngờ anh lại yêu sớm như vậy.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng, tôi lập tức ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt anh bình tĩnh nhìn tôi: “Thật đấy, mãi cho đến khi nhận được tin nhắn của em, ngay cả khi em nói em chắc chắn rồi mà anh vẫn chưa quyết định.”

Tôi nhìn anh, anh tiếp tục kể: “Trước đây, anh vẫn luôn cảm thấy phải đợi đến khi sự nghiệp có chút thành tựu, anh mới đi tìm bạn gái. Bởi vì anh là người tàn tật không có tay, dù đẹp trai đến mấy, gia cảnh tốt đến mấy cũng không thể phủ nhận sự thật bản thân anh vô cùng tồi tệ. Anh không tin có cô gái nào đồng ý sống cùng một người vô tích sự như anh, cho nên anh muốn trở nên mạnh mẽ, anh nhất định phải có sự nghiệp của mình, như vậy mới có tư cách đi tìm hạnh phúc của mình.

Và rồi anh đã gặp em.

https://thuviensach.vn

Anh bây giờ đang chỉ là một sinh viên, làm chuyện gì cũng cần người nhà hỗ trợ, còn em là một cô gái xinh đẹp, thậm chí chỉ có 18 tuổi đã biết tự kiếm tiền nuôi sống bản thân. Khi mới bắt đầu, anh cảm thấy hai chúng ta không thể nào đến được với nhau.

Cái ngày em nhắn tin cho anh, em bảo em chắc chắn .

Cả đêm hôm đó anh mất ngủ, anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh biết chỉ cần anh từ chối thì tương lai chúng ta không còn bất kỳ liên quan gì tới nhau nữa. Sợ rằng nếu có vô tình chạm mặt trong trường, anh cũng không đủ tư cách nói chuyện với em.

Còn nếu anh đồng ý thì nói thật lúc đó anh không đủ quyết tâm.

Tiểu Kết, em biết không? Anh và em không giống nhau, anh không có sức lực chạy theo tình yêu ngắn ngủi dễ đến dễ đi, nếu anh và em ở bên nhau, anh sẽ nghĩ tới rất nhiều chuyện, nghĩ về tương lai sau này, nghĩ về kết quả sau cùng của hai chúng ta. Anh không có tự tin với bản thân, cho nên cũng không mấy tin tưởng ở người khác. Anh biết em yêu anh, nhưng anh không biết tình cảm em giành cho anh có phải là sự hiếu kỳ nhất thời, hay chỉ là đồng tình, cũng có thể là nhiều trường hợp khác nữa, tóm lại là anh không chắc chắn.

Ngày hôm sau em lại gửi tin nhắn cho anh, anh quyết định gọi điện nói chuyện với em và hỏi em rằng em có chắc chắn không?

Em đã kiên định trả lời rằng em chắc chắn.

Cho đến lúc ấy anh mới dám nhìn thẳng vào nội tâm của mình, anh nhận ra trái tim anh muốn gì, anh quyết định sẽ đánh cược một ván thử xem sao.

Bởi vì anh đã hiểu rõ cảm xúc của bản thân - anh yêu em.

https://thuviensach.vn

Có lẽ bắt đầu từ lần thứ hai gặp nhau, em ôm eo anh rồi nói ‘Đây là bạn trai tôi’, có lẽ bắt đầu từ lần thứ ba chúng ta gặp nhau, em khóc trước mặt anh, thậm chí có lẽ đã bắt đầu từ lần đầu tiên, em cúi người nói lời xin lỗi với anh, anh đã yêu em mất rồi.

Cho nên hiện tại anh cảm thấy mình rất may mắn rằng anh đã không từ chối em, bởi vì, Tiểu Kết à, em là một cô gái tốt.”

Nhìn đôi mắt thâm tình, nghe lời tỏ tình từ tận đáy lòng Diệp Tư Viễn, đáng ra tôi phải rơi mấy giọt nước mắt để bày tỏ thái độ xúc động của mình! Nhưng mà tôi thật sự không khóc nổi, làm sao mà khóc được trong khi tôi đang vô cùng vui vẻ, vui đến mức chỉ muốn vừa hát vừa nhảy và gào to với toàn thế giới rằng: Tôi yêu mọi người!

Lần này đi du lịch ở núi Linh Đang xem như thu hoạch lớn rồi, không chỉ được đi chơi cùng Diệp Tư Viễn mà còn được nghe anh bộc bạch những suy nghĩ trong lòng, cuộc đời tôi đến đây xem như không còn gì tiếc nuối nữa!

Tôi nhìn anh cười hì hì: “Có một việc anh nói sai rồi, cho dù ngày đó anh có từ chối em thế nào đi chăng nữa, em cũng không buông tha anh dễ dàng đâu. Cho dù anh không muốn nói chuyện thì em cũng nhất quyết bắt chuyện với anh. Nói cách khác, em và anh cuối cũng đi chung một con đường, vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Hơn nữa, nếu không phải do anh giận dỗi, thì tháng 12 năm ngoái chúng ta đã hạnh phúc bên nhau rồi!”

Diệp Tư Viễn nghe xong một tràng lời nói khí thế của tôi, anh lắc đầu cười: “Tiểu Kết, anh thật sự rất bái phục em, những lời ngụy biện như thế mà em cũng nghĩ ra. Đúng rồi, ăn xong bữa trưa thì chúng ta đi tiếp thôi, chắc cũng 1 giờ chiều rồi đấy.”

Tôi nhìn màn hình di động, đúng 1 giờ thật, tôi lại nhanh tay lau sạch chân phải cho Diệp Tư Viễn rồi khoác túi lên vai anh: “Nghiêm! Đường lên

https://thuviensach.vn

đỉnh núi thẳng tiến! Let’s go!”

Anh bật cườivui vẻ, sải chân bước tới đường chính, chúng tôi lại tiếp tục cuộc hành trình chinh phục đỉnh núi của mình.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Anh Đã Làm Được!

Edit & Beta: BTD

Lại một tiếng đồng hồ nữa trôi qua, khoảng cách từ đây lên đỉnh núi còn khá ngắn.

Mồ hôi đổ toàn thân nên tôi đành phải cởi chiếc áo khoác thể thao thắt bên hông, chỉ mặc một chiếc áo T-shirt màu hồng.

Trán Diệp Tư Viễn cũng ra mồ hôi, chúng tôi đã uống hết hai chai nước dự trữ trong túi rồi, lần này Diệp Tư Viễn ngoan ngoãn để tôi đỡ cái chai cho anh uống… tôi biết bây giờ anh vừa nóng lại vừa khát.

Cũng may thể lực của hai chúng tôi không tệ, có lẽ là do anh thường xuyên chạy bộ vào sáng sớm, còn tôi hay đi nhảy ở quán bar.

Tôi hỏi anh có muốn tôi cởi bớt áo ngoài ra cho đỡ nóng không, anh từ chối.

Tôi biết bên trong anh cũng chỉ mặc một chiếc áo phông, nếu cởi áo ngoài ra thì phần tay còn lại của anh rất dễ bị nhìn thấy.

Thật ra thì tôi và anh đều biết, anh không còn che giấu được bao lâu nữa, mùa hè đến rồi chẳng lẽ anh cứ mặc áo dài tay mãi sao?

Thỉnh thoảng chúng tôi lại gặp vài người bạn học của tôi đang đi xuống, bọn họ đi nhanh nên trèo tới đỉnh núi trước chúng tôi, khi chúng tôi đi lên thì chính là lúc bọn họ quay xuống.

https://thuviensach.vn

Tôi và Diệp Tư Viễn tiếp tục cố gắng, cuối cùng cũng nhìn thấy một bàn tay to chỉ đường ghi chữ: Cách đỉnh núi Linh Đang 59m.

Hai chúng tôi vô cùng hưng phấn, đang chuẩn bị chạy nước rút lên đỉnh núi thì gặp phải Đường Duệ.

Đường Duệ thấy tôi và anh người đây mồ hôi liền cười hỏi: “Hai người chuẩn bị xuống hay đi lên đấy?”

Tôi không thèm trả lời, thế nhưng Diệp Tư Viễn lại trả lời: “Chúng tôi đang chuẩn bị đi lên.”

Đường Duệ nói: “Aizz, đi thêm một đoạn nữa rẽ sang đó là tới rồi, có cần tôi dẫn đi không?”

“Không cần!” Tôi lập tức lên tiếng.

May mà anh ta không cố chấp: “Vậy tôi xuống núi trước nhé, hai người lên đó nhớ chụp ảnh cho tôi xem với. Tôi đi đây, bye bye.”

Anh ta lại cười xấu xa làm tôi nổi cả da gà. Sau khi cái người chết tiệt ấy đi tôi mới nói với Diệp Tư Viễn: “Anh nhất định là ý xấu, chúng ta đi thôi, hơn 2 giờ chiều rồi, mà từ đây đi xuống chỗ tập trung mất hơn 1 tiếng đồng hồ đấy.”

Anh gật đầu: “Được, đi thôi.”

Chúng tôi đi theo chỉ dẫn của Đường Duệ và nhìn thấy lối lên đỉnh núi.

Có điều con đường này khiến tôi và Diệp Tư Viễn đều sợ ngây người.

Bởi vì bậc thang nhìn không khác gì cái thang leo lên trời cả.

Có khoảng 7m thang dốc thẳng đứng, tiếp đến là đoạn dài hơn 8m, độ rộng không đến 1m, một nửa sườn dốc vô cùng hiểm trở, nghiêng chừng 60

https://thuviensach.vn

độ, đoạn còn lại là 4,5 m dốc chừng 80 độ, thêm một tý nữa thôi là bằng cái đoạn 7m thẳng đứng kia rồi.

Bậc thang tuy vẫn là thềm đá nhưng không bằng phẳng như lúc trước, hai bên có xích sắt cố định, rất thô, hơn nữa cái tay vịn này cũng đã nhiều năm rồi nên nhìn có vẻ không được chắc chắn cho lắm.

Du khách muốn đi lên nhất định phải nắm xích sắt nếu không thì căn bản là lên không được.

Giờ tôi mới nghĩ ra nguyên nhân vì sao Đường Duệ hết lần này đến lần khác nhắc nhở Diệp Tư Viễn phải lên đỉnh núi. Đoạn đường này đối với những người bình thường như tôi thì không khó khăn trừ những người có chứng sợ độ cao, còn với Diệp Tư Viễn mà nói thì vô cùng khó bởi vì anh không có tay! Làm sao anh có thể lên những bậc thang ngắn ngủn dốc lại thẳng đứng này đây?

Lúc này tôi vô cùng ghét Đường Duệ, ghét Vương Giai Phân, ghét Uyển Tâm, ghét tất cả lớp học đã tổ chức đi du lịch ở núi Linh Đang! Ghét ai thiết kế ra cái bậc thang ngu ngốc này! Tôi ghét bọn họ, hận bọn họ vì dám làm Diệp Tư Viễn mặc cảm về sự khác biệt giữa mình với mọi người, hận bọn họ vô ý chạm vào vết thương trong lòng anh!

Tôi quay sang Diệp Tư Viễn thấy anh vẫn bình tĩnh nhìn mấy bậc thang trước mặt, ở đó có mấy người bạn học của tôi đang bò xuống.

Tôi nói: “Cũng đâu có gì hay nhỉ, thôi chúng ta trở về thôi.”

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn tôi: “Tiểu Kết, em lên đó chơi đi, anh sẽ đứng đây chờ em, mọi người đều nói cảnh trên đỉnh núi rất đẹp, không dễ gì đến đây, em mau đi đi. Em có máy ảnh nên hãy nhờ bạn học nào đó chụp cho em một tấm ảnh đứng bên cạnh tảng đá khắc hải bạt rồi mang về cho anh xem nhé.”

https://thuviensach.vn

Tôi lắc đầu: “Em không đi. Anh không đi, chỉ có một mình thì em lên đó làm gì.”

Diệp Tư Viễn dịu dàng cười, nhưng nụ cười của anh lại mang theo sự khổ sở.

Anh nói: “Tiểu Kết, không phải anh không muốn đi với em mà thật sự là đoạn đường này anh không thể đi nổi. Em xem, chúng ta cũng đến đây rồi, chỉ còn một chút nữa thôi, em không đi sẽ tiếc lắm đấy.”

Tôi bảo: “Ai nói thế! Núi Linh Đang có đoạn đường này là quan trọng nhất, tóm lại anh không đi thì em cũng không đi, chúng ta đi xuống.”

Nói xong tôi liền xoay người đi xuống.

Diệp Tư Viễn không thể kéo tôi lại đành gọi: “Tiểu Kết!”

Tôi quay đầu nghe anh nói: “Tiểu Kết, em lên đó chơi đi, nếu không anh sẽ cảm thấy khó chịu trong lòng.”

Tôi nhìn anh, biết anh không có cách nào cùng tôi đi đoạn đường này, biết anh rất buồn phiền vì không thể đi cùng tôi, nếu tôi bỏ lỡ mất cảnh đẹp, anh sẽ đau lòng, sẽ tự trách mình, cho nên anh muốn tôi lên đó dạo một vòng.

Nhưng mà Diệp Tư Viễn, anh không hiểu em sao! Sao em có thể để anh đứng đây một mình còn em bỏ lên kia chơi? Những thứ này không thể nói là cảnh đẹp, là kỷ niệm được, tất cả chỉ là chó má mà thôi!

Trong mắt em, bọn chúng không bằng một sợi tóc của anh đâu!

Lúc chúng tôi đôi co với nhau thì có vài nam sinh lớp tôi đang bò xuống, hai người trong số bọn họ đã từng theo đuổi tôi.

https://thuviensach.vn

Bọn họ nhìn tôi và Diệp Tư Viễn, có lẽ đã đoán được chuyện gì xảy ra nên cười cười chào hỏi.

Nam sinh A nói:”Trần Kết, lên đỉnh núi chưa? Cảnh tượng thật là đẹp.”

Nam sinh B nói:”Aizz, bạn trai của cậu hình như không leo lên được phải không? Đoạn đường này nhìn vậy thôi chứ cũng không hiểm trở lắm đâu, đi một lát là tới nơi rồi.”

Nam sinh A lại nói: “Cậu đi thì đương nhiên là nhanh rồi, Diệp Tư Viễn không giống bọn mình mà.”

Nam sinh C dường như không nghe nổi nữa liền thúc giục:”Đi mau, 4 giờ còn phải tập trung nữa đấy, Trần Kết, bọn mình đi trước nhé, hai người cũng phải nhanh lên đấy, lớp chúng ta không còn ai ở trên đỉnh núi đâu, hẹn gặp lại.”

Sau đó cậu ta kéo hai tên nam sinh cặn bã kia rời đi.

Tôi nhìn bóng bọn họ đi xa rồi mới quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn, nhìn anh rất bình tĩnh nhưng sự bi ai trong mắt anh lại không giấu được tôi.

Tôi bực mình nhìn đoạn “thang trời”.

Sau đó, tôi lấy một cái dây buộc tóc trong túi buộc gọn mái tóc.

Không thèm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tư Viễn, tôi tháo balô trên lưng của anh xuống rồi đeo lên vai, sau đó bò lên đỉnh núi.

Diệp Tư Viễn ở phía sau nói to: “Tiểu Kết, em nhớ cẩn thận đấy!”

Tôi cắn răng một hơi bò lên tới đỉnh, không để ý đến anh. Tôi không mắc chứng sợ độ cao, cộng thêm chân tay phối hợp với nhau rất tốt, cho nên quá trình leo không mấy khó khăn.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng trên cao nhìn xuống dưới, Diệp Tư Viễn ngửa đầu nhìn tôi.

Anh đứng thẳng người, hai cánh tay áo rủ xuống bên cạnh, tôi không nhìn được rõ nét mặt của anh, nhưng tôi biết anh nhất định rất lo lắng cho tôi, lại bởi vì không thể đi cùng tôi mà tự trách mình vô dụng.

Tôi bỏ balô đang đeo trên người xuống, bỏ cả cái túi khoác chéo người, đặt chúng lên bụi cỏ, sau đó cởi cái áo khoác buộc bên hông và mũ đang đội trên đầu.

Rồi tôi bò xuống dưới với Diệp Tư Viễn.

Tôi bảo: “Diệp Tư Viễn, em dẫn anh lên trên kia nhé.”

Tôi cực kỳ bình tĩnh, còn Diệp Tư Viễn thì kinh hãi, anh ngẩng đầu nhìn bậc thang nói với tôi: “Tiểu Kết, chỉ sợ không được.”

“Em bò lên rồi, nhìn thì rất dốc nhưng thật ra không dốc như chúng ta nghĩ đâu.”

“Nhưng mà… Anh không có tay, không thể bò lên được!”

“Diệp Tư Viễn, cánh tay của anh vẫn còn một chút mà, thử xem có kẹp được vào cái xích sắt kia không?” Tôi chỉ vào lan can bằng sắt cạnh bậc thang.

Anh nheo mắt lại, suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh cũng không biết nữa.”

“Vậy chúng ta thử xem sao, anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không để cho anh ngã xuống đâu.”

Anh nhìn tôi: “Nếu anh ngã thật thì sao?”

Tôi lập tức trả lời: “Em sẽ ngã xuống cùng anh!”

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn lắc đầu nói: “Tiểu Kết, anh muốn em hứa với anh, nếu như anh không cẩn thận bị ngã, em nhất định phải nắm chặt lấy xích, bảo vệ tốt bản thân mình.”

“Em sẽ không để anh ngã.”

“Em phải hứa với anh đã, nếu không thì anh không đi lên.”

Suy tư một lát, tôi đồng ý: “Được rồi, em hứa, nhưng mà em nhất định sẽ không để cho anh ngã đâu.”

Diệp Tư Viễn cười rộ lên để lộ hàm răng trắng và má lúm đồng tiền: “Anh tin em. Vậy chúng ta thử xem.”

Chúng tôi đi tới bậc thang, ngẩng đầu nhìn bậc thang dốc gần như thẳng đứng, mới vừa rồi tôi vẫn còn vô cùng hung dũng, thế mà giờ đây trong long tôi lại cảm thấy hoang mang, đột nhiên Diệp Tư Viễn nói: ”Tiểu Kết, cởi áo khoác trên người ra giúp anh.”

“Cái gì?”

“Bề mặt của áo khoác rất trơn, anh sợ cánh tay của anh không giữ chặt được xích sắt, bên trong anh mặc T-shirt bằng bông, có lẽ sẽ đỡ hơn.”

“À” Tôi kéo khóa áo rồi cởi ra cho anh, bây giờ Diệp Tư Viễn chỉ mặc duy nhất một chiếc áo T-shirt.

Lần đầu tiên tôi trông thấy cánh tay bị cụt của anh nên không quen. Phần còn lại của cánh tay được Diệp Tư Viễn giấu trong tay áo, căn bản là không lộ ra ngoài được, xem ra phần còn lại ấy cũng không nhiều lắm.

Tôi lại làm bò lên, vừa tính toán xem Diệp Tư Viễn đi như thế nào để an toàn và dễ dàng nhất để đến được đỉnh núi.

Và tôi nhận ra điều này thật khó.

https://thuviensach.vn

Tôi bò xuống đối mặt với Diệp Tư Viễn thấy có chút do dự.

Anh hỏi tôi: “Em sao vậy?”

Tôi nói: “Chúng ta cần phải suy nghĩ thêm, bởi vì đường đi quá nguy hiểm.”

Diệp Tư Viễn ngắt lời tôi: “Tiểu Kết, anh quyết định muốn thử một lần, em đồng ý giúp anh nhé?”

Tôi trừng to mắt nhìn anh, sau đó kiên định gật đầu: “Đồng ý! Diệp Tư Viễn, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi thôi!”

Chúng tôi bàn bạc một chút, quyết định để anh đi đằng trước còn mình bò sau lưng đỡ anh.

Chẳng ai có thể chắc chắn rằng nữ sinh cao 1m60 như tôi có thể bảo vệ nam sinh cao 1m82 này hay không nữa.

Nhưng trong thâm tâm tôi lại quyết tâm dù có chết cũng phải nắm chặt dây xích sắt, bảo vệ Diệp Tư Viễn, tuyệt đối không để anh té xuống dưới. Tôi không biết mình lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy nhưng tóm lại là tôi vô cùng quyết tâm.

Mấy bậc đầu, Diệp Tư Viễn dùng phần cánh tay còn lại của anh kẹp vào xích sắt, nương nhờ vào đó nhẹ nhàng leo lên trên. Còn tôi đi sau anh, tay phải nắm xích sắt, tay trái đỡ hông anh, tiếp thêm chút sức để anh bò lên đỉnh núi.

Anh dựa vào bên phải bởi vì phần còn lại của cánh tay phải nhiều hơn tay trái, tôi ngẩng đầu nhìn anh đang lê bước chân lên, khi phần tay phải ấy rời khỏi dây xích cũng là lúc anh đã yên ổn nằm trên bậc thang rồi, phần còn lại của cánh tay trái gắng gượng chống đỡ trên nền đất, chờ đến khi tôi đẩy một cái anh lại bước thêm một bước.

https://thuviensach.vn

Dần dần, chúng tôi đã bò tới giữa đoạn đường, độ dốc lập tức cao hơn trước. Bậc thang gần như thẳng đứng đang ở trước mặt chúng tôi.

Tôi nghĩ có lẽ mình nên đứng ở bên trái Diệp Tư Viễn, tay phải xốc nách anh, còn tay trái sẽ bám vào dây sắt.

Nhưng Diệp Tư Viễn nói: “Tiểu Kết, như vậy không được đâu, em không thể kéo nổi anh.”

Tôi cắn răng đáp: “Có thể kéo được chút nào hay chút đó, anh cũng mau dùng sức đi!”

Anh hiểu ý tôi, vì vậy mỗi khi phần tay bên phải rời khỏi xích sắt thì tôi sẽ dung toàn bộ sức để kéo anh, cho đến khi nó quay lại kẹp sợi dây sắt cũ kỹ ấy mới thôi.

Đường càng ngày càng dốc, mà mỗi bậc thang dưới chân thì càng ngày càng hẹp dần.

Chân của tôi và anh không còn để trên bậc thang được nữa, chỉ có thể chìa sang hai bên, tình huống này đối với hai người cùng leo như chúng tôi mà nói thì quá nguy hiểm.

Và tôi đã bị trượt chân, suýt chút nữa té xuống dưới, cũng may tôi nắm chặt dây xích sắt nên không sao.

Tôi nghĩ nếu Diệp Tư Viễn trượt chân thì sao đây? Anh không có cách tự cứu mình, không lẽ tôi đành trơ mắt nhìn anh ngã xuống?

Không không! Tôi đang suy nghĩ cái gì thế này!

Tôi xua đuổi mấy cái ý niệm xui xẻo trong đầu ra, tiếp tục chuyên tâm kéo Diệp Tư Viễn lên.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi bây giờ vô cùng nhếch nhác, quần áo bị đất cát vấy bẩn, trên mặt mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân ướt đẫm mà không còn thừa một cánh tay nào để lau!

Mồ hôi trượt xuống trên mặt tôi, vài giọt rơi xuống làm nhòe cả tầm nhìn, toàn thân tôi lúc này rất căng thẳng, một tích tắc cũng không dám buông lỏng, chỉ muốn kéo Diệp Tư Viễn lên đúng lúc!

Rốt cuộc đầu chúng tôi chỉ còn cách đỉnh núi gần 2m.

Tôi hổn hển lên tiếng: “Diệp Tư Viễn, sắp đến rồi, cố gắng nữa nào!”

Anh nâng cằm nhìn tôi, tôi thấy trên mặt anh có vài vết bẩn, có lẽ là do anh tỳ mặt và vai trái xuống đất nên mới như vậy.

Anh hổn hển hỏi tôi: “Tiểu Kết, Em có mệt không? Có muốn ngồi nghỉ một lát không?”

Tôi lắc đầu: “Không cần! Đi tới đích luôn đi!”

Anh nói: “Đầu em mồ hôi nhiều lắm đấy.”

Tôi bảo anh: “Diệp Tư Viễn, anh đưa mặt lại đây quệt mồ hôi cho em, nó chảy vào mắt làm em không nhìn rõ đường.”

Tay trái của tôi nắm xích sắt, tay phải ôm người anh rồi cho nên không thể lau mắt được.

Diệp Tư Viễn ghé má vào lau mồ hôi bên khóe mắt cho tôi.

“Được rồi!” Tầm mắt của tôi lại rõ ràng, vừa ngẩng đầu liền phát hiện chỉ còn một chút nữa là đến nơi “Cố lên anh, vài bậc nữa là tới rồi.”

“Ừ!”

https://thuviensach.vn

Chúng tôi dùng hết sức lực của bản thân để tiếp tục bò lên.

Diệp Tư Viễn nhịn không được kêu to một tiếng như tiếng hăng hái của các vận động viên kèm theo hơi thở mãnh liệt nam tính.

“A a a !” Mặt anh do quá gắng gượng mà đỏ bừng, gân xanh nổi đầy trên trán, tôi biết anh đang cố hết sức mình để thực hiện cái nguyện vọng nho nhỏ của tôi.

Đây lần đầu tiên tôi nghe thấy tiếng kêu mạnh mẽ tự cổ vũ mình của anh, bởi vì ngày thường anh luôn ôn hòa nho nhã kể cả khi làm việc bằng chân, chứ không bấn loạn như lúc này, và lần đầu tiên, Diệp Tư Viễn để lộ một mặt cuồng dã của mình trước mặt tôi. Sau đó, tôi không nhịn được bắt chước anh! Tôi hét lên thật to.

Nhưng mà tôi phát hiện cảm giác vừa lấy hơi vừa gào lớn vô cùng sảng khoái, không những thoải mái mà nó còn đem lại sự cổ vũ tinh thần rất lớn .

“A a a” Tôi vừa gọi, vừa dùng sức, còn kêu tên anh “Diệp Tư Viễn! Anh có thể! Diệp Tư Viễn! Anh có thể làm được!”

“A a a !” Diệp Tư Viễn cũng hét lên, mỗi một tiếng anh lại xê dịch một chút.

Tôi cùng anh lien tiếp gào thét, giờ này xung quanh đây không có bất kỳ người nào khác ngoài chúng tôi, cho nên chẳng ai nhìn được hình ảnh chúng tôi ôm nhau điên cuồng bò lên trên như thế nào.

Cuối cùng tay trái của tôi cũng chạm vào bậc cuối cùng. Tôi nghiến răng trồi người lên! Sau đó cả người nằm bẹp trên mặt đất, đưa tay xốc nách Diệp Tư Viễn lôi anh lên theo.

Diệp Tư Viễn đạp mạnh hai chân rồi lăn một vòng đẹp mắt trên đỉnh núi.

https://thuviensach.vn

Tôi và anh nằm song song ngửa mặt lên trời phì phò thở.

Đầu tôi lúc này trống rỗng, vài phút sau vẫn chưa phản ứng kịp, chuyện vừa mới xảy ra tựa như một giấc mộng vậy. Giờ đây tôi đang nằm trên mặt đất ngắm nhìn bầu trời mênh mông bát ngát, từng cụm mây trắng trôi lơ lửng, thỉnh thoảng còn có một đàn chim chao lượn tạo thành những đường nét đẹp mắt trên bầu trời xanh thẳm, và tôi còn nghe thấy nhịp thở thật sâu của Diệp Tư Viễn.

Tôi nghiêng đầu, Diệp Tư Viễn cũng nghiêng đầu.

Chân anh đạp trên mặt đất, ngực anh phập phồng.

Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi.

Chúng tôi nhìn đầu tóc bết mồ hôi của nhau, hai gò má và quần áo bị vấy bẩn mà không nhịn được cười.

Chúng tôi càng cười càng vui vẻ, càng cười càng lớn tiếng, cuối cùng tôi và Diệp Tư Viễn đều ngoác miệng ha ha cười lớn .

Tôi vừa cười vừa nói: “Diệp Tư Viễn, anh làm được rồi.”

Diệp Tư Viễn đáp: “Tiểu Kết, em cũng làm được rồi, cuối cùng chúng ta cũng lên đến đỉnh núi.”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tối Nay Chú Ý An Toàn Nhé!

Edit & Beta: BTD

Tôi nằm nghỉ khoảng năm phút đồng hồ mới bò dậy, đi lấy cái di động để trong ba lô lúc nãy tôi vứt trên thảm cỏ để xem đồng hồ, không ngờ đã gần 3 giờ rồi.

Tôi quay lại đặt mông ngồi bên cạnh Diệp Tư Viễn, nói: “Muộn rồi, chúng ta phải đi ngắm cảnh nhanh để còn xuống núi tập trung với mọi người.”

Diệp Tư Viễn vẫn nằm trên mặt đất nhìn tôi, hơi thở của anh đã bình thường trở lại: “Tiểu Kết, em phải giúp anh xuống núi, hông anh rất mỏi sợ rằng không đủ sức đi xuống, đến ngồi cũng không ngồi dậy nổi rồi.”

Tôi đau lòng vội vàng đỡ vai nâng lưng cho anh ngồi dậy.

Anh nói: “Em đi lấy khăn giấy ướt đi, người chúng ta đều bẩn hết rồi.”

Tôi nhìn cái áo T-shirt trắng của anh bị lấm bẩn không nhịn được bật cười rồi chạy đi lấy hai tờ giấy ướt tỉ mỉ lau mặt cho anh. Lúc này tôi mới phát hiện ra bàn tay của mình rất đau, thì ra bàn tay trái bị xích sắt mài đến rách da, chảy một chút máu, còn bàn tay phải cũng đỏ bừng.

Diệp Tư Viễn thấy lòng bàn tay tôi bị thương liền nhíu chặt lông mày, sau đó anh mím môi không lên tiếng.

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Anh đừng có nghĩ linh tinh đấy, em không đau, lát nữa rửa sạch đi là ổn rồi.” Sau đó tôi dùng tờ giấy ướt lau máu.

Diệp Tư Viễn tự trách mình: “Đều tại anh...”

“Không phải đâu! Hơn nữa, em hỏi anh, anh cũng bị thương phải không?”

Anh bị tôi hỏi vậy sửng sốt rồi vội vàng lắc đầu: “Không có.”

“Anh nói dối, từ đầu tới cuối anh đều dùng tay kẹp xích sắt, tay em còn bị cái xích sắt chệt tiệt ấy mài rách ra, nhất định tay anh cũng bị thương, đưa tay cho em kiểm tra!”

“Đừng!” Diệp Tư Viễn bỗng cao giọng, anh rụt vai bối rối nhìn tôi, “Tiểu Kết, em đừng nhìn, có được không?”

Lòng tôi mềm nhũn: “Được rồi, em không nhìn, em đỡ anh đứng dậy, chúng ta cùng nhau đi ngắm cảnh rồi xuống núi.”

“Ừm… em có thể… mặc áo khoác vào giúp anh không?” Tôi biết anh không muốn tôi nhìn thấy cơ thể không lành lặn của anh nên không nói gì thêm, im lặng mặc áo cho anh.

Tôi buộc lại chiếc áo khoác của mình quanh hông, đặt cái ba lô lên lưng Diệp Tư Viễn rồi chúng tôi đi dạo trên đỉnh núi.

Diện tích đỉnh núi không lớn nhưng tầm nhìn thì khá tốt, có lẽ bởi vì đây là ngọn núi cao nhất ở vùng này. Chúng tôi nhìn bốn phía, đâu đâu cũng thấy phong cảnh hùng vĩ tráng lệ của thiên nhiên.

Tôi đứng bên cạnh lan can, đột nhiên hăng hái hét to: “A a a…!”

“A a a…” Tiếng vang từng hồi truyền đến, tôi vui vẻ lại hét:

https://thuviensach.vn

“Diệp… Tư… Viễn… Em… Thích… Anh!”

“Viễn! Thích anh… thích anh… thích anh… anh…” tôi nghe âm thanh của mình quanh quẩn trong vách núi, nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn: “Vui thật, anh cũng thử đi!”

Anh lắc đầu cười, đi tới bên cạnh, cúi xuống thì thầm bên tai tôi: “Trần Kết, anh cũng thích em.”

Tai tôi lập tức đỏ bừng, thấy thế anh vừa cười vừa kèm tặng thêm một câu: “Anh chỉ nói cho em nghe thôi.”

Vào giờ phút này, tôi chìm đắm trong ánh mắt tràn đầy nhu tình mật ý của anh, chỉ ước gì thời gian sẽ dừng lại ở giây phút này, cho dù để tôi già đi nhanh chóng trong đêm nay tôi cũng nguyện ý.

Tôi lôi máy ảnh trong túi ra, tuỳ tiện chụp vài kiểu ảnh thiên nhiên, sau đó cùng Diệp Tư Viễn đi tìm tảng đá khắc hải bạt.

Đến khi tìm thấy tảng đá ấy chúng tôi phát hiện bên cạnh nó còn có một khối đá lớn hơn bị du khách khắc chữ lung tung.

Tôi đến gần để nhìn kỹ hơn, toàn là “Ai đó yêu ai đó”, “Ai đó đến chỗ này du ngoạn”,... Tôi nổi hứng nghịch ngợm chạy đi tìm một viên đá nhỏ, sắc nhọn học người ta khắc chữ lên tảng đá.

Diệp Tư Viễn nói: “Tiểu Kết, em định làm cái gì thế? Phá hư của công đấy!”

“Ha ha ha ha ha!” Tôi cười nhạo anh, “Anh đúng là đồ cổ hủ, đâu phải chỉ mình em khắc đâu, đây là lãng mạn, anh có hiểu không?”

Nói xong, tôi vạch một dòng chữ lên góc của tảng đá. “Tư Viễn & Tiểu Kết từng tới đây du ngoạn”, sau đó còn vẽ thêm mấy hình trái tim nguệch

https://thuviensach.vn

ngoạc ở bên cạnh.

Khắc xong tôi ném viên đá nhỏ đi, phủi tay cười: “Quá đẹp! Tư Viễn, anh mau tới xem đi.”

Diệp Tư Viễn đi đến nhìn rồi cũng cười: “Không biết có bị ai mài đi không.”

“Mặc kệ nó! Chúng ta nhớ là tốt rồi.” Tôi cười hì hì nói “Em và anh đi ra kia chụp ảnh đi, chắc chắn Đường Duệ coi thường anh, cho rằng anh không lên nổi đỉnh núi nên em phải làm hắn mở to mắt khi nhìn thấy tấm ảnh này mới được!”

Diệp Tư Viễn nói: “Lúc nãy trước mặt Đường Duệ anh không phải vì khẩu khí đâu, mà chỉ vì em đấy.”

Lòng tôi lập tức mềm nhũn, đáp: “Em biết chứ, nhưng mà Diệp Tư Viễn, chúng ta còn chưa chụp chung tấm ảnh nào, bây giờ em tìm một vị khách nào đó chụp cho em và anh một tấm nhé, được không?”

Cuối cùng anh cũng đồng ý, nhưng sau đó tôi chờ mãi mà chẳng có du khách nào lên đây.

Thật lâu sau tôi mới nhìn thấy một đôi nam nữ đi tới, tôi lập tức chạy đến định bắt chuyện rồi mở miệng nhờ bọn họ chụp ảnh hộ, nhưng bọn họ là người nước ngoài.

Tôi vơ vét hết vốn tiếng anh tồn tại trong đầu để nói câu “Xin chào, hãy giúp chúng tôi chụp một kiểu ảnh.” nhưng mà tôi không nhớ từ chụp ảnh là gì, mãi sau mới nghĩ ra là “photo”, không ngờ Diệp Tư Viễn đã bước tới rồi nói tiếng anh lưu loát nhờ bọn họ.

Người đàn ông luôn miệng “Ok, ok.”, liền đi tới rồi cầm cái máy ảnh trong tay tôi, tôi hưng phấn chạy đến đứng bên cạnh tảng đá khắc hải bạt

https://thuviensach.vn

cùng Diệp Tư Viễn, vòng tay thân mật ôm eo anh rồi nở nụ cười ngọt ngào.

Người đàn ông chụp cho chúng tôi khá nhiều kiểu, sau đó anh ta trả máy ảnh cho tôi và quay sang nói chuyện với Diệp Tư Viễn. Tôi đứng ké bên cạnh nghe không hiểu gì, xem ra kỳ thi tiếng anh cấp bốn sắp tới không qua nổi rồi.

Một lúc sau tôi thấy cái anh nước ngoài đó liên tục gật đầu mỉm cười, Diệp Tư Viễn mới giới thiệu cho tôi biết: "Đây là Mark, đến từ Australia, còn đây là vợ anh ấy – Jane, anh đã nhờ bọn họ giúp chúng ta xuống dưới. Chứ anh thấy nếu chỉ dựa vào hai chúng ta thì không chắc có thể xuống được."

Tôi đờ người không ngờ, nhưng nghĩ lại cũng thấy đúng.

Ngắm phong cảnh xong, chúng tôi chuẩn bị quay về cùng hai vợ chồng người nước ngoài mới làm quen, vừa nhìn dãy bậc thang đi xuống tôi liền hoảng hồn, ôi mẹ ơi! Thật đúng là rất chóng mặt, quả thật vô cùng nguy hiểm nếu không có ai giúp chúng tôi đi xuống.

Lúc này Mark cởi áo khoác đưa cho vợ của anh ta – Jane, dáng người của người này cao lớn to con, còn cao hơn cả Diệp Tư Viễn nửa cái đầu, cánh tay anh ta toàn bắp thịt nổi cuồn cuộn. Jane đi xuống trước, Mark theo sát đằng sau, một tay anh ta nắm xích sắt, còn nửa người xoay lại, ý bảo Diệp Tư Viễn bắt đầu đi xuống.

Tôi đeo ba lô của Diệp Tư Viễn, nhìn anh ngồi trên thềm cỏ trước bậc thang, từ từ duỗi cặp chân ra, sau đó anh dịch mông từng chút từng chút cẩn thận đi xuống.

Khi anh hoàn toàn đứng trên bậc thang thì Mark vươn cánh tay cường tráng đỡ lấy người anh. Diệp Tư Viễn lập tức xoay nửa người lại, dùng phần còn lại của cánh tay phải kẹp vào dây xích sắt, Mark bảo vệ anh tốt lắm, cả hai cùng nhau từ từ đi xuống.

https://thuviensach.vn

Thấp thỏm trong lòng tôi tạm thời lắng xuống.

Dưới sự giúp đỡ của Mark, Diệp Tư Viễn đã bình an xuống núi, trái tim nhỏ bé của tôi lúc này mới trở về vị trí vốn dĩ của nó. Trước khi đi, Diệp Tư Viễn và Mark lại nói vài câu với nhau, tôi thấy Mark không ngừng nhìn sang tôi, sau đó anh ta còn mỉm cười giơ ngón cái lên với tôi.

Cuối cùng, Mark ôm Diệp Tư Viễn, vỗ mạnh lên lưng anh, sau đó vẫy tay với chúng tôi rồi hai vợ chồng bọn họ cùng nhau đi về.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa dần, tôi quay sang hỏi anh đã nói gì với Mark.

Diệp Tư Viễn đáp: “Anh ta hỏi anh rằng, anh đã gặp phải chuyện gì bất hạnh mà lại bị như vậy, anh nói lúc anh còn nhỏ bị điện cao thế đánh rụng cả hai cánh tay, anh ấy khen anh giỏi, rồi hỏi anh leo lên đỉnh núi bằng cách nào, anh nói bạn gái anh giúp anh đi lên, thế là anh ta khen em giỏi, anh ta còn nói rằng tình cảm của chúng ta vô cùng trân quý, khuyên chúng ta phải biết nâng niu gìn giữ nó.”

Tôi vui vẻ vỗ tay cười: “Hôm nay gặp được hai người nước ngoài không tệ, thật may là gặp được bọn họ, bằng không chúng ta không biết bao giờ mới xuống được.”

Diệp Tư Viễn cũng cười, anh nói: “Mark còn nói, em là cô gái Trung Quốc xinh đẹp nhất mà anh ta được gặp, không chỉ đẹp bề ngoài mà tâm hồn của em cũng rất đẹp.”

“Ha ha ha ha ha!” Tôi cười hả hê, “Đừng có khen em như vậy, em sẽ bay lên trời mất.”

“Người ta mới khen mấy câu mà em đã như vậy à?” Diệp Tư Viễn lắc đầu, “Em thật không có tý khiêm nhường nào.”

https://thuviensach.vn

“Dừng, em đây không tin anh nhận được lời khen ít hơn em đâu, từ nhỏ em được người ta khen là xinh đẹp, chắc chắn anh cũng được khen là cao ráo đẹp trai đúng không? Thôi coi như chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân đi!”

“Em sai rồi.” Diệp Tư Viễn cúi đầu, “Mặc dù người ta khen anh có ngoại hình đẹp, nhưng bình thường luôn luôn kèm theo một vế, đáng tiếc là hai cánh tay không còn. Mỗi lần nghe thấy lời bình như vậy, em nghĩ anh sẽ thấy vui sao?”

Tôi không biết anh đang nghiêm túc hay chỉ nói đùa, mở to hai mắt, một lát sau tôi mới lên tiếng: “Diệp Tư Viễn, chúng ta xuống núi thôi, muộn lắm rồi.”

Anh nhìn tôi một cái thật sâu rồi gật đầu đồng ý, chúng tôi lại tiếp tục lên đường quay về khu nhà trọ.

Đúng 4h40 chúng tôi có mặt ở nơi khu nhà trọ.

Vừa vào quán trọ liền thấy bạn lớp trưởng đang ngồi trong phòng khách chờ chúng tôi, nói là phòng khách nhưng thật ra chỉ là một chỗ nho nhỏ làm thủ tục thuê phòng mà thôi. Có một bộ ghế sa lông hình chữ U, bên cạnh có mấy cái giá hàng be bé xem như là siêu thị tự chọn.

Lớp trưởng nói: “Trần Kết, sao giờ cậu mới đến đây, mình gọi điện thoại cũng không thấy cậu nghe.”

Tôi nói: “A, xin lỗi, mình để im lặng nên không biết cậu gọi.”

“Thôi được rồi, là thế này, lúc trước cậu nói thuê riêng một phòng cho bạn trai cậu đúng không, nhưng mà thật xin lỗi, bởi vì cái quán này quá nhỏ, không có nhiều phòng cho thuê, ngoài chúng ta còn có các du khách khác. Lớp chúng ta có mấy bạn nam sinh phải chen 3 người 1 phòng rồi,

https://thuviensach.vn

bạn trai cậu đành phải ở chung phòng với anh họ Đường Mầm, cậu thấy thế có ổn không?”

Tôi nhảy dựng lên: “Đường Duệ? Không được! Tuyệt đối không được!”

“Tại sao vậy?” Phản ứng của tôi quá lớn khiến lớp trưởng giật mình.

“Nếu ở cùng phòng với Đường Duệ, không bằng mình đây xuống núi luôn cho xong.” Tôi nhướng mày nói.

“HIện tại chân núi không có xe buýt qua lại đâu, kể cả taxi.”

“Mình không cần biết, có chết mình cũng không để Diệp Tư Viễn ở cùng phòng với Đường Duệ.”

Lúc này, Diệp Tư Viễn lên tiếng: “Tiểu Kết, không sao đâu, chỉ một buổi tối thôi.”

“Không được!” Tôi từ chối thẳng thừng.

Đúng lúc đó Vương Giai Phân bước vào cái siêu thị nhỏ này để mua đồ.

Cô ấy nhìn thấy tôi liền chạy tới: “Trần Kết, cậu mới về à, mình và cậu chung phòng nhé, 306.”

Tôi bảo cô ấy chờ tôi: “Aizzz, lát nữa chúng ta sẽ nói chuyện sau.” Sau đó tôi tiếp tục cuộc thương lượng với lớp trưởng: “Có thể bảo Đường Duệ chịu khó chen vào ở một phòng với các nam sinh khác hay không?”

Lớp trưởng đáp: “Cậu nghĩ lại một chút, người ta 3 người một phòng, còn bạn trai cậu 1 mình một phòng.”

Tôi nói: “Lúc trước không phải cậu đã hứa với mình rồi sao, phải giữ lời hứa chứ.”

https://thuviensach.vn

Lớp trưởng đáp: “Mình thật sự hết cách rồi, mình đợi cậu gần 1 tiếng đồng hồ chỉ để thảo luận về việc này thôi.”

Diệp Tư Viễn chen vào: “Tiểu Kết, thôi nào, như thế cũng được.”

“Không được!” Tôi nhìn anh chằm chằm, thầm nghĩ đáng nhẽ anh phải là người cùng chung chiến tuyến với tôi chứ, tôi làm vậy là vì ai!

Cái tên Đường Duệ kia chính là người phản xã hội trời sinh, tôi tuyệt đối không yên tâm khi để Diệp Tư Viễn ở cùng với anh ta, có trời mới biết khi đóng cửa vào anh ta sẽ làm nhục Tư Viễn như thế nào.

Vương Giai Phân rốt cuộc hiểu đầu đuôi câu chuyện, cô ấy suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Mình có đề nghị này không biết các cậu có đồng ý không, mình sẽ ở chung phòng với Tiểu Yến, Tiểu Anh, còn Diệp Tư Viễn và Trần Kết sẽ ở phòng 306, nam sinh chen nhau 3 người một phòng chắc không đủ đâu, gọi 1 người sang ở với Đường Duệ đi, còn nữ sinh chúng ta nhỏ người nên khồn sao cả.”

Tôi nghe thì sửng sốt.

Lớp trưởng lắp bắp: “Cái này... nói thế nào nhỉ, chủ nhiệm bảo nam nữ không được ở chung phòng.”

Vương Giai Phân nói: “Cậu không nói thì ai biết.”

Tôi thấy vẻ mặt của Diệp Tư Viễn vô cùng bối rối,chắc chắn là anh cảm thấy xấu hổ vì mình chiếm chỗ của Vương Giai Phân, nhưng lại thật sự không muốn ở cùng với Đường Duệ.

Cuối cùng vẫn là tôi ra tay: “Giai Phân, cậu đồng ý nhường giường cho Diệp Tư Viễn không?”

Vương Giai Phân cười: “Mình đồng ý mà.”

https://thuviensach.vn

Tôi nói: “Vậy thì quyết định như thế đi, cám ơn cậu, Giai Phân!”

Tôi không ngờ Vương Giai Phân lại tốt đến thế.

Cô ấy tủm tỉm cười: “Khi nào về trường đừng quên mời mình một bữa.”

“Không quên được, mình yêu cậu chết đi được.” Tôi ôm chặt đến nỗi cô ấy phải kêu toáng lên: “Ai u, cậu thật buồn nôn, hai người các cậu mau về phòng đi, mình sẽ sang chuyển đồ.”

Tôi quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn cười một cái, cuối cùng anh không phải ở cùng với cái tên biến thái kia nữa.

Hành lý của Vương Giai Phân vẫn chưa mở ra, cho nên bây giờ chuyển đi vô cùng nhanh chóng và nhẹ nhàng, trước khi đóng cửa rời đi, cô ấy còn len lén len lén như tên trộm kéo tôi ra cạnh cửa, nhỏ giọng thì thầm: “6 giờ đi ăn cơm nhé, còn nữa, hai người... tối nay nhớ chú ý an toàn nhé.”

Nửa ngày sau tôi mới hiểu ý của cô ấy, mặt lập tức đỏ bừng.

Cô ấy cười hì hì đóng cửa giúp chúng tôi, tôi quẫn bách quay vào nhìn gương mặt mệt mỏi của Diệp Tư Viễn, anh đang ngồi bên mép giường nhìn tôi, tự nhiên tôi thấy mặt mình như bị thiêu đốt, nhiệt độ cứ tăng vùn vụt.

Đáng thương cho tôi bây giờ phải làm rõ một chuyện.

Tôi và Diệp Tư Viễn sẽ cùng nhau trải qua màn đêm dài đằng đẵng này.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Nhưng Anh Là Chính Anh, So I Believe

Edit & Beta: BTD

Nhà trọ này chỉ là một khu nhà gia đình nho nhỏ cho thuê, cái gọi là phòng vip có phòng vệ sinh bên trong mà cũng chỉ chiếm khoảng 10m2 thôi, hai cái giường nhỏ đặt song song nhau dài rộng hơn 1m, đồ đạc trong phòng khá đơn sơ nhưng coi như đầy đủ cả.

Tôi mở túi lấy khăn mặt và quần áo của Diệp Tư Viễn, còn 1 tiếng nữa mới tới giờ ăn tối cho nên chúng tôi phải đi tắm trước đã.

Hôm nay lăn một vòng trên đỉnh núi đều bận hết rồi, tý nữa đi ăn cơm phải sạch sẽ một chút.

Tôi hỏi Diệp Tư Viễn: “Em tắm xong rồi anh tắm nhé?”

Anh lắc đầu, sau đó lại gật đầu: “Anh tắm mất thời gian lắm, tý nữa lau rửa qua loa thôi, tối về sẽ tắm lại.”

Tôi nói được rồi bước vào phòng tắm.

Cái phòng vệ sinh này rất chật chội, trong này chỉ có một cái vòi hoa sen nhỏ, bồn cầu tự hoại và một cái thau rửa mặt cũng nhỏ.

Tôi đứng dưới vòi sen, đón nhận từng dòng nước ấm áp, cảm thấy cả người cứng ngắc, kiểu này sáng mai tỉnh dậy sẽ đau nhức toàn thân. Tôi tắm rửa gội đầu sạch sẽ rồi lau khô người, mặc váy ngủ đi ra ngoài.

Diệp Tư Viễn vẫn ngồi ở mép giường, khi thấy tôi anh liền sửng sốt.

https://thuviensach.vn

Mái tóc dài của tôi ướt sũng, tay cầm cái khăn bông lau đầu.

Mà tôi chỉ mặc một chiếc váy ngủ dài tới đầu gối, bên trong không mặc bra.

Tôi từng không mặc gì trước mặt anh nên tôi không cần làm vẻ ngượng ngùng làm cái gì.

Diệp Tư Viễn dịu dàng gọi tôi: “Tiểu Kết, tới đây, cho anh nhìn lòng bàn tay của em đi.”

Tôi nghe lời đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh, mở bàn tay cho anh nhìn, lòng bàn tay tôi lúc này trắng bệch, nhưng mà dù sao thì vết thương cũng đỡ nhiều rồi, tay phải không bị chảy máu nên bây giờ khỏi hẳn rồi, tay trái thì không thể khỏi nhanh như thế được vì nó bị rách da.

Diệp Tư Viễn đau lòng hỏi tôi: “Em có đau không?”

Tôi lắc đầu.

Anh cúi đầu hôn vào lòng bàn tay trái của tôi: “Tiểu Kết, em đừng để bản thân bị thương nữa nhé, nếu không anh sẽ rất rất đau lòng.”

Tôi nói: “Diệp Tư Viễn, em hứa với anh từ nay về sau sẽ bảo vệ mình thật tốt.”

Anh cười: “Anh đi tắm đã, lát nữa chúng ta sẽ đi ăn cơm.”

Tôi bỗng nhớ ra 6h phải ăn cơm cùng lũ bạn lớp tôi, có mấy nam sinh đáng ghét, còn đáng ghét hơn cả Đường Duệ khiến tôi nhức đầu, liền hỏi anh: “Anh có muốn chúng ta đi ăn riêng không?”

Anh trả lời: “Không cần đâu, đây là hoạt động tập thể, em nên tham gia.”

https://thuviensach.vn

Tôi bĩu môi, nghĩ thầm trong lòng cái lũ quỷ sứ ấy có bao giờ coi tôi là một phần tử của lớp đâu.

Diệp Tư Viễn còn nói: “Cái cô bạn cùng phòng của em rất tốt, em có thể tham gia các hoạt động với cô ấy.”

Tôi kinh ngạc, thì ra quan hệ giữa tôi với Giai Phân anh đã thấy, không ngờ Diệp Tư Viễn lại là người nhạy cảm đến thế.

Sau khi tôi đồng ý anh mới đứng dậy lấy quần áo rồi cúi người cắn chúng vào miệng vắt lên vai, anh còn thò chân gắp cái gậy có lưỡi câu nhỏ, rồi lại kẹp nó vào miệng đi vào phòng tắm.

Còn tôi bắt đầu sửa sang lại đồ đạc trong túi xách, chúng tôi có mang theo một ít đồ ăn vặt bởi vì tôi thích vừa xem tivi vừa nhấm nháp vào buổi tối.

Bất chợt tôi nghĩ tới mấy tấm hình chụp chung với Diệp Tư Viễn trên đỉnh núi liền lấy máy ảnh ra xem.

Vừa nhìn tôi đã tức điên, Diệp Tư Viễn được tôi sửa sang lại vô cùng gọn gàng sạch sẽ, gương mặt không có tý vết bẩn nào trừ mái tóc lòa xòa trong gió, anh đang nở nụ cười xinh đẹp, mặt mày hết sức đẹp.

Mà tôi thì sao?

Tôi chen người đứng bên cạnh Diệp Tư Viễn, cũng nở nụ cười như một con ngốc, mặt mũi nhem nhuốc, cái áo T-shirt màu hồng của tôi nhăn nhúm, còn cái áo khoác buộc bên hông cũng thảm hại không kém.

Hình tượng của tôi, nói một chút cũng không khoa trương thì… chẳng khác gì dân tị nạn cả.

https://thuviensach.vn

Trông tôi thế này mà cái anh Mark đó lại bảo là cô gái Trung Quốc xinh đẹp nhất anh ta được gặp, người Úc đúng là đồ lừa gạt!

Nếu là trước kia tôi đã thủ tiêu ngay tấm ảnh này rồi, nhưng bây giờ bên cạnh tôi có Diệp Tư Viễn, nhìn vào tấm ảnh có bóng dáng cao ráo đẹp trai, hai tay áo rủ xuống bên người, lòng tôi lại cảm thấy mềm nhũn.

Bởi vì đây là lần đầu tiên chúng tôi chụp ảnh cùng nhau, cho dù tôi trong ảnh rất xấu nhưng tôi vẫn sẽ trân trọng giữ gìn chúng.

Tôi bật tivi lên xem, mãi cho đến 6 giờ kém 5, Diệp Tư Viễn mới bước ra khỏi phòng tắm.

Tóc hơi ẩm ướt, bây giờ anh mặc một chiếc quần jean và áo T-shirt cổ tròn có hai ống tay áo màu đen.

Tôi để ý cái quần nào của anh cũng… rất đặc biệt, bởi vì dù nó là quần bò, quần ngủ, quần dài quần cộc, toàn bộ lưng quần vẫn là dây thun.

Anh nói với tôi rằng, gia đình anh có một nhà máy may quần áo, cho nên những cái quần này đều được đặt làm theo yêu cầu, kích cỡ lớn nhỏ vừa vặn, chất vải là sợi tổng hợp, kiểu dáng còn rất đẹp nữa. Nghe anh kể tôi mới phát hiện thì ra anh muốn học chuyên ngành thiết kế thời trang là để sau này được vào làm việc ở xưởng may của gia đình.

Diệp Tư Viễn ngồi lên giường, co chân trái đạp trên mặt giường, chân phải gắp cái khăn trên vai xuống rồi lau đầu.

Dây chằng của anh thật dẻo dai, xem ra việc chải đầu cũng khá dễ dàng đối với anh.

Tôi đột nhiên nói: “Diệp Tư Viễn, để em lau đầu cho anh nhé.”

https://thuviensach.vn

Anh sửng sốt nhưng rồi đồng ý, đặt cái khăn lông lên vai rồi hạ chân xuống.

Tôi bò lên giường quỳ gối sau lưng anh, cầm khăn bắt đầu lau tóc, đầu anh thơm quá: “Không phải anh nói không tắm sao?”

Anh đáp: “Chỉ là tắm đơn giản thôi, lát nữa còn tắm thêm lần nữa.”

“Anh ưa sạch sẽ nhỉ.” Tôi cười.

“Không phải, do anh tắm chậm, nên chỉ một chút thời gian như vừa rồi căn bản không sạch được.”

Tôi lau thêm vài cái rồi nói: “Được rồi, em đi thay quần áo sau đó chúng ta đi ăn.”

“Ừ.” Anh ngẩng đầu đáp.

Đến phòng ăn, tôi trông thấy 4 cái bàn ăn lớn nối nhau do lớp tôi đặt trước.

Đương nhiên người đầu tiên tôi tìm là Vương Giai Phân rồi, cô ấy nhìn thấy chúng tôi liền chạy tới chào hỏi.

Tôi và Diệp Tư Viễn đi theo Vương Giai Phân đến một cái bàn đã có 4 nữ 3 nam ngồi, còn lại 2 chỗ được Vương Giai Phân giữ lại cho chúng tôi.

Tôi và Diệp Tư Viễn ngồi bên cạnh nhau, tôi lập tức gọi phục vụ viên lấy cho tôi một cái ống hút để cắm vào cốc nước của anh.

Diệp Tư Viễn lúng ta lúng túng ngồi im tại chỗ.

Thế rồi sau khi các món ăn được bưng lên, Diệp Tư Viễn nghĩ nghĩ rồi mở miệng hỏi những người cùng bàn: “Tôi gác chân lên bàn ăn cơm, không biết mọi người có thấy phiền không?”

https://thuviensach.vn

Nữ sinh ở bàn này gồm có Vương Giai Phân, Thi Tiểu Yến, Mã Anh và bạn gái của một bạn học trong lớp, còn nam sinh cũng toàn là bạn học cả, may mắn là bọn họ đều không phải người theo đuổi tôi hồi mới nhập học.

Nghe anh hỏi vậy tất cả đều đồng thanh: “Không phiền, không phiền.”

Diệp Tư Viễn đặt chân phải lên bàn, ngón chân quắp đôi đũa tôi để bên cạnh cái bát của anh.

Tôi liếc mắt nhìn xung quanh, phục vụ viên rồi khách hàng ở những bàn khác và bạn học ở ba bàn ăn còn lại đều làm như vô tình vô ý thập thò nhìn anh.

Tôi bắt gặp ánh mắt cổ quái của Đường Duệ.

Diệp Tư Viễn không ăn cơm ở nơi công cộng khá lâu rồi.

Thế nên bây giờ tôi có chút lo lắng, tôi đặt tay phải lên đùi trái của anh định mở miệng ngăn cản.

Nhưng anh nghiêng đầu nhìn tôi thì thầm: “Anh không sao đâu, em ăn cơm đi.”

“Ừm. Để em gắp thức ăn cho anh nhé.”

Dứt lời, tay tôi nhanh nhẹn gắp món ngon cho vào cái bát của anh.

Có tôi hỗ trợ nên bữa cơm này của anh tương đối thuận lợi, Diệp Tư Viễn rất cởi mở với những người ngồi cùng bàn, anh chia sẻ kinh nghiệm đi nước ngoài du lịch với bọn họ, còn hàn huyên về ý kiến sáng tạo trong mục quảng cáo và thiết kế đề tài, bởi vì chúng tôi học chuyên ngành quảng cáo cho nên luôn luôn có chung đề tài mỹ thuật với anh.

Diệp Tư Viễn ăn cơm bằng chân rất nhuần nhuyễn, trong suốt quá trình ăn cơm các bạn học nhìn cũng quen, nhất là Vương Giai Phân, từ đầu tới

https://thuviensach.vn

đuôi cô ấy chưa từng dùng ánh mắt khác thường nhìn anh.

Tôi tự nhủ trong lòng rằng sau khi quay về trường, tôi nhất định sẽ đối xử tốt hơn gấp bội lần với cô ấy, cuối cùng tôi cũng tìm được một bạn học nữ yêu quý tôi thật lòng như Uyển Tâm.

Mọi người bắt đầu uống bia, bạn lớp trưởng đã gọi tới bốn két, các nam sinh vô cùng hưng phấn, nam sinh ngồi cùng bàn rót cho Diệp Tư Viễn một cốc, tôi xem xét vẻ mặt anh thấy không có vấn đề gì nên cũng không lên tiếng. Tôi biết tửu lượng của anh khá tốt, uống tý bia này chắc không có vấn đề gì.

Sau đó, ngay cả tôi cũng uống vài cốc, tửu lượng của tôi không tốt lắm, uống hơi nhiều một chút đã chếnh choáng đầu óc rồi, cảm giác như sức nặng cơ thể ở đôi chân dần dần biến mất.

Tôi dựa người vào Diệp Tư Viễn, mắt lờ đờ nhìn xung quanh, Diệp Tư Viễn cúi đầu nói nhỏ bên tai tôi: “Tiểu Kết, em say rồi, chúng ta về phòng nhé.”

Tôi vẫn chưa muốn đi nên ôm chặt eo anh lắc mạnh đầu.

Đường Duệ cầm cốc bia bước tới, có lẽ anh ta đã ngà ngà say rồi nên mặt mới ửng hồng như thế: “Phong cảnh trên đỉnh núi thế nào? Có lên thăm thú một lát không?” Cái vẻ mặt anh ta ranh mãnh.

Tôi lớn tiếng đáp: “Cảnh đẹp lắm! Tôi và Diệp ư Viễn đã lên đó rồi, còn chụp ảnh nữa cơ!”

Đường Duệ sửng sờ: “Ồ! Diệp Tư Viễn à, cậu giỏi thật đấy, đến đây, mình mời cậu một cốc nhé.”

Tôi đứng dậy cướp cốc bia trên mặt bàn lên: “Tôi uống thay anh ấy.”

https://thuviensach.vn

Không chờ Đường Duệ kịp phản ứng, tôi đã uống xong một cốc, còn đánh một cái nấc.

“Tiểu Kết! Em không sao chứ?” Diệp Tư Viễn lo lắng hỏi, tôi lập tức cười hì hì, dựa người vào anh.

Sắc mặt Đường Duệ biến đổi một hồi, ngay sau đó anh ta cũng uống hết cốc bia của mình rồi quay về chỗ ngồi.

Tôi làm cái mặt quỷ lè lưỡi đằng sau lưng anh ta.

Khách ăn cơm ở đây đã đi hết chỉ còn lại bốn bàn bọn tôi. Lớp trưởng liền tìm phục vụ viên mở karaoke, ai uống quá chén liền lảo đảo đi lên hát.

Mọi người gào thét ầm ĩ.

Không biết ai nghĩ ra cái trò để người nào mang người thân đi cùng phải lên trình diễn nữa.

Đã có ba cặp lên hát rồi, tiếp đến bọn họ ồn ào bắt tôi và Diệp Tư Viễn cũng phải tham gia.

Đầu óc của tôi bỗng nhiên tỉnh táo hơn một, bước lên khán đài cầm míc rồi quát: “Mọi người ồn ào quá đấy! Nể mặt mọi người Trần Kết tôi đây sẽ hát một bài, bài hát này dành tặng riêng cho Diệp Tư Viễn, các cậu chống mắt lên mà nhìn mình biểu diễn đây!”

Tôi chọn ca khúc ‘Belief’ của nhóm S.H.E , tuy bài hát này ra đời từ mấy năm trước nhưng tôi vẫn khá thích, vì lời ca của nó và có lẽ một phần vì giọng hát của tôi ngọt ngào giống Selina, thích hợp để hát những bản tình ca ấm áp này. Thật ra thì tôi hát khá hay, những bài hát cần lên giọng cao hơn bài này tôi vẫn hát được.

https://thuviensach.vn

Khúc dạo đầu bắt đầu vang lên, tôi chìm đắm trong thế giới âm nhạc đầy cảm xúc, bỗng tôi như nhớ ra cái gì đó liền đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của Diệp Tư Viễn trong đám đông.

Và rất nhanh, tôi đã nhìn thấy anh.

Anh im lặng ngồi đó ngắm nhìn tôi với ánh mắt sâu thẳm. Tóc đen nhánh, hai gò má trắng mịn nhưng hơi gầy, đôi mắt xinh đẹp, sống mũi cao thẳng, còn cả đôi môi hấp dẫn mà tôi có nếm nhiều đến mấy cũng không thấy đủ.

Anh nhẹ nhàng mím môi lại, bên má trái xuất hiện lúm đồng tiền nho nhỏ.

Tôi chậm rãi mở miệng, hát một bài tặng Diệp Tư Viễn của tôi:

“Em biết mỗi cơn gió thổi rồi sẽ dừng lại

Em cũng biết mỗi đám mây bay rồi sẽ tản đi

But I believe... but I believe...

Bởi vì chúng ta, chúng ta có tình yêu

Em tin rằng tình yêu giữa anh và em nhất định sẽ đơm hoa kết trái

Dù thời gian có trôi nhanh đến mấy thì tình yêu này nguyện không thay đổi

Những điều tốt đẹp trên thế giới này không tồn tại mãi mãi

Nhưng anh là chính anh

So I believe

Giống như mỗi con sông đều đổ về biển cả

https://thuviensach.vn

Anh biết lòng em chỉ nguyện chảy về phía anh

Em nói em yêu anh... chính là em yêu anh...

Đó là lời nói thật lòng từ sâu thẳm trái tim em, xin anh đừng hoài nghi

Em tin rằng tình yêu giữa anh và em nhất định sẽ đơm hoa kết trái

Dù thời gian có trôi nhanh đến mấy thì tình yêu này nguyện không thay đổi

Những điều tốt đẹp trên thế giới này không tồn tại mãi mãi

Nhưng anh là chính anh

So I believe

Tình yêu chân thật ấy sẽ tiếp thêm cho em sức mạnh, giúp em vượt qua mọi thử thách của cuộc đời

Dẫn dắt chúng ta đi vào thế giới tươi đẹp của tình yêu

A…”

Tôi cầm micro cao giọng, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Tư Viễn, mấy cốc bia đã giúp tôi tăng thêm khí thế, chỉ muốn đem tình cảm của mình gửi gắm vào lời ca mình đang hát, sau đó lại hát thêm một lần nữa cho anh nghe:

“Em tin rằng tình yêu giữa anh và em nhất định sẽ đơm hoa kết trái

Dù thời gian có trôi nhanh đến mấy thì tình yêu này nguyện không thay đổi

Những điều tốt đẹp trên thế giới này không tồn tại mãi mãi

https://thuviensach.vn

Nhưng anh là chính anh

Cho nên em tin tưởng

So I believe!”

Tôi vừa dứt lời, các bạn học lập tức vỗ tay nhiệt liệt, thậm chí có nam sinh còn huýt gió.

Tôi đặt micro xuống chạy về phía Diệp Tư Viễn, anh ngồi đó nhìn tôi, dường như nơi đáy mắt anh xuất hiện một tầng sương mù.

Tôi đột nhiên nói: “Diệp Tư Viễn, nhanh, nhanh về phòng, chúng ta về phòng, em... em buồn nôn!”

Chúng tôi lập tức chào mọi người rồi nói quay về phòng, các bạn học vẫn còn điên cuồng ca hát nhảy múa, mọi người đều là thanh niên 20 cho nên ai cũng háo hức đối với những hoạt động sôi nổi này.

Tôi nghĩ nhiều năm về sau, khi chúng tôi dần dần lớn lên, trở thành một công dân có ích cống hiến cho xã hội trên các lĩnh vực, chẳng biết có ai thỉnh thoảng nhớ lại một đêm vui vẻ trên núi này rồi cười thầm trong lòng hay không?

Mỗi con người ai cũng từng có một thời thanh xuân, nếu đã đi qua rồi thì không thể trở lại được nữa.

Mà thanh xuân trong trí nhớ của tôi chính là khi tôi và Diệp Tư Viễn quen nhau.

Thật lâu sau này, khi nhớ lại tất cả những gì đã qua, tôi vẫn cảm nhận sự ấm áp đặc biệt đó để rồi tôi không hề thấy hối hận hay tiếc nuối điều gì.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Em Đã Chuẩn Bị Sẵn Sàng! (H)

Edit & Beta: BTD

Chúng tôi đứng trước cửa phòng, tôi thò tay vào túi anh mò chìa khóa mở cửa, nhưng mà tra chìa vào ổ tới ba lần vẫn không trúng, cuối cùng Diệp Tư Viễn đành phải cởi giày kẹp cái chìa khóa trong tay tôi để mở cửa.

Vừa vào phòng, tôi đã lao ngay tới phòng vệ sinh, quỳ trên nền nhà ôm bồn cầu liên tục nôn.

Diệp Tư Viễn đi sau tôi, nhẹ nhàng nhấc chân vỗ lưng cho tôi.

Anh nói: “Tiểu Kết, về sau anh nhất định không để em uống rượu bia, tửu lượng đã kém như vậy lại còn thích cạn chén với người ta.”

Tôi không thốt nên lời, ho mấy cái, nhổ sạch đờm rồi nói: “Em đi tắm đây, trên người toàn mùi thuốc lá và mùi bia rượu, hôi chết đi được.”

Anh lo lắng dặn dò: “Em nhớ cẩn thận kẻo trượt chân ngã đấy.”

Tôi cười hì hì: “Yên tâm yên tâm! Khả năng thăng bằng của em tốt lắm!” Sau đó tôi vừa hát “belief”, vừa cầm khăn bông và quần áo đi vào phòng tắm.

Tôi tắm gội vô cùng kỹ càng, cái miệng sau khi nôn rất khó chịu nên tôi lại đánh răng thêm hai lần, sau khi hoàn tất các thủ tục vệ sinh cá nhân tôi mới mặc quần áo ngủ đi ra ngoài, nằm vật trên lên giường.

https://thuviensach.vn

“A… hôm nay mệt chết em! Bây giờ chỉ muốn đánh một giấc thôi.” Tôi ôm gối, lật người nhìn Diệp Tư Viễn hỏi “Bao giờ anh đi tắm?”

Anh đáp: “Bây giờ.” Nói xong anh nhấc chân cầm quần áo.

Tôi nói với đằng sau lưng: “Diệp Tư Viễn, tý nữa chúng ta cùng xem tivi nhé, em ngủ một lát, tắm xong anh nhớ gọi em dậy đấy.”

“Tiểu Kết, em ngủ đi.” Anh cười cười nhìn tôi, cúi người kẹp quần áo đặt lên vai rồi đi vào phòng tắm.

Tôi cuốn chăn lăn lộn trên giường, trong lòng bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây, không biết vì sao khi nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm tôi lại tò mò tưởng tượng xem tối nay tôi và Diệp Tư Viễn sẽ xảy ra chuyện gì.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên hai chúng tôi có sự tiếp xúc thân mật ở phòng anh, mặt lập tức nóng bừng. Từ đó về sau, mỗi lần tôi đến phòng chơi, anh không dám nằm trên giường với tôi nữa, lúc nào cũng nghiêm trang ngồi ở bàn vừa nói chuyện vừa xem phim cùng tôi.

Nhưng mà đêm nay thì khác, bởi vì chỉ có hai chúng tôi trong căn phòng này! Trái tim nhỏ bé của tôi cứ đập thình thịch suốt, tôi linh cảm rằng sắp có chuyện gì đó quan trọng diễn ra.

Thế nhưng tôi chưa kịp nghĩ ra đó là chuyện gì đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

* * *

Đến khi tôi mơ hồ tỉnh lại, cả căn phòng đã bị bóng tối bao trùm. Không gian vô cùng tĩnh lặng.

Tôi nhắm mắt lại rồi lại mở ra, dần thích ứng với bóng tối. Rèm cửa sổ của căn phòng này rất mỏng, vả lại không được kéo kín nên ánh trăng xen

https://thuviensach.vn

qua các kẽ hở len vào trong phòng, bên ngoài căn phòng này chỉ có núi nên chắc chắn không ai có thể nhìn thấy chúng tôi, nguồn ánh sáng yếu ớt duy nhất trong phòng tỏa ra từ cái đèn nho nhỏ ở phòng vệ sinh, tôi mò mẫm tìm điện thoại để trên cái tủ ở đầu giường xem đồng hồ, bây giờ đã hơn 11 giờ đêm rồi.

Vậy là tôi đã ngủ được gần 3 tiếng.

Tôi cảm thấy men say trong người không còn nhiều, cái dạ dày đáng thương cũng không còn khó chịu.

Tôi ngồi dậy nhìn sang cái giường bên cạnh, một bóng người cao lớn đang say ngủ, khoảng cách giữa chúng tôi chỉ là một lối đi nhỏ,cho nên duỗi thẳng chân là có thể chạm vào cái chăn bên đó rồi.

Diệp Tư Viễn đang quấn chăn ngủ, tiếng hít thở đều đều của anh nhẹ nhàng vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Tôi hoàn toàn tỉnh ngủ. Đột nhiên tôi rất muốn ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của anh, tôi nghĩ nhất định là rất đáng yêu.

Tôi nhẹ nhàng ngồi dậy chạy sang giường anh, vén một góc chăn lên lặng lẽ chui vào.

Anh nằm nghiêng đưa lưng về phía tôi, tự dưng bị tôi tập kích bất ngờ nên giật mình tỉnh giấc.

Diệp Tư Viễn mơ màng hỏi: “Hửm?... Tiểu Kết, sao vậy?”

Tôi dán ngực vào lưng anh, tay trái bò lên hông ôm chặt eo anh, nói: “Không có chuyện gì đâu, em chỉ muốn ngủ với anh thôi mà.”

Anh chậm rãi xoay người đối mặt với tôi, vì căn phòng quá tối nên tôi không nhìn rõ mặt anh mà chỉ nghe được giọng nói trầm ấm của anh:

https://thuviensach.vn

“Ngoan nào, Tiểu Kết, cái giường này chật lắm, em quay về giường mình ngủ đi.”

“Em không muốn!” Tôi nũng nịu từ chối, dùng sức ôm chặt anh không chịu buông tay.

Anh cựa quậy người, khó xử nói: “Tiểu Kết... em... em như thế này, anh sẽ rất khó chịu.”

Tôi nháy mắt, từ từ phân tích lời nói của anh, tôi hiểu ý anh nhẹ nhàng nói: “Diệp Tư Viễn, thật ra thì em có chuyện muốn nói với anh, cái chuyện chúng ta làm lần trước ở phòng anh còn chưa xong đâu nhé.”

Nghe tôi nói xong, anh trầm mặc, cả người cứng đờ.

Một lát sau Diệp Tư Viễn mới mở miệng: “Tiểu Kết, em còn quá...”

“Stop!” Tôi nhanh chóng ngắt lời anh, “Diệp Tư Viễn, đừng có mà nói quá nhỏ chó má gì với em nữa, hoặc là không làm bây giờ, hoặc là không nói nhảm mà hãy chuẩn bị cho tốt! Hôm nay em đã hát tình ca thổ lộ với anh trước mặt bao nhiêu người, anh cũng phải bày tỏ với em chứ, mà em không cần gì đâu, chỉ cần anh lấy thân báo đáp là được!”

Anh nghe vậy liền cười đến rung người.

Tôi chờ đợi câu trả lời của anh, một lát sau anh nói: “Tiểu Kết, vậy anh hỏi em một lần cuối nữa thôi, có được hay không?”

“Được, anh hỏi đi!”

“Em chắc chắn rằng mình đã sẵn sàng và không hối hận chứ?”

“Em không hối hận và em đã sẵn sàng.” Tôi vô cùng nghiêm túc trả lời.

https://thuviensach.vn

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng thở dài của anh, đang định lên tiếng thì anh đã hôn môi tôi.

Căn phòng tối đen như mực thế này mà anh vẫn nhắm chuẩn mục tiêu.

Tôi biết anh dùng hành động này là để hưởng ứng đề nghị của tôi.

Tôi nếm vị bạc hà mát lạnh trong miệng anh, hưởng thụ cảm giác tê dại khi lưỡi anh trêu ghẹo lưỡi tôi, tay tôi ôm chặt anh, còn thò tay vào trong áo nghịch ngợm làn da vừa mịn vừa nóng bỏng của anh.

Chân Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng vuốt ve tôi, đây chính là phương thức riêng biệt anh dùng để âu yếm tôi.

“Ưm... Diệp Tư Viễn, từ từ đã, để em cởi quần.” Tôi nằm trong chăn, trực tiếp cởi cái quần ngủ.

“Tiểu Kết... giúp anh… cởi quần.” Giọng nói khàn khàn vang lên.

Tôi cười, lục lọi trong chăn cởi quần giúp Diệp Tư Viễn.

Tay tôi vô tình chạm vào Tiểu Viễn, thấy nó đang dần dần tỉnh dậy.

Mà khi tôi đụng vào đó, Diệp Tư Viễn nhịn không được liền phát ra âm thanh rên rỉ vô cùng hấp dẫn.

Tôi thấp giọng: “Tư Viễn, em cởi hết quần áo của anh nhé.”

“Không cần...”

“Nhưng anh mặc áo sẽ khiến em không thoải mái.” Tôi muốn chúng tôi dính chặt vào nhau mà không có bất cứ thứ gì ngăn cách.

“Tiểu Kết... Người anh rất xấu, nếu em nhìn thấy chắc chắn sẽ sợ.” Anh kêu lên nho nhỏ.

https://thuviensach.vn

“Em sẽ không sợ đâu, Diệp Tư Viễn, cả đời này em mãi mãi không sợ.” Tôi vừa hôn anh vừa nói, bàn tay bắt đầu di chuyển trên người anh, từ eo đi lên ngực rồi tôi cắn răng thò tay vuốt ve phần còn lại của cánh tay bị cụt bên phải.

Cảm giác ở tay tôi lúc này vô cùng kỳ lạ, đây là lần đầu tiên trong đời tôi đặt tay sờ soạng một cơ thể không trọn vẹn. Chỗ này rất nhỏ, cũng không mềm chút nào cả, tôi có thể sờ được xương và tý xíu bắp thịt của anh. Nơi này vốn là nơi cánh tay anh tồn tại, với vóc dáng này thì cánh tay ấy nhất định là vừa thon dài vừa mạnh mẽ rồi, thế nhưng bây giờ nó chỉ còn lại một đoạn ngắn ngủn như thế này.

Diệp Tư Viễn vặn vẹo người, biết là trốn không nổi bàn tay tôi nên nơi cánh tay bị cụt run rẩy.

“Tiểu Kết... Tiểu Kết... Đừng mà...” Giọng nói thương tâm của anh làm tôi mềm lòng, nhưng dù sao thì sớm hay muộn chúng tôi cũng phải đối mặt với chuyện này, vì vậy tôi thầm thì bên tai anh “Diệp Tư Viễn, em Là Tiểu Kết, em là bạn gái của anh mà, em sẽ không sợ, không bao giờ sợ, để em cởi áo cho anh, được không?”

Anh do dự rất lâu mới đồng ý, chống bả vai xuống giường để ngồi dậy cho tôi cởi áo.

Lần đầu tiên Diệp Tư Viễn trần truồng trước mắt tôi. Căn phòng rất tối, tôi không nhìn thấy rõ mà chỉ loáng thoáng thấy phần tay cụt nho nhỏ ngắn tũn ở hai bên bả vai của anh.

Rồi tôi phát hiện Diệp Tư Viễn nhắm chặt mắt lại, cơ thể anh vì hồi hộp lo sợ mà run rẩy. Tôi đưa tay ôm má anh: “Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, mở mắt ra nào, nhìn em đi, là em đây.”

Lông mi của anh bắt đầu động đậy, cuối cùng anh mở mắt, tôi cười: “Một cọng lông tơ của anh cũng không xấu, thật đấy, trong mắt em anh

https://thuviensach.vn

luôn là người đẹp nhất.”

Tôi ôm Diệp Tư Viễn, dán sát vào anh, nước mắt tôi chảy xuống, tôi hạnh phúc khi biết rằng giây phút quan trọng nhất của đời tôi và anh sắp đến.

Chúng tôi bắt đầu hôn nhau, không chỉ hôn môi mà còn hôn cả thân thể của đối phương. Tôi hôn lên mắt Diệp Tư Viễn, vành tai, cổ, bả vai, tôi cắn nhẹ lên xương quai xanh của anh, hai tay tôi còn vuốt ve chỗ cánh tay bị cụt, cảm nhận từng hồi rung giật của nó dưới lòng bàn tay.

Diệp Tư Viễn mút ngực tôi, tôi biết anh đang vô cùng khao khát chúng, không thể dùng tay âu yếm nên dùng lưỡi thay thế để cảm nhận sự mềm mại từ bộ ngực của tôi. Mặt anh dụi lên da tôi sau đó hôn khắp người tôi bằng chóp mũi bằng môi và bằng lưỡi của mình. Tôi yêu chết cái cách âu yếm vuốt ve này của anh mất, bởi mỗi lần bị anh kích thích, thân thể của tôi sẽ như chạm điện mà run rẩy.

Diệp Tư Viễn dựa lưng vào đầu giường, tôi ngồi trên đùi anh, mặt đối mặt với anh, cơ ngực và cơ bụng của anh thật hấp dẫn, đây chính là thành quả kiên trì chạy bộ buổi sáng và bơi lội cùng Sit-ups gian khổ. Chúng tôi vẫn triền miên hôn nhau, rồi tôi cúi xuống hôn hai núm vú bé tí của anh, thỉnh thoảng, tôi còn đưa tay trêu chọc Tiểu Viễn khiến anh rên rỉ thở dốc.

Da chúng tôi bây giờ đang rất nóng, đổ đầy mồ hôi, nhất là Diệp Tư Viễn, khi lòng bàn tay tôi chạm vào gương mặt anh thì thấy ướt đẫm cả rồi.

Diệp Tư Viễn nói: “Tiểu Kết, em có thể... tìm nơi đó để bỏ vào không? Anh... không tìm được, em... em giúp anh đi.”

Anh vặn eo, kéo Tiểu Viễn cường tráng tìm kiếm lối vào, nhưng do không có tay nên không làm gì được.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì tôi không có kinh nghiệm trong chuyện này, chỉ biết nâng cao mông, nắm Tiểu Viễn trong tay rồi dò dẫm trên cơ thể của mình. Cuối cùng cũng tìm được nơi cần tìm, tôi hổn hển hỏi anh: “Diệp Tư Viễn, anh thử xem có vào được không?”

“Ừm...” Anh cắn răng đẩy vào, khoảnh khắc ấy tôi bỗng thấy thân mình đau đớn như bị xé rách làm đôi.

“A a…” Tôi không dám kêu lớn tiếng tại vì hiệu quả cách âm của quán trọ nhỏ này khẳng định rất kém, chỉ có thể đè nén đau đớn trong cổ họng, tôi khom lưng dụi đầu vào lồng ngực anh, hai tay bám chặt vào bờ vai anh.

“Tiểu Kết, em đau lắm hả?” Diệp Tư Viễn nhỏ giọng hỏi, tôi biết anh cũng rất đau bởi vì móng tay tôi đang cắm sâu vào bắp thịt của anh.

“Ừm... Tốt lắm.” Tôi cắn răng hỏi anh, “Có phải chỗ này không anh?”

“Ừ... Đúng vậy.”

“Vậy anh tiếp tục đi.”

“Anh sợ em đau.”

“Em sẽ không đau! Anh tiếp tục đi!” Vừa dứt lời, tôi thấy chân mày anh nhíu lại, sau đó anh đẩy mạnh một cái, Tiểu Viễn đã hoàn hoàn toàn toàn đi vào trong cơ thể tôi.

Còn tôi thì đau đớn không thể kêu nổi một tiếng đau nào.

“A a a…” Diệp Tư Viễn gầm nhẹ, rồi anh bắt đầu cử động, phần hông của chúng tôi như hòa vào làm một, tôi ngắm nhìn vẻ mặt bị kích thích mà trở nên ửng hồng của anh, trong lòng dâng lên một sự an ủi.

Diệp Tư Viễn cử động được một lát rồi bảo tôi: “Tiểu Kết, chúng ta đổi tư thế được không, cùng nằm nghiêng xuống, anh... anh không có tay, cứ

https://thuviensach.vn

ngồi thế này sẽ không thể làm mạnh hơn được.”

Tôi gật đầu một cái, ngoan ngoãn nằm nghiêng xuống giường, thân thể chúng tôi vẫn dính chặt vào nhau, Diệp Tư Viễn chống một chân lên tường, tôi thử dịch chuyển vị trí một tý, đưa tay xoa xoa phần còn lại hai bên cánh tay bị cụt của anh.

Anh nhíu mày run rẩy, giương mắt nhìn tôi, tôi cắn chặt răng cố chịu đựng nỗi đau đớn, bây giờ tôi chỉ mong anh mau mau thỏa mãn rồi kết thúc.

Tư thế nằm nghiêng quả nhiên có thể để cho Diệp Tư Viễn dùng sức, bởi vì chân anh chống vào tường nên có thể mượn lực ở đó để di chuyển khiến tôi cảm nhận được Tiểu Viễn đang chạy như điên trong cơ thể mình, tôi ngẩng mặt hôn lên môi anh, nửa người trên của tôi đã dính chặt vào anh, còn hai bàn tay tôi thì mơn trớn làn da nóng rực.

Cho dù tôi thấy đau đớn, nhưng giây phút đau đớn ấy lại chính là giây phút tôi thấy mình hạnh phúc nhất.

Có lẽ do đây là lần đầu tiên nên Diệp Tư Viễn không kéo dài thời gian, sau một hồi vận động kịch liệt, anh hét lên: “A a… Tiểu Kết!”

Tôi vội vàng nói: “Em ở đây, Tư Viễn, em ở đây.”

“Ừm…”Đột nhiên anh ngừng cử động, nhắm chặt mắt lại, người anh còn giật giật mấy cái, tôi biết anh đang bắn.

Anh im lặng thật lâu, lát sau mới mở mắt rồi phì phò thở, anh nói: “Tiểu Kết, anh thấy thật thoải mái.” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên, trên mặt lộ vẻ xấu hổ.

Tôi cười: “Anh thích là được rồi.”

https://thuviensach.vn

Anh hỏi tôi: “Có phải… em rất đau không?”

“Ừm…” Tôi gật đầu thừa nhận.

“Anh xin lỗi.” Ánh mắt anh lập tức ảm đạm.

“Đồ ngốc, em là của anh mà, anh nói xin lỗi cái gì.” Tôi ôm chặt eo anh.

“Anh... bây giờ anh có thể làm không tốt, nhưng sau này chắc chắn… sẽ khá hơn.”

Tôi đỏ mặt: “Diệp Tư Viễn, cái tên lưu manh này, anh đang nói linh tinh gì thế.”

Bỗng Diệp Tư Viễn nặng nề hỏi tôi: “Tiểu Kết, hôm nay có phải thời kỳ an toàn của em không?”

“Cái gì? Em không hiểu.” Tôi ngẩn người.

“Chúng ta... hình như quên mất không làm biện pháp bảo vệ rồi.”

“A a a… Đúng thế, vậy anh còn không mau ra đi!”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Đi Ngắm Bình Minh Thôi!

Edit & Beta: BTD

Cuối cùng chúng tôi cũng tách khỏi nhau, tôi bước xuống giường bật đèn bàn, đi vào nhà vệ sinh lấy khăn giấy và khăn bông ướt.

Đây không phải lần đầu tiên tôi lau chùi cho Tiểu Viễn nhưng anh vẫn rất ngượng ngùng.

Nhờ có ánh đèn, rốt cuộc tôi đã nhìn thấy rõ ràng hơn cơ thể không trọn vẹn của anh.

Diệp Tư Viễn tựa lưng vào thành giường, bờ vai của anh không chỉ rộng mà còn có một chút bắp thịt, nhưng cánh tay phía dưới đã bị cụt nên nhỏ hơn bắp tay của một người trưởng thành rất nhiều, vết thương trên đó khép kín rồi, vết sẹo màu hồng không còn trông thấy rõ nữa. Có lẽ là do lúc anh gặp phải tai nạn, cơ thể anh vẫn chưa trổ mã.

So với bên trái dài khoảng 5 cm thì phần còn lại ở bên phải dài hơn một chút, nó tầm khoảng 7, 8 cm, đối với một người vóc dáng cao lớn và đẹp trai như anh thì hai phần tay nhỏ xíu treo ở hai bên vai quả là tàn khốc.

Hơn nữa, tôi phát hiện, nách phải của anh bị thương rất nặng.

Nó bị nứt ra, máu chảy khá nhiều đã đông lại do bị xích sắt mài rách vào buổi sáng. Tôi đau lòng cầm khăn lông ấm lau vết thương cho anh, nước mắt không kìm được lại rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn hoang mang nhìn tôi: “Tiểu Kết, sao em lại khóc?”

“Cái tên đần độn này, bị thương mà không nói với em, anh định giấu em đúng không!” Nước mắt tôi tiếp tục rơi.

“Không phải vậy, vết thương nhỏ thôi mà.” Anh cười hiền.

Tôi ngừng khóc, ngồi bên cạnh anh, ngón tay mơn trớn phần còn lại của cánh tay bên trái và vết sẹo màu hồng nhạt. Anh cúi đầu nhìn động tác của tôi, sợ làm anh đau nên tôi không dám ấn mạnh. Diệp Tư Viễn mím môi cười khẽ, hơi nâng vai lên để phần cánh tay còn lại ấy vuốt ve đầu ngón tay tôi, thế là tôi mạnh dạn sờ vào nó, làn da ở đây vẫn còn non, mà cảm giác khi tiếp xúc với nó vô cùng kỳ lạ.

Tôi nhỏ giọng hỏi: “Diệp Tư Viễn, có phải lúc đó anh rất đau không?”

Anh ngẩn người, một lát sau mới gật đầu: “Ừm, rất đau, đau đến nỗi suốt cả một tháng trời anh chỉ biết lăn lộn trên giường.”

Nước mắt tôi lại trào ra, anh lúng túng: “Cũng đã nhiều năm trôi qua rồi… anh sớm đã không còn đau nữa rồi, nếu biết em khóc, chắc chắn anh sẽ không kể cho em nghe chuyện này.”

Tôi vừa khóc vừa nói: “Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, từ nay về sau nếu anh bị thương lần nữa, anh nhất định phải nói cho em biết, ngàn vạn lần không được lừa em, anh biết chưa?”

“Nhất định, Tiểu Kết, nhất định anh sẽ nói, hơn nữa, anh không dễ bị thương đâu.”

Tôi khóc vô cùng đáng thương, Diệp Tư Viễn đành phải lấy thành giường làm chỗ tựa để ngồi thẳng người, anh hôn đôi mắt tôi, rồi áp má vào má tôi. Giọng nói của anh nghẹn ngào vang lên: “Tiểu Kết, Tiểu Kết, em đừng khóc nữa, mỗi lần em khóc anh lại không biết phải làm gì. Em biết là

https://thuviensach.vn

anh không thể lau sạch nước mắt cho em được, Tiểu Kết, anh xin em đừng khóc, được không?”

Tôi cũng đâu có muốn khóc nhưng mà tôi không thể dừng lại được, thế là tôi nhào vào ôm anh, chôn mặt trong lồng ngực của anh. Tiếng khóc của tôi bị đè nén trong cổ họng, chỉ có hai hàng nước mắt là vẫn trào ra ngoài.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy thân thể của anh, tôi có thể cảm nhận được nỗi đau đớn mà anh phải chịu, 10 năm trước Diệp Tư Viễn là một cậu bé hoạt bát, nhưng rồi cái tai nạn ấy đã cướp đi hai cánh tay của anh. Từ đó về sau, anh phải sống một cuộc sống có vô vàn khó khăn với cơ thể không hoàn chỉnh của mình.

Tôi muốn hỏi ông trời, tại sao lại bắt Diệp Tư Viễn chịu số phận bất hạnh ấy, trong khi anh là một người con trai tốt, tôi nên làm thế nào mới xoa dịu được nỗi đau của anh đây?

Hay là để tôi ở bên cạnh anh ấy cả đời này, như thế có được không?

* * *

Đêm nay tôi ôm Diệp Tư Viễn ngủ trên chiếc giường đơn ở quán trọ.

Diệp Tư Viễn nằm bên cạnh tôi ngủ, cánh tay tôi vòng qua eo anh, đầu dựa vào lồng ngực nghe tiếng hít thở đều đều phát ra của anh để rồi đi vào mộng đẹp từ lúc nào không hay biết.

Đang ngủ ngon bỗng tôi mơ màng thấy có ai đó đang đá nhẹ vào người mình, tôi dụi mắt tỉnh dậy, nhìn thấy Diệp Tư Viễn đang ngồi trên giường, tôi hỏi bằng giọng ngái ngủ: “Có chuyện gì vậy?”

Anh đáp: “Tiểu Kết, 4 rưỡi rồi, chúng ta đi ngắm bình minh thôi.”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tôi lờ mờ một lát mới sực nhớ ra mình mới là người đã hẹn anh.

Mặc dù tôi vẫn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, người vừa đau vừa mệt mỏi nhưng nhìn dáng vẻ hào hứng của Diệp Tư Viễn liền đứng dậy bật đèn, nhanh chóng mặc quần áo.

Ngủ một đêm, bây giờ chúng tôi nhìn thấy thân thể không mảnh vải của nhau một lần nữa mà không còn thấy ngượng ngùng xấu hổ.

Nhất là Diệp Tư Viễn, anh trần truồng bước xuống giường, cầm quần và cây gậy lưỡi câu nhỏ chạy vào nhà vệ sinh.

Tôi ngồi trên giường, cảm giác toàn thân đau nhức, một nửa là vì hôm trước leo núi, một nửa là vì mấy tiếng trước vừa vận động kịch liệt trên giường.

Bộ vị đặc thù của tôi vẫn còn đau nhức khó chịu, không biết Diệp Tư Viễn có chỗ nào trong người khó chịu như tôi không, tóm lại bây giờ tôi thấy mình như con búp bê vải vứt đi sắp bị rách thành từng mảnh.

Tôi mặc xong quần áo liền đi vào nhà tắm, Diệp Tư Viễn đã mặc xong quần dài rồi, anh đang kẹp cái bàn chải cúi người đánh răng.

Đánh răng xong, anh lại rửa mặt, cuối cùng kẹp khăn lông lau khô mặt. Chân phải của anh có thể giơ lên rất cao, chỉ cần đứng bằng chân trái mà cũng vững vàng như tôi đứng bằng hai chân, tôi cảm thấy vô cùng bội phục anh.

Anh xong thì tôi đi vào, ôm anh từ phía sau rồi ló đầu ra nhìn vào gương mỉm cười.

Diệp Tư Viễn còn lâu mới mặc được áo, đèn trong phòng tắm khá sáng, phần còn lại của hai bên cánh tay bị cụt của anh in hình trên tấm gương

https://thuviensach.vn

trước mặt.

Anh rụt vai nhẹ nhúc nhích, nhìn gương một lát rồi hỏi: “Tiểu Kết, em có thấy anh xấu không?”

“Aizz! Anh đẹp trai của tôi… anh đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Tôi đưa tay lau hai phần tay đã bị cụt của anh, nói “Từ nay anh không được nói như thế nữa, phải nói là anh đẹp trai không kém Tường Lâm đâu.”

Anh không kịp phản ứng hỏi tôi: “Tường Lâm là ai?”

Tôi cười ha ha: “Vậy chị Tường Lâm[1] biết không? Anh thật là dài dòng.”

Anh cười cười không nói rồi ngẩng đầu nhìn gương. Thật ra vóc người của Diệp Tư Viễn rất đẹp dù anh hơi gầy, bờ vai rộng, từ ngực đến eo thì rắn chắc, cũng tư thế hình thang chữ T giống người mẫu trên ti vi và tạp chí, cơ ngực, cơ bụng cân xứng. Không những thế chân anh lại vừa dài vừa thẳng rất hoàn mỹ.

Có một điều khiếm khuyết duy nhất đó là anh không có tay, thiếu sót này vĩnh viễn không thể bù đắp nổi.

Tôi không nhịn được hỏi anh: “Tư Viễn, anh có thể dùng tay giả không?”

Anh đáp: “Anh có tay giả, nhưng chỉ có tác dụng làm cảnh thôi, thực tế thì không thể làm gì được.”

“Là sao?” Tôi chưa hiểu.

“Tay giả và chân giả không giống nhau, chân giả dùng để đi bộ, chắc em cũng từng nhìn thấy rồi. Còn tay giả... Chức năng của cánh tay và ngón tay thật rất phức tạp, tay giả không thể thay thế. Có lần anh thử dùng tay giả để cầm cốc, cầm thìa, nhưng mà không được, anh dùng chân còn nhanh hơn...

https://thuviensach.vn

Còn một nguyên nhân nữa, đó là phần còn lại của hai cánh tay quá ngắn, nếu nó dài thêm một chút thì may ra có thể dùng được tay giả, nhất là loại tay giả được sản xuất ở nước ngoài, anh xem clip bọn họ dùng nó khá hay, đáng tiếc không thích hợp với anh."

Anh bình tĩnh giải thích khiến tôi khó chịu trong lòng, tôi nói: "Thôi được rồi, anh mau mặc quần áo đi, em đi đánh răng rửa mặt."

Sau khi đuổi Diệp Tư Viễn ra ngoài, tôi nhanh chóng đánh răng rửa mặt chải đầu, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương – vẫn là gương mặt trẻ trung ấy, nhưng tôi đột nhiên ý thức được, bắt đầu từ đêm hôm qua tôi không còn là Trần Kết của quá khứ nữa.

* * *

Tôi và Diệp Tư Viễn đi tới một khu vực cách quán trọ không xa để ngắm bình minh.

Mặc dù đã là đầu tháng năm, nhưng nhiệt độ trên núi chênh lệch giữa ngày và đêm còn rất lớn, ban ngày nóng đến mức phải mặc áo cộc tay, nhưng buổi tối mặc tới hai cái áo mà vẫn thấy lạnh.

Trời vẫn còn tối, sao trên trời vẫn nhấp nháy, sắc màu phía chân trời cũng không đều nhau, nào là xanh lam, xanh đen, rồi cả đen như mực trộn lẫn thành một mảnh. Tôi ôm Diệp Tư Viễn cùng quay mặt nhìn về hướng đông, lẳng lặng chờ mặt trời mọc.

Lớp tôi đêm qua chơi quá khuya nên hôm nay dậy sớm không nổi, đến ngắm bình minh ngoại trừ tôi và anh thì chỉ có thêm năm bạn học nữa, trong đó có hai đôi là tình nhân, một người còn lại yêu thích chụp ảnh.

Bỗng một cơn gió núi thổi qua làm tôi lạnh run người, Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn tôi: "Tiểu Kết, em kéo khóa áo anh xuống rồi chui vào đi."

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức kéo khóa áo, nép người vào lòng anh. Diệp Tư Viễn so với tôi cao hơn nhiều, có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp tỏa ra từ cơ thể anh, tôi áp tai lên ngực để nghe tiếng tim đập thình thịch của anh.

Chúng tôi im lặng, mọi người cùng nhau nín thở chờ đợi, và giây phút tráng lệ ấy đã tới.

Phía sau một ngọn núi ở hướng đông lúc nãy vẫn còn u ám nay xuất hiện vài tia sáng xanh trắng, từ vài tia nó khuếch tán thành một mảng lớn, từ từ nối liền với nhau, cuối cùng màu đỏ rực xuất hiện. Tôi nhìn không chớp mắt, bỗng nghe thấy Diệp Tư Viễn nói nhỏ trên đỉnh đầu: “Tiểu Kết, mặt trời sắp lên cao rồi, ngày mới tốt lành!”

Tôi mỉm cười, ngắm nhìn màu đỏ đang lan rộng trong không gian, ngọn núi nhuộm đỏ, những đám mây xung quanh đỉnh núi thì như những vệt lửa, thoạt nhìn không khác thì thế giới ảo ảnh trong thần thoại.

Chúng tôi chờ đợi, chờ đợi, cuối cùng ánh sáng chói mắt cũng xuất hiện, ánh sang này như bị rói buộc mấy vạn năm, giờ phút này chiếu tới mọi vật, làm ai nhìn cũng phải nheo mắt lại.

Một lát sau, ánh sáng ấy không còn là những tia sáng le lắt yếu ớt nữa mà đã biến thành một mảng rộng lớn, bầy chim xung quanh phe phẩy cánh chao liệng trên không trung như đang chào đón ngày mới bắt đầu.

Tôi thấy mặt trời thò ra đằng sau một quả núi, phá vỡ màn đêm đen tối của mặt trăng, tuyên bố cho nhân gian biết rằng thời khắc ngự trị chúng sinh của nó đã tới.

Mặt trời đỏ rực từ từ nhô lên đằng sau dãy núi, màu sắc rất sáng nhưng không đến nỗi chói mắt như lúc nãy, tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, cùng anh hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời này của thiên nhiên.

https://thuviensach.vn

Bầu trời ngày càng sáng hơn, mấy ngôi sao nhỏ lấp lánh không còn thấy đâu nữa mà thay vào đó là một mảng trời màu xanh trắng bao la, từng đám mây trắng bồng bềnh trôi về phía cuối chân trời, lắng nghe âm thanh ríu rít buổi sáng sớm của bầy chim rừng.

Tôi nghĩ thời gian là minh chứng tốt nhất cho mọi chuyện, mặt trời cứ mọc rồi lặn, cây cối hoa lá cành không ngừng sinh sôi nảy nở, con người rồi cũng phải lớn lên và già đi, bởi đó là quy luật của cuộc sống, thanh xuân không thể mãi mãi ở lại, dung nhan dù đẹp đến mấy thì cũng có ngày phai tàn.

Nhưng tôi tin rằng, tình cảm của tôi và Diệp Tư Viễn sẽ vượt qua mọi thử thách của thế gian, dù là thời gian hay không gian thì tất cả đều không phải vấn đề gì khó khăn đối với chúng tôi.

Cậu bạn say mê chụp ảnh không ngừng bấm máy, tôi chợt phát hiện, hai đôi tình nhân kia không biết đã tránh đi một góc từ lúc nào.

Tôi nhìn bọn họ dính vào một chỗ liền ngẩng đầu nói với Diệp Tư Viễn: “Diệp Tư Viễn, em muốn hôn anh.”

“Hả?” Anh khó hiểu.

“Em cảm thấy thiên nhiên trước mắt đẹp thế này, nếu không làm cái kiss thì quả là lãng phí.”

Anh bật cười: “Tiểu Kết, em đúng là nhân tài khoa quảng cáo mà, trong đầu rất hay có những ý tưởng bất ngờ.”

Tôi thích thú, nhắm mắt nhón người hôn môi Diệp Tư Viễn.

Tay tôi vuốt ve tấm lưng dày rộng của anh, tôi cảm thấy mình hạnh phúc đến sắp ngất đi rồi, nếu giây phút kết thúc cuộc sống của tôi là bây giờ, nếu

https://thuviensach.vn

ngày tận thế chính là bây giờ và ngay cả khi đất liền bị vùi sâu trong đại dương thì tôi cũng không thấy sợ và nuối tiếc điều gì nữa.

Bởi vì Diệp Tư Viễn và tôi sẽ luôn bên nhau.

* * *

Sau khi ngắm bình minh, tôi và Diệp Tư Viễn trở về quán trọ để ăn sang, bữa sáng rất đơn giản, chỉ có cháo trắng, một chút thức ăn, trứng gà và bánh bao.

Tôi bóc vỏ quả trứng rồi bỏ vào bát cháo của Diệp Tư Viễn, những thứ còn lại có thể tự gắp nên anh sẽ tự ăn.

Ăn sáng xong chúng tôi về phòng để thực hiện nốt công việc tối qua tôi muốn làm mà chưa làm được, nằm trên giường ôm Diệp Tư Viễn, xem tivi.

Tôi nói với Diệp Tư Viễn: “Mơ ước của em từ trước đến giờ đó là hằng ngày tan tầm sẽ về nhà với chồng yêu, rồi hai đứa cùng nhau nằm trên giường xem tivi đấy.”

Diệp Tư Viễn ngạc nhiên hỏi tôi: “Are you sure?”

Tôi gật mạnh đầu: “Yes, I’m sure.”

Anh lắc đầu: “Ước mơ của bạn gái anh thật vĩ đại.”

Tôi nói: “Anh đừng xem thường giấc mơ này, thực hiện không đơn giản đâu, em thấy tương lai sau này anh chắc chắn không làm nổi.”

“Tại sao lại không?” Anh nhíu mày hỏi tôi.

Tôi đáp: “Nhìn tướng anh thế này nhất định là kẻ cuồng công việc, nói không chừng cả ngày đi họp, tăng ca, xã giao, đi công tác, đến lúc đó ngay cả bóng dáng anh em cũng không thấy chứ đừng nói là cùng xem tivi.”

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn cười: “Tiểu Kết, em muốn làm vợ anh hả?”

“Phì phì phì! Em không thèm.”

“Không thèm? Vậy em định làm vợ ai?”

“Em không làm vợ ai hết, em sẽ là một cô gái lỡ thì sống cuộc sống độc thân vui vẻ.”

“Nhưng anh không bỏ được một cô gái xinh đẹp như em, tương lai còn có thể biến thành Hoàng Hoa Thái, quá lãng phí.”

“Lãng phí thì liên quan gì tới anh!”

“Ai nói không liên quan, anh nghĩ anh sẽ miễn cưỡng tạm chấp nhận em.”

Đang nói, bỗng nhiên Diệp Tư Viễn liếm vành tai, liếm cằm, liếm cổ khiến tôi bị nhột, luôn miệng cười, bàn tay không cẩn thận chạm phải Tiểu Viễn, không biết Tiểu Viễn đã thức tỉnh từ lúc nào.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn, trong mắt anh như có ngọn lửa nhỏ đang cháy hừng hực, anh nuốt nước miếng làm cái hầu kết ở cổ giật giật, đột nhiên tôi cũng thấy toàn thân nóng lên như bị thiêu đốt.

[1] Nhân vật trong tiểu thuyết “Chúc phúc” của Lỗ Tấn. Chị Tường Lâm là phụ nữ lao động điển hình ở nông thôn Trung Quốc cũ, thiện lương, chất phác, ngoan cường.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chỉ Là Anh Lại Nhớ Em (H)

Edit & Beta: BTD

Tôi nghiêng đầu nhìn cửa sổ, kéo rèm cửa lại rồi quay đầu đối mặt với ánh mắt nóng bỏng của anh. Anh dựa lưng vào thành giường, tay tôi thò vào trong áo anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da trơn mịn. Đôi mắt đen của anh nhìn tôi chăm chú, đôi môi hơi động đậy, tôi đánh bạo lật vạt áo cởi ra cho anh, anh không có cánh tay nên việc này vô cùng dễ dàng, mà anh cũng không hề phản kháng.

Cơ thể không trọn vẹn của anh lập tức xuất hiện trước mắt tôi. Một lần thì lạ, hai lần là quen, trải qua một buổi tối, Diệp Tư Viễn đã khắc phục được chướng ngại tâm lý, có thể thoải mái ở trần trước mặt tôi rồi.

Bỗng tôi có một ý nghĩ xấu xa: “Anh cởi quần áo giúp em đi.”

Lúc này tôi đang mặc áo sơ mi với quần jean, Diệp Tư Viễn sững sờ, môi anh mím chặt rồi quỳ gối trên giường, bắt đầu dùng răng và lưỡi tìm cách gỡ nút áo sơ mi cho tôi.

Mái tóc đen của anh chuyển động trên ngực tôi, mỗi một chiếc cúc được cởi, sợi tóc anh lại chạm vào khiến da tôi ngứa ngáy, tôi không nhịn được liền mở miệng bật cười khanh khách. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, tôi le lưỡi nói: “Nhột quá.”

Anh im lặng tiếp tục cởi mấy cái cúc áo. Tôi ngắm nhìn tấm lưng rắn chắc của anh, tay không tự giác vuốt ve dọc theo xương bả vai rồi từ từ chuyển qua hai bên phần tay bị cụt.

https://thuviensach.vn

Tôi nắm hai phần tay bị cụt ấy trong tay, thân thể Diệp Tư Viễn khẽ run nhẹ, nhưng mà anh vẫn không ngẩng đầu lên.

Môi anh, răng anh, lưỡi anh rất linh hoạt, toàn bộ nút áo của tôi đều được anh tháo bỏ nhanh chóng, cái bra màu trắng loáng thoáng lộ ra ngoài, tôi ngồi im không nhúc nhích.

Diệp Tư Viễn gấp gáp cắn vạt áo của tôi để cởi ra nhưng không có lực, anh liền ngồi thẳng người nhấc chân làm. Tôi thuận theo để cho anh cởi áo, cơ thể trắng trẻo chỉ mặc cái bra của tôi xuất hiện.

Anh thở hổn hển, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bộ ngực, chân phải vòng ra sau lưng tôi, ngón chân nhẹ nhàng cởi móc áo, bra liền rơi khỏi người tôi.

Diệp Tư Viễn không còn sức để cởi quần cho tôi nữa, anh vùi mặt vào ngực tôi, tham lam hôn, cắn, liếm.

Tôi liên tục rên rỉ, Diệp Tư Viễn nghe thấy âm thanh quyến rũ của tôi lại càng them cuồng nhiệt, hai vai anh cựa quậy đẩy tôi ngã xuống giường, cả người anh đè lên tôi, rồi anh điên cuồng hôn môi tôi.

Cách lớp vải quần, tôi có thể cảm giác được Tiểu Viễn đã hoàn toàn thức tỉnh.

“Tiểu Kết, giúp anh.” Anh khàn giọng muốn tôi giúp anh cởi quần ra cho anh.

Sau đó tôi tự cởi quần mình, hai thân thể không mảnh vải quấn lấy nhau. Bàn tay tôi mò mẫm tìm Tiểu Viễn đang ngóc đầu dậy.

Diệp Tư Viễn vẫn nằm ở trên người tôi, anh cử động làm Tiểu Viễn cọ đi cọ lại ở bụng tôi. Tôi biết anh đang cố gắng tìm vị trí.

https://thuviensach.vn

Tôi cười xấu xa không chịu giúp anh.

Anh vội vàng đến nỗi cọ răng lên cổ của tôi rồi hổn hển nói: “Bạn học Trần Kết, bạn đang bắt nạt người tàn tật đấy.”

Tôi bị anh chọc cười, cuối cùng nắm lấy Tiểu Viễn và hỏi anh: “Tư Viễn, có cần đổi tư thế không?”

Anh thở hổn hển nói: “Không cần, anh... anh muốn thử nằm trên.”

Tôi quyết định thỏa mãn anh, mặc dù cả người anh đều đè trên người tôi nặng kinh người, nhưng mà anh không còn cách nào khác bởi vì anh không có tay để chống đỡ.

Tôi đặt Tiểu Viễn vào đúng vị trí, anh lập tức cắn răng thẳng lưng vọt vào.

Diệp Tư Viễn nửa quỳ trên giường, ngón chân bám chặt xuống mặt đệm, hai tay tôi đỡ vai để anh có điểm tựa. Tôi nâng mông lên thật cao, chân quấn chặt lấy anh.

Đầu Diệp Tư Viễn gục vào hõm cổ bên trái của tôi nên tôi không nhìn thấy gương mặt anh, chỉ có thể nghe tiếng hít thở nặng nề.

Diệp Tư Viễn vẫn đang trong quá trình trưởng thành, cho nên không thể thiếu sex được, tôi cũng không biết anh có thể tự mình làm được vấn đề này được bao nhiêu nữa.

Tối hôm qua, chúng tôi như Adam và Eva, ăn trộm quả táo đỏ, Diệp Tư Viễn nếm vị ngon ngọt cả đêm, còn tôi đến bây giờ vẫn chưa hết đau nhức!

Cũng may là tôi đã có kiến thức trong chuyện này, lần đầu tiên của bất kỳ người con gái nào cũng vậy cả, tôi tin lời nói của Diệp Tư Viễn, hiện tại

https://thuviensach.vn

anh làm chưa tốt, nhưng tương lai, chúng tôi nhất định sẽ càng ngày càng ăn ý, ngày càng làm tốt hơn .

Sau một hồi luật động triền miên, Diệp Tư Viễn bắt đầu gia tăng tốc độ, rồi anh cũng lên được đỉnh cao của dục vọng.

Anh thẳng lưng, từng phát từng phát đụng vào phần hông của tôi, lúc bắn ra anh còn lớn tiếng gọi tên tôi, tôi có thể cảm nhận được Tiểu Viễn đang run rẩy trong đó, cuối cùng tôi nghe thấy tiếng gầm nhẹ phát ra từ sâu trong cổ họng của anh.

Kích tình đi qua, anh thả lỏng thân thể, hoàn toàn nằm đè lên tôi, tôi nhắm mắt lại ôm chặt lấy anh, cảm nhận cảm giác tâm ý tương thông giữa hai chúng tôi. Tôi biết quan hệ của tôi và anh đã bước sang một trang mới.

Chúng tôi đang càng ngày càng thân mật với nhau hơn.

* * *

Kết thúc chuyến du lịch ở núi Linh Đang, chúng tôi quay về trường học.

Tôi vẫn không nói chuyện nhiều với Đường Duệ, nhưng mối quan hệ giữa tôi và Vương Giai Phân thì thay đổi rất lớn. Chúng tôi trở nên vô cùng thân thiết, cùng đi học cùng đi về, buổi trưa cùng nhau ăn cơm, buổi tối nếu không có hẹn với Diệp Tư Viễn, tôi lại cùng cô ấy tự học.

Sau khi tiếp xúc nhiều hơn tôi mới biết Vương Giai Phân là một cô gái tốt, chỉ là tôi vẫn không hiểu, cô ấy xinh đẹp, gia cảnh khá giả tại sao lại thích chơi với tôi, đây quả là một câu đố khó giải.

Một tuần sau, buổi tối thứ sáu, Diệp Tư Viễn được chú Tào tới đón về nhà, chủ nhật mới quay lại, trước khi đi anh còn lưu luyến không nỡ rời làm tôi sung sướng vui mừng gần chết, thế là tôi bảo anh về nhà chăm sóc mẹ một chút, đừng có lúc nào cũng nhớ tôi.

https://thuviensach.vn

Thứ bảy, một nam sinh học cùng lớp gọi điện cho tôi – cậu ấy chính là người chụp ảnh trong buổi sáng hôm ngắm bình minh ở núi Linh Đang, cậu ấy hỏi email của tôi, nói là muốn gửi cho tôi một tấm ảnh, hơn nữa xin lỗi vì chưa được sự cho phép mà đã chụp trộm bức ảnh này.

Tối hôm đó tôi đến phòng máy, vào email quả nhiên có một thư mới. Tôi mở ra xem, đó là bức ảnh chụp chung của tôi và Diệp Tư Viễn - chúng tôi đang hôn nhau.

Trong tấm ảnh đó, chúng tôi đang đứng ở một khoảng đất trống, bối cảnh xung quanh là những ngọn núi được bao phủ bởi mây trắng, Diệp Tư Viễn hơi cúi người, sợi tóc đen của anh rủ xuống trán. Còn tôi núp trong lòng anh, mái tóc dài để xõa bị gió thổi tung, một tay tôi áp lên ngực anh, còn cái tay kia vòng qua cổ anh nhón chân lên, chúng tôi đang say sưa hôn nhau.

Dù không nhìn rõ vẻ mặt của Diệp Tư Viễn, nhưng tôi vẫn cảm nhận được ngọt ngào hạnh phúc toát ra từ gương mặt ấy. Tuy hai ống tay áo của anh mềm nhũn mất tự nhiên treo hai bên vai nhưng tôi biết, lúc đó anh đang dùng cả trái tim mình để ôm lấy tôi.

Ảnh này chụp rất sắc nét, tay nghề người chụp cũng được nên đẹp lắm, tôi rất thích nó.

Tôi lập tức tìm QQ của Diệp Tư Viễn rồi gửi một cái mặt cười cho anh, nửa phút sau anh phản hồi, thì ra là anh cũng đang lên mạng.

Mr. Diệp: Tiểu Kết

Tiểu Kết tử: Tư Viễn, em cho anh xem tấm ảnh này.

Mr. Diệp: Em gửi đi

Tôi gửi xong phải chờ một lúc sau mới thấy anh nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Mr. Diệp: Em rất đẹp

Tiểu Kết tử: Anh cũng rất đẹp trai.

Mr. Diệp: Anh xấu

Tiểu Kết tử: Ai nói thế! Đẹp lắm đẹp lắm, không thèm thảo luận vấn đề này với anh nữa. Đã hơn một tháng nay anh không về nhà rồi… cảm giác bây giờ thế nào?

Mr. Diệp: Ngày hôm qua rất vui vẻ, nhưng hôm nay rất buồn chán, có lẽ ngày mai sẽ còn buồn hơn nữa.

Tiểu Kết tử: Cái gì? Tại sao vậy? Chẳng phải mẹ và em trai anh đều rất nhớ thương sao?

Mr. Diệp: Ừm, chỉ là anh lại nhớ em, ở đây làm gì có em.

Tôi mỉm cười nhìn màn hình máy tính, tôi tưởng tượng ra dáng vẻ của Diệp Tư Viễn lúc này, anh ngồi trước cái máy tính trong phòng, dựa lưng vào thành ghế, đôi chân dài đặt lên trên bàn, ngón chân linh hoạt gõ bàn phím, liên tục gõ ra những lời tâm tình với tôi.

Tiểu Kết tử: Trời ơi, mới hai ngày thôi mà anh đã nhớ em rồi sao? Hơn một tháng nữa là nghỉ hè rồi, tới lúc đó anh phải làm sao!

Mr. Diệp: Anh cũng đang suy nghĩ về vấn đề này đây

Tiểu Kết tử: Á? Ha ha ha ha ha, anh nói thật hay đùa vậy?

Mr. Diệp: Thật!

Tiểu Kết tử: Há há, người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, anh đừng suy nghĩ nhiều, chờ đến khi gặp mặt vào ngày tựu trường, em sẽ tặng cho anh một cái ôm và một nụ hôn!

https://thuviensach.vn

Ai ngờ tôi vừa gửi dòng chữ này đi thì Diệp Tư Viễn thật lâu không phản hồi.

Tôi lướt web xem tin tức một lát sau, anh mới xuất hiện, chỉ là một cau nói nhưng khiến tôi vô cùng lúng túng.

Mr. Diệp: Tiểu Kết, lời em nói vừa rồi bị mẹ anh nhìn thấy

Tiểu Kết tử: ...

Mr. Diệp: Ảnh của chúng ta cũng bị mẹ nhìn thấy

Tiểu Kết tử: ...

Tôi không còn ý kiến nào để phát biểu nữa, tôi nghĩ cả đời này chắc tôi không dám gặp mặt mẹ Diệp Tư Viễn mất.

Tối chủ nhật, Diệp Tư Viễn được chú Tào đưa về trường, tôi chạy ra cổng đón anh, chú Tào nhìn thấy tôi liền khách khí chào hỏi: “Chào bạn học Trần.” Tôi nhanh miệng đáp: “Chào chú Tào ạ.”

Chú ấy đã biết quan hệ giữa tôi và Diệp Tư Viễn, không biết chú ấy có nói gì với mẹ anh không, nhưng tôi cũng không muốn giấu diếm chú ấy.

Chuyện tình cảm của chúng tôi là quang minh chính đại, mà mối quan hệ này có lẽ chú Tào đã đoán ra từ lần Diệp Tư Viễn đưa tôi ra ga tàu vào mùa xuân đầu năm nay rồi.

Sau khi Diệp Tư Viễn trở lại một tuần. Hôm nay là thứ bảy, tôi lại đi làm thêm ở siêu thị. Buổi chiều khi kết thúc công việc, tôi quay về trường gọi điện cho Diệp Tư Viễn, hỏi anh muốn ăn cái gì vào bữa tối, anh nói anh đang ngồi trong vườn hoa nhỏ ở sân trường chờ tôi.

Tôi rất buồn bực, đến khi tìm được thì phát hiện anh đang ngồi trên ghế đá, trên vai đeo cái túi màu đen.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi xuống bên cạnh, nhìn túi trên lưng anh, hiếu kì hỏi: “Không phải anh nói đến phòng anh ăn cơm sao? Sao lại chạy ra đây, hay là anh muốn đi đâu?”

Sắc mặt anh vô cùng vô cùng mất tự nhiên, thậm chí trên mặt còn đỏ ửng. Sau vài phút do dự anh mới nói: “Gần trường học có một quán trọ mới khai trương nên đại hạ giá, giá thuê phòng rất ưu đãi, anh... anh muốn em đến đó thuê phòng với anh một buổi chiều.”

Rồi anh lặng lẽ ngẩng đầu nhìn tôi, tia thẹn thùng lấp lánh ở đáy mắt.

“À à?” Tôi lập tức hiểu ra tâm tư của anh, Adam ăn trái táo đỏ cấm kỵ rồi sẽ muốn làm chuyện xấu tiếp!

Dù sao thì Diệp Tư Viễn cũng chỉ là một nam sinh 21 tuổi bình thường như bao người khác, từ lúc rời khỏi núi Linh Đang đến nay đã hai tuần rồi, phương diện cần giải quyết này của anh cũng là điều bình thường thôi mà.

Chỉ là... Tôi ho khan một tiếng, uyển chuyển nói cho anh biết: “Tư Viễn, hôm nay chúng ta đừng đi, mà có muốn đi cũng chẳng được, bởi vì... cái bà dì nhà em tới rồi.”

Anh nghe tôi nói xong, vẻ mặt lộ ra vẻ khó thể tin, tiếp đó là thất vọng. Anh nheo mắt ấm ức nói: “Ừm... thôi vậy... Chúng ta trở về phòng ăn thôi.”

Tôi nhìn anh mân miệng, ánh mắt ảm đạm mà thấy lòng cứ vui vui. Diệp Tư Viễn, sao anh có thể đáng yêu đến vậy!

* * *

Lại một tuần nữa trôi qua, chiều thứ bảy sau khi làm xong việc ở siêu thị, tôi đồng ý đi quán trọ “Nhân dịp khai trương nên đặc biệt giảm giá” với Diệp Tư Viễn ở một đêm. Nhưng điều khiến tôi không ngờ tới chính là - quán trọ ấy là một khách sạn 5 sao.

https://thuviensach.vn

Khu vực tiếp tân của khách sạn vô cùng tráng lệ, khi tôi lon ton chạy tới thì đã thấy Diệp Tư Viễn làm xong check in, đang ngồi trên ghế salon chờ tôi, anh nhìn thấy tôi đến liền bảo tôi tự cầm thẻ mở cửa phòng và chứng minh nhân dân đi đăng ký phòng thuê tới sáng mai.

Sau khi đưa chứng minh thư cho nhân viên khách sạn để làm thủ tục, tôi cẩn thận nhìn giá phòng trên bảng giá, ôi mẹ ơi! Toàn bộ đều là 4 con số! Phí sinh hoạt trong hai tháng của tôi đấy! Tôi vội vàng hỏi chị nhân viên: "Ừm... Xin hỏi giá căn phòng này của chúng tôi là bao nhiêu?"

Cô ấy tra giá xong rồi thông báo lại: "Vâng, của quý khách là 868 tệ."

Tôi đờ người lắp bắp không thành câu: "Chị… chị... chị… chị trả cái chứng minh thư đó cho tôi, chị chờ tôi một lát."

Tôi chạy về phía Diệp Tư Viễn, ánh mắt anh lập tức sáng bừng lên hỏi tôi: "Em làm xong rồi à?"

"Chưa xong." Tôi lắc đầu rồi ngồi xuống bên cạnh anh, nắm chặt chứng minh thư và thẻ mở cửa phòng trong tay, tôi hỏi anh, "Tư Viễn, khách sạn này đắt quá! Chúng ta đổi nơi khác đi, Bảy Ngày, Hán Đình, Như Gia gì đó, chỉ cần hơn 100 tệ là đủ rồi, thuê phòng ở đây mất hơn 800 tệ! Đúng là dọa chết người ta."

Diệp Tư Viễn cúi đầu trầm mặc một lát rồi mới sâu kín mở miệng: "Tiểu Kết, anh không còn cách nào khác, phải có bồn tắm trong nhà tắm thì anh mới tắm được, mà những thứ này chỉ có khách sạn 4 sao, 5 sao mới có."

"Cái gì?" Tôi ngẩn người không kịp phản ứng hỏi anh, "Phòng ở ký túc xá của anh làm gì có bồn tắm, thế thì anh tắm kiểu gì?"

"Ở đó có một cái ghế nhỏ, anh sẽ ngồi lên cái ghế đó để tắm, cũng không khó lắm. Ở chỗ bồn rửa mặt cũng có một cái ghế chân cao, ngồi lên đó đánh răng rửa mặt khá tiện, em không để ý à?"

https://thuviensach.vn

Tôi thật sự không chú ý tới chúng, bởi vì bình thường tôi chỉ thấy anh đứng đánh răng rửa mặt thôi. Trong lòng tôi vẫn còn thắc mắc: “Vậy còn... lần trước đi núi Linh Đang, nhà tắm ở đấy không có bồn tắm mà!”

Anh đáp: “Lần đó, anh ngồi dưới đất để tắm.”

Tôi ngây người, tôi không biết, vậy mà tôi cái gì cũng không biết! Lúc ở núi Linh Đang tôi chưa từng nghĩ xem phòng tắm này anh có tiện dùng không, anh tắm, anh gội đầu, rửa mặt, đánh răng, đi vệ sinh, có chướng ngại gì hay không, có cần tôi giúp đỡ hay không. Tôi chưa từng nghĩ tới cũng chưa từng hỏi anh lần nào!

“Em xin lỗi.” Tôi nhìn anh nói, “Em đi đăng ký thuê phòng, em sẽ đi ngay bây giờ, anh chờ nhé!”

“Ừ.” Anh nở nụ cười, tôi lại nhìn thấy hai cái má lúm đồng tiền xinh xinh ở hai bên má anh, chỉ là tôi đã thấy vài tia buồn bã ánh lên trong đôi mắt anh.

Vừa khép cánh cửa phòng lại, tôi và Diệp Tư Viễn lập tức hôn nhau.

Anh đẩy tôi áp sát vào tường, ép chặt lấy tôi rồi cúi đầu hôn tôi thật sâu.

Tôi bị anh hôn không thể thở nổi, vất vả hít được một hơi liền vội vàng nói: “Tắm trước đã! Em đứng ở siêu thị nửa ngày trời, người đầy mồ hôi rồi.”

Diệp Tư Viễn cúi đầu nói nhỏ bên tai tôi: “Tiểu Kết, chúng ta cùng tắm đi.”

Mặt tôi nhanh chóng đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tiểu Kết, Anh Muốn (H)

Edit & Beta: BTD

Đúng là khách sạn năm sao, phòng rộng rãi sạch sẽ, trang thiết bị hiện đại, lại còn có mùi thơm dễ chịu nữa.

Hơn nữa riêng phòng tắm của nó đã bằng cả một căn phòng trọ ở núi Linh Đang rồi, bồn tắm và các vật dụng linh tinh cần thiết rất đầy đủ, tất cả đều được làm bằng gốm sứ hạng sang. Bên cạnh bồn rửa mặt còn đặt một chậu cây xanh khá tươi tốt, thậm chí trên trần phòng tắm còn treo một cái đèn pha lê rất đẹp, nhìn cảnh này tôi thấy trong lòng run sợ.

Tôi nghĩ với thân thể của Diệp Tư Viễn, anh phải ở những căn phòng như thế này mới thoải mái được.

Tôi đang rửa tay thì Diệp Tư Viễn đi vào. Anh đứng đằng sau cúi người hôn lên tai tôi, mái tóc dài của tôi để xõa nên khiến anh không thoải mái, anh dùng môi kẹp từng lọn tóc ra sau tai tôi. Tôi thuận theo anh vừa hôn vừa hỏi: “Anh muốn làm gì thế?”

Người anh dán sát vào lưng tôi, tôi nhìn vào gương thấy anh đã nhắm mắt lại rồi, hang lông mi dài run run.

Tôi lập tức xoay người, ngẩng mặt nhón chân lên hôn anh, Diệp Tư Viễn gấp gáp đáp lại tôi. Còn tôi thì vừa hôn vừa tranh thủ cởi quần áo cho anh.

Anh đang mặc một chiếc áo sơ mi carô màu cà phê và chiếc quần dài màu đen. Tôi cởi hết những gì anh mặc vứt sang bên cạnh, liền thấy toàn bộ

https://thuviensach.vn

cơ thể anh.

Đã ba tuần tôi không được ngắm anh rồi, nhưng từng tấc da thịt của anh đã in đậm trong tâm trí tôi, kể cả hai phần tay nhỏ tôi cũng nhớ rất rõ ràng.

Chẳng qua lần này tôi có thêm nhiều cảm giác mới, có tiếc hận, đau lòng, và cũng có bội phục sâu sắc.

Không sai, Diệp Tư Viễn là người tôi yêu, tôi vô cùng bội phục anh, tôi cho rằng mình đã đủ kiên cường thế nhưng nếu đổi lại tôi là người bị cụt hai cánh tay, có lẽ tôi không thể đảm bảo rằng mình có đủ dũng khí tiếp tục sống và còn sống vô cùng tốt như anh.

Diệp Tư Viễn thì hoàn toàn làm được.

Chúng tôi mở vòi sen, ôm hôn nhau dưới làn nước ấm, tôi bôi sữa tắm và dầu gội đầu lên người anh, không cẩn thận làm một ít bọt dính vào mắt khiến anh khó nhịu nhắm chặt mắt lại, đến lông mày cũng nhăn cả lên, tôi kéo cổ anh xuống, lấy nước ấm rửa sạch mắt cho anh, cuối cùng anh cũng mở mắt ra nhìn tôi, tròng mắt đen láy nhìn tôi chăm chú, anh nở nụ cười hé lộ hàm răng trắng sáng.

Tôi đưa tay sờ má anh: “Sao chỗ này lại có thêm cái lúm đồng tiền nhỉ, chỉ cần cười một cái là người ta đã bị quyến rũ rồi.”

“Ánh mắt của em cũng thường xuyên phóng điện với anh mà.” Anh cúi đầu, áp trán lên trán tôi, giọng nói đầy quyến rũ.

“Là do mắt em bị cận thị thôi” Tôi nũng nịu nói.

Anh bật cười: “Tiểu Kết, lát nữa em làm biện pháp bảo vệ giúp anh nhé, lần trước chúng ta đã tránh được, từ nay về sau phải chú ý một chút.”

“Cái gì mà biện pháp bảo vệ?” Tôi chậm chạp hỏi.

https://thuviensach.vn

“Là… Cái hộp nhỏ trên nóc tủ đầu giường kia kìa.” Anh đỏ mặt.

Tôi cười: “Diệp Tư Viễn, anh đang xấu hổ!”

“Không có! Tại nhiệt độ trong phòng tắm quá cao, nóng quá!”

Cuối cùng, tôi vẫn là người làm biện pháp bảo vệ dưới sự chỉ dẫn của anh rồi.

Thật ra thì cả hai chúng tôi đều không có kinh nghiệm, khi đối mặt với sản phẩm cao su dính dầu nhầy nhầy này, tôi có chút lực bất tòng tâm. Diệp Tư Viễn cũng không biết làm thế nào, đành phải tưởng tượng mà dạy tôi trùm cái sản phẩm cao su ấy lên Tiểu Viễn.

Sau đó, chúng tôi lập tức tiến hành tiếp xúc thân mật lần thứ nhất.

Diệp Tư Viễn vô cùng thoải mái, vô cùng thỏa mãn, còn tôi lại không cảm thấy hứng thú gì, chẳng qua tôi cố gắng không biểu hiện ra ngoài, sợ lòng tự ái của anh bị tổn thương.

Nói thật, bây giờ tôi không có một chút vui thú khi làm chuyện này, mặc dù lần này không còn đau như hai lần trước, thế nhưng cảm giác trong tôi vẫn chỉ là khó chịu, cái gì mà khoái cảm, cái gì mà cao triều, tôi đây còn chưa biết đến đỉnh điểm nó như thế nào nữa.

Chúng tôi gọi phục vụ mang bữa tối lên, ăn xong tôi vui vẻ ôm eo Diệp Tư Viễn, tựa đầu vào bả vai anh, hai người cùng tựa lên thành giường, đắp chăn xem tivi.

Chúng tôi bật điều hòa rồi lại đắp chăn, thật là thoải mái muốn chết!

Tôi chuyên tâm xem “Đại Bản Doanh Khoái Lạc”, luôn miệng cười, lúc này Diệp Tư Viễn đột nhiên lại gần tôi.

Anh cắn cổ tôi, tôi đánh anh mấy cái: “Anh làm cái gì đấy!”

https://thuviensach.vn

Anh xấu xa nháy mắt hỏi tôi: ” Thế em nói phải làm gì nào?”

“Đi đi đi! Chẳng phải vừa mới làm rồi sao!” Tôi nhéo eo anh một cái làm anh kêu toáng lên.

Tôi nhìn anh nhíu mày mân miệng, liền mềm lòng xoa xoa chỗ vừa nhéo rồi dỗ dành: “Em xin lỗi, còn đau không ?”

“Còn.” Anh giương mắt nhìn tôi nói: “Tiểu Kết, anh muốn.”

Ánh mắt của anh vô cùng uất ức!

“...”

Tôi ngẩn ngơ, rồi lại đi làm chuyện ngốc nghếch - thò tay vào trong chăn sờ soạng Tiểu Viễn.

Diệp Tư Viễn chỉ mặc quần lót, mà Tiểu Viễn… nó ngóc đầu dậy rồi.

Tôi làm vẻ mặt đau khổ: “Sao anh lại muốn nữa rồi, lần gần đây nhất cách hiện tại chưa tới 3 tiếng đồng hồ đâu đấy.”

Anh ủ rũ thở dài: “A... được rồi.”

Anh điều chỉnh tư thế, dịch mông sang một chút, ngồi thẳng dựa lưng vào thành giường.

Tôi ngồi bên cạnh vừa xem tivi vừa ngắm anh, 5 phút sau, tôi lại thò tay vào trong chăn sờ mó, Tiểu Viễn vẫn đang trong trạng thái hưng phấn.

Diệp Tư Viễn đương nhiên biết tôi làm gì nhưng anh chỉ im lặng nhìn, ánh mắt rất bình tĩnh.

Tôi cắn răng khẽ nói: “Diệp Tư Viễn, thôi thì chúng ta làm nhé!”

Giọng điệu của tôi không khác gì liệt sĩ sắp ra pháp trường.

https://thuviensach.vn

Chẳng trách anh không nhúc nhích cứ nhìn tôi chằm chằm, lát sau mới lên tiếng: “Tiểu Kết, em không thích đúng không?”

Tôi sửng sốt, do dự trong lòng xem là nên nói thật hay nói dối.

Nhưng chỉ một phút do dự ấy cũng đủ để anh biết được đáp án rồi.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nói: “Có phải là vì anh không có tay không? Anh... Trước đây anh từng xem phim sex, thấy rằng trong chuyện này, tay đàn ông đóng vai trò khá quan trọng.”

“Anh đừng có suy đoán linh tinh nữa!” Tôi gấp gáp nói. Tôi không muốn anh đau lòng như thế nên lựa lời nói với anh, “Diệp Tư Viễn, chúng ta mới làm 3 lần thôi, không phải anh đã nói với em, vừa bắt đầu sẽ làm không tốt, nhưng sau này sẽ tốt hơn sao.”

Anh ngẩng đầu buồn bã nhìn tôi: “Nhưng mà tiểu Kết, có rất nhiều kỹ xảo cần tay để thực hiện, điều này cả đời anh không thể làm được.”

“Không đâu không đâu, chúng ta, ừm... Chúng ta cùng nhau thử nhé.” Tôi nhào tới ôm anh thật chặt. Tôi thích Diệp Tư Viễn luôn luôn khoái lạc vui vẻ chứ không muốn nhìn thấy vẻ mặt bi thương như vừa rồi của anh.

Anh không nói gì, tôi nhìn gương mặt hoàn mỹ của anh bỗng quyết định, tôi sẽ quyến rũ anh.

Tôi hôn anh, cắn anh, thuận tay cởi luôn cái áo phông anh đang mặc.

Anh vẫn không nhúc nhích, cũng không đáp lại tôi, khi tôi cảm thấy mình đã thất bại thì đột nhiên anh lại quay sang bảo tôi: “Tiểu Kết, chuyện nào tay làm được anh nghĩ châncũng có thể, em có đồng ý để anh thử không?”

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Thật ra tôi vẫn chưa hiểu anh muốn làm gì, nhưng tôi vẫn trả lời “Em đồng ý!”

Và lần này – lần đầu tiên trong đời tôi được hưởng thụ khoái cảm đến cực điểm.

Diệp Tư Viễn nằm trên giường, dưới người anh kê chăn và gối dự bị của khách sạn được để sẵn trong tủ, tôi nằm ngửa bên cạnh anh, trên thân không có mảnh vải, hai chân tôi tách ra hai bên, tư thế này khiến tôi cảm thấy mình như con ếch đang chờ làm thịt, vừa thẹn thùng lại vừa khẩn trương, vừa lo lắng. Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng ấm áp, khóe môi anh nở nụ cười, tôi bắt đầu có chút chờ mong về những gì sắp diễn ra.

Rồi anh nâng chân phải đặt vào khoảng trống giữa hai chân tôi, gót chân anh chống trên mặt đệm, ngón cái và ngón trỏ sờ sờ vào vật nổi lên ở thân dưới tôi.

Mặt tôi nhất thời đỏ bừng, nhiệt độ trên mặt tăng vùn vụt.

Người tôi cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, lúc này tôi nghe thấy âm thanh dịu dàng của anh vang lên bên tai: “Tiểu Kết, em thả lỏng đi, nhìn anh.”

Tôi lặng lẽ giương mắt nhìn anh, anh có ánh mắt dịu dàng, anh có nụ cười ấm áp, anh có cơ thể rắn chắc, anh có bả vai rộng rãi, và còn cả hai bên cánh tay bị cụt kia nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn đồ trang trí tinh xảo trên trần nhà, đèn thủy tinh sáng long lanh đan xen ánh sáng từ đèn LED, không gian mờ ảo.

Bỗng thân thể tôi nổi lên phản ứng kỳ lạ!

Bởi vì tại một vị trí nào đấy, sau khi được Diệp Tư Viễn vuốt ve, cảm giác tê dại nhanh chóng xuyên thẳng tới tứ chi làm tôi không nhịn được run

https://thuviensach.vn

rẩy, miệng cũng không kìm được rên rỉ thành tiếng.

Diệp Tư Viễn từng chút vỗ về tôi nhịp nhàng, tôi nhíu lông mày, cảm giác thật sự là rất…! A! Không sai! Chính là cái từ này!...!

Người tôi ướt đẫm mồ hôi, thậm chí bên dưới ướt át đến nỗi tôi không biết hình dung và cũng không biết dùng từ nào có thể diễn tả được. Tôi há mồm thở hổn hển, nhìn Diệp Tư Viễn nằm bên cạnh, vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh ôn hòa, chỉ có Tiểu Viễn là đang bừng bừng khí thế chiến đấu.

Tôi nhìn vào mắt anh, quả nhiên nhìn thấy ngọn lửa tình nóng bỏng đầy mong đợi.

Bỗng chốc người tôi như khoảng không đang thiếu thốn cái gì đó.

Thân thể tôi cần anh dung nhập, cần anh bổ sung cho đầy đủ, tôi cần anh! Rất cần anh!

A! Diệp Tư Viễn, em yêu anh!

Tôi lật người ngồi dậy, dùng sức ôm lấy Diệp Tư Viễn rồi hôn anh cuồng nhiệt. Diệp Tư Viễn cũng điên cuồng đáp lại tôi, chúng tôi chưa bao giờ cuồng nhiệt như lúc này, anh nhắm mắt lại, phần tay còn lại nơi bả vai áp chặt lên người tựa như anh đang giang hai cánh tay rắn chắc ôm tôi vào lòng! Chúng tôi thở gấp, cơ thể dán chặt vào nhau như muốn sát nhập cả linh hồn.

Tôi im lặng cầm cái bao nhỏ màu xanh đậm trên nóc tủ ở đầu giường, bàn tay run rẩy xé toạc nó ra, rút bộ quần áo trong suốt mặc vào cho Tiểu Viễn. Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn động tác đó của tôi không nói gì, nào ngờ sau đó Tiểu Viễn lại càng ngày càng lớn.

Tôi biết nơi ướt át khít khao của tôi đang vô cùng chờ mong nó.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng thì Tiểu Viễn cũng chui vào người tôi, cảm giác thỏa mãn chưa từng có nhất thời lan rộng ra toàn thân tôi.

Diệp Tư Viễn rên rỉ, anh cúi đầu cắn ngực tôi, nhỏ giọng hỏi tôi: “Tiểu Kết, em có cảm giác gì?”

Đầu tôi đang loạn: “Cảm giác gì là sao ?”

“Là... Anh đang ở bên trong em, em thấy thế nào?” Anh vừa hôn tôi vừa hỏi.

“Ừm... Vô cùng phong phú.” Tôi không tìm ra từ nào thích hợp hơn cái từ này nữa, sau đó tôi hỏi lại anh “Còn anh? Tư Viễn, anh thấy thế nào?”

Anh dụi đầu vào hõm cổ cắn yêu bả vai tôi: “Thật ấm áp, vô cùng ấm áp. Tiểu Kết, anh thấy... mình đang được bao bọc bởi sự ấm áp của em.”

“A!” Tôi thét to thành tiếng bởi vì Diệp Tư Viễn bắt đầu cử động, chúng tôi không còn quan tâm tới việc làm tư thế nào nữa, chỉ cần thấy thoải mái là được rồi!

Lần tiếp xúc thân mật này, thời gian diễn ra rất dài, Diệp Tư Viễn vô cùng hưng phấn, tôi cũng vậy.

Và với sự nỗ lực của anh, tôi đã bay lên trời bồng bềnh với những đám mây.

Cả người tôi run rẩy, anh lớn tiếng hỏi tôi: “Tiểu Kết! Em có thoải mái không? Thoải mái không?”

“Thoải mái!Rất thoải mái! Diệp Tư Viễn! Em sung sướng đến chết mất!” Tôi cũng lớn tiếng trả lời anh, lúc này cả hai chúng tôi không khác gì người điên lăn lộn trên cái giường lớn của khách sạn năm sao, cơ thể của tôi và

https://thuviensach.vn

anh cứ ướt rồi khô, khô rồi ướt, cho đến lúc Diệp Tư Viễn gầm nhẹ theo tôi bay lên chín tầng mây, tất cả mới kết thúc.

Tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, chúng tôi kiệt sức mơ màng đi vào giấc ngủ.

Nửa đêm, chúng tôi tỉnh dậy, không biết ai chủ động trước mà cả hai lại bắt đầu dây dưa, chúng tôi thăm dò cơ thể của đối phương trong màn đêm u tối, làm xong rồi thì ôm nhau lăn ra ngủ say sưa.

Đến khi trời sáng, chúng tôi rời giường cùng nhau tắm rửa, càng tắm cảm xúc lại càng thăng hoa. Cả tuần mới có một ngày chủ nhật thư giãn thế này, chúng tôi đương nhiên không thể lãng phí thời gian ở chung với nhau, vì thế cho nên trong phòng tắm luôn có hình ảnh triền miên của hai chúng tôi.

Mỗi lần Diệp Tư Viễn nhìn gương mặt nóng đỏ của tôi, anh đều vui vẻ hưng phấn liên tục thì thầm gọi tên tôi bên tai, chóp mũi của anh cọ cọ vào má âu yếm gương mặt tôi. Anh nói:

“Tiểu Kết, anh yêu em.”

Đây là lần đầu tiên Diệp Tư Viễn nói với tôi ba từ này.

* * *

Từ đó về sau, chủ nhật tuần nào tôi và Diệp Tư Viễn cũng ở khách sạn một buổi chiều. Bình thường cứ đến chiều thứ bảy, sau khi tôi làm xong việc ở siêu thị, chúng tôi lại đi thuê phòng ở đến chủ nhật mới về, ăn bữa trưa xong anh gọi taxi đưa cả hai về trường, tôi tiếp tục đi làm thêm ở siêu thị, gần tối làm xong việc sẽ đi tìm anh ăn bữa tối.

Chúng tôi thuê khách sạn cùng nhau trải qua cuộc sống tình nhân ngọt ngào đến chết người, cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ăn cơm, rồi ôm nhau

https://thuviensach.vn

nằm trên giường xem “Đại Bản Doanh Khoái Lạc”, cùng nhau ngoác miệng cười.

Chúng tôi hôn nhau, âu yếm mái tóc và thân thể của nhau, nói những lời thủ thỉ tâm tình cho nhau nghe, tôi và anh đang ngày càng ăn ý với nhau hơn trên phương diện sex, chúng tôi đã thử rất nhiều tư thế, dưới sự nỗ lực phấn đấu của mình cuối cùng kỹ xảo của anh cũng ngày càng tiến bộ hơn trước, mỗi lần làm chúng tôi lại cảm nhận được cảm giác mỹ diệu đó xuyên thấu vào tận xương tủy.

Thi Tiểu Yến và Mã Anh không hề dị nghị chuyện chủ nhật tuần nào tôi cũng biến mất, bởi vì thiếu một người ở cùng phòng họ sẽ tự tại hơn một chút. Vương Giai Phân là người địa phương, cứ đến ngày chủ nhật cô ấy lại về nhà, cho nên cũng không oán trách tôi không đi dạo phố với cô ấy.

Tôi chỉ có một vấn đề nho nhỏ, đó là trong khi chúng tôi chỉ ăn cơm, tắm gội, xem tivi và đi ngủ, ngoài ra còn vận động trên giường một lát thì tiền phòng luôn dao động từ 600 tới 900 tệ, như vậy quả là rất lãng phí.

Thế nhưng, Diệp Tư Viễn lại cần một căn phòng rộng rãi có đầy đủ tiện nghi để anh thoải mái sinh hoạt. Hơn nữa, kỳ thi cuối năm sắp tới rồi, sau khi thi xong sẽ được nghỉ hè, tôi và Diệp Tư Viễn phải xa nhau tận hai tháng, cho nên tôi không còn từ chối yêu cầu vào ngày chủ nhật của anh nữa.

Huống chi tôi đã say mê điên cuồng thân thể của anh.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Hai Chúng Ta Sẽ Ở Chung Sao?

Edit & Beta: BTD

Tôi cứ nghĩ rằng chúng tôi sẽ tiếp tục cuộc sống ngọt ngào của đôi vợ chồng nhỏ vào chủ nhật như vậy.

Nhưng Diệp Tư Viễn hình như vẫn chưa thỏa mãn với điều đó.

* * *

Giữa tháng 6, kì thi tiếng Anh cấp bốn cuối kỳ bắt đầu, sau khi thi xong tôi thấy đầu óc mơ màng.

Mấy tháng gần đây, tôi chú tâm vào chuyện yêu đương sắp phát điên lên rồi, ngoài đi học, đi làm thêm, hầu hết thời gian của tôi đều dành cho Diệp Tư Viễn, căn bản không có thời gian học và làm bài tập, cho nên thi rớt là chuyện đương nhiên.

Tôi nhớ lại cái lần Diệp Tư Viễn nói tiếng anh lưu loát với Mark ở núi Linh Đang, nghĩ thầm đến học kỳ tiếp theo phải tìm anh phụ đạo môn Anh để thi lại vào tháng 12.

Trên đường đi về phòng, tôi nhận được điên thoại của Diệp Tư Viễn.

“Em thi thế nào?” Anh hỏi tôi, năm thứ hai đại học anh đã qua cấp sáu rồi.

“Haizz... Anh đừng hỏi nữa, chắc chắn là em không qua được rồi, tiếng Anh của em bây giờ còn không bằng lúc tốt nghiệp trung học nữa.”

https://thuviensach.vn

“Ai bảo em không chăm chỉ học tập.”

“Em làm gì có thời gian học, cả ngày đều ở cùng với anh. Mà đâu chỉ có em… em hỏi anh, anh không tới phòng vẽ để luyện tập đã bao lâu rồi? Chắc bây giờ anh không còn nhớ đường đi đến đó đâu nhỉ?”

“Ai bảo thế, hôm qua anh vẫn tới đó đấy.”

” Á! Anh đi sao không gọi em!”

“Em không đi thì tốt hơn, bởi vì nếu có em ở đó anh sẽ không muốn vẽ tranh nữa.”

“Hừ! Được đấy Diệp Tư Viễn, về sau đừng gọi em đi đây đi đó cùng anh nữa nhé! Đúng rồi, anh tìm em có chuyện gì? Anh ăn gì để em mua?”

“Không cần đâu, nửa tiếng nữa anh đến chỗ em, anh muốn dẫn em tới một nơi.”

“Không đi không đi không đi, anh có bản lĩnh lớn! Tự đi đi!”

“Tiểu Kết...”

Tôi cười “hì hì” một cái rồi nói: “Trêu anh một tý thôi mà, anh muốn đi đâu?”

Anh cười: “Đợi lát nữa em sẽ biết.”

‘‘Này! Anh đừng giở trò thần thần bí bí với em.’’

“Thôi nào, giờ giữ bí mật trước. Tiểu Kết, một lát nữa em sẽ thấy.” Nghe giọng là biết tâm trạng anh đang vô cùng tốt.

“Được, lát nữa vậy, em cúp máy đây.”

https://thuviensach.vn

Và tôi không ngờ rằng nơi Diệp Tư Viễn muốn cho tôi xem lại là căn hộ chung cư cao cấp gần trường. Anh dẫn tôi đi vào một tòa nhà tầng 6.

Diệp Tư Viễn dẫn tôi đi đến cuối hành lang, tầng này chỉ có duy nhất hai căn phòng, chúng tôi đứng trước một cánh cửa, cạnh cửa trên tường lại gắn một cái giá đỡ nhỏ, tôi thấy rất kỳ quái. Lúc này, Diệp Tư Viễn bảo tôi lấy chiếc chìa khóa trong túi áo anh ra.

Hiện tại tôi và anh đã thân mật với nhau hơn, Diệp Tư Viễn đã đồng ý để tôi làm chút chuyện vặt thay anh, bởi vì tốc độ sẽ nhanh hơn và dễ dàng hơn. Ví dụ như cầm chìa khóa, thẻ mở cửa phòng; làm thủ tục nhận phòng; thanh toán hóa đơn, trả tiền; có người gọi điện thoại tôi sẽ cầm cho anh nghe; thậm chí là giúp anh mặc và cởi quần áo... Đợi chút, đợi chút. Diệp Tư Viễn thay đổi nhiều như vậy, có lẽ là do anh đã coi tôi là người thân của mình rồi. Anh cảm thấy không cần phải che giấu điều gì trước mặt tôi nữa, nên mấy việc vặt đó dù là tôi làm hay anh làm cũng chẳng khác gì nhau hết, anh cũng không bị mất tự nhiên nữa.

Anh bảo tôi mở cửa, tôi nghi ngờ nhìn anh nhưng vẫn nghe lời mở cửa ra.

Cửa vừa mở, hai mắt tôi liền mở to vì kinh ngạc, trước mắt tôi là một căn phòng vô cùng đẹp. Phòng khách rộng rãi sáng sủa, tất cả đồ gia dụng đều màu trắng, sàn nhà màu nâu nhạt, mặt tường dán giấy lót màu vàng trang nhã, trên trần nhà treo một cái đèn chùm kiểu cách tinh xảo, các bức tường chỗ bàn ăn và sau ghế sa lông đều treo khá nhiều bức tranh đẹp, tôi nhìn thấy một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ. Phong cách trang hoàng căn nhà tuy giản dị nhưng ở từng khâu nhỏ lại thể hiện sự độc đáo của nhà thiết kế.

Tôi còn ngửi thấy mùi mới mẻ toát ra từ các thiết bị mới lắp đặt.

Tôi sững sờ: “Đây là…chuyện này là sao?”

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn mỉm cười, dùng bả vai đẩy đẩy gáy tôi: “Vào xem đi, xem có thích hay không.”

“Cái gì?” Tay chân tôi luống cuống bước vào, nhìn sàn nhà sạch bong in lại dấu chân bụi bẩn của mình, tôi lo lắng lên tiếng: “Em cởi giày ra nhé? Bẩn hết sàn nhà rồi.”

Diệp Tư Viễn cười híp mắt nhìn tôi: “Không cần đâu, em cứ thoải mái đi.”

Tôi cau mày nhìn anh rồi đi vào xem phòng bếp, phòng vệ sinh, ở đâu cũng thấy lắp đặt đồ cao cấp, không hiểu làm sao tôi lại có cảm giác kỳ lạ.

Tôi ngập ngừng hỏi anh: “Đây là nhà của ai thế?”

Anh hất cằm về phía căn phòng đang đóng kín: “Em mở cánh cửa đó ra sẽ biết.”

Tôi nửa tin nửa ngờ đi tới đẩy cửa, thì ra đây là phòng vẽ tranh có cửa sổ sát đất quay về hướng nam.

Tôi lập tức hiểu ra đây là căn hộ của Diệp Tư Viễn. Mà vừa rồi tôi có cảm giác kỳ lạ là bởi vì cách bày trí đồ đạc trong nhà khá phù hợp với người tàn tật như anh, ở nhiều nơi có gắn them thiết bị thích hợp để anh tiện sinh hoạt.

Tôi hỏi: “Anh thuê căn hộ này từ bao giờ vậy? Vừa đẹp vừa tiện lợi, chắc cũng phải hơn 3000 tệ một tháng!”

Anh hé miệng cười: “Căn hộ này do anh đứng tên.”

“Hả!” Tôi há to miệng, vội vàng đi xem phòng ngủ, phòng khách, phòng đọc sách, rồi cả tủ treo quần áo, ban công siêu rộng, ngoài ra còn có một phòng dùng để làm việc, trong phòng đặt một chiếc máy may và con

https://thuviensach.vn

manơcanh. Tôi hoảng hồn: “Căn hộ này phải rộng đến 150, 160 m2 đấy! Do anh đứng tên sao?”

Diệp Tư Viễn đứng phía sau lưng cúi người cọ đầu lên vai tôi, hôn nhẹ tai tôi rồi nói: “Nếu em thích, căn phòng này cũng sẽ do em đứng tên.”

Tôi hoàn toàn hóa đá, sợ hãi quay lại nhìn anh.

Cuối cùng anh nói cho tôi biết: “Căn hộ này mẹ mua cho anh từ năm đầu học đại học đấy, mẹ nói nếu anh ở ký túc xá không quen thì chuyển đến đây sống, sau đó thuê người đến dọn dẹp và nấu cơm cho anh ăn là được. Rồi anh ở mấy ngày trong kí túc xá, thấy bạn cùng phòng rất tốt bụng, trừ chuyện phòng tắm nhỏ thì không có gì khó chịu cả cho nên không dọn đến đây, cũng không lắp đặt các thiết bị như em vừa thấy.

Còn... bây giờ bên cạnh anh có thêm một người, anh nghĩ nên có một chỗ thoải mái cho cả hai. Vì thế mà tháng trước về nhà, anh đã nói cho mẹ biết ý của anh, mẹ liền tìm người mang đồ đạc tới trang hoàng, đương nhiên người thiết kế chính là anh, sắp xếp được một tháng thì hoàn tất mọi thứ, hôm nay anh dẫn em tới đây xem một chút.”

Tôi vẫn chưa hết bàng hoàng, phục hồi tinh thần lại hỏi anh: “Anh đi sửa sang lại lúc nào thế?”

Anh đáp: “Chiều thứ bảy và chiều chủ nhật em đi siêu thị làm thêm, còn anh đến đây bàn bạc với người quản lý, mỗi món đồ ở đây đều là do chính anh chọn đấy.”

Tôi lại há miệng kinh ngạc nhìn anh.

Diệp Tư Viễn nghiêm túc nói: “Tiểu Kết, nơi này không xa trường học, từ đây đi đến cổng sau của trường chỉ mất mười phút; căn hộ này có internet 24/24 không sợ mất mạng; có nước nóng 24/24, vào mùa đông muốn tắm lúc nào cũng được; còn có tủ quần áo lớn đủ để em treo những

https://thuviensach.vn

bộ quần áo xinh đẹp và phòng vẽ tranh yên tĩnh để em luyện tập mà không cần tranh chấp với ai; đặc biệt là ở phòng ngủ còn có một cái tivi... buổi tối em có thể ôm người đó nằm trên giường cùng nhau xem tivi."

"..." Tôi không thốt lên nổi một câu.

Diệp Tư Viễn lại nói tiếp: "Tiểu Kết, xin lỗi vì anh đã không hỏi ý kiến em trước. Bây giờ anh hỏi em, em... em có đồng ý khi bắt đầu học kỳ mới năm hai sẽ chuyển tới đây ở với anh không?"

Tôi mấp máy môi: "Diệp Tư Viễn, anh vừa nói là hai chúng ta sống chung sao?"

"Đúng vậy." Anh khẽ mỉm cười.

"Em đồng ý!" Tôi nhanh chóng trả lời.

"Cái gì?" Anh không tin.

"Anh vừa hỏi em có đồng ý không mà? Em đồng ý."

Anh cười sung sướng: "Thật chứ?"

"Đương nhiên là thật! Mỗi lần thuê khách sạn mất mấy trăm tệ, anh không đau lòng nhưng em đau lòng! Căn hộ này vừa đẹp vừa rộng! Trong phòng bếp lại còn đầy đủ các vật dụng cần thiết nữa, Diệp Tư Viễn, anh biết không, tay nghề của em nấu ăn được lắm đấy, Trần Dạ rất thích những món ăn do em làm, lúc nào em xuống bếp thử một lần nhé!"

Anh đi tới trước mặt, khom người hôn trán tôi: "Đừng nói phòng bếp, em muốn thử cái giường lớn trong phòng ngủ cũng được, hay bây giờ chúng ta đi thử luôn nhé?"

Tôi vòng tay qua cổ anh: "Phòng tắm cũng nên thử một chút chứ nhỉ."

https://thuviensach.vn

“Ừm, tivi cũng có thể dùng thử luôn.”

“Không được! Cái chuyện xem tivi đó là mơ ước của em, em phải thực hiện với chồng tương lai của em.”

“Ai là chồng tương lai của em?” Anh dụi mũi vào mũi tôi cười xấu.

“Tạm thời không biết là ai! Có lẽ anh ấy vẫn chưa xuất hiện.” Tôi trêu anh.

“Vậy... em hãy coi anh là chồng tương lai của em, cùng thử xem.”

“Ha ha ha ha ha!” Tôi không ngừng cười lớn, “Diệp Tư Viễn, em không ngờ anh mặt dày giống em nhanh thật đấy!”

* * *

Cuối tháng 6, là kỳ thi học kỳ cũng kết thúc, năm một đại học của tôi yên ổn trôi qua.

Tất cả các môn học của tôi không môn nào phải thi lại, thậm chí còn lấy được học bổng nữa; lần này tôi đã để dành được một số tiền để mua máy tính; chẳng những thế còn có thêm một cô bạn cùng phái tốt bụng - Vương Giai Phân; quan trọng nhất là tôi đã tìm được người con trai tôi yêu và người đó cũng yêu tôi.

Nhưng nghỉ hè rồi, chúng tôi sẽ phải xa nhau.

Cuối cùng thì cái ngày chia xa ấy cũng tới.

Tôi đặt vé từ hai ngày trước, cùng mua vé giường nằm với Uyển Tâm, dưới áp lực của Uyển Tâm và Diệp Tư Viễn, lần này tôi không dám mua vé ghế ngồi nữa.

https://thuviensach.vn

Ngày về nhà, tôi không cho Diệp Tư Viễn đến ga tàu tiễn tôi bởi vì đến kì nghỉ hè thì ở đây khá đông người, tôi cũng sợ rằng sau khi tiễn tôi đi, lúc trở về anh đi taxi hơi bất tiện. Tôi chỉ để anh tiễn đến cổng trường, khi đứng đợi taxi, tôi ôm anh.

Tôi nói: “Tư Viễn, em sẽ nhắn tin, gọi điện thoại cho anh, lúc nào rảnh rỗi em sẽ chạy ra quán internet chat QQ với anh.”

Anh dặn dò: “Không được đi internet, ở đó không an toàn, anh sẽ lo lắng cho em.”

“Được, không đi, em sẽ lên mạng nhờ nhà anh họ.”

“Ừm.”

“Tư Viễn, em sẽ rất nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em, Tiểu Kết, em phải ngoan đấy, chỉ có 2 tháng thôi, rất nhanh sẽ đến ngày tựu trường.”

“Ừm... Tư Viễn, nếu em nhớ anh quá thì phải làm sao bây giờ!”

“Vậy thì hãy gọi điện thoại cho anh.”

“Nếu nửa đêm nằm mơ nhớ tới anh thì em phải làm sao?”

“Cũng gọi điện thoại cho anh.”

“Nếu em nhớ anh đến phát khóc, phải làm sao bây giờ?”

“Không đâu, khi em nhớ anh thì nên cười mới đúng.”

Tôi bật cười, nhìn thấy taxi đang tới gần, tôi nói với anh: “Tư Viễn, xe đến rồi, em phải đi đây.”

“Ừm, Tiểu Kết, đi đường cẩn thận, phải chăm sóc bản thân thật tốt.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, không nhịn được kéo cổ áo anh xuống, đặt lên môi anh một nụ hôn, sau một lúc mới nói: “Diệp Tư Viễn, em yêu anh, chờ em trở lại nhé.”

“Tiểu Kết, tháng 9 tựu trường, chúng ta sẽ dọn sang nhà mới.”

“Vâng! Em đi đây, tạm biệt!” Tôi vẫy tay chào anh rồi xách hành lý leo lên taxi với Uyển Tâm.

Vừa ngồi vào trong xe nước mắt tôi lập tức rớt xuống.

Khi xe lăn bánh, tôi vội hạ cửa kính xuống, đôi mắt ngập nước nhìn theo bóng dáng Diệp Tư Viễn đang dần dần lùi lại.

Anh mặc chiếc áo T-shirt màu xanh nhạt, anh gật đầu rồi nở nụ cười yếu ớt với đôi lúm đồng tiền đáng yêu. Sau đó, tôi thấy anh cứ xa mãi xa mãi, cuối cùng biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mãi đến khi không nhìn thấy anh nữa tôi mới quay mặt lên ngồi thẳng người.

Uyển Tâm hoảng sợ nhìn tôi hỏi: “Trần Kết, em biến thành Quỳnh Dao từ bao giờ thế? Xem ra hai chúng ta cần phải đổi tên cho nhau rồi, em nhìn lại dáng vẻ của em đi, cứ làm như là sinh ly tử biệt không bằng, xa nhau có 2 tháng thôi mà, chớp mắt một cái là qua!”

Tôi sịt mũi: “Nhưng mà chị Uyển Tâm, bây giờ em đã bắt đầu thấy nhớ anh ấy rồi!”

Vừa dứt lời tôi lại òa khóc.

Yêu Diệp Tư Viễn được bốn tháng, dường như ngay cả tính cách của tôi cũng có chút thay đổi rồi.

https://thuviensach.vn

Tôi không ngờ bản thân mình cũng có lúc buồn thảm thương như thế này.

Bốn tháng vừa qua là đoạn thời gian vô cùng hạnh phúc của tôi và anh. Chúng tôi cùng nhau tản bộ trong trường như cùng nhảy những điệu lãng mạn, cùng nhau khóc, cùng nhau cười, cùng nhau hét to, cùng nhau mơ ước về một tương lai tốt đẹp.

Diệp Tư Viễn, không biết vài năm sau anh có còn nhớ tới khoảng thời gian ấm áp này của hai chúng ta hay không?

Anh có còn nhớ nụ cười vô tư của em không, anh có còn nhớ ánh mắt kiên định, vẻ mặt lúc kiêu ngạo lúc đau lòng khổ sở của em không, và anh có nhớ vẻ mặt quật cường khi em nói câu yêu anh hay không?

Còn em thì sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Không bao giờ quên những gì thuộc về anh.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Đã Rất Chắc Chắn

Edit & Beta: BTD

Tôi đi tàu về nhà cùng chị Uyển Tâm, đúng là nằm giường thoải mái hơn ngồi ghế rất nhiều. Ở đây mỗi buồng có một cái giường giành cho một người nằm, không còn cảnh tượng chen chúc vì ngồi ghế cứng nữa.

Tôi chat QQ bằng điện thoại di động còn Diệp Tư Viễn sử dụng máy tính, tôi hàn huyên với anh mãi tới khi điện thoại hết pin mới thôi.

Điện thoại tắt máy, tôi không còn cách nào liên lạc với Diệp Tư Viễn. Uyển Tâm thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của tôi liền trèo xuống ngồi bên cạnh, chị ấy ôm vai tôi để tôi tựa đầu vào vai chị ấy rồi than thở, “Tiểu Kết, chị nói em nghe này, yêu thì yêu, có điều em để ý tới Diệp Tư Viễn quá mức rồi đấy.”

Nghe chị ấy nói… tôi sững người, bình tĩnh lại rồi cẩn thận suy nghĩ lại mối quan hệ giữa tôi và anh.

Toàn bộ nửa học kỳ sau của năm nhất vẻn vẹn bốn tháng, lúc nào tôi cũng dính lấy Diệp Tư Viễn. Thế giới nhỏ bé của tôi luôn quay xung quanh anh, lúc ấy, tôi không cảm thấy có điều gì khác thường, ngược lại còn thấy thích thú, đến hôm nay nghĩ lại mới thấy chuyện này thực không tốt chút nào.

Tôi phát hiện, con người một khi đã mắc vào tình yêu thì chỉ số IQ sẽ vô cùng thấp, và tôi chính là minh chứng điển hình cho điều này, trước đây dù

https://thuviensach.vn

bề ngoài của tôi thường gây cho người ta cảm giác tôi là cái bình hoa nhưng tôi vảm thấy mình vẫn khá thông minh.

Nhưng sau khi giữa tôi và Diệp Tư Viễn nảy sinh mối quan hệ thân mật, tôi liền biến thành một người cả ngày chỉ nghĩ đến anh, biến thành cô gái ngốc ngếch không còn quan tâm tới điều gì khác ngoài anh.

Trước kia tôi còn cho rằng những cô gái yêu đương trong đầu toàn đậu phụ, luôn xem tình yêu lớn hơn trời, đánh mất bản thân mình và ngay càng sống không có nguyên tắc, thật không ngờ tôi cũng có ngày hôm nay.

Tôi tâm sự với Uyển Tâm, kể cho chị nghe những khổ sở trong lòng tôi để rồi tôi nhận ra mình đã chìm đắm quá sâu trong tình yêu này. Uyển Tâm nói không sai, tôi quá quan trọng Diệp Tư Viễn rồi. Bây giờ cả hai chúng tôi vẫn còn trẻ, ai biết được tương lai sau này sẽ ra sao?

Uyển Tâm nói với tôi: “Tiểu Kết, chúng ta không giống những người có gia cảnh cao sang, gia đình chúng ta không thể giúp chúng ta điều gì, sau này lao vào xã hội bất công này, chúng ta cần phải tự mình đối mặt với tất cả. Khoảng thời gian em và Diệp Tư Viễn qua lại với nhau, chị nhìn ra được em rất thích cậu ấy và cậu ấy cũng thật lòng thích em, nhưng em phải chuẩn bị tư tưởng suy nghĩ tới những vấn đề cả hai bắt buộc phải đối mặt trong tương lai.

Thứ nhất, cậu ấy đã bị mất hai cánh tay, là một người tàn tật, ba em có thể chấp nhận cậu ấy không? Thứ hai, điều kiện nhà cậu ấy rất tốt còn em thì quá bình thường, gia đình cậu ấy liệu có đón nhận em hay không? Thứ ba, hai người vẫn chỉ là sinh viên đại học, có chắc rằng tình yêu giữa em và cậu ấy chống chọi nổi những thử thách sau này hay không? Thứ tư, em và cậu ấy ở hai mảnh đất cách xa nhau, tốt nghiệp đại học cậu ấy nhất định sẽ về nhà, vậy em có đồng ý đi theo cậu ấy tới đó không?

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết à, em chưa đầy 19 tuổi, vẫn còn nhỏ lắm, chị không phản đối việc em yêu ai đó, chị chỉ hy vọng em đừng quá chìm đắm trong tình yêu ngọt ngào dễ vỡ này, ngộ nhỡ trong tương lai em và cậu ấy đi trên hai ngã rẽ khác nhau không thể chung lối nữa, em sẽ bị tổn thương. Bởi chị rất hiểu em, em là cô gái một khi đã yêu ai thì sẽ ngốc nghếch chỉ quan tâm tới người đó đến mù quáng."

"Chị mới ngốc!" Tôi trợn mắt mắng Uyển Tâm nhưng trong lòng lại thấy chị ấy nói cũng đúng. Tôi cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện cuối cùng quyết định sau này trở lại trường, tôi phải nói chuyện nghiêm túc với Diệp Tư Viễn về vấn đề này để thay đổi tình huống trước mắt.

Ít ra thì tôi cũng phải chăm chỉ học hơn, hoặc là đốc thúc Diệp Tư Viễn chú tâm vào việc học hành. Đúng là sau khi yêu nhau, thành tích học tập của chúng tôi hơi sa sút, thân thể anh thuộc dạng đặc biệt, cơ hội học đại học rất hiếm, thời gian quý báu không thể giành hết cho chuyện yêu đương được!

* * *

Trong thời gian nghỉ hè, tôi tìm được một công việc làm thêm nhẹ nhàng tại một cửa hàng bán quần áo, ngày làm ca sáng ngày làm ca tối luân phiên nhau, mỗi tuần được nghỉ một ngày, lương tầm 600 tệ, coi như cũng khá. Bởi vì tôi xinh đẹp lại ngọt miệng, cho nên khách hàng đến đây mua hàng vô cùng yêu quý, nhất là phái nam! Tôi tính toán thấy cứ thế này thì một tháng kiếm được 1200 tệ cũng không chừng.

Diệp Tư Viễn đương nhiên biết tôi đi làm, dù lo lắng tôi vất vả nhưng anh cũng không ngăn tôi.

Tôi không phải kiểu người ủy mị, từ trước tới giờ chưa từng lấy một đồng của người khác phái nào, nhưng khi đi cùng Diệp Tư Viễn, tôi đồng ý

https://thuviensach.vn

để anh trả tiền, ví dụ như mua cơm, hoặc là mua đồ ăn vặt, trái cây ở siêu thị, còn lại đều do tôi trả.

Trên phương diện này tôi không hề có sự so sánh nào hết, anh dùng tiền của anh, anh muốn tiêu gì thì tùy anh, cái đó là nguyên tắc của tôi, dù sao tôi cũng chưa từng bảo anh mua quà tặng cho mình nên rất thoải mái.

Cả kỳ nghỉ hè, toàn bộ thời gian rảnh rỗi của tôi đều dồn vào nhắn tin, gọi điện thoại cho Diệp Tư Viễn, thỉnh thoảng tôi còn chạy ra quán internet chat webcam với anh. Mặc dù không yên tâm khi tôi chạy ra ngoài nhưng anh không thể chống nổi sức cám dỗ của việc chat webcam, mỗi lần sắp logout, anh lại lưu luyến mãi không muốn thoát ra.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn trong webcam, anh mặc chiếc áo phông màu tím, tóc anh đã cắt ngắn, nhìn rất trẻ trung năng động. Anh dựa lưng vào ghế, đặt chân lên bàn máy tính nên cách webcam hơi xa, thuần thục dùng chân gõ chữ. Anh nở nụ cười nhìn tôi, nhưng tôi vẫn nhận ra nét ưu thương ẩn sâu trong đáy mắt và giữa hai lông mày mà ngay cả tôi cũng không thể xoa dịu.

Lúc chat webcam với tôi, Diệp Tư Viễn rất tự nhiên cầm đồ ăn trên bàn đưa lên miệng, uống nước cũng vậy, khiến tôi hết sức vui mừng bởi vì anh đã hoàn toàn thả lỏng trước mặt tôi.

Một lần, chúng tôi đang chat webcam với nhau bỗng nhiên có một cậu bé chạy vào phòng Diệp Tư Viễn, nó đi tới bên máy tính, tò mò nhìn vào màn hình. Cậu bé này rất đẹp, đường nét trên gương mặt nó khá giống Diệp Tư Viễn, chỉ là còn nhỏ tuổi.

Tôi không nói liền đánh dòng chữ: Diệp Tư Viêm, chào em!

Thằng bé có lẽ đọc được dòng chữ trên màn hình nên kinh ngạc, nghiêng đầu thì thầm gì đó bên tai Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn cười nói với nó mấy câu, thằng bé liền đỏ mặt quay lại nhìn tôi. Lúc này, Diệp Tư Viễn gõ chữ.

Mr. Diệp: Tư Viêm gửi lời chào đến em đấy, nó còn nói chị gái này thật xinh đẹp.

Tôi cười: Tư Viêm năm nay học lớp mấy rồi?

Mr. Diệp: Chuẩn bị vào lớp 4.

Tiểu Kết tử: Trần Dạ nhà em năm nay lên lớp 6 rồi, lúc nào giới thiệu cho chúng làm bạn tốt của nhau nhé.

Mr. Diệp: Em còn chưa gả cho anh mà đã muốn lôi kéo em trai anh rồi à?

Tôi giật mình: Diệp Tư Viễn, anh điên à! Diệp Tư Viêm đang ngồi nhìn bên cạnh đấy, anh đừng có nói hươu nói vượn!

Mr. Diệp: Anh đã nói chuyện của chúng ta cho bố mẹ biết rồi.

Mặt tôi đỏ bừng.

Thế rồi Diệp Tư Viễn đứng dậy nâng chân phải đá đá vào cái mông nhỏ của Diệp Tư Viêm, đuổi thằng bé đi ra ngoài, trước khi đi, Tư Viêm còn quay đầu lại nở nụ cười chào tạm biệt tôi rồi vui vẻ chạy ra ngoài.

Diệp Tư Viễn tiếp tục đánh chữ: Anh nói với bố mẹ, anh có bạn gái, bạn gái anh là một cô gái rất tốt, bố mẹ bảo nếu có cơ hội thì hãy dẫn em về nhà chơi.

Tôi bối rối: Chuyện này bây giờ còn sớm quá! Học kỳ sắp tới em chỉ mới là sinh viên năm hai đại học thôi.

Mr. Diệp: Nhưng mà tiểu Kết, anh đã rất chắc chắn.

https://thuviensach.vn

Hả... Tôi chớp mắt nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tư Viễn trong webcam mà không biết đánh dòng chữ gì để gửi cho anh.

Cuối cùng tôi nói: Diệp Tư Viễn, em cũng vô cùng chắc chắn, tuy nhiên chuyện này chúng ta để từ từ rồi bàn nhé.

Anh có chút mất hứng, không đề cập tới vấn đề này nữa, chúng tôi nói chuyện thêm vài câu rồi logout.

Giữa tháng tám, Diệp Tư Viễn đi du lịch châu Âu cùng cả nhà.

Tôi bảo anh trong thời này đừng liên lạc, đã đi chơi thì phải có dáng vẻ đi chơi, huống chi anh dùng điện thoại di động cũng không dễ dàng, lại còn chênh lệch thời gian nữa. Anh ngẫm nghĩ thấy đúng nên không tình nguyện đồng ý với tôi.

Hai ngày sau tôi xin nghỉ việc, dẫn Trần Dạ tới thành phố K chơi hai ngày một đêm. Tôi cảm thấy bọn trẻ con được đi chơi đây đó vào ngày nghỉ vô cùng có ích đối với sự phát triển của chúng.

Ban ngày, chúng tôi đi vườn thú, chèo thuyền, đi bơi, Trần Dạ mặc cái quần tắm nho nhỏ thích thú lao hết lần này đến lần khác trên cái cầu trượt ở bể bơi. Buổi tối, tôi lại dẫn nó đi ăn đồ nướng, chơi đùa cả một ngày khá mệt mỏi nên sau khi quay về phòng trọ, tắm rửa xong một cái là thằng bé lăn quay ra ngủ.

Tôi ngồi bên mép giường ngắm nhìn gương mặt đang ngủ say của Trần Dạ, tuy là một đứa bé 12 tuổi hiếu động khá nghịch ngợm nhưng lại rất hiểu chuyện, phân rõ phải trái.

Thu nhập của bố tôi và dì dù không cao nhưng thằng bé vẫn được chăm sóc khá tốt, nó là bảo bối của cả nhà tôi, cho dù cả nhà có phải đập nồi đi bán đồng nát hay làm trâu làm ngựa cho người ta cũng nhất quyết không để cho nó phải chịu một chút uất ức nhỏ nào.

https://thuviensach.vn

Vậy Diệp Tư Viễn thì sao? Nhà tôi điều kiện bình thường mà vẫn vô cùng cưng chiều Trần Dạ, điều kiện nhà anh phải tốt như vậy, chắc chắn anh còn được cưng chiều hơn rất nhiều!

Thế nhưng một cậu nhóc 11 tuổi đẹp trai thông minh như Diệp Tư Viễn gặp phải tai nạn bất hạnh vào đúng ngày sinh nhật của mình. Lúc ấy, bố mẹ anh sẽ ra sao?

Còn nữa, bố mẹ anh sinh Diệp Tư Viêm với tâm trạng như thế nào khi con trai cả của mình đã trở thành người tàn tật? Tất cả tôi đều không biết.

Diệp Tư Viễn rất ít khi kể cho tôi nghe về gia đình anh, ngay cả lần bị thương đó anh cũng không hề nhắc tới.

Bởi vì nó là vết sẹo khổng lồ trong lòng anh, anh đã không muốn nói, thì tôi cũng không nên chạm vào.

Sáng hôm sau tôi dẫn Trần Dạ đi thăm quan viện bảo tàng, ăn cơm trưa xong rồi chúng tôi lập tức về nhà.

Ngồi trên xe buýt, tôi hỏi Trần Dạ: “Này cậu nhóc, em nói xem, vài năm nữa chị yêu quý của em tốt nghiệp sẽ quay về đây làm việc hay ở lại thành phố H nhỉ?”

Nó trả lời không chút do dự: “Đương nhiên là chị phải trở lại rồi!”

Tôi nói: “Vậy nếu như chị muốn ở lại thành phố H?”

Trần Dạ sững sờ nhìn tôi: “Chị, có phải vì bạn trai của chị không?”

Tôi bật cười, thằng bé này thật thông minh: “Sau này lớn lên em cũng phải rời nhà tới nơi khác học, đợi đến khi em tốt nghiệp, chỉ sợ em không còn muốn về nhà nữa rồi.”

https://thuviensach.vn

Nó lắc đầu: “Về sau em sẽ đến nơi chị sống để học, chị đi đâu đều phải dắt em theo cùng.”

Tôi vuốt đầu nó: “Em còn nhỏ, còn nhiều chuyện chưa biết, tương lai sau này em sẽ tìm được người mình yêu, em sẽ phát hiện cô ấy là tất cả đối với em, trong mắt em cô ấy luôn là người tốt nhất. Đến lúc đó, em cũng quên mất có một bà chị già như chị thôi!”

Trần Dạ ngờ ngệch nhìn tôi: “Thật hả chị?”

“Đương nhiên.” Tôi vừa nói chuyện với Trần Dạ vừa nghĩ tới Diệp Tư Viễn, nghĩ tới những gì Uyển Tâm nói cho tôi hiểu, nghĩ tới những vấn đề mà tôi và anh phải đối mặt trong tương lai, nghĩ tới lời nói chắc chắn Diệp Tư Viễn nói với tôi, nghĩ tới... tương lai của hai chúng tôi.

Bỗng tôi thấy lòng mình có chút hoang mang, hy vọng rằng đây chỉ là nỗi buồn phiền vô cớ mà thôi.

* * *

Ngày 20/8, một mình tôi ngồi tàu quay về thành phố H, ở trường đại học Q, trước khi bắt đầu khai giảng năm hai đều tổ chức huấn luyện quân sự trong 1 tuần nên không thể cùng trở về với Uyển Tâm.

Tôi nói dối Diệp Tư Viễn và Uyển Tâm rằng tôi mua vé ghế nằm nhưng trên thực tế tôi đã đặt vé ghế ngồi.

Bố chỉ cho tôi 1800 tệ làm phí sinh hoạt nửa học kỳ đầu tiên của năm hai đại học, tất nhiên là không thể đủ. Mà sau khi bắt đầu học kỳ mới, chắc chắn tôi không thể đến Olive làm thêm nữa, đành dựa vào số tiền lương ít ỏi kiếm được ở siêu thị, nên những gì có thể tiết kiệm thì phải tích cực tiết kiệm.

https://thuviensach.vn

Kết thúc hành trình 28 tiếng đồng hồ mệt mỏi, tôi xách hành lý bước ra khỏi ga tàu vào lúc 2 rưỡi sáng. Tôi quyết định nghe lời Diệp Tư Viễn, tìm phòng trọ ở gần ga tàu nghỉ ngơi một lát chờ trời sáng rồi tính tiếp.

2/9 Diệp Tư Viễn mới tới trường, anh định đến trường sớm với tôi nhưng tôi không cho. Cả một tuần tôi phải đi học quân sự, đâu có thời gian ở cùng anh, anh ở nhà cho thoải mái còn hơn.

Tôi bỏ ra 50 tệ thuê phòng, tắm gội rồi gửi tin nhắn báo với Diệp Tư Viễn tôi đã đến nơi, sau đó đánh một giấc tới sáng, sau đó trở về trường.

Mã Anh về trường trước tôi, nhìn thấy tôi cô ấy cũng chỉ khách sáo chào hỏi mấy câu, còn Vương Giai Phân và Thi Tiểu Yến chiều nay mới đến.

Tôi thu dọn hành lý, sắp xếp lại đồ đạc, bây giờ vẫn là mùa hè nên nhiệt độ khá cao, tôi lau đi lau lại giường chiếu cho sạch sẽ rồi treo màn lên khung giường.

Làm xong, tôi cùng Mã Anh đi ăn cơm trưa, sau đó quay về phòng lại ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy đã thấy Vương Giai Phân và Thi Tiểu Yến có mặt trong phòng rồi.

Vương Giai Phân thay đổi rất nhiều, cô ấy ép tóc thẳng tắp, còn nhuộm… màu đỏ tím nữa. Tôi nhìn cô ấy, tâm trạng thay đổi xoành xoạch được biểu hiện vô cùng rõ ràng trên gương mặt, lúc khẩn trương, lúc mơ mộng, thậm chí có lúc tự cười một mình. Thế là tôi hỏi thẳng cô ấy “Cậu yêu rồi hả?”

Cô ấy mặt đỏ bừng xấu hổ nhảy dựng lên, nhăn nhó một lúc sau mới dám nói cho tôi nghe, đó là cô ấy đang thích một nam sinh – sinh viên năm thứ 3 đại học A ở bên cạnh, cậu ta cũng là người địa phương, họ quen nhau qua người bạn học hồi cấp 3 của Vương Giai Phân.

Cô ấy nói: “Lúc nào mình giới thiệu người đó với cậu nhé.”

https://thuviensach.vn

Tôi lắc đầu lia lịa: “Đừng! Bắt đầu từ hồi cấp một, 10 bạn nữ giới thiệu bạn trai với mình thì có 8 người thay lòng đổi dạ quay sang thích mình, thế là mình không còn cô bạn thân nào nữa cả.”

Vương Giai Phân thoải mái cười to: “Nếu sau khi người đó gặp cậu mà lại nhảy sang bám lấy cậu, chứng tỏ anh ta không đáng để mình trân trọng và yêu thương, mình muốn cậu đi gặp anh ta là vì lý do này.”

Tôi ngẩn người, ngơ ngác nhìn Vương Giai Phân, làm gì có cô gái nào nảy ra ý nghĩ điên cuồng ấy như cô ấy nhỉ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tư Viễn, Em Rất Nhớ Anh (H)

Edit & Beta: BTD

Đương nhiên tôi không có cơ hội gặp người trong mộng của Vương Giai Phân vì ngay ngày hôm sau đã bắt đầu học quân sự rồi.

Thành phố H cuối tháng 8 không khác gì lò lửa, nhiệt độ ban ngày lên tới 35 độ, thậm chí có lúc lên tới 38 độ.

Chúng tôi mặc quân phục tay dài đứng dưới cái nắng gay gắt, nào là tập nghiêm nghỉ, đi đều, xoay trái xoay phải,... Mồ hôi đứa nào đứa nấy đều tuôn như mưa, đây chính là bị hành hạ.

Ban ngày mệt đến ngất, buổi tối còn không cho người ta nghỉ ngơi, cả lũ tụ tập thành một đám đông tổ chức hát quân ca, hô khẩu hiệu, thậm chí là chơi trò chơi...

Tôi còn không có thời gian nhắn tin với Diệp Tư Viễn, cứ hết một ngày lại kéo lê thân xác mệt mỏi quay về phòng ngủ. Do chưa bắt đầu năm học mới nên mấy đứa sinh viên đáng thương bọn tôi không có nước nóng để tắm, đành dội nước lạnh qua loa rồi bò lên giường lăn ra ngủ.

Ngày học quân sự thứ tư, tôi bi thống phát hiện 'bà dì' nhà mình đến cửa.

Ban ngày mệt mỏi chẳng khác nào con chó chết, toàn thân ám mùi mồ hôi, bụng dưới đau quặn lên, thế mà buổi tối vẫn phải tắm nước lạnh, lại

https://thuviensach.vn

còn phải đi múc nước để tắm. Tôi bắt đầu khó chịu, gọi điện ngay cho Diệp Tư Viễn oán trách.

Tối 8h30 ngày hôm sau, khi tôi và Vương Giai Phân cùng nhau đi về phòng. Đến tầng lầu phòng ngủ, vừa ngẩng đầu lên tôi liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc mà mình ngày nhớ đêm mong.

Diệp Tư Viễn mỉm cười đứng bên cạnh cây hoa quế trước cửa phòng, lẳng lặng nhìn tôi.

Anh mặc áo T-shirt đen với chiếc jean màu xanh nhạt, đeo túi xách chéo qua người, dáng người đứng thẳng cao ráo.

Tôi nhìn ánh mắt ngập tràn cảm xúc và đôi lúm đồng tiền bên má anh liền ngẩn người. Có lẽ là do tôi quá mệt mỏi, có lẽ là do hormone phái nữ thời kỳ sinh lý bị rối loạn cộng thêm đau bụng, có lẽ là do đã hai tháng không gặp nhau nên tôi rất nhớ anh, tóm lại tôi vô cùng uất ức, thút thí nói: “Diệp Tư Viễn... Anh đến rồi...”

Sau đó tôi xông tới ôm chặt lấy anh, dụi đầu vào lồng ngực rắn chắc khóc òa lên, Diệp Tư Viễn choáng váng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chắc anh không ngờ tới phản ứng của tôi lại mãnh liệt đến vậy, sau đó anh mới cúi đầu dùng cằm ma sát đỉnh đầu tôi, vội vàng hỏi: “Tiểu Kết, Tiểu Kết, em làm sao vậy?”

Tôi hít mũi một cái, ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt lả chả: “Căn hộ của anh đã ở được chưa? Em muốn tắm, em khó chịu sắp chết rồi!”

* * *

Tôi vào phòng thu xếp đồ đạc rồi đi cùng Diệp Tư Viễn đến căn hộ.

Dọc đường, tôi kéo anh vào một cửa hàng tiện lợi nhỏ mua mì tôm và xúc xích, Diệp Tư Viễn hỏi tôi: “Em đói bụng à?”

https://thuviensach.vn

Tôi gật đầu: “Bụng khó chịu nên cả buổi tối chưa ăn cái gì cả.”

Anh đau lòng nhìn tôi: “Chúng ta sang bên kia mua sữa đậu nành nhé.”

“Không cần! Người em bẩn lắm rồi, chỉ muốn tắm thôi.” Tôi vẫn mặc quân phục rộng thùng thình, toàn thân mỏi mệt lại thêm cái bụng đói nên chẳng muốn đi đâu nữa.

Diệp Tư Viễn biết tính tôi nên cũng không miễn cưỡng, chúng tôi cùng đến căn hộ của anh.

Đây là lần thứ hai tôi tới đây, giờ thì tôi biết cái giá đỡ cố định có thể lật lên lật xuống trên tường dùng để Diệp Tư Viễn ngồi lên tấm gỗ đó và đồ trong túi ra.

Anh gắp cái chìa khoá từ trong túi xách, đứng lên rồi nhấc chân mở cửa, sau đó anh cất chìa khóa rồi đi vào phòng, tôi xách đồ ăn vừa mua ở dưới đất lên theo anh đi vào.

Diệp Tư Viễn đè cằm lên công tắc điện, trong phòng lập tức sáng bừng.

Tôi nhìn gian phòng rộng rãi này, kinh ngạc phát hiện trên đất, bên cửa có rất nhiều thứ.

Tủ lớn, thùng rác, bàn chải đánh răng, sữa tắm, dầu gội, trên bàn còn có cả trái cây và thức ăn, nhìn chúng còn rất tươi ngon chắc chắn là được mua về từ siêu thị cách đây không lâu.

Tôi hỏi Diệp Tư Viễn: “Ai mua vậy?”

“Trưa hôm nay anh đã có mặt ở đây rồi cho nên chú Tào đưa anh đi mua, đến xế chiều anh đi xem em tập quân sự, đứng từ xa cũng thấy vẻ mặt mệt mỏi của em đấy.” Anh khẽ mỉm cười, còn tôi ỉu xìu đáp: “Đừng nói nữa! Còn hai ngày nữa là kết thúc, em đây phơi nắng sắp thành Bao Công rồi,

https://thuviensach.vn

chẳng biết ai nghĩ ra chuyện huấn luyện quân sự vào đầu tháng 8 nóng chết người này nữa trong khi các trường khác đều tập vào đầu tháng 9 mát mẻ cơ. Mà đúng rồi, năm anh đi học quân sự có nóng không?"

Anh sửng sốt, nhìn tôi nói: "Anh được đặc cách... cơ thể này của anh… làm sao mà học được."

Tôi nhìn anh vô cùng áy náy, rất muốn mở miệng nói lời xin lỗi nhưng tôi nghĩ càng nói sẽ càng hỏng, ai ngờ lại thốt lên một câu: "Thật sao? Vậy thì anh quá may mắn rồi, không bị hành hạ dã man như em."

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy câu nói này còn chết tiệt hơn lời xin lỗi gấp tỷ lần.

Quả nhiên, sắc mặt Diệp Tư Viễn trầm xuống, anh lẩm bẩm: "Vậy à? Có lẽ thế…!"

Sau đó, anh xoay người đi vào phòng tắm, sau khi ra ngoài anh nói với tôi: "Anh vừa bật bình nóng lạnh, bây giờ vẫn chưa có nước nóng, khoảng tầm nửa tiếng nữa là em tắm được rồi. Em có muốn ăn mì trước không?"

Tôi "Có" một tiếng bé xíu, cầm mì tôm đi vào phòng bếp, tìm được cái nồi rồi bắt đầu đun nước, đợi nước sôi ục ục thì mang ra úp mì, sau đó tôi xoay người đi ra khỏi phòng bếp.

Diệp Tư Viễn đang ngồi trong phòng ăn, hai chân anh để lên bàn, sửa sang lại các thứ mới mua, nào là khăn giấy, khăn lông, dép đi trong nhà.

Tôi bước đến, đứng bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh nói: "Tư Viễn, em xin lỗi."

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, sau đó cười lên nói: "Đồ ngốc, em đừng nói xin lỗi với anh nữa."

https://thuviensach.vn

Tôi biết anh không tức giận nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu, tôi nghĩ sau này cần phải ăn nói cẩn thận, từ bỏ cái tật xấu này.

Diệp Tư Viễn ngồi cạnh bàn ăn, nhìn tôi ăn mì như hổ đói, anh hỏi: “Em ăn nhanh thế, mấy hôm trước em bị bỏ đói sao?”

Tôi không trả lời, cầm bát canh lên húp làm anh hốt hoảng: “Em ăn từ từ thôi… cẩn thận nóng.”

Sau khi đặt bát canh xuống và ợ lên một cái thật to, tôi mới mở miệng nói chuyện: “Mỗi ngày toàn thân em hôi như cú, buổi tối không có nước nóng để tắm nên không có tâm trạng ăn cơm. Cuối cùng thì hôm nay cũng được tắm một bữa nên giờ cảm thấy thèm ăn!”

Anh bảo tôi: “Vậy em tắm nhanh đi, nước nóng rồi đấy, anh đi xếp đồ, sáng nay có người đến quét dọn nên khá sạch sẽ rồi, toàn bộ đồ trong phòng ngủ đều mới cả đấy.”

“A… Thật tốt quá!” Tôi lấy áo quần trong túi ra vui mừng chạy vào phòng tắm, sau khi tỉ mỉ tắm rửa sạch sẽ, tôi đi ngay vào phòng ngủ.

Diệp Tư Viễn bật điều hòa nên căn phòng bây giờ rất mát mẻ, qua một kỳ nghỉ hè, mùi của các thiết bị mới dường như đã nhạt dần.

Tôi nghe tiếng nước chảy ào ào lập tức biết anh đang tắm, tôi nhảy lên giường ngắm nhìn cái khung giường màu trắng.

Phòng có phong cách khá lãng mạn, chăn gối đều có màu xanh đen, dọc bên mép còn có đường viền màu trắng, là màu sắc mà Diệp Tư Viễn khá thích.

Tôi ôm chăn lăn lộn thỏa thích trên chiếc giường rộng 2m, ngửi mùi hương từ chăn ga gối mới mà cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

https://thuviensach.vn

Tôi cầm điều khiển bật tivi, nửa tiếng sau thấy Diệp Tư Viễn bước ra khỏi phòng tắm.

Đầu anh ẩm ướt do mới gội, nước nhỏ tý tách trên cái áo T-shirt màu trắng, bả vai vắt một chiếc khăn lông, bên dưới là quần ngủ màu xám tro.

Anh ngồi trên giường quay lưng về phía tôi, kẹp khăn vào ngón chân bắt đầu lau tóc.

Tôi thấy vậy liền bò tới quỳ đằng sau lưng, cầm khăn lau đầu cho anh. Anh vẫn im lặng không nói gì.

Tôi vừa lau vừa ngửi thấy mùi hương thơm ngát từ người anh, ngắm nhìn tấm lưng dài rộng ngồi thẳng trước mắt, bải vai rộng lớn nhưng hai tay áo lại trống rỗng. Bất chợt, tôi bỏ cái khăn xuống, vươn hai tay ôm chặt anh từ phía sau.

Tôi thủ thỉ: “Tư Viễn, em rất nhớ anh.”

Tay tôi thò vào qua ống tay áo rộng thùng thình vuốt ve cơ thể anh, da anh nóng dần lên, anh nghiêng đầu lại, dịu dàng hôn tôi.

Đã hai tháng, tôi có bao nhiêu khát khao mong chờ nụ hôn này của anh!

Tôi ôm anh thật chặt, cả hai cùng ngã xuống giường, tay tôi điên cuồng di chuyển trên người anh, tôi thấy mình càng ngày càng nóng, bụng cứ như có một đốm lửa đang thiêu đốt rừng rực.

Anh nhấc chân lên vuốt ve chân tôi, dùng ngón chân linh hoạt nhẹ nhàng lướt qua bắp chân tôi, làm tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đôi mắt Diệp Tư Viễn nửa mở nửa khép mê ly nhìn tôi chăm chú, tôi biết dục vọng trong anh đang dâng trào, hai cánh tay đã bị cụt chống đỡ hai

https://thuviensach.vn

bên người tôi, hai chân anh quấn vòng quanh chân tôi, tôi cảm thấy Tiểu Viễn giữa hai chân anh đã thức tỉnh rồi.

Tôi bắt đầu trút bỏ quần áo anh đang mặc, bỗng Diệp Tư Viễn tỉnh táo lại, lên tiếng: “Tiểu Kết, không đâu, em hôm nay… không được.”

Tôi dịu dàng đáp: “Không sao, em sẽ giúp anh thoải mái.”

Tôi hung hăng hôn anh một cái sau đó cấp tốc cởi áo quần anh xuống, cuối cùng tôi ngồi chồm hỗm trên hai đùi của anh, tôi cúi người nắm Tiểu Viễn trong tay rồi dùng lưỡi liếm nó một cái.

Diệp Tư Viễn không ngờ tôi sẽ làm như vậy, anh vô cùng kinh ngạc, lớn tiếng nói: “Tiểu Kết! Đừng! Em mau dừng lại đi!” Chân anh bị tôi ngồi đè lên nên cứng lại, có lẽ anh muốn giãy dụa nhưng lại sợ hất ngã tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: “Tại sao, anh không thích sao?”

“Không phải, nhưng mà...”

“Chỉ cần anh thích là tốt rồi.” Tôi cười, tiếp tục công việc đang dang dở.

Anh bắt đầu lớn tiếng rên rỉ, cố ngẩng đầu rồi cúi gằm cằm xuống để nhìn tôi, tôi thấy làm trong tư thế này Diệp Tư Viễn sẽ mỏi cổ nên đề nghị: “Tư Viễn, anh dựa lưng vào thành giường đi.”

Đợi đến khi dựa lưng vào tường, anh có thể nhìn rõ từng động tác tôi làm cho anh.

Tôi tỉ mỉ hôn Tiểu Viễn, hai bàn tay xoa dần tới gốc nó và hai viên bi tròn bên dưới, Diệp Tư Viễn thở gấp, lâu lâu tôi lại ngẩng đầu nhìn anh. Người anh đổ đầy mồ hôi, hai bên cánh tay còn lại ở bả vai cũng nhẹ nhàng run rẩy, rụt hai vai lại.

https://thuviensach.vn

Hai tháng tôi không được gặp anh, tôi thừa nhận tôi rất nhớ cơ thể cao lớn này của anh.

Tôi chầm chậm cho Tiểu Viễn vào trong miệng, anh cau mày rên rỉ, cả người cứng ngắc.

Tôi nhớ lại các động tác của nữ chính trong phim cấp 3 của Nhật Bản, học theo người ta từng phát từng phát nhổ ra nuốt vào Tiểu Viễn, cái lưỡi linh hoạt không ngừng khuấy đảo bên trong, đây là lần đầu tôi làm chuyện này cho Diệp Tư Viễn nhưng tôi không hề cảm thấy ghê tởm, không hề cảm thấy bẩn thỉu, không hề cảm thấy đê tiện, tôi chỉ đơn thuần muốn Diệp Tư Viễn được vui vẻ mà thôi.

Cuối cùng Diệp Tư Viễn cũng lên cao trào, anh hổn hển nói: “Tiểu Kết, anh... anh… không được... em... đừng mà... rất bẩn.”

“Ừm.” Tôi hiểu ý anh liền nhả Tiểu Viễn ra, dùng tay gia tăng tốc độ cho đến khi Diệp Tư Viễn run rẩy kịch liệt, anh hét lên một tiếng, đạt tới cực đỉnh của dục vọng.

Xong xuôi, anh vẫn trừng mắt nhìn tôi, nhìn chất lỏng màu trắng Tiểu Viễn vừa phun ra, nhìn gương mặt ửng hồng của tôi, ánh mắt anh bây giờ vô cùng nóng bỏng.

Diệp Tư Viễn tự đi lau rửa thân thể cho mình, tôi cũng đi tắm lần nữa và đánh răng. Lát sau quay lại nằm trên giường, tôi kéo chăn đắp cho cả hai. Tôi ôm chặt anh và cảm nhận sự bình yên thoải mái trong lòng.

Đầu tôi dụi dụi vào lồng ngực rắn chắc của anh, nghĩ thầm hiện tại anh đang ở bên tôi, tôi đang ở bên anh, nếu lúc nào cũng như thế này thì tốt biết bao.

Rồi tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn nhỏ giọng lên tiếng: “Tiểu Kết, từ nay về sau em không được làm như vậy nữa nhé.”

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu nhìn gương mặt ửng hồng của anh đang nhìn tôi, dáng vẻ vô cùng uất ức.

“Tại sao? Vừa rồi em thấy anh rất thoải mái mà!” Đột nhiên tôi muốn trêu chọc anh.

Anh đáp: “Chuyện này... cả hai người chúng ta đều thoải mái mới có ý nghĩa.”

“Nhưng em rất muốn anh được vui vẻ. Em biết anh đang vô cùng muốn, chúng ta xa nhau những hai tháng mà.” Nhu cầu trên phương diện này của Diệp Tư Viễn là điều bình thường.

Anh lắc đầu nghiêm túc nói: “Lần sau không được làm thế nữa, Tiểu Kết, anh có thể nhịn được, anh không muốn em phải chịu ủy khuất.”

Tôi cười: “Được rồi, tạm thời em đồng ý với anh, nếu không chắc chắn anh còn càu nhàu nữa cho mà xem.”

“Em chê anh càu nhàu hả?” Anh nhíu mày.

“Đúng vậy, anh cứ như ông cụ non ấy!” Tôi đưa tay nhéo nhéo hai má anh, anh không né được mà cũng không định tránh.

Nhưng mới nhéo được hai cái tay tôi lại đổi thành vuốt ve, khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh tôi chợt nhớ lại những vấn đề đáng suy nghĩ hồi hè mà chị Uyển Tâm đã phân tích cho tôi hiểu, không khỏi thở dài.

Anh thấy tôi trầm tư liền hỏi: “Sao thế?”

“Không sao, tại ngày mai lại phải đi học quân sự nên em thấy nản.” Tôi nói dối.

Rồi anh bảo tôi: “Tiểu Kết, thật ra thì anh rất hâm mộ các em đấy, bởi vì anh chưa bao giờ được đi học quân sự cả.”

https://thuviensach.vn

Anh nói câu này làm tôi đau lòng muốn chết. Thì ra đối với chúng tôi, quân huấn vừa bẩn vừa nóng vừa mệt mỏi lại không có ích lợi gì trong thực tế thì đối với anh, nó lại là một giấc mộng quá xa vời.

Tôi ôm chặt anh nói: “Đừng nói gì nữa, anh mau ngủ đi.”

“Ừm.” Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán tôi “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Tôi tắt đèn, toàn bộ căn phòng lập tức chìm vào trong bóng tối.

* * *

Nằm đắp chăn ấm trên chiếc giường lớn giữa một căn phòng mát mẻ có điều hòa, bên cạnh còn có Diệp Tư Viễn cho nên tôi ngủ vô cùng ngon.

Sáu rưỡi sáng hôm sau tôi tỉnh dậy, bây giờ đang là mùa hè nên bầu trời sáng rất nhanh, ánh mặt trời len lỏi qua rèm cửa sổ mỏng manh.

Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn sang người nằm bên cạnh, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nghĩ đến tương lai sau này mỗi đêm đều được ôm nhau ngủ, mỗi buổi sáng thức dậy lại nhìn thấy gương mặt đang say ngủ của anh, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

Diệp Tư Viễn bị hành động ấy của tôi làm cho tỉnh ngủ, anh mờ màng hỏi tôi: “Tiểu Kết, mấy giờ rồi?”

“6 rưỡi.”

“Em dậy sớm thế?” Anh chống bả vai xuống giường để ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường. Anh vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, mắt nhắm mắt mở, tóc tai rối bù xù.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn bộ dáng của anh nhịn không được bật cười, đẩy anh vào chăn: “Em phải đi tập quân sự, 7 rưỡi phải tập hợp, anh ngủ thêm đi, học xong em sẽ về.”

Anh híp mắt nói: ‘Ừm… Tiểu Kết, anh ở nhà chờ em.”

“Em biết rồi!” Tôi đắp kín chăn cho anh sợ anh bị lạnh vì điều hòa trong phòng vẫn bật. Sau đó tôi hôn anh một cái, trông anh lúc này như một đưa trẻ.

Tôi sảng khoái tinh thần đến trường học, Vương Giai Phân như tên trộm bò ra trêu tôi: “Tiểu biệt thắng tân hôn, cậu thấy thế nào?”

“Ôi đức mẹ Maria của con! Cậu hỏi linh tinh cái gì vậy!” Tôi ảo não trả lời.

“Đúng rồi, mình xem hộ cậu kết quả kỳ thi tiếng Anh cấp bốn, cậu qua rồi nhé.”

“A a!Thật á!”

Tôi sung sướng reo lên, qua thật rồi, vận may hôm nay quả thật không tệ.

Vậy là học kỳ mới lại bắt đầu, Diệp Tư Viễn và tôi sẽ ở chung, toàn chuyện tốt không à!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Em Sẽ Luôn Ở Bên Anh

Edit & Beta: BTD

Bởi vì ngày mai tiến hành kiểm tra những gì đã huấn luyện mấy ngày qua nên buổi tối, huấn luyện viên không tổ chức các hoạt động vui chơi nữa. Vì thế mà vừa kết thúc buổi luyện tập, tôi lập tức rời trường.

Tôi đến quán ăn nhỏ gần trường mua ít thức ăn sau đó hớn hở chạy về nhà.

Đúng vậy! Nhà, tôi gọi cái căn hộ này là nhà của tôi với Diệp Tư Viễn, chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ.

Tôi dùng chiếc chìa khóa Diệp Tư Viễn đưa tôi để mở cửa, trừ cảm giác khó chịu vì bộ quần áo quân đội vừa rộng vừa hôi này thì tất cả đều vô cùng tốt, tôi thấy mình như cô gái nhỏ hạnh phúc khi về nhà, mong ngóng được gặp lại anh chồng yêu quý của mình sau một ngày làm việc mệt mỏi.

Bước vào nhà tôi thấy rất khác thường, buổi sáng còn bề bộn lung tung mà bây giờ đã gọn gàng ngăn nắp rồi, đồ đạc Diệp Tư Viễn mua ở siêu thị vào hôm qua cũng không thấy, sàn nhà còn được lau sáng bóng. Tôi đoán có lẽ sáng nay dì giúp việc đã qua dọn dẹp.

Tôi thay dép đi trong nhà rồi bật đèn phòng khách lên, bỏ thức ăn vào phòng bếp. Rồi tôi nhìn thấy ở ngoài ban công có một cái giá đang phơi đầy quần áo.

https://thuviensach.vn

Lúc này, tôi nghe thấy tiếng động trong phòng đọc sách liền đẩy cửa ra xem, chỉ thấy Diệp Tư Viễn đang ngồi dựa vào thành ghế, dùng chân nghịch máy tính.

Anh nghe tiếng động, quay đầu lại nhìn thấy tôi về lập tức hớn hở đứng dậy cười, đem chân xuống rồi đứng dậy nói: “Tiểu Kết, em học xong rồi à.”

“Ừm, Tư Viễn, em đã về.” Tôi chạy tới dang hai tay định ôm anh nhưng nghĩ lại mình vẫn còn mặc bộ quân phục hôi hám trên người nên thôi “Ôi, em chưa thay quần áo, chưa ôm được.”

“Không sao cả.” Anh chủ động cúi người dán sát vào tôi làm tôi không kìm chế được vươn tay ôm anh.

Hít hà mùi thơm nhẹ nhàng tỏa ra từ anh khiến tôi có cảm giác đây là mùi vị yên bình của mái ấm hạnh phúc.

Tôi hỏi anh: “Hôm nay ở nhà anh làm gì?”

Anh nghĩ nghĩ rồi đáp: “Giặt quần áo, lau nhà, thu dọn các thứ mới mua ngày hôm qua, nhưng mà có một vài món đồ ở quá cao anh không với tới.”

Tôi kinh ngạc tròn miệng hỏi: “Tất cả đều là do anh dọn dẹp sao?”

“Đúng vậy, sao vậy?” Anh hỏi lại tôi.

“Làm sao anh làm được?” Tôi vẫn chưa tin.

“Giặt quần áo không phải em đã thấy anh làm ở ký túc xá rồi sao? Những đồ quá lớn thì anh dùng máy giặt, còn lại anh dùng chân để giặt, còn... còn có... Tiểu Kết... còn quần áo lót của em, anh cũng giặt sạch cho em rồi, nhưng anh giặt bằng chân… em có để ý không?” Anh nhẹ nhàng lên tiếng.

https://thuviensach.vn

“Ngốc ! Dĩ nhiên là không! Em đang tính tối hôm nay chúng ta sẽ tắm chung, ngày hôm qua quả thật rất mệt mỏi. Aizz... Để anh giặt quần áo cho em, ngại chết.” Tôi đỏ mặt.

“Có gì đâu, trước đây em cũng giặt quần áo cho anh mà.” Anh cười, cái lúm đồng tiền trên má thật đáng yêu.

“Thế còn cái đống lớn trong phòng khách, anh dọn kiểu gì?” Đây là nghi vấn lớn nhất của tôi.

Diệp Tư Viễn thần thần bí bí cười một tiếng: “Đi theo anh.”

Anh dẫn tôi quay trở lại phòng khách, chỉ cho tôi thấy một cái xe kim loại có bốn bánh nhỏ giống cái xe đẩy đồ ăn trong khách sạn, nhưng mà chiếc xe này của Diệp Tư Viễn nhỏ hơn và cũng bền chắc hơn.

Diệp Tư Viễn nói: “Đây là vũ khí bí mật của anh, nó giúp anh chuyển đồ từ chỗ này sang chỗ khác. Hơn nữa, nó còn gắn một cái ghế nhỏ để anh ngồi xuống làm việc, đi tới bất cứ nơi nào trong nhà cũng vô cùng thuận tiện.”

“Thế anh đẩy nó kiểu gì?” Tôi lại hỏi.

“Đẩy bằng eo, chỉ hơi chậm một chút, nhưng không sao.” Diệp Tư Viễn bắt đầu làm mẫu cho tôi xem, anh ngồi vào ghế salon, nâng hai chân lên bàn trà nhặt một cái cốc thả vào xe đẩy nhỏ, sau đó anh đứng dậy, đi ra phía sau xe, dùng eo đẩy đẩy cái xe chạy về đằng trước, nếu như xe nhỏ có bị sai lệch hướng anh sẽ dùng chân đẩy nó lại.

Tôi đi theo anh vào phòng ăn, anh ngồi trên ghế, lại nâng hai chân đem cái cốc bỏ lên mặt bàn.

Anh đắc ý nói: “Chính là như vậy, chỉ một lát là anh thu dọn xong xuôi hết.”

https://thuviensach.vn

Nhìn anh vui vẻ, trong lòng tôi lại khó chịu, thì ra cả ngày hôm nay anh phải đi đi lại lại trong căn nhà này.

Trong đầu tôi lập tức liên tưởng tới chú chim nhỏ xây tổ, nghĩ tới Tinh Vệ lấp biển, rồi cả Ngu Công dời núi, cuối cùng là một đống đồ đạc ngổn ngang trong phòng khách. Chúng tôi chỉ cần một vài lần xách vào, còn với anh nó lại là cả một công trình lớn.

Có lẽ anh nhìn thấy vẻ mặt không được tự nhiên của tôi nên sự vui vẻ của anh dần dần hạ xuống: "Tiểu Kết, em có thấy dáng vẻ vừa rồi của anh khó nhìn không?"

"Không đâu!" Tôi lập tức trả lời, "Nhưng mà anh làm hết rồi, em biết làm gì bây giờ, lần sau khi làm những việc này chờ em về rồi chúng ta cùng làm nhé!"

Anh cười cười: "Dù gì thì ban ngày anh cũng rảnh rỗi mà."

"Đúng rồi, trưa nay anh ăn gì?"

"À... Anh gọi Pizza Hut."

Tốt rồi, may là anh không bỏ đói mình: "Em đi làm cơm tối nhé, từ giờ mọi việc trong phòng bếp thuộc về em!"

"Được, anh chờ." Diệp Tư Viễn cười, "Anh ra phòng khách xem bóng đá đây, nếu cần giúp gì em cứ gọi anh nhé."

"Em biết rồi, anh đi đi." Nói xong tôi đi tắm rồi vào bếp bắt tay vào công việc nấu ăn.

Lúc ăn cơm, chúng tôi ngồi ở hai vị trí đối diện nhau. Thực đơn của tôi hôm nay rất đơn giản, chỉ có hai món ăn bình thường, thế nhưng anh lại ăn một cách ngon lành hết hai bát cơm lớn.

https://thuviensach.vn

“Tại sao em chưa bao giờ phát hiện ra anh cũng là một người tham ăn nhỉ?” Tôi lên tiếng thắc mắc.

Anh ngẩng đầu cười: “Đây là lần đầu tiên ăn cơm do em nấu, anh bỗng thấy khẩu vị vô cùng tốt.”

“Thật à?” Tôi vui vẻ gắp rau diếp xào thịt bò và hành tây bỏ vào bát anh “Về sau ngày nào em cũng nấu cơm cho anh ăn, chuyên môn của em không tệ đâu, chẳng qua hôm nay không có nhiều thời gian nên không kịp trổ tài thôi.”

“Được được, chúng ta còn nhiều thời gian mà.” Anh cười.

“Có khi nào em cho anh ăn nhiều quá biến thành người mập mạp không nhỉ?” Tôi trêu anh.

Anh sửng sốt, thật thà gật đầu đáp: “Có thể lắm, bố anh khá mập, chắc sẽ di truyền sang anh.”

Tôi lắc đầu: “Vậy chúng ta phải suy nghĩ lại thôi, bởi vì em không thích người tròn quay đâu.”

Diệp Tư Viễn nghiêm túc hỏi lại tôi: “Thật sao?”

Tôi nhìn dáng vẻ này của anh mà bật cười: “Em đùa anh thôi!”

“Tiểu Kết, anh hỏi thật, tương lai anh sẽ già đi, dáng vẻ cũng biến đổi, nếp nhăn, rụng tóc rồi cả cái bụng mỡ vì uống bia, đến lúc đó em có ghét bỏ anh không?”

“Em không biết.” Tôi lắc đầu.

“Hơn nữa, cả đời này anh là người tàn tật, 30 mùa, 40 mùa, thậm chí 60, 70 mùa, mãi mãi không có hai cánh tay. Đến lúc đó, sợ rằng cả cái chân này anh cũng không nhấc lên được, có một số việc bây giờ làm được nhưng sau

https://thuviensach.vn

này thì không chắc.” Giọng nói của anh rất trầm, trầm đến nỗi tôi nghe mà thắt lòng lại.

Hôm nay anh tâm sự với tôi về những vấn đề xa xôi ấy tôi mới biết thì ra anh cũng suy nghĩ khá nhiều cho tương lai của cả hai người chúng tôi.

Chỉ là so với tôi có cái nhìn mù mờ về tương lai thì anh còn sợ hãi hơn rất nhiều. Nhìn thẳng vào ánh mắt ảm đạm của anh, tôi nói:

“Em sẽ luôn ở bên anh.” Tôi nhìn anh. “Thời gian đâu chỉ tàn nhẫn với anh, đến lúc đó, em cũng là một bà già có làn da như con gà rồi, thế nhưng em sẽ luôn bên anh, em bảo đảm đấy.”

Anh xúc động lặng im không nói gì.

“Còn ngồi đấy ngẩn người, anh mau ăn đi!” Tôi lại gắp cho anh một ít thịt bò xào.

“Em đúng là người ngoài nói xin lỗi và bảo đảm thì chẳng biết nói gì nữa.” Bỗng anh bật cười.

Tôi đỏ mặt, thói quen thôi, tôi toàn dùng ‘bảo đảm’ để cường điệu giọng nói của mình, mặc dù những chuyện tôi đảm bảo thường không được thực hiện tốt lắm, riêng chuyện tôi đảm bảo với Diệp Tư Viễn xuất phát từ sâu thẳm tận đáy lòng tôi.

“Aizz... Đừng nói chuyện này nữa, ngày mai là khai trường rồi, còn chúng em thì tổng duyệt quân sự, anh có tới không?” Tôi chuyển đề tài.

“Có chứ, anh sẽ đi.” Diệp Tư Viễn nhấc chân cầm thìa múc một thìa canh đưa lên miệng uống “Ngon thật, canh trứng cà chua ngon nhất anh từng được ăn đấy.”

* * *

https://thuviensach.vn

Tổng duyệt quân sự lần cuối cùng được tổ chức cùng buổi khai trường, hiệu trưởng tiến hành các nghi thức vẫn làm như mọi năm.

Tôi ngẩng đầu ưỡn ngực, tinh thần phấn chấn nghiêm túc trình diễn, hô to khẩu hiệu cùng các bạn trong lớp nhưng vẫn không quên liếc mắt tìm kiếm bóng dáng Diệp Tư Viễn.

Anh đứng cùng Lưu Nhất Phong, khi thấy tôi đi qua anh lập tức tặng tôi một nụ cười ấm áp.

Tôi nhìn anh cười, lập tức cảm thấy tâm tình cực kì tốt, nụ cười ấy chính là làn gió mát mẻ tỏa ra từ điều hòa nhiệt độ giảm bớt cái nóng nực của ánh mặt trời rực rỡ. Thế là mỗi lần đi qua chỗ anh, tôi lại le lưỡi làm mặt quỷ, anh buồn cười lắc đầu lia, sau đó tôi đi tới, cũng không nhìn thấy anh nữa, nhưng mà tôi biết ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo bước chân tôi.

Sau cuộc tổng duyệt cuối cùng, hiệu trưởng tuyên bố học kỳ mới bắt đầu.

Chúng tôi đứng xếp hàng chuẩn bị rời sân, huấn luyện viên vừa nói giải tán, mấy cô gái nhỏ liền chảy nước mắt bám lấy huấn luyện viên, riêng tôi thì lập tức chuồn ra ngoài.

Diệp Tư Viễn đang chờ tôi ở sân thể dục, tôi giơ cao hai tay vừa vẫy vừa chạy tới cạnh anh, vui vẻ nói: “Sướng quá! Cuối cùng được giải phóng!!”

Anh cúi đầu hôn trán tôi rồi nói: “Về nhà tắm thôi, hôm nay phải nghỉ ngơi thật tốt một chút.”

“Tuân lệnh!” Tôi vô cùng mong mỏi được chia tay bộ quân phục đáng ghét này.

Về đến nhà, vừa vào cửa tôi đã liếc thấy một cái hộp giấy to đặt trên bàn ăn.

https://thuviensach.vn

Tôi tò mò: “Cái gì vậy?” Tôi nhớ buổi sáng trước khi rời nhà, mặt bàn vẫn trống không mà.

Diệp Tư Viễn đến bên cạnh bảo tôi: “Em vào xem sẽ biết!”

Tôi nghi ngờ bước vào phòng ăn, đến khi nhìn rõ cái logo trên hộp giấy tôi mới biết thì ra nó là một cái laptop.

“A!” Tôi sững sờ há to miệng, “Cái này! Cái này! Cái này… nó chui ở đâu ra đây?”

“Anh đặt mua qua mạng, đây là hãng máy tính Dell rất thích hợp cho phái nữ.” Anh bảo tôi “Em mở ra xem đi.”

Tôi đưa tay lau lau cái hộp giấy rồi nói: “Diệp Tư Viễn, em đã nói với anh em sẽ tự mua mà, dù sao em cũng tích cóp đủ rồi.”

Sau khi kết thúc kỳ nghỉ hè, tôi đưa cho Trần Dạ 500 tệ để tiêu vặt, số còn lại tôi vẫn cất kỹ càng. Bởi vì học kỳ mới này tôi không thể đi làm thêm ở Olive nên tiền phí sinh hoạt phải tiết kiệm một chút, nếu có mua máy tính cũng chỉ lấy loại để bàn khoảng 4000 tệ thôi, chứ laptop tầm 6000,7000 tệ tôi đâu có mua nổi.

Diệp Tư Viễn nói: “Bây giờ em ở đây với anh rồi, có lúc em sẽ muốn làm bài tập trên giường, máy để bàn thì không thể được, dùng laptop sẽ tiện lợi hơn, muốn mang đi đâu cũng được.”

“Nhưng... Nó đắt quá.” Tôi nhăn nhó đáp “Em không có nhiều tiền để trả cho anh như thế, cái này cũng phải 7000 tệ!”

Diệp Tư Viễn buồn bực nói: “Tiểu Kết, không thể coi như quà anh tặng em sao?”

Tôi nhìn anh: “Nó được mua bằng tiền của anh sao?”

https://thuviensach.vn

Anh ngẩn người

Tôi nói tiếp: “Nếu đó là tiền do chính anh kiếm được, em sẽ vui lòng nhận, nhưng đây là tiền của bố mẹ anh, em không thể.”

Tôi nghĩ nghĩ, mở nắp hộp giấy, bên trong đựng một cái laptop màu xám bạc 15 inches. Tôi thừa nhận rất muốn gửi trả món quà này nhưng khi chạm phải ánh mắt buồn bã của Diệp Tư Viễn tôi biết làm vậy không ổn tý nào.

Thế là tôi vừa lấy laptop ra vừa nói: “Vậy đi, em trả cho anh 5000 tệ trước, số còn lại em sẽ từ từ trả sau.”

“Tiểu Kết... không cần phải vậy đâu.” Anh nói.

“Đã thế em không nhận nữa.” Tôi đặt laptop vào chỗ cũ.

“Aizz! Được rồi được rồi, em trả dần dần là được.” Rồi anh bước đến cụng trán vào trán tôi, nhỏ giọng: “Tiểu Kết, em không thích đúng không?”

Tôi ngẩng đầu ôm cổ anh, cười nói: “Em sao lại không thích! Hôm nay em có máy tính mới, máy tính siêu cấp xịn, còn xịn hơn cả cái máy tính của Vương Giai Phân đấy, trước đây em hâm mộ cô ấy lắm!”

Diệp Tư Viễn thấy tôi vui vẻ liền thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu Kết, thật xin lỗi, anh chỉ muốn em được vui vẻ.”

“Em hiểu mà.” Tôi hôn chụt lên má anh một cái. Sau đó tôi bỗng nhớ ra chuyện vô cùng quan trọng “Đúng rồi! Diệp Tư Viễn, chúng ta viết giấy vay nợ nhé?”

“Em nói đùa đấy à?”

“Em nói thật! Còn thiếu hơn 2000 tệ đấy, thôi thì cứ viết là em nợ anh 2000 tệ đi.”

https://thuviensach.vn

Anh ngẩn người: “Em muốn viết thật?”

“Tất nhiên rồi!” Tôi lập tức tìm một tờ giấy trắng ngồi xuống ghế chăm chú viết:

“ GIẤY VAY NỢ

Tôi – Trần kết, vay Diệp Tư Viễn 2000 NDT tiền mặt, sẽ hoàn trả trong vòng mười năm tới, không tính lãi.”

Sau đó tôi ký tên ở chỗ người viết, rồi ghi ngày tháng năm xuống bên dưới.

Diệp Tư Viễn khom người đọc mấy dòng chữ này, anh buồn cười hỏi: “Mười năm? Còn không tính lãi? Tiểu Kết, em có thành ý trả nợ không đấy?”

“Ha ha ha ha!” Tôi cười to, gấp gọn tờ giấy A4 này lại, nhét vào túi quần bò phía sau của anh, còn vỗ vỗ vài cái “Giữ gìn cho tốt, đừng có làm mất! Anh yên tâm, số tiền này em nhất định sẽ trả cho anh trước khi thời hạn chấm dứt!”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Đánh Cược Đi!

Edit & Beta: BTD

Hôm sau tôi đến ngân hàng rút 5000 tệ tiền mặt giao cho Diệp Tư Viễn, anh nghĩ nghĩ một lúc rồi vẫn phải nhận.

Thật ra thì số tiền 2000 tệ ấy tôi cũng không có ý định trả anh, viết giấy ghi nợ để trêu anh thôi.

Tôi biết hai người yêu nhau mà nhất là còn sống chung như chúng tôi thì về phương diện tiền bạc không nên quá mức rạch ròi. Nhưng cái latop này những 7000 tệ, tôi không thể thản nhiên nhận được. Nếu món quà anh tặng tôi là những vật nhỏ như lọ nước hoa, hộp chocolate anh mua khi đi du lịch châu Âu, chắc chắn tôi vô cùng thoải mái nhận chúng.

Vì vậy, sau khi đưa anh 5000 tệ tôi thấy lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Hơn nữa em Dell mới này đã trở thành bảo bối của tôi rồi.

* * *

Sau khi có thời khóa biểu của học kỳ mới, tôi và Diệp Tư Viễn lập tức sắp xếp thời gian học tập, nghỉ ngơi cho hợp lý.

Chúng tôi giao hẹn với nhau mỗi buổi sáng cùng đi học, buổi trưa về phòng cũ ở ký túc xá ăn cơm với bạn, rồi ngủ trưa ở đó, buổi chiều học xong lại cùng nhau về nhà.

https://thuviensach.vn

Mấy người bạn cùng phòng không dị nghị gì đối với chuyện tôi sống chung với Diệp Tư Viễn, chỉ có Vương Giai Phân trách mắng tôi vài câu, cô ấy bảo buổi tối tôi bỏ rơi không quan tâm tới cô ấy nữa.

Tôi liền phản bác nói cô ấy nói hưu nói vượn, bởi vì tôi biết hầu như tối nào cô ấy cũng hẹn hò với bạch mã hoàng tử của mình, tôi nhìn gương mặt cô ấy càng ngày càng vui vẻ rạng ngời, trong lòng cũng vui thay.

Người nào đã nếm hương vị của tình yêu đều hi vọng người khác cũng được hưởng thụ cảm giác ngọt ngào đó, nhất là một cô gái tốt như Vương Giai Phân, tôi thật sự hi vọng rằng mong cô ấy sẽ luôn luôn hạnh phúc.

Còn tôi và Diệp Tư Viễn ngày ngày trải qua cuộc sống hạnh phúc. Tôi cũng không phải mỗi ngày đều mua thức ăn nấu cơm, có lúc chúng tôi cũng sẽ mua thức ăn bên ngoài rồi mang về nhà ăn.

Chủ nhật, chúng tôi quét dọn vệ sinh. Căn hộ này rất lớn, chỉ riêng việc lau chùi đồ đạc cũng mất rất nhiều thời gian rồi, chẳng qua có Diệp Tư Viễn làm cùng nên không còn cảm giác mệt mỏi nữa.

Diệp Tư Viễn ngồi trên ghế, dùng chân vắt khô khăn lau trong chậu nước, sau đó dùng chân cầm khăn đi tới đi lui trong nhà để lau sàn. Anh cúi đầu, hai ống tay áo rũ xuống bên vai, vẻ mặt anh khi làm việc rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ, tôi vừa lau đồ đạc vừa ngắm nhìn dáng vẻ của anh lúc này mà thấy lòng mình ấm áp vô cùng.

Tôi nghĩ là tôi muốn trải qua nửa phần đời còn lại với người đàn ông ở trước mắt mình.

Đương nhiên việc nhà do tôi làm là chủ yếu. Diệp Tư Viễn muốn chạy tới giúp đỡ đều bị tôi gạt đi, bởi vì anh có thể tự lo liệu cho cuộc sống của mình nhưng có một số việc anh làm không được dễ dàng cho lắm, tôi cảm thấy không cần thiết phải để cho anh làm.

https://thuviensach.vn

Những lúc đó anh sẽ vào phòng đọc sách, đi vẽ tranh hoặc là đến phòng làm việc với các thiết kế trang phục của anh.

Tôi đã thống nhất với Diệp Tư Viễn học kỳ tới này chúng tôi sẽ cố gắng thật nhiều, không thể bởi vì yêu mà làm hỏng cả con đường học tập của mỗi người.

Diệp Tư Viễn đồng ý, tôi biết học kỳ vừa qua áp lực của anh khá lớn vì cuối kỳ, anh chỉ lấy được học bổng loại ba, đối với người cầm học bổng loại nhất ba học kỳ liên tục như anh thì đây là một đả kích không nhỏ. Hơn nữa qua lời anh nói, tôi cũng biết là mẹ anh không hài lòng với chuyện này.

Tất cả đều là lỗi của tôi!

Bởi vì chúng tôi chỉ mải mê yêu đương mà sao nhãng chuyện học tập.

Ví dụ như một ngày nào vào đầu tháng 9, tôi và Diệp Tư Viễn chân chính cảm nhận được tiểu biệt thắng tân hôn là gì...

Đêm hôm đó, chúng tôi như hai con dã thú trong rừng rậm đói bụng nhiều ngày đến hôm nay mới được chạm vào miếng mồi ngon, chúng tôi quấn lấy nhau hết lần này đến lần khác. Diệp Tư Viễn vô cùng thích thú, mà tôi cũng thoải mái đến thét chói tai.

Cuộc sống của chúng tôi lúc nào cũng ngọt ngào vui vẻ, nhất là từ khi có laptop.

Có một ngày, rửa bát xong tôi đi vào phòng đọc sách, nhìn thấy Diệp Tư Viễn tựa lưng vào ghế ngồi, tinh thần tập trung nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, chân trái anh đặt trên nền nhà, còn chân phải để ở mặt bàn, thỉnh thoảng ngón chân anh lại ấn một cái lên con chuột. Tôi tò mò bước tới gần, mới biết thì ra anh đang chơi cờ vây trên mạng.

https://thuviensach.vn

Cờ vây tôi không biết chơi nên nhìn mãi cũng chẳng hiểu gì, nhưng mà dáng vẻ chăm chú của anh làm cho tôi rất mê muội.

Nửa giờ sau, anh cười cười ngẩng đầu nhìn tôi, tôi liền hỏi: “Anh thắng rồi?”

“Ừ, đối phương nhận thua.” Anh hài lòng lên tiếng “Em không biết chơi à?”

Tôi lắc đầu đáp: “Không biết, một chút cũng không biết.”

“Lúc nào đó anh sẽ dạy em, chơi cờ vây có thể rèn luyện đầu óc đấy, em ngốc nghếch thế này rất nên học.”

“Phì phì phì! Anh mới ngốc!” Tôi đấm vai anh “Nhưng mà em biết chơi cờ tướng, ở nhà em thường chơi cờ tướng với Trần Dạ.”

“Thật à?” Anh hưng phấn hỏi tôi “Chơi thử một ván không?”

“Được thôi! Lần nào Trần Dạ cũng bại dưới tay em!”

Tôi ôm laptop ngồi đối diện Diệp Tư Viễn trong phòng đọc sách, tìm phòng trong QQ.

Khi lắp đặt đồ đạc trong nhà có lẽ anh đã suy nghĩ đến tình huống này nên cố ý thiết kế hai cái bàn học chụm đầu vào nhau, có điều cái bàn của anh thấp hơn của tôi khoảng 20 cm.

Chúng tôi bắt đầu chơi, sau đó tôi mới nghĩ ra làm sao có thể so sánh anh với Trần Dạ!

Thua liền bốn ván, tôi vứt chuột kêu lên: “Không chơi! Không chơi! Anh không nhường em.”

https://thuviensach.vn

Anh cười: “Em chơi cũng khá đấy chứ, cờ tướng này ít con gái biết chơi lắm, em chơi như vậy đã rất giỏi rồi.”

Tôi không chịu: “Chúng ta chơi cờ năm quân đi!”

“Được!”

Sau đó, tôi thua tiếp 3 ván nữa.

Lúc này tôi nghĩ tới một trò chơi đã lâu rồi không chơi: “Chơi cờ nhảy đi, hồi học tiểu học em là vô địch cờ nhảy!”

Diệp Tư Viễn ngạc nhiên hỏi: “Em muốn cờ nhảy hả?”

“Đúng vậy! Anh không dám à?”

“Được thôi.”

Kết quả, tôi lại tiếp tục liên tiếp 3 ván.

Tôi thua cả 10 bàn, thật mất hết mặt mũi, nhìn cái mặt cười đắc ý của Diệp Tư Viễn, tôi tức tối: “Hứ! Có một trò chơi, anh nhất định không thắng nổi em đâu!”

“Là trò gì? Xem anh có biết chơi không đã chứ.”

“Kẻ ngốc nhất thế giới cũng biết, xem đây!”

Diệp Tư Viễn không biết chơi nhưng sau khi tôi chỉ anh được 10 giây anh đã nắm được cách chơi rồi.

Tôi và anh chuyển sang trò chơi khác, trò này cần nhanh tay lẹ mắt, là trò mà tôi hay chơi trong quán internet và phòng máy ở trường học, xem như thuận buồm xuôi gió, “Ba ba pằng” vài phát là thắng.

https://thuviensach.vn

Nhưng đối với Diệp Tư Viễn mà nói thì chuyện này khá khó khăn, bởi vì anh phải dùng chân bấm chuột, lại ngồi cách xa màn hình nên chặng 1 anh không theo kịp tôi.

Sau đó, tôi sử dụng mấy vật dụng trong tủ đồ của mình làm anh bị mắc kẹt.

“Tiểu Kết! Em bắt nạt anh!” Anh lên án.

Cuối cùng tôi cũng có một lần thắng, tôi vui vẻ nhảy lên, miệng hát “la la là lá lá lá”, uốn éo cái mông rồi nói: “Em đi giặt quần áo đây, bại tướng dưới tay em, bái bai”

Anh nhanh chóng đứng dậy chắn lối đi của tôi: “Không tính, anh mới chơi lần đầu, mấy trò khác đều chơi 3, 4 lần cơ mà, không được, chúng ta chơi lại.”

“Không đấy không đấy!” Tôi đưa tay thọc lét làm anh nhột, uốn người né tránh “Thua thì thua, đừng có không phục như thế…!”

Diệp Tư Viễn nói: “Vậy mấy hôm nữa đấu lại, em dám không?”

Tôi nghĩ với tốc độ di chuyển và bấm chuột khá chậm của anh chắc chắn tôi luôn là người thắng cuộc nên đồng ý: “Dám! Nhưng mà đã chơi thì phải có gì đó kích thích mới hay, đánh cược đi!”

“Cược gì, em nói xem nào!”

“Nếu em thắng, anh phải đồng ý với em 3 điều kiện, đương nhiên là nằm trong phạm vi có thể thực hiện của anh, về phần thời gian thì… vĩnh viễn có hiệu lực! Chỉ cần em đề nghị, anh phải làm bằng được!”

“Còn nếu anh thắng thì sao?” Diệp Tư Viễn hỏi.

“Cũng như vậy.”

https://thuviensach.vn

“Không, nếu anh thắng, anh chỉ cần em đồng ý với anh một chuyện thôi.”

“Hả? Cái gì?”

“Ngày quốc khánh về nhà gặp bố mẹ anh.” Anh nhìn tôi nghiêm túc lên tiếng.

Tôi ngẩn người.

Tuy nhiên tôi nghĩ mình đã nắm chắc phần thắng trong tay nên hùng hồn tuyên bố: “Được! Em đồng ý. Chơi 5 ván, ai thắng 3 ván là thắng!”

“Một lời đã định.” Diệp Tư Viễn mỉm cười “Ba ngày sau nhé!”

“Được!”

Ba ngày sau, tôi đã sớm quên mất chuyện này, sau khi rửa xong bát đĩa, Diệp Tư Viễn gọi tôi vào phòng đọc sách rồi bảo “Đấu thôi”

Tôi đập đập cái trán: “Khụ! Xem đầu óc em đi, chưa gì đã quên rồi. Được, chơi đi!”

Chúng tôi mỗi người một cái latop ngồi đối diện nhau.

Mở cửa sổ trò chơi rồi chọn một phòng trống, tôi nói: “Có thua anh cũng đừng khóc đấy.”

Anh cười: “Phải đấu mới biết, chưa biết ai thua đâu.”

Cái gì! Tôi click vào chữ start, bắt đầu nhập cuộc.

Tôi thong thả bấm chuột, cảm thấy rằng với khả năng của bản thân chắc chắn sẽ thắng, cũng không ném vật gì cản anh, ai ngờ khi trò chơi kết thúc, trên màn hình lại xuất hiện dòng chữ MR. Diệp thắng.

https://thuviensach.vn

“Cái gì?” Tôi đờ người nhìn cái bảng nhô ra từ bên góc màn hình “Gì kia! Em nhường anh thôi! Chơi lại!”

Anh mỉm cười, cũng nhô đầu ra nói: “Được, tới đây!”

Ván thứ hai bắt đầu, tôi không còn dám khinh địch, tập trung cao độ, ngón trỏ bên tay phải nhanh chóng click, nhưng quá mức nóng vội khiến tôi không để ý Diệp Tư Viễn đã dùng vật dụng cản tôi “A!” Tôi kêu lên: “Diệp Tư Viễn! Anh chơi gian!”

Anh nghe thấy tôi nói vậy liền bật cười.

Thật ra người chơi xấu phải là tôi bởi vì tôi đã đá anh hai cái dưới gầm bàn, vậy mà kết quả vẫn là tôi thua.

Bây giờ chỉ cần thua thêm một ván tôi sẽ phải thực hiện lời hứa về nhà anh vào ngày quốc khánh để gặp ba mẹ anh. Đây đâu phải chuyện đùa! Nhưng tôi căn bản chưa chuẩn bị sẵn sàng! Tôi đứng dậy nói: “Đợi đã…! Em phải chuẩn bị!”

“Chuẩn bị cái gì?” Anh hỏi tôi.

Tôi chạy ra khỏi phòng tìm dây buộc tóc, sau đó còn đeo thêm một cái kính gọng đen to đùng, cuối cùng tôi xắn tay áo và uống một ngụm nước thật lớn: “Đã xong, chơi tiếp thôi!”

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn tôi hỏi: “Tiểu Kết, em không muốn về nhà với anh sao?”

Tôi giật mình: “Không phải, chỉ là… Em cảm thấy bây giờ còn quá sớm. Hơn nữa! Em rất muốn thắng anh, em muốn anh thực hiện 3 điều kiện của em.”

“À... Thế à?” Anh cười cười “Vậy chơi tiếp thôi.”

https://thuviensach.vn

Hai ván tiếp theo, tôi may mắn thắng Diệp Tư Viễn, tôi liên tục ném bom ném mìn còn anh chả ném cái gì. Kết thúc trận chiến, tôi hỏi anh: “Diệp Tư Viễn anh quên dùng vật dụng hả?”

“A... Anh quên mất.” Anh bừng tỉnh hiểu ra vấn đề.

Tôi cười nói: “Ván sau anh phải để ý một chút.”

“Yên tâm.” Anh đáp.

Không ngờ kết quả là tôi thắng tiếp.

Tôi vui vẻ nhảy dựng lên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tôi chạy tới ngồi lên đùi anh, đưa hai cánh tay vòng qua cổ anh rồi nói: “Em thắng nhé.”

“Ừm, anh tâm phục khẩu phục.” Anh cười tủm tỉm nhìn tôi.

Tôi cảm thấy tâm trạng anh không tốt cho lắm: “Diệp Tư Viễn... anh không cố ý nhường em chứ?”

“Đâu có, là do anh chơi bằng chân, tốc độ không thể bằng em mà.”

“Ai bảo, hai ván đầu anh thắng em đấy thôi.”

“Ừ thì anh có luyện mấy ngày rồi. Nhưng kết quả vẫn thua em, mà em nói đi, 3 điều kiện đó là gì?”

Tôi ngắm nhìn gương mặt đẹp trai gần trong gang tấc, hơi thở ấm nóng của anh mang hương bạc hà nhè nhẹ phả lên má tôi, tôi nheo mắt nói: “Em chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra rồi em sẽ nói cho anh biết, thời gian có hiệu lực là vĩnh viễn đấy, anh quên hả?”

“Anh không quên.” Anh cười nhẹ, nhìn ánh mắt đen láy mênh mông như biển cả khiến tim tôi như ngừng đập, không phản ứng tôi đã cúi đầu hôn lên

https://thuviensach.vn

môi anh.

Tôi vừa liếm cánh môi mềm của anh vừa nói: “Tư Viễn, không phải em không muốn về nhà gặp bố mẹ anh, chỉ có điều bây giờ còn quá sớm anh... hiểu không?”

“Ừm.” Anh mút nhẹ làn da ở cổ tôi rồi thấp giọng thì thầm “Anh hiểu, Tiểu Kết, anh sẽ không miễn cưỡng em.”

Tôi nghe vậy liền yên tâm.

Chuyện này cứ như vậy qua đi. Tôi không còn lo lắng anh bảo tôi về nhà gặp mặt bố mẹ anh nữa, tôi còn bắt Diệp Tư Viễn cam kết thực hiện 3 điều kiện với mình, chỉ cần tôi nói, anh sẽ vô điều kiện thực hiện. Quá tuyệt! Bây giờ tôi có cảm giác mình nhặt được cái đèn thần của Aladin, tôi nghĩ 3 điều kiện này chỉ được dùng khi sóng gió ập đến, ngàn vạn lần không thể lãng phí.

Từ đó về sau, tôi thường xuyên ôm laptop chơi trò chơi với Diệp Tư Viễn, chúng tôi vô cùng ăn ý nhau, ngồi cách một cái bàn tôi lên tiếng: “Em muốn chơi cặp!”

Anh chiều ý tôi, tôi lại nói: “Em muốn 5 người chơi thôi! Tốt nhất là 45678!” Thế là anh hủy từ 6 người 456789 xuống còn 5 người. Chúng tôi vừa chơi vừa lừa đảo đánh cho đối thủ hoa rơi nước chảy, sau đó cùng nhau cười ha ha như hai người không tim không phổi.

Diệp Tư Viễn còn dạy tôi chơi cờ tướng, anh tinh thông tất cả các loại cờ khiến tôi vô cùng bội phục.

Khi nào không muốn chơi mấy trò trí tuệ, chúng tôi lại chơi tìm điểm khác biệt, không thì chụm đầu ngồi trên salon xem phim, trong lòng tôi cảm thấy không còn gì hạnh phúc hơn.

https://thuviensach.vn

Thậm chí đã có vô số lần tôi ảo tưởng tới ngày kết hôn của tôi và Diệp Tư Viễn, sau đó chúng tôi cùng trải qua cuộc sống ngọt ngào ấm áp, không cãi vã, không hiểu lầm, mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

Nhưng cuộc sống không phải điện ảnh mà bạn hi vọng nó là hài kịch, nó sẽ là hài kịch, hi vọng nó là bi kịch, nó sẽ là bi kịch.

Mỗi một sáng mai thức dậy, chúng ta không ai biết được rằng mình sẽ gặp ai, gặp phải chuyện gì.

Cuộc sống đâu thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, tôi khẳng định Diệp Tư Viễn còn thấu đáo đạo lý này hơn cả tôi, anh đón nhận số mệnh thảm khốc đến với chính mình nhưng vẫn gắng vươn lên. Còn tôi do quá trẻ tuổi mà nghĩ chuyện gì cũng biến thành đơn giản hết.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Anh Thật Sự Muốn Ôm Lấy Em

Edit & Beta: BTD

Một buổi chiều giữa tháng 9, tôi được nghỉ 3, 4 tiết học, đang định đến thư viện tìm sách thì nhận được điện thoại của Diệp Tư Viễn: “Tiểu Kết, anh đi đá bóng, em đến xem được không?”

“Hử?” Tôi ngạc nhiên “Được chứ, ngay bây giờ sao?”

“Ừ, mười phút nữa gặp nhau ở cổng sau nhé, anh phải về nhà thay quần áo và lấy giày đá bóng.”

“Ok.”

Về đến nhà, anh tự thay quần áo cho mình xong rồi quay sang nói với tôi: “Tiểu Kết, bên dưới tủ quần áo của anh có một bộ đệm lót mắt cá chân và đùi, cả tất nữa, em giúp anh đi vào nhé.”

“Cái gì? Em không biết đâu đấy, anh phải chỉ em.” Mấy thứ này đến nghe tôi cũng chưa từng nghe qua.

Diệp Tư Viễn ngồi trên ghế sa lon lên tiếng đáp: “Không sao, có anh đây, đơn giản lắm, em cứ lấy ra đi.”

Tôi tìm được thứ anh bảo, cầm ra quỳ trước mặt anh, sau đó dưới sự chỉ dẫn của anh, tôi đeo hai miếng đệm lót vào trước, cuối cùng xỏ tất chân bao bên ngoài sau.

Tôi hỏi: “Những cái này có tác dụng gì?”

https://thuviensach.vn

Anh cười khẽ: “Trang bị để tự bảo vệ mình, bọn Nhất Phong không cần đeo, nhưng anh khác bọn họ, anh sợ chân mình sẽ bị thương.”

Tôi ngẩng đầu hỏi: “Đá bóng dễ bị thương lắm ư?”

“Xác suất khá cao, cho nên anh phải luôn luôn phòng bị kỹ càng.”

“Vậy anh nhớ cẩn thận.”

“Em yên tâm. Đúng rồi, lát nữa đến sân bóng em còn phải đi giày giúp anh, dây giày buộc chặt vào chứ không nó sẽ dễ tuột ra.”

Tôi bật cười nhưng trong lòng lại thấy lo lắng. Tôi kéo tất lên cho anh rồi nói: “Xong rồi này, anh đứng lên xem nào.”

Anh lập tức đứng dậy nhảy nhảy vài cái, vừa đá đá chân vừa nói với tôi “Không tệ, anh thấy rất thoải mái. Cảm ơn em.”

Diệp Tư Viễn mặc chiếc áo màu đen viền đỏ và cái quần màu trắng, tất màu đen, đằng sau lưng áo in hình số 7, hình ảnh của anh lúc này vô cùng có sức sống, tôi bảo anh: “Cám ơn làm gì, chúng ta đi thôi, em mang cả nước cho anh nữa nhé.”

“Ừ, cho vào ba lô để anh đeo.”

Chúng tôi sóng đôi đi trên sân trường, đã hai tuần trôi qua kể từ khi bắt đầu học kỳ mới, bây giờ ở sân trường có rất nhiều đàn em năm nhất.

Diệp Tư Viễn mặc bộ quần áo đá bóng, đeo ba lô trên lưng, dáng người cao lớn khỏe khoắn, mặt mũi sang sủa, chỉ có hai tay áo mềm oặt rũ xuống bên người.

Các sinh viên cũ không ai không biết anh, bọn họ đã sớm tập mãi thành thói quen rồi, nhưng mà mấy đứa đàn em vừa nhập học nhìn thấy anh lần đầu nên không giấu nổi kinh ngạc.

https://thuviensach.vn

Dọc đường đi, chúng tôi nghe thấy khá nhiều tiếng bàn luận xôn xao, còn có vài sinh viên năm nhất đi qua rồi nhưng vẫn quay lại tò mò liếc nhìn anh.

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu, không tỏ thái độ gì đặc biệt, anh bình tĩnh bước những bước thong thả về phía trước.

Thế nhưng tôi lại vô cùng khó chịu.

Tuy nhiên tôi không nói gì, cứ im lặng cúi đầu đi bên cạnh anh, anh liền hỏi: “Em sao thế?”

“Em không sao.” Tôi lắc đầu đáp “Có điều... Bọn họ thật chẳng có ý tứ gì cả!”

Anh cười: “Tiểu Kết, anh thấy bình thường mà, bao nhiêu năm như vậy trôi qua anh đã quen rồi. Mấy đứa mới vào học, gặp anh lần đầu nên mới sợ anh thế chứ, sau này sẽ khác thôi.”

“Ai sợ anh!” Tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh.

“Luôn luôn có người sợ anh, còn có người chất vấn năng lực của anh, có người cảm thấy anh là gánh nặng, càng nhiều người đồng tình thương hại anh.” Dừng lại một chút, anh tiếp lời “Tiểu Kết, không phải ai cũng tốt như em, cũng coi anh là người bình thường mà cư xử bình thường đâu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, thầm suy nghĩ về những gì anh vừa nói.

Thực ra thì tôi có đối xử với Diệp Tư Viễn như một người bình thường không?

Tôi không biết.

Đến sân bóng, Lưu Nhất Phong, Phùng Tiếu Hải và một số người cùng đội khác đã có mặt. Diệp Tư Viễn ngồi nghỉ trên cái ghế đá cách đó không

https://thuviensach.vn

xa còn tôi lấy đôi giày trong balô ra, ngồi xổm trước mặt đi vào chân cho anh.

Tỉ mỉ thắt nút dây giày cẩn thận, sau đó tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng nhìn tôi.

Tôi đứng dậy vỗ vai anh và nói: “Đá cho tốt vào để bạn gái anh còn chiêm ngưỡng đấy nhé.”

Anh hưng phấn đáp: “Được, anh ghi bàn cho em xem, tuy hơi khó khăn một chút nhưng không có vấn đề gì.”

Tôi không hiểu lắm, chỉ cười, Diệp Tư Viễn cúi người cụng trán vào trán tôi: “Vậy anh đi đây, em yên tâm, anh sẽ không bị thương đâu.”

Trong lòng tôi nghĩ gì anh đều biết hết.

Diệp Tư Viễn khởi động với mọi người, tôi nhìn anh cúi đầu, chân phải nâng lên đá liên tục, động tác nhuần nhuyễn nên tôi cũng khá yên tâm.

Sau đó, anh bước vào sân.

Lưu Nhất Phong chạy đến vỗ vỗ lưng anh, không biết anh ta nói gì, tôi chỉ thấy Diệp Tư Viễn gật đầu vài cái, sau đó cả đội xúm lại chụm đầu vào nhau kêu to: “Cố lên cố lên cố lên!!” cuối cùng mỗi người chạy về vị trí của mình.

Diệp Tư Viễn nhà tôi chạy tới đứng ở vị trí gần trung tâm.

Tư thế chạy của anh rất đặc biệt, đến cái người cận 2 độ như tôi liếc một cái đã nhận ra anh trong đám người kia.

Trận đấu ngày hôm nay là của khoa nghệ thuật với khoa kiến trúc.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi bên cạnh sân với mấy cô gái, đội của Diệp Tư Viễn màu đen – đỏ còn của khoa kiến trúc là màu xanh – vàng.

Bọn họ vừa chạy vừa kêu to, quả bóng màu trắng bay tới bay lui chóng hết cả mặt, tầm mắt mọi người cũng theo sát quả bóng nhỏ đó, nhanh chân nhanh mắt tranh bóng rồi chuyền cho đồng đội của mình.

Diệp Tư Viễn cũng vậy, tôi chứng kiến cảnh anh tranh bóng với mọi người mà khẩn trương đến mức không thở nổi.

Thỉnh thoảng anh lại làm một quả đánh đầu khá đẹp mắt, vì không có hai cánh tay nên anh ngồi xổm xuống, sau đó nhảy bật lên thật cao, cao hơn cả mấy người kia, khiến tôi có cảm giác vô cùng tự hào về bạn trai của mình.

Đó là bạn trai của tôi và anh ấy không giống những người khác!

Tôi nhìn theo từng động tác thuần thục dẫn bóng bóng chuyền qua chuyền lại của anh.

Hai tay áo rũ xuống bên người bay tới bay lui làm tim tôi cứ đập thình thịch suốt. Tôi nhìn anh chằm chằm, anh nhận bóng từ đồng đội rồi nhanh chân sút vào khung thành của đội bạn và rồi Diệp Tư Viễn đã ghi điểm cho đội mình.

“Vào rồi!” Người vừa dẫn bóng sung sướng chỉ tay lên trời kêu to, sau đó lao đến ôm chặt Diệp Tư Viễn.

Lưu Nhất Phong và mấy người khác cũng chạy tới, bọn họ xoa tóc, vỗ lưng anh, còn giơ cả ngón cái lên với anh nữa.

Tôi không nhìn rõ vẻ mặt của anh lúc này nhưng tôi chắc chắn một điều rằng anh đang vô cùng vui mừng.

https://thuviensach.vn

Trận đấu tiếp tục, lần này có một cầu thủ bên đội của đối phương xô ngã Diệp Tư Viễn, tôi sợ hãi đứng bật dậy, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Diệp Tư Viễn ngã ngửa trên sân cỏ, mà người vừa đụng phải anh đang đứng bên cạnh hỏi thăm gì đó, Lưu Nhất Phong và Phùng Tiếu Hải nhanh chóng chạy tới đỡ anh, còn chân tôi cũng vô thức di chuyển về phía anh.

Đúng lúc đó, tôi nhìn thấy Diệp Tư Viễn ngồi dậy, anh ngẩng mặt lắc đầu một cái, chạy chậm mấy bước, tôi thấy miệng anh mấp máy nói gì đó với Lưu Nhất Phong, Lưu Nhất Phong cũng nói gì đó với anh sau đó chạy đi.

Diệp Tư Viễn cúi người, khởi động lại chân rồi lắc đầu nhìn tôi.

Thị lực của anh rất tốt, chắc anh đã nhìn thấy vẻ mặt của tôi.

Thấy tôi dừng lại rồi anh mới gật đầu chạy đi, ánh mắt của tôi vẫn luôn dõi theo bóng dáng cao gầy của anh, tôi biết anh muốn nói rằng anh không sao, em yên tâm!

Tôi lại ngồi xuống chỗ cũ, không ngờ, một mẩu đối thoại nhỏ của hai nữ sinh gần đó đã hấp dẫn sự chú ý của tôi.

Nữ sinh A: “Này này! Cậu xem kìa, cái người mang áo số 7! Thấy không thấy không, anh ta không có tay!”

Nữ sinh B: “Thật sao! Ở đâu?”

Nữ sinh A: “A, cái người đang dẫn bóng đó! Oa! Cao thật, lại còn đẹp trai nữa.”

Nữ sinh B: “A! Đúng rồi! Một cái tay cũng không có! Trường học chúng ta sao lại chứa chấp người này!”

Nữ sinh A: “Đúng vậy, không biết ngày thường anh ta sống thế nào, thật là đáng thương mà.”

https://thuviensach.vn

Nữ sinh B: “Ừ, không biết anh ta học ngành gì nhỉ, người anh ta tàn tật thế kia thì học hành gì, tương lai sau này có làm nên cái gì không?”

Nữ sinh A nhỏ giọng: “Này, cậu thử nghĩ xem mỗi lần đi đại tiện… anh ta… kiểu gì?”

Nữ sinh B bật cười: “Mình sao mà biết được, có thể là người khác lau giúp anh ta, cậu thật là dơ bẩn, sao lại nghĩ đến cái vấn đề này.”

Nữ sinh A cũng cười: “Còn nữa… cậu nói anh ta làm thế nào để...”

Tôi không thể nghe nổi nữa liền lạnh lùng cắt ngang: “Bạn học, nói xấu sau lưng người khác có phải là rất… không có ý tứ không?”

Hai nữ sinh đó bị tôi làm giật mình, nữ sinh A nhìn tôi, bĩu môi nói: “Chúng tôi nói chuyện với nhau như thế nào là quyền của chúng tôi, mắc mớ gì tới cô! Chẳng phải cô cũng vô ý vô tứ nghe trộm đấy sao?”

Tôi bực mình đáp: “Đương nhiên liên quan tới tôi rồi, nam sinh hai người đang nhắc tới chính là bạn trai tôi, anh ấy là người kiên cường và ưu tú nhất trên thế gian này, chưa đến lượt loại người như các cô bình luận đâu!”

Nữ sinh A ngu ngốc còn định cãi lại tôi thì bị nữ sinh B kéo tay, nữ sinh B nói: “Đàn chị, xin lỗi chị, chúng em đi trước.”

Sau khi bọn họ rời đi, tâm trạng tôi không hiểu sao vô cùng khó chịu, không thể nào bình tĩnh được.

Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, mười năm qua anh phải sống trong tình cảnh như thế này sao?

Trận đấu kết thúc, đội của Diệp Tư Viễn thắng nên anh rất vui, chạy tới chỗ tôi.

https://thuviensach.vn

Người anh đầy mồ hôi, tôi đỡ anh ngồi xuống rồi giúp anh đổi giày, Lưu Nhất Phong đi tới gần hỏi: “Tư Viễn, buổi tối đội mình tổ chức liên hoan, cậu có đi không?”

Diệp Tư Viễn lắc đầu: “Không đi, mình về nhà ăn cơm với Tiểu Kết.”

“Cái thằng nhóc này, có vợ quên luôn anh em! Đúng là điển hình cho câu trọng sắc khinh bạn. Được rồi, vậy ngày mai gặp lại.”

Diệp Tư Viễn ngượng ngùng nói: “Ừm, ngày mai gặp lại. Có cơ hội nhất định mình sẽ mời các cậu tới nhà chơi.”

Lưu Nhất Phong đáp một tiếng sau đó đi về cùng đồng đội của mình.

Tôi lấy chai nước suối đưa cho Diệp Tư Viễn uống… anh ngửa cổ, uống một hơi hết luôn nửa chai.

Tôi vỗ nhẹ lên lưng anh: “Anh uống từ từ thôi… nhanh quá sặc đấy.”

Anh để cái chai xuống: “Anh khát gần chết, người toàn mồ hôi nữa, nhanh nhanh về tắm thôi.”

“Ừ.” Tôi thu dọn đồ đạc, đeo ba lô lên vai anh rồi chúng tôi đi về phía cổng sau.

Trên đường về nhà, tôi hỏi anh: “Bao lâu anh lại đi đá bóng một lần? Em ở với anh lâu như vậy mà chưa từng thấy anh đi đá lần nào.”

Diệp Tư Viễn nói: “Học kỳ trước anh không đá nhiều lắm, tầm 2, 3 lần một tháng thôi, anh toàn đá vào lúc em có việc bận hoặc phải đi học buổi chiều.”

Tôi thấy lạ: “Vậy sao anh không nói với em?”

Anh cười một tiếng: “Anh sợ em lo lắng.”

https://thuviensach.vn

“À.”

“Mẹ anh mới xem anh đá có một lần, lúc về mẹ bảo anh làm mẹ suýt bị bệnh tim.”

Tôi bật cười, trong lòng thầm đồng ý với cách nhìn của mẹ anh.

Tôi lại hỏi: “Vậy sao hôm nay anh lại gọi em đến xem?”

Anh cúi đầu đáp: “Bởi vì mỗi lần đi đá bóng, các bạn anh đều dẫn bạn gái đi theo.”

“Ha ha!” Tôi vui vẻ nói “Diệp Tư Viễn, anh đang hâm mộ người ta đúng không?”

“Hâm mộ cái gì, anh có bạn gái tốt thế này, thỉnh thoảng phải mang ra khoe thiên hạ chứ.”

“Hả! Khoe là khoe thế nào? Làm như anh dắt chó đi dạo không bằng!” Tôi nhéo eo anh một cái.

Anh nhảy né sang bên cạnh: “Tiểu Kết, em có biết mấy người bạn đá bóng với anh lúc nãy đã nói gì không?”

“Nói gì?” Tôi tò mò.

“Họ nói em là người xinh đẹp nhất trong số mấy cô bạn gái ở đây đấy.”

“Dừng, em còn tưởng là cái gì! Đó là điều đương nhiên rồi! Hồi học trung học đã có người tìm em đi chụp ảnh quảng cáo đấy, thậm chí khi trung học, giáo viên chủ nhiệm lớp còn đề nghị em đi Bắc Kinh thi thố bởi vì khả năng ca múa của em không tệ, xác suất đạt giải rất cao.”

“Thật à? Sau đó thì sao?” Anh chớp mắt hỏi tôi.

https://thuviensach.vn

“Em không đi.” Tôi nói “Tiền phí đi đường ra đó nhiều lắm, em cũng không thích di theo con đường đó, mà bố em cũng không thích.”

“Phù… thật là may.” Anh thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại may?” Tôi hỏi.

“Thật may là em không đi, nếu không…” Diệp Tư Viễn dừng lại bên gốc cây hoa quế “Nếu không, anh sẽ không gặp được em.”

Tôi cười, ngoáy ngoáy cái mông đụng vào anh: “Ghét! Cái người này học được lời ngon tiếng ngọt từ bao giờ thế.”

Anh cũng đẩy mông trêu tôi: “Lời nói từ tận đáy lòng.”

Tôi lại đẩy anh: “Không tin! Không tin không tin!”

Đột nhiên anh im lặng, cúi mặt xuống hôn tôi: “Tiểu Kết, em biết không, anh thật sự rất muốn ôm em, chỉ cần 1 phút thôi, không, 10 giây là tốt rồi, thật đấy, anh thật sự muốn ôm em! Đặc biệt là bây giờ, anh thật sự vô cùng muốn ôm em.”

“Tư Viễn...” Tôi không biết vì lý do gì mà bỗng dưng anh lại nói vậy, tôi vươn cánh tay ôm anh thật chặt, người anh thoang thoảng tản ra mùi nước hoa nhè nhẹ, xen lẫn đâu đó là mùi mồ hôi đầy nam tính, bao phủ xung quanh chúng tôi là hương hoa quế ngọt ngào tạo nên hương vị đặc biệt. Tôi áp má vào lồng ngực anh “Tư Viễn, anh không thể ôm em cũng chẳng sao cả, em sẽ ôm anh mà, trong lòng em, anh đã ôm em hàng nghìn vạn lần rồi.”

Anh không nói gì, thật lâu sau khi tôi buông anh ra, anh bỗng mỉm cười hỏi tôi: “Tiểu Kết, chiều thứ 7 tuần này em lại đi làm thêm ở siêu thị hả?”

Tôi gật đầu.

https://thuviensach.vn

Anh nói: “Sau khi tan việc, chúng ta cùng đến Phàm Hiên ăn cơm nhé, lâu rồi không tới đó.”

Phàm Hiên là nhà hàng có phòng ăn thích hợp dành cho Diệp Tư Viễn do anh họ của anh mở, đúng là đã lâu chúng tôi không tới đó. Tôi lập tức đồng ý “Được.”

“Cứ quyết định như vậy đi, em đừng quên đấy, anh sẽ đứng trước cửa siêu thị chờ em.”

“Được, em không quên đâu. Trời sắp tối rồi, chúng ta về nhà đi, đi chợ mua ít thức ăn đã.”

“Ừ.”

“Buổi tối anh muốn ăn gì?”

“Hừm... gì cũng được.”

“Tôm chiên nhé?”

“Tôm á... Anh ăn không tiện lắm.”

“Không sao, em bóc cho anh ăn.”

“Được rồi.”

“Vậy anh định báo đáp em thế nào?”

“Đêm nay tại hạ xin lấy thân báo đáp!”

“...”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Anh Không Tin Em Sao?

Edit & Beta: BTD

Chiều thứ sáu, sau khi tan học, Vương Giai Phân cùng tôi trở về kí túc xá, cố ấy hỏi tôi "Tối mai cậu có rảnh không?"

"Có." Tôi gật đầu nói.

"Cùng mình đi đánh cầu lông đi, Lý Duy nói ở trường anh ấy có một sân cầu lông rất tuyệt." Lý Duy chính là bạch mã vương tử của Vương Giai Phân, nam sinh năm ba của trường đại học A.

"Cầu lông hả…" Tôi suy tư một chút.

"Ừm, cậu có biết chơi không?"

Tôi nhíu mày nhìn cô ấy: "Đương nhiên là biết, mình là ai, mình là Trần Kết không gì làm không được!"

Cô ấy cười, khoác tay tôi nói: "Tiểu Kết, sao lại có người tự tin quá thái như cậu chứ! Mình thật sự rất thích cậu." Từ sau khi từ núi Linh Đang trở về, tôi liền để cô ấy gọi tôi là Tiểu Kết.

Tôi cười, hỏi cô ấy: "Kỳ thật đến bây giờ mình vẫn không hiểu vì sao cậu lại đối xử tốt với mình như vậy?"

Cô ấy tỏ ra ngượng ngùng: "Mình chỉ là cảm thấy cậu là người tốt."

https://thuviensach.vn

“Làm sao có thể như vậy? Tính tình của mình không tốt, năm ngoái khi nhập học đối với cậu cũng rất lạnh nhạt.”

“Ừm… Kỳ thật đây là một cái tật cổ quái của mình.”

“Cổ quái?”

“Ừ! Từ nhỏ đến lớn, mình chỉ thích chơi với những người xinh đẹp.” Cô ấy nói rất nghiêm túc.

“Hả?”

“Thật sự.” Vương Giai Phân gật đầu. “Từ lúc học tiểu học, mình liền chỉ thích làm bạn với những cô gái xinh đẹp, nhưng chơi với những người ấy càng lâu, lại càng phát hiện, người mặc dù có bộ dạng xinh đẹp, nhưng chưa chắc đã là người tốt. Mình thực chịu không nổi những nữ sinh cứ giả ngây giả ngô, rất giả tạo.”

“…”

“Cậu là người đầu tiên, làm cho mình cảm thấy có cô gái vừa xinh đẹp, lại ngay thẳng. Hơn nữa, nhìn cậu quen Diệp Tư Viễn mấy tháng, càng thêm chứng tỏ con mắt nhìn người của mình rất chính xác.”

Tôi nói không ra lời, tôi rốt cục đã biết nguyên nhân Vương Giai Phân đối với tôi rất tốt, này, đây đúng một cái tật cổ quái, không biết cô ấy bị cái gì kích thích, lại có cái thói quen kỳ quái như vậy.

Cô ấy thấy tôi không nói lời nào, có chút thẹn thùng nói “Cậu có phải cảm thấy mình rất biến thái hay không?”

“Không có!” Tôi lắc đầu, ôm lấy bả vai cô ấy nói: “Không có, rốt cục mình cũng có thể xác định cậu không bị les.”

https://thuviensach.vn

“Cậu mới les!” Cô ấy cười, huých nhẹ tôi một cái, lại nói “Bảy giờ tối mai, hẹn gặp ở sân cầu lông.”

“Ok!”

Sau khi đi mua bữa sáng, tôi đi đến ký túc xá. Khi đến dưới lầu, đột nhiên tôi sực nhớ đến lời của Diệp Tư Viễn nói với tôi vài ngày trước.

Anh nói thứ bảy này, sau khi đợi tôi tan ca sẽ cùng nhau đến Phàm Hiên ăn cơm!

Tôi đã quên mất.

Tôi định gọi điện thoại nói với Vương Giai Phân hủy bỏ cuộc hẹn, nhưng nghĩ lại, cô ấy vừa mới khen mình, chẳng lẽ bây giờ tôi lại cho cô ấy leo cây?

Tôi đã nói như đinh đóng cột là tối đó rảnh, bây giờ lại nói có hẹn trước với Diệp Tư Viễn, liệu cô ấy có cho rằng tôi cố ý lừa cô ấy hay không?

Cẩn thận suy nghĩ, quyết định hẹn Diệp Tư Viễn vào dịp khác sẽ đến Phàm Hiên dùng cơm, tôi nghĩ anh nhất định sẽ thông cảm cho mình.

Về đến nhà, Diệp Tư Viễn còn chưa về, tôi định đi giặt quần áo, vừa mới bắt đầu nấu cơm thì đã có tiếng gõ cửa.

Diệp Tư Viễn biết tôi ở nhà, chúng tôi biết rõ thời gian rảnh rỗi của nhau, anh thích dùng chân gõ cửa, sau đó hưởng thụ vòng ôm chào đón của tôi khi anh về nhà.

Tôi mở cửa cho anh vào, Diệp Tư Viễn ngồi lên sofa, tự mình thay dép đi trong nhà, tôi giúp anh đem balo trên vai bỏ xuống, bỏ vào phòng đọc sách, nghĩ nghĩ một chút, quyết định nói với anh chuyện chiều mai sớm một chút.

https://thuviensach.vn

“Diệp Tư Viễn…” Từ trong phòng đi ra, tôi thấy anh đang ngồi trên một cái ghế cao trong phòng tắm rửa chân.

“Hả?” Anh dùng khăn lau sạch hai chân, sau đó đứng thẳng lên nhìn tôi.

“Cái đó… tối ngày mai chúng ta có hẹn đi ăn cơm, có thể đổi sang ngày khác được không?” Tôi nhỏ giọng, có chút chột dạ nhìn anh.

“Vì sao?” Nghe tôi nói xong, sắc mặt anh lập tức trở nên có chút khó coi, sau đó lại dịu dàng nói “Anh đã đặt chỗ rồi.”

Tôi quyết định nói thật: “Chiều nay Vương Giai Phân hẹn em mai đi đánh cầu lông, em lại quên mất đã có hẹn với anh, nên đã nhận lời cô ấy.”

Anh trầm mặc nhìn tôi, một lát lâu mới mở miệng nói: “Em có thể từ chối cô ấy không?”

“Vừa rồi em cũng từng nghĩ đến chuyện này, muốn từ chối cô ấy, nhưng mà Vương Giai Phân cũng từng giúp đỡ em rất nhiều, mà em chưa từng vì cô ấy làm chuyện gì, em thấy nếu mình từ chối cô ấy thì thật không hay chút nào. Còn nữa, hai đứa mình lúc nào cũng có thể cùng nhau đi ăn mà, hay là mình đổi qua tối ngày kia đi, có được không?”

Diệp Tư Viễn không nói, gương mặt lạnh lùng, xoay người đi vào phòng sách.

Tôi đi theo anh: “Diệp Tư Viễn, em xin lỗi, đây đều là do em không đúng, em… lúc cô ấy hẹn, em thực đã quên mất, nếu không em cũng sẽ không nhận lời.”

Anh vẫn không nói lời nào.

Ở Diệp Tư Viễn cùng một chỗ lâu như vậy, anh chưa bao giờ tỏ thái độ với tôi như thế này, dù là lúc mới quen biết anh, ở siêu thị, ở trường, ở quán

https://thuviensach.vn

bar Olive,… tôi chọc cho anh giận, nhưng chẳng mấy chốc lại nhìn thấy anh cười.

Nhưng mà lần này, mặc kệ tôi nói như thế nào, anh đều không nói lời nào, giống như cả đời cũng không tính để ý tôi nữa.

Tôi ngây ngốc, không ngờ anh sẽ tức giận như vậy, nhìn anh như vậy, trong lòng tôi thực sự rất khó chịu, nhưng vẫn quyết định cố gắng một chút, tôi nói với anh "Diệp Tư Viễn, anh quên rồi sao? Lần trước, ở khách sạn trên núi Linh Đang, Vương Giai Phân đã nhường phòng cho chúng ta, bản thân cô ấy lại phải đi ở chung phòng với các bạn khác, em vẫn luôn muốn tìm cách để cảm ơn cô ấy. Lần này, cô ấy chỉ là muốn em cùng cố ấy đi đánh cầu lông thôi, em mới nhận lời. Em thừa nhận, thật sự là do em không đúng, quên mất ngày hẹn của tụi mình, nhưng mà em cảm thấy anh có thể thông cảm cho em, có phải không?"

Anh vẫn không để ý tới tôi, ngồi xuống trước laptop, dùng chân bật máy lên, đưa lưng về phía tôi, không nói một tiếng.

Tôi nhìn không nhìn thấy mặt của Diệp Tư Viễn, chậm rãi đi vòng đến bên cạnh anh, tay quàng qua vai anh nói: "Tư Viễn, anh đừng giận nữa có được không, em sai rồi, em hứa sẽ không có lần sau nữa đâu. Anh thử nghĩ xem, nếu em hẹn anh cùng nhau ăn cơm, sau đó Lưu Nhất Phong đến hẹn anh đi đá bóng, anh nhận lời anh ấy, chỉ cần anh muốn đi, em nhất định sẽ không trách anh."

Lúc này, anh rốt cục cũng có một chút phản ứng, tay tôi khoác lên vai anh cũng cảm nhận được thân thể của anh run run một chút.

Tôi nghe được thanh âm chậm chạp trầm thấp của anh vang lên: "Thứ nhất là nếu như anh đã hẹn với em, anh tuyệt đối sẽ không quên, thứ hai là em muốn đi đánh cầu lông cứ việc nói thẳng, không cần tìm cớ như vậy."

https://thuviensach.vn

Tôi hoàn toàn ngây ngẩn cả người, tay cũng từ trên bả vai anh tuột xuống, tôi nghe được thanh âm của chính mình cũng trở nên lạnh như băng: "Diệp Tư Viễn, anh không tin em sao?"

"Tiểu Kết, em muốn anh phải tin tưởng em như thế nào?" Anh xoay người lại nhìn tôi.

"…" Tôi không rõ ý tứ của anh.

"Từ lúc chúng ta quen nhau, đến bây giờ, em đã lừa anh bao nhiêu chuyện? Kì nghỉ hè vừa rồi, khi quay lại trường học, em đã hứa với anh sẽ mua vé nằm, kết quả thế nào? Vé xe của em vẫn còn để trong ví chưa có vứt đi, hôm đó lúc em đi mua đồ, anh đã nhìn thấy rõ ràng, đó là vé ngồi! Anh chỉ là không muốn nói, sợ em chê anh dong dài, em nói xem, em đã lừa anh bao nhiêu lần! Làm gia sư, nhưng thật ra là đi nhảy; đi đến nhà cô của chị Uyển Tâm, kỳ thật là đi net; lúc cùng anh ân ái, em kêu lớn tiếng như vậy, thật ra đó cũng không phải là cảm giác thật sự của em! Em nói em xác định, kỳ thật em căn bản là chưa có xác định! Lần này, em đã đáp ứng anh nói em sẽ không quên, hiện tại lại nói với anh rằng em đã quên! Em đúng là một người nói dối không chớp mắt!"

Tôi trừng mắt nhìn anh, đột nhiên cảm thấy Diệp Tư Viễn trước mặt như một người xa lạ.

Tôi đã làm làm gì sai? Tôi chỉ là quên mất buổi hẹn cơm cùng anh, nhận lời cùng Vương Giai Phân đi đánh cầu lông, như vậy là chuyện lớn sao, có thể làm anh giận đến như vậy sao?

Tôi nói thật với anh, nhưng anh lại không chịu tin, còn đem những chuyện cũ kia ra chất vấn tôi. Những chuyện kia có lien quan đến chuyện lần này sao?

Tôi bực bội nói: "Diệp Tư Viễn, tùy anh! Tùy anh muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ! Tùy anh muốn tin em hay không! Ngày mai, em nhất định sẽ

https://thuviensach.vn

đi đánh cầu lông!”

Anh rốt cuộc đứng lên, nhìn tôi nói: “Em thật sự muốn đi đánh cầu lông?”

“Đúng!” Tôi tức giận, tôi phát hiện anh đã đem vấn đề lệch hoàn toàn khỏi quỹ đạo vốn có của nó, sự suy diễn của anh, có dùng mười con trâu cũng kéo không lại!

“Vậy em đi đi.” Anh lạnh lùng nói, rồi lập tức đi vòng qua tôi, rời khỏi phòng đọc sách.

Tôi ngơ ngác đứng trong chốc lát, hai hốc mắt đều ẩm ướt, tôi để mình bình tĩnh lại một chút, tuy Diệp Tư Viễn tức giận như vậy cũng rất quá đáng, nhưng vẫn là do tôi sai.

Tôi đuổi theo, anh đang ngồi trên sofa phòng khách xem tivi.

Tôi đi đến bên cạnh anh, nhỏ giọng nói: “Diệp Tư Viễn, xin lỗi, em sai rồi. Nếu không thì như vậy đi, ngày mai, sau khi em tan ca sẽ nhanh chóng trở về, đi đến sân cầu lông gặp Vương Giai Phân, nói với cô ấy, sau đó chúng ta cùng đi ăn cơm, có được không? Anh có thể chờ em ở trước cửa sân cầu lông.”

“Không cần.” Anh cũng chẳng buồn ngẩng đầu nhìn tôi một chút, lạnh nhạt nói.

Tôi còn nói: “Thật mà, anh có thể cùng em đến sân cầu lông, em sẽ giải thích với Vương Giai Phân “Thật xin lỗi, mình cùng Diệp Tư Viễn có việc gấp cần làm.”

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt có một chút bi thương: “Trần Kết, em lừa anh còn chưa đủ, còn muốn lừa cô ấy?”

https://thuviensach.vn

“…” Tôi chỉ ngây ngốc nhìn anh, nghe anh một lần rồi lại một lần nói tôi “lừa” anh, tim của tôi đau đến không thở nổi.

Đây là bạn trai của tôi, người mà tôi yêu nhất, thì ra anh chưa hề tin tôi?

“Em không lừa anh.” Tôi tận lực áp chế tức giận của mình, bình tĩnh trả lời anh, “Diệp Tư Viễn, chuyện này, em một chút cũng không lừa anh. Nếu anh không tin em, bây giờ em sẽ lập tức gọi điện thoại cho Vương Giai Phân, từ chối cuộc hẹn với cô ấy.”

Nói xong, tôi liền đi đến phòng bếp, điện thoại của tôi để ở trên bàn ăn, ngay lúc tôi muốn lấy di động thì Diệp Tư Viễn nhanh chóng chạy đến, dùng thân thể đụng vào tôi.

“Ai u!” Tôi lảo đảo một chút, bị anh đụng phải thiếu chút nữa không đứng vững, tôi xoa cánh tay bị đụng vào bàn đau nhói, tức giận quát lên: “Anh làm cái gì vậy! Người ta nói thật anh không tin! Gọi anh theo em đến sân cầu lông giả vờ giả vịt anh lại không chịu! Gọi điện thoại từ chối anh lại không cho! Diệp Tư Viễn! Rốt cuộc anh muốn em làm thế nào!”

Anh nhìn tôi, trong ánh mắt có một chút phẫn nộ, cũng có một chút thương tiếc, nhưng nghe xong lời nói của tôi, tia thương tiếc kia liền biến mất, trừng mắt nhìn tôi, lớn tiếng nói: “Tôi không muốn em làm thế nào hết! Em muốn đi đánh cầu lông thì cứ đi đi! Em đi đi! Đi đi! Dù sao tôi chỉ là một gã tàn phế không có tay! Tôi đi đến sân cầu lông giả vờ giả vịt? À? Đi đến sân cầu lông? Mẹ nó, tôi đến sân cầu lông thì có thể làm cái gì? Dùng chân nhặt cầu cho mấy người sao? Bị người khác xem là quái vật sao? Hả?”

Lúc nói chuyện, phần cánh tay ngắn củn còn lại dấu trong tay áo của anh cũng kích động nâng lên, giọng điệu run run, nhưng mà mặc kệ động tác như thế nào thì hai phần nhỏ xíu kia cũng chỉ dao dộng nhẹ, ở trong mắt tôi, cảm thấy đặc biệt tàn khốc!

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn ánh mắt trợn trừng của Diệp Tư Viễn, đôi mắt đen láy đầy thương tâm.

Tôi phát hiện, từng việc nhỏ mà tôi cho rằng không có gì đáng kể, cứ từng ngày từng ngày chồng chất, cuối cùng bùng phát thành một cuộc cãi vả chẳng có chút ý nghĩa gì như thế này.

Sau đó, tôi đã nói một câu mà khiến tôi hối hận cả đời: "Diệp Tư Viễn, anh không có tay thì sao, tàn tật thì thế nào, chẳng lẽ đầu óc anh cũng biến thái rồi sao? Ai xem anh là quái vật? Là chính anh, là chính bản thân anh không chấp nhận bản thân mình!"

* * *

Trận cãi vả của chúng tôi kết thúc bằng việc Diệp Tư Viễn hung hăng đá một cước vào mâm cơm.

Thức ăn cứ thế bị anh đá tung tóe, rơi vãi đầy sàn nhà.

Anh liếc mắt nhìn tôi một cái, mím môi, trừng mắt, sau đó liền quay đầu trở về phòng ngủ.

Tôi nhìn bóng dáng cao lớn của anh, ống tay áo hai bên trống không run nhè nhẹ, trong lòng co rút mạnh. Tôi lo lắng cho chân phải của anh, anh dùng lực mạnh như vậy, chân phải nhất định rất đau!

Nhưng mà, trái tim của tôi cũng rất đau! Tôi vô cùng uất ức, cái buồn, cái bực của tôi còn chưa có phát tiết đi ra đâu!

Tối hôm đó, hai chúng tôi đều không ăn cơm tối.

Tôi trở về phòng ngủ, cũng không phân giường ngủ với Diệp Tư Viễn, cái giường rất lớn, hai người nằm nép sát hai mép giường, mỗi người đắp một cái chăn, quay lưng về phía nhau.

https://thuviensach.vn

Tôi đương nhiên ngủ không ngon, cả đêm đều miên man suy nghĩ, còn len lén rơi nước mắt, tôi không biết Diệp Tư Viễn có ngủ hay không, còn trong đầu tôi cứ lăn qua lộn lại cuộc đối thoại của hai đứa khi nãy, phân tích rốt cuộc là tôi sai ở chỗ nào.

Đây là lần cãi vả đầu tiên giữa tôi và Diệp Tư Viễn kể từ khi chính thức quen nhau hơn nửa năm nay, tuy không phải là lần đầu tiên cãi nhau, nhưng kịch liệt như thế này, thật sự là làm cho tôi không tưởng được.

Tôi thừa nhận là tôi có sai, nhưng tôi cũng đã xin lỗi, mà anh lại không tin tôi, cũng không chịu tha thứ cho tôi, làm tôi cảm thấy rất đau lòng.

Sáng thứ bảy, tôi rời giường rất sớm, Diệp Tư Viễn vẫn còn ngủ. Tôi ở phòng bếp suy nghĩ thật lâu, vẫn làm bữa sáng cho Diệp Tư Viễn, để lại cho anh vài lời nanh ta.

Uyển Tâm đã dạy tôi vợ chồng không có giận dai, đầu giường cãi nhau cuối giường hòa.

Tôi và Diệp Tư Viễn mặc dù không phải vợ chồng, Uyển Tâm tuy rằng cũng chỉ nói qua vài lần chuyện tình yêu lặt vặt, nhưng mà phần lý, chị ấy luôn hiểu được nhiều hơn so với tôi.

Hơn nữa, tôi cảm thấy chị ấy nói đúng, cũng xác thực có lý.

Rời khỏi nhà, tôi không trở lại ký túc xá, mà cầm sách đi thư viện, yên lặng trải qua buổi sáng. Tôi thừa nhận, tôi không đọc được bao nhiêu nội dung, trong đầu vẫn là Diệp Tư Viễn.

Ở căn tin trường ăn cơm trưa xong, tôi đi đến siêu thị, buổi chiều tôi làm việcrất tệ, tôi mặt không chút thay đổi đứng ở trước cửa siêu thị, đối với khách hàng chào hỏi xa cách, còn cho bọn họ vài ánh mắt lạnh nhạt.

Tôi thật sự là cười không nổi.

https://thuviensach.vn

Tan ca, tôi đến quầy thực phẩm ở siêu thị mua hai cái bánh bao, lại mua cho Diệp Tư Viễn một ít đồ ăn mang về.

Tôi đặt đồ ăn ở trên bàn, lại viết cho Diệp Tư Viễn vài dòng, sau đó bước vào phòng ngủ thay quần áo, đổi giày chơi bóng thay đồ thể dục. Tôi sửa sang lại balô, mang theo nước suối, khi tôi ngồi ở cạnh cửa mang giày thì Diệp Tư Viễn từ trong phòng sách đi ra lấy nước uống.

Anh dùng eo đẩy xe, phía trên đặt một cái cốc không có nước, trong đó cắm một cái ống hút.

Anh không hề liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi lại bắt đầu tức giận, xách túi vợt, đóng sầm cửa ra ngoài.

Mãi cho đến khi đi ra khu chung cư, tôi mới nhớ tới, không biết Diệp Tư Viễn ăn cơm trưa thế nào.

Nghĩ tới nghĩ lui! Mặc kệ anh! Người lớn như vậy, ăn ít một chút cũng sẽ không đói chết!

* * *

Tôi đem cái mặt đen của mình đến sân cầu lông.

Nhìn biểu tình như là muốn tìm người trả thù của tôi, Vương Giai Phân kinh ngạc cực kỳ, cô ấy lôi kéo tôi đi đến bên cạnh một nam sinh, nhã nhặn nói với tôi: “Tiểu Kết, đây là Lý Duy. Lý Duy, đây là người mà em đã nhắc với anh rất nhiều, bạn tốt của em, Trần Kết.”

“Xin chào.” Lý Duy gật đầu mỉm cười, bộ dáng của anh ta trông cũng rất khá, gương mặt trẻ con, rất xứng đôi với Vương Giai Phân.

“Xin chào.” Tôi miễn cưỡng chào hỏi, cũng chẳng cười.

https://thuviensach.vn

Lúc này, một anh chàng khác đi tới bên cạnh chúng tôi, anh ta cao khoảng 1m76, mặc áo thể thao Nike màu đen, trên vai đeo một bao vợt cũng màu đen, trong tay cầm một hộp cầu. Dáng người anh ta rất đẹp, tóc ngắn, làn da ngăm đen, đeo kính mát, gương mặt cũng rất đẹp trai.

“Bãi đỗ xe của trường các cậu xa thật!… Ui! Mỹ nữ!” Chàng trai kia nhìn thấy tôi, cười rộ lên với Vương Giai Phân và Lý Duy, nói “Mấy người cũng thật chiếu cố tôi, cho tôi hợp tác cùng với một mỹ nhân tuyệt vời như vậy.”

Tuy rằng lời nói của anh ta có chút láu cá, nhưng thái độ cũng rất chân thành.

Vương Giai Phân nói: “Tiểu Kết, giới thiệu với cậu, đây là anh họ của Lý Duy, Ứng Hạc Minh. Anh Hạc Minh, đây là bạn tốt của em, Trần Kết.”

Trước mặt hai người xa lạ, tôi cũng không thể không cho Vương Giai Phân chút mặt mũi, đành phải cố nặn ra một nụ cười, nói: “Xin chào.”

“Aizz, Giai Phân, đừng gọi anh là anh Hạc Minh nữa, nghe già muốn chết, anh cũng chỉ lớn hơn mấy em bốn, năm tuổi thôi, gọi A Hạc là được rồi.” Ứng Hạc Minh nói xong liền quay sang nở nụ cười với tôi.

Vương Giai Phân cười nói: “Được rồi, A Hạc, thật sự làm anh thất vọng rồi, Tiểu Kết của em là hoa đã có chủ, đã sớm có bạn trai.”

“Vậy sao? Đáng tiếc, đáng tiếc. Tiểu Kết, bạn trai của em sao không cùng đến chơi?” Anh ta thật tự nhiên gọi tôi bằng Tiểu Kết, tôi nghe vậy cũng không muốn phản bác.

“Anh ấy không rảnh.” Tôi mặt không chút thay đổi trả lời.

Vương Giai Phân nhìn tôi liếc mắt một cái, tôi biết cô ấy đã phát hiện tôi khác lạ.

https://thuviensach.vn

Tôi bỏ bao vợt xuống, nhìn bọn họ nói: “Chơi bóng đi, đừng lãng phí thời gian nữa, mình đã lâu không đánh, đang muốn muốn thư giãn gân cốt đây!”

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ai Sợ Ai

Edit & Beta: BTD

Sân cầu lông Q rất hiện đại, do một vài Hoa Kiều thành lập, thuộc sở hữu tư nhân, vì thế muốn chơi ở đây thì nhất định phải có thẻ hội viên, nên trong sân không chỉ có học viên của học viện, mà còn có một số vị khách khác.

Sàn, ánh sáng, thiết bị thông gió,… đều dựa theo tiêu chuẩn quốc tế để thiết lập và xây dựng, cho nên chơi cầu long ở đây thật sự rất thích.

Đèn đuốc sáng trưng, âm thanh cổ động, tiếng la hét, tiếng quất vợt vun vút, tiếng vỗ tay không ngừng,…vô cùng náo nhiệt.

Tôi bị cuốn hút, đánh rất hăng.

Tôi và Ứng Hạc Minh là một cặp, phối hợp di chuyển, phân bố cao thấp hợp lý, đánh cho đội của Lý Duy cùng Vương Giai Phân liên tục kêu khổ.

Vương Giai Phân mệt đến thở hồng hộc, gương mặt đỏ bừng, cô ấy kêu lên: “Tiểu Kết, cậu và mình có thù oán gì sao! Chúng ta chỉ là đánh chơi thôi, cậu sao lại như là thi đấu thế.”

Tôi vuốt mồ hôi trên mặt nói: “Đến sân tốt như vậy, không nỗ lực hết mình thì thật có lỗi với số tiền bỏ ra! Cậu muốn đánh chơi, đi xuống sân dưới phòng ngủ chơi là được rồi!”

https://thuviensach.vn

Nghe xong lời nói của tôi, Ứng Hạc Minh cười rộ lên, nói: “Có đạo lý, có đạo lý, hai người đánh không lại chúng tôi, không cần viện cớ!”

Lý Duy cũng mệt mỏi, lắc lắc đầu nói: “Thật là đánh không lại mấy người, nghỉ ngơi một chút đi, uống nước đã, đánh xong hôm nay, ngày mai thắt lưng, chân tay khẳng định nhấc lên không nổi.”

Mọi người đều đồng ý, chúng tôi ngừng đánh, đi ra ngoài uống nước nghỉ ngơi một chút.

Lý Duy cùng Vương Giai Phân đi đến quầy thức ăn mua ít quà vặt cùng nước uống, Ứng Hạc Minh ngồi ở bên cạnh tôi, hỏi: “Em đánh rất khá, trước kia từng tập luyện sao?”

Tôi lắc đầu trả lời: “Không có, nhưng tôi thường cùng em trai của tôi chơi, đánh nhiều thì lên tay thôi.” Trần Nặc là thành viên trong đội cầu lông của trường, trình độ khá tốt, bồi nó đánh ba, bốn năm nay, trình độ đương nhiên cũng khá hơn rồi.

“Nữ sinh như em bây giờ quả thật không nhiều lắm, đừng nói con gái, ngay cả thiếu niên bây giờ cũng thiếu rèn luyện, lười vận động, chạy vài bước liền rên mệt.”

Phản ứng đầu tiên trong lòng tôi là Diệp Tư Viễn nhà tôi không có nha, mỗi ngày anh đều chạy 8000 m! Tuy rằng kể từ khi khai giảng, bởi vì ở chung với tôi, anh chỉ mới chạy khoảng 5, 6 lần, nhưng tôi biết anh vẫn rất thích vận động.

Sau đó, tôi lại nghĩ sao mình lại nghĩ đến anh làm gì! Không có tiền đồ! Không có tiền đồ!

Tôi cười cười không nói gì, cầm lấy chai nước uống.

Lúc này, có hai người đi đến trước mặt chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu vừa thấy Đường Duệ, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp, dáng người mảnh mai, trong tay hai người đều cầm vợt cầu lông.

“Trần Kết? Trùng hợp thật, cũng đến đánh cầu sao?” Anh ta nhìn tôi, cười nói, ánh mắt khẽ liếc nhìn về phía Ứng Hạc Minh bên cạnh tôi. Cô gái đi bên cạnh nhìn tôi với ánh mắt đầy địch ý.

Tôi nhìn thấy Đường Duệ thì máu nóng liền dồn lên não, hờ hững ừ một tiếng, không thèm để ý đến anh ta.

Không ngờ, anh ta còn chưa chịu đi, còn nói: “Sao lại đi một mình? Diệp Tư Viễn đâu? Sao anh ta không cùng em đến?”

Tôi ngẩng đầu trừng mắt nhìn anh ta nói: “Anh quản được sao!”

Miệng anh ta nhếch lên đầy châm chọc: “Cần gì phải hung dữ như vậy, sao không giới thiệu với tôi một chút, người này là?”

Tôi không nói chuyện, Ứng Hạc Minh mở miệng: “Tôi họ Ứng, là bạn của Trần Kết.”

“Ồ, xin chào, tôi họ Đường, cũng là bạn của Trần Kết.”

“Xin chào.” Ứng Hạc Minh bình tĩnh trả lời anh ta, khẳng định có thể phát giác được mùi thuốc súng không ngừng phát ra giữa tôi và Đường Duệ, nhưng mà tôi cái gì cũng không muốn nói.

Đường Duệ còn nói: “Trần Kết, có hứng thú cùng chơi một trận hay không, anh tới trễ, sân đều đã được thuê rồi, chỉ có thể cùng nhóm bạn của mình đánh chung, nhưng mà đánh còn chưa đã. Sân của các em vẫn còn trống, không đánh thì thật lãng phí.”

“Tôi mệt rồi, không muốn đánh.” Tôi nói.

https://thuviensach.vn

“Là sợ đánh thua sao, ha ha ha ha… Đáng tiếc, Diệp Tư Viễn không thể chơi cùng em.”

“Anh nói xong chưa!” Tôi giận dữ, đứng bật dậy, căm tức nhìn anh ta.

“Tiểu Kết, đừng nóng giận, đừng nóng giận!” Ứng Hạc Minh cũng đứng lên, giữ cánh tay tôi lại, nói “Không bằng chúng ta cùng đánh, đánh với bọn họ một ván đi, dù sao bọn A Duy vẫn chưa trở về, để sân trống cũng lãng phí.”

Tôi cúi đầu, nhìn anh ta nắm lấy cánh tay mình, lập tức rụt lại, tôi nói: “Tôi không đánh, muốn đánh tự mình anh đánh đi.”

Ứng Hạc Minh có chút xấu hổ, Đường Duệ nhìn anh ta, lại nhìn tôi, nói: “Trần Kết, em cần gì phải khó chịu như vậy, tôi có làm gì đâu, cần gì phải sợ tôi như vậy?”

“Shit! Tôi sợ anh chỗ nào!” Tôi phẫn nộ, bắt đầu thô tục, Đường Duệ thật sự là một tên thực ghê tởm, so với Tôn Diệu còn ghê tởm hơn gấp trăm ngàn lần, tôi hận không thể lấy một chậu phân chó hất vào mặt anh ta.

“Không sợ thì đánh một trận đi.” Anh ta đem vợt khoác lên vai, nhíu mày nhìn tôi nói.

Tôi nhìn anh ta chằm chằm, vẫn đang muốn cự tuyệt, Ứng Hạc Minh đột nhiên tiến đến bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Ứng chiến đi, trình độ của anh ta có lẽ không tầm thường, nhưng người cùng đánh với anh ta trình độ nhất định có cách biệt khá xa, chúng ta nhất định sẽ thắng.”

Ngẫm nghĩ một chút, tôi đột nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của Ứng Hạc Minh, bề ngoài của tôi sẽ làm Đường Duệ cảm thấy tôi yếu đuối, anh ta nhất định không biết trình độ chơi cầu lông của tôi thế nào, cho nên mới dám thách đấu.

https://thuviensach.vn

Mà Ứng Hạc Minh, anh ta cùng tôi đã đánh với nhau rồi nên đối với cách chơi của tôi phần nào nắm được, anh ta là muốn tôi ở trên sân cầu, phát tiết tức giận đối với Đường Duệ.

Tôi lập tức nhướn mày, lớn tiếng nói: "Được! Đánh thì đánh! Ai sợ ai! Muốn đánh thì đánh một trận đi, đánh liên tục 3 ván, mỗi ván 11 điểm, ai thắng 2 ván thì thắng chung cuộc."

"Không thành vấn đề." Đường Duệ ánh mắt sáng ngời nhìn tôi.

Lúc trận đấu sắp bắt đầu thì Lý Duy cùng Vương Giai Phân cũng vừa mua đồ uống trở về, hai người kinh ngạc nhìn chúng tôi ở đây "giương cung bạt kiếm".

Đường Duệ phát cầu trước, cô gái nhìn có vẻ ốm yếu kia cầm vợt khẩn trương đứng ở vị trí phía trên.

Ứng Hạc Minh tiếp cầu, tôi len lén nhìn anh ta một cái, anh ta rất bình tĩnh, ánh mắt săc bén, hạ thấp người, tay cầm vợt đưa lên, sẵn sàng đợi Đường Duệ phát bóng.

Trận đấu bắt đầu, Đường Duệ phát cầu, chúng tôi liền phát hiện, anh ta quả nhiên là một cao thủ cầu lông.

Cũng may, Ứng Hạc Minh cũng khá lợi hại, anh ta vững vàng tiếp được đường cầu hiểm hóc của Đường Duệ, sau đó hai người chúng tôi bắt đầu phối hợp tấn công.

Trái cầu nhỏ không ngừng bay tới bay lui, chợt nhanh chợt chậm, chợt xa chợt gần. Tôi tập trung tinh thần, phản ứng nhanh hơn, một chút cũng không dám chậm trễ, tôi phụ trách khu vực gần lưới, cũng tiếp được vài cú đập cầu của Đường Duệ. Khi tôi tiếp được, tôi nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Đường Duệ, tôi biết anh ta đã bắt đầu lo lắng.

https://thuviensach.vn

Đường Duệ đánh rất khá, nhưng mà người hợp tác cùng anh ta thật sự rất tệ. Ứng Hạc Minh đã sớm phát hiện cô gái gầy nhỏ kia chính là uy hiếp của anh ta, những đợt tấn công, phản đòn tiếp theo đều chọn điểm rơi ngay tại khu vực của cô ta, cô ta căn bản không biết cách chống đỡ, chỉ biết đứng một chỗ, không ngừng thét chói tai.

Đường Duệ không có biện pháp, chỉ có thể chạy tới chạy lui, ứng chiến với những đường cầu lắc léo của hai chúng tôi.

Tôi nghĩ, anh ta nhất định bắt đầu hối hận.

Ván đầu tiên, đội của tôi thắng với tỉ số 11 – 6.

Cô gái gầy nhỏ ủy khuất nhìn Đường Duệ: “Em mệt chết mất!”

“Kêu la cái gì! Đánh kém như vậy!” Đường Duệ trừng mắt nhìn cô ấy, đột nhiên liếc mắt nhìn về phía Vương Giai Phân đang ngồi ngoài sân, anh ta nói, “Vương Giai Phân, em cùng anh một đội đi!”

Lý Duy biến sắc, vươn tay kéo sát Vương Giai Phân vào mình, nói: “Xin lỗi, cô ấy là đồng đội của tôi.”

Vương Giai Phân đỏ mặt, rất phối hợp trốn phía sau lưng Lý Duy, không nói lời nào.

Đường Duệ sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, quát cô gái gầy nhỏ: “Co tránh ra! Trận tiếp theo, tôi đánh một mình!”

Cô gái nhỏ nhìn anh ta, mím môi rồi liền khóc một tiếng, bỏ lại vợt, xoay người bỏ chạy.

Đường Duệ quay đầu nhìn chúng tôi, tôi cảm thấy ánh mắt anh ta đỏ ngầu, anh ta nói: “Tiếp tục!”

Tôi đứng lên, nói: “Được rồi, tiếp tục!”

https://thuviensach.vn

Tôi đã rất mệt, nhưng mà lại hưng phấn không thôi.

Tôi nhanh chóng di chuyển, mắt nhìn chằm chằm trái cầu, đem hết toàn lực để đánh, không sợ người khác nói chúng tôi hai người khi dễ một người.

Tôi muốn khi dễ ngươi Đường Duệ! Vì sao? Ai bảo anh ta trước kia thương tổn Diệp Tư Viễn! Ta muốn ngươi mất mặt trở về!

Khi tỷ số của ván 2 đã là 10 – 4, Đường Duệ đã sắp điên rồi, nhưng anh ta cũng là một người quật cường, đến thời khắc này vẫn không muốn chịu thua, mỗi một đường cầu đều tận lực ứng phó.

Anh ta dùng kỹ xảo hòng đánh lừa tôi, nhảy thật cao, vung vợt thật mạnh, nhưng thật chất chỉ phớt nhẹ vào cầu, để nó vừa vặn bò qua lưới. Tôi liều mạng lao đến, khi cầu cách mặt sân khoảng 20cm, tôi duỗi tay đỡ được.

Đường Duệ không nghĩ tới tôi có thể đỡ được, anh ta đứng không nhúc nhích, mắt thấy cầu rơi xuống.

Cơ thể của tôi nặng nề ngã xuống, cánh tay đau nhói, tôi biết tay mình đã bị thương.

“Tiểu Kết!” Ứng Hạc Minh chạy như bay đến bên cạnh tôi, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng nâng tay phải tôi lên kiểm tra.

Vương Giai Phân cùng Lý Duy cũng chạy tới.

Ứng Hạc Minh hỏi: “Có đau lắm không?”

Tôi ngồi xuống, cắn răng lắc đầu, nói: “Không có việc gì, thắng rồi?”

“Thắng.” Anh ta nâng tay trái không bị thương của tôi lên, đập nhẹ vào đó, nói “Em liều vậy để làm gì, nếu điểm vừa rồi không thắng, cuối cùng

https://thuviensach.vn

cũng thắng.”

“Tôi chính là nhìn anh ta không vừa mắt.”

Lúc này, Đường Duệ đi đến bên cạnh chúng tôi, anh ta cúi đầu nhìn tôi, mắt nhìn cánh tay đỡ tôi của Ứng Hạc Minh, anh ta cười lạnh một chút, nói: “Trần Kết, em đánh rất khá, tôi tâm phục khẩu phục. Nhưng mà… tôi cũng thật sự là bội phục em, có phải em làm chuyện gì cũng sẽ chọn người cùng làm chung hay không?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, hận không thể cởi giầy ném vào bản mặt đáng ghét của anh ta, tôi không hiểu trên đời này sao có thể có hạng người như Đường Duệ , đầu óc mới hạ tiện làm sao? Người nhà của anh ta làm thế nào nuôi ra một tên bại hoại như vậy, dạng chó hình người?

Đường Duệ không nói thêm gì nữa, anh ta cầm vợt lên, ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói, liền rời đi.

Tôi đứng lên, xem xét cánh tay phải của mình, phát hiện thì ra cũng chỉ là vết thương nhỏ, khuỷu tay chỉ hơi sưng, bầm tím một chút, may mắn là không có gãy xương.

Ứng Hạc Minh nói: “Tôi đưa em đi bệnh viện, chụp X- Quang cho chắc.”

“Không cần, không cần, tôi về nhà sức chút thuốc giảm đau là được.” Tôi lắc lắc đầu, cánh tay đau đớn làm tôi bắt đầu nhớ đến Diệp Tư Viễn.

Tôi thật hi vọng có anh ở bên cạnh, thật hi vọng anh thấy mình bị thương, thật hi vọng anh có thể dùng đôi môi mềm kia hôn lên vết thương của mình, rồi quan tâm hỏi tôi: “Tiểu Kết, có đau hay không?”

Tôi cứng rắn chịu đựng, không cho nước mắt rơi xuống.

https://thuviensach.vn

Ứng Hạc Minh kỳ quái hỏi tôi: “Về nhà? Em không ở trong kí túc xá sao?”

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, một chút cũng không chột dạ nói: “Tôi cùng bạn trai ở chung.”

“Ồ…” Anh ta cười có chút gương gạo, còn nói, “Vậy đi thôi, hôm nay đánh đến đây thôi.”

Bốn người chúng tôi kiểm tra đồ đạc, cùng nhau đi về, kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào thì trời mưa.

Mưa rất lớn, chỉ là chúng tôi mải miết cuốn vào trận đấu, không hề nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài.

Đứng dưới mái hiên, Vương Giai Phân nói: “Aizz, làm sao bây giờ, lúc nãy vội quá em không mang theo ô.”

Ứng Hạc Minh cười rộ lên: “Mấy người đúng là tuổi nhỏ làm việc không đáng tin cậy, ra ngoài cũng không chịu xem tin thời tiết, anh có mang ô.”

Lý Duy cùng Vương Giai Phân sùng bái nhìn anh ta.

Ứng Hạc Minh từ trong bao vợt lấy ra hai cái ô, đưa một cái cho Lý Duy, nói: “Em đưa Giai Phân về ký túc trước đi, sau đó tự mình trở về trường học.”

Lý Duy nói: “Không thành vấn đề, đi qua đi lại chỉ tầm 20 phút, rất gần.”

Nói xong, hai người bọn họ chào tạm biệt, bung ô hòa vào màn mưa.

Ứng Hạc Minh quay đầu nhìn tôi, nói: “Xe của tôi đậu ở bãi đỗ, em cùng tôi đi qua đó, tôi lái xe đưa em trở về, phòng trọ của em ở gần trường không?”

https://thuviensach.vn

“Không cần, chỗ của tôi rất gần, tôi tự về là được rồi.” Tôi vội vàng xua tay, tôi chưa bao giờ cùng một nam nhân che chung một cái ô, rất không thoải mái.

Anh ta nói: “Mưa lớn như vậy, nếu em tự mình trở về, bảo đảm sẽ ướt sũng, hơn nữa tôi cũng lo lắng.”

“Thật sự không cần.” Tôi nhìn anh ta nói, “Hoặc là anh cho tôi mượn ô, tôi tự mình về. Ô dùng xong tôi sẽ trả lại cho Vương Giai Phân.”

Ứng Hạc Minh cười: “Đi, cầm đi… Nhưng mà tôi đến bãi đỗ xe như thế nào đây?”

“Vậy anh cầm đi, em không cần.” Tôi xoay người muốn đi.

“Ấy, chớ đi, như vậy đi, em cùng tôi đi đến bãi đỗ xe được không, chỉ một đoạn ngắn thôi, em có biết là đánh cầu đổ nhiều mồ hôi, nếu như gặp mưa, thực dễ dàng phát sốt. Tôi không phải muốn kì kèo gì cả, kì thực chỉ là không muốn ngã bệnh, cũng không muốn em ngã bệnh, không có ý gì khác.”

Tôi nhìn anh ta, biết anh ta nói có lý, do dự một hồi, rốt cục gật gật đầu.

Anh ta nở nụ cười, mở ô, tôi đi đến bên cạnh, cùng che chung một chiếc ô.

Loại trạng thái này, với tôi mà nói thực xa lạ.

Đột nhiên, tay Ứng Hạc Minh nhẹ nhàng mà khoát hờ lên vai tôi.

Tôi lập tức tựa như bị điện giật, lui hai bước xa, tôi cực chán ghét cảm giác tiếp xúc cùng một người con trai mà không phải là Diệp Tư Viễn.

Ứng Hạc Minh hơi sững lại, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn anh ta, không biết có nên cùng đi chung tiếp hay không.

Lúc này, trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một loại cảm giác cực đặc biệt, giống như đột nhiên có một viên đá nhỏ quăng vào mặt hồ phẳng lặng.

Tôi liền xoay người tìm kiếm.

Ở ngay cửa lớn, nơi góc khuất tối đen kia, tôi biết chắc có một người đang đứng đó.

Tôi tin, có một đôi mắt đang dõi theo từng động tác của tôi.

Tôi không biết người đó đã đứng bao lâu, tôi không biết hiện tại trong lòng người đó đang nghĩ gì, cảm thấy thế nào, tôi chỉ biết, anh đang ở đây.

Tôi nhẹ giọng gọi anh: “Diệp Tư Viễn.”

Rất lâu sau đó, anh rốt cục chậm rãi từ trong bóng đêm đi ra.

Diệp Tư Viễn cả người đều ướt đẫm, anh mặc áo sơmi tay ngắn màu trắng, đã bị nước mưa thấm ướt thành trong suốt, dính chặt vào người, làm lộ ra dáng người rắn chắc cân xứng, cũng lộ ra bả vai khỏe mạnh với hai phần tay nhỏ xíu bên trong tay áo.

Anh đeo balo, đứng ở nơi đó, mặt không chút thay đổi nhìn chúng tôi, sắc mặt có chút tái nhợt, môi khẽ mím lại.

Đầu của anh sũng nước, tóc mái dán sát trên trán, vài sợi rủ xuống mắt, nhưng anh không có cánh nào vén nó lên, anh cứ như thế, lặng lẽ nhìn hai chúng tôi.

Tôi có thể thấy Ứng Hạc Minh trên mặt hiện lên kinh ngạc cùng nghi vấn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn vừa nhìn liền hiểu ngay, tay áo trống trơn ướt đẫm, không thể che đậy giúp anh, bị nước mưa làm ướt, xoắn loại như quả dưa chuột héo, thoạt nhìn có chút ghê người.

Tôi đi đến bên cạnh Diệp Tư Viễn, nhẹ giọng hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Anh cúi đầu nhìn tôi, liếc mắt một cái, nói: “Trời mưa, anh vội đến đưa ô cho em.”

Hốc mắt tôi lập tức liền ẩm ướt, cố gắng làm vài cái hít sâu mới nhịn xuống nước mắt, tôi quay đầu nhìn Hạc Minh nói: “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai của tôi, Diệp Tư Viễn. Tư Viễn, đây là anh họ của bạn trai Vương Giai Phân, Ứng Hạc Minh.”

Tay tôi nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng Diệp Tư Viễn, tôi có thể cảm nhận được toàn thân anh đều ướt đẫm.

Ứng Hạc Minh nói: “Xin chào.”

Diệp Tư Viễn cũng gật đầu nói: “Xin chào.”

Ứng Hạc Minh quay đầu nhìn mưa vẫn tuôn xối xả, nhìn chúng tôi nói: “Hai người có ô không, hay là cùng tôi đến bãi đỗ xe, tôi đưa hai người về nhà.”

Tôi còn chưa nói, Diệp Tư Viễn đã mở miệng: “Không cần, chúng tôi có thể tự mình đi về.”

Ngữ khí của anh rất lạnh nhạt, tôi cũng lập tức nói: “Cảm ơn anh, Ứng Hạc Minh, thật sự không cần, nhà chúng tôi rất gần, tự mình về được rồi.”

Ứng Hạc Minh nhìn Diệp Tư Viễn, lại nhìn tôi, anh ta cũng không tiếp tục miễn cưỡng chúng tôi: “Vậy tôi đi trước, hai người đi đường cẩn thận.” Nói xong, anh ta xoay người bước đi vào trong mưa.

https://thuviensach.vn

Dưới mái hiên, rốt cuộc chỉ còn lại hai người, tôi và Diệp Tư Viễn.

Tôi trầm mặc một hồi, Diệp Tư Viễn nói: “Ô ở trong balo của anh, em lấy ra đi, chúng ta đi thôi.”

“Vâng…” Tôi đáp lời anh, nước mắt nhịn không được rơi xuống.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tư Viễn, Xin Lỗi Anh!

Edit & Beta: BTD

Tôi lấy ô từ trong balo Diệp Tư Viễn ra, vừa lấy ra anh đã xoay người đi vào trong mưa.

“Diệp Tư Viễn!” Tôi gọi lại anh, vội vàng che ô chạy theo anh, nhưng anh không để ý tới tôi, cứ thế bước đi thật nhanh.

Tôi phải chạy mới có thể đuổi theo anh, giơ cao cánh tay đem ô che lên đầu của anh.

Anh lại né tránh, vừa đi vừa nói: “Em che đi, anh đã ướt, che cũng vô dụng.”

Tôi cầm ô có chút khó khăn bởi tay cầm rất ngắn. Nếu là bình thường, lúc tôi cùng Diệp Tư Viễn cùng nhau đi ở dưới mưa, tôi sẽ cầm một cái ô lớn, đủ che cho chúng tôi, nhưng cái ô này che không đủ.

“Anh làm sao thế?” Tôi gọi anh, vẫn đuổi theo anh, cố che ô cho anh.

Diệp Tư Viễn dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, nói: “Anh nói, em che một mình đi! Không cần phải để ý đến anh!”

“Anh tự nhiên nổi điên cái gì! Anh thích tắm mưa à? Được! Anh muốn tắm mưa phải không? Em tắm mưa cùng anh!”

Tôi tức giận, ném ô xuống đường, mưa tầm tã, mưa lập tức rớt xuống người tôi, tôi có thể cảm giác thân thể dần dần trở nên lạnh như băng, nước

https://thuviensach.vn

theo tóc tôi rơi xuống.

“Trần Kết!” Diệp Tư Viễn quay đầu, nhìn chiếc ô, lại trừng mắt nhìn tôi, nói to, “Nhặt lên mau!”

“Em không nhặt!” Tôi cũng nói to.

“Anh bảo em nhặt lên!”

“Em không nhặt!”

“Nhặt lên mau!”

“Em không nhặt! Em không nhặt!”

Tôi nhìn vào mắt Diệp Tư Viễn, chúng tôi mặt đối mặt đứng ở dưới mưa trong màn đêm, cả hai đều ướt đẫm, cứng cổ trừng mắt nhau, giống hai con sư tử phát điên, rống to với nhau.

Bên chân tôi là một chiếc ô, cô đơn nằm dưới mưa, trong tán ô nhanh chóng đọng lại một vũng nước.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi một lát, ánh mắt dần dần nhu hòa, còn mang theo một tia bi thương cùng bất đắc dĩ, anh nói: “Nếu như anh có thể giúp em che ô, anh nhất định sẽ không cho em dính đến một chút mưa, nhưng mà anh không thể, cho nên anh chỉ có thể đưa ô cho em, Trần Kết, nhặt ô lên, nghe lời.”

Tôi sững sờ nhìn anh, rốt cuộc rủ mắt xuống, nhặt ô lên, đem ô che trên đầu, nói với anh: “Hoặc là cùng nhau che, hoặc là ai cũng không che, tùy anh chọn.”

Anh nhìn tôi một cái thật sâu, không nói gì thêm, xoay người bước đi.

https://thuviensach.vn

Anh đi chậm hơn nhiều, tôi hiểu được ý của anh, lập tức nâng cao tay đem ô che lên đầu hai người, thật ra cũng không có tác dụng gì, nhưng thân thể tôi và Diệp Tư Viễn vẫn gắt gao dán vào nhau, sóng vai dưới ô, cùng nhau trở về nhà.

Chúng tôi cứ bước đi, chỗ chúng tôi ở cách sân cầu lông không gần, dù Diệp Tư Viễn đi nhanh, cũng phải mất 20 phút. Tôi tưởng tượng cảnh anh đi một mình dưới mưa trên đường, cảm xúc trong lòng ngổn ngang, Diệp Tư Viễn không có hai tay của tôi, anh đưa ô đến cho tôi!

Tôi trầm mặc rơi lệ, dù sao cả mặt đều dính nước mưa, sẽ không ai biết tôi giờ này đang âm thầm rơi lệ.

Chúng tôi rốt cuộc cũng về đến nhà.

Diệp Tư Viễn vẫn không để ý tới tôi, anh cởi giày, chân không liền đi đến phòng ngủ, tôi biết rõ là muốn đi tắm.

Tôi đi tới phòng bếp, phát hiện bữa ăn sáng tôi nấu anh có ăn, nhưng là bữa tối thì anh không có đụng.

Tôi cởi quần áo ướt nhẹp bên ngoài, đi vào phòng khách tắm rửa, dưới làn nước nóng, tôi dần dần tỉnh táo lại. Tôi nghĩ, tối nay cho dù sẽ ra sao thì tôi cũng muốn cùng anh nói thẳng thắn với nhau, cuộc cãi vả này phải kết thúc rồi.

Nhưng khi tắm xong, đi vào phòng ngủ thì phát hiện Diệp Tư Viễn đã ngủ ở trên giường, anh mặc áo T-shirt tay ngắn màu trắng, đắp chăn, nằm nghiêng đưa lưng về phía. Tôi nhìn anh một lát, một chút động tĩnh cũng không có, tôi đột nhiên cảm thấy lòng trở nên nguội lạnh.

Tôi không có dũng khí lên giường, dứt khoát đi tới phòng tắm, lấy quần áo ướt anh thay ra đem đi giặt.

https://thuviensach.vn

Trước khi giặt quần áo, tôi có thói quen móc tất cả túi của quần áo. Trong túi quần áo của Diệp Tư Viễn từ trước đến giờ không khi nào có gì, bởi vì anh không có cách nào cầm, cái gì anh cũng để trong túi xách, nhưng tôi vẫn luôn kiểm tra để tránh trường hợp đặc biệt.

Lần này, thật bất ngờ, tôi lấy ra một vài tờ giấy từ trong túi quần anh.

Quần đã sớm ướt đẫm, mấy tờ giấy cũng đã ướt không còn hình dáng gì.

Tôi tò mò mở ra, là hai tờ vé xem phim.

Tôi cẩn thận xem tờ vé, phát hiện là một bộ phim gần đây bán vé rất chạy, ghế đôi cho một cặp tình nhân, thời gian là 8 giờ rưỡi tối nay. Bộ phim này rất khó mua vé, bậy giờ mua căn bản là không mua được, Diệp Tư Viễn nhất định là đã mua vé trước mấy ngày. Nhìn hai tấm vé xem phim trong tay, nước mắt của tôi liền rớt xuống.

Tôi đi giặt quần áo, khuỷu tay vẫn rất đau, nhưng tôi vẫn chết lặng giặt áo quần, thiếu chút nữa thì chà rách.

Giặt xong, tôi đi đến phòng khách, trên ngồi ghế salon một lát, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ khuya, rốt cuộc tôi lấy hết dũng khí đi vào phòng ngủ.

Diệp Tư Viễn vẫn duy trì tư thế mới nằm nghiêng ở trên giường.

Gần 2 giờ, anh hình như là không động đậy một chút nào.

Tôi đi tới giường, vén chăn lên rồi nằm xuống, tôi cũng nằm nghiêng đưa lưng về phía anh, đưa tay tắt đèn bàn ở đầu giường.

Trong phòng tối đen như mực, chỉ nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng của hai người chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi biết rõ Diệp Tư Viễn cũng không có ngủ, tôi biết anh khi ngủ sẽ không ra âm thanh phát như thế.

Tôi đột nhiên cảm thấy uất ức.

Tôi đã làm chuyện gì có lỗi với anh?

Hơn nửa năm qua, trong quá trình chúng tôi quen nhau, tôi đặc biệt nhân nhượng Diệp Tư Viễn, anh nói gì, anh muốn cái gì, tôi đều ủng hộ vô điều kiện.

Chúng tôi ăn cơm, tôi chuyên làm món ăn anh thích ăn; mặc quần áo, tôi chuyên mặc kiểu dáng anh thích; anh không thích tôi đi nhảy, cuối kỳ tôi liền nghỉ việc; anh muốn thuê phòng, tôi liền cùng anh đi, cũng không quản mình ở siêu thị đã đứng giữa trời mệt mỏi; ngày mai có bài kiểm tra, hôm nay anh gọi tôi cùng anh đi đến phòng vẽ tranh, tôi không nói hai lời liền đi theo anh, còn mình buổi tối học đến 4 giờ sáng; thi xong tôi muốn ngủ bù, anh gọi một cú điện thoại, tôi lập tức hấp tấp chạy tới.

Tôi chỉ muốn cho Diệp Tư Viễn những gì tốt đẹp nhất mà mình có thể mang đến cho anh, miễn là anh vui vẻ.

Tôi đã từng nghĩ đến nguyên nhân, là bởi vì thân thể Diệp Tư Viễn tàn tật làm tôi đau lòng, hay là bởi vì tôi quá mức thương yêu anh, kết luận là cả hai lí do trên.

Anh có cái gì không hài lòng?

Anh lại nói tôi lừa anh! Anh vẫn không tin tôi!

Diệp Tư Viễn, anh thật là một kẻ khốn kiếp!

Nhưng… Nhưng…

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến anh đứng trước mặt tôi, nhỏ giọng nói: "Trời mưa, anh đem ô tới cho em."

Nghĩ đến anh nói: "Anh thật sự muốn ôm lấy em."

Nghĩ đến anh vì tôi, không để ý đến an nguy leo lên núi Linh Đang.

Nghĩ đến hai vé xem phim trong túi quần anh.

Nghĩ đến gương mặt anh vui vẻ khi tôi nói với anh "Được, em sẽ không quên."

Tôi biết, chuyện này, là tôi sai.

Không biết hiện tại ở là mấy giờ rồi, tôi từ từ xoay người, trong bóng tối, tôi có thể nhìn thấy thân thể Diệp Tư Viễn.

Tôi xích lại gần anh, thân thể của tôi dán sát lên tấm lưng ấm áp của anh.

Tay tôi không tự chủ được liền ôm hông anh, tôi ôm thân thể của anh, đem mặt áp thật chặt vào lưng anh, tôi nghe thấy mình nói:

"Tư Viễn, xin lỗi anh."

Anh không có nhúc nhích, cũng không có nói gì.

Nhưng mà tôi cảm giác rất kỳ quái, tôi có thể cảm nhận được thân thể của anh hơi hơi run rẩy.

Giống như anh đang đè nén, nhưng tôi vẫn cảm nhận được.

Tôi cảm thấy có cái gì không đúng, lập tức ngồi dậy.

Tôi lướt qua thân thể của anh, bật đèn bàn trên tủ ở đầu giường, đột nhiên có ánh sáng làm thân thể Diệp Tư Viễn run lên, tôi cúi đầu nhìn anh, phát hiện anh đã vùi mặt vào trong gối nằm.

https://thuviensach.vn

"Diệp Tư Viễn!" Tôi kêu anh, đưa tay chạm vào gương mặt anh.

Tôi muốn anh xoay mặt lại, nhưng anh dùng sức giằng co, thế nào cũng không chịu quay đầu.

Tôi dùng sức, dù sao anh cũng không có hai cánh tay, tôi cố xoay đầu anh lại.

Nhìn một cái, tôi sợ ngây người! Diệp Tư Viễn… anh đang khóc!

Anh nhắm chặt hai mắt cắn môi, mặt đầy nước mắt.

Tôi cũng run rẩy, tôi kêu anh: "Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Anh làm sao vậy?"

Bờ vai của anh rốt cuộc cũng nhúc nhích, cổ anh phát ra tiếng khóc nhỏ nhẹ, nước mắt theo gương mặt của anh chảy xuống đã sớm thấm ướt mặt gối.

Tôi sợ cực kỳ, lập tức liền cúi người ôm lấy anh thật chặt, nước mắt không kìm được rớt xuống, tôi không biết Diệp Tư Viễn thế nào, sao anh lại khóc, trời ạ! Tôi rốt cuộc là đã làm cái gì! Sao lại để cho anh đau lòng như vậy!

"Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em sai rồi! Anh làm sao vậy? Diệp Tư Viễn! Anh đừng khóc!" Tôi chịu không nổi cũng khóc lên.

Diệp Tư Viễn vẫn không có nói gì, anh chỉ mặc cho tôi ôm, mắt cũng không mở ra, cắn môi không nói tiếng nào.

Tôi ôm anh, anh trầm mặc khóc, tôi lớn tiếng khóc, thân thể hai người cũng run rẩy kịch liệt.

https://thuviensach.vn

Ngày tận thế cũng không bằng giờ phút này, khuôn mặt Diệp Tư Viễn tái nhợt, không cầm được nước mắt, hận không thể đánh mình mấy bạt tai để chuộc tội.

Tôi vẫn khóc, lòng của tôi đang rỉ máu, đây là tôi lần đầu tiên thấy Diệp Tư Viễn buông thả sự bi thương của anh ở trước mặt tôi.

Tôi thật sự hi vọng đây cũng là lần cuối cùng.

Không biết đã trải qua bao lâu, chúng tôi rốt cuộc cũng bình tĩnh lại.

Đang trầm mặc, Diệp Tư Viễn đột nhiên lên tiếng.

Giọng của anh có chút trầm thấp lại chậm chạp, anh nói: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

Tôi sững sờ, không ngờ anh sẽ hỏi việc này, tôi lấy điện thoại xem rồi nói: "12 giờ 42 phút."

"Ừm…"

Anh lại không nói, sau đó từ từ mở mắt, mắt của anh hồng hồng, còn có chút sưng, anh xoay đầu lại, nhìn nói: "Tiểu Kết, kể từ thời điểm này, anh sống trong nỗi tuyệt vọng."

Một câu nói cổ quái như vậy làm tôi phản ứng nửa ngày mới tỉnh ngộ lại.

Tôi giật mình nói: "Diệp Tư Viễn! Hôm nay là sinh nhật anh sao?"

"Là ngày hôm qua." Anh nói.

"Em… Anh… Sao anh sao không nói sớm với em?"

Tôi rốt cuộc hiểu tại sao Diệp Tư Viễn khác thường, sau ngày hôm qua Diệp Tư Viễn đã tròn 22 tuổi, ngày sinh nhật năm anh 11 tuổi mất đi hai

https://thuviensach.vn

cánh tay, cho tới bây giờ, đã qua 11 năm.

Không trách được, anh hẹn tôi đi ăn cơm, mua vé đi xem phim, mặc dù anh đã từng đã nói với tôi anh không có ngày sinh nhật, nhất định có nguyên nhân.

Diệp Tư Viễn từ từ ngồi dậy, anh tựa lưng vào thành giường, nhìn tôi nói: "Anh không muốn làm cho em biết ngày sinh nhật của anh bởi vì anh hận ngày này, nhất là ngày sinh nhật 22 tuổi. Qua ngày này, anh sẽ để lại tất cả ở sau lưng, anh muốn dùng cái thân thể hiện tại này vượt qua bất cứ chuyện gì, anh đã từng sống tốt trong 11 năm, nhưng anh vẫn sợ… Nhưng mà hiện tại bên cạnh anh có em, anh nghĩ sẽ có em ở bên cạnh anh, em không cần biết điều gì, chỉ cần ở bên cạnh anh là tốt rồi."

Tôi cái gì đều không nói ra được, nhìn Diệp Tư Viễn bình tĩnh nói, nước mắt của tôi lại rớt xuống, thật lâu tôi mới nói: "Diệp Tư Viễn, xin lỗi anh, anh hãy tha thứ cho em, có được không?"

Anh lại cười, nhưng nụ cười vô cùng thê lương.

Anh lắc đầu một cái: "Anh không trách em mà tự trách mình, anh không thể cùng em đi đánh cầu lông, không thể che ô cho em, thậm chí không thể nhặt ô lên giúp em, Trần Kết, em nói xem, làm sao anh có thể trách em được."

Tôi nhào tới trên người anh, đưa hai tay ra lau gương mặt ướt đẫm của anh, tôi nói: "Tư Viễn, anh trách em đi! Anh trách em đi! Đều là lỗi của em, đều là em không đúng! Em rõ ràng đã đồng ý đi ăn cơm với anh, nhưng em lại quên mất! Em thật sự là đầu óc giống heo! Tại sao em có thể quên!" Nói rồi tôi lại khóc oà lên.

"Tiểu Kết." Anh nhìn tôi, "Hiện tại, tất cả đều đã qua, không phải sao. Anh sẽ không trách em, em cũng không nên trách mình, em không biết gì cả, anh còn muốn nhận lỗi với em, đã làm em giận, thật ra thì… tấm lòng

https://thuviensach.vn

của em, anh đều biết cả, anh nói mấy lời nói làm em đau lòng, thật sự là… thật sự là anh không thể khống chế được mình, cho nên Tiểu Kết, xin em tha thứ cho anh."

Anh lại xin sự tha thứ của tôi. Diệp Tư Viễn! Em phải làm thế nào đây?

Tôi chảy nước mắt, cúi đầu hôn lên môi anh, chỉ cảm thấy vị mặn chat ở đầu lưỡi, tôi ôm gương mặt anh, môi lưỡi mềm mại cùng anh khuấy động.

Phần tay đã bị cụt giơ lên, chống đỡ thân thể của tôi, tôi hiểu rõ, Diệp Tư Viễn đang ôm tôi. Lòng của tôi cũng đau lắm rồi, đầu óc trống rỗng, vào lúc này, tôi chỉ biết, tôi muốn hôn anh, tôi muốn anh! Tôi nghĩ muốn cho linh hồn mình hoà thành một với anh.

Diệp Tư Viễn, xin anh đừng chất vấn em, xin anh hãy tin tưởng em, xin hãy tin tưởng rằng em yêu anh, xin hãy tin tưởng anh là người duy nhất tôi yêu, xin hãy tin tưởng rằng em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, xin hãy tin tưởng rằng em sẽ không rời bỏ anh, xin hãy tin tưởng từng cái sinh nhật của anh, em đều sẽ cùng anh vượt qua.

Trên thế giới này, không có bất kỳ người nào, bất cứ chuyện gì, có thể tách cho chúng tôi ra!

Chúng tôi điên cuồng quấn lấy nhau, đem thân thể, linh hồn giao cho đối phương.

Ngày 17 tháng 9, trời ơi, ngày là sinh nhật của Diệp Tư Viễn.

Tôi nhớ kỹ rồi, cả đời cũng sẽ không quên.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hoan Nghênh Về Nhà!

Edit & Beta: BTD

Lúc chúng tôi tỉnh dậy, trời đã sáng.

Tôi mở to mắt, trước mắt là khuôn mặt đẹp trai của Diệp Tư Viễn, nhịn không được liền nâng tay lên vuốt.

Cảm nhận được động tác của tôi, Diệp Tư Viễn cũng chậm rãi mở mắt, mắt anh còn có chút sưng, tôi nghĩ mình cũng vậy, anh nhìn tôi nói: “Tiểu Kết, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Tôi ôm cổ anh, hôn lên môi anh một cái, “Hôm nay em xin nghỉ một ngày, buổi chiều không đi siêu thị, chúng ta cuối tuần ở cùng nhau, được chứ?”

“Được.” Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, lúm đồng tiền lại hiện lên, thật đáng yêu.

Diệp Tư Viễn mỉm cười thật sự là đẹp, tôi không bao giờ nữa muốn nhìn thấy khuôn mặt buồn bã như tối hôm qua của anh nữa.

Tôi rời giường đi rửa mặt, làm bữa sáng rồi trở lại phòng ngủ gọi Diệp Tư Viễn ăn cơm, phát hiện anh có chút không ổn ở trên giường.

Tôi cảm thấy có vấn đề, đi qua sờ lên trán anh, phát hiện anh phát sốt.

“Diệp Tư Viễn! Anh nóng quá!” Tôi hoảng, lại dùng mu bàn tay sờ má anh, xác định anh sinh bệnh, nhất định là bởi vì ngày hôm qua đi dưới mưa!

https://thuviensach.vn

Anh mở to mắt nhìn tôi một chút, nói: “Không có việc gì, uống chút thuốc hạ sốt là tốt rồi.”

“Vâng.” Tôi chạy nhanh đi tìm thuốc hạ sốt và nước ấm, đỡ anh ngồi dậy rồi cho anh uống.

Tôi ngồi ở bên giường, nhìn anh mặt trắng bệch một lát lại hồng lên, lo lắng tôi nói: “Muốn đi bệnh viện truyền nước không?”

Anh lắc đầu, khó khăn nói: “Không cần, anh ghét bệnh viện.”

Tôi thở dài, giúp anh chỉnh lại chăn, nói: “Em đi nấu cháo, anh phải cố ăn một chút.”

“Được, nhưng anh có thể tự ăn.” Anh chắc là rất đói bụng, hai ngày nay không biết ăn được bao nhiêu.

Tôi nghĩ anh muốn xuống giường, vội giữ anh lại, nói: “Anh ở trên giường nằm nghỉ một chút đi, em đi nấu cháo, anh cũng đừng có gắng gượng, đang bệnh đấy, em đút anh ăn.”

Anh không tiếp tục cứng đầu, dịch người ngồi xuống, tựa lưng vào thành giường, tôi bưng cháo tới cùng một ít cải bẹ, ngồi ở bên cạnh anh, từng chút một đút anh ăn.

Diệp Tư Viễn nuốt thìa cháo cuối cùng, anh nói: “Đã lâu rồi anh không để cho người khác đút ăn, Tiểu Kết, em biết không, anh rất ghét người khác chăm sóc anh, nhất là đút anh ăn cơm.”

Tôi sững sờ: “Anh đã quên em đã nói gì với anh sao, lúc sinh bệnh để người ta chăm sóc là chuyện rất bình thường.”

“Ừm…” Anh thở dài, “Nhưng may mắn là em, anh không còn cảm thấy khó chấp nhận, không còn tự cảm thấy chính mình là một phế vật.”

https://thuviensach.vn

“Nói cái gì đó!” Tôi vươn tay phải, gõ một cái nhẹ lên đầu anh.

Đột nhiên, tay tôi run lên một cái, cảm thấy khuỷu tay mình đau đớn.

Tôi nhíu mày, để chén lên tủ đầu giường, lấy tay trái xoa khuỷu tay phải.

Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm cánh tay phải của tôi, anh nói: “Tiểu Kết, em xắn tay áo lên, cho anh xem khuỷu tay em, ngày hôm qua có phải em bị ngã rất đau không?”

“Hả?” Tôi nghệch ra, thì ra lúc đó anh đã thấy hết.

Tôi xắn tay áo lên cho anh xem, khuỷu tay phải có chút sưng đỏ, còn có một mảng lớn bị bầm tím.

“Có đau hay không? Trong hộp thuốc có dầu hoa hồng, em đi lấy đi.” Anh nhìn tôi đau lòng nói.

"Diệp Tư Viễn, anh thấy hết rồi hả? Anh đến đó lúc nào? Anh rốt cuộc đứng ở đó bao lâu?" Tôi hỏi anh.

Ánh mắt của anh có chút tránh né, chần chờ một chút nói cho tôi biết: "Các em cùng Đường Duệ bắt đầu thi đấu thì anh đã đến rồi."

Như vậy, anh đứng ở đó ít nhất cũng nửa giờ!

Không trách được anh sẽ phát sốt!

Tôi có chút mất hứng: "Làm sao anh ngốc như vậy, đứng dưới mưa như vậy không sợ ngã bệnh sao? Còn nữa, anh nhìn em bị ngã, sao không đến xem em thế nào?"

Anh cúi đầu, trầm mặc một hồi: "Lúc ấy anh chật vật như vậy, sợ đi sang đó sẽ làm em mất thể diện."

https://thuviensach.vn

"Anh!" Tôi bực bội, "Diệp Tư Viễn! Anh là bạn trai em mà! Anh có biết khi đó em rất hi vọng anh sẽ ở bên cạnh mình như thế nào đâu!"

Anh ngẩng đầu nhìn tôi: "Sau này sẽ không như vậy nữa, Tiểu Kết, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để em chịu bất cứ thương tổn gì nữa."

Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, ánh mắt rất kiên định, tôi biết ngày hôm qua, Diệp Tư viễn cũng như tôi, cũng suy tư rất nhiều chuyện. Thân thể của anh không trọn vẹn vĩnh viễn không thể bù đắp, nhưng tình cảm của chúng tôi thì khác, tôi và anh sẽ cùng nhau cố gắng để nó mãi mãi trọn vẹn.

Muốn cây ra hoa thì phải tưới nước chăm bón, muốn có một tình yêu đẹp thì phải cùng nhau bồi đắp.

Chúng tôi bây giờ cũng còn trẻ tuổi, nhưng rồi cũng sẽ lớn lên.

Chúng tôi phải học được gánh chịu, học được cách tin tưởng nhau, phải cùng nhau cố gắng.

Tôi nhìn anh cười: "Vâng! Em tin anh."

Anh cũng cười, sau đó còn nói: "Em nhanh đi lấy dầu hồng hoa đi, đến bây giờ cũng còn sưng."

"Ừm." Tôi đi lấy dầu hồng hoa trong hòm thuốc, rồi ngồi xuống bên cạnh Diệp Tư Viễn, cúi đầu nhìn sách hướng dẫn.

Anh ngồi thẳng nói: "Đừng xem, đưa cho anh, anh giúp em."

"Cái gì?" Tôi sững sờ nghiêng đầu nhìn anh, anh cười cười nhìn tôi, chân trái đưa đến trước mặt của tôi nói: "Đưa cho anh đi."

Tôi mở nắp rồi đưa cho anh, anh cúi đầu, chân trái kẹp miệng chai, đổ dầu lên bàn chân phải, sau đó duỗi dài chân trái, đặt cái chai lên trên tủ đầu giường.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi ở bên cạnh anh, điều chỉnh lại tư thế.

"Sẽ có chút đau, nếu đau quá thì em nói anh." Anh dựa lưng vào giường, hơi nghiêng người, bàn chân phải xoa nắn khuỷu tay tôi.

Tôi hít một hơi, chân anh dùng sức không nhỏ, tôi cảm thấy rất đau.

"Chỗ này nhất định sẽ đau, em chịu khó." Anh nhỏ giọng nói, trong giọng nói tràn đầy thương tiếc.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, anh bình tĩnh xem vết thương của tôi, môi mím lại, nghiêm túc giúp tôi xoa nắn.

Tôi lại cúi đầu nhìn chân anh, chân anh hơi cong, giống như đang cầm lấy khuỷu tay tôi vậy. Chân Diệp Tư Viễn vừa sạch sẽ vừa đẹp, lòng bàn chân ấm áp cứ như vậy xoa xoa tay tôi, tôi cảm thấy sự ấm áp này cũng truyền đến lòng tôi.

Cho đến khuỷu tay của tôi đỏ lên, Diệp Tư Viễn mới dừng động tác lại, anh thả chân xuống, cúi người xuống nhìn khuỷu tay của tôi: "Mỗi ngày xoa bóp một lần, sẽ rất mau khỏi thôi."

Nói xong, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi thì ngây ngẩn cả người. Tôi nhanh chóng lau nước mắt một cái: "Dầu quá cay rồi, em chảy nước mắt luôn."

Diệp Tư Viễn thở dài, nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Tiểu Kết, đến đây ngồi cạnh anh."

"Vâng!" Tôi bò qua, đem đầu đặt trên ngực anh, dùng tay ôm thật lấy hông anh.

"Tư Viễn…" Tôi gọi tên anh, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống, anh không nói gì, hai chúng tôi cứ ngồi im lặng như vậy.

https://thuviensach.vn

Thật may là thân thể Diệp Tư Viễn rất tốt, uống thuốc hạ sốt rồi uống nhiều nước, nhiệt độ cũng dần dần hạ xuống.

Tôi làm bữa trưa cùng bữa tối đơn giản, anh không có gì hơi sức nhưng tinh thần lại tốt hơn nhiều. Tôi ôm lấy hông anh, cùng anh nằm ở trên giường xem tivi, có lúc anh sẽ xoay đầu lại hôn tôi, tôi không nói lời nào, chỉ đáp lại anh.

Như vậy thật tốt, không có cãi vả, không có nghi ngờ, tôi nghĩ về sau chúng tôi cũng sẽ như vậy mới được.

Cuộc sống lại trở lại như bình thường, tôi cùng Diệp Tư Viễn cũng không nhắc lại chuyện cãi vả lần đó, chúng tôi nghiêm túc học tập, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, rất nhanh thì lễ Quốc Khánh đã đến.

Trước ngày nghỉ một ngày, chú Tào tới đón Diệp Tư Viễn về nhà, anh cũng không hỏi lại tôi có đồng ý về nhà với anh, bởi vì anh biết tôi nhất định sẽ không đồng ý. Tôi đưa anh tới cửa trường học, nói với anh về nhà mấy ngày đứng có nhớ tôi.

Anh dùng trán chạm vào trán tôi, tôi đưa tay vuốt nhẹ tóc anh rồi nhìn anh bước lên xe.

Về đến nhà, đối mặt với gian phòng lớn trống trải, tôi thật không quen. Diệp Tư Viễn phải về nhà 7 ngày, Quốc Khánh được nghỉ dài ngày, tôi mỗi ngày đều đi đến siêu thị làm thêm, thừa dịp anh không có ở đây, tôi muốn kiếm nhiều tiền một chút.

Ngày mùng 3 tháng 10, Vương Giai phân hẹn tôi đi dạo phố vào buổi sáng, tôi cùng với cô ấy đi càn quét mấy cửa hàng, cô ấy mua một đống quần áo mùa thu.

Tôi cái gì cũng không mua, tiền tôi gửi ngân hàng đã không còn nhiều lắm, thật sự không dám dùng linh tinh. Ở nhà, tất cả các phí sinh hoạt bao

https://thuviensach.vn

gồm tiền nước, tiền điện, tiền mua thức ăn,… đều do Diệp Tư Viễn trả. Chỉ có tiền ăn cơm trưa ở trường là tôi tự trả, tôi chưa bao giờ mở miệng nói Diệp Tư Viễn đưa tiền, nếu ngày nào đó đến tiền ăn cơm cũng không có thì còn mặt mũi đâu mà nhìn Diệp Tư Viễn nữa!

Buổi trưa, Vương Giai phân mời tôi ăn mì Thần Điền, là ngày nghỉ nên tiệm mì rất đông, đợi vô cùng lâu, tôi không ngừng nhìn điện thoại xem thời gian vì sợ trễ giờ làm việc.

Vương Giai Phân nhìn tôi hỏi: "Cậu buổi chiều mấy giờ đi siêu thị?"

"1 giờ, còn có hơn nửa giờ thôi, thật may là nơi này cách siêu thì cũng không xa, nên chắc là tới kịp."

"Tiểu Kết, cậu có mệt mỏi quá không, hai quầng thâm trên mắt cậu hiện rõ kia kìa."

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy hỏi: "Thật sao?"

Cô ấy gật đầu.

Tôi nghĩ nghĩ nói: "Mấy ngày nay mình làm 2 ca, một ngày phải đứng 8 giờ, hơi mệt một chút, thật may là thù lao không tệ, 150 đồng một ngày đấy."

Vương Giai Phân than thở: "Cậu ở cùng với Diệp Tư Viễn, sao còn phải đi làm như vậy, Tiểu Song trong lớp chúng ta cùng bạn trai ở chung, mỗi ngày đều ăn mặc đẹp đẽ, mười ngón tay không dính một hạt bụi. Diệp Tư Viễn điều kiện gia đình so với bạn trai cô ấy thì tốt hơn nhiều, sao cậu lại tự biến mình thành người phụ nữ goá chồng phải ngược xuôi kiếm tiền để nuôi con thế."

Nghe cô ấy nói đùa, tôi nghịch đôi đũa trên bàn đáp lại: "Vậy có thể so sánh sao? Bạn trai Tiểu Song đã ra trường đi làm rồi, đã có thu nhập hàng

https://thuviensach.vn

tháng, Diệp Tư Viễn vẫn còn ở đi học, mình có thể không biết xấu hổ mà sử dụng tiền của gia đình anh ấy sao? Hơn nữa, bây giờ chi tiêu trong nhà đều do anh ấy trả, chỉ là. . . . . nhà mình cùng các cậu không giống nhau, ba mẹ các cậu mỗi tháng đều cho các cậu tiền sinh hoạt, ba mình thì không có cho nên mình phải đi làm để dành ít tiền, ngày nào đó mình và Diệp Tư Viễn gây gổ bỏ nhà ra đi thì cũng không đến nỗi đói chết."

Vương Giai Phân cười lớn, lúc này, thức ăn đã được mang tới.

Đang ăn thì nghe Vương Giai phân hỏi tôi: "À, Tiểu Kết, cậu còn nhớ Ứng Hạc Minh không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn cô ấy, gật đầu nói: "Nhớ."

"Cậu có biết anh ấy làm gì không?"

Tôi lắc đầu.

"Anh ấy có một cửa hàng quần áo ở quảng trường Molly. Anh ấy tốt nghiệp đại học xong thì bắt đầu mở cửa hàng, đã nhiều năm rồi, hiện tại cửa hàng đã rất lớn."

Tôi khờ người nhìn cô ấy, không biết Vương Giai Phân nói chuyện này với tôi để làm gì.

"Ừm… Là như vậy, trước đó vài ngày, Ứng Hạc Minh nhờ mình hỏi cậu có đồng ý đến đó làm việc không."

"Bán hàng? Mình không làm, việc này cần nhiều thời gian!" Tôi không chút suy nghĩ liền lắc đầu.

"Không phải bán hàng, là làm người mẫu cho cửa hàng, mình thấy cậu rất phù hợp làm việc này, cậu có hứng thú không?"

Tôi băn khoăn, người mẫu cho cửa hàng?

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi: "Cần phải làm gì? Thời gian làm việc như thế nào? Còn có… thù lao thế nào?"

"Đại khái là mỗi quý sẽ ra một kiểu áo quần mới, chụp hình rồi sau đó treo ảnh trong cửa hàng, thời gian và thù lao mình đều không rõ cho lắm, nếu như cậu cảm thấy hứng thú thì có thể trực tiếp nói với anh ấy, dù sao hai người cũng đã gặp nhau. Nhưng mình nghĩ là thù lao so với làm ở siêu thị thì cao hơn nhiều."

Tôi có chút động lòng, kể từ khi không đi nhảy ở Olive nữa thì tôi thật sự nghèo rớt mồng tơi, nhất là sau khi laptop.

Thật sự là tôi cần một công việc có thù lao cao hơn thì mới có thể tiếp tục cuộc sống đại học.

Nhưng… Tôi có chút chần chờ, tôi nói với Vương Giai phân: "Mình phải thương lượng Diệp Tư Viễn một chút, nếu như anh ấy không đồng ý, mình không đi."

Vương Giai Phân nhìn tôi hỏi: "Cậu và Diệp Tư Viễn có chuyện gì à?"

Chuyện xảy ra ở sân cầu lông hôm ấy, Vương Giai phân cùng Lý Duy cũng không thấy, tôi cũng không có ý định nói cho bọn họ làm gì. Diệp Tư Viễn gặp Ứng Hạc Minh cũng không vui vẻ gì, nếu như mà tôi muốn đi làm ở chỗ Ứng Hạc Minh, thật sự là không thể bảo đảm Diệp Tư Viễn có đồng ý hay không.

Hơn nữa, lần này, tôi tuyệt đối sẽ không lừa gạt anh nữa.

Tạm biệt Vương Giai, tôi đi siêu thị một mình, sau tám tiếng làm việc, tôi lê thân thể mệt mỏi trở về nhà.

Tôi đi vào phòng, mở đèn, cũng không thay áo quần, liền nằm dài trên giường lớn.

https://thuviensach.vn

Tôi lật người, nhìn chỗ Diệp Tư Viễn ngủ, tôi lấy gối anh ôm vào trong ngực, vùi mặt vào nó.

Trên đầu dường như còn lưu lại Diệp hơi thở Tư Viễn, trên người anh luôn có mùi thơm nhàn nhạt, tôi không biết là loại hương nào nhưng nó rất đặc biệt.

Chỉ mới bốn ngày không thấy anh, tôi đã rất nhớ anh rồi.

Tôi thiếu chút nữa thì đã ngủ, gãi tóc đứng lên đi tắm, nhắn tin chúc Diệp Tư Viễn ngủ ngon rồi tắt đèn ngủ.

Tôi bị âm thanh kỳ quái ngoài phòng đánh thức.

Vốn là ngủ một mình, khi ngủ là nằm ở chỗ Diệp Tư Viễn, lúc tỉnh lại thì tôi đã nằm ở giữa giường. Tôi thói quen nheo mắt lại, nhìn sang chỗ Diệp Tư Viễn.

Tầm mắt còn chưa rõ ràng, đầu óc đã tỉnh táo lại, ừm… Lễ Quốc Khánh, anh về nhà rồi.

Cho nên chỗ anh trống không.

Nhưng! Tôi lại thấy có một người ngồi bên mép giường!

Trong phòng rất tối, tôi căn bản không nhìn được là ai, chẳng lẽ… là có trộm?

Tôi sợ đến trợn to hai mắt, "A!" Kêu một tiếng to, cả người cũng căng thẳng, tôi nháy nháy mắt nhìn kỹ, người đang ngồi bên giường lại là Diệp Tư Viễn!

Đã là đầu thu, mấy ngày nay trời có hơi lạnh, anh mặc cái áo tay dài màu đen, hai tay áo trống rỗng rủ xuống ở hai bên người, tóc của anh hơi rối, trên mặt mỉm cười, lẳng lặng nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

Trong lòng tôi còn ôm gối anh, tóc tai bù xù nhìn anh chằm chằm, biểu tình của tôi cực kì hoảng sợ.

"Diệp. . . Diệp. . . Diệp Tư Viễn, anh trở lại rồi sao? Hôm nay mới là ngày thứ tư thôi mà!"

Anh cười: "Sao em khẩn trương quá vậy, có phải là làm chuyện gì xấu rồi sợ anh biết không?"

"Đâu có!"

"Còn nói không có, vậy em đang nghĩ cái gì? Anh thấy em ôm gối anh chảy nước miếng đấy." Anh cười xấu xa, xoay người một cái rồi cúi đầu hôn lên môi tôi.

"Aizz! Người ta còn chưa có đánh răng!" Tôi đỏ mặt, dùng sức đẩy anh ra.

Anh lại cười, sau đó nhún vai, hai tay áo phất phơ, anh nói: "Tiểu Kết, sao em giống như không hoan nghênh anh về nhà vậy."

"Đâu có!"

"Vậy sao em không bày tỏ một chút đi." Ánh mắt của anh rất vô tội, còn có một chút uất ức.

Tôi lập tức hiểu rõ ý tứ của anh, liền bò dậy ôm lấy anh thật chặt, vùi mặt vào ngực anh, tôi nói:

"Hoan nghênh anh về nhà! Tư Viễn."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Em Muốn Anh Cùng Chúng Em Chơi Đùa

Tôi nghe có tiếng của đàn ông từ trong phòng khách, còn cả tiếng di chuyển của đồ đạc, cảm thấy kì lạ, hỏi Diệp Tư Viễn: “Ai ở bên ngoài vậy?”

“Là người đưa hàng và chú Tào.” Anh cười nhìn tôi, “Anh đặt mua một máy chạy thể dục, cùng một vài máy tập thể hình khác, về sau có thể ở nhà rèn luyện thân thể.”

“Ồ…” Tôi chợt hiểu ra, rời giường rửa mặt thay quần áo, rồi theo Diệp Tư Viễn đến phòng khách.

Nhìn thấy chú Tào, tôi gọi chú, cảm thấy rất ngượng ngùng, dù sao chuyện hai người chúng tôi ở chung luôn làm tôi cảm giác có chút gì đó không trong sạch.

Chú Tào cười to trả lời lại tôi: “Bạn học Trần, chúng ta lớn tiếng làm cháu dậy hả?”

“Dạ không có ạ.” Tôi càng đỏ mặt hơn, giờ đã là hơn mười giờ sáng, tôi còn đang ngủ, thật là xấu hổ.

Diệp Tư Viễn ở bên cạnh cười rồi nói: “Nào, Tiểu Kết, tới xem máy tập mới của chúng ta đi.”

Nhà của chúng tôi ở tầng cao nhất, có một cái sân rất lớn, bình thường chỉ để vài giá treo quần áo, cảm giác thật khác lạ.

https://thuviensach.vn

Các chú đưa hàng lắp ráp các máy tập, cái sân phơi quần áo bây giờ đã trở thành phòng tập thể dục.

Diệp Tư Viễn đứng bên cái máy tập chạy màu đỏ: “Cái này làm theo yêu cầu của anh, anh không có tay nên bảo họ làm cho cái giá dài hơn, có thể điều chỉnh góc độ, em muốn luyện tập thì đem cái giá ở trên bỏ ra là được ”

Tôi chưa bao giờ dùng các máy tập thể dục này bao giờ nên cảm thấy thật mới lạ, quay sang hỏi anh: “Em cũng có thể tập luyện sao?”

“Có thể chứ, hiện giờ ở đây, chạy bộ ở trường học cũng không tiện, anh lại thích vận động, nên muốn đặt máy tập chạy bộ ở nhà, như vậy mỗi ngày đều có thể rèn luyện. Em cũng có thể dùng máy chạy bộ, không chạy nooie thì đi bộ cũng được.”

“Thật tốt.” Tôi vỗ tay cười nói “Anh còn có máy tập yoga nữa, anh phải dạy em tập yoga đấy.”

“Anh tập được nhưng sợ tập cho em không được, thân thể anh tập luyện có hạn chế, chỉ tập chân và eo được thôi. Nếu em muốn tập thì mua đĩa về xem, có thể rèn luyện toàn thân, con gái tập yoga rất tốt.” Anh dịu dàng nhìn tôi nói.

“Được!” Tôi hăng hái, rồi lại nhỏ giọng nói “Chút nữa chờ mọi người đi rồi, để cho em thử máy chạy bộ trước, còn cả xe đạp nữa.”

“Không thành vấn đề.” Diệp Tư Viễn nhìn tôi hứng khởi như vậy cũng vui vẻ cười theo.

Máy móc trang bị xong, nhân viên đưa hàng liền rời đi, tôi giữ chú Tào ở lại ăn cơm trưa. Chú ấy nói lâu lâu mới đến thành phố H một lần nên muốn đi thăm nhà em gái, tôi và Diệp Tư Viễn cũng không miễn cưỡng chú, liền tiễn chú ấy ra cửa.

https://thuviensach.vn

Chú Tào vừa đi, tôi nhanh chân chạy đến bên cạnh máy chạy bộ, vừa vuốt máy vừa nói: “Nhanh nhanh nhanh, dạy em cách dùng nó.”

Diệp Tư Viễn đi đến bên cạnh: “Em ngốc quá, còn mang dép kìa, đi thay giày thể thao đi.”

“À, vâng.” Tôi chạy nhanh đi đổi giày thể thao.

Anh nói: “Em đi cắm nguồn điện, rồi đứng lên trên cho vững.”

Tôi lập tức làm theo lời anh.

Diệp Tư đi Viễn đi ra khỏi phòng, khi trở lại thì ngậm một cây bút trong miệng, đứng bên cạnh tôi, nói: "Anh khởi động nhé, em đứng cho vững, lúc bắt đầu tốc độ rất chậm."

"Vâng."

Anh cúi đầu, ấn nắp bút lên nút khởi động của máy.

Máy liền hoạt động, tôi vui mừng nói: "Ồ! Chạy rồi!"

Tôi cảm thấy giống như mình đang chạy trên đường thật vậy, từng bước rồi lại từng bước.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi nói: "Anh giúp em tăng thêm tốc độ, em phải chạy nhanh hơn đấy, tay nắm chắc vào." Trong miệng anh còn ngậm bút nên nghe giọng rất buồn cười, nhìn anh gật đầu.

Anh lại cúi đầu, giúp tôi điều chỉnh tốc độ.

"Oa! Nhanh hơn rồi!" Tôi hưng phấn, hai cánh tay bắt đầu đong đưa, "Diệp Tư Viễn, lần đầu tiên em dùng máy chạy bộ đấy, trông nó cũng giống thang cuốn trong siêu thị."

https://thuviensach.vn

Anh cười, khom lưng đặt bút trên ngăn tủ, nói: "Cái tốc độ này cũng đã rất chậm, anh biết em chỉ chạy chậm nên chỉ chỉnh nhanh hơn một chút thôi, còn anh thì thích tốc độ nhanh hơn, em cứ chạy đi, nếu không chạy nổi thì nhảy xuống."

"Vâng!"

"Anh đi sửa soạn lại đồ đạc, em tự chạy được chứ?"

Tôi vẫn tiếp tục chạy, nói: "Có thể, anh đi đi!"

Anh cười cười, xoay người đi, tôi vui vẻ chạy mà quên mình vừa mới ngủ dậy, chưa uống nước, chưa ăn cơm, ngày hôm qua còn đi làm mệt gần chết, mấy phút sau, tôi bắt đầu hoa mắt, hai chân như nhũn ra.

Tôi muốn nhảy xuống nhưng lại cảm thấy sợ.

Tôi hét to: "Diệp Tư Viễn! Cứu mạng!"

Anh nhanh chóng chạy tới, lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

"Em nhảy xuống không nổi!" Tôi gần như muốn khóc.

"Em ấn cái nút kia! Cái nút màu đỏ!"

"Cái nào? Cái nào?" Tầm mắt nhìn cũng không rõ, tay ấn loạn xạ, không biết thế nào lại khiến máy chạy nhanh hơn.

"A" Tôi sợ hãi kêu lên.

"Tiểu Kết!" Anh sốt ruột, cũng quên việc ngậm bút giúp tôi ấn phím, anh nói, "Em nhảy xuống đi, anh đỡ em!"

"Hả?" Tôi nghiêng đầu nhìn anh, trong mắt chỉ thấy vẻ mặt đầy lo lắng của anh.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắm mắt lại, cắn răng nhảy xuống, đâm đầu vào lồng ngực Diệp Tư Viễn.

Hai chúng tôi lảo đảo, anh không thể ôm lấy tôi, lui lại hai bước, rốt cuộc cũng đứng vững.

Tôi chưa hết hoảng, ôm thật chặt hông của anh, đầu đầy mồ hôi, thở phì phò.

"Diệp Tư Viễn. . . Làm em sợ muốn chết!"

Cằm của anh vuốt ve đầu tôi, than thở nói: "Là do anh không tốt, em chưa khi nào sử dùng cái máy này mà anh lại để em chạy một mình."

"Không phải. . . do em chưa ăn cơm, giống như bị hạ đường huyết, vừa rồi mới bị choáng váng."

"Ừm. . . Chỉ là, Tiểu Kết, em cũng quá vô dụng, tốc độ chậm như vậy anh đi bộ cũng được."

Tôi ngẩng đầu lên, đấm ngực anh, bĩu môi nói: "Anh mới vô dụng!"

"Anh vô dụng cái gì hả?" Anh cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng.

"Cái gì cũng vô dụng." Tôi nhỏ giọng, nhẹ liếm liếm môi.

"Đừng liếm." Anh cúi đầu xuống, đôi môi mềm mại liền hôn lên môi của tôi, hơi thở thơm mát bao quanh tôi.

Chúng tôi dây dưa, nhanh chóng trở lại phòng ngủ, ôm nhau lăn lộn trên giường.

Diệp Tư Viễn, năm ngày không gặp, em rất nhớ anh, anh có nhớ em không?

https://thuviensach.vn

Ngày 6 tháng 10, tôi nghỉ một ngày, Diệp Tư Viễn và tôi muốn mời Lưu Nhất Phong, Phùng Tiếu Hải, Uyển Tâm tới nhà làm khách, tôi còn gọi Vương Giai Phân bảo Lý Duy cùng tới.

Chúng tôi ở đây hơn một tháng, còn chưa mời bọn họ tới chơi, không tốt chút nào.

Tối qua, tôi cùng Diệp Tư Viễn đi siêu thị, mua một đống thức ăn, trái cây, đồ ăn vặt, đồ uống. Anh hoài nghi hỏi tôi: "Bạn học Trần Kết, em thật có thể nấu đủ bảy người ăn cơm sao?"

"Anh đừng xem thường em! Hơn nữa, Uyển Tâm còn có thể giúp em."

"Anh chỉ sợ em mệt quá thôi, hiếm khi được nghỉ làm, phải nghỉ ngơi một chút."

"Không có gì, bọn họ tới, em rất vui." Nói xong, tôi ném một lon đồ hộp vào trong xe đẩy.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn nói: "Mua đồ hộp sao? Nặng đấy."

"Anh lại làm biếng rồi." Tôi cười.

Anh cười cười, không lên tiếng.

Trên đường đi, mọi người không ngừng nhìn anh, anh cao lớn đẹp trai thế này nhưng lại không có cánh tay, tay áo trống trơn rủ xuống hai bên.

Nhưng mà tôi và anh đều rất thản nhiên.

Về đến nhà, chúng tôi cùng nhau quét dọn vệ sinh, lau chùi đồ đạc và sàn nhà.

Anh là một người con trai tốt, trừ việc không biết làm cơm, thì việc gì anh cũng làm được.

https://thuviensach.vn

Buổi chiều, mọi người đến.

Tôi lấy dép mới đưa cho bọn họ, cười nói: "Hoan nghênh hoan nghênh!"

Phùng Tiếu Hải chọc tôi: "Aizzz, khi nào mời mọi người uống rượu mừng vậy? Anh có được xem là bà mai cho hai người không nhỉ? Nên có giò lợn ăn đi!"

Anh ta nói tới chuyện lễ Giáng Sinh ở Olive năm ngoái làm tôi đỏ mặt, cũng không yếu thế nói: "Bà mai được ăn 18 giò lợn, nhưng mà anh ăn có hết không?"

"Ăn không hết thì đóng gói mang về! Ăn giò lợn của hai người thì chắc anh cũng nhanh tìm được nửa kia của mình."

Diệp Tư Viễn bên cạnh cười lên, nói: "Được rồi, lắm lời, cẩn thận Trần Kết bỏ thuốc vào cơm tối của cậu đấy."

"Ồ, Trần Kết còn biết nấu cơm sao, chậc chậc chậc, Diệp Tư Viễn, mình hâm mộ cậu quá đi!"

Mặt của tôi đỏ hơn, kéo Uyển Tâm vào phòng bếp.

Vương Giai Phân cùng Lý Duy đến cuối cùng, Lý Duy xách theo giỏ trái cây, nhìn thấy Diệp Tư Viễn, biểu hiện rất bình tĩnh, chắc là Vương Giai Phân đã cho anh ta biết về thân thể của Diệp Tư Viễn.

Mọi người làm quen với nhau xong thì tôi dẫn bọn họ đi thăm phòng ốc, sau đó mọi người dự định chơi bài.

"Đánh đôi đi." Phùng Tiếu Hải đề nghị, mọi người nhiệt liệt hưởng ứng.

Tôi lấy ra hai bộ bài mới mua hôm qua, mọi người ngồi xuống bàn ăn.

https://thuviensach.vn

Lưu Nhất Phong cùng Phùng Tiếu Hải là một đôi, Vương Giai Phân cùng Lý Duy là một đôi.

Vương Giai Phân chơi không hay, cô ấy và Lý Duy chơi một hồi thì Phùng Tiếu Hải nói: "Đổi cặp đi."

Diệp Tư Viễn nói: "Mình chơi không tiện, để Tiểu Kết và Uyển Tâm chơi đi."

Vương Giai Phân và Lý Duy đứng lên, tôi cũng không từ chối, cùng Uyển Tâm ngồi xuống, Diệp Tư Viễn tới ngồi bên cạnh tôi.

Tôi cầm bài, Diệp Tư Viễn ngồi bên cạnh nhỏ giọng với tôi suy nghĩ của mình, có lúc tôi do dự, anh lại nói với tôi nên đánh như thế nào.

Anh đánh bài rất hay, tôi đã cùng anh chơi trên QQ nên biết rõ, hơn nữa tôi vô điều kiện tin tưởng anh.

Tôi cùng Uyển Tâm cứ ngồi yên, còn bốn người khác thì liên tục đứng lên ngồi xuống, ngồi xuống lại đứng lên, bận tối mày tối mặt, Phùng Tiếu Hải rốt cuộc không nhịn được nói: "Diệp Tư Viễn, đủ rồi đấy, muốn ăn gian tới khi nào? Cậu thử ngồi yên để Trần Kết tự đánh, xem thử trình độ em ấy như thế nào."

Tôi nói: "Anh coi như là Tư Viễn đang chơi đi, quan tâm đến trình độ của em làm gì."

Diệp Tư Viễn cười nói: "Được rồi, mình không nói nữa, Tiểu Kết, em tự mình chơi đi."

Không có sự giúp đỡ của anh, tôi lại do dự, tôi nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Tư Viễn, anh trừng hai mắt, tôi không hiểu ý anh, cắn răng đem bài đánh ra. Bài vừa ra, anh liền thở dài, tôi biết rõ mình đã thua, mặt bí xị.

https://thuviensach.vn

Tôi và Uyển Tâm cuối cùng thì thua, Phùng Tiếu Hải, Lưu Nhất Phong, Vương Giai Phân, Lý Duy cười lớn lên, rối rít nói: "Đã nói là Diệp Tư Viễn chơi giỏi, Trần Kết thì kém mà haha…”

Tôi xấu hổ dứt khoát đứng lên đi vào phòng bếp cắt trái cây.

Diệp Tư Viễn đi theo, đứng ở sát sau lưng tôi: "Tức giận sao?"

"Không có." Tôi đương nhiên không tức giận, chỉ là có chút buồn bực, Diệp Tư Viễn quả thực rất thông minh, chơi cái gì cũng hay, bọn họ khen anh, tôi còn rất vui.

"Bọn họ chỉ đùa thôi." Anh cúi đầu xuống hôn lên tai tôi, "Đừng giận, cười một cái xem nào."

Tôi nhịn không được cười lên, xoay người đút một trái dâu tây vào miệng anh, nói: "Ngọt không?"

"Rất ngọt." Anh cười, ngón tay của tôi vuốt ve má lúm đồng tiền anh, nói, "Tư Viễn, anh nhìn chúng em chơi có buồn tẻ không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi có chút hối hận, thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, nhưng mà nhìn anh ngồi ở bên cạnh chúng tôi, chỉ có thể nhìn chúng tôi chơi, trong lòng tôi liền khó chịu.

Anh sững sờ, rồi lại lắc đầu mà nói: "Không có, anh nhìn các em chơi cũng rất vui."

"Em muốn anh cùng chúng em chơi đùa."

"Được, anh có thể chơi cờ."

"Ừm." Tôi yên tâm, bưng trái cây đến phòng khách.

https://thuviensach.vn

Chơi bài hai giờ, Lưu Nhất Phong hình như cũng nghĩ đến cái gì đó: "Tư Viễn, trong nhà cậu có cờ tứ sắc không?"

"Có." Anh gật đầu.

"Lý Duy, biết chơi không?" Lưu Nhất Phong hỏi Lý Duy.

"Có." Hình như con trai ai cũng biết chơi.

"Vậy chúng ta đánh cờ thôi." Lưu Nhất Phong đề nghị, "Tư Viễn, cùng nhau chơi đi."

"Được." Diệp Tư Viễn đáp, tôi đứng bên cạnh nhìn anh, lòng nhẹ nhõm.

Tôi cùng Uyển Tâm vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối, Vương Giai phân hoàn toàn không biết gì, bị chúng tôi đẩy vào phòng khách làm trọng tài cho bốn người kia.

Tôi và Uyển Tâm vừa rửa rau, vừa trò chuyện, kể từ khi cùng Diệp Tư Viễn ở chung, cũng không đi nhảy nên thời gian gặp chị ấy không nhiều, lúc này gặp giống như có chuyện nói mãi không hết.

Hàn huyên một hồi thìUyển Tâm hỏi tôi: "Đúng rồi, gần đây em thế nào, sống có tốt không?"

"Rất tốt." Tôi cười.

"Nhìn em cũng khoẻ mạnh, xem ra Diệp Tư Viễn đối với em không tệ."

"Cái đó là đương nhiên rồi."

"Tiền có đủ không?"

Tôi ngẩn người, Uyển Tâm thật là hiểu tôi, tôi nghĩ nghĩ rồi nói thật với chị ấy: "Đang tích góp, học kỳ này cũng không cần nhiều tiền lắm, học kỳ

https://thuviensach.vn

sau thì có thể cần nhiều."

"Không đủ thì nói với chị."

"Không cần."

"Aizz, Diệp Tư Viễn không cho em đi nhảy hả? Tiểu Báo rất nhớ em đó, nói là đã mấy tháng không gặp không gặp Tiểu Kết muội muội."

"Chị cho em gửi lời hỏi thăm tới anh Tiểu Báo, không phải là Tư Viễn không cho em đi, là em không muốn đi." Đây cũng là lời nói thật lòng của tôi.

"Vậy em có tính toán gì không?"

"Ừm. . . mấy ngày trước Vương Giai Phân có giới thiệu cho em một công việc mới, là làm người mẫu cho một cửa hàng, em còn chưa đồng ý, vẫn đang suy nghĩ."

"Người mẫu cho cửa hàng? Không tệ, thu nhập cũng tốt lắm, chị cũng muốn làm nhưng không tìm được chỗ. Em đi thử một chút đi, nếu được thì giới thiệu cho chị làm luôn."

"Thật sao?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Đúng vậy, chị già rồi cũng không muốn đi nhảy nữa, dù sao chỗ đó cũng không phải nơi tốt đẹp gì, hơn nữa, chị cũng không giống em có vận khí tốt, có thể quen một người con trai tốt như Diệp Tư Viễn, chị cũng phải nhanh kiếm bạn trai mới được."

Tôi nghe xong thì cười lớn, nói: "Vậy để em hỏi Vương Giai Phân cẩn thận lại."

"Được, đừng quên giới thiệu cho chị đấy."

https://thuviensach.vn

"Vâng."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Không Thể Rời Bỏ

Tôi và Uyển Tâm đều đã chuẩn bị đồ ăn xong chỉ còn chờ nướng nữa thôi. Sau đó chúng tôi đi ra phòng khách nhìn đám con trai chơi cờ.

Cờ bốn phương tôi không hiểu lắm, đây là lần tiên nhìn thấy, trước đây chỉ mới nhìn thấy Diệp Tư Viễn chơi ở trên mạng mà thôi.

Tôi nhìn thấy bốn người con trai ngồi vây quanh bàn cờ, trước mặt là một đống cờ, mỗi người đều có màu quân cờ không giống nhau. Anh và Lưu Nhất Phong là một đội, Diệp Tư Viễn tựa lưng vào ghế ngồi, chân trái duỗi thẳng, chân phải gác lên bàn cờ.

Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, cúi đầu trầm tư suy nghĩ, đến phiên anh thì anh dùng chân kẹp một quân cờ lên rồi di chuyển, đụng phải một quân cờ của Lý Duy.

Vương Giai Phân là trọng tài, đem hai cái quân cờ cầm lên nhìn, cầm lại quân của Lý Duy rồi đặt quân của Diệp Tư Viễn vào lại cậun cờ.

Lý Duy vẻ mặt buồn khổ kêu lên: “Hả! Lại bị ăn!”

Khóe miệng Diệp Tư Viễn nhẹ cong lên, nhìn có chút như không phải đang cười, giống như đã sớm biết kết quả rồi vậy. Tôi nhìn anh, cảm thấy anh đang bày mưu tính kế, bộ dáng tràn đầy tự tin, thật sự là mê người.

Tôi đi đến bên trái anh rồi ngồi xuống, tựa vào người anh, tiếp tục xem bọn họ chơi cờ.

https://thuviensach.vn

Bốn người con trai cũng không nói gì, mỗi người không ngừng lật xem cờ của chính mình, làm bộ dáng như đang suy nghĩ khổ não. Thoạt nhìn Diệp Tư Viễn thần thái thoải mái nhất, tựa như hết thảy đều nằm ở trong tay của anh.

Tiếp theo quân của Phùng Tiếu Hải thua, anh ta thở dài. Vẻ mặt Lưu Nhất thoải mái, quân thừa của anh ta cũng không nhiều lắm, lúc này đi từng bước, tôi nhìn thấy lông mày của Diệp Tư Viễn đang nhíu lại.

Quả nhiên mắt Lý Duy sáng lên, một vòng về sau anh ta tiến quân thần tốc, Lưu Nhất Phong vẻ mặt đầy kinh ngạc, quân cờ của anh ta bị thua.

Chỉ còn lại Diệp Tư Viễn và Lý Duy, quân cờ bọn họ còn trống không biết đặt ở đâu.

Diệp Tư Viễn đi một nước cờ, Lưu Nhất Phong gấp đến mức kêu đứng lên: “Không đúng!”

Lý Duy cười, Diệp Tư Viễn đi từng bước ăn cờ.

Tôi ở bên cạnh thu lại tâm tình, tuy rằng tôi xem không hiểu lắm, nhưng vẫn hiểu được phần nào nguyên tắc chơi.

Diệp Tư Viễn rất bình tĩnh, anh lại đi một nước cờ, Phùng Tiếu Hải cao hứng đứng lên, nói: “Có hy vọng rồi!”

Trên mặt Lý Duy cũng hiện ra nụ cười, anh ta không cần nghĩ ngợi bước đi một bước, lập tức lại ăn luôn một quân cờ của Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn vẫn bình thản ung dung, nghĩ nghĩ rồi lại đi một nước cờ, Lý Duy có chút do dự, tay đưa tới một quân cờ, ngừng một chút, lại chuyển qua một quân cờ khác, rồi lại ngừng lại. Tầm mắt mọi người đều theo tay anh ta di chuyển mà di chuyển theo, một đám đều nín thở, không biết anh ta quyết định như thế nào.

https://thuviensach.vn

Lý Duy rốt cuộc hạ quyết tâm, đi một nước cờ, tôi quay đầu xem Diệp Tư Viễn, đáy mắt anh hiện lên một tia sáng, không dễ phát hiện khóe miệng cong lên một chút, anh dùng chân phải đi một nước cờ, đụng phải một quân cờ của Lý Duy, ta nhìn thấy Lý Duy có chút sợ hãi.

Vương Giai Phân cầm hai quân cờ lên.

Lý Duy vẻ mặt đau khổ, không tình nguyện lấy quân cờ của mình ra.

Lưu Nhất Phong nhịn không được kêu lên: “Tuyệt vời!”

Trên bàn cờ, số quân cờ của Diệp Tư Viễn tuy rằng so với Lý Duy ít hơn nhưng các quân cờ của Lý Duy cũng bị Diệp Tư Viễn làm cho phải ra hết, với thế trận như vậy thì lợi thế đang nghiêng về Diệp Tư Viễn.

Đến phiên anh thì anh nhăn mày suy tư rồi đi một bước, Lý Duy nhíu lông mày thật chặt, nghĩ thật lâu mới đi một bước.

Diệp Tư Viễn giãn lông mày, chân anh nhanh chóng dời một nước cờ.

Cờ của Diệp Tư Viễn cách quân cờ của Lý Duy một bước ngắn, Lý Duy đi tiếp một bước, Diệp Tư Viễn cuối cùng thuận lợi ăn hết cờ của Lý Duy.

Trò chơi kết thúc.

Diệp Tư Viễn đem chân phải để xuống, nở nụ cười, Lưu Nhất Phong cùng Phùng Tiếu Hải đều vỗ tay, Lưu Nhất Phong nói: "Tư Viễn, mấy tháng không chơi, tài đánh cờ của cậu lại tiến bộ rồi, mới vừa rồi cậu đi mấy bước thật là hay, lạt mềm buộc chặt[1], làm mình phải khẩn trương nửa ngày."

Phùng Tiếu Hải nói với tôi: "Trần Kết, Tư Viễn nhà em thật là lợi hại, người nào hợp tác cùng cậu ấy cũng thắng."

https://thuviensach.vn

Tôi cười nhìn Diệp Tư Viễn, không nói lời nào, tay phải vòng qua ôm chặt eo anh.

Lý Duy cũng nói: "Đúng vậy, thật là bội phục, hôm nay học được mấy chiêu, sau này cũng phải học hỏi nhiều."

Diệp Tư Viễn đỏ mặt, lắc đầu mà nói: "Không có, chỉ bình thường thôi, chẳng qua là do quen tay."

Lý Duy than thở: "Aizzz . . . Không giấu gì, mình chơi tứ sắc rất ít khi thua, hôm nay vốn là muốn bộc lộ tài năng, không ngờ lại thua thảm hại như thế này."

Vương Giai phân nhịn không được nở nụ cười, đấm nhẹ vào người Lý Duy mấy cái.

Diệp Tư Viễn mặt càng đỏ hơn, anh cũng không có thói quen được nhiều người khen ngợi.

Tôi nói: "Được rồi được rồi, mấy anh đừng làm rộn, đến phòng khách xem ti vi đi, trả lại bàn ăn cho em, em phải đi nấu cơm rồi."

Mấy người con trai lúc này mới đứng lên, rối rít đi tới phòng khách, Diệp Tư Viễn quay đầu lại nhìn tôi hỏi: "Có cần anh giúp một tay không?"

"Không cần, anh vào đó nói chuyện với bọn học đi, em và Uyển Tâm là được rồi!"

Anh cười cười, xoay người đi ra.

Tôi đột nhiên cảm thấy thật hạnh phúc, chúng tôi giống như một cặp vợ chồng nhỏ, cùng nhau tiếp đãi bạn bè, cảm giác này thật tốt!

Tôi nấu cơm, Uyển Tâm ở bên cạnh phụ giúp, cuối cùng thuận lợi nấu xong mấy món, bày lên bàn rồi gọi mọi người vào ăn cơm.

https://thuviensach.vn

Bọn họ đi vào, lúc này tất cả đều đói, nhưng vẫn sôi nổi bàn luận trận bóng vừa rồi.

Uyển Tâm cũng ngồi xuống ăn cơm, tôi xoay người vào phòng bếp lấy thêm thức ăn.

Tôi bưng thức ăn ra, mọi người ai cũng khen tay nghề của tôi, ai cũng ăn rất ngon lành, tôi cười lấy tạp dề xuống, nháy nháy mắt với Diệp Tư Viễn.

Hai chân của anh đều đặt ở trên đất, người dựa vào ghế, mỉm cười nhìn tôi, trước mặt anh là lon bia cắm ống hút, trong lòng tôi có một nghi vấn nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, xoay người vào phòng bếp.

Nam uống bia, nữ uống nước ngọt, vừa ăn vừa uống, thức ăn vơi dần, chờ tôi bưng lên hai món ăn cuối cùng, bọn họ cũng đã no nê hết rồi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh Diệp Tư Viễn, Uyển Tâm lập tức rót nước cho tôi, tôi nói với bọn họ: "Không ngon cũng đừng chê em đó."

Phùng Tiếu Hải nói: "Đâu có! Đây quả thực là sơn hào hải vị, so với thức ăn ở căn tin thì là một trời một vực rồi!"

Lưu Nhất Phong cười vỗ vai Diệp Tư Viễn nói: "Tư Viễn, về sau có thể để cho mọi người tới ăn chực không? Chị dâu nấu ăn ngon như thế, chẳng trách cậu không muốn trở về ký túc xá."

Diệp Tư Viễn ôn hòa cười lên, tôi ngượng ngùng nói: "Các anh muốn tới thì cứ tới, nhưng mà phải đóng phí cơm nước đó!"

Phùng Tiếu Hải kêu lên: "Không thể nào! Em còn chưa có gả cho Tư Viễn mà đã muốn giúp cậu ấy tiết kiệm rồi hả? Trần Kết, em quá thành thật rồi, em có chị em gì không, giới thiệu cho anh một người đi."

https://thuviensach.vn

"Có đấy! Không phải bây giờ có sẵn một người sao, Tô Uyển Tâm, chị của em!"

Tôi đẩy Uyển Tâm một cái, Phùng Tiếu Hải khoa trương lắc đầu: "No no no, cô ấy còn cao hơn anh, anh không chịu nổi."

Tất cả mọi người cười lên.

Lý Duy kéo Vương Giai Phân qua, anh ta uống rượu nên mặt hơi hồng, nói: "Giai Phân, khi nào em học hỏi Trần Kết nấu cho anh ăn một bữa, lần trước ăn em làm cơm rang trứng, anh ăn đau bụng hai ngày."

Vương Giai Phân đấm Lý Duy, thẹn thùng nói: "Đi mà tìm người khác đi, đừng đến tìm tôi!"

Tôi nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, không nhịn được nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, anh vẫn mỉm cười không nói gì.

Tôi cúi đầu, nhìn chén cơm của anh liền ngây người.

Chén trống không.

Chỉ có một chút dấu vết của thức ăn.

Diệp Tư Viễn, một giờ qua, anh đã ăn được bao nhiêu?

Tôi cũng không có tâm tình ăn cơm, mọi người ăn xong tôi liền đẩy ra phòng khách, sau đó dọn dẹp bàn ăn.

Uyển Tâm nói giúp tôi rửa chén, tôi từ chối: "Bậy giờ em cũng mệt rồi, để đó tối rửa, ra phòng khách xem ti vi đi."

Bảy người chúng tôi ở trong phòng khách xem phim hài, tôi ôm hông Diệp Tư Viễn, đầu đặt lên trên bả vai anh.

https://thuviensach.vn

Tôi lặng lẽ sờ sờ bụng anh, quả nhiên là xẹp lép, anh cảm nhận được cúi đầu đón nhận ánh mắt chất vấn của tôi, chột dạ lại quay đầu đi nhìn lên ti vi.

8 giờ rưỡi, mọi người ra về, tôi và Diệp Tư đưa bọn họ tới cửa, Lưu Nhất Phong, Phùng Tiếu Hải, Uyển Tâm không nói gì liền rời đi.

Lý Duy nói: "Diệp Tư Viễn, Trần Kết, rất hân hạnh được làm quen với hai người, hôm nay thật sự rất vui, hôm nào mình cùng Giai Phân lại hẹn các cậu đi chơi."

"Được." Diệp Tư Viễn mỉm cười nói.

Bọn họ vẫy vẫy tay rồi sóng vai rời đi.

Đóng cửa lại, mặt tôi liền xụ xuống.

Tôi xoay người nhìn Diệp Tư Viễn, hỏi anh: "Tại sao anh không ăn cơm tối?"

Anh nhìn tôi, có chút luống cuống, sau một lúc lâu, anh mới nhỏ giọng nói: "Không phải là anh không muốn ăn, em không ở bên cạnh anh, anh gắp thức ăn rất khó."

Lòng của tôi lập tức mềm nhũn, xông lên ôm lấy anh: "Tư Viễn, là do em không chu đáo, thật xin lỗi."

"Tiểu Kết, nói cái gì đó." Giọng nói của anh mang theo một tia giận hờn.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cúi đầu dịu dàng nói: "Em cũng là vì anh, làm nhiều món ăn như vậy, anh không thể giúp em, phải là anh xin lỗi em mới đúng."

https://thuviensach.vn

Mắt của tôi đỏ lên: "Đừng nói vậy! Đúng rồi, Lưu Nhất Phong không phải ngồi bên cạnh anh sao, sao không giúp anh gắp thức ăn?"

"Cậu ấy có nói nhưng anh từ chối, Nhất Phong hiểu anh nên cũng không miễn cưỡng."

Tôi đi đến bàn ăn, hình như anh chỉ có thể gắp được đĩa cá chiên, mà món này anh gắp không tiện cho lắm. Anh ngồi ở chỗ đó, chỉ có thể đói bụng mà nhìn người khác ăn, cứ nghĩ vậy thôi cũng đủ làm tôi đau lòng rồi.

Tôi nhìn anh nói: "Anh đói bụng không?"

"Có… Bụng anh đang biểu tình đây." Anh cười, ở trước mặt tôi, anh hoàn toàn thả lỏng.

"Đồ ngốc." Tôi nhéo eo anh một cái, "Anh ăn mì hay ăn cơm?"

"Gì cũng được, chỉ cần em làm thì anh đều thích." Anh cười.

"Được, chờ em một lát."

Tôi nấu hai tô mì, ngồi xuống đối diện với Diệp Tư Viễn.

Anh nghiêng người dùng chân phải kẹp đôi đũa, rất đói bụng nên ăn rất nhanh, đầu cũng không hề ngẩng lên.

Tôi gắp một miếng sườn bỏ vào tô anh, nói: "Ăn từ từ thôi, ăn nhiều thức ăn một chút."

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, gật đầu một cái lại tiếp tục ăn.

Tôi vừa ăn vừa nhìn anh, nhìn dáng vẻ Diệp Tư Viễn ăn cơm đã quen, nhưng tôi không nghĩ tới khi cùng mọi người ăn cơm, anh thà bị đói bụng cũng không muốn người khác trợ giúp.

https://thuviensach.vn

Anh chỉ nguyện ý để cho tôi giúp anh.

Về sau nếu cùng anh đi ra ngoài, tôi nhất định sẽ luôn đi bên cạnh anh, bởi vì anh không thể tách rời tôi.

Tôi nhớ kỹ rồi.

Sau kì nghỉ, khi đi học lại, tôi hỏi Vương Giai Phân chuyện làm thêm bữa trước.

Cô ấy lấy điện thoại ra, tìm số Ứng Hạc Minh đưa cho tôi rồi nói: "Anh ấy nói nếu cậu có hứng thì gọi cho anh ấy."

Tôi cầm điện thoại Vương Giai Phân rồi ấn nút gọi.

Giọng nói của Ứng Hạc Minh vang lên: "Chào em."

Tôi nghe thấy tiếng còi xe, tiếng radio từ trong điện thoại, chắc là anh ta đang lái xe.

"Xin chào, Ứng Hạc Minh, tôi là Trần Kết bạn học của Vương Giai Phân, bây giờ anh có tiện để nói chuyện không?"

"Ồ! Tiểu Kết hả, chào em chào em, đã lâu không gặp, em tìm anh có chuyện gì?" Có vẻ là tâm tình anh ta rất tốt.

Tôi đi thẳng vào vấn đề: "Là như vậy, Vương Giai Phân nói anh đang tuyển người mẫu cho cửa hàng của mình, tôi muốn hỏi thời gian làm việc, thù lao và công việc cần làm."

"À. Nếu không thì vậy đi, chúng ta gặp mặt rồi nói được không? Anh đang lái xe, âm thanh không tốt cho lắm."

"Anh có thể nói cho tôi biết trước là lương một tháng bao nhiêu không?" Tôi chỉ quan tâm vấn đề này.

https://thuviensach.vn

"Mỗi lần chụp 300-500 tệ, một tháng được chừng 1800 tệ thôi."

Trong lòng tôi nhanh chóng tính toán, thù lao này đúng là không tệ, dù là một lần 300, một tháng chỉ đi 4 lần cũng có 1200 tệ rồi, so với thù lao khi đi làm ở siêu thị thì cao hơn.

Tôi nói: "Tôi biết rồi, cái này. . . Có cần phỏng vấn gì hay không?"

Ứng Hạc Minh cười, trả lời tôi: "Không cần, anh đã gặp em, dáng người em tôi cũng thấy rồi, khi nào em có hứng thì gọi cho anh để anh chuẩn bị, không thích thì không làm, rất đơn giản."

"Được, cám ơn anh, tôi quyết định rồi gọi cho anh."

"Được, vậy anh cúp trước, phía trước có cảnh sát giao thông đấy."

"Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Cúp điện thoại, Vương Giai phân hỏi tôi: "Sao rồi?"

"Không tệ, nhưng mình vẫn phải hỏi Diệp Tư Viễn đã." Tôi nằm trên bàn học, trong miệng cắn bút suy nghĩ, quyết định buổi tối nói chuyện này với anh.

Ăn cơm xong, tôi rửa chén, dọn dẹp phòng bếp, giặt quần áo xong thì định tìm Diệp Tư Viễn nói chuyện thì thấy anh đã thay áo tay T-shirt, quần thể thao chuẩn bị chạy bộ rồi.

"Tiểu Kết, giúp anh thắt dây giày nhé.” Anh đi tới trước mặt tôi, tôi cúi đầu nhìn chân anh, anh mang đôi giày chạy màu đen, dây giày xoã ra hai bên.

https://thuviensach.vn

Tôi đi tới phòng ngủ lấy một đôi tất, nói: "Mang tất vào, nếu không chân sẽ đau."

"Không có gì, anh quen rồi." Anh chỉ mang tất vào mùa đông, còn bình thường đều chân trần mang giày, nhưng mà chạy bộ chứ không phải đi bộ, không mang tất thì chân sẽ cọ xát vào giày rất đau.

"Không mang thì chút nữa em không mát xa cho anh nữa!" Tôi trợn mắt uy hiếp anh.

"A, được rồi." Diệp Tư Viễn thỏa hiệp, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế sofa, tôi ngồi xổm trước mặt anh, giúp anh mang tất vào.

"Thật không thoải mái." Anh giật giật ngón chân lẩm bẩm.

Chân chính là tay của anh, có ai mà thích cả ngày mang bao tay? Chắc đây chính là cái cảm giác khi Diệp Tư Viễn mang tất.

Mang tất xong, tôi lại giúp anh mang giày, buộc lại dây giày, anh vui vẻ đi chạy bộ.

Tôi nhìn anh cúi đầu, miệng cắn bút ấn ấn mấy nút trên màn hình, tấm lưng vững chãi, bờ vai rộng cứ như vậy hiện ra ở trước mặt tôi, chỉ là khi nhìn thấy hai tay áo trống không phất phơ qua lại tôi vẫn cảm thấy nhói lòng.

Tôi bước nhanh đến sau lưng anh, vòng tay ôm lấy anh, áp má vào trên anh, nhiệt độ người anh cách lớp áo T-shirt truyền tới người tôi.

"Tiểu Kết?" Anh nghiêng đầu gọi tôi, để mặc cho tôi ôm, không có giãy giụa.

"Không có gì, để cho em ôm anh một lát." Tôi vừa nói vừa dùng sức ôm anh chặt hơn.

https://thuviensach.vn

Cái này cứ gọi là con gái đa sầu đa cảm đi, tôi ôm Diệp Tư Viễn, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Tôi nhắm mắt lại, lòng rốt cuộc bình tĩnh lại một chút, nghĩ tới chuyện lát nữa nói với anh, không biết anh có đồng ý không, hay sẽ lại tức giận.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tin Tưởng Anh!

Diệp Tư Viễn chạy bộ xong, tắm rửa, tôi để anh nằm trên giường, mát xa đơn giản cho anh, giúp anh thả lỏng sau một thời gian vận động.

Tôi xoa nắn chân anh hỏi: “Anh chạy bao nhiêu km?”

“Hơn 10km.” Anh một bên mặt tựa vào gối, chậm rãi trả lời tôi, tôi biết anh rất thoải mái, như là đang rất hưởng thụ.

“Nhiều như vậy sao? Anh không mệt à?”

“Không mệt, anh rất thích chạy bộ.”

Tôi nghĩ nghĩ, thân thể anh có thể vận động không nhiều lắm, trừ bóng đá, anh không thể chơi các loại môn liên quan đến bóng, vóc dáng anh cao như vậy nếu là thân thể kiện toàn nhất định sẽ rất thích chơi bóng rổ.

Tôi thử tưởng tượng Diệp Tư Viễn nhảy lên ném bóng vào rổ, phát hiện…

Tưởng tượng không ra được, tất cả nhận thức của tôi về anh vẫn đều là hình dáng này, cho dù là lúc nói chuyện, anh cũng không thể có hai tay để phối hợp lời nói, cho nên lúc anh nói chuyện luôn thích nhìn vào ánh mắt của đối phương, dùng giọng điệu, gật đầu, lắc đầu, biểu tình gương mặt để phụ trợ ý tứ của anh.

“Tiểu Kết, về sau nếu có cơ hội, em tới thành phố D, anh sẽ đưa em đi bơi, anh họ của anh có một bể bơi, vào ngày nghỉ anh thường xuyên đến

https://thuviensach.vn

đó.”

“Được.” Tôi đáp lời anh, thay đổi cái tư thế ngồi chồm hỗm ở trước mặt anh để giúp anh mát xa.

Tôi ấn anh từng cái vào thắt lưng, cổ, lưng, thân thể của anh nhìn rất đẹp, tuy rằng gầy, nhưng cơ bắp săn chắc, làn da nhẵn nhụi, xương bả vai nổi lên rõ ràng, xương sống vừa thẳng vừa gợi cảm, trên người toả ra một hương vị rất đàn ông.

Chỉ là, từ bả vai anh đi xuống dưới tay, phần còn lại của tay đã bị cụt theo tôi mát xa một chút một chút rung lên, thoạt nhìn có chút quái dị, nhưng tôi đã quen rồi, nên một chút cũng không sợ hãi.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định mở miệng nói với anh chuyện mà tôi đã suy tư suốt cả ngày nay.

“Tư Viễn, có chuyện này, em muốn hỏi ý kiến của anh.” Tôi cẩn thận tìm từ thích hợp đẻ mở miệng.

“Hả?” Anh xoay mặt, mắt nhìn tôi.

“Chính là… Lần trước ở cửa sân cầu lông gặp anh họ của Lý Duy là Ứng Hạc Minh, anh còn nhớ không?”

“Ừm.” Anh lại xoay mặt, thấp giọng nói, “Nhớ, làm sao vậy?” Ngày đó tình huống rất không tốt, tôi nói đến người này thì trong lòng vẫn rất không yên.

“Là như vậy, anh ta có một cửa hàng thời trang, hỏi em có đồng ý đi làm người mẫu cho cửa hàng đó không.”

“Sau đó thì sao?”

https://thuviensach.vn

“Sau đó… Thật ra là anh ta bảo Vương Giai Phân hỏi em, hôm nay em với anh ta mới nói chuyện qua điện thoại, thù lao so với đi làm ở siêu thị thì tốt hơn nhiều.”

“Sau đó thì sao?”

“Anh cứ sau đó thì sao mãi vậy!” Tôi vỗ lưng anh nói, “Không phải em đang cùng anh thương lượng sao, em muốn đi thử một chút, anh có đồng ý không?”

Diệp Tư Viễn từ từ xoay người lại, tôi cũng theo đó ngồi thẳng dậy nhìn anh, anh dịch người rồi ngồi xuống dựa vào thành giường, sau đó thì nói: “Tiểu Kết, tiền của em không đủ dùng sao?”

“Không phải.” Tôi có chút chột dạ, cúi đầu ngồi ở bên cạnh anh nói, “Em chỉ muốn kiếm một ít tiền.”

“Em muốn cái gì thì nói anh, không cần vất vả như vậy.”

“Diệp Tư Viễn, anh xem em là loại người nào?” Tôi có chút ảo não, nhìn anh nói, "Em nói với anh bao nhiêu lần rồi, em không thích dùng tiền của gia đình anh, huống chi bây giờ ở cùng anh, em đã tiết kiệm được rất nhiều tiền, nhưng mà thật ra thì như vậy là không tốt! Anh… Khụ! Anh có hiểu ý của em hay không?" Tự tôi cũng không biết mình đang nói cái gì.

Anh nhìn tôi không nói gì, cúi đầu suy nghĩ gì đó rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi, nói: "Tiểu Kết, em có phải lo lắng rằng với thân thể như vậy, tương lai anh sẽ không tìm được việc phải không?"

"Nói bậy gì thế!" Tôi vỗ chân của anh, sợ anh lại nghĩ sai lệch, khẩn trương nói, "Em tuyệt đối không lo lắng cho anh… anh ưu tú như vậy, tương lai làm sao không tìm được việc làm, không phải anh còn có thể đến công ty nhà mình làm sao?"

https://thuviensach.vn

Anh thấp giọng cười một tiếng: "Anh hiểu ý của em, nhưng nếu như nhà anh không làm lĩnh vực thời trang thì giống như anh vậy, tương lai nhất định rất khó tìm công việc."

"Diệp Tư Viễn, anh nghĩ đi đâu thế?" Anh đúng là hay suy nghĩ lung tung.

"Nhiều người học thiết kế thời trang như vậy, chắc chắn tất cả mọi người không thể tìm được công việc, huống chi là anh như vậy. Nhưng mà, Tiểu Kết, anh thật sự chưa từng nghĩ đến phải dựa dẫm vào trong nhà, nhà anh cho anh một chỗ dựa, nhưng tương lai, anh muốn tự mình lập nghiệp, có lẽ em cảm thấy anh không thiết thực, nhưng trong lòng anh có kế hoạch, em. . . . . phải tin tưởng anh."

"Em tin anh, vẫn luôn tin." Tôi cười ôm anh một cái, nói, "Nhưng anh nói chuyện này không liên quan đến chuyện em nói với anh mà, em muốn hỏi anh có đồng ý để em đi làm ở chỗ Ứng Hạc Minh không, thừa dịp năm thứ hai đại học bài tập không nhiều, em muốn để dành ít tiền."

"Em muốn dành tiền làm cái gì?" Anh nghi hoặc.

Tôi cắn môi, quyết định nói thật: "Em nói cho anh biết, một chút cũng không lừa anh.

Thứ nhất, sau này đi thực tập, ba em không cho em tiền nữa, đến lúc đó cũng không biết có tiền lương thực tập hay không, em cần phải có tiền để phòng trường hợp đó.

Thứ hai, lúc nghỉ đông nghỉ hè, ba em không cho em phí sinh hoạt, em phải tự mình đi làm để kiếm tiền chi tiêu.

Thứ ba, sau khi tốt nghiệp, không thể ở ký túc xá nữa, đến lúc đó có lẽ em sẽ về ở với ông bà, có thể em sẽ về nhà với anh, đến lúc đó phải có tiền để thuê phòng, cũng tốn không ít đâu đấy!

https://thuviensach.vn

Thứ tư là điều quan trọng nhất, là có thể anh không tin nhưng chuyện này tuyệt đối là thật. Lúc thi tốt nghiệp trung học, ba bảo em học trường sư phạm, bởi vì học phí thấp, tìm việc lại dễ dàng, nhưng mà em không chịu. Em muốn ra ngoài, em muốn đến thành phố, ba nói nhà chỉ có đủ tiền cho một đứa học đại học, nếu như em muốn tới đại học Q, thì sau này khi Trần Dạ vào đại học, em phải lo, em… em đã đồng ý."

Lông mày Diệp Tư Viễn nhíu lại, anh nhìn tôi, không nói gì.

Chuyện thứ tư, chỉ có Uyển Tâm biết, tôi chưa từng nói với ai, bao gồm Diệp Tư Viễn. Bây giờ mặc dù Trần Dạ chỉ mới học lớp sáu, nhưng thời gian trôi qua rất nhanh, sáu năm sau Trần Dạ sẽ thi đại học, khi đó tôi phải để dành được mấy vạn, đây là chuyện tôi đã đồng ý với ba, hơn nữa, vì Trần dạ tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Tôi rất hiểu tình huống bây giờ, nếu như tôi sau tốt nghiệp mới bắt đầu để dành tiền, có lẽ tự nuôi sống mình cũng không đủ, cho nên tôi nhất định phải phòng ngừa chu đáo, thừa dịp hiện tại có thời gian có sức khoẻ mà cố gắng kiếm tiền.

Diệp Tư Viễn vẫn không nói gì, tôi nghĩ có lẽ anh bị hoảng sợ, hoàn cảnh gia đình anh, thậm chí có thể mở một cửa hàng xe ô tô, anh làm sao có thể tưởng tượng được ba và dì tôi mỗi tháng chỉ kiếm được 2000 tệ, còn phải nuôi hai đứa trẻ ăn học.

Thật lâu sau anh mới mở miệng: "Em có phải rất muốn làm công việc này?"

Tôi nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng gật đầu một cái: "Chỉ là đi thử một chút, không biết em có muốn làm không nữa."

Anh nói: "Tiểu Kết, tương lai, anh nói tương lai, nếu như anh có năng lực nuôi gia đình, em có thể không cần cực khổ như vậy?"

https://thuviensach.vn

"Đương nhiên rồi!" Tôi cười nói, "Em cũng muốn mỗi ngày rảnh rỗi, uốn tóc làm móng tay, phơi nắng uống cà phê, làm một phu nhân giàu có!"

Sắc mặt anh hoà hoãn lại: "Bây giờ anh chưa có năng lực đó, chưa thể giúp em cái gì, anh hiểu ý của em, cho nên xin em cho anh thời gian, tin tưởng anh, tương lai sau khi anh tốt nghiệp, anh nhất định sẽ dùng hết khả năng của mình để mang lại hạnh phúc cho em." Lúc nói lời này, gương mặt Diệp Tư Viễn quật cường, mắt mở to kiên định nhìn tôi.

"Vâng!" Tôi dùng sức gật đầu, biết anh đã đồng ý, mặc dù rất không tình nguyện, nhưng mà vẫn đồng ý.

Tôi ôm cổ anh, hôn một cái lên mặt của anh, nói: "Tư Viễn, anh yên tâm, là người quen giới thiệu, rất an toàn, nếu làm không vui, tôi sẽ không làm."

"Ừm." Anh nhẹ nhàng đáp tôi một tiếng, lại thở dài, "Tiểu Kết, tại sao em không nói sớm với tôi những chuyện này."

"Có chuyện gì đâu! Trần Dạ là em trai em mà, dù ba em không yêu cầu, em cũng sẽ lo cho nó được học hành đàng hoàng, nếu như là Diệp Tư Viêm, anh cũng sẽ không chút nghĩ ngợi mà đồng ý, đúng không?"

Anh giương mắt nhìn tôi, gật đầu: "Đúng vậy."

"Đúng rồi, anh nằm xuống đi, em giúp anh xoa bóp lưng."

"Không cần, chúng ta ngủ đi."

"Được rồi."

Tắt đèn, chúng tôi kề vai nằm xuống, tôi đắp chăn cẩn thận cho anh, anh không mặc áo, tôi lo bả vai anh lộ ra sẽ lạnh. Khi tôi đắp chăn cho anh, cảm giác anh quay mặt qua yên lặng nhìn tôi ở trong bóng tối.

Tôi vuốt mũi của anh, hỏi: "Nhìn cái gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"Không có gì." Diệp Tư Viễn nở nụ cười, anh từ từ chuyển từ nằm ngửa thành nằm nghiêng, đưa đầu tới hôn một cái lên môi tôi, tôi nghe giọng anh rất nhỏ, anh nói, "Tiểu Kết, tin tưởng anh."

Tôi không lên tiếng, chỉ ôm thật chặt eo anh, áp trán vào trán anh, lòng dần dần bình tĩnh lại.

Nhưng cho đến khi tôi từ từ mất đi ý thức chìm vào mộng đẹp, anh vẫn chưa ngủ.

Tôi nhanh chóng hẹn Ứng Hạc Minh chiều thứ bảy thử chụp lần đầu.

Tôi gặp anh ta ở xưởng may, xưởng may này quả thật rất nhỏ.

Anh ta dẫn tôi đến phòng làm việc, Ứng Hạc Minh mặc một bộ màu tây trang màu cà phê, tóc ngắn chải chuốt gọn gàng.

Anh ta đơn giản nói với tôi vài điều khi chụp ảnh, sau đó mở ra máy vi tính cho tôi xem mấy bộ ảnh đã chụp.

Tôi nhìn mấy người mẫu trong ảnh, trong lòng có chút lo lắng, động tác cùng vẻ mặt kiểu cách như vậy, tôi có thể làm được sao?

Ứng Hạc Minh nhìn tôi cười: "Em đừng khẩn trương, dáng người em mặc áo quần rất đẹp, bảo đảm đẹp hơn so với mấy người mẫu này, đến lúc đó nhiếp ảnh gia sẽ chỉ em làm động tác, em phải nhớ điểm nhấn là trang phục, không phải chụp chân dung, em không cần phải nghiên cứu vẻ mặt hay thần thái gì cả, chỉ cần cười thật tươi như vậy là được."

Tôi cười, gật đầu nói: "Tôi nhớ rồi."

Sau đó, tôi cùng một cô gái tóc ngắn đi vào phòng trang điểm, tôi ngồi một chỗ để cho thợ trang điểm giúp tôi làm tóc, trang điểm, sau một tiếng, tôi soi gương, phát hiện mình thật sự thay đổi rất nhiều.

https://thuviensach.vn

Ở Olive, tôi trang điểm rất đậm, bình thường ở cùng Diệp Tư Viễn, tôi đều để mặt mộc không trang điểm, nhiều lắm là chỉ dùng mascara chải mi khi đi ra ngoài, mà bây giờ tôi trang điểm thế này, thật quái dị, giống như một… con búp bê. Kinh khủng nhất chính là bộ lông mi giả!

Trợ lý của Ứng Hạc Minh mang một va li áo quần, chúng tôi đi đến quảng trường Molly, anh ta mở cửa hàng ở đó, đó cũng là nơi chụp ảnh.

Toàn bộ buổi chiều, tôi lien tục mặc đủ loại quần áo, chỉ nghe nhiếp ảnh gia không ngừng nói: "Cười! Lộ răng! Tốt! Tay chống eo! Nhìn vào đây! Quay đầu lại! Đúng rồi! Xoay quanh! Cười. . .”

Tôi nhớ Vương Giai Phân nói Ứng Hạc Minh nói tôi rất phù hợp với style mới của anh ta, nhưng rõ ràng đây là style dành cho các thiếu nữ ngây thơ, chẳng lẽ ở trong mắt Ứng Hạc Minh, tôi chính là một cô bé ngây thơ?

Tôi cười đến mặt cũng đơ, thân thể cũng rất mệt mỏi, tôi phát hiện mấy trăm tệ này cũng không phải là dễ kiếm như vậy! So với việc nhảy ở Olive cũng mệt mỏi không kém.

Khi chụp xong, Ứng Hạc Minh cũng vừa trở lại, anh đi tới nói: "Haha, Tiểu Kết, bộ dạng này của em thật đáng yêu."

Tôi mặt đen nói: "Chụp xong rồi, tôi phải đi về."

"Cùng nơi ăn cơm tối đi, vừa rồi tôi có chút chuyện không nói gì nhiều nới em, vừa ăn cơm vừa trò chuyện đi? Ăn xong rồi tôi đưa em về."

Tôi muốn cự tuyệt nhưng nghĩ đến anh ta bây giờ cũng xem như là cấp trên của tôi rồi, từ chối hình như không tốt lắm,"Vậy tôi gọi điện thoại cho bạn trai một chút."

"Ừ, em gọi đi, lát nữa tôi tới đón em."

https://thuviensach.vn

Tôi gọi điện thoại cho Diệp Tư Viễn, nói rõ với anh, "Anh muốn ra ngoài ăn hay để em gọi người ta mang tới?"

"Không cần." giọng anh rất nhạt, "Tiểu Kết, anh có thể tự lo được, em đừng lo lắng, chú ý an toàn, về sớm một chút, có chuyện thì gọi điện thoại cho anh."

"Được, em sẽ nhanh về thôi."

Anh ở nhà một mình, tôi thật sự không yên tâm.

Tôi không ngờ Ứng Hạc Minh lại chở tôi đến một nhà hàng Tây sang trọng.

Tôi có chút thận trọng, trên mặt còn chưa tẩy trang, tôi có thể thấy được vẻ mặt kinh ngạc của người phục vụ.

Cô ta nhất định đang suy nghĩ, người này trang điểm kỳ quái, trên người lại mặc cái áo khoác ngắn màu đen, có phải đầu óc có bệnh hay không?

Tôi nhìn cái thực đơn loè loẹt, món rẻ nhất là bò bít tết, cũng gần 100 tệ.

Ứng Hạc Minh cũng gọi bò bít tết, phục vụ mang thức ăn đến chúng tôi liền lặng lẽ ăn.

Tôi cảm thấy có điểm kì quái, chờ anh ta mở miệng nói chuyện, tôi muốn xem anh ta rốt cuộc là muốn nói với tôi cái gì.

Không ngờ anh ta mở miệng đã nói: "Em và bạn trai em đã ăn món bò bít tết chưa?"

Tôi sững sờ, không hiểu ý tứ của anh ta, lắc đầu mà nói: "Chưa, anh ấy không thích ăn cơm Tây, chúng tôi đi ra ngoài đều ăn cơm Trung Quốc."

https://thuviensach.vn

Ứng Hạc Minh cười một tiếng: "Tôi đoán chừng anh ta không phải là không thích ăn cơm Tây mà vì anh ta ăn cơm Tây có lẽ không tiện lắm."

Tôi ngây dại, bỏ dao nĩa xuống, nhìn anh ta chằm chằm, hỏi: "Anh có ý gì?"

Ứng Hạc Minh tiếp tục cắt thịt bò, nói: "Trần Kết, mặc dù anh và em chỉ mới quen nhau, nhưng mà anh dù sao cũng lớn hơn em vài tuổi, Vương Giai Phân cùng Lý Duy đều cùng giống như em, vẫn còn trẻ, Lý Duy nói với tôi bạn trai em rất ưu tú, rất thông minh, rất lợi hại, nhưng anh nghĩ, ai cũng không thể phủ nhận anh talà người tàn tật."

"Anh quản được sao? Anh là ai?" Anh ta nói xong tôi liền tức giận! Bọn họ thì biết gì? Bọn họ hiểu Diệp Tư Viễn sao? Tôn Diệu, Đường Duệ, mấy nam sinh lớp tôi, còn có mấy nữ sinh ở sân bóng, giờ lại có thêm Ứng Hạc Minh! Bọn họ không hề hiểu Diệp Tư Viễn mà tại sao cứ bình luận lung tung như vậy! Chẳng lẽ bởi vì bọn họ hơn Diệp Tư Viễn hai cái cánh tay?

Tôi đứng lên nói: "Cám ơn anh đã mời tôi ăn cơm, tiền cơm bữa ăn này, hãy trừ vào tiền lương hôm nay, tôi không làm nữa!" Nói xong, tôi xoay người đi.

Ứng Hạc Minh đột nhiên đứng lên kéo lại tay tôi, tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, dùng sức tránh ra: "Anh làm gì vậy?"

"Ngồi xuống." Anh ta lạnh lùng nói.

"Bệnh thần kinh!" Tôi còn muốn đi, lại bị anh ta kéo lại ngồi xuống ghế.

Tôi trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn Ứng Hạc Minh, anh ta ngồi đối diện, mặt không thay đổi nhìn tôi.

"Cho tôi mấy phút, chúng ta nói chuyện một chút." Anh ta nói.

https://thuviensach.vn

"Tôi không có chuyện gì để nói với anh!" Tôi lớn tiếng, rất nhiều khách trong nhà hàng đều quay lại nhìn chúng tôi.

Anh ta nhún nhún vai, dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân châm một điếu thuốc, hít một hơi, nhìn tôi nói: "Ok, tôi xin lỗi, có lẽ là tôi dùng từ không đúng, nhưng mà tôi hi vọng em hãy nghe tôi nói mấy câu."

Tôi trầm mặc trừng anh ta.

"Em tỉnh táo một chút, Trần Kết, tôi thấy em là một người rất hay xúc động. Cho nên tôi đang suy nghĩ có phải em và bạn trai em ở chung một chỗ cũng là bởi vì nhất thời xúc động hay không?"

Tôi phun ra hai chữ: "Không phải."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Em Sẽ Không Rời Xa Anh

Tôi dần dần bình tĩnh trở lại, ngồi tựa lưng vào ghế, đối mặt với Ứng Hạc Minh.

Tôi cố nén lại cảm xúc muốn đá ghế bỏ chạy nhưng mà lại muốn nghe xem đến cùng anh tôi muốn nói gì.

Ứng Hạc Minh này là một người rất kỳ quái, tôi gần như là không quen biết anh ta, mà anh ta lại làm như là chúng tôi rất quen biết nhau, làm một bộ dáng như là rất hiểu đời rồi khuyên bảo tôi, anh ta nói tôi xúc động, ha!

Anh ta còn chưa thấy qua lúc tôi rất kích động đâu, mấy phút trước tôi thật sự muốn hất bát canh vào mặt anh ta.

Ứng Hạc Minh hút thuốc rồi lại xin lỗi tôi: “Rất xin lỗi, vừa rồi tôi nói chuyện hơi quá nhưng tôi thừa nhận, từ lần chơi cầu lông gặp em, tôi vẫn rất nhớ em, tôi cảm thấy tôi có chút thích em.”

Khóe miệng tôi giật giật vài cái.

Anh ta nhìn tôi, đem đầu mẩu thuốc lá nhấn vào trong gạt tàn, nghĩ nghĩ rồi nói: “Em cùng bạn trai ở cùng một chỗ đã bao lâu?”

“Gần một năm.” Tôi lạnh lùng nói.

“Anh ta vẫn là sinh viên?”

“Đúng vậy.”

https://thuviensach.vn

“Trần Kết, tôi nói thật lòng với em, mặc kệ là từ góc độ là người theo đuổi em, hay là theo góc độ những người ngoài đứng xem, tôi đều cảm thấy sự lựa chọn của em không phải là tốt nhất.”

“Tôi biết.”

“Vậy… vì sao em lại chọn anh ta?” Anh ta nheo mắt hỏi tôi, giống như thật sự không nghĩ ra vấn đề này.

Tôi không trả lời.

“Hắc! Thoải mái đi nào, xem như chúng ta đang tùy tiện hàn huyên một chút, sau đó sẽ đem những lời này bỏ qua. Tôi cảm thấy, hẳn là chưa có người nào trò chuyện với em về mấy vấn đề này.”

“Làm sao anh biết là không có?” Tôi hỏi ngược lại anh ta.

“Bên cạnh em đều là những sinh viên trạc tuổi em, tôi dám chắc rằng em còn không có gan nói chuyện này với gia đình.”

Anh ta nói đúng, tôi quay đầu đi.

“Là vì anh ta đẹp trai?”

“…”

“Hay bởi vì… nhà anh ta có điều kiện tốt? Lý Duy nói với tôi là anh ta có một căn hộ rất lớn.”

Tôi quay lại, nhìn anh ta: “Ứng Hạc Minh, sao anh chỉ nghĩ đến những việc này, sao anh không nghĩ rằng bạn trai tôi ưu tú thế nào? Đúng vậy, anh ấy là người tàn tật, anh ấy không có tay, nhưng mà chuyện gì anh ấy đều có thể tự mình làm được. Anh ấy học chuyên ngành rất vĩ đại, tiếng Anh cũng rất tốt, có thể dễ dàng nói chuyện với người nước ngoài . Anh ấy rất lạc quan, không tự ti, anh ấy có rất nhiều đam mê và cũng có rất nhiều bạn tốt,

https://thuviensach.vn

anh ấy yêu cuộc sống, anh ấy nguyện ý vì tôi liều mạng, anh căn bản là không hiểu rõ anh ấy! Anh quản được chuyện của chúng tôi sao?”

“Sorry.” Anh ta cười một tiếng, lại châm một điếu thuốc. “Em nói anh ta học chuyên ngành rất vĩ đại, là học cái gì?”

“Thiết kế thời trang và kiến trúc.”

“Ồ! Trùng hợp quá. Nhưng mà… Trần Kết, em cảm thấy anh ta tốt nghiệp xong thì có thể làm công việc gì?”

“Đương nhiên là thiết kế thời trang!” Tôi kiêu ngạo mà trả lời.

Anh ta đột nhiên cười rồi lắc đầu nói: “Em nghĩ quá đơn giản, ở Trung Quốc cần gì nhà thiết kế thời trang.”

Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

"Dĩ nhiên, đây chỉ là ý kiến cá nhân của tôi, chẳng qua tôi làm cái nghề này, cho dù có tài thì cũng rất khó mà phát triển được. Tại Trung Quốc, áo quần chỉ cần may theo mode Âu Mĩ, Nhật Hàn, là bán chạy rồi."

"Anh nói bậy!"

"Tôi không lừa em, học ngành này, sau khi tốt nghiệp vào làm ở công ty, cũng là xem các kiểu thời trang đang thịnh hành ở nước ngoài rồi thay đổi vài chỗ, sau đó cứ thế mà may ra thôi, có mấy công ty sẽ để cho em tự đi thiết kế? Rất ít, rất ít."

". . ."

"Hơn nữa, thân thể bạn trai em như vậy, trừ khi gia đình anh ta giàu có, có quan hệ tốt, anh ta mới có thể tìm một công việc liên quan, nếu dựa vào chính bản thân anh ta, hầu như không có cơ hội. Học ngành này xong phải

https://thuviensach.vn

xuất ngoại, đi Âu Mĩ Nhật Hàn, ít nhất cũng đi Hồng Kông, ở lại trong nước thì không có tương lai."

"Anh chỉ muốn nói với tôi những thứ này?" Tôi không kiên nhẫn nổi.

Anh ta nói: "Cứ cho là vậy đi, chúng ta hôm nay nói chuyện không được vui vẻ rồi, nhưng mà tôi hi vọng em có thể làm việc cho cửa hàng của tôi, buổi chiều tôi thấy em chụp buổi đầu tiên tốt lắm, tôi mong em suy nghĩ kĩ lại một chút, thu hồi lại câu ‘không làm’ em mới vừa nói."

"Không có chuyện thì tôi đi trước." Tôi đứng lên, trước khi đi tôi quay đầu nhìn Ứng Hạc Minh nói, "Anh biết không, anh không phải là người đầu tiên nghi ngờ khả năng của anh ấy, nhưng mà tôi lại tin tưởng Diệp Tư Viễn, tôi tin tưởng anh ấy có thể làm được, có lẽ sẽ rất khó khăn, nhưng anh ấynhất định có thể làm được! Anh ấy mặc dù không có hai cánh tay, nhưng so với người khác thì không hề thua kém, anh không cần lấy kinh nghiệm của mình cùng tiêu chuẩn của một người bình thường để đánh giá anh ấy, trong mắt của tôi anh ấy còn có thể làm tốt hơn cả anh."

Nói xong, tôi liền xoay người rời khỏi nhà hàng Tây.

Tôi đi xe buýt về nhà, đầu dựa vào cửa sổ, trong lòng suy nghĩ đủ chuyện.

Tôi nghĩ đến chuyện tương lai của Diệp Tư Viễn mà Ứng Hạc Minh nói, trong lòng cũng có chút nghi ngờ.

Mặc dù đối với Ứng Hạc Minh, tôi nói chuyện rất thực, mà trong lòng tôi biết cũng có chút giả.

Ứng Hạc Minh cũng tầm 25, 26 tuổi, lăn lộn ở trong xã hội cũng mấy năm rồi, lời của anh ta có lẽ có lý.

https://thuviensach.vn

Mà tôi và Diệp Tư Viễn còn chưa tốt nghiệp, chúng tôi cũng không biết thế giới bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu khó khăn hiểm ác.

Lúc này, tôi thậm chí bắt đầu cảm thấy may mắn khi hoàn cảnh gia đình Diệp Tư Viễn rất tốt, nếu như anh giống như tôi thì con đường phía trước anh thật sự là xa vời.

Mọi người rất thực tế, tôi thừa nhận chính mình muốn có tình yêu, cũng muốn có một cuộc sống êm đềm. Hôm nay tôi dựa vào đôi tay của chính mình kiếm được hạt gạo, nhưng tương lai tôi cũng hi vọng sẽ có người ở bên cạnh tôi cùng chia sẻ trách nhiệm gia đình.

Giống như ba có một thời gian nghỉ việc, dì xinh đẹp ban đầu không nói gì, thời gian sau liền bắt đầu càu nhàu, oán trách không ngừng, lúc ấy không khí trong nhà ngột ngạt, cả ngày tiếng ồn ào không ngừng, mãi cho đến khi ba lần nữa tìm được một công việc thì dì mới không càu nhàu nữa.

Cho nên tương lai của Diệp Tư Viễn, tôi cũng lo lắng. Hơn nữa, Ứng Hạc Minh còn nói đến một điểm mấu chốt là với ngành nghề của Tư Viễn, muốn phát triển thì phải ra nước ngoài.

Nếu như đây là điều mà người trong nghề nói, tôi tin Diệp Tư Viễn không phải là không biết.

Nhưng tại sao là anh chưa nói với tôi việc tính toán xuất ngoại của anh, cứ nghĩ anh có lẽ sẽ rời khỏi tôi, một mình đến một đất nước xa lạ, lòng tôi liền chua xót, nước mắt cũng không kìm được mà chảy xuống.

Về đến nhà, tôi mở cửa đổi giày, Diệp Tư Viễn nghe được tiếng động, từ trong phòng đọc sách đi ra.

Tôi ngẩng mặt nhìn anh, anh sợ hết hồn: "Tiểu Kết, có chuyện gì? Tóc của em sao vậy? Mắt sao lại giống gấu trúc thế?"

https://thuviensach.vn

Tôi sờ sờ mặt của mình, mới nhớ mình chưa tẩy trang, chạy đến phòng vệ sinh soi gương, thấy mình trong gương tôi rất muốn cười.

Tóc của tôi vẫn là kiểu lúc chụp hình, đánh rối xoã tung, một bên còn có một cái kẹp tóc hoạt hình. Gương mặt thật là thê thảm không nỡ nhìn, bởi vì khóc nên hai mắt tèm lem, màu đen màu hồng lẫn lộn, lông mi giả cũng đã bung ra khỏi. Mặt thì trắng đến doạ người, không biết đã được trát bao nhiêu phấn, hai má còn phiếm hồng, chỉ có màu son nước đã không còn, đôi môi không có huyết sắc.

Diệp Tư Viễn cũng đi vào, đứng ở sau lưng tôi, anh nhìn tôi trong gương lắc đầu mà nói: "Em chụp hình trong bộ dạng này sao? Đến lúc đó đừng có tìm người nói em là bạn gái của anh đấy."

"Sao? Anh ghét bỏ em rồi hả?" Tôi vuốt vuốt tóc cười cười, cảm thấy mình đặc biệt giống như Hắc Sơn Lão Yêu, tôi nói, "Khó coi sao? Rất đẹp mà."

"Em nhanh tắm đi, những thứ này không tốt cho da." Anh cúi người hôn một cái vành tai tôi nói, "Hơn nửa ngày không gặp em, anh rất nhớ em."

Tôi xoay người ôm hông anh nói: "Tư Viễn, em cũng nhớ anh, việc này cũng không thú vị gì, em không muốn làm rồi."

"Không muốn thì đừng làm, làm người mẫu thật ra rất mệt mỏi, anh không muốn em quá vất vả."

"Không làm thì có gì ăn?" Tôi trêu anh, "Mỗi ngày em cho anh ăn dưa cháo muối, anh có ăn không?"

"Ăn." Diệp Tư Viễn nhìn tôi, cười rộ lên, "Cùng em ở một chỗ, đừng nói ăn cháo, ăn vỏ cây anh cũng nguyện ý."

https://thuviensach.vn

"Được! Ngày mai chúng ta bắt đầu mỗi đêm đều ăn cháo, đến lúc đó anh đừng có than đói!"

Đang nói thì bụng của tôi kêu lên.

Diệp Tư Viễn nhăn lại mày hỏi: "Em chưa ăn cơm tối sao?"

"Ăn. . . một ít, nhưng chưa no." Tôi không thể không nói dối.

"Có chuyện gì xảy ra, anh ta mời em ăn cơm còn không cho em ăn no. Trong nồi cơm điện có cháo, em có muốn ăn không?"

"Cháo? Ở đâu ra?"

"Anh nấu." Mặt anh có hơi hồng, khép ánh mắt nhỏ giọng nói, "Không có đồ ăn nên anh nấu cháo ăn với dưa muối còn trong phòng bếp."

"Diệp Tư Viễn, anh còn có thể nấu cháo à?" Lần đầu tôi biết.

"Cái này không khó, nhưng mà nấu ăn thì thật sự là anh không làm được." Anh mím môi, má lúm đồng tiền liền biến mất, nói, "Em tắm trước đi, anh giúp em múc cháo, vẫn còn nóng đấy."

"Vâng!" Tôi dùng sức gật đầu, xoay người đi tẩy trang.

Khi tôi tắm rửa xong thì Diệp Tư Viễn đã đem cháo nóng cùng dưa muối bưng lên bàn ăn, tôi biết là anh dùng xe đẩy, anh ngồi ở cạnh bàn ăn nhìn tôi cười: "Rốt cuộc trở lại diện mạo thật sự rồi, em vừa rồi mới ngẩng đầu, anh còn tưởng rằng là đụng phải người ngoài hành tinh."

"Anh chết luôn đi!" Tôi vò tóc của anh rồi ngồi xuống ăn cháo.

Tay nghề của anh cũng không tệ, ít nhất thì gạo cũng đã chín.

https://thuviensach.vn

Trước khi đi ngủ, chúng tôi ôm nhau nằm trên giường xem ti vi, tôi có không nói gì, Diệp Tư Viễn không nhịn được hỏi tôi: "Tiểu Kết, em hôm nay sao vậy? Từ khi về đến bây giờ em cứ như bị mất hồn ấy."

"À? Có không? Có lẽ là buổi chiều quá mệt thôi." Tôi cười ha hả trả lời anh.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Anh nghiêng đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn, tiến tới ôm lấy anh, đem gò má tựa vào trên ngực anh.

Tôi là người không thể giấu được tâm trạng của mình, Diệp Tư Viễn lại là một rất người nhạy cảm, tôi biết rõ anh nhất định nhìn ra tôi không được bình thường, suy nghĩ một chút tôi quyết định nói thật: "Tư Viễn, hôm nay Ứng Hạc Minh nói với em, với nghề nghiệp của anh tương lai sẽ xuất ngoại."

Tay tôi ôm vai, thấy thân thể đột nhiên của anh run nhẹ lên.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, sắc mặt anh có chút nặng nề, tôi thấy kỳ quái: "Sao vậy?"

"Không nhất định phải ra khỏi nước." Anh chậm rãi trả lời.

"Em biết là không nhất định nhưng ra khỏi nước sẽ tốt hơn phải không?"

"Tiểu Kết, thật ra chuyện này thì anh định sẽ nói với em. Anh. . . nhưng thật ra là có nghĩ tới việc cùng em xuất ngoại."

"Hả?" Tôi kinh ngạc, ngồi dậy nhìn anh, "Làm sao có thể!"

"Thật, nghề này ra nước ngoài đào tạo sâu thì tốt hơn, dĩ nhiên đây vẫn chỉ là ý nghĩ của anh, chưa chắc chắn nên anh vẫn chưa nói với em."

https://thuviensach.vn

"Diệp Tư Viễn, anh nói đùa sao, em không có tiền để xuất ngoại."

"Nếu như em là vợ của anh là có thể rồi." Anh chăm chú nhìn tôi, "Tốt nghiệp, chúng ta liền kết hôn, sau đó cùng đi ra nước ngoài."

Vợ. . .

Kết hôn. . .

Tôi mờ mịt mở trừng hai mắt, tôi mới học đại học năm thứ hai, mới 19 tuổi.

Thế nhưng người đàn ông trước mặt tôi đây đã nghĩ tới… tương lai sau này của chúng tôi rồi.

"Trừ phi. . . Có phải em không muốn, vậy cứ coi như anh chưa nói gì." Anh cúi đầu, tỏ vẻ thất vọng.

Tôi nhìn dáng vẻ buồn bực của anh, đưa tay nâng mặt của anh, nói: "Tư Viễn, em nguyện ý, chỉ là bây giờ nói những thứ này em cảm thấy còn quá sớm, cho nên. . . Em thật sự cũng đồng ý được với anh cái gì. Anh cũng biết chuyện này không phải là chỉchuyện của hai người chúng ta, anh có người nhà, em cũng có người nhà, chúng ta không thể tự quyết định, có phải không?"

"Ừm." Diệp Tư Viễn gật đầu, ngay sau đó cười lên nói, "Là em nói về vấn đề này trước mà, anh vốn là muốn suy nghĩ kĩ một chút rồi tính toán sau, chưa muốn nói với em bây giờ đâu."

"Em cũng chỉ là suy nghĩ lung tung thôi, hơn nữa em cảm thấy anh nhất định muốn ra nước ngoài." Tôi ôm cổ Diệp Tư Viễn, cúi đầu hôn lên môi anh.

"Anh sẽ không bỏ em." Diệp Tư Viễn nhẹ nói.

https://thuviensach.vn

"Em biết, hơn nữa, gái Tây nơi đó đâu có xinh đẹp dịu dàng giống em! Thân thể anh thế này, không phải sẽ bị gái Tây đè chết sao!"

"Thân thể anh thế nào?"

Diệp Tư Viễn dùng sức lật người tôi, đè tôi ở dưới thân thể của anh.

Tôi ôm hông anh, anh nằm trên người tôi, phần còn lại của cánh tay đã bị cụt dùng sức chống đỡ, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn tôi nói: "Tiểu Kết, anh sẽ cố gắng."

"Biết biết, em không phải đã nói sao, em tin anh."

Anh cười, ánh mắt dịu dàng, cuối cùng hôn lên môi tôi.

Chúng tôi hôn nhau, thân thể cũng nóng lên. . .

Ban đêm thật đẹp, cùng ở chung một chỗ với Diệp Tư Viễn càng tốt hơn.

Tôi quyết định quên tên khốn Ứng Hạc Minh kia, quên hết tất cả những thứ mà anh ta nói lúc chiều.

Tương lai của chúng tôi nên do tự chúng tôi tới nắm trong tay, chỉ cần chúng tôi đủ kiên định, đủ cố gắng thì tất cả đều sẽ tốt.

Tôi tin tưởng Diệp Tư Viễn, hơn cả tin tưởng chính mình.

Tôi tiếp tục đi làm ở cửa hàng của Ứng Hạc Minh, tôi cảm thấy không cần thiết phải bỏ một công việc tốt chỉ vì một lí do chẳng ra sao.

Chỉ là tôi không muốn tiếp xúc với anh ta, không nói bất kỳ chuyện gì không liên quan đến công việc, anh ta mời tôi ăn cơm hay muốn đưa tôi về nhà, tôi đều một mực từ chối thẳng thừng.

https://thuviensach.vn

Vương Giai Phân hỏi tôi công việc như thế nào, tôi nói cũng tốt, thù lao tạm được.

Cô ấy chắc đã đoán ra Ứng Hạc Minh có chút thích tôi: "Trước đây mình thật sự không biết tình huống này, nhưng mình tin tưởng cậu, ngàn vạn đừng cho Diệp Tư Viễn biết, mình sợ anh ấy đuổi giết mình mất."

Tôi chết cười: "Tư Viễn nhà mình đâu keo kiệt như vậy, anh ấy tự tin lắm, Ứng Hạc Minh vớ vẩn kia sao có thể uy hiếp được anh ấy?"

Vương Giai Phân cười ha ha, gật đầu nói: "Aizz, mình đợi uống rượu mừng của cậu và Diệp Tư Viễn lâu rồi đấy."

"Nói không chừng là mình uống rượu mừng của cậu và Lý Duy trước đấy."

Mặt của cô ấy lập tức đỏ, Haha...! Cô nàng này thật là thú vị.

Thời gian cứ như vậy mà mấy tuần lễ đi qua, một ngày sau khi tan lớp, tôi về đến nhà, phát hiện Diệp Tư Viễn đã về trước, đang ở trong phòng đọc sách lên mạng.

Tôi đi vào, ngoài ý muốn phát hiện anh đang vào trang web của hàng của Ứng Hạc Minh xem mấy tấm ảnh của tôi.

"Ấy ấy ấy! Đừng xem đừng xem!" Tôi xông tới luống cuống lấy tay che màn hình, lại không che được một tấm ảnh của mình.

Trong ảnh tôi đang ngây ngô cười, vẻ mặt ngây thơ nhưng… thật sự là tôi không muốn anh nhìn mấy tấm ảnh này chút nào cả.

Diệp Tư Viễn bật cười, anh hạ chân phải để xuống, giật giật bả vai, nói: "Tiểu Kết, đến ngồi trên đùi anh."

https://thuviensach.vn

Tôi nghiêng người ngồi xuống, tay phải cầm con chuột, kéo chuột đến hết trang nhìn ảnh mình chụp, mặt đỏ bừng lên.

Tôi nói: "Anh đừng xem mấy cái này, nhìn thì đẹp nhưng trên thực tế chất lượng kém rất nhiều, đều là vải sợi, còn mỏng muốn chết, một cái áo len mà 30 tệ, cũng không biết là loại gì."

Diệp Tư Viễn nhìn màn hình: "Áo quần trong tiệm của anh ta đều là bắt chước các nhãn hiệu của Nhật Hàn một chút. Có mấy kiểu mới đều là style của Nhật Bản thịnh hành mấy năm trước."

Diệp Tư Viễn vẫn luôn quan tâm đến tin tức thời trang quốc tế, anh đọc nhiều tờ Fashion Magazine của nước ngoài và xem kĩ kiểu dáng qua video.

Tôi ôm cổ anh: "Lúc nào anh thiết kế cho em một bộ áo quần để em xem tài nghệ của anh ra sao."

Anh cười một tiếng: "Em không thấy cái hộp trên bàn ăn kia sao?"

"Hả?" Tôi nhảy xuống, "Cái hộp? Cho em?"

Anh gật đầu mỉm cười, "Ừm."

Tôi chạy đến phòng bếp, trên bàn ăn đúng là có một hộp lớn màu xanh đen.

Tôi cẩn thận mở ra.

Bên trong là một cái áo khoác màu cam.

Tôi cầm lên xem, chất liệu là vải sợi tổng hợp, áo có hai hàng cúc, cổ áo rất lớn che đến bả vai, túi áo viền ren cùng màu trông rất bắt mắt.

Rất đơn giản như một bộ áo quần bình thường nhưng xem đi xem lại vẫn không biết là nhãn hiệu nào.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn đi đến mỉm cười: "Thích không? Mặc vào thử xem."

Tôi mặc vào, phát hiện chỗ nào cũng vừa vặn, giống như cái áo này là vì tôi mà được may ra vậy.

Tôi chạy vào phòng ngủ, ngắm mình trong gương, màu cam nhìn thật ấm áp, tôn lên làn da trắng.

Tôi vui vẻ nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, nở nụ cười rạng rỡ hỏi anh: "Thật là đẹp, anh mua ở đâu vậy?"

"Em không phải muốn anh thiết kế cho em một bộ áo quần sao? Cái áo này. . . là anh thiết kế, tự tay may, dĩ nhiên công nhân trong xưởng cũng có giúp anh, dù sao anh cũng không có tay, có vài chỗ làm không được. Nhưng mà loại vải này rất đẹp, anh phải chọn chọn rất lâu đấy."

". . ." Tôi sững sờ nhìn anh.

"Anh làm khi về nhà vào dịp lễ Quốc Khánh, Tiểu Kết. . . Sinh nhật vui vẻ." Anh dịu dàng nhìn tôi, trên mặt còn có chút ngượng ngùng.

Tôi lúc này mới phản ứng kịp, đầu tháng 11, tôi tròn 19 tuổi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Dũng Khí Và Sức Mạnh

Vài ngày sau, tôi mặc chiếc áo khoác tình yêu đến nơi chụp ảnh.

Ứng Hạc Minh nhìn thấy tôi thì cẩn thận đánh giá quần áo trên người tôi rồi hỏi "Áo nhìn rất đẹp, nhãn hiệu gì vậy? Mua chỗ nào thế?"

Tôi nói: "Toàn cầu chỉ có một cái, bạn trai thiết kế cho tôi."

Tuy giọng điệu tôi lạnh nhưng lại không che giấu được sự tự hào, ở trước mặt Ứng Hạc Minh, tôi muốn chứng minh cho anh ta thấy rằng Diệp Tư Viễn của tôi là một người vô cùng tốt.

Anh ta sửng sốt, lại cúi đầu nhìn tôi nói: "Như thế này, lúc em chụp ảnh, áo có thể để cho tôi nghiên cứu một chút không?"

"Không được!" Tôi không chút suy nghĩ trả lời ngay, "Ứng Hạc Minh, nếu anh dám có ý đồ với cái áo của tôi, cho dù tôi táng gia bại sản đi chăng nữa thì tôi cũng muốn đi kiện chết anh!"

Anh ta giọng điệu hung tợn của tôi làm cho hoảng sợ, cười cười nói: "Được rồi được rồi, tôi chỉ thuận miệng nói thôi, em yên tâm, tôi sẽ không động vào nó."

Ở phòng thay quần áo, lúc thay đồ, tôi còn lo lắng, lưu ý nơi cất quần áo, nhớ kĩ ở trong lòng mới đi ra ngoài chụp ảnh.

Chụp cả một ngày, cuối cùng khi tôi thay lại quần áo của mình thì phát hiện không có ai động vào nó.

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy vui mừng, xem ra Ứng Hạc Minh coi như là một người có chừng mực, không dám gây chuyện với tôi.

Từ khi bắt đầu làm người mẫu cho cửa hàng của Ứng Hạc Minh, tôi liền nghỉ việc ở siêu thị.

Cứ như vậy, vào cuối tuần, tôi có thể có cả một ngày rảnh rỗi, có thể có nhiều thời gian hơn ở cùng với Diệp Tư Viễn. Anh rất vui vẻ.

Sáng sớm chủ nhật, chúng tôi sẽ ngủ đến khi muốn khi nào dậy thì dậy, thức dậy thì ăn cơm trưa sớm, tôi sẽ làm một vài công việc nhà, giặt quần áo của hai ba ngày dồn lại, Diệp Tư Viễn sẽ cùng tôi giặt, ở sân thượng đánh đánh chà chà.

Làm xong thì chúng tôi thay quần áo ra ngoài đi dạo một vòng, hưởng thụ buổi hẹn hò cuối tuần vào buổi chiều mà trước đây rất khó để thực hiện.

Chúng tôi sẽ đi dạo chợ, siêu thị, xem phim, đôi khi cũng đi đến vài cái công viên ở thành phố H.

Chúng tôi ngồi trên chiếc ghế ở công viên, trước mặt là hồ Thiên Hạ nổi tiếng của thành phố H, phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp của mùa đông, một câu cũng không nói, cảm giác vô cùng ấm áp.

Tôi sẽ nằm xuống đem đầu đặt lên đùi anh, ngẩng mặt để anh đút cam cho tôi ăn.

Cam chua, anh sẽ nheo mày, tặng cho tôi một gương mặt nhăn nhó.

Tôi nhìn anh, ánh mặt trời làm tôi chói mắt, chỉ có thể nhìn thấy trong mắt anh đầy sự dịu dàng.

Lúc đó tôi sẽ nhịn không được níu cổ áo anh để anh khom người xuống, sau đó hôn lên môi anh. Trong miệng anh còn lưu lại vị vừa chua vừa hơi

https://thuviensach.vn

ngọt của cam, ta liếm liếm khóe miệng, cảm thấy đó thật sự là một hương vị tuyệt vời.

Có lần, tôi còn quấn lấy Diệp Tư Viễn đòi anh ta phải chơi đạp thuyền, lúc tôi bước lên thuyền thì thuyền lập tức liền lắc lư, tôi đứng vững rồi xoay người về phía anh vươn tay ra. Anh nhảy lên thuyền, người đung đưa qua lại làm anh hoảng hốt, tôi ôm thắt lưng anh cùng anh ngồi ở trên chiếc ghế trong thuyền.

Trên người chúng tôi đều mặc áo phao màu cam, để cho tiện, tôi không lấy hai tay áo của anh ra ngoài, cả nửa người anh đều là màu cam, tôi nhìn anh, cảm thấy anh tựa như một quả cam lớn, không nhịn được liền cười.

Chúng tôi dựa vào thành ghế, cùng nhau đạp bàn đạp, chiếc thuyền nhỏ dập dềnh trên mặt hồ.

Tôi điều khiển tay lái, cùng anh ngắm nhìn cảnh sắc bên hồ.

Đã là mùa đông, lá trên cây đã rụng gần hết, trên đường xe cộ tấp nập, lại ít có người đi bộ trên đường.

Đó là một con đường rất lãng mạn, đường bên kia có thật nhiều căn gác nhỏ mang phong cách châu Âu, hoặc là tường trắng ngói đen, Trung Tây phối hợp, giống như có thể làm người ta cảm nhận được thời gian như lắng đọng lại.

Khi vừa tới thành phố H, Uyển Tâm từng dẫn tôi tới con đường này tản bộ, khi đó là mùa hè, cây ngô đồng cao hơn đỉnh đầu, bên hồ còn có thảm sen thơm mát.

Uyển Tâm nói cho tôi biết thành phố này bốn mùa rõ ràng, cái hồ này, con đường này, ở từng mùa đều có vẻ đẹp khác biệt.

https://thuviensach.vn

Từ đó, tôi liền yêu thành phố này, nơi này không khí trong lành, cuộc sống cũng không tấp nập như những nơi khác.

Tôi đã từng nghĩ, sau khi tốt nghiệp, sẽ ở lại chỗ này, tôi cũng không lưu luyến cái nhà chưa từng mang đến cho tôi cảm giác ấm áp.

Ở nhà, đối với ba và dì mà nói, tôi vĩnh viễn là người thừa ra, chỉ có Trần Dạ, là người duy nhất mà tôi quan tâm.

Tôi suy nghĩ miên man, trong không khí an tĩnh như vậy, đột nhiên lòng rạo rực.

Tôi hỏi người bên cạnh: "Tư Viễn, tương lai anh sẽ ở thành phố nào làm việc và sinh sống?"

Anh nghiêng đầu lại nhìn tôi: "Còn chưa biết."

"Anh sẽ về thành phố D sao?" Đó là nhà của anh.

Anh cười lên, hỏi: "Sao vậy? Em không phải là nói là tốt nghiệp xong sẽ cùng anh trở về sao?"

Tôi cũng cười: "Vốn là em định ở lại nơi này, nhưng nếu như anh phải trở về thành phố D, em nhất định sẽ theo anh."

"Em thích nơi này sao?"

"Vâng! Anh không thích sao?"

"Thích." Anh cười cười, "Anh gặp em ở thành phố này đương nhiên là thích nó rồi."

"Ha ha ha ha, nghe buồn nôn quá." Tôi đưa tay đẩy bả vai anh một cái.

https://thuviensach.vn

Im lặng một lúc, một lát sau tôi hỏi anh: "Tư Viễn, thành phố D là một nơi như thế nào?"

Anh ngẩng đầu suy nghĩ một chút rồi nói: "Thành phố D không lớn, cũng không đẹp lắm, nhưng kinh tế rất phát triển."

"Em có thể tìm được việc không?"

"Sao lại không? Ở đó có rất nhiều công ty quảng cáo, em hướng ngoại như vậy, tìm việc làm rất dễ dàng."

"Vậy chúng tôi tương lai sẽ ở đó hả?"

Tôi bắt đầu nghĩ, "Chúng ta sẽ có một căn nhà nhỏ của mình, đừng có lớn như căn hộ bây giờ, rộng quá để cũng chẳng làm gì, rất vô ích, chùi dọn lại mệt nữa. Sau đó, ban ngày chúng ta đi làm, khuya về nhà, cùng ăn cơm, cùng xem ti vi, còn có. . . chúng ta sinh một đứa bé, hai đứa cũng được."

"Bạn học Trần Kết à, nước miếng của em muốn chảy xuống rồi kìa." Diệp Tư Viễn bật cười.

Tôi nhìn anh, phát hiện ánh mắt anh đang nhìn về phía xa, hình như cũng đang khát khao một tương lai tốt đẹp.

Tôi nghĩ đến chuyện Ứng Hạc Minh đã nói, anh ta nói tôi còn không có can đảm đem chuyện chúng tôi nói người trong nhà biết.

Tôi nói với Diệp Tư Viễn: "Tư Viễn, kì nghỉ đông tới đây, về nhà em sẽ nói chuyện của chúng ta với ba."

"Hả?" Anh nghiêng đầu lại nhìn tôi.

"Em sẽ nói với ba, em sẽ. . . nói cho ba biết hoàn cảnh của anh, em không muốn lừa gạt ông ấy."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của anh trầm xuống, cúi đầu nói: "Thật ra thì không cần nói sớm như vậy đâu, nếu như em còn chưa chuẩn bị sẵn sàng thì nói muộn một chút cũng không sao, thời gian vẫn còn dài mà."

"Không." Tôi nhìn anh, " Tư Viễn, em không sợ cái gì cả."

Tôi thấy được nụ cười từ trong ánh mắt của anh, anh gật đầu: "Tiểu Kết, anh cũng không sợ."

Tôi cười lên, lúc này cách kì nghỉ đông không tới một tháng.

Lễ Giáng Sinh thì tôi cùng Diệp Tư Viễn hẹn Uyển Tâm, Lưu Nhất Phong cùng Phùng Tiếu Hải cùng đi KTV ca hát, chúng tôi say sưa suốt cả đêm, lúc trời gần sáng mới chịu về nhà.

Ngủ một giấc cho đến chiều, tôi mở mắt thì phát hiện bên gối có một cái hộp gỗ nhỏ màu đen.

Tôi bật người dậy, đầu tóc bù xù, nhanh tay mở hộp ra, bên trong là một đôi khuyên tai rất đẹp.

Tôi nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn nằm bên cạnh, anh đã tỉnh, đang nghiêng người nhìn tôi.

"Quà giáng sinh sao?" Tôi hỏi anh.

"Đúng vậy." Anh ngồi dậy gật đầu một cái, "Anh thấy em có lỗ tai, nhưng vẫn không thấy em đeo khuyên tai."

"À. . ."

Tôi sờ sờ lỗ tai của mình, thật ra thì tôi không có khuyên tai gì, nhiều nhất là mua một đôi 10 tệ ở mấy cửa hàng vỉa hè rồi đeo cho vui thôi.

"Tiểu Kết, anh giúp em mang nhé?" Anh thấp giọng nói.

https://thuviensach.vn

Tôi có chút xấu hổ: "Em đi trước đánh răng rửa mặt trước đã, anh chờ em một lát."

"Được."

Khi tôi trở lại phòng ngủ thì thấy Diệp Tư Viễn cũng đang đánh răng.

Anh ngồi trên ghế cao, hai chân đặt hai bên, chân phải kẹp bàn chãi đánh răng, miệng đầy bọt, hai cái tay áo trống rỗng rủ xuống ở hai bên người.

Tôi chắp hai tay sau lưng, đi tới bên cạnh anh, đột nhiên đưa ra một túi lớn trước mặt anh, lớn tiếng nói: "Đây đây đây! Quà giáng sinh!"

Anh bị tôi làm cho hoảng sợ, vội vàng để bàn chãi đánh răng xuống, kẹp cái ly súc miệng, rửa chân rồi lấy sữa rửa mặt đổ lên lòng bàn chân phải, vội vàng rửa mặt, cuối cùng ngẩng đầu: "Cái gì vậy?"

Tôi đem mấy thứ trong túi ra cho anh xem: "Sữa rửa mặt, nước cạo râu, còn có kem dưỡng da, nguyên bộ! Dĩ nhiên không thiếu được dao cạo râu rồi!"

Tôi đắc ý giơ dao cạo râu kiểu mới nhất cho anh nhìn.

Quen anh gần một năm, anh tặng tôi rất nhiều quà, còn tôi thì chưa bao giờ đáp lễ anh, tôi hi vọng anh có thể thích.

Anh nhìn tôi mím môi nói: "Dao cạo anh đều dùng loại chạy bằng điện."

"Aizz! Em thấy dùng dao cạo bằng điện không tốt lắm nên mới mua loại cầm tay. Cái này tay cầm nhỏ, anh cầm càng dễ hơn mà." Tôi bĩu môi, đã tỉ mỉ chọn quà tặng cho anh mà anh lại ghét bỏ.

Diệp Tư Viễn cười một tiếng, lắc đầu mà nói: "Không phải vậy, là bởi vì mấy năm trước, anh vừa mới bắt đầu học cạo râu, khi đó chân còn chưa có lanh lẹ như vậy, dùng không được tốt lắm, còn cạo rách mặt, sau đó mới bắt

https://thuviensach.vn

đầu dùng loại chạy bằng điện, chạy bằng điện mặc dù không quá tốt nhưng tương đối an toàn."

Tôi ngây ngẩn cả người, cúi đầu nhìn mình mấy thứ trong tay, không biết phải làm thế nào cho phải.

"Vậy. . . vậy làm sao bây giờ? Những thứ này y cũng không đắt, trả lại cũng không hay cho lắm, nếu anh không thích, nếu không. . . thì em đi đưa cho Lưu Nhất Phong hoặc Phùng Tiếu Hải dùng cũng được."

"Ai nói anh không thích, đây là quà em tặng cho anh, sao có thể đưa cho người khác được."

Nói rồi Diệp Tư Viễn đưa chân phải đưa đến trước mặt tôi, "Đưa cho anh đi."

Tôi cẩn thận đặt dao cạo râu tới chân anh, anh co chân trái lên, bắp chân phải đặt trên đầu gối chân trái, đưa dao cạo râu đến cằm.

Anh nói: "Hiện tại dùng chân đã càng ngày càng linh hoạt nên có thể dùng được."

Tôi đột nhiên nói: "Tư Viễn, em giúp anh cạo."

"Em?" Anh nhìn tôi nháy nháy mắt, "Em cạo sao?"

"Thử một chút, anh dạy cho em, dù sao anh cũng mới rửa mặt xong."

Nói xong, không đợi anh trả lời tôi liền cầm dao cạo lên.

Anh sợ hết hồn, vội vàng ngậm miệng, xung quanh bờ môi anh lập tức có một đống bọt màu trắng.

Anh chớp mắt nhìn tôi, không dám nói chuyện.

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy lưỡi dao đụng phải gương mặt anh thì càng ngày càng vui vẻ, tay cũng không biết nặng nhẹ.

Quét đến cạnh môi anh thì anh đột nhiên nhăn mày lại, "Ưm" một tiếng, tôi hoảng hốt, lấy tay lau bọt!

Bờ môi của anh có một vết xước nhỏ, máu đỏ tươi lập tức rỉ ra.

"Ôi!" Tôi vội vàng cầm khăn ướt giúp anh lau mặt, anh cũng cúi người xuống, đưa mặt tới vòi nước, chân phải chà chà khoé môi.

Áo ngủ anh bị ướt một mảnh ở vạt áo trước, hai chúng tôi trừng mắt nhìn đối phương, rốt cuộc cùng nhau bật cười.

"Đau không?" Tôi vuốt vết thương trên môi anh, máu đã hết chảy.

Anh nhìn tôi, nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

"Thật xin lỗi, em đúng là ngốc mà." Tôi ảo não bĩu môi.

Diệp Tư Viễn cười: "Không có gì, Tiểu Kết, em còn chưa đeo khuyên tai đấy."

"A! Phải ha, anh cũng đừng báo thù như thế chứ, nếu đeo vào bị chảy máu, em sẽ không tha cho anh đâu."

Anh bị bộ dạng nghiêm trang của tôi chọc cho cười lớn.

Chúng tôi trở lại phòng ngủ, tôi ngồi ở trên giường, Diệp Tư Viễn ngồi ở bên cạnh tôi, tôi không biết anh làm thế nào để đeo khuyên tai cho tôi.

Sau đó mới biết là anh dùng miệng.

Anh dùng chân đem cái hộp nhỏ tới trước mặt mình, ngón chân gắp lên cái hộp lên, sau đó dùng răng nhẹ cắn một cái khuyên tai.

https://thuviensach.vn

Môi lưỡi anh điều chỉnh cái khuyên, rồi nghiêng người sang bên phải tôi.

Tôi đã lâu không mang khuyên tai rồi nên lỗ tai có chút dính chặt, chỉ cảm thấy lỗ tai và mặt đều ngứa, chóp mũi anh chạm vào mặt tôi, cùng với hơi thở thơm mát phả vào tai khiến người tôi run nhẹ.

Anh đeo rất cẩn thận, rất dịu dàng, hình như sợ làm tôi đau, sau một lúc, rốt cuộc tôi cũng cảm thấy khuyên tai đang từ từ được xuyên qua tai tôi.

Vậy là một khuyên tai đã được đeo vào.

Anh ngẩng đầu lên, trên trán anh đã lấm tấm mồ hôi, anh cười dịu dàng nói: "Còn một cái nữa!"

Vẻ mặt anh có chút mất tự nhiên, lại tiếp tục cắn một cái khuyên tai khác, dịch người sang bên trái tôi, lại sau một hồi lâu mò mẫm cuối cùng hai cái khuyên tai cũng được đeo vào tai tôi.

Tôi vui vẻ chạy đi soi gương, nhìn hai cái khuyên tai lấp lánh hai bên tai, tôi hỏi Diệp Tư Viễn: "Đây là đá gì?"

"Đá Miêu Nhãn."

"Nó có ý nghĩa gì không?"

"Dũng khí và sức mạnh."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Người Chồng Tốt Và Kẻ Háo Sắc

Edit & Beta: BTD

Diệp Tư Viễn bị cưỡng chế tết Nguyên Đán phải về nhà.

Tôi bấm đốt tay thầm tính toán, cả một nửa tháng anh không về nhà, không trách mẹ anh mỗi ngày đều điện thoại tới thúc giục.

Tôi tò mò hỏi anh: "Nếu tết Nguyên Đán anh không về thì sẽ ra sao?"

Anh tựa lưng vào giường, ngẩng đầu nhìn trần nhà, gằn từng tiếng: "Thì mẹ anh nhất định sẽ tới đây."

"Trước đây mẹ anh có nói là muốn tới đây không?"

"Có. Hầu như mỗi một lần gọi điện thoại đều nói."

"..." Tôi làm vẻ mặt đau khổ nói, "Vậy anh nhanh đi về đi, có người con trai nao như anh sao."

Diệp Tư viễn quay đầu nhìn ta cười: "Mẹ anh nói anh có vợ liền quên mẹ, anh cảm thấy rất đúng."

“Anh có xấu hổ hay không vậy.” Tôi đặt đầu lên vai anh, rồi nhẹ nhàng dựa vào người anh.

Anh lấy cằm cọ cọ lện đỉnh đầu tôi rồi nói nói: “Anh đã nói với chú Tào là sáng mồng một qua đón anh về.”

https://thuviensach.vn

“Hả? Vì sao?” Bình thường anh đều về nhà sau ngày nghỉ một ngày.

Anh nhẹ giọng trả lời tôi: “Tiểu Kết, anh muốn cùng em đón năm mới, tết Nguyên Đán không thể nên anh muốn đón tết Dương Lịch cùng em.”

Anh nói điều này làm cho tôi cảm thấy rất ngọt ngào, tôi ôm hông anh, trong lòng vui như đang bay.

Tôi và Diệp Tư Viễn cùng nhau đón năm mới, chúng tôi cũng không ra ngoài đi chơi, giống như những ngày bình thường chỉ ở trong nhà, đương nhiên là tôi có nấu vài món ăn sở trường của mình, thậm chí còn làm cả bít tết.

Bít tết rất thơm, Diệp Tư Viễn ngửi mùi liền nhanh chân bước vào bếp, nhìn tôi đang cầm đôi đũa, một bên nhìn hướng dẫn, một bên thì đảo cái chảo trên bếp.

Anh đứng ở bên cạnh nhìn, vẫn không nói gì.

Tôi hỏi anh: “Làm sao vậy?”

“Bít tết?” Anh ta nở nụ cười rồi nói, “Sao lại nghĩ đến món này?”

“Chúng ta còn chưa ăn cơm Tây, siêu thị có bán cái này, nhìn rất đơn giản, nên em mua về nấu thử.”

“Tiểu Kết…” Anh do dự một chút rồi mới chịu nói ra “Anh biết dùng dao nĩa nhưng bàn ăn nhà chúng ta hơi cao, nếu phải để cả hai chân lên bàn anh nghĩ sẽ không được đẹp cho lắm.”

Tôi dừng tay một chút, quay đầu cười với anh rồi nói: “Thứ nhất là chỉ có hai chúng ta ăn cơm với nhau, anh cần gì phải quan tâm đẹp hay không đẹp, chỉ cần biết ăn ngon hay không ngon là được rồi, làm gì phải để ý này nọ. Thứ hai ai nói ăn bít tết phải sử dụng cả hai tay cùng lúc đâu?”

https://thuviensach.vn

Anh sững người: “Miếng thịt to như vậy anh phải cầm đũa ăn thế nào?”

“Aizzz! Anh cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, em đảm bảo sẽ cho anh ăn no căng bụng, được chưa?”

Nói rồi tôi đẩy anh ra khỏi bếp, “Xem ti vi đi, nếu không thích có thể dọn chén đũa, lập tức có cơm ăn ngay.”

Anh lập tức rửa sạch chân rồi bắt đầu dọn bát đũa lên bàn.

Tôi lợi dụng thời gian rảnh liếc anh một cái, nhìn thấy anh đang tựa lưng trên ghế, hai cái chân nâng chén, đem mọi thứ trên bàn thu dọn bỏ vào xe đẩy, còn tỉ mỉ sắp xếp.

Lúc này anh hơi hơi cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc, tôi lại cảm thấy rất thư thái.

Hiện tại, Diệp Tư Viễn có thể làm vài việc nhà đơn giản, khi nào làm những việc anh có thể làm tôi sẽ gọi anh, tuy rằng việc này tôi chỉ nhẹ nhàng làm vài giây là xong trong khi để anh làm thậm chí còn lâu hơn, nhưng tôi biết rằng anh rất muốn được làm, vì khi đó anh mới cảm thấy rằng mình là một người bình thường chứ không hề vô dụng, anh rất vui khi giúp được tôi.

Khi chúng tôi vừa mới bắt đầu ở chung, tôi làm việc rất vất vả, luôn muốn ôm đồm việc nhà.

Nhưng mà phòng ốc căn hộ này của anh quá lớn, tôi thường sẽ cảm thấy lực bất tòng tâm, tôi cũng biết trong lòng anh không dễ chịu chút nào.

Anh cũng không nguyện ý để tôi như bảo mẫu của anh, đặc biệt là trải qua lần cãi vả vào ngày sinh nhật anh, tôi hiểu được rằng chúng tôi là người yêu của nhau cho nên phải bình đẳng.

https://thuviensach.vn

Tôi không thể dùng suy nghĩ của mình để phỏng đoán Diệp Tư Viễn, tôi cũng không thể so đo với anh khi chúng tôi đang ở chung.

Có một số việc, bởi vì thân thể của anh mà anh vĩnh viễn không thể có cách nào làm được. Nhưng anh không thể làm thì không đồng nghĩa với việc anh yên tâm thoải mái, tôi nghĩ thật lâu rốt cuộc hiểu rõ, khi cùng anh ở chung, tôi tuyệt đối không thể chỉ cho mà tôi còn phải nhận.

Tôi cảm thấy trong tư tưởng của Diệp Tư Viễn, đầu tiên, anh là một người đàn ông 22 tuổi, ngoại trừ việc không có hai cánh tay thì anh rất khỏe mạnh; tiếp theo, anh là một người bạn trai, cho dù không có thân thể toàn vẹn nhưng anh vẫn có thể thực hiện nghĩa vụ chăm sóc bảo vệ tôi.

Anh vẫn là một người tàn tật nhưng anh ở trước mặt tôi sẽ không cần ngụy trang, cho phép tôi giúp anh làm chuyện mà anh không làm được.

Suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, tôi càng thản nhiên, thậm chí có lúc bảo anh đi lau sàn nhà, lau đồ đạc, giặt quần áo, anh cũng không từ chối mà luôn luôn mỉm cười gật đầu, còn làm ra vẻ mãn nguyện thích thú mà nghiêm túc đi hoàn thành những việc tôi giao phó cho anh.

Có một lần tôi đổ lười, nằm dài trên ghế sofa xem ti vi, gọi Diệp Tư Viễn đi rửa chén, vốn là tôi chỉ muốn đùa anh thôi nhưng anh lại không nói hai lời liền hấp ta hấp tấp chạy đến phòng bếp.

Sau nửa tiếng anh mới trở lại ngồi bên cạnh tôi, cười nói: "Em có muốn đi kiểm tra một chút không?"

Tôi gật đầu vui vẻ chạy đi kiểm tra, trong phòng bếp, mặt bàn được lau chùi rất sạch sẽ, trong bồn rửa cũng vậy, chén bát được xếp ngăn nắp trên giá, trên sàn nhà một ít giọt nước cũng không có.

Tôi vui vẻ nói: "100 điểm! Diệp Tư Viễn, anh rất có tiềm năng trở thành một người chồng tốt!"

https://thuviensach.vn

Anh có chút xấu hổ, cúi đầu cười nói: "Tiểu Kết, thật ra anh sẽ còn làm được rất nhiều việc, về sau việc nhà chúng ta cùng làm với nhau, em đừng có dành làm một mình, có được không?"

"Đương nhiên là được rồi!" Tôi vỗ tay cười, "Anh thật biết nghe lời! Đi xem ti vi thôi, em bóc hạt dẻ cho anh ăn, coi như là phần thưởng!"

"Hạt dẻ hả. . ." Anh giương mắt lên nhìn tôi, ánh mắt đột nhiên dịu dàng, người cũng xông tới, anh đè tôi vào vách tường, cúi người xuống hôn gò má và cổ tôi, cuối cùng nụ hôn của anh dừng lại ở xương quai xanh.

Anh tỉ mỉ liên tục hôn xương quai xanh tôi, thậm chí còn dùng răng nhẹ nhàng cắn, tôi dần dần thở gấp, chỉ nghe thấy anh nói: "Anh không muốn ăn hạt dẻ, đổi lại phần thưởng đi, anh muốn ăn em. . ."

Ừm. . .

Thật ra thì anh cũng rất có tiềm năng trở thành một kẻ háo sắc điển hình.

Tôi đứng ở cửa phòng bếp ngốc nghếch cười, cho đến khi Diệp Tư Viễn gọi đầu óc tôi mới từ nơi nào đó trở lại: "Tiểu Kết, em ngẩn người cái gì vậy? Bò bít tết của em sẽ bị cháy khét đấy."

Tôi la to một tiếng rồi chạy vào xem, mới nhớ lại là mình đang chuẩn bị ăn bữa tối đón năm mới!

Tôi dọn các món ăn lên bàn, cuối cùng bưng lên hai dĩa bò bít tết, bên cạnh còn xếp mấy miếng rau xà lách và mấy lát cà chua thành hình trái tim.

Tôi đốt nến, mở ra một chai bia: "Bia thay rượu, cũng miễn cưỡng coi đây là bữa tối dưới ánh nến đi."

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn dĩa bò bít tết trước mặt, phát hiện chỉ có một cái nĩa bên cạnh.

https://thuviensach.vn

"Dao đâu?" Anh khó hiểu hỏi tôi.

Tôi cười cười, bưng dĩa của anh sang bên mình rồi lấy dao nĩa từ từ cắt miếng thịt bò thành từng phần nhỏ, sau khi cắt xong tôi lại đem dĩa thịt bò đặt trước mặt anh, cười nói: "Ăn đi! Nếm thử mùi vị như thế nào."

Anh thật lâu cũng không ngẩng đầu lên, tôi nhìn anh từ từ nhấc chân phải lên đặt trên mặt bàn, người nghiêng về phía trước, ngón chân kẹp nĩa gắp một miếng bò bít tết bỏ vào miệng, anh nhỏ giọng nói: "Ngon lắm. Tiểu Kết, cám ơn em."

Tôi cũng không biết mình làm rốt cuộc có thích hợp hay không, có thể làm anh bị thương tổn hay không, chỉ là khi chỉ có hai người chúng tôi, tôi thật sự không cảm thấy được Diệp Tư Viễn đang che dấu cái gì.

Giống như bản thân anh không tự che dù được nhưng lại chấp nhận đội mưa vì phải đưa ô cho tôi.

Anh cũng sẽ không cự tuyệt tôi che dù giúp anh, dù cho tôi chỉ có thể che cho anh một chút.

0 giờ

Tiếng chuông vang lên.

Còn chúng tôi thi đang nằm trên giường hôn nhau.

Ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng pháo hoa, nhắc chúng tôi năm mới đã đến.

Tôi ôm Diệp Tư Viễn, điên cuồng hôn anh thay lời chúc mừng năm mới, mà anh cũng đáp lại rất nhiệt tình và dịu dàng.

Nửa tháng nữa sẽ đến kì nghỉ đông, tôi và anh đều biết thời gian ngọt ngào của chúng tôi lại phải bị cắt đứt.

https://thuviensach.vn

Tôi thật sự không muốn phải xa anh, một ngày cũng không muốn, một giờ cũng không muốn, một phút một giây đồng hồ cũng không muốn.

Diệp Tư Viễn nói tốt nghiệp chúng tôi liền kết hôn, hiện tại tôi cảm thấy đó thật ra thì cũng là một ý tốt.

Ngày nghỉ tết Nguyên Đán, Vương Giai phân mời tôi đến nhà cô ấy chơi.

Đây là tôi lần đầu tiên đến nhà cô ấy. Nhà cô ấy ở trung tâm thành phố H, một toà nhà cao tầng 90 mét vuông, ba phòng ngủ một phòng khách, được trang hoàng rất trang nhã.

Tôi gặp ba mẹ của cô ấy, họ đều là những người hoà ái, luôn dùng lời nhỏ nhẹ để nói chuyện.

Chỉ là như vậy thôi nhưng tôi lại có chút hâm mộ Vương Giai Phân, không khí gia đình như vậy tôi từ nhỏ đã khao khát, chỉ là chưa bao giờ được trải qua.

Cái mà tôi quen thuộc chính là sự ồn ào trong nhà, lã những cuộc cãi vả của ba và dì xinh đẹp, còn có mẹ Uyển Tâm trang điểm diêm dúa lòe loẹt.

Lúc này, tôi nhớ tới Diệp Tư Viễn, tôi không biết gia đình Diệp Tư Viễn như thế nào, nghe anh nói mẹ của anh rất tốt, mẹ là một người rất quan trọng đối với anh. Ba của anh cũng là một người trầm ổn, có chút hài hước, Diệp Tư Viêm cũng rất thông minh hiểu chuyện, tóm lại là một gia đình hạnh phúc, anh em hoà thuận, cha mẹ đều mạnh khỏe.

Tôi xem ảnh của Vương Giai Phân từ nhỏ đến lớn, lại cùng cô ấy tùy ý hàn huyên vài chuyện, tiểu cô nương đột nhiên có chút không được tự nhiên, bộ dáng muốn nói mà cũng không muốn nói.

Tôi kỳ quái hỏi cô ấy: "Làm sao vậy?"

https://thuviensach.vn

Cô ấy tiến tới bên cạnh tôi, nhỏ giọng vào tai tôi: "Ừm. . . Mình cùng Lý Duy, đêm Giáng sinh chúng mình. . . cái kia."

"À…" Tôi sợ hết hồn, ngay sau đó liền cười ha hả, "Cậu… Cảm giác như thế nào?"

"Sao cậu lưu manh như vậy!" Vương Giai Phân mặt đỏ bừng.

"Hắc hắc, nói một chút, có cái gì xấu hổ đâu." Tôi trêu cô ấy.

"Rất đau, đau cả mấy ngày đấy." Cô ấy nhỏ giọng nói.

"Aizzz thật khó lường, vậy là cuối cùng cậu và Lý Duy cũng đã xác định rồi, chúc mừng chúc mừng."

Tôi thật lòng vui mừng cho cô ấy, Vương Giai Phân cũng không phải là người dễ dàng động lòng, cô ấy chịu gật đầu trong chuyện này cũng chứng minh cô ấy đã thật sự hạ quyết tâm.

"Ừm, mình cảm thấy anh ấy cũng không tệ lắm." Cô ấy nhìn tôi, một lát sau nói tiếp, "Tiểu Kết, Lý Duy bảo mình sau tết sang nhà anh ấy chơi, cậu thử nói là mình có nên đi hay không?"

"Sau tết?" Hai người bọn họ đều là người địa phương, ở cũng rất gần nhau.

Tôi nghĩ nghĩ rồi trả lời, "Có sớm quá không?"

"Mình cũng cảm thấy như vậy, mình chỉ mới quen anh ấy một học kỳ thôi, anh ấy gấp gáp như thế làm gì."

"Diệp Tư Viễn nhà mình cũng như vậy thôi, trước đó còn nói mình về nhà với anh ấy vào ngày Quốc Khánh."

"Sao cậu không đi?"

https://thuviensach.vn

"Mình cảm thấy quá sớm, cậu thử nói xem, hai tụi mình gặp phải người con trai gì, giống như là tìm không ra bạn gái ấy, mới ít tuổi như vậy đã muốn dẫn bạn gái về nhà." Nghĩ đến vẻ mặt thất vọng của Diệp Tư Viễn khi bị tôi từ chối, tôi liền nở nụ cười.

"Đúng vậy, cho nên mình cũng không muốn đi, ba mẹ còn chưa biết mình đã có bạn trai đấy."

"Cậu định khi nào mới nói với họ?"

"Không biết, chưa nghĩ, mình cảm thấy còn sớm, sớm nhất cũng phải đợi đến khi Lý Duy đi thực tập mới nói."

"Vậy sao cậu còn cùng với Lý Duy… cái đó… sớm như vậy?" Tôi cười xấu xa hỏi Vương Giai Phân.

"Trần Kết, cậu có học qua một câu thành ngữ, gọi là chó chê mèo lắm long chưa?" Cô ấy liếc mắt nhìn tôi.

"Cậu có thể so với mình sao?" Tôi ngẩng đầu nói, "Kì nghỉ đông tới mình sẽ nói ba nói rồi, mình cùng Diệp Tư Viễn cũng đã xác định chắc chắn."

"Cậu đọc Quỳnh Dao nhiều nha? Còn xác định chắc chắn." Vương Giai Phân giả giọng tôi, còn nói, "Vậy cậu có nói cho ba cậu biết… Diệp Tư Viễn… anh ấy… không có. . . thân thể của anh ấy. . .?"

Tôi nghĩ nghĩ rồi nói: "Sẽ phải nói, chẳng qua mình đã chuẩn bị tư tưởng phòng trường hợp xấu nhất rồi."

"À? Là cái gì?" Cô ấy trừng to mắt nhìn tôi.

"Nếu ba mình không đồng ý, tốt nghiệp xong mình liền cùng Diệp Tư Viễn bỏ trốn! Đi theo anh ấy về nhà!"

https://thuviensach.vn

Vương Giai Phân choáng váng, cô ấy thở dài lắc đầu mà nói: "Tiểu Kết, cậu nghĩ quá đơn giản, nếu cậu đi theo anh ấy như vậy, ở nhà anh ấy cậu sẽ không ngóc đầu lên được, cậu sẽ bị ba mẹ Diệp Tư Viễn coi thường."

Tôi không ngờ cô ấy sẽ nói như vậy: "Thật sao?"

"Thật. Tiểu Kết, cậu phải nhớ là mặc kệ cậu gả cho người nào thì cậu đều có nhà mẹ đẻ. Ba mình từ nhỏ đã dạy mình chỉ có nhà của mình, ba mẹ của mình mới vĩnh viễn sẽ không ghét bỏ mình, sẽ ở bên mình khi mình gục ngã, luôn chào đón mình trở về."

Tôi cười lớn, nói: "Vương Giai Phân, có phải trước kia cậu rất hay bị đá, giống như rất có kinh nghiệm ấy."

Cô ấy nghiêm túc nhìn tôi, nói: "Cậu đừng cười, mình nói thật đấy. Tốt nhất là cậu hãy nghĩ một cách để cho ba cậu tiếp nhận Diệp Tư Viễn, đừng có nghĩ đến việc bỏ trốn ngu xuẩn như thế, bằng không tương lai cậu khóc cũng không có chỗ để về đâu."

Tôi không cười nữa, dần dần im lặng, tôi đã từng rất tự tin nhưng giờ đối mặt với ngày nghỉ đông sắp tới thì bắt đầu cảm thấy đây đúng là một vấn đề rất khó khăn.

Thứ bảy Diệp Tư Viễn về nhà, là mồng tám tháng chạp, một tuần sau khi chúng tôi thi cuối kỳ xong.

Tôi kéo anh đi thành phố H đến một ngôi chùa, hàng năm vào ngày này, trong chùa sẽ nấu cháo phát miễn phí cho mọi người, vừa kỷ niệm ngày tu thành Phật của Thích Ca Mâu Ni, vừa để cho mọi người cử hành một buổi thờ cúng nhỏ.

Diệp Tư Viễn mặc một bộ quần áo màu đen, trước khi đi, tôi đã giúp anh nhét hai tay áo vào trong túi quần, thoạt nhìn thì không ai không nhìn ra anh có cái gì khác thường.

https://thuviensach.vn

Ngôi chùa này bình thường cũng rất náo nhiệt, huống chi là ngày mồng tám tháng chạp, trong chùa chật ních người đi thắp hương cầu phúc và cũng là tới để ăn cháo mồng tám tháng chạp.

Diệp Tư Viễn cũng không kiêng dè khi ra ngoài nữa, nhưng mà tới nơi đông đúc náo nhiệt như thế này thì anh vẫn không quen, tôi nhìn ra được anh có chút khẩn trương. Vì vậy, tôi vẫn luôn đi bên cạnh anh.

Tôi mua một hộp hương, nói với Diệp Tư Viễn: "Chúng ta cùng đi thắp hương đi, anh cúi lạy cũng được."

"Ừm." Anh gật đầu một cái, hỏi tôi, "Em tin những thứ này?"

"Cũng bình thường, nhưng chúng ta đang đứng ở đây, nói không tin thì không hay." Thật ra thì tôi là người theo chủ nghĩa vô thần, tôi chỉ muốn tham gia náo nhiệt một chút thôi.

Diệp Tư Viễn cười lên, lắc đầu: "Anh không sợ, anh không tin, nhưng anh sẽ cúi lạy để Bồ Tát phù hộ em."

"Không tin thì anh cũng đừng nói ra như thế chứ!" Tôi liếc liếc xung quanh, giống như Bồ Tát thật sự có thể nghe thấy.

"Tiểu Kết. . ." Anh muốn nói gì đó nhưng vẫn không mở miệng, lại cười, "Được, không nói, chúng ta đi thắp hương, em cẩn thận một chút, trong chùa nhiều người coi chừng đụng hương của người khác."

Tôi hiểu anh lo lắng cho tôi, có người cầm cả bó hương to đùng như đang cầm ngọn đuốc, trông thật khủng phố.

Tôi gật đầu: "Em sẽ cẩn thận, anh không phải là đang ở bên cạnh em sao, cũng giúp em nhìn luôn."

https://thuviensach.vn

"Được." Anh mím môi cười, cùng tôi nhau bước qua thềm cửa, đi vào bên trong.

Tôi thắp sáu nén hương, mình ba cây, Diệp Tư Viễn ba cây, rồi tôi quỳ gối cung kính giơ hương lên cao lạy mấy cái.

Sau đó, tôi đem hương cắm vào trong lư hương, lại quỳ xuống dập đầu lạy ba cái.

Trong lòng lẩm nhẩm: Bồ Tát đại từ đại bi, Trần Kết cầu ngài, nguyện vọng của tôi cũng không nhiều, chỉ hi vọng mọi người bên cạnh ai cũng khoẻ mạnh hạnh phúc.

Còn có. . . Xin ngài phù hộ cho Diệp Tư Viễn, anh đã chịu nhiều khó khăn, cả đời đều không vẹn toàn, xin ngài bảo hộ cho anh nửa đời sau tự tin kiên cường, hạnh phúc mỹ mãn, bất kể muốn Trần Kết tôi làm cái gì, tôi đều nguyện ý.

Tôi đứng lên, nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, nói: "Anh muốn lạy không?"

Anh gật đầu một cái, ngay sau đó liền quỳ gối xuống, chậm rãi dập đầu, hai ống tay áo vẫn nét trong túi quần khiến cho tư thế dập đầu của anh thoạt nhìn rất kỳ quái, bên cạnh có người tò mò nhìn anh, có lẽ đang suy nghĩ tên tiểu tử này sao lại không có thành ý như vậy, dập đầu cũng không vươn tay ra.

Chỉ có tôi biết anh rất thành tâm.

Diệp Tư Viễn dập đầu lên sàn gỗ, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Anh liên tiếp dập đầu lạy ba cái, sau đó thẳng người nhắm mắt lại, trong miệng nhẩm nhẩm gì đó một lát mới đứng dậy.

"Anh cầu gì thế?" Tôi hỏi anh.

https://thuviensach.vn

"Không nói cho em biết, nếu nói ra thì sẽ không linh."

"Hẹp hòi!"

"Sau này nguyện vọng thực hiện rồi, anh và em lại đến đây để tạ ơn, đến lúc đó anh sẽ nói cho em biết." Anh nháy mắt cười với tôi.

Tôi nói: "Được!" Trong lòng nghĩ ước nguyện của mình, nếu muốn đến đây tạ ơn e là phải đợi đến khi tôi cùng anh đã bảy, tám chục tuổi.

Thắp hương xong, tôi cùng Diệp Tư Viễn đi xếp hàng nhận cháo.

Diệp Tư Viễn nghiêng đầu nhìn xuống bàn để đầy đồ chay cùng đám người chen chúc, anh nói khẽ với tôi: "Tiểu Kết, em nhận một chén ăn đi, anh không ăn."

Tôi lập tức hiểu ý anh, bảo anh dùng chân ăn ở đây anh sẽ không được tự nhiên. Hơn nữa, anh cũng không rửa chân được nên anh sẽ không ăn được.

Tôi nói: "Em nhận một chén, hai chúng ta ăn chung cũng đựơc."

Anh do dự, khép ánh mắt không nói gì, một lúc lâu mới nói: "Có tốt hay không."

"Có cái gì không tốt!" Tôi hất cằm chỉ cách đó không xa có một đôi tình nhân nhỏ, họ cùng nhau ăn chung một chén cháo, tôi nói, "Hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp, anh đến đây không ăn cháo, vậy chúng ta tới để làm gì."

"Anh nhìn em ăn cũng rất vui rồi." Anh cười cười.

"Không có việc gì, nghe em đi, Vương Giai Phân nói chùa này nấu cháo mồng tám tháng chạp ngon nhất thành phố H, cho nên mọi người đến đây nhiều nhất, chúng ta phải đi xa mới tới, dù sao đi chăng nữa cũng phải nếm thử một chút, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Anh lại do dự một lát, rốt cuộc gật đầu một cái, nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Không Biết Lộ Trình

Edit & Beta: BTD

Rốt cuộc đến phiên chúng tôi, tiểu hòa thượng múc cho tôi một chén cháo, lại lấy thêm một cái chén không định múc cho Diệp Tư Viễn.

Tôi nói: “Sư phụ, tôi cùng anh ấy chỉ cần một chén là được, sư phụ có thể múc cho đầy chén được không?”

Tiểu hòa thượng nhìn tôi một cái rồi múc cho đầy chén, tôi vui vẻ bưng chén cháo nóng hổi cùng Diệp Tư Viễn cùng nhau rời khỏi hàng.

Chúng tôi chọn một góc tường, vai kề vai ngồi xuống chiếc ghế ghỗ dài, tôi chỉ lấy một cái muỗng, nhẹ nhàng thổi cháo rồi thử một muỗng.

Cháo rất nóng, đã nấu nhừ đến nhìn không ra nguyên liệu nấu là thứ gì, nhưng mà hương vị quả thật là rất ngon, không quá ngọt, rất hợp khẩu vị của tôi.

Tôi ngẩng đầu phát hiện Diệp Tư Viễn đang tĩnh nhìn tôi, tôi liếm liếm khóe miệng, làm ra bộ dáng thỏa mãn, múc một thìa rồi thổi thổi, đưa tới miệng anh nói: “Nếm thử xem, thật sự rất ngon.”

Anh nhìn xung quanh, cuối cùng há miệng ăn thử một muỗng cháo.

“Thế nào?” Tôi cười hỏi anh.

Anh nuốt xuống, nói: “Cũng được, nhưng hơi ngọt, em cảm thấy rất ngon sao?”

https://thuviensach.vn

“Đúng vậy, anh không thích hả?”

“Vậy em ăn nhiều một chút đi, anh không ăn.”

“Diệp Tư Viễn.” Tôi trừng mắt nhìn anh, “Ăn tiếp 10 muỗng!”

“Thật sự là đủ rồi, anh đã ăn thử rồi mà.”

“10 muỗng.”

“Anh không thường ăn đồ ngọt.”

“10 muỗng.”

“5 muỗng.”

“Được rồi!”

Tôi vừa lòng, lập tức múc một muỗng đầy đưa đến miệng anh, anh nhanh chóng ăn vào.

Anh ngoan ngoãn ăn hết 5 muỗng cháo, thở dài nhẹ nhõm một hơi, vẻ mặt cũng thoải mái hơn.

“Tiểu Kết, em ăn đi, em nếu thích thì ăn nhiều một chút, không đủ chúng ta lại đi xếp hàng, chỉ là anh không có cách nào giúp em cầm cháo nếu không anh liền đi lấy thêm cho em một chén.”

“Anh nghĩ em là heo hả, làm sao có thể ăn nhiều như vậy được.” Tôi lại trừng anh, anh lại nói như vậy tôi không thích nghe chút nào.

Anh biết tâm tư của tôi, chỉ nở nụ cười, không có nói nữa.

Ăn cháo xong, tôi cùng Diệp Tư Viễn tùy ý đi dạo quanh chùa, tôi nhìn thấy trong chùa có chuông cầu may, đánh 3 cái 15 tệ, có không ít người ở đằng kia xếp hàng, tôi có chút tò mò, không khỏi đứng lại nhìn một lát.

https://thuviensach.vn

Có một bác gái đang đánh vào chuông đồng từng cái một, tiếng chuông vang dội, dư âm không dứt, bác ấy cười vui sướng, giống như cái chuông này thật sự có thể mang vận may đến cho năm mới vậy.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi đứng bất động, lên tiếng nói: “Em có muốn đi đánh chuông một chút không?”

“A! Không cần không cần, 15 tệ đấy, không phải là chỉ đánh có 3 cái thôi sao. Em chỉ cảm thấy tò mò thôi.”

“Trước kia đã từng đánh chuông chưa?”

“Không có.” Tôi lắc đầu, lại hỏi anh, “Anh thì sao?”

Anh sững người, cười cười nói: “Trước khi bị tai nạn có đánh qua vài lần, ba anh tin Phật, đầu năm nào cũng sẽ đi đốt nén nhang, về sau… Muốn đánh cũng đánh không được.” Trong ánh mắt anh không có toát ra vẻ bi thương, mà giống như chỉ đang nói một chuyện gì đó hết sức bình thường.

“Diệp Tư Viễn, chúng ta cùng nhau đi đánh chuông đi.” Tôi chỉ vào cái chuông nói. "Nói không chừng liền gặp may thật đấy."

Anh cúi đầu hỏi: "Anh đánh thế nào?"

"Chỉ cần anh đồng ý, em sẽ có cách!"

Tôi đẩy hông anh, cùng anh xếp hàng ở phía sau.

Diệp Tư Viễn vẫn lo lắng, nhưng mà anh không hỏi tôi cách đánh chuông thế nào, đến phiên chúng tôi thì tôi đưa cho nhân viên làm việc 30 tệ, nói: "Tôi cùng bạn trai cùng nhau đánh."

Nhân viên làm việc nhìn Diệp Tư Viễn một chút rồi đồng ý.

Tôi cùng Diệp Tư Viễn đến bên cái chuông, thân thể dán sát nhau.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay qua, lấy hai ống tay áo của anh trong túi ra, tôi dùng ngón giữa, ngón áp út cùng ngón út siết chặt hai ống tay áo, ngón trỏ cùng ngón cái nắm chặt cái dùi, tôi ngẩng đầu cười với anh, sau đó đôi tay dùng sức đong đưa cái dùi, đưa nó hướng tới cái chuông.

Tiếng chuông vang lên ở bên tai chúng tôi, tôi đong đưa cái dùi, một lần, lại một lần nữa.

Dư âm tiếng chuông vẫn vang vọng trên bầu trời.

Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, anh rất bình tĩnh, mặc cho tôi cầm hai ống tay áo đong đưa, ánh mắt cũng không hiện ra vẻ lúng túng, tôi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm vì mình đã liều lĩnh hành động nên cảm thấy sợ một chút.

Thật may là anh hình như cũng không để ý.

Tôi cảm thấy như đang cùng Diệp Tư Viễn đánh chuông vậy, tôi lại một lần nữa thầm cầu nguyện trong lòng, hi vọng tình yêu của tôi và anh có thể như cái chuông đồng này, luôn vang vọng không bao giờ yên lặng.

Đánh chuông xong, chúng tôi sóng vai nhau rời đi, tôi thấy được đám người đang xếp hàng đều dùng ánh mắt hoà nhã nhìn chúng tôi, không có ai bàn luận xôn xao, cũng không có ai dùng ánh mắt khác thường nhìn Diệp Tư Viễn.

Có lẽ, tại một nơi trang nghiêm như thế này thì mọi người cũng có được tâm hồn thanh tĩnh, dùng ánh mắt đơn thuần nhất, đơn giản nhất để nhìn nhận tất cả.

Tôi có thể nhìn thấy trong mắt bọn họ có dao động, tôi hiểu rõ bọn họ sẽ bị người con trai kiên cường làm cho cảm động.

https://thuviensach.vn

Trên đời này gặp phải khó khăn không vượt qua được thì trong học tập, trong công việc, trong tình cảm gặp phải thất bại nho nhỏ, những sự cố nho nhỏ thì đã là là cái gì?

Cái thế giới này đẹp như thế, chúng ta phải cố gắng sống sót, cũng nên để cho mình sống được tốt hơn.

Đây là đạo lý mà Diệp Tư Viễn đã dùng hành động thực tế dạy cho tôi.

Tôi cùng Diệp Tư Viễn chuẩn bị về nhà. Chuyến đi xa này tôi rất hài lòng, không biết anh nghĩ như thế nào. Tôi len lén nhìn anh, mặt anh dịu dàng, ánh mắt thản nhiên, khóe môi nhếch lên một tia cười, xem ra tâm tình cũng không tệ.

Tôi chỉ không ngờ lúc rời đi lại gặp phải một người làm cho Diệp Tư Viễn chấn động mạnh.

Bên ngoài chùa, hai bên đường đầy các quầy bán nhang đèn, chuỗi tràng hạt, tượng Phật và sách Phật.

Chúng tôi đi vừa trò chuyện, đột nhiên nghe tiếng kêu của người ven đường: "Xin các vị làm ơn làm phước, xin các vị thương xót"

Tôi cùng Diệp Tư Viễn quay đầu lại, thấy người kia, đôi mắt của tôi lập tức trừng lớn.

Đó là người ăn xin, bộ dáng hơn 30 tuổi, anh ta không mặc áo, ngồi ở ven đường, trước mặt bày một cái bát trắng cũ, không ngừng khom lưng, dập đầu với mấy người qua đường.

Anh ta thu hút sự chú ý của tôi là vì… anh ta cũng mất đi hai cánh tay, cũng là người tàn tật.

https://thuviensach.vn

Phần còn lại của hai cánh tay anh ta đã bị cụt dài hơn Diệp Tư Viễn nhiều, cánh tay trái đến cùi chỏ, cánh tay phải đến giữa cánh tay, anh ta đem hai cánh tay khép lại trước người, hai đầu phần còn lại của tay đã bị cụt còn có thể chạm với nhau được, anh ta tư thế như vậy mà lạy mọi người.

Da thịt hai cánh tay anh ta thô ráp, còn giữ lại vết sẹo rõ ràng, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

Trên mặt của anh ta cũng không có biểu tình gì, một đôi mắt u ám, thân thể rất gầy, xương sườn lồi ra rõ ràng, trên bụng lại có thêm mấy cái sẹo lồi.

Khi anh ta mở miệng nói chuyện lộ ra hàm răng lởm chởm ố vàng, thỉnh thoảng anh ta còn nghiêng đầu nhổ lên đất một cục đờm.

Tôi lập tức nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, sắc mặt anh tái nhợt, đôi môi mím chặt, mắt trừng rất lớn, trong ánh mắt toát ra vẻ sợ hãi...

Tôi ôm eo anh: "Tư Viễn, Tư Viễn."

Anh kinh ngạc một chút, rốt cuộc cúi đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn anh nói: "Đừng nhìn nữa, đi thôi, chúng ta về nhà."

Anh gật đầu một cái cùng tôi rời đi, chỉ là anh không nhịn được lại quay đầu nhìn người ăn xin một cái.

Hôm nay, mãi cho đến buổi tối trước khi ngủ, Diệp Tư Viễn đều mất hồn mất vía.

Tôi không nhịn được: "Tư Viễn, anh đừng suy nghĩ lung tung nữa."

Anh nhìn tôi, nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, anh chỉ đang suy nghĩ, tại sao anh ta không đi làm việc, anh ta thậm chí còn có nhiều như vậy, nếu như

https://thuviensach.vn

mà anh có cánh tay như vậy thì anh có thể học và làm được rất nhiều mà hiện tại không làm được."

"Có lẽ anh ta không được học hành, không tìm được việc làm; có lẽ anh ta sau khi trưởng thành mới bị như thế, đã không thể học được cách dùng chân làm việc; có lẽ anh ta còn có bệnh khác, thân thể không tốt lắm; có lẽ cũng là bởi vì anh ta lười, tóm lại, nguyên nhân sẽ có rất nhiều. Hơn nữa, anh ta là anh ta, anh là anh!"

Diệp Tư Viễn nhìn trần nhà, nghĩ thật lâu: "Tiểu Kết, em nói xem, nếu như mà trong nhà anh không phải đang làm ăn buôn bán, anh sẽ cũng không thể đi học, sau đó cũng không thể tìm được việc làm, mỗi ngày chỉ có thể ở trong nhà không làm việc gì."

"Sẽ không!" Giọng điệu của tôi rất kiên định, "Tư Viễn, anh là một người kiên cường, em có thể cam đoan với anh, cứ coi như anh không thể đi học, anh cũng nhất định sẽ học được một nghề nào đó."

"Em cũng không phải là anh, làm sao em có thể bảo đảm?" Ánh mắt anh yếu ớt nhìn tôi, có chút nghi ngờ.

"Bởi vì em hiểu rõ anh, em đương nhiên có thể bảo đảm." Tôi vuốt gương mặt của anh, nhẹ nói, "Tư Viễn, em tin tưởng anh nhất định có thể làm được, chuyện của người khác chúng ta mặc kệ, chúng ta chỉ để ý mình thôi, có được không?"

Anh lại trầm mặc thật lâu, rốt cuộc gật đầu một cái, sau đó anh nghiêng đầu cười với tôi: "Tiểu Kết, có em ở bên cạnh anh thật tốt."

Tôi cũng cười, nhéo nhéo mặt anh: "Anh biết là tốt rồi. Ngủ đi, trước kì thi chúng ta phải nghỉ ngơi dưỡng sức."

"Ừm, tắt đèn thôi."

https://thuviensach.vn

Tôi tắt đèn, trong bóng đêm yên tĩnh, nghe được tiếng thở nhẹ của Diệp Tư Viễn.

* * *

Sau khi thi xong, tôi và Diệp Tư Viễn lưu luyến không rời, theo Uyển Tâm leo lên tàu về nhà.

Về đến nhà, như những kì nghỉ trước, tôi lại đi tìm việc để làm, đến siêu thị làm.

Nửa năm không thấy Trần Dạ, tiểu ngu ngốc lại cao lên rất nhiều, cũng cao gần bằng tôi rồi, giọng nói phát ra càng trầm thấp.

Chỉ là khi nó nhìn thấy tôi vẫn nhảy nhót rất vui vẻ, vẫn còn là bộ dáng của một đứa bé.

Tôi mua cho nó một đôi giày Nike, cho ba một cái áo len, cho dì dẫn theo hai hộp phấn.

Tôi có chút chần chừ, không biết nên mở miệng nói chuyện Diệp Tư Viễn với ba như thế nào.

Thời gian từng ngày từng ngày đi qua, tôi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, mỗi lần gọi điện thoại hay nhắn tin với Diệp Tư Viễn, tôi đều cảm thấy anh vô tình hay cố ý quan tâm chuyện này, tôi chỉ có thể làm bộ như quên mất hoặc là không có hiểu ý của anh.

Mãi cho đến ngày kia, tôi đi làm them ở siêu thị, về đến nhà đã là 10 giờ tối, tôi kinh ngạc phát hiện có khách tới nhà, là đồng nghiệp cũ của ba kiêm hàng xóm cũ, chú Tôn, đang cùng ba tôi uống rượu trắng.

Chú Tôn là ba của Tôn Diệu.

https://thuviensach.vn

Chú ấy nhìn thấy tôi, toét miệng cười lên: "Tiểu Kết lớn như vậy rồi hả... thật là càng ngày càng đẹp, lão Trần thật có phúc!"

Tôi có chút khẩn trương, hai người đàn ông có chút say, cảm giác sắc mặt ba rất khó coi, dì đang chuẩn bị cho bọn họ chút rượu và thức ăn, đi ra phòng bếp nhìn tôi, trên mặt cũng lộ ra biểu tình kỳ quái.

Tôi bình tĩnh chào hỏi chú Tôn rồi trở về phòng.

Đêm nay, ba không có nói gì với tôi.

Sáng hôm sau, tôi định cùng với Trần Dạ đi Cung thiếu niên chơi một chuyến.

Đang chải đầu thì ba đi tới bên cạnh tôi, nghiêm mặt nói: "Nói chuyện với ba một chút."

Trong lòng tôi có chút khẩn trương, chuẩn bị mấy câu trả lời, đi theo ba ra ban công.

Ba ngồi ở ghế mây, ngẩng đầu nhìn tôi: "Nghe chú Tôn nói, con đã có bạn trai trong trường?"

"Đúng vậy." Tôi lập tức thừa nhận, nghĩ thầm thừa cơ hội này nói thẳng luôn, mặc dù không khí này cũng không phải quá tốt.

"Con trai chú Tôn từ nhỏ đã nghe lời hiểu chuyện, dáng vẻ không tồi, hồi trung học thích con, nghe nói cậu ấy đi học đại học Q cũng là vì con."

"Con không biết, con không quen anh ta."

"Chú Tôn nói cho ba biết, Diệu Diệu nói với chú ấy là thân thể bạn trai của con có vấn đề, là một tàn phế."

https://thuviensach.vn

"Ba!" Tôi nói lớn, "Anh ấy không phải tàn phế! Anh ấy chỉ là người con trai bình thường, trên người chút tàn tật mà thôi!"

"Nói láo! Hai cái cánh tay không có còn nói trên người chỉ có chút tàn tật?"

Ba lập tức đứng lên, quát tôi, "Trần Kết! Cô thừa nhận cũng thật nhanh! Cũng không cần nói với tôi, tôi nuôi cô mười mấy năm, giờ thì đã ngon lành rồi đấy? Cô nói cô phải đi đến thành phố, tôi cho em đi! Mỗi học kỳ cho cô mấy ngàn tiền học phí để cô đi tìm tàn phế nói chuyện yêu thương sao? Cái bộ dáng này của cô không làm phụ lòng mẹ cô sao? Cô là quỷ nhập vào người phải không? Cô có biết khi lão Tôn nói với tôi thì thiếu chút tôi đã phun ra hai búng máu tươi hay không! Cô bảo mặt mũi tôi từ nay về sau đặt chỗ nào? Hàng xóm và đồng nghiệp không bao lâu nữa cũng có thể biết cô đi yêu một tàn phế, con mẹ nó, cô muốn tôi tức chết đúng không?"

Nghe ba mở miệng dùng từ "tàn phế" gọi Diệp Tư Viễn, tôi lại không bình tĩnh được, ngửa mặt gào to: "Anh ấy không phải tàn phế! Anh ấy là người rất tốt rất tốt! Ba không biết anh ấy! Tại sao lại nói anh ấy như vậy! Ba chỉ lo mặt mũi của mình, ba có nghĩ tới cảm nhận của con hay không? Anh ấy không có cánh tay là anh ấy muốn à! Đó là sự cố ngoài ý muốn! Nếu như anh ấy không có bị tai nạn! Hiện tại không biết sẽ ưu tú như thế nào! Hiện tại anh ấy không có cánh tay, nhưng vẫn là người đặc biệt xuất sắc! Tại sao ba nói anh là tàn phế, dựa vào cái gì nói con có lỗi với mẹ, ba mới đúng là người có lỗi với mẹ đấy. . ."

"Bốp!"

Gương mặt tôi đau rát, khóe miệng có một chút vị tanh. Một cái tát này, tôi biết ba đã dùng sức rất mạnh.

https://thuviensach.vn

Tôi xoay mặt lại nhìn ba, mắt ông dường như đang bốc lửa, hiển nhiên là vì quá giận, ông run run nói: "Trần Kết tôi cảnh cáo cô, trừ phi tôi chết rồi, bằng không cô đừng mong cùng người tàn phế kia ở chung một chỗ."

Tôi vuốt má sưng vù, mê mang nhìn ba, nghĩ thầm, tôi làm gì sai sao?

Diệp Tư Viễn, anh làm sai điều gì sao?

Tôi lao ra ban công, thấy Trần Dạ đứng ngơ ngác ở trong phòng ba, trừng mắt nhìn tôi nói: "Chị. . . Chúng ta. . . Có đi cung thiếu niên nữa không?"

Tôi lau vết máu bên miệng, cắn răng nở nụ cười, gật đầu nói: "Đi chứ! Ai nói không đi!"

Vài ngày sau đó, tôi cùng ba cũng không mở miệng nói chuyện gì nữa. Chúng tôi cả ngày nghiêm mặt, dì xinh đẹp lại có bộ dáng hả hê khi thấy người khác gặp hoạ.

Trần Dạ cẩn thận nói chuyện, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn sắc mặt của ba người chúng tôi, cũng không dám tùy hứng nghịch ngợm.

Tôi không có với nói Diệp Tư Viễn những việc này, chỉ là ngày ngày nói anh mình vẫn yên ổn. Có lẽ tôi diễn cũng không tệ lắm, Diệp Tư Viễn cũng không phát hiện ra tôi có gì khác thường.

Ngày 11 tháng 1, tôi mua vé xe lửa về trường học.

Lượng người đến thành phố tăng vọt, người bán vé nói cho tôi biết vé xe năm ngày tới đi thành phố H cũng đã hết.

Nhưng mà ở trong cái nhà này, tôi một ngày cũng không chịu được nữa rồi, tôi hỏi: "Có vé xe đi thành phố D không?"

Cô ấy tra, nói có, nhưng là tàu chậm, 37 giờ, hơn nữa chỉ còn vé đứng.

https://thuviensach.vn

Tôi không chút do dự đem tiền cùng thẻ học sinh đưa cho cô ấy: "Mua."

"Không phải địa chỉ của trường học em, không thể giảm giá."

"Tôi đi chỗ xe! Tôi trở về trường học có việc gấp!" Tôi vỗ bệ cửa rống lên.

Cô ấy không lên tiếng, bất đắc dĩ lấy đánh dấu lên thẻ học sinh, đưa vé xe cùng tiền lẻ thối lại ném cho tôi.

Tôi nắm chặt là vé xe lửa ngày 12 tháng 1 lúc 5 giờ chiều, nghẩng đầu trở về nhà.

Buổi tối, tôi nói với ba, hỏi xin tiền học phí.

Ông nhìn chằm chằm tôi: "Cô không phải là rất có bản lãnh sao? Cô có thể tìm người tàn phế kia trả học phí cho cô đấy! Cô không phải là đã cùng anh ta ở chung sao, còn tới xin tiền tôi làm gì! Tiền của tôi là để dành cho Trần Dạ học đại học!"

"Tôi chỉ mượn thôi." Tôi lạnh nhạt nói, " Học phí cùng sinh hoạt phí của Trần Dạ con sẽ lo, sinh hoạt phí của chính mình con cũng tự lo, xin ba cho con mượn tiền học phí, có được không?"

Ông không để ý tôi, hừ một tiếng rồi xoay người trở về phòng.

Sáng sớm hôm sau, tôi rời giường, phát hiện bên gối có một phong bì, bên trong chứa mấy ngàn tệ. Tiền học phí vẫn còn thiếu 1500 tệ.

Tôi cầm tiền trong tay, nước mắt liền rớt xuống.

Lặng lẽ thu dọn hành lý, sau bữa cơm trưa, tôi đi vào phòng khách, ba đang buồn bực uống rượu ba, nói: "Con trở về trường học."

Ông kinh ngạc: "Sao sớm vậy?"

https://thuviensach.vn

"Con phải đi làm thêm, muốn đi sớm, đã mua vé xe lửa rồi."

"Ừm . . ."

"Con đi đây." Tôi xoay người đổi giày, chuẩn bị ra cửa.

Ba đột nhiên đi tới, kéo tay tôi, nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, con có thể đồng ý với ba, trở về trường học chia tay với cái tàn. . . người tàn tật, ba cũng là muốn tốt cho con thôi."

Tôi quay đầu lại nhìn ba, cắn môi: "Ba, thật xin lỗi, con không thể đồng ý."

Ba buông lỏng tay ra, hai gò má ửng hồng, lại nổi lên vẻ mặt tức giận.

Vì để tránh cùng ba xung đột, tôi vội vàng cầm hành lý lên đi ra cửa.

Đi xuống lầu dưới, tôi nghe đến Trần Dạ ở lầu bốn gọi tôi: "Chị! Chị!"

Tôi ngẩng đầu nhìn nó, tiểu ngu ngốc rõ ràng khóc, khàn giọng vừa phất tay, vừa kêu: "Chị, em sẽ nhớ chị, chị phải gọi điện thoại về nhiều nhé!"

"Chị biết rồi, Tiểu Dạ, hẹn gặp lại." Tôi cũng phất tay một cái, xoay người đi tới trạm xe buýt.

Trước khi lên xe, tôi đi siêu thị, mua cho mình thức ăn nước uống, còn mua thêm một cái ghế xếp nhỏ.

Suy nghĩ của tôi vẫn luôn có chút hỗn loạn, cho đến đi lên tàu đi thành phố D, tâm tình của tôi mới dần dần bình tĩnh lại, mới có thể có thời gian suy nghĩ chuyện xảy ra mấy ngày nay.

Tôi không có nói cho Diệp Tư Viễn biết, bởi vì tôi cũng chưa có nghĩ kỹ.

https://thuviensach.vn

Lấy vé xe ra, tôi nhìn dòng chữ nơi đến màu đỏ trên giấy, đột nhiên ý thức mình đang làm một chuyện rất điên khùng.

Qua cửa sổ xe nhìn về phương xa, tôi không biết, 37 giờ sau khi chuyến đi kết thúc, tôi sẽ gặp phải chuyện gì.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chào Mừng Đến Với Thành Phố D

Tàu đã đủ hành khách.

Không chỉ là đủ hành khách trong mỗi toa mà trên hành lang cũng đều chật ních người. Tôi chỉ mang theo một túi nhỏ, đã nhờ một bác để vào nơi để hành lí.

Ngồi vào một chỗ còn trống, dựa lưng mình vào lưng ghế của người phía sau.

Trong xe rất ồn ào, có tiếng nói chuyện rất to, có người cắn hạt dưa, bên cạnh tôi có cả vài thanh niên tụ tập lại đánh bài, nhàm chán không có việc gì làm nên tôi cũng ló đầu vào xem họ đánh.

Đến 6h hơn, mọi người bắt đầu ăn tối, có ngươi ăn bánh mì, có người thì ăn cơm, còn tôi thì không muốn ăn, ăn vài miếng bánh quy cảm thấy không muốn ăn nên lại mang cất đi.

Nhân viên trên tàu đẩy xe đẩy, tôi đứng dậy cho xe qua. Cứ như thế đứng lên ngồi xuống đến 9h hơn mới yên.

Vừa ngồi được một lúc thì nghe thấy tiếng điện thoại kêu. Diệp Tư Viễn gọi, tôi có chút hốt hoảng vội vàng ấn tắt cuộc gọi.

Tôi nhanh chóng đổi từ chế độ im lặng sang chế độ rung. Chưa đầy nửa phút lại có cuộc gọi đến, lại là Diệp Tư Viễn. Tôi quyết định không nghe máy, anh đang ở xa hơn nữa tôi không bắt máy anh cũng không làm được gì tôi. Quả nhiên gọi tầm 4, 5 cuộc không thấy tôi bắt máy anh mới nhắn tin

https://thuviensach.vn

tới: “Tiểu Kết, em làm sao vậy, nhận được tin nhắn thì nhanh trả lời cho anh biết.”

Hơn 10 phút sau tôi mới nhắn lại cho anh: “Em vừa đi làm về, lúc nãy đang ở trên xe buýt không bắt máy được. Em vừa về tới nhà tắm rửa xong, hôm nay em mệt quá, có gì mai nói sau nhé. Ngủ ngon.”

Rất nhanh anh đã nhắn tin trả lời lại: “Được rồi, vậy em nghỉ ngơi đi. Mai nhớ nhắn tin cho anh đấy. Ngủ ngon.”

Tôi yên lòng.

Tôi làm sao dám ở trên tàu bắt máy, anh thông minh như vậy có thể dựa vào âm thanh biết tôi đang ở đâu. Hơn nữa tôi còn chưa quyết định đến thành phố D sau đó liên hệ với anh hay là đổi tàu về thành phố H.

Tôi còn một ngày hai đêm để suy nghĩ về chuyện này, làm sao có thể dấu diếm được Diệp Tư Viễn, đây cũng là một vấn đề khó khăn.

Đêm nay, tôi hầu như là không ngủ được bởi vì cái ghế quá nhỏ cộng thêm tàu rất xóc, thỉnh thoảng tôi chỉ nhắm mắt lại một chút, rồi lại mở mắt ra, ngắm nhìn trời đêm qua cửa sổ tàu.

Mùa đông trời lâu sáng, mãi tới hơn 6h thì mới có một mảng trời sáng lên.

Trong toa, mọi người ngủ dậy rồi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Tôi cũng đi đánh răng rửa mặt, bây giờ tôi mới cảm thấy đói nên liền xếp hàng xin chút nước nóng chế mì ăn liền.

Nuốt vào từng sợi mì mà không hề cảm nhận được vị gì, vừa nghĩ đến việc hôm nay mình sẽ làm gì.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh tôi toàn những người làm bằng tuổi tôi hoặc nhỏ hơn, chỉ mới 16, 17 tuổi nhìn rất trẻ trung.

Có một anh bắt chuyện với tôi hỏi tôi đi thành phố D làm gì, tôi trả lời là đổi xe về trường học.

Có một em gái có khuôn mặt tròn nhìn tôi đầy ngưỡng mộ: “Chị xinh đẹp, chị là sinh viên sao?”

Tôi mỉm cười gật đầu, bọn họ thật hưng phấn ríu ra ríu rít hỏi tôi học đại học là thế nào, trong phòng ngủ ở mấy người, có ti vi hay không, có người có lá gan lớn còn hỏi tôi có bạn trai hay chưa.

Tôi trả lời là có, một người con trai lập tức kích động nói: "Đưa tiền đưa tiền, đã nói em gái này xinh đẹp như vậy nhất định là có mà."

Thì ra là đêm hôm trước bọn họ đánh cược tôi đã có bạn trai hay chưa, rồi họ hỏi tôi tại sao đã có bạn trai rồi mà lại ngồi xe như thế, tối thiểu là phải mua vé giường nằm, hoặc là ngồi máy bay.

Tôi cười ha ha nói: "Bạn trai tôi vẫn còn là sinh viên, tôi không muốn làm gánh nặng cho anh ấy."

Em gái mặt tròn nói: "Chị xinh đẹp vậy bảo đảm có thể tìm được một người bạn trai tốt yêu thương chị, sao có thể chịu khổ thế này."

Tôi cười: "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng bạn trai tôi đã kiếm tiền được đâu, nhưng mà anh rất thương tôi."

Một người con trai hỏi tôi: "Năm nay chị bao nhiêu tuổi?"

"Còn chưa tròn 20."

"A, đúng là chị rồi, tôi mới 18 đấy."

https://thuviensach.vn

"Các em đi đâu vậy?" Tôi hỏi cậu ấy.

"Đi thành phố D, ở đó rất dễ kiếm việc làm thêm."

"Các em đi làm một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền?"

"Hằng năm em đi được hơn ba vạn, bao ăn bao ở, bình thường cũng không dùng nhiều tiền lắm, lâu lâu đi ra tiệm internet hoặc mua vài thứ tinh linh, thỉnh thoảng đi ăn một bữa cơm bên ngoài."

Em gái mặt tròn mặt hâm mộ: "Thật tốt, đáng tiếc không nhận nhân viên nữ, mỗi năm đi như vậy tôi kiếm được 2 vạn đều đưa cho ba để cho em trai đi học."

Mấy người khác cũng nói về hoàn cảnh của mình, thảo luận về việc đi làm thêm năm nay, tôi tại ngồi bên cạnh bọn họ nói, thì ra mình vẫn được xem là tương đối hạnh phúc.

Tối thiểu tôi còn có sách đọc, tương lai tốt nghiệp vẫn có thể tìm một công việc tốt, không cần phiền não những vấn đề mà họ nói.

Gần buổi trưa, điện thoại di động của tôi lại reo, nhất định là Diệp Tư Viễn gọi tới.

Nhận hay không? Cuối cùng, tôi vẫn ấn tắt, gửi cho anh một tin nhắn: Tư Viễn, hôm nay em có chút việc, không nghe điện thoại được, chỉ nhắn tin cho anh được thôi.

Anh nhắn lại: Tiểu Kết, đã xảy ra chuyện gì?

Tôi lại nhắn anh: Không có chuyện gì, anh phải tin em, sáng sớm ngày mai em gọi cho anh.

Thật lâu sau, anh gửi một tin nhắn rất dài: Tiểu Kết, anh biết em không cần thiết chuyện gì cũng nói với anh. Anh tôn trọng cuộc sống của em,

https://thuviensach.vn

nhưng anh muốn em đồng ý với anh, nhất định phải bảo vệ bản thân mình thật tốt, không để cho anh lo lắng. Nếu như em muốn nói với anh thì cứ tìm anh, điện thoại di động của anh mở máy 24 giờ vì em. Em phải nhớ, có anh ở đây, em có thể để xuống tất cả các gánh nặng, mặc kệ xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, đều có anh ở bên em.

Tôi nhìn tin nhắn, nước mắt liền chảy xuống, em gái mặt tròn trong lúc vô tình nghiêng đầu nhìn tôi một cái, kêu lên: "Chị, sao chị khóc vậy?"

Buổi trưa tôi ăn cơm hộp, sau khi ăn xong, tôi đứng dậy 1 giờ, ngồi trên ghế nhỏ gần một ngày một đêm, toàn thân tôi đau nhức không còn chút sức lực nào, sống lưng cứng ngắc, bắp chân cũng sưng lên.

Chuyến đi đã được nửa đường, nhưng người không thấy giảm bớt, trên đường có người xuống tàu, nhưng vẫn không dứt người chen lên, thành phố H, thành phố D có kinh tế phát đạt, hàng năm vào thời điểm này, đều có một lượng lớn người làm công đến tìm việc.

Đến tối, tôi cảm thấy được mình có chút không chịu nổi, đầu đặt lên thành ghế, điều chỉnh tư thế thế nào đều cảm thấy khó chịu.

Một anh trai nhìn thấy tốt bụng đem chỗ gần cửa sổ của mình nhường cho tôi, còn anh thì ngồi ở trên ghế của tôi.

Tôi cảm kích anh, sau đó ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ một giấc đến 9 giờ tối, thấy vai đã đỡ đau, tôi đứng lên trả chỗ ngồi lại cho anh tốt bụng rồi đi lui đi tới trên tàu.

Tôi ăn sạch bánh bích quy thay cho cơm tối, sau đó nhắn tin báo bình an cho Diệp Tư Viễn.

Ngồi trên tàu đến tối thứ hai thật sự là một loại đau khổ, thân thể của tôi đã rất mệt mỏi, hơn nữa còn rất dơ, tính ra tôi đã 48 giờ không có tắm rửa,

https://thuviensach.vn

tóc cũng nhầy nhầy.

Lúc rạng sáng, điện thoại di động của tôi hết pin tắt máy.

Tôi lấy ghế nhỏ ra ngồi, tìm một chỗ có thể dựa lưng vào, tay ôm hai đầu gối ngồi thì mắt lại muốn nhắm lại, đầu của tôi không ngừng lắc qua lắc về, nhắc nhở chính mình phải tỉnh táo một chút.

Thêm vài giờ nữa thôi thì tôi có thể xuống tàu rồi.

Kết quả là đoàn tàu trễ giờ, lúc hai giờ khuya thì dừng cả ba tiếng đồng hồ tại một nới không có thôn xóm cũng không có nhà trọ.

Tôi nóng nảy, đứng ngồi không yên, nghe tiếng mắng chửi trên tàu, trơ mắt nhìn mặt trời bắt đầu ló dạng ngoài cửa, nhưng tàu vẫn là không nhúc nhích.

Thật vất vả tàu mới tiếp tục chạy, đến trạm tiếp theo, rất nhiều người xuống xe, rốt cuộc tôi có một chỗ để ngồi rồi nủ mê man.

Mãi cho đến 9 giờ sáng, đoàn tàu mới dừng ở sân ga thành phố D.

Tôi xách hành lý xuống tàu, cảm giác đi bộ cũng không nổi, bắp chân căng muốn chết, cả người giống như không có xương.

Tôi đứng trước quảng trường nhìn thành phố D, nó thật xinh đẹp lại hiện đại, chỉ là ở trong mắt tôi, cái thành phố này vô cùng xa lạ.

Nhưng nghĩ đến đây chính là nơi Diệp Tư Viễn ra đời, lớn lên, tôi lại dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Loại cảm giác đó, rất kì diệu.

Tôi đột nhiên nhớ lại đã đồng ý với Diệp Tư Viễn là buổi sáng sớm hôm nay gọi điện thoại cho anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng điện thoại di động của tôi đã hết pin, tôi không nghĩ ra nên làm cái gì bây giờ, nếu như đổi xe trở về thành phố H, xe buýt cũng phải hơn 4 tiếng đồng hồ sau mới có chuyến, tối thiểu phải đợi đến 3, 4 giờ chiều mới có thể liên lạc với anh.

Anh nhất định sẽ lo lắng, hơn nữa, nói không chừng còn sẽ tức giận, nói tôi lại lừa anh.

Tôi nghĩ một lát, tìm một buồng điện thoại công cộng, điện thoại cho Diệp Tư Viễn.

Anh nhận được điện thoại, rất khách khí lên tiếng: "Chào em."

Nghe được giọng nói của tôi xong, anh cực kỳ kinh ngạc: "Tiểu Kết? Sao em lại ở thành phố D?"

Tôi cầm ống nói, gượng cười nói cho anh biết: "Hắc hắc, em không mua vé xe trở về thành phố H, tính ở đây đổi xe trở về trường học, điện thoại di động lại hết pin nên gọi điện thoại nói với anh một tiếng."

"Còn lâu mới khai giảng, sao em trở về sớm như vậy? Tiểu Kết, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?" Giọng điệu của anh có chút gấp gáp, không đợi tôi trả lời, lập tức lại hỏi, "Em bây giờ đang ở đâu?"

"Ở trạm xe lửa." Tôi ngoan ngoãn nói cho anh biết, "Bây giờ phải đến bến xe rồi."

"Em đứng đó!" Giọng Diệp Tư Viễn đột nhiên cất cao, "Tiểu Kết, gần trạm xe lửa có một cửa hàng MacDonald, em vào đó đợi anh!"

"Tư Viễn! Em… em chỉ tới đổi xe! Em. . . "

"Anh đến liền." Tôi còn chưa nói xong, anh đã cúp điện thoại.

Tôi thẫn thờ, phát hiện mình không đi được.

https://thuviensach.vn

Nhìn chung quanh, liếc mắt liền thấy MacDonald cách đây không xa, tôi đi tới ngồi trên ghế gần đó.

Nửa tiếng sau, tôi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một bóng người từ quảng trường chạy tới.

Diệp Tư Viễn chạy rất nhanh, hai ống tay áo đung đưa hai bên không ngừng.

"Tiểu Kết!" Còn chưa chạy đến trước mặt của tôi, anh đã gọi to.

Tôi đứng lên, xách hành lý đi tới.

Anh rốt cuộc cũng chạy đến trước mặt tôi, cơ thể hơi nghiêng về phía trước, miệng thở gấp, mặt cũng ửng hồng.

Tôi thấy được trong ánh mắt của anh đầy lo âu và quan tâm, còn có một chút nghi hoặc.

Tôi cười cười, nói: "Tư Viễn, chúc mừng năm mới."

Anh đứng thẳng, xem hành lý trên tay và trên vai tôi, ánh mắt lại chuyển đến trên mặt của tôi.

Anh giật giật bả vai, đột nhiên bước hai bước tới trước, cúi xuống tựa người vào tôi thật chặt, cằm anh đặt lên vai trái tôi, hai bên bả vai thu hẹp lại, phần còn lại của hai tay đã bị cụt dán sát vào cánh tay tôi, bả vai chống lên hõm vai tôi.

Tôi lập tức bỏ hành lý trong tay xuống, vươn tay ôm lấy anh thật chặt.

Tôi đem hết toàn bộ sức hung hăng ôm anh, cũng không nhịn được nữa mà chảy nước mắt.

https://thuviensach.vn

Đây là cái ôm quen thuộc, đây là mùi vị cực kỳ quen thuộc, ở trong ngực Diệp Tư Viễn, lòng tôi hoảng loạn dần dần bình tĩnh lại, mọi mệt nhọc, uất ức, bất bình của tôi, cuối cùng cũng tìm được nơi để trút ra.

Tôi gọi tên anh, vùi đầu ở ngực anh, mặc cho nước mắt cứ chảy.

Anh vẫn không nói gì, chỉ duy trì tư thế như vậy, thỉnh thoảng lấy phần còn lại của nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của tôi.

Thật lâu về sau, tôi mới bình tĩnh lại, buông tay ngẩng mặt nhìn anh.

Anh nhìn tôi khóc mặt mũi lấm lem, đột nhiên nở nụ cười, cúi đầu hôn hàng mi ướt đẫm, ánh mắt dịu dàng, nói:

"Tiểu Kết, hoan nghênh em tới thành phố D."

Diệp Tư Viễn nói muốn dẫn tôi về nhà.

Tôi lập tức luống cuống, kéo tay áo của anh nói: "Không cần."

Anh cúi đầu nhìn tôi, dùng trán đụng trán tôi một cái: "Em đến rồi anh còn có thể thả em đi sao? Không có chuyện gì đâu, người nhà anh cũng biết em là bạn gái của anh, bọn họ cũng nhìn thấy ảnh em rồi, Tiểu Kết, đừng sợ, ba mẹ của anh đều là những người rất dễ chung sống."

"Nhưng. . . Nhưng. . ." Tôi nhìn cả người mình đều rất bẩn, nghĩ tới đầu tóc rối ren, mặt cũng lấm lem, "Diệp Tư Viễn, bây giờ em rất bẩn."

"Về nhà anh tắm, trong phòng anh có phòng vệ sinh, rất tiện."

"Em không có ý này! Ý em là bộ dáng bây giờ của em ấy."

"Tiểu Kết, không sao đâu, ai ngồi xe lửa hơn 20 giờ cũng như vậy cả, ba mẹ anh có thể hiểu được."

https://thuviensach.vn

"Nhưng. . . em không có mua quà gì cả!"

"Quà gì?" Anh không hiểu.

"Quà Tết, em. . ." Gần sang năm mới tới nhà người ta không mang theo quà, huống chi còn là nhà Diệp Tư Viễn.

"Bọn họ sẽ không để ý đến điều này đâu, đi thôi." Ống tay áo của Diệp Tư Viễn bị tôi túm trong tay, anh đi, tôi cũng bị anh kéo đi theo.

"Đợi đợi đợi đợi! Ít nhất cũng để em đi mua một ít trái cây đi!"

Anh cuối cùng cũng đồng ý.

Tay trái xách hành lý, tay phải cầm một giỏ trái cây, cùng Diệp Tư Viễn đón xe taxi.

Anh mặc áo khoác màu đen, trên vai đeo balo màu xanh nhạt của tôi, cúi đầu nhìn giỏ trái cây trong tay tôi, ánh mắt có chút đăm chiêu.

Tôi cười cười với anh, nói: "Không nặng đâu."

Anh bất đắc dĩ nở nụ cười: "Em đến quá bất ngờ, hai chiếc xe trong nhà đều đi ra ngoài hết rồi, ba anh đến công ty, mẹ thì đến nhà bà ngoại, anh chỉ có thể đón xe taxi thôi."

"Hắc hắc. . . là em quá đường đột." Tôi cúi đầu, vẫn rất khẩn trương.

Sau đó, tôi kinh ngạc phát hiện, Diệp Tư Viễn mặc quần ở nhà màu xám, chân còn không mang tất.

Anh nhìn tầm mắt của tôi, cũng cúi đầu nhìn, cười cười nói: "Đi vội quá, không kịp thay quần, mang tất."

https://thuviensach.vn

Hôm nay nhiệt độ cũng không cao, chỉ có trên3, 4 độ, tôi nhìn bên trong áo khoác Diệp Tư Viễn, dường như chỉ có một chiếc áo lót mỏng, tôi hiểu vì vội nên anh cũng chỉ cởi áo ngủ, mặc áo khoác rồi chạy ra ngoài, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, chứ đừng nói khăn quàng cổ cái gì.

"Anh có lạnh không?" Tôi nhìn anh có chút đau lòng.

Anh rụt chân, nói: "Không lạnh, anh vốn là không có thói quen mang tất."

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt dịu dàng của anh, cười nói: "Diệp Tư Viễn, anh thật ngốc."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Nó Là Của Anh

Tựa vào vai Diệp Tư Viễn, ngửi mùi hương thoang thoảng quen thuộc trên người anh, mí mắt tôi dần dần nặng trĩu.

Mơ mơ hồ hồ, tôi nghe Diệp Tư Viễn nhỏ giọng hỏi tôi: "Tiểu Kết, rốt cuộc em ngồi tàu mấy giờ?"

Đầu óc tôi trống rỗng, ngoan ngoãn trả lời anh: "Hơn 40 giờ thôi."

Sau đó, tôi liền mất đi ý thức.

Tôi bị Diệp Tư Viễn đánh thức, anh động bả vai, nhẹ giọng gọi tên tôi, tôi mở mắt, phát hiện xe taxi đã dừng ở trước một khu biệt thự.

Tôi ngẩng đầu lên, Diệp Tư Viễn đang nghiêng đầu nhìn tôi, nói: "Tiểu Kết, đừng quên lấy hành lý, về đến nhà rồi tắm ngủ."

Tôi gật đầu một cái, đeo balo lên vai rồi ra sau xe lấy hành lý, trở lại bên cạnh xe, tôi nhìn thấy tài xế đem tiền thối nhét vào túi áo Diệp Tư Viễn.

Xe taxi lái đi, anh đi tới bên cạnh tôi, nói: "Đi thôi, nhà tôi ở bên trong, phải đi bộ một đoạn đường."

Tôi xách theo hành lý cùng giỏ trái cây đi theo anh, nhìn cảnh chung quanh, không giống như một khu dân cư hạng sang, ngược lại giống như một thôn xóm.

Chỉ là khu biệt thự này rất chỉnh tề, tất cả đều có một dạng, kiến trúc rất đẹp. Mỗi một căn biệt thự đều có một cái sân cùng một gara xe, có vài gia

https://thuviensach.vn

đình trong sân còn nuôi chó, thấy có người đi qua, liền hướng chúng tôi sủa không ngừng.

Tôi nói: "Nơi này gọi là chung cư à? Rất xa hoa."

Diệp Tư Viễn cười, lắc đầu mà nói: "Nơi này không phải chung cư, là khu vực này nhà nước thống nhất xây cho cư dân. Trước kia nơi này còn là một thôn, đều là tự xây nhà, xây đủ loại, 5 tầng 6 tầng đều có, sau này nhà nước cho phá hủy, xây lại một khu có kiến trúc giống nhau."

Tôi giật giật khóe miệng: "Nói đúng ra là nơi này vốn là chỉ là một thôn nhỏ?"

"Đúng vậy, trước kia anh còn là nông dân, học trung học mới chuyển cư thành người thành phố." Nói xong, anh cười lớn.

Tôi không ngờ, Diệp Tư Viễn trong ấn tượng của tôi, mặc dù không coi là thời thượng, nhưng mặc quần áo cái gì đều rất có phong cách, tôi vẫn cho là anh ở thành phố từ bé, xem ra tôi vẫn chưa hiểu rõ anh.

Chúng tôi đi bộ khoảng 6, 7 phút, đi tới một toà nhà, Diệp Tư Viễn đá vào cổng, cửa liền mở ra, chờ tôi đi vào, anh xoay người lại cởi giày, nhấc chân lên khóa cửa lại.

Bước lên hai bậc thang anh nhấc chân gõ cửa, một lát sau cửa mở ra, phía sau cửa lộ ra một đầu nhỏ.

Diệp Tư Viêm ngẩng đầu nhìn chằm chằm chúng tôi, nhìn tôi đến, cậu bé vui mừng reo lên: "Tiểu Kết!"

Nhìn thấy cậu bé qua video đã hơn nửa năm, Tiểu Tư Viêm cũng không lớn mấy, chỉ là ngũ quan rất giống Diệp Tư Viễn, tôi nhìn cảm thấy đặc biệt đáng yêu.

https://thuviensach.vn

"Có lễ phép hay không! Gọi chị Tiểu Kết." Diệp Tư Viễn đi vào, quay đầu lại gọi tôi, "Vào đi, trong nhà chỉ có hai bọn anh, ba mẹ anh cũng chưa về đấy."

Tôi lo lắng theo anh vào cửa, cười với Diệp Tư Viêm: "Xin chào, Diệp Tư Viêm."

Diệp Tư Viêm mặt có chút đỏ, ngại ngùng đứng ở đằng kia cười khúc khích. Diệp Tư Viễn đang ngồi trên ghế đổi giày, ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viêm nói: "Đứng ngốc ở đó làm gì, lấy dép cho chị Tiểu Kết đổi đi, còn nữa, đem giỏ trái cây tới phòng khách đi."

Tôi vội nói: "Để tự em làm cũng được."

Diệp Tư Viêm vui vẻ mang dép tới cho tôi, lại đoạt lấy giỏ trái cây nặng nề trên tay tôi, hì hà hì hục đem vào phòng khách.

Tôi thay giày, nói khẽ với Diệp Tư Viễn nói: "Anh vẫn hay sai em trai mình như thế sao?"

"Nó không chịu làm bài tập, anh đang chỉ bảo nó đấy, tiểu quỷ rất lười, không bằng cho nó làm chút chuyện."

Đang nói, Diệp Tư Viêm lại chạy lại, ngoan ngoãn ngồi xổm người xuống đem hai đôi giày chúng tôi bỏ vào trong tủ, anh nháy mắt hỏi tôi: "Tiểu Kết, chị tới đây bằng cách nào?"

"Diệp Tư Viêm!" Diệp Tư Viễn đứng lên, trừng mắt.

"Tiểu Kết. . . chị tới đây bằng cách nào?" Nó đến cạnh tôi, lấy túi hành lý trên tay tôi, không xem thử nặng bao nhiêu, thế là rơi xuống ngay.

Sắc mặt Diệp Tư Viễn trầm xuống, nói với tôi: "Em đem hành lý vào trong phòng anh đi, tiểu quỷ chắc mang không được."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viêm lập tức kêu lên: "Em mang được!" Sau đó lại cầm hành lý lên, từng bước xiêu vẹo đi đến cầu thang.

Tôi cùng Diệp Tư Viễn choáng váng, nhìn bóng lưng tiểu quỷ tôi cười lên: "Diệp Tư Viễn, em phát hiện tính khí em trai anh và anh một ít cũng không giống ai."

"Vậy sao?" Anh nghiêng đầu nhìn tôi, "Em đừng để ý, anh cũng không biết tại sao nó lại thích gọi em là Tiểu Kết, anh sẽ dạy dỗ nó, em mau đi tắm đi, tắm xong rồi ngủ một giấc."

"Vâng!" Vừa nghĩ tới có thể tắm nước nóng, có thể ở trong chăn ấm áp ngủ một giấc, thân thể đau nhức của tôi hình như cũng nhẹ nhõm hơn nhiều.

Lúc này, tôi mới quan sát nhà Diệp Tư Viễn.

Chỗ tôi chúng đang đứng là cửa trước, phía trước có một cái đường đi, cuối cùng chính là cầu thang. Bên trái là phòng bếp, bên cạnh phòng bếp có một phòng đóng kín cửa, chắc là phòng vệ sinh.

Phòng khách nhà anh rất rộng rãi, trên nóc gắn đầy đồ trang trí, ở giữa là một cái đèn thủy tinh đơn giản, bốn phía còn có mấy cái đèn nhỏ. Trên sàn trải một thảm lông dày màu đỏ sậm, ngay giữa có một bộ salon màu trắng bằng da, trên ghế đầy đệm dựa màu sắc khác nhau. Trên bàn trước sô pha là khay trà bằng thủy tinh, chất đầy đồ ăn vặt và thức uống, đầy báo và tạp chí cùng hộp khăn giấy. Trên tường dán giấy lót tường vàng nhạt, ở lưng sau ghế treo hai bộ bức tranh, tôi liếc mắt liền nhìn ra đó là tranh do Diệp Tư Viễn vẽ.

Đối diện salon là một cái tivi lớn, ngay trên đó là một khung ảnh, trong ảnh là bốn người, chắc đó là ảnh gia đình Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Trong góc phòng khách có một chiếc piano màu đen, bên cạnh là phòng ăn.

Phòng khách có một cửa sổ lớn, rèm cửa sổ màu tím, tầng dưới cùng là màu trắng, lúc này trong phòng mở máy điều hòa, cửa sổ đóng chặt, rèm cửa sổ vẫn không nhúc nhích, bên cửa sổ là một cái bồn hoa lớn, cành lá rậm rạp, phát triển rất tốt.

Nói tóm lại, nhà Diệp Tư Viễn thật lớn, sửa sang không tồi, chỉ là một chút cũng không xa hoa, nhìn còn có chút xốc xếch, chỉ là thế này mới giống là tư vị gia đình, mới giống như là có người ở.

Tôi theo Diệp Tư Viễn lên lầu, anh nói cho tôi biết, lầu hai là phòng ngủ ba mẹ anh và thư phòng, lầu ba có ba phòng, hai phòng là phòng ngủ của anh và Diệp Tư Viêm, một phòng là phòng đặc biệt cho anh làm việc kiêm phòng vẽ tranh.

Đến lầu ba, Tiểu Tư Viêm mới từ trong phòng Diệp Tư Viễn đi ra, nó vỗ vỗ tay, cười với tôi: "Tiểu Kết. . . chị, hành lý của chị em đặt ở trong phòng anh."

"Cám ơn em." Tôi xoa đầu thằng bé, theo Diệp Tư Viễn vào phòng của anh, Diệp Tư Viêm cũng đi theo phía sau, dáo dác nhìn quanh, Diệp Tư Viễn quay đầu lại nhìn, bảo: "Diệp Tư Viêm, còn một tuần nữa là khai giảng rồi, nhật ký của em còn 18 trang không có viết! Nhanh đi viết đi!"

"Anh, em không có đi chơi thì viết thế nào." Tiểu Tư Viêm chu miệng lên, cọ đến bên cạnh tôi, kéo tay của tôi, "Tiểu Kết. . . chị, em dẫn chị đi xem phòng em có được hay không?"

". . ." Tôi còn chưa mở miệng, Diệp Tư Viễn đã đi qua, nhấc chân đá Diệp Tư Viêm một cái: "Chị Tiểu Kết ngồi xe lửa lâu như vậy, giờ muốn tắm rửa nghỉ ngơi, em nhanh đi viết nhật ký đi!"

https://thuviensach.vn

Có lẽ là cảm thấy anh mình giận thật, Diệp Tư Viêm "vâng" một tiếng, rốt cuộc cẩn thận từng bước đi ra khỏi phòng, một lát sau lại ló đầu vào cười nói với tôi, "Tiểu Kết, buổi tối ăn cơm gặp!"

Sợ Diệp Tư Viễn nổi giận, Tiểu Quỷ lập tức chạy trốn.

Tôi nháy nháy mắt với Diệp Tư Viễn, sắc mặt của anh rất khó coi, tôi đi tới ôm lấy hông của anh, nói: "Anh làm sao vậy? Đó là em trai anh đấy."

"Em trai anh cũng không thể tùy tiện nắm tay em! Anh còn chưa nắm đấy . . ." Anh khép hờ mắt, nhỏ giọng nói, "Tiểu Quỷ không biết học được những thứ này ở đâu, càng ngày càng nghịch ngợm."

Nửa câu đầu anh nói xong làm lòng tôi chua xót, nửa câu nói sau lại làm tôi cười lớn: "Là học theo anh chứ còn ai."

Không đợi anh đáp, tôi xoay người mở túi hành lý lấy áo quần, "Em tắm rửa trước... thật là mệt mỏi."

Phòng tắm phòng Diệp Tư Viễn và phòng tắm căn hộ ở thành phố H không khác nhau mấy, có bồn tắm lớn, vòi sen, cũng có một cái ghế cao, còn có một cái tủ thấp, trên tường trang bị các thiết bị xoa bóp, có thể dễ dàng dùng chân thao tác.

Có rất nhiều dụng cụ kì lạ, đến bây giờ, tôi cũng không biết Diệp Tư Viễn dùng để làm gì , nhưng mà tôi lại biết cuộc sống của anh không thể rời bỏ những thứ này, chúng có thể thay thế tay anh, trợ giúp cho anh.

Cho nên, ở thành phố H, tôi đều đến phòng tắm ở phòng khách, còn phòng tắm ở phòng ngủ chính để lại cho anh, để cho anh có không gian riêng tư trọn vẹn, có thể yên lòng từ từ làm mọi chuyện.

Anh không muốn cho tôi biết, tôi sẽ không đụng vào.

https://thuviensach.vn

Tắm xong, tôi đi ra thấy Diệp Tư Viễn đang lên mạng, lau tóc hỏi anh: "Có máy sấy tóc không?"

"Có." Anh đứng lên, đi tới tủ quần áo, nhấc chân kéo cửa, lấy máy sấy tóc nhỏ ra từ trong ngăn tủ.

"Anh không cần dùng nên bỏ vào trong này." Anh giơ chân lên, đặt máy sấy tóc lên giường, tôi cầm lên vào phòng tắm đi cắm điện vào để sấy.

Âm thanh máy sấy rất vang, Diệp Tư Viễn vào lúc nào, tôi cũng không nghe thấy, đến khi nhìn vào gương thì anh đã đứng ở sau cúi người xuống hôn lên vai phải tôi.

Tôi cười, mặc kệ anh, tiếp tục sấy tóc, thỉnh thoảng còn lấy máy sấy thổi vào tóc anh.

Hơi nóng làm anh kinh ngạc một chút, sau đó liền ngẩng đầu lên, gác cằm ở trên vai tôi, nhìn trong tôi trong gương, nói: "Anh giúp em."

"Vâng."

Anh ngồi ở trên ghế cao, thân thể dựa vào tường, hai chân đang kẹp máy sấy tóc giơ lên cao, tôi nghiêng đầu khiến tóc dài buông xuống dưới, vừa dùng lược chải đầu, vừa để cho anh giúp tôi sấy.

Hai chúng tôi như tâm ý tương thông cùng dừng động tác lại, tôi buông lược xuống, anh cũng buông máy sấy tóc xuống, không biết từ lúc nào tôi đã ở trên người của anh, đôi tay đưa vào bên trong quần áo anh, trêu chọc làn da anh từ từ nóng lên.

Anh nhắm mắt lại hôn tôi, tiếp đó lại hôn đến xương quai xanh, tôi mặc áo T-shirt cổ rộng nên phần da thịt dưới cổ phơi bày khá nhiều. Anh vừa hôn, vừa thì thào nói: "Tiểu Kết, cái chỗ này, là của anh."

https://thuviensach.vn

"Hả?" Tôi hô hấp dồn dập, nghe không hiểu lời của anh.

"Chính là chỗ này." Anh tăng thêm lực hôn cổ, xương quai xanh tôi không biết bao nhiêu lần, "Nhớ, đây là của anh, chỉ là của anh, là của anh. . ."

"Ừm. . . là của anh. . . Tư Viễn, toàn bộ em đều là của anh."

Tôi đã mê man, ôm đầu của anh, bắt lấy tóc anh, cảm giác máu cả người như xông hết lên đỉnh đầu.

Nhưng Diệp Tư Viễn dần dần dừng động tác lại, cuối cùng anh hôn một cái vào xương quai xanh tôi, ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu Kết, hôm nay em đã mệt mỏi rồi, hãy ngủ một giấc thật ngon đi."

Tầm mắt tôi như bị bao bởi sương mù, nhìn anh mới cảm thấy thân thể mình càng ngày càng nặng nề, không còn tỉnh táo nữa, tôi gật đầu một cái, leo xuống người anh, cuối cùng xoa xoa tóc, đi ra khỏi phòng tắm rồi ngã lên giường.

Tôi ngửi thấy được hơi thở của Diệp Tư Viễn trên gối, mùi vị này tựa như thôi miên tôi làm tôi liền chìm vào giấc ngủ.

Thân thể của tôi rất nóng, trong phòng điều hòa lại rất ấm, ngay cả chăn tôi cũng không đắp.

Ý thức cuối cùng, tôi cảm giác có người đi tới bên cạnh tôi, cúi người xuống giơ chân lên kéo chăn ra, đắp lên người tôi.

Tôi nghe thấy anh nói: "Tiểu Kết, ngủ ngon mơ đẹp."

Vâng. . . Tôi nở nụ cười, đây thật là một giấc mơ ngọt ngào.

Ngủ giấc này, tôi không biết mình ngủ bao lâu, tôi nằm mơ thấy rất nhiều người, rất nhiều việc.

https://thuviensach.vn

Tôi nằm mơ thấy Diệp Tư Viễn cười ôn hòa, còn có hai tay áo trống rỗng rủ xuống bên cạnh, tôi nằm mơ thấy ánh mắt anh kiên định nói với tôi: "Tiểu Kết, tin tưởng anh."

Tôi còn nằm mơ thấy Vương Giai Phân nói: "Tiểu Kết, tốt nhất là hãy nghĩ cách để cho ba cậu tiếp nhận Diệp Tư Viễn."

Tôi lại nằm mơ thấy những người khác, bọn họ cũng nói với tôi: "Em lựa chọn Diệp Tư Viễn, là không đúng, anh ta không thể cho em hạnh phúc!" "Anh ta không có cánh tay, anh ta là người tàn tật, các em sẽ không có kết quả tốt đâu."

Lúc này, ba xuất hiện trước mặt của tôi, giương nanh múa vuốt la to nói lớn: "Trần Kết! Tôi chết cũng sẽ không đồng ý cho cô và người tàn phế kia qua lại với nhau!"

Cuối cùng, Diệp Tư Viễn đứng ở trước mặt tôi, lông mày anh nhíu chặt, ánh mắt ưu thương, anh cười rất bất đắc dĩ, rất khổ sở, anh nói: "Tiểu Kết, thật xin lỗi, chúng ta không thể ở chung một chỗ, cho nên, hẹn gặp lại." Sau đó, anh xoay người rời đi.

Tôi lảo đảo chạy tới kéo tay anh, nhưng chỉ chạm được ống tay áo mềm nhũn, anh đi rất nhanh, trợn mắt nhìn tôi rồi giật mạnh tay áo một cái, cuối cùng hai tay áo rủ xuống ở bên người anh.

Tôi sợ hãi quát to lên: "Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Đừng đi! Đừng rời khỏi em! Đừng đi! Tư Viễn! Đừng đi…"

"Tiểu Kết! Tiểu Kết! Tỉnh lại đi! Tiểu Kết!" Thanh âm quen thuộc kia vang bên tai tôi, rất dịu dàng, rất êm tai.

Tôi mở choàng mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác, liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức ngồi dậy, phát hiện mình mồ hôi đầy người, tim cũng đập thình thịch.

"Em. . . em làm sao vậy?" Tôi nhìn anh.

"Em gặp ác mộng." Diệp Tư Viễn lại gần, dùng bả vai chạm vai tôi, "Ôm anh đi, Tiểu Kết, không sao đâu."

Tôi lập tức ôm lấy anh, nói to: "Tư Viễn! Em nằm mơ thấy anh bỏ đi! Anh nói anh không cần em!"

"Sẽ không, sẽ không, Tiểu Kết, sẽ không, chỉ là ác mộng, em xem, không phải anh đang ở đây sao."

Tôi dần dần bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ, mới nhớ lại là mình đang ở thành phố D, là ở trong nhà Diệp Tư Viễn.

Tôi buông anh ra, lại một lần nữa quan sát phòng Diệp Tư Viễn, phong cách cũng giống như phòng ngủ chính ở thành phố H, nhưng nam tính hơn.

Giá sách cũng đặt trong phòng, tôi nhìn laptop trên bàn, biết anh chính là ngồi ở đằng kia chat webcam với tôi.

Tôi nhìn anh, hỏi: "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Bây giờ là 9 tối, em ngủ 10 giờ."

"Hả? Lâu như vậy sao." Tôi khờ người, lại hỏi, "Ba mẹ của anh về chưa?"

"Dĩ nhiên là về rồi, mọi người đã ăn cơm tối xong rồi, còn để lại đồ ăn trong bếp cho em đó, thay quần áo rồi cùng anh đi xuống ăn cơm thôi."

"Em. . . em không đói bụng." Ý định của tôi là trốn trong phòng anh đến sáng.

https://thuviensach.vn

Kết quả, bụng của tôi bán đứng tôi, nó kêu lên, tôi có chút lúng túng, liếc nhìn Diệp Tư Viễn, nhỏ giọng nói: "Thật là em không đói."

"Đứng lên đi, mẹ anh nấu ăn, không phải em đi ăn, không sợ làm bà mất hứng sao?"

". . ."

Tôi suy nghĩ kỹ một chút, lần đầu tới nhà anh, liền ở trong phòng anh không xuống, thật sự là kỳ cục, ngủ một giấc còn có thể hiểu, đã tỉnh lại còn không đi xuống ăn cơm, thật sự là không hay.

Khẽ cắn răng, tôi vén chăn rời giường thay quần áo, lại đánh răng rửa mặt chải đầu, tinh thần phấn chấn đi theo Diệp Tư Viễn xuống lầu.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Anh Nuôi Em

Đi sau lưng Diệp Tư Viễn, nhìn bóng lưng của anh, tôi mới vừa còn hơi bình tĩnh, lại không khống chế được mà hồi hộp. . .

Vừa nghĩ tới có lẽ tương lai tôi sẽ cùng bọn họ ở cùng một nhà, tôi liền khẩn trương, tay chân đổ đầy mồ hôi.

Tôi vươn tay kéo tay áo Diệp Tư Viễn, anh dừng lại, quay đầu lại nhìn tôi, tôi làm vẻ mặt đau khổ nhìn anh, anh dần dần nở nụ cười, ánh mắt khích lệ, nói: "Không có chuyện gì đâu, Tiểu Kết, tin tưởng anh, bây giờ em rất đẹp, thoạt nhìn rất tốt."

Tôi ổn định tinh thần, hít sâu, theo anh đi xuống lầu.

Phòng khách đang mở ti vi, hai người họ đang ngồi trên ghế salon, nhìn chúng tôi xuống, bọn họ cũng xoay đầu lại, mẹ anh còn đứng đứng lên.

Diệp Tư Viễn nói: "Cha, mẹ, đây là Trần Kết. Tiểu Kết, đây là ba mẹ anh."

Tôi vội vàng đứng nghiêm, vòng tay lại, cúi lưng 90 độ, nói lớn tiếng: "Chào cô, chào chú!"

Tôi nghe tiếng cười của Diệp Tư Viễn bên cạnh.

Đứng thẳng người, mặt của tôi đỏ ửng, thấy rõ mẹ Diệp Tư Viễn, cô ấy khẽ mỉm cười, vóc dáng cao hơn tôi một chút, mặc áo lông màu vàng nhạt, trông rất trẻ. Tóc cô ấy xoăn dài, nhuộm nâu buộc cao, ngũ quan có chút

https://thuviensach.vn

giống Diệp Tư Viễn, rất xinh đẹp, ánh mắt ấm áp, chỉ là khóe mắt vẫn để lộ dấu vết của năm tháng.

Cô ấy đi tới trước mặt của tôi, cười nói: "Trần Kết, xin chào, thường xuyên nghe Tiểu Viễn nói về cháu đấy, cháu ngồi xe lửa hơn 40 giờ à? Nhất định là rất mệt, chắc là đói bụng rồi, để cô đi lấy thức ăn, nhân lúc còn nóng ăn một chút."

"Không cần đâu ạ, để tự cháu lấy, cám ơn cô." Tôi có chút luống cuống, lá gan lớn vào lúc này đã biến mất tăm rồi.

Lúc này, ba Diệp Tư Viễn cũng đi tới, chú ấy là một người đàn ông trung niên cao ớn, vóc dáng và gương mặt Diệp Tư Viễn chắc được di truyền từ ba mình, nhưng cũng không mập như lời Diệp Tư Viễn nói, chỉ hơi hơi có bụng. Nhưng mà chú ấy vẫn còn là một người đàn ông anh tuấn.

Chú ấy nói: "Bạn học Trần, ngủ một giấc tinh thần tốt hơn rồi chứ? Xin lỗi vì đã ăn cơm tối trước mà không chờ cháu, Tiểu Viễn nói em ngủ rất ngon, nhất định là quá mệt mỏi."

Tôi đột nhiên có chút cảm động, hốc mắt cũng hồng hồng, vội nói: "Không sao đâu chú, cháu nên nói lời xin lỗi mới đúng, ngủ lâu quá, thật là xấu hổ."

Mẹ Diệp Tư Viễn vừa cười , vừa kéo tay của tôi nói: "Trái cây cháu mang tới cô chú đã ăn rồi, táo rất ngọt, lần sau tới cũng không cần mang quà đâu."

Tôi bị cô ấy kéo vào phòng bếp, nhìn cô ấy mở nồi cơm điện ra, rồi mang thức ăn ra cho tôi, một đĩa thịt kho tàu, một chén rau tần ô xào, lại giúp tôi lấy một chén cơm.

"Ăn không đủ thì lấy thêm nhé, cơm còn rất nhiều, đồ ăn cũng còn, chỉ là không còn nóng thôi."

https://thuviensach.vn

"Đủ rồi ạ, cám ơn cô." Tôi nhận lấy chén cơm và đôi đũa, cùng cô ấy đi ra phòng ăn.

Cô ấy đặt hai món ăn trên bàn ăn, cười nói với tôi: "Cháu từ từ ăn, cô đi gọi Tiểu Viễn, ăn xong rồi chúng ta cùng xem ti vi."

Tôi gật đầu một cái, nghiêng đầu nhìn vào phòng khách, Diệp Tư Viễn đang ngồi ở ghế salon cúi người nói chuyện với ba anh. Trên mặt anh mang theo nét cười, xem ra tâm tình có vẻ rất tốt.

Tôi vùi đầu ăn cơm, thật sự là rất đói bụng, không biết đã bao lâu rồi chưa ăn cơm, thịt cùng rau tần ô đều rất ngon, tôi ăn như hổ đói, vừa ngẩng đầu đã thấy Diệp Tư Viễn đứng ở bên cạnh tôi.

Anh ngồi xuống nhìn tôi nói: "Từ từ ăn, không có ai giành với em."

Tôi cười cười với anh, lại tiếp tục ăn.

Tôi ăn xong một chén cơm rất nhanh, tôi nhìn cái chén không, nhỏ giọng hỏi Diệp Tư Viễn: "Em muốn ăn thêm có được không?"

Anh liền bật cười, nói: "Anh không giúp được em rồi... em vào phòng bếp đi, không có gì đâu."

Tôi đỏ mặt cúi đầu nhanh chóng đi vào phòng bếp, lấy thêm nửa chén cơm.

Tôi mơ hồ nghe tiếng cười của ba mẹ Diệp Tư Viễn.

Rốt cuộc tôi cũng ăn no bụng, tôi đem chén bát vào phòng bếp, mẹ Diệp Tư Viễn bước nhanh tới, nói: "Để đó được rồi, để cô rửa."

"Cháu tự rửa được rồi cô."

https://thuviensach.vn

"Cái đứa bé này, thật là." Cô ấy cũng không miễn cưỡng, đứng ở bên cạnh tôi, nhìn tôi nhanh chóng rửa mấy cái chén đĩa, lau khô xong, tôi ngượng ngùng hỏi cô ấy: "Để chúng chỗ nào vậy cô?"

"Để cô." Cô ấy kéo một ngăn kéo ra, nhận lấy bát đĩa bỏ vào, cười nói với tôi, "Lau tay rồi ra chút trái cây."

"A… vâng." Tôi theo cô ấy đi ra ngoài, thấy Diệp Tư Viễn đang đứng tựa vào cửa phòng bếp nhìn tôi cười.

Tôi ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon, Diệp Tư Viễn đi tới ngồi ở bên cạnh, tôi ngẩng đầu nhìn anh, vẫn còn có chút khẩn trương.

Mẹ Tư Viễn cắt một đĩa dưa Cáp Mật[1] đưa cho tôi, phía trên đặt hai cây nĩa, cô ấy nói: "Ăn đi, Tiểu Kết, cô nghe Tiểu Viễn gọi cháu là Tiểu Kết, cô cũng gọi như vậy được chứ?"

"Vâng, dĩ nhiên là có thể ạ." Tôi gật đầu, "Cám ơn cô."

Tôi ngồi không dám động đậy, Diệp Tư Viễn duỗi dài chân phải, gắp một miếng dưa, khom lưng đưa vào trong miệng mình, anh vừa nhai vừa nói: "Rất ngọt, em ăn đi, chẳng lẽ muốn anh đút em ăn?"

". . ." Khi nghe anh nói vậy trước mặt ba mẹ mình , tôi lập tức cũng gắp một miếng bỏ vào miệng, nói: "Rất ngọt."

Lúc này, mẹ Tư Viễn nói: "Tiểu Kết, ngày mai là tết Nguyên Tiêu rồi, nếu cháu không bận gì thì cùng đi tới nhà ông nội Tiểu Viễn, tối mai cả nhà liên hoan, rất náo nhiệt đó."

Tôi ngây ngẩn cả người, đây là tình huống gì?

Tôi vốn là định đi xe buýt trở về thành phố H, tuy chưa khai giảng nhưng tôi cũng có chìa khóa nhà.

https://thuviensach.vn

Vậy mà mẹ Diệp Tư Viễn lại bảo tôi đi gặp mọi người trong gia đình anh, tôi không cách nào tưởng tượng trường hợp đó, tôi dùng thân phận gì? Bạn gái Diệp Tư Viễn?

"Cháu. . ." Tôi cắn nĩa, len lén liếc nhìn Diệp Tư Viễn, nói, "Cô à, cháu sẽ không quấy rầy mọi người chứ?"

"Không đâu, ngày mai ăn tết, chẳng lẽ cháu lẻ loi một mình sao? Cùng đi chứ, đến lúc đó Tiểu Viễn giới thiệu anh họ của nó, chị họ cho cháu biết."

Ba Tư Viễn nói: "Còn có ông bà Tiểu Viễn nữa, bọn họ gặp được cháu nhất định sẽ rất vui mừng."

". . ."

Nãy giờ Diệp Tư Viễn nói cũng không nhiều, lúc này anh nói: "Cùng đi chứ, anh họ từ nhỏ đến lớn là bằng hữu tốt nhất của anh, anh vẫn muốn để cho em biết anh ấy, chỉ là thân thể anh ấy không tốt lắm, không thể đến thành phố H."

Anh đã lên tiếng, tôi còn có thể nói gì đây, gật đầu nói: "Được, em đi, cám ơn cô chú."

Mẹ Tư Viễn cười, đột nhiên lại vỗ đầu một cái nói: "Đúng rồi, phòng khách còn chưa sửa sang lại, Tiểu Kết, buổi tối cháu ngủ ở lầu một, chút cô đem ga giường và chăn gối xuống thay."

"Cháu. . ." Tôi vừa định nói tôi ngủ trong phòng Diệp Tư Viễn là được, người bên cạnh liền nhẹ nhàng đá chân của tôi, tôi lập tức nuốt lời muốn nói xuống, cười ngọt ngào nói, "Được, để con đem hành lý xuống, phiền cô rồi."

Chúng tôi lại tùy ý hàn huyên mấy câu, mẹ Tư Viễn hỏi tôi là người ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, hoàn cảnh gia đình thế nào, học chuyên ngành

https://thuviensach.vn

nào, tôi đều trả lời thật từ đầu đến cuối.

Cô ấy vẫn mỉm cười, nghe câu trả lời của tôi xong không biết trong lòng nghĩ gì.

Tôi nghĩ, gia đình của tôi và Diệp Tư Viễn thật không thế nào tương xứng, tôi đến từ một thành phố xa xôi lạc hậu, mẹ mất sớm, ba là nhân viên một công ty nhỏ, mẹ ghẻ là một nhân viên tài vụ một xí nghiệp, trong nhà còn có một em trai, bốn người ở ngôi nhà nhỏ, ngoại trừ gương mặt này của tôi ra, tôi thật sự không biết mình có gì xúng với Diệp Tư Viễn.

Ba mẹ Diệp Tư Viễn có ý gì thì cũng là bình thường.

10 giờ rưỡi tối, tán gẫu xong, mọi người trở về phòng của mình.

Tôi đem hành lý xuống lầu, mẹ Tư Viễn dẫn tôi tới một phòng vệ sinh, nói cho tôi biết vị trí rửa mặt, lại dẫn tôi đến phòng ăn bên cạnh phòng khách, nói cho tôi biết máy điều, ti vi, công tắc đèn ở đâu, sau đó tôi cùng đổi ga giường.

Vừa đổi cô ấy vừa nói: "Phòng này vốn là phòng của một dì giúp việc, chỉ là sang năm mới rồi nên cô ấy muốn ở nhà một thời gian, cho nên trong nhà bây giờ hơi lộn xộn, cháu tạm thời chịu khó chút nhé."

Tôi vội nói không sao.

Trước khi đi, cô ấy quay đầu cười: "Tiểu Kết, cháu mới vừa ngủ dậy, có lẽ giờ sẽ không ngủ được, vậy thì hãy xem tivi, sáng sớm ngày mai cô dẫn cháu ra ngoài đi dạo, mua ít quần áo, buổi tối mặc."

Tôi cúi đầu nhìn chiếc áo len đơn sơ trên người, nhỏ giọng nói: "Vâng, cám ơn cô, cô ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Cô ấy cười cười, xoay người rời đi, còn giúp tôi khép cửa.

https://thuviensach.vn

Thậm chí tôi còn chưa kịp nhìn Diệp Tư Viễn một cái, cũng không kịp nói vài lời với anh, anh đã bị ba anh đuổi lên lầu.

Tôi nhớ khi anh lên lầu còn quay người lại nhìn tôi một cái, chớp chớp mắt mấy cái.

Rửa mặt xong, tôi trở về phòng khách, ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không ngủ được. Cũng khó trách vì tôi mới vừa ngủ một giấc dài, sau đó tôi bò dậy mở ti vi xem.

Nửa tiếng sau, tôi đột nhiên nghe có âm thanh nho nhỏ, tôi sợ hết hồn, vội vàng hạ âm lượng xuống, cẩn thận lắng nghe, quả nhiên là khóa cửa phát ra tiếng động.

Cửa đã bị tôi khóa trái, tôi khẩn trương, ngồi thẳng thân thể nhìn chằm chằm cửa, một lát hậu, liền nghe được tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên: "Tiểu Kết, em ngủ rồi sao?"

Tôi nhảy dựng lên đi mở cửa, Diệp Tư Viễn đang đứng ở ngoài, thấy tôi mở cửa vội nghiêng thân thể đi vào, tôi đi ra ngoài nhìn xung quanh một chút rồi lập tức đóng cửa.

Hai chúng tôi giống như kẻ trộm.

Quay người lại, một giây đồng hồ tôi cũng không muốn đợi, liền ôm thật chặt lấy anh.

Tôi dùng là sức quá lớn, Diệp Tư Viễn còn chưa kịp phản ứng, cũng không đứng vững, cùng tôi ngã trên giường lớn.

"Tư Viễn Tư Viễn Tư Viễn. . ." Tôi gọi tên anh, bò lên trên người anh, ôm gương mặt của anh, cúi đầu hôn lên môi anh.

https://thuviensach.vn

"Ưm. . ." Anh thoáng ngây người một cái, ngay sau đó dịu dàng đáp lại, tư thế như vậy, anh không có cách nào trở mình, chỉ có thể nằm ngửa tiếp nhận sự nhiệt tình của tôi.

Chúng tôi hôn hít thật lâu, tôi mới buông anh ra, đỡ anh ngồi dậy.

Tóc của anh bị tôi nắm có chút lộn xộn, nút áo cũng bị tôi mở ra mấy cái, phần áo bên trái đã bị tuột đến bả vai, hai tay áo mềm nhũn cũng lộn xộn, một cái rủ ở trước người anh, một cái ở phía sau lưng, cả người toả ra một sức hấp dẫn lạ thường.

"Em thật mãnh liệt." Anh liếm liếm môi, cúi thấp đầu, dùng ống tay áo lau miệng nói, "Thiếu chút nữa là cắn nát môi anh rồi."

Tôi ngượng ngùng, hai tay nâng gương mặt của anh nhìn, nói: "Không có."

Anh bật cười, nói: "Em vẫn tin đó."

"Sao anh xuống đây?" Tôi hỏi anh.

"Em thử nói đi?" Anh lại gần, hôn vành tai tôi, "Nhớ em chứ sao nữa, cũng đã một tháng không gặp rồi."

"Không phải ban sang mới gặp sao." Tôi nhẹ nói, muốn đẩy anh nhưng lại đẩy không ra.

"Ban ngày em ngủ như vậykhông tính."

"Anh không sợ bị mẹ phát hiện sao?" Tôi cười anh.

"Anh chỉ tới thăm em một chút rồi lập tức lên lại." Anh ngồi thẳng người nói chuyện với tôi.

"Mẹ anh không biết chúng ta đã. . . ở chung sao?"

https://thuviensach.vn

"Biết, nhưng đây đang là nhà anh, không tốt lắm, anh không muốn làm cho bọn họ cho nghĩ rằng em là một cô gái tùy tiện."

"Em biết. Aizz! Ba mẹ của anh nói gì với anh? Là. . .về em sao?"

"Bọn họ nói em rất đẹp, cũng rất hiểu chuyện."

"Thật sao?" Ánh mắt tôi sang lên.

"Đương nhiên là thật, bạn gái của anh mà." Anh hả hê cười, "Bọn họ nhất định sẽ rất thích em."

"Lừa người!"

Anh đột nhiên nói tiếp: "Đúng rồi, Tiểu Kết, em còn chưa có nói cho anh biết tại sao phải trở về trường học trước đấy."

"Chính là phải. . . trở về sớm một chút chứ sao." Tôi ngượng ngùng cười, nhưng đầu dần dần cúi thấp xuống.

"Có phải em cùng ba em cãi nhau hay không?" Diệp Tư Viễn nhẹ giọng hỏi tôi, giọng nói rất bình tĩnh.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, tâm loạn như ma, suy nghĩ một chút vẫn gật đầu, "Ừm" một tiếng.

"Là bởi vì anh sao?"

"Không phải vậy, Tư Viễn, anh đừng nghĩ lung tung."

"Tiểu Kết, nói thật."

Tôi thở dài, nói: "Ba embiết chuyện của chúng ta rồi."

"Cũng biết anh không có tay?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy."

"Ba em tức giận?"

"Ba em. . ." Tôi lựa chọn từ để nói, cảm thấy nói thế nào cũng không đúng, chỉ có thể trả lời, "Chỉ là có chút mất hứng."

"Sau đó em liền cùng ba cãi nhau?"

"Cũng không ầm ĩ." Tôi nhỏ giọng nói.

"Không ầm ĩ thì làm sao em lại về trường trước." Anh nhẹ nhàng nở nụ cười, nói, "Ba em tức giận là bình thường, không có cha mẹ nào sẽ hi vọng con gái của mình tìm một người tàn tật không có cánh tay làm bạn trai."

"Tư Viễn, ba em còn chưa biết anh tốt thế nào, còn chưa từng thấy anh, anh không nên nghĩ bậy bạ." Tôi kéo hông của anh, nói, "Chúng ta phải có lòng tin."

Anh khe khẽ thở dài: "Tiểu kết, ngày mai em gọi điện thoại cho ba em đi, nói cho ông ấy biết em vẫn ổn."

"Vâng."

"Đợi thời cơ chín muồi, anh sẽ cùng em đi gặp ông ấy, anh sẽ nói cho ông biết, mặc dù anh không có tay nhưng có thể cho em hạnh phúc. Đến lúc đó, anh sẽ xin ông ấy đồng ý để cho chúng ta sau khi tốt nghiệp thì kết hôn, sau đó chúng ta có thể cùng đi ra nước ngoài học tập."

"Tư Viễn. . ." Tôi có chút lo lắng, cảm giác anh nghĩ mọi việc quá đơn giản.

"Tiểu Kết, anh không sợ, chúng ta phải vượt qua bước này có phải hay không?"

https://thuviensach.vn

"Vâng!" Tôi dùng sức gật đầu, tôi luôn tin tưởng anh tuyệt đối. Có lẽ, chuyện vốn là đơn giản như vậy, nhà Diệp Tư Viễn tốt như vậy, ba và dì cũng sẽ không làm như không thấy.

Nghĩ như vậy, tôi liền cảm thấy dễ chịu rất nhiều.

Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, hỏi anh: "Aizz, ngày mai em đi có thích hợp không?"

"Không có chuyện gì đâu, anh họ thì đã sớm biết em, bọn họ đều là người đặc biệt tốt, còn có ông bà anh, cũng là những người suy nghĩ rất thấu đáo."

"Vâng. . ."

Tôi ôm cổ anh: "Em cảm thấy mình rất liều lĩnh, gần sang năm mới rồi còn đến nhà anh, ba mẹ của anh có lẽ sẽ cảm thấy em không đáng tin."

"Sẽ không đâu, yên tâm đi." Anh ôn nhu nói.

"Tư Viễn, em muốn ngày mai trở về trường học."

"Hả?"

"Em không bảo anh cùng em trở về, anh hãy ở lại."

"Tiểu Kết, em quên ngày kia là ngày gì sao?"

"Hả? Ngày gì?"

"Là ngày chúng ta chưa bao giờ cùng nhau trải qua, nhưng thuộc về của chúng ta."

". . ." Tôi tính toán một chút, kinh ngạc kêu lên, "Valentine sao?"

https://thuviensach.vn

"Ừm." Anh chậm rãi nói, "Em nói đi, em muốn ngày mai một mình về trường hay là ở lại với anh vài ngày?"

". . ." Tôi là không thể nào bảo anh theo tôi trở về trường, xem ra tôi chỉ có thể là ở lại.

Diệp Tư Viễn nở nụ cười: "Thật ra thì anh chưa từng nghĩ có thể ở cùng em trong ngày Valentine đâu, là bản thân em tự động đưa tới cửa, thực sự là không tồi."

"Em chưa chuẩn bị quà Valentine cho anh đâu!"

"Anh cũng vậy, ha ha."

"Thật không có thành ý."

"Anh tặng mình cho em đấy."

"Em không cần! Đồ xấu xa! Ưm. . ."

Anh lại cúi đầu ngậm môi tôi, sau một lúc lâu, nói: "Anh phải lên rồi."

Tôi luyến tiếc ôm anh một cái thật chặt: "Đi đi."

Anh đứng lên, lúc này, ti vi yên lặng một chút, đột nhiên lại vang lên một đoạn nhạc.

Tôi và Diệp Tư Viễn cũng bị hai người trên màn hình hấp dẫn.

Người con trai mặc áo sơ mi màu xanh nhạt đứng ở bên cửa sổ, gọi một cô gái đang đi dưới lầu:

"Này!"

Mái tóc dài của cô gái bị gió thổi rối loạn, cô dừng bước lại khoanh tay hỏi:

https://thuviensach.vn

"Sao vậy?"

"Đi sao?"

"Đúng vậy."

"Đi đâu?"

"Về nhà."

"Sau đó thì sao?"

"Đi làm."

"Không đi làm có được hay không?"

"Không đi làm thì cậu nuôi tôi à?"

Người con trai trầm mặc, cười cười không nói gì.

Cô gái tiếp tục đi, người con trai chạy tới, đứng ở sau lưng gọi cô ấy:

"Này!"

Cô gái đốt một điếu thuốc, quay đầu lại hỏi: "Sao nữa?"

Người con trai hít sâu, nói to:

"Tôi sẽ nuôi em!"

Cô gái đứng ở bờ biển, tóc dài tung bay trong gió.

Người con trai vẫn đứng đợi cô trả lời.

Cô gái từ từ quay đầu lại, bật cười một tiếng, nhún vai nói: "Trước tiên cậu hãy tự nuôi mình đi, đồ ngốc."

https://thuviensach.vn

Người con trai đưa mắt nhìn cô gái xoay người rời đi.

Ở trên xe taxi, cô gái che miệng, nước mắt rơi xuống như mưa.

Tôi ôm Diệp Tư Viễn, đầu tựa vào ngực anh, nhẹ giọng hỏi anh: "Diệp Tư Viễn, nếu em không đi làm thì anh có nuôi em không?"

"Anh sẽ nuôi em."

"Trước tiên anh hãy tự nuôi mình đi, đồ ngốc."

Anh cười, vành mắt tôi lại hồng hồng.

[1] Một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương, Trung Quốc

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Yêu Cầu Quá Đáng

Đến hai giờ khuya tôi mới ngủ.

Tôi đặt báo thức lúc 6 giờ, bởi vì ngày trước ngủ được nhiều, tôi dậy không hề khổ sở.

Tỉ mỉ gấp chăn, trải lại ga giường, tôi kéo ra rèm cửa sổ, ánh nắng chiếu vào phòng.

Sau đó, tôi ra khỏi phòng, cả phòng yên tĩnh, giống như không ai ở trong đó cả.

Tôi đến phòng tắm đánh răng rửa mặt, buột tóc đuôi ngựa, giặt quần áo thay hôm qua rồi phơi ở ban công. Xong xuôi, tôi suy nghĩ có nên làm chút bữa ăn sáng cho mọi người hay không, nhưng nghĩ lại nếu làm vậy thì có chút tùy tiện, vì vậy tôi ngồi trên ghế salon ở phòng khách, đọc cuốn tạp chí thời trang.

Đến 7 giờ rưỡi, trên cầu thang mới vang lên tiếng bước chân, tôi ngẩng đầu thì thấy mẹ Diệp Tư Viễn.

Nhìn thấy tôi, cô ấy có chút kinh ngạc: "Tiểu Kết, dậy sớm vậy sao?"

"Hôm qua cháu ngủ nhiều rồi nên buổi tối ngủ không được." Tôi vội vàng đứng lên, hỏi, "Cô có muốn cháu giúp cô làm bữa ăn sang không?"

"Cháu biết làm bữa sáng à? Được, hôm nay tết Nguyên Tiêu, cô định nấu cháo trứng và bánh trôi nước, cùng cô nấu đi."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Nấu cháo và bánh trôi, thật là có lòng thành.

Khi ba Diệp Tư Viễn cùng Tiểu Tư Viêm xuống lầu thì tôi đã nấu xong bánh trôi và cháo, mẹ Diệp Tư Viễn mới mua bánh quẩy về, cô ấy nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ thì nói: "Mau ăn sáng thôi, rửa mặt rồi chứ? Hôm nay cháo và bánh trôi là Tiểu Kết nấu đấy, chúng ta nếm thử như thế nào."

Tôi đỏ mặt, càng không ngừng nhìn cầu thang, chờ người kia xuống lầu.

Diệp Tư Viêm vô cùng vui vẻ, nhảy tới kéo tay của tôi nói: "Tiểu Kết, ngày hôm qua chị ngủ thật lâu, em vẫn muốn dẫn chị xem phòng em, kết quả chờ mãi mà chị vẫn không có rời giường, thật là một con heo lười!"

Mẹ Diệp Tư Viễn cau mày nói: "Tiểu Viêm, phải gọi là chị Tiểu Kết, gọi vậy có lễ phép hay không?"

Tiểu Tư Viêm chu miệng lên, chạy đến bàn ăn, ngồi xuống nói: "Con muốn ăn sạch bánh trôi chị Tiểu Kết nấu, một ít cũng không chừa lại cho anh, ai bảo anh chưa ngủ dậy, anh cũng là một con heo lười!"

". . ." Tôi hết ý kiến, thật sự không cách nào tưởng tượng nỗi Tiểu Quỷ Diệp Tư Viêm này nghe lời, hiểu chuyện, đáng yêu, khéo léo ở đâu như lời Diệp Tư Viễn nói.

Mẹ Tư Viễn lau tay nói: "Đúng vậy, Tiểu Viễn tại sao còn chưa xuống? Tiểu Kết, cháu lên gọi nó thử xem, bình thường nó không khóa cửa."

Đây là lời tôi muốn nghe nhất! Đáp một tiếng rồi chạy lên lầu.

Chạy đến lầu ba, tôi gõ cửa phòng Diệp Tư Viễn một cái, thấy không có động tĩnh gì, tôi liền mở cửa đi vào, thấy anh đang nằm ngủ sấp ở trên giường. Trong phòng máy điều hòa mở rất nóng, anh không mặc áo, phía

https://thuviensach.vn

dưới chỉ mặc một cái quần lót, chỉ che đắp ngang hông, từ ngực trở lên và hai cái chân dài đều lộ ra ngoài.

Tôi đi tới, ngồi ở bên giường, vỗ lưng của anh, kêu: "Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, dậy thôi."

"Hả?" Anh hé mắt, xoay người, mở mắt nhìn tôi, lập tức nở nụ cười, "Tiểu Kết. . . Anh nằm mơ thấy em tới nhà anh, anh vẫn cho là mơ thôi, nên không muốn tỉnh lại, thì ra là. . . em tới thật."

"Đồ ngốc!" Tôi nắm chặt lấy bờ vai của anh, giúp anh lật người, để cho anh ngồi dậy, nói, "Mau dậy đi, hôm nay em giúp mẹ anh làm bữa sáng, anh không đi ăn thì Diệp Tư Viêm sẽ ăn sạch đấy."

"Ừ." Anh vội vàng mặc áo quần, ngồi ở trên giường nhấc chân khom lưng mặc áo, nút áo đều không mở, trực tiếp mặc vào.

Sau đó, anh lại kẹp quần ngủ, ngậm lấy cái gậy, vừa mặc anh vừa đứng lên, giật giật bả vai, lắc lắc người làm hai tay áo rủ xuống hai bên.

"Tốt rồi." Anh ngẩng đầu cười, rồi đi vào phòng tắm. Tôi đã nhìn anh mặc quần áo vô số lần, sớm đã quen, chỉ là lần này, tôi lại gọi anh lại.

"Sao vậy? Có chỗ nào không ổn sao?" Anh nghi ngờ hỏi tôi.

Tôi đi tới trước mặt anh, giúp anh cài mấy nút áo tối hôm qua bị tôi mở ra, chắc là anh quên.

"Anh cứ như vậy xuống lầu sao? Đồ điên." Tôi cười anh.

"Không có chú ý, là kiệt tác của em mà." Anh cúi đầu hôn trán tôi, nói, "Em đi xuống trước đi, nói là anh rửa mặt xong thì xuống ngay."

"Được, em chừa cho anh chút bánh trôi, em trai anh có khẩu vị khá tốt đấy."

https://thuviensach.vn

Năm người chúng tôi cùng nhau ngồi quanh bàn ăn, ăn bánh trôi gặm bánh quẩy, Diệp Tư Viễn dùng đũa gắp bánh quẩy, từng miếng từng miếng một ăn rất ngon lành.

Diệp Tư Viêm ăn toàn bộ 10 cái bánh trôi, sau đó thõa mãn nói: "Tiểu Kết, chị nấu ăn ngon thật đấy!"

Diệp Tư Viễn dùng dưới bàn chân trái nhẹ đá chân Diệp Tư Viêm, nói: "Ngày hôm qua nói gì với em em quên rồi sao?"

"Không phải anh cũng gọi chị ấy là Tiểu Kết sao? Em là em trai anh, nên cũng có thể gọi như vậy."

"Chị ấy lớn hơn em, cô em không có dạy em phải biết lễ phép sao?"

"Anh cũng lớn hơn chị ấy, tại sao chị ấy không gọi anh là anh Tư Viễn? Tại sao anh không gọi chị ấy là em Tiểu Kết?" Tiểu Quỷ còn rất lí lẽ.

Diệp Tư Viễn nghe nó nói xong cũng không biết đáp lại ra sao, tôi nói: "Ai nói chị không gọi , chị thường gọi anh Tư Viễn là anh đó, có đúng không anh Tư Viễn?"

"Đúng vậy! Em. . . Tiểu Kết" Diệp Tư Viễn quệt miệng, thật là giống như đứa bé.

Ba Tư Viễn đột nhiên ho khan một tiếng, nghiêm trang nói: "Ừm. . . em Văn Linh, có thể giúp anh múc thêm chén cháo không? Cám ơn. Còn nữa, con trai Tư Viễn, con trai Tư Viêm, hai con yên tĩnh cho ba một chút , nhất là con, con trai Tư Viêm, nếu con không chịu gọi chị Tiểu Kết là chị thì tiền mừng tuổi năm nay của con sẽ bị ba tịch thu toàn bộ!"

Oa! Tôi rốt cuộc cảm nhận được ba Tư Viễn đúng là dí dỏm ngầm.

https://thuviensach.vn

Mẹ Tư Viễn không nhịn được bật cười, nhận lấy chén ba Tư Viễn đi vào phòng bếp, Tiểu Tư Viêm tiu nghỉu cúi đầu xuống, bất đắc dĩ nói: "Con biết rồi."

Diệp Tư Viễn hài lòng ăn bánh trôi, còn cười cười với tôi, lộ ra má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng.

Sau bữa ăn sáng, tôi đi mua sắm với mẹ Diệp Tư Viễn, tôi rất muốn Diệp Tư Viễn cùng đi, nhưng mà anh mẹ không nói, anh cũng không mở miệng, tôi cũng biết ý mà không nói, tôi cảm thấy Diệp Tư Viễn muốn để cho chúng tôi đi với nhau.

Từ xưa tới nay, mẹ chồng nàng dâu là vấn đề rất khó giải quyết, mặc dù tôi cùng mẹ Diệp Tư Viễn gặp mặt cho tới bây giờ coi như vui vẻ, mà tôi cảm giác cô ấy là một người đặc biệt nghiêm khắc, chính là loại trong lòng nghĩ cái gì, trên mặt cũng sẽ không biểu hiện ra. Còn tôi là hoàn toàn ngược lại, cho nên nếu tôi đấu với mẹ Diệp Tư Viễn, aizzz. . . người thua nhất định là tôi.

Chúng tôi đi dạo hơn một giờ, tôi không dám có bất kỳ ý kiến gì, cô ấy lấy áo len, áo khoác đặt lên người tôi nhiều lần, trong chốc lát là có thể chọn lựa quần áo thích hợp với tôi. Tôi âm thầm bội phục, nghĩ thầm người làm về thời trang quả nhiên có ánh mắt thẩm mỹ rất tốt, xem ra, Diệp Tư Viễn cũng ảnh hưởng từ gia đình rất lớn.

Cuối cùng, tôi mặc thử một cái áo len màu hồng, phía dưới là quần jean bó sát người cùng với đôi giày màu cà phê. Quần áo thiết kế cũng rất đơn giản, nhưng là màu tươi sáng khiến tôi có vẻ rất tươi trẻ. Mẹ Tư Viễn đứng ở sau lưng tôi, vừa nhìn vào gương, vừa giúp tôi sửa sang lại mũ, nói: "Thật là đẹp, đúng là trẻ tuổi, Tiểu Kết, cháu thật xinh đẹp."

Tôi ngẩng đầu lên, đứng thẳng lại, cảm giác mình cũng rất tốt, tôi nhìn mẹ Diệp Tư Viễn bên cạnh trong gương, thật lòng nói: "Cô cũng rất đẹp, rất

https://thuviensach.vn

có khí chất."

Cô ấy nở nụ cười, đẩy vai tôi, nói: "Vậy thì mua một bộ này đi, cháu thích là tốt rồi."

Ở quầy thu tiền tôi mới biết bộ quần áo này có giá gần 4000 tệ, tôi kinh ngạc đến cằm cũng muốn rớt xuống, nhưng mà tôi lại cũng không dám nói gì. Tôi biết rõ, tối nay, tôi lấy thân phận bạn gái Diệp Tư Viễn có mặt, tôi không thể làm nhà bọn họ mất thể diện. Mặc dù nhận quà tặng đắt giá của mẹ anh như vậy, tôi cảm thấy rất không tốt, cũng có khó chịu một chút, nhưng tôi có thể làm gì đây? Chẳng lẽ muốn trước mặt mẹ anh thể hiện sự kiêu ngạo của mình sao? Chẳng lẽ tôi mặc một bộ áo quần tuỳ tiện đi cùng bọn họ sao?

Đó không phải là khí phách, đó là ngu xuẩn.

Chỉ là tôi vốn cho là chuyện đến đó là chấm dứt rồi, không ngờ trên đường trở về nhà Diệp Tư Viễn, mẹ anh lại thỉnh cầu tôi. Đúng vậy, là thỉnh cầu cầu.

Cô ấy lái xe, trong xe chỉ có hai người chúng tôi.

Ở một ngã tư lúc chờ đèn xanh đèn đỏ, cô ấy đột nhiên quay đầu lại nói: "Tiểu Kết, tối hôm nay, cô có một yêu cầu quá đáng đối với cháu, có lẽ cháu không hiểu, nhưng xin cháu yên tâm, cô cũng không có ý tứ gì khác."

Tôi không hiểu lắm: "Cô nói đi, có thể thì cháu nhất định làm được."

Cô ấy nở nụ cười, nói: "Vậy thì cô nói thẳng, tối nay đến nhà ông Tiểu Viễn, phần lớn thân thích đều là rất dễ chung sống, nhưng nếu như có người nào tới hỏi hoàn cảnh gia đình của cháu thì cô hi vọng, cháu có thể nói uyển chuyển một chút."

Tôi ngây ngẩn cả người, cũng không cười nổi nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi: "Cô, cái gì gọi là nói uyển chuyển một chút?"

"Tiểu Kết, cô hi vọng cháu không hiểu lầm, cô tuyệt đối không phải là ghét bỏ cháu, cô rất thích cháu, hơn nữa cũng nhìn ra được cháu là cô gái rất tốt, đối với Tiểu Viễn là thật lòng, Tiểu Viễn cũng rất thích cháu, cho nên cô cũng phải suy tính kĩ nên nói với cháu như thế nào. Cháu là một cô gái đơn thuần, nhưng mà bên họ hàng thân thích cũng không đơn giản như vậy, cô chỉ có thể nói như thế, coi như cô thỉnh cầu cháu, tất cả đều vì muốn tốt cho Tiểu Viễn, cháu có thể hiểu không?"

Thâm sâu như vậy, khó hiểu như vậy, tôi làm sao hiểu đây?

Nhưng có mấy điểm tôi hiểu, mẹ Diệp Tư Viễn nói cô ấy yêu thích tôi, cô ấy nói biết tôi đối với Diệp Tư Viễn là thật lòng, cô ấy nói là vì Diệp Tư Viễn, mặc dù không biết những lời này là thật hay giả, nhưng tôi lựa chọn tin tưởng đó là thật.

Tôi nói: "Cô, cô có thể nói cho cháu biết, cuối cùng là nên làm như thế nào, nói thế nào? Cô nói như vậy, thật sự là. . . cháu không hiểu rõ lắm."

Cô ấy nắm hai tay lái, trầm ngâm một chút: "Nói như thế, nếu có người hỏi gia đình cháu ra sao, công việc cha mẹ, cô hi vọng cháu có thể giấu giếm, hoặc là tìm ra phượng diện tốt để nói. Cái này chắc cháu biết được."

"Nhưng Diệp Tư Viễn, anh ấy. . . không thích cháu nói láo."

Mẹ anh nở nụ cười: "Cái này cháu yên tâm, nếu như thật sự có người hỏi cháu vấn đề này, cháu trả lời ra sao, Tiểu Viễn đều sẽ hiểu."

". . ." Tôi trầm mặc.

Cô ấy còn nói: "Tiểu Kết, cô nói với cháu lần này tuyệt đối không phải ghét bỏ cháu cái gì, chỉ là trong gia đình cô, có một số việc cháu còn chưa hiểu rõ. Cô cũng rất bất đắc dĩ, chỉ hi vọng là cháu có thể đồng ý với cô,

https://thuviensach.vn

còn nữa, cô nói những lời này với cháu, hi vọng cháu không nói cho Tiểu Viễn biết."

Cô ấy thậm chí cũng không có nói, tôi không đồng ý cũng được, căn bản là không cho tôi từ chối.

Tôi đột nhiên cảm rất buồn bực, rất buồn bực, rất buồn bực, rất buồn bực, buồn bực làm cho tôi không thở nổi, cảm thấy rất nóng, thật sự muốn mở cửa sổ xe ra để gió thổi cho đầu óc thanh tỉnh lại.

Tôi bắt đầu hối hận mình đã chạy tới thành phố D, bắt đầu hối hận đồng ý đi tới nhà ông Diệp Tư Viễn, bắt đầu hối hận đồng ý ra ngoài mua quần áo với mẹ anh, thậm chí bắt đầu hối hận khi đã gây gổ với ba.

Tôi nghĩ đến nhà tôi, ba của tôi, dì của tôi, Trần Dạ của tôi, bọn họ đều là những người bình thường, bọn họ không giết người, không phóng hỏa, mặc dù bọn họ thô tục, nhưng vẫn là những người thiện lương, chăm chỉ làm việc để nuôi gia đình.

Nhưng bây giờ, ở trước mặt mẹ bạn trai tôi, tôi lại bởi vì bọn họ thân phận thấp kém mà vội vã đồng ý một chuyện, tối nay, tôi và bọn họ tạm thời không có quan hệ, trở thành một cô gái xinh đẹp, gia thế bí ẩn.

Môn đăng hộ đối, lần đầu tiên tôi cảm nhận được ý nghĩa cái cụm từ này.

Tôi đột nhiên bởi vì người thân của mình mà cảm thấy uất ức.

Nhưng mà tôi không có lựa chọn nào khác.

Đáng buồn chính là Diệp Tư Viễn vẫn không biết được sự tình, tôi nhăn mày nghĩ, khi Diệp Tư Viễn nghe tôi nói láo, anh nghĩ tôi như thế nào?

Nghĩ thật lâu, cuối cùng, tôi vẫn đồng ý với cô ấy.

https://thuviensach.vn

Trở lại nhà Diệp Tư Viễn, ăn cơm trưa xong, tôi trở về phòng khách thay áo quần.

Hôm nay là chủ nhật, ba ở nhà, tôi gọi điện thoại về, là Trần Dạ nhận.

"Chị! Chị!" Nghe được giọng nói vui vẻ của nó vui vẻ âm thnh, lại nghĩ đến lời mẹ Tư Viễn nói với tôi, trong lòng tôi liền có chút chua chua.

"Đồ đần em đang làm gì?"

"Đang làm bài tập, sẽ đi học ngay. Chị tới trường học rồi sao?"

"Ừ."

"Chị, sau khi chị đi thì tuyết rơi rồ, đã mấy ngày rồi, sáng sớm hôm nay mới ngừng, em định tôi đi xem hội đèn lồng, nhưng ba mẹ cũng không chịu đi với em, nói là quá lạnh, nếu chị ở đây thì tốt biết mấy."

"Sang năm nhất định chị sẽ đi với em."

"Chỗ của chị có lạnh hay không? Chị phải mặc nhiều quần áo một chút, ở đó cũng có không khí ấm, cẩn thận kẻo bị cảm."

Tôi cảm thấy rất ấm áp, đồ đần thật sự là đã trưởng thành, đã học được cách quan tâm người khác.

"Chị biết rồi, chị đã lớn, đúng rồi, ba có ở đó không?"

"Dạ có."

"Em nói ba nghe điện thoại đi."

Một lát sau, tôi liền nghe được giọng nói của ba: "Alo."

"Ba." Mới nói một tiếng, tôi đột nhiên xúc động đến rơi nước mắt, cố gắng mới nhịn được.

https://thuviensach.vn

"Tới trường rồi sao?"

"Vâng. Ba… tết Nguyên Tiêu vui vẻ."

". . ." Tôi nghe thấy ba thở dài, nói, "Một mình con ở trường học, phải tự chăm sóc mình thật tốt. Còn nữa, ba xem dự báo thời tiết, thanh phố H có tuyết, con đi bộ cẩn thận kẻo té, mặc nhiều quần áo một chút."

"Con biết rồi, ba đừng lo lắng."

"Con. . ." Ba dừng một chút, còn nói, "Người kia trở về trường học chưa?"

"Còn chưa."

"Tiểu Kết, lời ba nói với con, chính là vì con mà suy nghĩ, ba cũng là vì con, thân thể người kia, các con không thể nào ở cùng nhau, chia tay sớm một chút đối với ai cũng tốt."

"Ba, bây giờ không nói chuyện này được không? Thân thể anh ấy không tốt, nhưng anh ấy thật sự là một rất người ưu tú, đối với con cũng rất tốt."

Ba lại có chút tức giận, nói: "Tóm lại, ba sẽ không đồng ý. Bây giờ con ở trường học, ba cũng không xen vào nữa… con hãy tự suy nghĩ thật kỹ, ở cùng với anh ta, về sau con sẽ nếm mùi đau khổ! Không nói nữa, cúp máy."

Tôi còn chưa trả lời, ba đã cúp điện thoại.

Tôi ngơ ngác ngồi một hồi thì nghe được giọng Diệp Tư Viễn ngoài cửa: "Tiểu Kết."

Tôi quay đầu lại nhìn anh, anh cũng đã mặc xong áo quần, đi tới ngồi bên cạnh tôi, nói: "Sao thế?"

"Không có gì, em mới gọi điện thoại cho ba."

https://thuviensach.vn

"Anh có nghe thấy." Anh cúi đầu, ánh mắt có chút ảm đạm, "Có phải em lại vì anh mà cãi nhau với ba hay không?"

"Không có." Tôi tựa đầu trên bả vai anh, kéo qua ống tay áo của anh nắm thật chặt ở trong tay, nói, "Tư Viễn, cho ba em một chút thời gian, ông sẽ hiểu."

"Ừm."

Thật ra thì tôi rất lo lắng.

3 giờ chiều, năm người chún tôi lên đường đi đến nhà ông bà nội Diệp Tư Viễn.

Mẹ Tư Viễn lái xe, còn ba anh ngồi ở ghế phụ, tôi, Diệp Tư Viễn và Diệp Tư Viêm ngồi ở ghế sau.

Chúng tôi không đi bằng chiếc thương vụ mà đi bằng một chiếc Nissan. Mẹ Tư Viễn vừa lái xe vừa nói: "Mấy ngày nay chú Tào bận chết đi được, mỗi ngày đi tới đi lui ở xưởng, trạm xe lửa, bến xe để chở công nhân về nhà máy."

Ba anh cười: "Nếu chú Tào lái xe thì cái xe này chúng ta ngồi không đủ rồi, hôm nay có thêm nhiều hơn một người mà."

Diệp Tư Viễn nghe nói xong thì hơi nở nụ cười, tôi ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy bắp chân trái anh cọ xát bắp chân phải tôi, còn chớp mắt nhìn tôi.

Tôi không cười được, tôi khẩn trương và không được tự nhiên, Diệp Tư Viễn đoán chừng không nhìn ra cái gì, cúi đầu nói bên tai tôi: "Đừng sợ, em hôm nay rất đẹp, ông bà anh nhất định sẽ thích em."

Tôi nở nụ cười, gật đầu một cái, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Đến một vùng ngoại ô ở thành phố D, tôi mới biết, cái gì gọi là khu biệt thự chân chính.

Khu biệt thự kia dựa vào núi mà xây, chung quanh đầy cây cối, chỉ là bây giờ là mùa đông nên có chút trơ trụi, nhưng tôi có thể tưởng tượng vào mùa hè thì nơi này sẽ có không khí trong lành như thế nào.

Tôi nhìn khu biệt thự từ chân núi vẫn kéo dài đến giữa sườn núi, trong lòng hít vào một ngụm khí lạnh, nhớ tới lời mẹ Diệp Tư Viễn nói, tôi nghĩ sẽ có người nào tới hỏi về gia đình của tôi? Người ở đây còn có thể hứng thú với cái gì? Hơn nữa, tôi cần nói uyển chuyển như thế nào mới có thể làm bọn họ hài lòng?

Xe đi đến một tòa nhà, chúng tôi xuống xe, mẹ Diệp Tư Viễn lái xe đến bãi đỗ, tôi lo lắng đi theo Diệp Tư Viễn.

Ba Tư Viễn bấm chuông cửa, cửa lập tức mở ra, một bé gái tầm 2 tuổi lao ra, bước chân không vững, lảo đảo chạy tới, vẻ mặt vui mừng.

"Hoan Hoan." Diệp Tư Viễn cười ngồi chồm hổm xuống nhìn cô bé.

"Câu!" Cô bé ngọng nghịu gọi, hai tay mập mạp sờ mặt Diệp Tư Viễn, lại nghiêng đầu hướng vào cửa kêu, "Mẹ! Mẹ! Mở cửa!"

Một cô gái tóc ngắn xinh đẹp chạy ra: "Xin lỗi xin lỗi, chú hai, để cho mọi người đợi lâu rồi."

Cô ấy mở cửa, mẹ Tư Viễn cũng vừa đi tới, cùng chúng tôi đi vào.

Cô gái tóc ngắn ôm lấy Hoan Hoan, nhìn tôi cười cười, nói: "Chú hai, thím hai, cô gái này. . . có phải là con dâu của hai người không?"

Ba mẹ Diệp Tư Viễn cười lớn lên.

https://thuviensach.vn

Tôi đỏ mặt, hận không thể trốn sau lưng Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn lại khom người một cái, dùng vai trái đẩy tôi đến bên cạnh anh, anh nói với cô gái kia: "Tư Dĩnh, em giới thiệu với chị, đây là bạn gái em, Trần Kết. Tiểu Kết, đây là là chị họ của anh, Diệp Tư Dĩnh."

Tôi cười nói: "Chào chị Tư Dĩnh."

"A a, chào em chào em, Tư Viễn em không tồi nha, tìm được bạn gái xinh đẹp như vậy, là cố ý chọc giận chị là người đã kết hôn đúng không hả? Hoan Hoan, gọi mợ đi." Cô ấy đùa với cô bé trong lòng, tiểu nha đầu lập tức ngọt ngào gọi: "Mợ!"

Tôi lung túng, cười kéo vạt áo Diệp Tư Viễn.

Anh bật cười, nói: "Thế nào? Làm mợ không quen sao? Tư Viêm cũng là cậu nhưng Hoan Hoan lại thích gọi là anh, còn anh thì nó lại gọi là cậu."

Chào hỏi xong, chúng tôi đi vào phòng, tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn hỏi Diệp Tư Dĩnh: "Anh đến chưa?"

"Chưa, chị mới gọi điện thoại, bọn họ đang đi trên đường."

"Xe lăn của anh đã sạc pin chưa?"

"Yên tâm, đã sớm chuẩn bị xong hết rồi."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Anh Tốt Chỗ Nào?

Tôi nhìn khắp bốn phía, phát hiện đây là một gian phòng vừa lớn lại vừa đẹp, nội thất trong phòng đều là gỗ thô, có vẻ nặng nề nhưng rất tinh xảo, bệ cửa sổ có rất nhiều cây, phòng khách còn có một bể cá thủy tinh thật to.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi đang tò mò quan sát, nói: "Những hoa cỏ này đều là do ông nội anh trồng, từ trước đến giờ ông luôn thích những thứ này, cá cũng là bảo bối của ông, Tiểu Kết, anh dẫn em đến chào bọn họ."

Tôi ngoan ngoãn đi theo anh vào trong, đi qua lối đi nhỏ, chúng tôi đến một phòng kính đầy ánh mặt trời, nơi này có nhiều cây cối giống như một rừng rậm nhỏ. Một người đang đưa lưng về phía chúng tôi tưới nước, một người ngồi ở ghế mây đùa với một con chó nhỏ.

"Ông nội, bà nội." Diệp Tư Viễn gọi bọn họ, ông Diệp xoay đầu lại, thân hình ông cao lớn, tóc hơi bạc, thoạt nhìn là người rất hiền lành, nhìn thấy Diệp Tư Viễn lập tức cười đến mặt mũi nhăn nheo nở hoa: "Tiểu Viễn! Cháu tới rồi."

"Tiểu Viễn." Bà Diệp đứng lên đi tới bên cạnh chúng tôi, con chó nhỏ cũng đi theo, chạy lòng vòng bên chân Diệp Tư Viễn, còn cọ cọ vào ống quần của anh.

Bà Diệp lưng hơi gù, nhưng mặt mũi vẫn còn rất tốt, tóc vẫn còn đen, nhìn tôi bà tò mò nháy nháy mắt, hỏi: "Vị này là?"

"Bà nội, đây là bạn gái con, Trần Kết."

https://thuviensach.vn

"A! Tiểu Viễn, cháu có bạn gái rồi sao!" Bà Diệp đột nhiên vui vẻ nắm tay tôi kéo qua nói với ông Diệp, "Aizzz, ông xem, bạn gái Tiểu Viễn thật xinh đẹp!"

Trong một ngày mặt của tôi ở không biết đỏ lên lần thứ mấy, cúi người chào: "Cháu chào ông bà, hai người gọi cháu Tiểu Kết là được rồi."

"Ồ! Tiểu Kết! Ngoan ngoan ngoan." Bà Diệp cầm tay của tôi, đột nhiên nói, "Tiểu Kết, cháu ở đây chờ bà một lát."

Bà ấy đi ra ngoài, tôi và Diệp Tư Viễn nói chuyện phiếm với ông Diệp, một lát sau bà Diệp trở lại, nhét một bao lì xì thật dày vào tay tôi.

Tôi ngẩn cả người, vội nói: "Bà nội, cháu không thể nhận!"

"Aizzz, bây giờ là năm mới, cháu là bạn gái Tiểu Viễn, đây là quà ra mắt của bà, cháu xem, Tiểu Viễn không nói cho ông bà biết sẽ dẫn cháu tới, nếu không bà nội còn chuẩn bị cho cháu chút quà nữa." Bà nhấn thật chặt bao lì xì trong tay tôi.

Tôi nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn cầu cứu, anh tươi cười mà nhìn tôi, còn gật đầu một cái, trong đầu tôi rối loạn, từ chối nửa ngày, cuối cùng vẫn bất đắc dĩ nhận, nghĩ là buổi tối trở về nhà Diệp Tư Viễn sẽ trả lại cho anh.

Đang lúc ấy thì Diệp Tư Dĩnh chạy vào, nói: "Tư Viễn, đến đây đi, nhóm người A Lý đến rồi."

Chúng tôi lập tức đi ra ngoài, tôi thấy một người đàn ông trung niên đẩy một chiếc xe lăn trong phòng khách đi ra, sau đó là một người phụ nữ trung niên, Diệp Tư Viễn nói với tôi: "Đây là ba mẹ Tư Dĩnh, chú ba thím ba, bọn họ ở đây với ông bà nội."

Bọn họ mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt thân thiện, tôi đi theo Diệp Tư Viễn, gọi: "Chào chú ba, thím ba." Tâm tư lại bị chiếc xe lăn kia hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

Đó là chiếc xa lăn so với trong ấn tượng của tôi thì có vẻ nặng hơn một chút, bánh xe cũng lớn hơn, ghế ngồi thậm chí lót một lớp da rất dày, bên phải tay vịn còn có một bàn phím ấn nhỏ.

Nghĩ lại lúc trước Diệp Tư Viễn có nói xe lăn bằng điện, chắc là nó rồi.

Tôi lặng lẽ hỏi Diệp Tư Viễn: "Anh họ anh dùng cái này sao?"

"Đúng vậy." Anh gật đầu một cái, nhỏ giọng, "Thân thể anh ấy không tiện lắm, nhưng mà anh rất cởi mở, em không cần phải khẩn trương."

Về Tần Lý, anh cũng không có nói với tôi quá nhiều, tôi chỉ biết huynh đệ tình cảm anh em bọn họ rất tốt, Tần Lý là bằng hữu tốt nhất của anh từ nhỏ đến lớn.

Lúc này, một đám người từ ngoài cửa đi tới, ba mẹ Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Dĩnh cùng Tiểu Tư Viêm.

Tôi có chút run run, lại khẩn trương, sau đó tôi thấy một người con trai trẻ tuổi mặc áo đen cõng một người đi vào, những người khác đi theo bên cạnh.

Người con trai áo đen đi tới trước xe lăn, chậm rãi đặt người trên lưng ngồi lên trên xe lăn, một người phụ nữ trung niên tết tóc đuôi ngựa liền tới điều chỉnh tư thế ngồi cho anh ấy.

Sau đó, người chung quanh tản ra, tôi mới nhìn rõ bộ dạng người ngồi trên xe lăn, anh là một người con trai rất trẻ, hơn nữa cũng vô cùng anh tuấn, anh mặc áo khoác màu trắng đơn giản cùng quần jean màu xanh dương, tóc ngắn nhuộm màu nâu sẫm, làn da trắng nõn, mày rậm, bên dưới là một đôi mắt đầy ý cười.

Tay phải anh đặt lên tay vịn, ngón tay ấn phím, xe lăn liền mà di chuyển. Anh ngẩng đầu nhìn tôi cười.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn nói: "Tiểu Kết, đây chính là người anh thường nói với em, anh họ của anh - Tần Lý."

"Chào anh họ."

Ngón tay của tôi nắm chặt tay áo Diệp Tư Viễn, có chút khẩn trương nhìn Tần Lý, lại cảm thấy nhìn như vậy thật sự không lễ phép, rồi lại không che giấu được sự tò mò.

Tần Lý cười ha ha, nói: "Nghe đại danh đã lâu, hôm nay mới nhìn thấy. Tiểu Kết, gọi anh là A Lý đi, anh họ anh họ, nghe thật buồn nôn."

Diệp Tư Viễn cũng cười: "Còn có Tần Miễn, bọn anh cũng đều gọi anh ấy là a Miễn, anh ấy là em trai sinh đôi của Tần Lý."

À? Giờ tôi mới chú ý tới người con trai mặc áo đen, phát hiện anh ấy và Tần Lý có gương mặt rất giống nhau, chỉ là vóc người cao lớn hơn, làn da ngăm đen, biểu tình hơi lạnh lùng, không có ấm áp như Tần Lý.

Người phụ nữ trung niên bên cạnh cười nhìn tôi, lúc này nói: "Diệp Tiểu Viễn, cháu có biết lễ phép hay không, có phải nên giới thiệu với trưởng bối trước hay không."

Diệp Tư Viễn cười nói: "Dì à, dì muốn làm trưởng bối rồi sao? Tiểu Kết, đây là dì anh, người kia là dượng, bọn họ là ba mẹ A Lý và A Miễn." Dượng là người đàn ông trung niên đeo kính đứng im lặng, khiến tôi không có chú ý tới an.

"Chào dì, dượng, anh A Miễn." Tôi cung kính chào họ.

Dì kéo tay tôi: "Chào cháu chào cháu, Diệp Tiểu Viễn thật là nhanh, muốn vượt qua A Lý sao? Dì cho cháu biết, A Lý chưa kết hôn thì cháu cũng đừng hòng mà kết hôn, cháu muốn kết hôn thì phải giúp dì thúc giục A Lý nhanh tìm bạn gái trước."

https://thuviensach.vn

Mọi người đều cười, Diệp Tư Viễn lắc đầu nói: "Cái này cháu hết cách rồi, con trai của dì như thế nào, dì còn hiểu rõ hơn cháu mà."

Bà Diệp đi bên cạnh Tần Lý, vuốt đầu của anh nói: "A Lý, cháu nhanh tìm đi, nếu là bởi vì cháu không có bạn gái mà khiến cô vợ xinh đẹp của Tiểu Viễn chạy đi, bà ngoại sẽ không tha cho cháu đâu ."

Tần Lý cười dùng tay trái che đầu: "Bà ngoại, tóc cháu bị bà làm rối rồi ! Tại sao mọi người đều thiên vị như thế, từ nhỏ đã thích Đế Đầu Viễn, bây giờ còn giúp đỡ nó!"

Mẹ Diệp nói: "Cái gì mà Đế Đầu Tiểu Viễn, hiện giờ Tiểu Viễn cũng không phải là người nhỏ nhất, bây giờ là Đế Đầu Viêm!"

Mọi người càng cười vui vẻ hơn, tôi thấy Diệp Tư Viêm phồng má đứng ở bên cạnh mẹ, mặt không phục, tôi thấy thật thú vị. Thì ra là Diệp Tư Viễn đã từng có một biệt danh là Đế Đầu Viễn , ha ha, thật buồn cười.

Lúc này, chú ba nói: "Được rồi, tất cả mọi người vào trong phòng khách ngồi đi, vừa ăn trái cây vừa nói chuyện."

Mọi người đi vào phòng khách, tôi đi bên cạnh Diệp Tư Viễn, trong lòng vẫn còn đang tiêu hoá quan hệ và tên gọi họ hàng anh, quay đầu thì đối mặt với tầm mắt mẹ Diệp Tư Viễn, tôi nhìn cô ấy cười cười, cô ấy cũng mỉm cười, gật đầu một cái, sau đó cô ấy bị dì Tư Viễn lôi đi tán gẫu.

Tôi nói thầm trong lòng, họ hàng Diệp Tư Viễn xem ra cũng rất tốt, tôi không cảm thấy có ai sẽ làm tôi khó xử.

Xem ra là mẹ của anh quá lo lắng rồi.

Phòng khách mặc dù lớn, nhưng nhiều người như vậy cũng không đủ chỗ ngồi, Diệp Tư Viễn nhỏ giọng hỏi tôi: "Có muốn ra ngoài đi một chút không?"

https://thuviensach.vn

"Vâng!" Tôi cầu cũng còn không được, ước gì có thể nhanh đi ra ngoài.

Anh cười, nói với ông Diệp: "Ông nội, cháu đưa Tiểu Kết ra ngoài đi dạo, mọi người từ từ tán gẫu, chút nữa chúng cháu sẽ trở lại."

"Ừ, còn 1 tiếng đồng hồ nữa mới ăn cơm." Bà Diệp lại kéo tay của tôi, thân thiết nói, "Tiểu Kết, mặc dù nơi này vắng vẻ, nhưng phong cảnh rất tốt, để Tiểu Viễn dẫn cháu đi dạo một chút cho quen đường, về sau có thể tới chơi."

"Vâng, bà nội, cháu biết rồi." Tôi đổ mồ hôi lạnh, tôi cảm thấy mình không phải chỉ đơn giản là tới chơi, giống như là tới đính hôn cùng Diệp Tư Viễn vậy.

Tôi cùng Diệp Tư Viễn đi ra ngoài, đi dọc theo khu biệt thự, từ từ đi lên sườn núi.

Mặt trời từ từ lặn về tây, thời tiết lại không tệ, không quá lạnh, tôi vung vẫy tay nhìn cây cối xung quanh, hít thở không khí mới mẻ, khoa trương hít sâu một cái.

Diệp Tư Viễn nhìn bộ dáng của tôi liền cười, hỏi: "Rất hồi hộp sao?"

"Vâng." Tôi dừng bước chân lại, ôm lấy hông của anh, vùi mặt trên ngực anh, "Diệp Tư Viễn, có phải em rất ngốc không, chạy tới nhà gia đình anh làm con khỉ đứng nhìn, anh không biết ánh mắt bọn họ nhìn em có bao nhiêu tò mò đâu!"

"Nào có, anh thấy mọi người đều rất thích em." Anh cúi đầu, dùng cằm cọ nhẹ đỉnh đầu của tôi, "Tiểu Kết, đừng khẩn trương, anh nói thật với em, ở gia đình anh, anh cảm thấy người khó khăn nhất thật ra là mẹ anh."

"Hả?" Tôi ngẩng đầu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Anh cười lớn, nói: "Thật đó, anh không lừa em. Em không biết đâu, lúc còn nhỏ, mẹ anh cùng dì càng đấu càng kịch liệt, còn có thím ba và bà nội, họ đều không thích mẹ anh."

"Thật sao? Tại sao vậy?" Tôi nghi ngờ hỏi, "Em thấy dì cùng mẹ anh quan hệ rất tốt, còn kéo tay nhau trò chuyện đấy."

"Nhất định là hỏi chuyện về em." Diệp Tư Viễn cười đến mắt híp lại, má lúm đồng tiền cũng lộ ra, "Dì rất đỉnh đạc, có chút ra uy, trước kia mẹ anh đặc biệt không muốn gặp dì, nhưng từ khi anh gặp tai nạn, quan hệ hai người bọn họ mới tốt lên."

"Tại sao?" Tôi không hiểu.

Ánh mắt của anh thoáng ảm đạm đi một chút, nói: "Có lẽ là bởi vì họ đều có một đứa bé bị tàn tật, loại cảm giác đó, người khác không thể nào hiểu được."

Chúng tôi tiếp tục sóng vai đi lên núi, tôi nghĩ tới Tần Lý, không nhịn được hỏi anh: "Đúng rồi, Tần Lý bị tai nạn gì? Nhìn có vẻ rất nghiêm trọng."

Diệp Tư Viễn lắc đầu mà nói: "Tần Lý không phải bị tai nạn, anh ấy là sinh ra được 7 tháng thì bị viêm não, lưu lại di chứng."

"Hả? 7 tháng?" Tôi khờ người, hỏi anh, "Vẫn luôn như vậy sao? Luôn ngồi xe lăn như thế?"

"Ừm. Vẫn luôn như vậy, trước kia còn tệ hơn, toàn thân trừ đầu cổ thì mọi bộ phận khác đều không thể cử động, tay chân rõ ràng có cảm giác, nhưng không cách nào điều khiển được. Nhưng mà dì chưa từng bỏ cuộc, vẫn làm châm cứu, xoa bóp, mát xa, cho uống không biết bao nhiêu thuốc bắc, mãi cho đến khi Tần Lý 7, 8 tuổi, tay trái của anh ấy mới bắt đầu khôi phục có thể cử động, hiện tại tay trái anh ấy hoàn toàn khỏe mạnh, tay phải

https://thuviensach.vn

chỉ có bàn tay ngón tay cử động được, còn cánh tay vẫn còn không nhúc nhích được, nhưng là anh ấy thích dùng tay phải điều khiển xe lăn, như vậy tay trái có thể làm được nhiều chuyện."

"A. . ." Tôi như cũ vẫn khiếp sợ, Diệp Tư Viễn chưa bao giờ nói với tôi chuyện này.

"Nhưng A Lý rất lạc quan, anh ấy chưa bao giờ vì thân thể bất tiện mà oán trách, anh chưa bao giờ thấy anh ấy có biểu hiện bi quan, về điểm này, anh thật sự bội phục, đây cũng là nguyên nhân mà anh có thể đứng lên. Nếu như không có mẹ anh, không có A Lý, sẽ không có anh của ngày hôm nay."

"Vậy em rất muốn cám ơn anh ấy." Tôi lại ôm chặt eo Diệp Tư Viễn một lần nữa "Nếu như không có anh ấy, em cũng sẽ không gặp được người tốt như anh."

"Anh tốt chỗ nào?" Giọng Diệp Tư Viễn trầm xuống, sau đó thì cười lên, "Nhưng anh sẽ cố gắng để cho mình càng ngày càng tốt hơn, giống như A Lý vậy."

Chúng tôi lại tùy ý đi dạo một lát, ngồi trên một cái ghế đá giữa sườn núi nửa giờ, Diệp Tư Viễn nói cho tôi chuyện lúc còn nhỏ của anh. Anh nói, mẹ cùng dì anh không hợp nhau là bởi vì mẹ anh vẫn cho rằng, Tần Lý bị tàn tật là do dì không có coi trọng bệnh của anh ấy, trì hoãn trị liệu, năm đó bởi vì mẹ anh nói vậy mà dì cùng nhà bọn họ trở mặt.

Mãi cho đến khi Diệp Tư Viễn 11 tuổi gặp chuyện không may mắn ấy, mẹ anh ở trong tình thế tuyệt vọng thì các họ hàng thân thích khác cũng chỉ đồng tình cùng thương hại, thậm chí còn có lời nói lạnh nhạt, chỉ có dì đưa tay ra giúp mẹ anh.

Dì ấy giúp mẹ Diệp Tư Viễn chăm sóc anh, dạy mẹ anh cách động viên như thế nào với anh cho tốt, giúp anh đi ra khỏi tuyệt vọng, có hi vọng vào cuộc sống.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn ở trong bệnh viện ở hơn nửa năm, sau khi xuất viện về nhà, anh giống như biến thành người khác, hoàn toàn nhốt mình trong phòng, mặc kệ ai tới nhìn anh cũng đóng cửa, bao gồm thân thích trong nhà cùng bạn bè và thầy cô ở trường.

Dì biết liền mỗi ngày đẩy xe lăn, mang theo Tần Lý 13 tuổi tới nhà Diệp Tư Viễn.

Khi đó Diệp Tư Viễn còn ở nhà tự xây, anh ở lầu bốn, dì ngày ngày cõng Tần Lý lên, cho hai anh em làm quen với nhau.

Tần Lý ngồi ở bên giường Diệp Tư Viễn, cùng anh nói chuyện giải sầu, khuyên bảo anh, khích lệ anh, thậm chí là cùng anh ngẩn người, tâm tình Diệp Tư Viễn phiền não, vết thương lại đau, thường sẽ phát giận Với Tần Lý, khóc lớn, đá lung tung, Tần Lý cũng chỉ cười không nói lời nào, dùng tay trái khỏe mạnh duy nhất sờ sờ đầu Diệp Tư Viễn, chờ anh khóc mệt từ từ bình tĩnh lại.

Dì ngày ngày ở cùng mẹ anh, động viên, cho mẹ anh mượn bả vai khóc, nghe mẹ anh nói phiền muộn trong lòng; đối với Diệp Tư Viễn thì dì ấy chưa bao giờ nhìn anh bằng ánh mắt khác thường, mà còn đối với anh rất tốt, cười híp mắt gọi anh là Đế Đầu Viễn, cùng anh nói giỡn, mang đến cho anh sách cùng đĩa mà anh thích.

Bọn họ làm cho Diệp Tư Viễn từng bước từng bước từ trong tuyệt vọng đi ra, mặc dù trong lòng anh vẫn có vết sẹo như cũ, nhưng không thể phủ nhận, là bọn họ đã cứu anh, làm anh có thể tiếp tục lớn lên, cho đến hôm nay, trên mặt thường xuyên sẽ nở nụ cười ấm áp.

Tôi thật sự phải cảm ơn bọn họ, hơn nữa hi vọng mình cũng có thể trở thành một người như vậy, có thể luôn ở bên cạnh Diệp Tư Viễn.

Sau một tiếng, chúng tôi trở lại biệt thự, đang muốn vào cửa, đột nhiên xuất hiện tiếng nổ động cơ xe hơi thật to, trong nháy mắt thì có một chiếc

https://thuviensach.vn

xe thể thao màu vàng lái đến trước mặt chúng tôi.

Lông mày Diệp Tư Viễn hơi nhíu lại, sau khi xe đậu xong , tôi thấy một người đàn ông, 26, 27 tuổi bước từ trên xe xuống, vóc dáng lùn hơn Diệp Tư Viễn, dáng dấp rất đẹp trai, tóc ngắn rối bù, mặc áo khoác màu kem, bên trong là áo sơ mi đen, lộ ra cơ ngực chắc khoẻ, bên dưới là quần jean màu cà phê và chân mang đôi giày da.

Anh ta nhìn chúng tôi bằng ánh mắt khác thường, ngay sau đó thì khóe miệng hơi cong, nhìn tôi chăm chú, đi vòng qua mở cửa ghế phụ, một người phụ nữ cao lớn bước xuống.

Cô ta không phải đặc biệt đẹp, nhưng phong cách dịu dàng, mặc áo khoác ngoài vàng nhạt, tóc xoăn dài, trong tay xách một chiếc túi rất đẹp.

Người con trai khoác vai cô ta, hai người đi tới, đến khi đến gần, tôi thấy nụ cười trên mặt anh ta càng ngày càng rõ ràng, anh ta ngoắc ngắc tay nói: "Tư Viễn! Đã lâu không gặp, đây là bạn gái em sao?"

Tôi đứng sát Diệp Tư Viễn, không nhúc nhích, Diệp Tư Viễn nói: "Là bạn gái em, Trần Kết."

Tôi chờ nửa câu sau, anh nên giới thiệu cho tôi biết hai người này là người nào đi, kết quả anh là không nói.

Tôi sững sờ nhìn hai người kia, người con trai lại nhìn tôi, cười nói: "Xin chào, Trần Kết. Diệp Tư Viễn, tiểu tử em diễm phúc quả là không nhỏ đấy, bạn gái rất đẹp. Thế nào, không giới thiệu anh là ai sao?"

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, phát hiện vẻ mặt anh bình tĩnh, nhưng ánh mắt có chút lạnh lùng, anh trầm mặc chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, cúi đầu nói với tôi: "Tiểu Kết, giới thiệu cho em biết, đây là con trai của bác Cả anh, là anh họ anh, Diệp Tư Hòa."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Liên Hoan Đêm Nguyên Tiêu

"Anh Tư Hòa . . . Xin chào." Tôi giật nhẹ khóe miệng, nhỏ giọng nói.

Diệp Tư Viễn lại nói: "Đây là bạn gái của anh Tư Hòa. Hạ Thư Ý"

"Chào chị Thư Ý."

Hạ Thư Ý gật đầu mỉm cười với tôi làm cho tôi cảm thấy cô ấy rất thân thiết, thoạt nhìn liền biết là người đặc biệt có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Diệp Tư Hòa nói: "Các em đi vào trước đi, trong xe của anh có rất nhiều quà tặng, trước đó cùng Thư Ý đi Hồng Kông một chuyến liền mua về làm quà tặng cho mọi người.

Diệp Tư Viễn gật đầu, cùng với tôi vào nhà trước.

Lúc Diệp Tư Hoà cùng Hạ Thư Ý bước vào có mang theo rất nhiều túi dựng quà tặng, đi tới phòng khách anh ta nhiệt tình chào hỏi tất cả sau đó lấy quà trong túi ra phân phát cho mọi người.

Anh ta tặng cho ông Diệp một con giáp bằng vàng dùng để trang trí, tặng cho bà Diệp một hộp tổ yến, cho dì nhỏ cùng hai thím dẫn mỗi người một bộ mỹ phẩm trang điểm cao cấp, cho em gái con chú mỗi đứa một cái đồng hồ hàng hiệu.

Cuối cùng lấy ra một cái đồng hồ Disney bản số lượng có hạn đưa cho Tiểu Tư Viêm, Diệp Tư Hòa nghiêng đầu nói xin lỗi với tôi: "Anh không

https://thuviensach.vn

ngờ là Tư Viễn dẫn bạn gái về nếu không cũng sẽ mua cho Trần Kết một cái đồng hồ đeo tay rồi."

"Không cần không cần, cám ơn." Trong tay tôi đang cầm quà của anh ta tặng cho Diệp Tư Viễn, là một máy MP4 thế hệ mới. Tôi nhìn Diệp Tư Viễn một chút, anh cúi đầu, cũng không có nói gì cả.

Dì giúp việc của Diệp gia cùng thím Ba đã chuẩn bị xong bữa ăn tối, mọi người rối rít đi tới phòng ăn, cho đến lúc này ba mẹ của Diệp Tư Hòa mới đến.

Bác Cả trai là một người đàn ông trung niên rất gầy, dáng dấp rất giống ba Diệp, bác Cả gái là một phụ nữ trung niên ăn mặc hợp thời, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ nhìn cũng không tệ lắm chỉ là vóc người có chút mập mạp. Giọng nói của bà ta cao vút, mặt mày hớn hở cùng mọi người kể những chuyện về chuyến du lịch Hongkong. Tôi nhìn bà ta cảm thấy phong cách của bà ta có chút khác so với những người phụ nữ ở Diệp gia, tôi phát hiện rằng mình không thích bà ta nhất kà thời điểm tầm mắt của bà ta quét đến người tôi.

Phòng ăn của Diệp gia rất lớn, trong đó bày hai bàn tròn lớn, ông Diệp, bà Diệp, bốn gia đình chú bác trưởng bối ngồi chung một bàn còn mười người trẻ tuổi chúng tôi ngồi chung một bàn.

Trước khi ngồi xuống trước tôi giúp Diệp Viễn cởi áo khoác lông, lúc anh đi toilet rửa chân thì mẹ Diệp đi tới bên cạnh tôi, nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, con hãy ngồi bên trái Tiểu Viễn, lúc ăn cơm thì giúp đỡ nó một chút."

Tôi lập tức gật đầu, hiểu rõ ý tứ của mẹ Diệp, bàn tròn rất cao, Diệp Tư Viễn có thể tự mình ăn cơm nhưng lại rất khó gắp các món ăn trong dĩa thủy tinh đặt trên bàn quay, tôi nhất định phải quan tâm đến anh nhiều hơn một chút, đây là việc hoàn toàn không làm khó được tôi, những việc này tôi

https://thuviensach.vn

đã làm một năm, lúc ăn cơm đã sớm tạo thành một loại ăn ý với Diệp Tư Viễn.

Đối với khẩu vị của anh tôi nắm rõ như lòng bàn tay hoàn toàn không cần anh mở miệng cũng có thể gắp được những món anh thích ăn bỏ vào chén của anh. Sau khi bắt đầu ăn cơm tôi liền lặng lẽ làm những việc này, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói với anh mấy câu, lúc rượu đỏ trong ly của anh hết tôi sẽ kịp thời rót thêm . Lúc ngẩng đầu tôi có thể nhìn thấy ở phía xa mẹ Diệp đang nhìn tôi bằng một ánh mắt tán dương.

Diệp Tư Dĩnh ngồi ở bên cạnh Hạ Thư Ý, tuổi của hai người này bằng nhau, luôn trò chuyện về kinh doanh có lúc Diệp Tư Hòa cũng sẽ tham gia thảo luận, tôi nghe không hiểu lắm, quay đầu nhìn Tần Lý cùng Tần Miễn, Tần Miễn buồn bực dùng bữa, nửa ngày cũng không nói một câu còn Tần Lý đang cười đùa cùng với Tư viêm cảm thấy tầm mắt của tôi thì cười cười nhìn về phía tôi còn để đũa xuống giơ giơ ly rượu.

Tôi cũng mỉm cười phát hiện ra rằng mọi người trên bàn này ngoại trừ Tư Viêm và Hoan Hoan mới 2 tuổi cũng chỉ có tôi và Tư Viễn còn đang đi học, những người khác đều đã đi làm, có vẻ như công việc cũng không tệ lắm.

Tôi nghe thấy Diệp Tư Dĩnh hỏi Hạ Thư Ý: " Chị tính toán lúc nào thì trở về D thị cũng đã đến lúc chị và anh Tư Hòa nên kết hôn rồi đó."

Hạ Thư Ý vẫn chưa trả lời thì Diệp Tư Hòa đã mở miệng: "Đừng nhắc tới chuyện này nữa, cô ấy ở Thượng Hải lâu nên quên mình là người ở đâu rồi, trước đó còn vừa mới mua một căn nhà nữa đấy."

Chồng của Diệp Tư Dĩnh là Tống hạo nói: "Tính toán ở lại Thượng Hải phát triển sao?"

Hạ Thư Ý cười cười, nói: "Đúng là chị có suy nghĩ qua sẽ ở lại Thượng Hải phát triển công ty cũng không tệ, phần lớn nghiệp vụ của công ty

https://thuviensach.vn

chúng ta đều là nhắm vào ngoại thương, nếu mà trở về thành phố D thì khẳng định việc phát triển công ty sẽ không tốt lắm nhưng Tư Hòa thì lại không vui."

Diệp Tư Hòa hừ lạnh một tiếng nói: "Anh có thể vui sao? Em đã ở lại Thượng Hải ba năm, em tính xem mấy năm nay thời gian chúng ta ở chung một chỗ là bao lâu?"

Hạ Thư Ý gắp một đũa thức ăn bỏ vào trong chén anh ta: "Vậy thì anh cũng đến Thượng Hải đi, hiện tại công việc của công ty anh rất thích hợp phát triển tại Thượng Hải, khẳng định là tốt hơn nhiều so với thành phố D, sẽ không phá sản giống như công ty trước."

"Ai ai ai, bạn gái của Tư Viễn đang ở chỗ này đấy! Chừa lại cho anh chút mặt mũi được không! Cái gì gọi là phá sản, đó là do anh có kế hoạch phát triển khác."

Nói xong anh ta đột nhiên hỏi tôi: "A, Trần Kết, em và Tư Viễn học chung một trường sao?"

Anh ta ngồi ở đầu bên kia của bàn tròn, khi nói chuyện với tôi thì giọng rất lớn làm cho các vị trưởng bối ở bàn bên cạnh đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tôi gật đầu nói: "Vâng."

"Em học chuyên ngành gì?"

"Quảng cáo."

"A...! Không tệ. Như vậy hắn là em rất thành thạo với việc lập kế hoạch rồi, gần đây anh muốn làm một hoạt động, đến lúc đó sẽ tìm em thương lượng, em là người chuyên nghiệp chắc chắn sẽ đưa ra được ý kiến hay."

https://thuviensach.vn

Tôi ngây ngẩn cả người chăm chú nhìn Diệp Tư Viễn, anh vẫn không lên tiếng, tôi nói: "Em mới chỉ học năm hai, chuyên ngành vẫn chưa học được gì nhiều cả."

"Không sao, ăn cơm xong em cho anh số điện thoại đi, đến lúc đó anh sẽ liên lạc với em."

Ặc...Đây là tình huống gì vậy? Tôi nhìn anh ta lại nhìn Hạ Thư Ý, cô ấy đang chậm rãi dùng bữa, ánh mắt bình tĩnh không giống như bộ dáng của người mất hứng.

Đùi phải của tôi chạm vào chân trái của Diệp Tư Viễn, anh ngẩng đầu nói: "Không có việc gì, em đưa số điện thoại cho anh Tư Hòa đi, anh Tư Hòa mở công ty quảng cáo quả thật là rất cần thông tin về phương diện này."

"A...Được." Sau khi Diệp Tư Viễn lên tiếng tôi mới cười gật đầu đồng ý.

Lúc này dì giúp việc bưng tới hai dĩa cua đồng lớn.

Lập tức Diệp Tư Hòa nói: "Đây là cua hồ Dương Rừng chính cống mà anh đặc biệt mang tới, là đồ thật, mọi người nên nhân lúc còn nóng mà ăn thử đi."

Dì giúp việc chia cua cho mọi người, khi đưa đến chỗ Tần Lí thì Tần Lí nói: "Cảm ơn, tôi không ăn, đưa cho A Miễn đi." Tần Miễn cũng không chối từ, được ăn hai con cua.

Lúc đưa đến Diệp Tư Viễn anh cũng ngẩng đầu nói: "Dì à, cảm ơn, tôi cũng không ăn."

Diệp Tư Hòa nói: "Tư Viễn, nếm thử đi, cua này rất khác những loại cua khác, thật sự rất ngon."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn im lặng, chiếc đũa giật giật theo ngón chân phải đang đặt trên bàn của anh, anh cong khóe miệng thấp giọng nói: "Thật sự không cần, em ăn cua rất bất tiện."

"Ai! Tư Viễn, hai người các em thật sự là không nể mặt mà, vậy đưa cho Trần Kết đi, để cho cô ấy ăn nhiều một chút." Diệp Tư Hòa bĩu môi, trên mặt là biểu tình thất vọng, Tần Lí nở nụ cười không nói gì, đột nhiên tôi có chút không vui nhìn ánh mắt có chút ảm đạm của Diệp Tư Viễn, biết trong lòng anh mất hứng rồi.

Dì giúp việc đặt hai con cua ở trước mặt tôi, tôi nhìn một hồi rồi ngẩng đầu nói: "Dì, phiền dì lấy cho con một cái chén nhỏ sạch sẽ được không?"

Dì giúp việc đưa cho tôi một cái chén nhỏ, tôi cẩn thẩn gỡ sợi dây thừng đang trói chặt càng cua đồng, lột bỏ hai cái vỏ cua, bỏ ruột, múc gạch cua béo ngậy vào trong chén nhỏ sau đó thêm vào một chút dấm chua rồi chuyển chén qua trước mặt Diệp Tư Viễn nói: "Em ăn thịt cua, anh ăn gạch cua, dạ dày của em không tốt, ăn cái này thì không tiêu hóa nổi."

Anh cúi đầu nhìn chén gạch cua đầy ắp kia, đột nhiên ánh mặt nhu hòa lại, nghiêng đầu sang chỗ khác nhỏ giọng nói: Cảm ơn."

Tôi cười cười với anh, không nói gì, chỉ lấy tay vỗ vỗ chân trái của anh, tôi thấy Tần Lí vẫn cười tít mắt nhìn tôi, ánh mắt đó làm cho tôi tin rằng mình đã hành động cực kỳ chính xác.

Có lẽ những người khác không biết nhưng tôi tin rằng Tần Lí có để ý qua sẽ biết, kỳ thật đó là một chuyện cực kỳ tự nhiên, lúc tôi và Diệp Tư Viễn cùng nhau ăn đồ ăn Tây vẫn đều là như vậy. Có chút đồ ăn Tây khi anh ăn bất tiện thì tôi sẽ lột bỏ vỏ tôm, cua, hồ đào, đậu phộng, vỏ trái cây... Đây là phương pháp sống chung bình thường nhất giữa hai chúng tôi, cũng không có gì kì lạ.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa không nói gì nữa, anh ta chỉ hỏi mọi người hương vị cua thế nào, sau một hồi tôi đã hoàn toàn thả lỏng gặm càng cua thì đột nhiên nghe thấy anh ta nói với tôi: "Đúng rồi, Trần Kết, em là người ở đâu? Nghe giọng nói của em không giống người tỉnh này."

Tôi nói: "Em là người tỉnh K thành phố P."

"A? Xa như vậy, làm sao ba mẹ em lại yên tâm cho em đến đây học?"

"Nơi đó rất nhỏ, em muốn tới thành phố lớn để mở rộng tầm mắt."

Vừa nói xong tôi liền cảm giác hình như mình nói không được đúng lắm, lặng lẽ liếc nhìn mẹ Diệp đang ngồi bên bàn bên kia thì cũng không thấy bà có biểu hiện gì bất thường.

DiệpTư Hòa nói: "Đã quen sống ở nơi này chưa? Phương Nam không giống với thành phố P, ở chỗ của em thì mùa đông rất ấm, nếu ở trong nhà thì còn cảm thấy nóng còn mùa đông nơi này thì lại rất lạnh."

Tôi cười cười trả lời: "Vừa mới bắt đầu cũng có chút khó thích ứng được, bây giờ đã thành thói quen rồi..."

"Phòng ngủ em có máy điều hòa không?"

"Không có."

"Vậy thì rất lạnh hay là em dứt khoát cùng Tư Viễn thuê nhà ở bên ngoài đi, phòng ngủ của Tư Viễn bây giờ cũng có nhiều chỗ không được thuận tiện ." Mặt mày anh ta tươi cười, càng nói càng hăng làm cho tôi cảm giác cả Diệp Tư Viễn đờ đẫn, đầu vẫn cúi thấp không có ngẩng lên.

Xem ra thân thích Diệp gia cũng không biết tôi và Diệp Tư Viễn đã ở chung rồi, tôi không biết nên trả lời thế nào thì Tần Lí nói: "Tư Hòa, anh đang nói cái gì vậy."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa vừa lột xác cua vừa nói: "Bây giờ sinh viên đại học ở chung rất nhiều khắc hẳn với chúng ta hồi đó chỉ cần bắt tay cũng có thể khẩn trương, hồi hộp nửa ngày. Thật ra thì ở chung cũng rất tốt, hiện tại có rất nhiều cô gái xinh đẹp sống chung với người giàu có, cho dù dư tiền tiêu xài nhưng vẫn đi làm ở những nơi phong hoa tuyết nguyệt."

Tôi trầm mặc, Diệp Tư Hòa vẫn còn liến thoắng không ngừng, Hạ Thư Ý lấy cùi chỏ đẩy anh ta: "Có phải anh uống nhiều quá hay không mà ăn nói mê sảng vậy?."

Diệp Tư Hòa bừng tỉnh hiểu ra nói: "A! Trần kết! Không phải anh đang nói em đâu, ngàn vạn lần đừng hiểu lầm nha!"

"Không sao." Tôi trả lời, trên mặt bày ra nụ cười ngọt ngào.

Diệp Tư Hòa cười ha ha: "Không phải là anh đang cao hứng sao, Tư Viễn của chúng ta có bạn gái đó! Đúng thật là không dễ dàng, anh thật sự vui mừng thay cho cậu ấy."

Tôi không có tiếp lời, lặng lẽ nhìn Diệp Tư Viễn, không biết lúc nào thì anh đã để chân xuống, ngồi yên đoan đoan chính chính, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn.

Tôi nhỏ giọng nói: "Em múc cho anh một chén canh thịt bò nha."

Anh đáp một tiếng, tôi múc thêm một chén nữa đặt trước mặt anh thì anh mới đặt chân phải lên bàn ăn một lần nữa.

Mọi người tiếp tục vừa ăn vừa nói chuyện, không biết tại sao lại chuyển chủ đề đến giá cả nhà đất.

Diệp Tư Hòa ba hoa khoác lác, nhìn về phía Tống Hạo cùng Tần Lí nói ra quan điểm của chính mình sau đó anh ta đột ngột chuyển tầm mắt về phía tôi.

https://thuviensach.vn

"Trần kết, giá nhà đất ở tỉnh K của em là bao nhiêu? Chắc là rất thấp nhỉ, gần đây anh muốn đầu tư bất động sản ở chỗ khác, vẫn đang còn chọn địa điểm ."

Cái này tôi không hiểu rõ nên lắc đầu mà nói: "Em cũng không rõ lắm."

"Nhà cửa ở trung tâm thành phố của chúng ta đã là 5,6 ngàn, tại thành phố H nơi các em đang học đại học thì cao hơn một chút, nhà cũ nhưng hơi rộng rãi thì phải mất 8,9 ngàn còn nhà mới có khi lên đến 1 vạn. Ở Thượng Hải mà nói thì gần như không có nhà nào giá dưới một vạn, quá đắt. Anh nghĩ nhà cửa ở thành phố các em chỉ khoảng 2 đến 3 ngàn là đã đầy đủ tiện nghi hơn nữa còn cực kỳ rộng rãi."

Tôi cười khúc khích, tiếp tục lắc đầu nói: "Thật sự là em không biết rõ lắm"

"Vậy nhà em giá bao nhiêu? Mua lại bao nhiêu tiền?" Anh ta nhìn tôi chằm chằm, hỏi.

Lúc này các vị trưởng bối ở bàn kia rất yên lặng hình như cũng đang nghe chúng tôi nói chuyện phiếm, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi nói: "Nhà em chắc là khoảng chừng 1 ngàn, đã mua từ rất nhiều năm trước rồi khi đó em còn nhỏ, cũng không rõ giá nhà lắm."

Diệp Tư Hòa suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy là đúng rồi, Trần kết, nhà em cũng là người đầu tư buôn bán đúng không? Gần đây anh đang suy nghĩ nên đầu tư cái gì, thử xem hai nhà có cơ hội hợp tác không."

A! ! Đến rồi!

Tôi không biết tại sao anh ta lại nói cái này có lẽ là khi nhìn vẻ mặt và quần áo của tôi đang mặc nên anh ta muốn dò xét gì đó.

https://thuviensach.vn

Tôi âm thầm hít một hơi thật sâu, nuốt một ngụm nước miếng, trả lời: "Không phải là người làm ăn, ba em là nhân viên quản lí của một nhà xưởng."

"Vậy còn mẹ em?" Tầm mắt của anh ta có chút bức người, không cho phép tôi giả bộ ngu ngốc để lừa gạt.

Tôi tỉnh táo trả lời: "Mẹ em bị bệnh qua đời lúc em 3 tuổi về sau ba em tái hôn, dì đó là người rất tốt, bà là kế toán của Tổng giám đốc xí nghiệp."

"Ồ! Vậy cũng không tệ! Sau khi tốt nghiệp em muốn về làm với ba mẹ hay là theo Tư Viễn tới thành phố D?"

"Em sẽ đi theo Diệp Tư Viễn." Tôi nghiêng đầu nhìn người bên cạnh một chút, ánh mắt của anh rất phức tạp, tôi quay đầu đi chống lại tầm mắt của Diệp Tư Hòa: "Em sẽ đi theo anh ấy cùng nhau làm ăn, anh ấy đi nơi nào em liền theo đến đó."

"Ha ha ha ha." Diệp Tư Hòa cười lên, anh ta ôm vai Hạ Thư Ý nói, "Tư Viễn, ánh mắt của em rất tốt. Thư Ý của anh lại hay mâu thuẫn với anh tại phương diện này, cô ấy luôn không chịu trở về, thật sự nên để cho cô ấy đi theo học hỏi Trần Kết một chút."

Lúc này, Tần Lí nói: "Tư Hòa, đừng nói những chuyện này nữa, đây là lần đầu tiên Tiểu Kết tới đây, anh đừng có hù dọa cô ấy." Sau đó anh ta quay sang tôi nói: "Tiểu kết, ăn nhiều thức ăn một chút, Diệp Tư Hòa chính là người nói nhiều như vậy, em đừng để ý đến anh ấy."

"Không sao." Tôi cười một cái, vội vàng cúi đầu dùng bữa lại phát hiện sắc mắt của Diệp Tư Viễn càng ngày càng trầm xuống.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Trừng Phạt Việc Ăn Nói Lung Tung

Chỉ là ăn một bữa cơm mà sóng gió liền nổi dậy, sau cùng bàn của tiểu bối chúng tôi nhao nhao lên đòi kính rượu trưởng bối. Diệp Tư Hòa vĩnh viễn vẫn là người nhiệt tình nhất, anh ta uống hơi nhiều, đôi má đều đã đỏ lên, tươi cười đầy mặt vỗ vai trò chuyện với các chú, bác lại càng không ngừng mời rượu chỉ là tôi phát hiện ba Diệp cực kỳ lạnh nhạt còn mẹ Diệp…thậm chí còn không thèm để ý đến anh ta.

Thật sự rất là kỳ quái.

Đến phiên tôi cùng Diệp Tư Viễn mời rượu các trưởng bối, lúc đó hai tay tôi cầm hai ly, Diệp Tư Viễn đứng bên cạnh tôi nói với ông Diệp và bà Diệp: "Ông nội, bà nội, chúc hai người mạnh khỏe trường thọ, Nguyên tiêu vui vẻ."

Tôi cũng nói: Ông nội, bà nội, chúc hai người thân thể kiện khang, sống lâu trăm tuổi, vạn sự như ý."

Ông Diệp và bà Diệp cười đến không khép miệng lại được cũng nói lời may mắn với hai chúng tôi sau đó nhận lấy ly rượu từ tay tôi, Diệp Tư Viễn nghiêng đầu uống hết rượu đang cầm trên tay tôi.

Trong đầu tôi chợt nảy ra một ý nghĩ, phát hiện mình và Diệp Tư Viễn không thể uống rượu giao bôi lại nghĩ đến chuyện chúng tôi kết hôn, trong nháy mắt mặt tôi liền đỏ rực lên.

Diệp Tư Viễn nghi hoặc nhìn tôi hỏi: "Em làm sao vậy? Tại sao sắc mặt lại kì lạ như thế?"

https://thuviensach.vn

Tôi xấu hổ cười cười, dùng tay quạt cho chính mình nói: "Chỗ này nóng quá, haha."

Lúc mời rượu các trưởng bối khác, Bác Cả gái lôi kéo tay tôi, tỉ mỉ đánh giá nói: "Ôi, thật sự là rất xinh đẹp, nhìn giống như minh tinh, tại sao phúc khí của Tư Viễn lại tốt đến vậy, tìm được một người rất xinh đẹp."

Cô nhỏ nói: "Tư Viễn cũng rất tuấn tú mà, lại học giỏi, hai chúng nó thật sự rất xứng đôi!"

Bác Cả gái nói: "Chị biết Tư Viễn rất tuấn tú nhưng mà dù sao thân thể cũng không được tiện, vốn là bác Cả nên có trách nhiệm quan tâm tìm một đứa con gái thành thật chịu khó để sau này giới thiệu cho Tư Viễn, xem ra là chị đã quan tâm mù quáng rồi."

Lời này vào trong tai tôi làm tôi cực kỳ không thoải mái, trái lại Diệp Tư Viễn lại không nói gì, mời xong một vòng rồi cùng tôi rời đi.

Anh cùng Tần Miễn thay đổi vị trí, ngồi xuống cạnh Tần Lí, thấp giọng cùng anh ta trò chuyện cái gì đó. Tần Lí vỗ vỗ vai anh, anh im lặng gật gật đầu rồi mới trở về ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi cũng không hỏi anh gì cả, Diệp Tư Viễn không muốn nói chuyện thì tôi sẽ không bao giờ ép buộc anh.

Ăn cơm tối xong đã là 7 giờ, dì giúp việc bưng lên một tô bánh trôi lớn, tất cả mọi người đều múc mấy cái xem như là ăn mừng Tết Nguyên Tiêu.

Chú ba cùng Tống Hạo lấy ra rất nhiều pháo hoa nói: "Tiết mục sau cùng của ngày hôm nay là đốt pháo hoa, thừa dịp tất cả mọi người đều ở đây chúng ta liền đốt hết đống này đi."

Tiểu Tư Viêm cùng Hoan Hoan rất vui vẻ, mấy anh chị khác cũng cao hứng, nhao nhao cầm lấy pháo hoa đi ra ngoài sân.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn không nói lời này, tôi giật nhẹ ống tay áo của anh: "Cùng đi không?"

Anh cúi đầu nhìn tôi: "Anh không thích đốt pháo hoa."

Tôi nhớ đến một năm trước anh có nói với tôi, anh nói anh không có tay nên không thích chuyện này.

Đột nhiên tôi có một chủ ý, nói: "Chúng ta cùng ra bên ngoài đốt mấy cái đi, năm may em vẫn chưa buông tha cho việc đốt pháo hoa được."

"Em đi ra chơi với mọi người đi, anh ở chỗ này với A Lí."

"Diệp Tư Viễn, em muốn anh đi cùng với em." Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt kiên định.

Anh trầm mặc nhìn tôi một hồi rốt cuộc cũng gật đầu đáp ứng.

Chúng tôi chào hỏi các trưởng bối, tôi chọn một đống pháo hoa có đầu rất lớn, ôm vào trong ngực lại cầm thêm mấy dây pháo trân châu thật dài sau đó cùng Diệp Tư Viễn đi đến công viên trong khu biệt thự.

Mẹ Diệp đứng ở phía sau gọi theo: "Tiểu Viễn! Tiểu Kết! Hai người các con phải chú ý an toàn đó!"

"Cô, cô yên tâm đi." Tôi mỉm cười với bà rồi cùng Diệp Tư Viễn sóng vai đi đến mảnh đất trống.

Còn chưa quá muộn, người tới đốt pháo hoa nhân dịp Tết Nguyên Tiêu cũng không còn nhiều, tôi đặt mấy cái pháo hoa có đầu lớn trên mặt đất, ngồi xổm xuống nghiên cứu một hồi sau đó lấy bật lửa ra định đốt lửa.

Diệp Tư Viễn ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, đột nhiên nói: "Tiểu Kết, cẩn thận một chút."

https://thuviensach.vn

"Không có chuyện gì, ở nhà em đều là người châm lửa, tiểu ngu ngốc rất nhát gan chỉ biết trốn sau lưng em thôi." Tôi ngẩng đầu nhìn anh, ánh sáng đã tắt làm tôi không thấy được rõ ràng vẻ mặt của anh nhưng mà tôi biết anh đang mất hứng, nụ cười mà tôi quen thuộc đã một lúc lâu không xuất hiện trên mặt anh rồi.

"Em châm đây, anh tránh xa ra một chút."

"Anh xem em châm lửa sau đó cùng lui ra." Ngữ khí của anh không cho phép phản bác.

Tôi không nói nữa đốt kíp dẫn nổ, dây lửa "xẹt xẹt" cháy lên, hai chúng tôi lập tức đứng lên chạy ra xa.

Tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, xoay người liền nghe "ầm" một tiếng, một quả pháo lấp lánh rực rỡ bay thẳng lên trời nổ tung thành một đóa hoa đỏ rực tiếp theo từng đóa hoa cúc, hoa xanh tranh nhau nở rộ trong đêm.

Tôi ngẩng đầu, một bên xem pháo hoa một bên vẫn xem xét nét mặt của của Diệp Tư Viễn, anh đang ngửa đầu, ánh mắt bình tĩnh nhìn pháo hoa đang phát sáng trên bầu trời, pháo hoa lúc sáng lúc tối chiếu lên gương mặt anh làm tôn lên ngũ quan anh tuấn, để lại một chút ánh sáng le lói trong đáy mắt đen thẫm của anh.

Tôi ôm thật chặt cánh tay anh, đột nhiên Diệp Tư Viễn mở miệng: "Có phải mẹ anh bảo em nói như vậy không?”

Trong lòng tôi cả kinh, giả ngu trả lời: " Chuyện gì nha?"

"Nhà cửa giá 1 ngàn, quản lí nhân viên của một xí nghiệp cao cấp còn có kế toán của Tổng giám đốc."

"..."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Kết." Anh cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi hỏi một lần nữa: "Là mẹ anh bảo em nói như vậy phải không?"

"Không phải." Tôi cắn môi lắc đầu trả lời: "Do em thuận miệng nói lung tung thôi."

"Vì cái gì?"

"Em không muốn làm cho anh mất mặt."

Anh nhăn mày nói: "Có chuyện gì làm cho anh mất mặt? Tại sao em lại có thể nghĩ như vậy?"

"Diệp Tư Viễn, em sai lầm rồi, em biết em không nên nói dối, anh có thể tha thứ cho em không?" Tôi toét miệng cười rộ lên, rõ ràng là chơi xấu mà.

"Nói cho anh biết vì cái gì." Anh không nhượng bộ tôi, tiếp tục hỏi.

"Em không muốn người thân của anh nghĩ em ở cùng với anh là vì nhà anh giàu có, đơn giản như vậy thôi." Tôi bắt đầu nói hươu nói vượn nhưng lại phát hiện vậy mà Diệp Tư Viễn lại tin tưởng.

Vẻ mặt của anh trở nên hết sức phức tạp, môi gắt gao mím chặt, mày rậm nhíu lại một chỗ, tôi biết đây là điềm báo anh đang tức giận.

"Diệp Tư Viễn! Em đảm bảo sẽ không có lần sau!...Em...Em chỉ muốn lưu lại cho bọn họ ấn tượng tốt vào lần đầu tiên gặp mặt."

Anh ngơ ngẩn nhìn tôi một hồi rồi đột nhiên xoay đầu đi, vai run nhẹ, cười một lúc sau đó mới quay đầu lại nhìn tôi nói: "Có thể giấu giếm một ngày nhưng làm sao có thể giấu giếm cả một đời? Trần Kết, chúng ta muốn kết hôn mà."

Lúc anh cực kỳ nghiêm túc nói với tôi những lời này thì tôi lập tức ngậm miệng.

https://thuviensach.vn

Đây là do tôi sai nhưng tôi cũng không còn cách nào cả, tôi đã đồng ý với mẹ Diệp rằng sẽ nói như vậy, tôi rất muốn giữ lời ngoài ra bà nói Diệp Tư Viễn sẽ hiểu được nhưng rõ ràng là anh không có hiểu.

Tôi thật sự không hiểu nổi rốt cuộc đại gia đình của bọn họ có ân oán tình thù gì nhưng tôi biết mình nguyện ý làm toàn bộ vì Diệp Tư Viễn, lí do thoái thác vừa rồi của tôi hình như làm các vị trưởng bối cực kì vừa lòng, như vậy là đủ rồi! Chuyện này về sau hãy nói tiếp! Chỉ là Diệp Tư Viễn, anh có hiểu được tấm lòng của em không?

Pháo hoa dần dần tắt lịm, bốn phía trở nên tối lại. Tôi nháy nháy mắt nói: "Tư Viễn, đừng nói những thứ này nữa được không? Chúng ta cùng nhau đốt dây pháo trân châu kia đi."

"Làm sao mà anh đốt được?" Anh cúi đầu nhìn hai vai mình, trầm giọng nói.

"Anh ăn cơm như thế nào, viết chữ như thế nào thì cứ đốt như thế ấy!"

Tôi kéo ống tay áo không có tay của anh, lôi anh đến khoảng đất trống cùng anh sóng vai ngồi trên mặt đất.

Tôi lấy một quả pháo trân châu đưa cho anh, anh suy nghĩ trong phút chốc cuối cùng dùng hai chân cởi giày, chân phải vòng qua, bắp chân phải đặt tại đầu gối của chân trái.

"Giữ chắc nha! Hướng lên trời!" Tôi cười cười, trong tay cũng đang cầm một quả pháo hướng lên trời, hai tay đốt hai kíp nổ.

"Bụp" "Bụp" hai tiếng, hai quả pháo trân chân trước sau phóng lên trời đêm sau đó những quả cầu lửa liền hóa thành hai đóa hoa sáng rực trong không trung.

https://thuviensach.vn

Cầu lửa trong tay chúng tôi được liên tiếp bắn lên, dây pháo nhỏ trong tay tôi hơi chấn động, nóng lên, tôi nhìn Diệp Tư Viễn, biết chân anh cũng có thể cảm nhận được loại chấn động cùng nhiệt độ này.

Diệp Tư Viễn nghiêng đầu, mặt nghiêm túc nhìn pháo hoa trên bầu trời đêm, tôi nhìn gương mặt tinh xảo hoàn mỹ của anh trong lòng cảm thấy vui mừng, đã rất nhiều năm anh không có chơi pháo hoa, đây không phải là anh đang đốt đó sao.

Sự thực chứng minh không có gì có thể gây khó khăn cho chúng tôi.

Chúng tôi im lặng phóng một quả lại một quả pháo trân châu chờ khói thuốc nổ tản đi, tôi phủi mông cùng Diệp Tư Viễn đứng lên.

Nghĩ nghĩ xong, tôi nói với anh: "Tư Viễn, em biết anh đang tức giận bởi vì em nói dối nhưng em thật sự không cố ý, anh có thể tha thứ cho em được không? Lần tới em nhất định không dám nữa mà.”

Anh nhếch môi cúi đầu nhìn tôi, một giây lại một giây qua đi đột nhiên anh quay mặt cười rộ lên.

Tôi đần ra nhìn anh cười đến mức bả vai run lên kịch liệt, tay áo trống không cũng dao động thì cảm thấy không thể hiểu nổi.

Anh lắc đầu nói: "Tiểu Kết, thật sự là anh không thể nổi giận với em được, làm sao bây giờ?"

Tôi thở phảo nhẹ nhõm ở trong lòng, cười đùa nói: " Còn có thể làm sao nữa, không tức giận chứ sao."

"Nếu như em lại không nghe lời anh một lần nữa?"

"Em không nghe lời anh hồi nào!"

https://thuviensach.vn

"Em giống như con nít, suy nghĩ cùng Tư Viêm cũng không khác nhau lắm cho dù có nói nhiều hơn nữa thì cũng sẽ quên.”

"Anh mới giống con nít ấy! Anh họ kia của anh giống như được bôi máu gà không ngừng tra hỏi em cũng không thấy anh nói giúp em một câu nào cả."

"Anh ta là người như vậy, em không cần phải để ý."

"Quan hệ của anh và anh ta không tốt?"

"Bình thường."

"A...Anh ta..."

"Tiểu Kết."

"Ừ?"

"Có thể đừng nói đến Diệp Tư Hòa nữa được không?" Vốn sắc mặt anh đã chuyển sang ấm áp nay lại bắt đầu lạnh lẽo.

"A...Được."

Tôi vội vàng ngậm miệng lại, chậm rãi ôm eo Diệp Tư Viễn, ngẩng đầu nghiêm túc nói: "Tư Viễn, em đảm bảo đây là lần cuối cùng em nói dối anh! Sau này em không dám nói bậy bạ nữa."

Anh nhìn tôi sau đó nở nụ cười dịu dàng, tiếng cười trầm thấp lại đầy từ tính, ánh mắt tinh khiết, con ngươi đen như như giống như lỗ đen của vũ trụ, toàn bộ đều hấp dẫn tâm tư của tôi. Tôi nhìn thấy lông mi đen dài của anh bất giác cắn cắn môi:"Tiểu Kết..." Anh gọi tôi một tiếng liền cúi đầu hôn lên môi tôi, trong nháy mắt cảm giác thơm mát tràn vào khoang miệng, cảm xúc nóng rực làm cho trái tim tôi điên cuồng nhảy dựng lên.

https://thuviensach.vn

Tôi thỏa mãn nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng vỗ về sau lưng Diệp Tư Viễn, hưởng thụ loại thân mật chỉ thuộc về riêng hai chúng tôi, thật lâu sau mới tách ra. Tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn nhẹ giọng nói: "Nếu anh còn nghe được em nói bậy một lần nữa liền dùng cách này chận miệng em lại, em nhìn đó mà làm."

Tôi sờ sờ môi chính mình, trên đó giống như còn lưu giữ lại dịu dàng và ngọt ngào của anh, tôi cười hì hì, chép miệng nói: "Đây là cách trừng phạt của anh sao? Tại sao em lại cảm thấy giống như được khen thưởng vậy?"

Anh bất dắc dĩ lắc đầu, quay người nhìn về phía xa nói: "Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi, nên về nhà rồi."

"Được!" Tôi cũng không buông anh ra gần như dùng phương thức treo trên người anh, hi hi ha ha cùng anh đi về phía biệt thự.

Lúc ngồi trên xe của Diệp Tư Viễn, mẹ Diệp nói với Diệp Tư Viêm: "Diệp Tư Viêm, buổi sáng ngày mai ba mẹ phải đi làm, mẹ sẽ dẫn con đến nhà bà ngoại, ngày kia lại đón con về."

"A? Vì sao vậy?" Diệp Tư Viêm mở to hai mắt nhìn, hai tay bám vào ghế quay đầu lại hỏi: "Không phải là anh và chị Tiểu Kết ở nhà sao? Con muốn ở nhà chơi với hai người bọn họ."

"Bà ngoại nhớ con nên hôm nay gọi điện cho mẹ nói đã hai tuần lễ chưa thấy con rồi đó."

"Vậy cũng đã hai tuần lễ bà ngoại chưa nhìn thấy anh rồi! Ngày mai con với anh và chị Tiểu Kết sẽ cùng đi đến nhà bà ngoại. Bà ngoại vẫn chưa thấy qua chị Tiểu Kết mà."

"Không được."

https://thuviensach.vn

"Vì sao ạ?" Diệp Tư Viêm nóng nảy, xoay người lôi kéo ống tay áo trống không của Diệp Tư Viễn lắc lắc: "Anh... Anh. Ngày mai em và hai người cùng đi chơi có được không, em sẽ cực kì ngoan, ngày mai em sẽ viết xong 18 trang nhật kí mà!"

Diệp Tư Viễn nhìn bộ dáng nôn nóng sốt ruột của em mình,cười mở miệng nói: "Mẹ, không bằng..."

"Mẹ đã hứa với bà ngoại ngày mai dẫn nó qua đó, Diệp Tư Viêm, có phải là người lớn nói chuyện thì nên giữ lời hay không? Con cháu có nên qua nhà hiếu kính trưởng bối hay không? Con sắp khai giảng rồi đến lúc đó bà ngoại muốn gặp được con cũng rất khó nên thừa dịp mấy ngày nay qua chỗ bà, hiểu rõ chưa?"

Diệp Tư Viêm tuyệt vọng, thiếu chút nữa khóc lên, miệng nhỏ dẩu lên có thể treo được cả một cái bình, nó cúi gằm đầu tựa vào lưng ghế ngồi, ấp úng nói: "Hiểu rõ rồi."

Tôi và Diệp Tư Viễn nhìn nhau cười, chúng ta cũng hiểu rõ rồi, rõ ràng đây là mẹ Diệp cố ý để cho chúng tôi có khoảng không gian riêng.

Về đến nhà mọi người đều về phòng tắm rửa đi ngủ, mẹ Diệp bảo sáng mai tôi cứ ngủ nướng cũng không sao, không cần thức dậy quá sớm, tôi liền đáp ứng bà.

Đêm nay Diệp Tư Viễn không có tới phòng khách tìm tôi, cả ngày tập trung tinh thần cao độ làm cho tôi cảm thấy mệt nhọc rất nhanh liền đi vào mộng đẹp.

Thời điểm tôi tỉnh lại đã là tám rưỡi sáng ngày hôm sau, tôi ra khỏi phòng, trên lầu không có một ai, tôi phát hiện trên bàn trà có một túi to được quấn kĩ, bên dưới còn có một tờ giấy nhắn là do mẹ Diệp để lại.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Cô chú đều phải đi làm, túi này là buổi sáng cô đi siêu thị mua cho hai con, con mang lên lầu ăn cùng Tư Viễn, còn có chút đồ ăn vặt cùng vật dụng hàng ngày thì tự các con sắp xếp nha...Cô. Sớm 13/2.

Tôi cảm thấy thật cảm động lại có chút không hiểu được, rửa mặt xong xuôi liền xách theo cái túi lớn lên lầu.

Diệp Tư Viễn vẫn còn đang ngủ say, giống như ngày trước trong phòng vẫn bật điều hòa thật ấm, anh vẫn không mặc áo như cũ, đắp chăn nghiêng người ngủ say.

Trong nhà không có ai, tôi lập tức thả túi ra, nhảy lên trên giường, leo lên người anh quấn lấy tóc của anh. Anh bị ngứa lập tức tỉnh lại, lắc lắc thân thể cũng không tránh được, anh bị ngứa ngáy làm cho một bên cười to một bên gấp đến độ quát lên: "Tiểu Kết! Dừng tay! Em lại bắt nạt anh!"

"Em bắt nạt anh lúc nào! Ai bảo muộn như vậy mà anh còn chưa rời giường, lúc ở trường học em thấy anh rất chịu khó mà, nhiều lúc mới có 5 giờ sáng đã thức dậy chạy bộ về nhà lại hoàn toàn khác hẳn."

"Được rồi, Tiểu Kết ngoan, đừng quấy nữa, anh khó chịu."

Rốt cuộc tôi cũng ngừng tay ôm thân thể anh lắc tới lắc lui: "Diệp Tư Viễn, sáng sớm tinh mơ mẹ anh đã đi siêu thị mua bữa sáng cho hai chúng ta, còn có một chút đồ bảo chúng ta tự lo liệu."

"Đồ gì?" Anh mang một cái ổ rơm trên đầu ngồi dậy.

Tôi để cái túi lớn lên trên giường thì phát hiện mẹ Diệp buộc túi bằng hai cái nút rất chặt

"Làm cái gì vậy nè? Muốn khảo nghiệm năng lực khéo léo của em sao?" Tôi cắn răng cố gắng mở cái nút lấy đồ ăn bên trong ra, Diệp Tư Viễn liền nhoài người đến xem.

https://thuviensach.vn

"Sữa chua, bánh mì, mứt hoa quả, thịt bò khô, chân giò hun khói, xoài, thoại mai, chocolate. Oa? Vậy mà lại còn mua quần lót cho em! Thật là đáng yêu! Còn có..."

Tôi ngây ngẩn cả người.

Diệp Tư Viễn nhìn bộ dáng bất động của tôi hỏi: "Làm sao vậy?"

Tôi tin rằng bây giờ mặt mình đỏ không thua gì Quan Công, tay đặt ở trong túi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn hỏi:"Anh đoán mẹ anh mua cho chúng ta cái gì?"

"Cái gì?" Anh khó hiểu.

Tôi lấy đồ ra cho anh xem, trong tay tôi rõ ràng là một hộp áo mưa.

Tôi nhìn thấy con ngươi của Diệp Tư Viễn mở to, lập tức mặt liền đỏ bừng

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thế Giới Trước Đây.

Tôi đứng trên ban công phòng Diệp Tư Viễn, khoanh tay ngắm phong cảnh, trên lầu hai của một tòa nhà đối diện với ban công của anh có một cô gái đang tưới hoa, bên cạnh là phòng của một ông chú đang hát hí khúc, cửa sổ được mở rất lớn, ông ta giơ ngón tay hoa lan chỉ, hát "y y nha nha", làn điệu du dương truyền vào tai tôi... Đây là hí khúc của phương Nam, tôi hoàn toàn không hiểu, ngước mắt nhìn về phía xa có thể thấy được bầu trời màu lam nhạt, núi non trùng điệp. Núi ở nơi này không cao hoàn toàn khác so với quê tôi, tôi vươn tay hít một hơi thật sâu, cảm thấy tinh thần sảng khoái, mấy ngày trước đây cãi nhau với ba nên tâm tình rất xấu cùng với sự mệt mỏi khi ngồi xe lửa đường dài đã sớm trở thành hư không.

Tôi nghe từ phía sau truyền đến giọng nói của Diệp Tư Viễn: "Tiểu Kết."

Quay đầu lại nhìn thì thấy anh đang đứng cạnh cửa ban công mỉm cười với tôi.

Anh mặc áo ngủ caro màu trắng xanh, tóc ẩm ướt hiển nhiên là vừa tắm gội xong, gương mặt ửng đỏ hình như trên người còn mang theo hơi nóng từ phòng tắm.

"Tắm xong rồi?" Tôi đi về phía phòng, thuận tay đóng cửa ban công, tay đưa ra sau lưng kéo màn xuống.

Nhất thời trong phòng liền tối sầm lại.

"Ừ." Diệp Tư Viễn đi đến, cúi đầu hôn lên gương lên mặt tôi, tay tôi vòng qua eo anh, ngửa mặt hưởng thụ nụ hôn của anh.

https://thuviensach.vn

"Rất ngứa..." Anh khẽ cắn vành tai của tôi, nhất thời trong lòng của tôi nổi lên cảm giác tê dại giống như bị giật điện theo đôi môi anh "xoẹt xoẹt" bốc lửa, xuyên qua cơ thể tôi.

Thân thể chúng tôi dán sát vào nhau, bước từng bước nhỏ vừa ôm vừa hôn đi tới giường.

Diệp Tư Viễn xoay người, tôi ôm chặt eo anh liền ngã xuống, lưng chạm giường, thân thể anh giật giật, tôi buông tay ra, anh liền sử dụng tư thế nửa nằm úp sấp trên người tôi, vai trái tựa vào giường, cánh tay phải đặt tại lồng ngực của tôi, tay áo trống không mềm mại rơi trên giường.

"Tiểu Kết..." Anh cố gắng ngẩng đầu cùng tôi hôn môi, đùi phải cũng vòng lên người tôi, tay tôi xoa xoa giương mặt anh, dịu dàng nhìn anh rất dễ dàng phát hiện ra khát vọng trong mắt anh.

Trước khi đi tới thành phố D chúng tôi đã gần một tháng không có gặp nhau, tôi biết Diệp Tư Viễn rất muốn, kỳ thật tôi cũng giống như vậy.

Tôi bắt đầu cởi nút áo của anh, vừa cởi vừa nói: "Đi ngủ thì không mặc ngược lại tắm xong lại mặc vào, anh cũng không ngại phiền phức à."

Anh cười rộ lên nói: "Ai bảo em đứng trên ban công nếu không mặc quần áo thì anh gọi em bằng cách nào."

Tôi vuốt mũi anh, anh cũng không né tránh để mặc cho tôi tiếp tục cởi áo ngủ, quần ngủ và quần lót của anh xuống.

Diệp Tư Viễn còn trẻ, cơ thể thon dài cân xứng lập tức xuất hiện ngay trước mắt tôi, cúi đầu nhìn xuống, xem ra tiểu Viễn đã chờ đợi không kịp rồi, tôi xấu tính đụng chạm nó, Diệp Tư Viễn vặn vẹo thân thể, rên khe khẽ, thở phì phò nói: "Tiểu Kết, ngoan, cởi quần áo ra đi, để cho anh nhìn em."

https://thuviensach.vn

Tôi nghe lời cởi bỏ quần áo của chính mình rốt cuộc chúng tôi cũng trần trụi, tôi nắm lấy tóc Diệp Tư Viễn điên cuồng hôn anh, anh cũng cực kỳ kích động cả người thả lỏng hết khả năng có thể để phối hợp với tôi. Tôi ôm anh quay cuồng ở trên giường, với tay lên đầu giường cầm lấy món quà nhỏ mà mẹ Diệp đã chuẩn bị cho chúng tôi, nhìn vật nhỏ bé trong tay nghĩ đến hành động của mẹ Diệp tôi lập tức cảm thấy cực kì xấu hổ, nhìn sắc mặt của Diệp Tư Viễn ở bên cạnh, anh cũng cực kì mất tự nhiên, Đột nhiên tôi muốn trêu đùa anh nói: "Diệp Tư Viễn, hình như mẹ anh rất quen thuộc với chuyện này, có phải bà thường giúp anh chuẩn bị cái này hay không hả?"

Lập tức mặt anh liền đỏ lên, ánh mắt rủ xuống, lắc đầu nói: "Không có! Anh…" Anh im lặng nhìn tôi: "Anh cũng không biết bà nghĩ như thế nào nữa."

Tôi cười rộ lên, vừa xé vỏ bao vừa nói: "Em đoán là chắc mẹ anh biết con trai mình là một tiểu sắc quỷ, lo lắng mình phải làm bà nội sớm cho nên mới giúp anh chuẩn bị trước."

"Ai là sắc quỷ hả?" Anh ngồi ở trên giường nhíu mày nhìn tôi.

"Còn người nào nữa?" Tôi cúi đầu, mặc quần áo nhỏ dính dính cho tiểu Viễn hùng tráng rồi nói: "Tiểu Viễn so với anh vẫn thành thực hơn, đã thừa nhận mình là tiểu sắc quỷ rồi."

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn động tác của tôi, nghe được lời tôi nói thậm chí tiểu Viễn còn nhảy lên một cái, nháy mắt mặt anh liền đỏ ửng, bên tai giống như bị lửa thiêu đốt, hai cái đùi khép lại một cách thần thốc, vặn vẹo thân thể quay lưng về phía tôi, ấp úng nói: "Lúc trước không biết là ai nửa đêm chui vào trong chăn người ta đó."

Aizz! Anh vẫn còn nhớ kĩ chuyện này! Lập tức tôi liền bổ nhào vào lưng anh, cắn lên làn da trơn mịn ở bả vai nói: "Ai da...tức giận hả? Được rồi

https://thuviensach.vn

được rồi, em thừa nhận lúc trước em là hái hoa tặc, Bá Vương ngạnh thượng cung nên mới hái đoa hoa tươi non là anh được chưa?"

Anh nhún vai, cái tay nho nhỏ nâng lên, xoay mặt về phía tôi cười rộ lên: "Em biết là tốt rồi."

"Tự kỷ!" Tôi vươn người ra trước mặt anh, gắt gao ôm anh, hai người lại ngồi trên giường bắt đầu hôn môi, chúng tôi nhắm mắt lại sử dụng đôi môi mềm mại để thăm dò cơ thể đối phương, cảm thụ thân thể đang dần dần nóng lên.

Người Diệp Tư Viễn thơm quá, dáng người của anh thật tốt, tuy có chút gầy nhưng bắp thịt lại rắn chắc, đường cong làm cho tâm tình tôi xao động, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua người anh, cảm giác được da thịt nam tính trẻ tuổi làm cho tôi say mê không tôi, thậm chí tôi còn xoa nắn hai cánh tay nhỏ trên vai của anh.

Nhẹ nhàng xoa nắn cánh tay của anh, Diệp Tư Viễn có chút kháng cự nhỏ, động đậy cánh tay muốn thoát khỏi ma trảo của tôi nhưng vẫn không thể thoát được.

Tôi thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích... Không có chuyện gì."

"Tiểu Kết, chúng nó cực kỳ xấu." Giọng nói của anh càng ngày càng thấp.

"Không xấu, chúng nó cũng là một phần của thân thể anh, chỉ cần là của anh toàn bộ em đều thích."

Tôi nhích lại gần, hôn lên cánh tay phải của nah, đầu lưỡi khẽ liếm vết sẹo nhợt nhạt kia, lúc đó thân thể của Diệp Tư Viễn run rẩy, hô hấp ngày càng dồn dập.

"Tiểu Kết Kết..." Anh gọi tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi bám lên người anh vừa hôn môi anh vừa vỗ về làn da nóng bỏng của anh, trên người anh đã sớm dính dính mồ hôi do động tình một hồi lâu mà ngay cả bản thân của tôi cũng ướt đẫm, miệng thì thầm gọi tên anh, nâng cái mông lên để tiểu Viễn đã chờ lâu tiến vào thân thể ướt át của tôi.

"A..." Diệp Tư Viễn nhăn mày, kêu rên ra tiếng, phần hông đang kết hợp chặt chẽ bị tôi hung hăng nhéo một cái sau đó anh bắt đầu dùng lực chuyển động. Ở phương diện này chúng tôi đã sớm không cần nói cũng hiểu, thân thể khiếm khuyết của Diệp Tư Viễn hoàn toàn không có ảnh hưởng đến chuyện này, ở trong mắt tôi anh vẫn là một người con trai khỏe mạnh bình thường mà tình cảm của người con trai này lại cực kỳ mãnh liệt và kích thích.

Tuổi của Diệp Tư Viễn đang ở khoảng giữa thiếu niên và nam nhân, thời điểm mất hứng anh sẽ cong cong miệng lên, suy sụp thì hạ vai, ánh mắt ảm đạm, thời điểm cao hứng thì ánh mắt ôn hòa, trên mặt thoáng xuất hiện má lúm đồng tiền, lúc cực kỳ vui vẻ thì anh sẽ cười toe toét thậm chí còn cười ra tiếng, má lúm đồng tiền trở nên rất sâu. Đôi mắt giống như một bầu trời đêm đầy sao, tràn đầy lấp lánh đương nhiên cũng có thời điểm anh tức giận tuy tôi chỉ mới chứng kiến một lần nhưng cũng đủ để làm cho tôi rung động thật lớn cho đến bây giờ tôi cũng không muốn nhớ lại ngày đó mình đã làm anh tổn thương sâu sắc như thế nào.

Không biết chúng tôi đã triền miên trong bao lâu, tiếng rên rỉ đồng thời phát ra giống như hai con mèo đang quấn quít dây dưa, thân thể Diệp Tư Viễn run rẩy kịch liệt, anh gầm nhẹ, rốt cuộc chúng tôi đồng thời lên đỉnh sau đó cạn kiệt sức lực nằm bẹp trên giường.

Tôi tắm rửa sạch sẽ, kéo chăn qua che lên thân thể hai người, thỏa mãn nằm xuống ngủ ở bên cạnh Diệp Tư Viễn. Ngực anh kề sát phía sau lưng tôi, anh không có cách nào ôm tôi chỉ có thể dùng cánh tay nhỏ vuốt ve phía ngoài tay phải của tôi.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đều không nói gì thật lâu, thật lâu thậm chí tôi có chút buồn ngủ thì đột nhiên nghe được giọng nói trầm thấp của anh truyền đến từ phía sau.

"Tiểu Kết, đêm qua anh mơ một giác mơ."

"A? Giấc mơ gì?"

"Anh mơ thấy anh có tay." Trái tim của tôi nhảy lên, Diệp Tư Viễn dừng một chút sau đó dùng giọng rất thấp nói: "Em biết không, đã rất nhiều năm anh không nằm mơ thấy mình có tay rồi."

Trong đầu tôi đang suy nghĩ nên nói gì với anh thì đột nhiên anh thở dài.

"Tiểu Kết, em nói đi, lúc nhỏ tại sao anh lại không cẩn thận tự làm mình bị thương như vậy."

"..."

"Tại sao anh lại không có tay. Tất cả mọi người đều có, tại sao anh lại không có."

Tôi không nghe nổi nữa, xoay người nhìn anh, dừng lại ở ánh mắt anh nói: "Tư Viễn, đừng nghĩ những thứ này nữa."

"Khụ, anh cũng chỉ là suy nghĩ một chút thôi, có phải rất ngốc hay không?"

"Không có tay thì không có, chúng ta vẫn có thể sống tốt được."

Anh nở nụ cười, thấp giọng nói: "Kỳ thật là do ngày hôm qua ăn cơm lại nghĩ đến một việc không vui."

Tôi cũng đã sớm phát hiện chỉ là không biết nên hỏi anh như thế nào: "Nếu anh cảm thấy nói ra có thể dễ chịu hơn một chút thì cứ nói với em,

https://thuviensach.vn

em ở ngay đây, nếu anh không muốn nói thì cứ càu nhàu với em đi."

Tôi nhéo nhéo mặt anh, anh lại nở nụ cười nhẹ nhàng, lắc đầu nói: "Không có gì, đúng rồi, Tiểu Kết, em có muốn xem ảnh lúc trước của anh không?"

"A?" Tôi kinh ngạc nhìn anh.

"Là ảnh chụp...trước năm 11 tuổi, em muốn xem không?"

"Muốn!" Tôi thốt ra, nhìn biểu tình có chút khẩn trương của anh, nói thêm: "Kỳ thật cũng không sao cả, em nghĩ chắc là cũng không khác nhiều so với Diệp Tư Viêm."

Anh xoay mặt qua cười một tiếng, lắc đầu nói: "Không, em xem thì biết, lúc nhỏ anh cao hơn so với Tư Viêm còn đẹp trai hơn nữa."

"Tại sao anh lại tự kỉ như vậy! Còn tự khen mình đẹp trai."

Anh nghiêng đầu nói: "Kỳ thật anh cũng không chắc chắn, sau khi bị thương anh nói mẹ cất hết mấy tấm ảnh này đi cũng đã hơn mười năm chưa thấy qua."

Tôi có chút lo lắng nói: "Em cũng không muốn xem đâu."

" Không có việc gì, anh muốn cho em xem."

Diệp Tư Viễn dựa lưng vào tường ngồi dậy, lấy quần ngủ bắt đầu mặc vào, tôi giúp anh kéo lưng quần lại giúp anh mặc áo ngủ sau đó tự mình mặc lại quần áo tử tế theo anh xuống giường.

Anh đi đến trước kệ sách, ngẩng đầu lên nhìn một cái tủ bị khóa trên đó, nói: "Ở trên đó, chìa khóa ở ngăn kéo thứ nhất của bàn làm việc, em tự mình mở đi, anh không với tới."

https://thuviensach.vn

Tôi lấy cái chìa khóa, kiễng chân lên vừa vặn có thể mở được ổ khóa, vừa mở ra liền ngửi thấy một mùi ẩm mốc nhàn nhạt, quả nhiên là cái tủ này đã lâu ngày không được mở ra rồi. Tôi ngửa mặt nhìn đồ vật trong tủ có chút ngây người.

"Đây là cái gì?" Tôi chỉ vào một mô hình máy bay trực thăng màu xám. Đây là đồ vật dễ gây chú ý nhất, vừa mở ra liền thấy được.

Diệp Tư Viễn nhìn cái máy bay nhỏ này nói: "Em cầm nó xuống đây."

Tôi cẩn thận lấy máy bay trực thăng xuống, đặt tại bàn làm việc, thân máy bay bị che phủ bởi một tầng bụi cũng không phải là cực kì tinh xảo.

Diệp Tư Viễn đứng ở bên cạnh bàn, nâng chân phải đặt lên bàn, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve thân máy bay.

Tôi nhìn thấy anh có vẻ đăm chiêu, không dám lên tiếng, anh nhìn tôi nói: "Có phải rất xấu hay không?"

"Cái gì?"

"Máy bay này."

"A...Cũng không tệ lắm."

"Đây là do anh làm lúc 9 tuổi." Anh thở dài nói: "Chỉ còn cái này, những mô hình đẹp hơn đều bị anh đập nát sau khi bị thương, cái này có thể may mắn thoát nạn là vì nó quá xấu lại đặt ở trên đỉnh của tủ nên anh với không tới."

Tôi nhìn anh, biết anh đã chìm vào trong hồi ức, việc này nhất định là việc mà anh đã giấu tận nơi sâu nhất trong đáy lòng. Hôm nay bởi vì có tôi mà anh muốn mời tôi bước vào thế giới của anh, cái thế giới mà tôi chưa từng biết qua mà anh lại vĩnh viễn không thể quay lại với thế giới đó.

https://thuviensach.vn

"Trước kia anh là quán quân của cuộc thi lắp ráp mô hình máy bay và tàu thuyền chiến đấu của toàn thành phố, đã từng cực kì cực kì thích làm mô hình, thích đến nổi vì làm mô hình mà không cần ăn cơm không cần ngủ, về sau bị thương anh không thể làm được nữa. Kỳ thật anh đã từng thử dùng chân để làm nhưng em có biết những thứ này vô cùng tinh tế, khi đó tới ăn cơm anh dùng chân cũng không xong làm sao có thể làm được cái này cho nên có một ngày anh đã đập vỡ rất nhiều mô hình đạt giải thưởng."

Tôi cẩn thận nhìn anh, chỉ vào chiếc máy bay trực thăng màu xám này nói: "Không phải anh muốn đập bể nó chứ? Đừng mà, em rất thích, anh không cần thì cho em đi."

Diệp Tư Viễn nhìn bộ dáng của tôi, lắc đầu cười rộ lên, để chân xuống đất nói: "Cái này không thể đập bể, chỉ còn một cái cũng xem như là lưu lại kỉ niệm. Đúng rồi, em lấy quyển album đi, ở bên trái đó, em cứ lấy hai quyển màu vàng và màu xanh trước đi."

Tôi theo tầm mắt của anh cầm quyển album xuống, quyển album có kiểu dáng cực kì cũ, mặt trên đều là bụi, tôi đặt nó ở bên bàn, vội vàng ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn.

Anh cười ha ha nhìn tôi nói: "Làm sao vậy? Mở ra đi, chính anh cũng có chút mong đợi, đã hơn mười năm không thấy rồi."

Tôi không biết anh có khó chịu khi nhìn những bức ảnh này không nhưng lòng hiếu kì vẫn xui khiến tôi mở nó ra.

Diệp Tư Viễn lúc còn nhỏ liền xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi có thể lập tức nhận ra anh trong mấy người bạn nhỏ bởi vì ánh mắt anh sáng nhất, tươi cười đáng yêu nhất, cười đến má lúm đồng tiền rõ ràng như thế, tôi đoán lúc này Diệp Tư Viễn khoảng 3 tuổi sau đó tôi liền thấy được...hai tay của anh.

https://thuviensach.vn

Anh đứng song song với mấy bạn học trong nhà trẻ, tay nhỏ kéo tay nhỏ, tôi nhìn theo tay anh, ảnh chụp không phải là rõ, người bên trong vừa nhỏ mà bàn làm việc của anh lại thấp, tôi cúi người, gần như muốn áp đầu vào trong quyển album nhưng cũng không thể thấy rõ tay của anh.

Diệp Tư Viễn ở sau lưng nói: "Phía sau còn rất nhiều, đều có... Em không cần phải biến thành đầu gà chọi như vậy đâu."

Mặt tôi đỏ bừng, lập tức lật một tờ, quả nhiên qua mỗi thời kì có thể nhìn thấy mỗi loại hình dáng của Diệp Tư Viễn, trong mỗi ảnh anh đều có một đôi tay linh hoạt, trên mặt mang theo tươi cười quen thuộc nhìn thẳng vào máy ảnh.

Diệp Tư Viễn đứng bên cạnh tôi, lẳng lặng xem ảnh, thỉnh thoảng nói với tôi ảnh này được chụp vào thời gian nào, địa điểm và nguyên do.

Có đôi khi anh không nhớ rõ liền nhíu mày suy nghĩ một hồi, sau đó cực kì khẳng định nói cho tôi biết đáp án.

Tôi vừa nghe anh kể vừa lầm bầm xem ảnh, suy nghĩ liền theo những bức ảnh này trở về thời thơ ấu của Diệp Tư Viễn.

Anh không có nói dối, anh thật sự đẹp hơn Diệp Tư Viêm tuy khuôn mặt của hai anh em rất giống nhau nhưng không thể phủ nhận Diệp Tư Viễn đẹp hơn, ngũ quan lại càng thông minh, thanh tú hơn, vóc dáng của anh từ trước đến giờ đều cao hơn những người cùng tuổi, áo quần lại sạch sẽ. Thiếu niên tóc ngắn ngủn luôn đối diện với máy ảnh cười đến mặt trời sáng lạn, tinh thần hưng phấn.

Tôi nhìn thấy Diệp Tư Viễn bưng bánh ngọt lúc sinh nhật, Diệp Tư Viễn cầm giấy khen thi tham gia cuộc thi vẽ, Diệp Tư Viễn đang cúi đầu chuyên tâm làm mô hình, Diệp Tư Viễn đọc diễn văn trước trận đấu, Diệp Tư Viễn đeo phao cứu hộ đứng cạnh bể bơi, Diệp Tư Viễn chơi cầu lông, ảnh lưu

https://thuviensach.vn

niệm của Diệp Tư Viễn khi đi du lịch các nước cùng với gia đình…thậm chí tôi còn thấy được Diệp Tư Viễn đang đàn đàn dương cầm.

Anh ngồi bên một chiếc đàn piano màu đen tuyền, thân thể nho nhỏ thẳng tắp, hai cánh tay nhẹ nhàng đặt lên trên phím đàn, ngón tay như đang nhảy múa.

Diệp Tư Viễn nói cho tôi biết lúc ấy anh đang ở nhà luyện đàn thì bị mẹ vụng trộm chụp lén bởi vậy anh cũng không có biết có tấm ảnh này. Vẻ mặt của anh lại bắt đầu chìm đắm trong thế giới âm nhạc.

Có một tấm hình rất lớn được chụp vào ngày hè, Diệp Tư Viễn mặc áo sơmi ngắn tay, tôi có thể thấy được hai tay anh rõ ràng tuy chỉ là đứa trẻ nhưng vẫn có thể nhìn thấy được cánh tay thon dài, ngón tay khéo léo, làn da trắng nõn.

Tôi nhìn sững sờ rất lâu mãi cho đến khi Diệp Tư Viễn gọi tôi về hiện thực: "Suy nghĩ gì vậy?"

"A? Em đang suy nghĩ...Ảnh chụp của anh thật sự rất nhiều." Tôi nói lời từ đáy lòng: "Vẽ tranh, lắp ráp mô hình, đàn dương cầm, còn cái gì khác nữa không?"

"Chạy bộ, chơi các loại cầu, thi Olympic toán, Anh ngữ hơn nữa lúc nhỏ anh là một người phát triển đầy đủ toàn diện về đức trí thể mỹ." Anh cười nhưng trong mắt lại lóe lên sự đau khổ: "Nếu không bị tai nạn thì xong cấp hai anh sẽ ra nước ngoài du học, lúc 6 tuổi anh đã bắt đầu học tiếng Anh, vốn mẹ anh muốn để cho anh tốt nghiệp cấp hai xong thì ra nước ngoài nhưng không nghĩ tới về sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"..." Tôi không biết nên nói gì cuối cùng lại hỏi một vấn đề ngu xuẩn: "Cái đàn piano dưới lầu kia là của anh sao?"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn sửng sốt lắc đầu nói: "Đương nhiên là không phải, piano của anh đã sớm bán rồi, cái đó là của Tư Viêm. Con cháu những nhà có điều kiện đều có học thêm một số thứ, nhạc cụ hoặc là mỹ thuật tạo hình gì gì đó. Tư Viêm nói nó muốn học piano, mẹ anh còn sợ tổn thương anh nên mới hỏi ý kiến của anh đương nhiên là anh đồng ý, đã nhiều năm như vậy cái gì anh chưa từng thấy qua..."

"..." Tôi gấp quyển album lại, xoay người ôm eo Diệp Tư Viễn nói : "Tư Viễn, hiện tại anh vẫn là một người cực kì ưu tú, anh là người kiên cường nhất, tự tin nhất trong những người mà em quen biết."

Anh không nói chuyện chỉ dùng cằm cọ cọ đầu tôi, thật lâu sau mới mở miệng: "Tiểu Kết, kỳ thật anh cũng không có tự tin cùng kiên cường giống như em nghĩ đâu."

"Anh có."

"Anh không có, anh cũng từng nghĩ tới việc buông tay."

"Ừ?"

Anh cười cười nói: "Muốn nghe anh kể chuyện cũ sao? Chuyện này chỉ có mẹ anh biết nhưng anh muốn nói cho em nghe."

Tôi ngẩng đầu nhìn anh: "Có sự cố gì à?"

"Đến ngồi trên giường đi, anh nói cho em nghe."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tiên Hoa! Anh Lại Đỏ Mặt

"Hình như anh từng nói với em, vào lúc tiểu học, anh thường tham gia bơi mùa thu ở trường học, em còn nhớ rõ không?"

Tôi rúc vào bên cạnh Diệp Tư Viễn, nghe được anh hỏi tôi, ngẩng đầu nhìn anh, gật đầu nói: "Nhớ."

Anh nở nụ cười, hơi hé mắt, tựa như đang nhớ lại. Tôi hiểu rõ lúc này nhớ lại nhất định có rất nhiều khó khăn khổ sở, nhưng vẫn không nhịn được lòng hiếu kỳ của mình, chờ đợi anh nói tiếp.

"Thời điểm đó anh bị thương mới hơn ba năm, có rất nhiều chuyện sẽ không tự mình làm được."

Anh dừng một chút, lại tiếp tục chậm rãi kể, "Nói một cách đơn giản, chính là vẫn không thể tự lo liệu cuộc sống. Em có biết, khi đó anh đã mười bốn tuổi, thân thể cũng bắt đầu trổ mã, mất đi cánh tay đối với anh mà nói, thật là một. . . . . một chuyện rất tuyệt vọng.

Sau khi bị thương trở lại trường học, anh học hai năm tiểu học. Hai năm này, anh phải tự đi mấy ngày, có lúc đợi ở nhà mấy ngày. Đi học, tan học đều là mẹ anh đưa đón, buổi trưa còn được bà đón về nhà nghỉ trưa. Có một số việc, tỷ như ăn cơm, đi vệ sinh đều là làm ở nhà.

Sau lại lên năm nhất trung học, mẹ anh nói với anh, anh nhất định phải bắt đầu cuộc sống trường học bình thường, không thể ba ngày câu cá hai bữa giăng lưới như vậy nữa. Thành tích của anh đã rơi xuống rất nhiều, bà sợ tiếp tục như vậy nữa, anh đến trung học cũng không thi đậu.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì thời điểm đó anh không quan tâm đến những thứ này, anh cũng không nguyện ý ra cửa. Ở trong trường học đụng phải bạn học cùng lớp và giáo viên trước kia, nghĩ đến mình biến thành bộ dáng này, anh liền cảm thấy không đất dung thân, cho nên anh rất không muốn đi học, chỉ muốn ngày ngày ở trong nhà.

Tính cách của anh cũng xảy ra biến hóa rất lớn, em hẳn là có thể hiểu chuyện này. Khi đó tuổi còn nhỏ, chỉ cảm thấy tuyệt vọng, anh cảm thấy mình đã là phế nhân, cứ như vậy ở trong nhà cả đời thôi, tay cũng bị mất, anh còn có thể làm cái gì đây? Đã từng thích rất nhiều thứ, am hiểu rất nhiều thứ, nhưng tất cả đều không thể làm tiếp, loại cảm giác đó thật giống như ngày tận thế. Nghĩ đến tương lai cả đời còn rất dài, anh lại có bộ dáng này, Tiểu Kết, thật không sợ em cười, anh gần như chính là ngày ngày núp ở trong chăn khóc.

Nhưng mà mẹ anh lại không buông tha, bà buộc anh luyện thói quen dùng chân làm việc, ăn cơm, mặc quần áo, viết chữ, đánh răng rửa mặt, còn phải luyện thư pháp, luyện đến chân thường xuyên rút gân, trên ngón chân nổi lên vô số bọng máu, tê chân đến nâng không nổi, cũng không để cho anh ngừng lại.

Chỉ là có một việc, anh vẫn không làm được, chính là. . . . . đi vệ sinh. Nhà vệ sinh của trường học rất đơn sơ, không giống trong nhà sẽ cho để cho anh một số thiết bị phụ trợ, khi đó không có người khác trợ giúp, anh căn bản không cách nào tự mình đi vệ sinh ở trường học.

Cho nên sau khi học năm nhất trung học, anh gần như không uống nước ở trường học, cả ngày đều không đi nhà vệ sinh. Mẹ anh nói như vậy không được, không tốt cho thân thể, anh và bà liền dùng rất nhiều biện pháp, luyện thật lâu. Sau đó bà gắn vài cái móc ở trên tường của nhà vệ sinh trong trường học, rốt cuộc anh học xong tự mình đi tiểu, nhưng nếu là đại tiện thì vẫn không được, anh cần phải về nhà đi.

https://thuviensach.vn

Nhưng có một ngày ở trong trường học, có lẽ là ăn bữa trưa nên đau bụng. Đến buổi chiều, bụng của anh rất đau, rất đau. Vừa lúc là thời gian môn thể dục, một mình anh ở trong phòng học, không tìm được người hỗ trợ nên tự mình cắn khăn giấy đi nhà vệ sinh.

Anh nghĩ muốn tự mình giải quyết chuyện này, nhưng. . . . . không được, thật sự không được. Khi đó là đầu mùa đông, sau khi bị điện giật đứt tay, thân thể của anh yếu hơn rất nhiều, trở nên rất sợ lạnh, cho nên mặc quần rất dày, ước chừng mặc ba cái quần dài, lưng quần lại còn rất chặt.

Anh bỏ ra rất nhiều thời gian, rất nhiều công sức, cũng không thể cởi quần ra, sau lại. . . . . thật sự không nhịn nổi.

Tiểu Kết, nói với em những việc này, em có sợ hay không?"

Tôi đã ngây ngẩn cả người, suy nghĩ đã sớm theo lời của anh trôi dạt đến thời gian, không gian xa xôi đó.

Trong đầu tôi hiện ra một thiếu niên mười bốn tuổi không có cánh tay, gầy gò, rất cao, ở trong nhà vệ sinh của trường học gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. Khi đó Diệp Tư Viễn nhất định bất lực đến sắp nổi điên, tuyệt vọng đến sắp hỏng mất. Tôi thậm chỉ có thể tưởng tượng vẻ mặt của anh, trong hốc mắt chứa đựng nước mắt, chà sát thân thể ở bên cạnh vách ngăn nhà vệ sinh, khom người dùng ngón chân nắm kéo ống quần. Tôi cảm thấy tim của mình bị khuấy đảo đau từng trận, nhưng chỉ cắn môi, khẽ lắc đầu một cái, nói: "Sẽ không, sau đó thì sao?"

Vẻ mặt Diệp Tư Viễn cũng rất nhạt, khóe miệng thậm chí còn treo một nụ cười yếu ớt, ánh mắt cũng rất bình thản, không nhìn ra quá nhiều cảm xúc.

Anh nói tiếp: "Sau đó. . . . . sau đó anh vẫn núp ở trong nhà vệ sinh, trốn đến khi tan lớp, trốn đến khi bắt đầu tiết thứ hai, đoán chừng là giáo viên phát hiện không thấy anh, liền kêu mấy bạn học tới tìm anh. Một bạn

https://thuviensach.vn

học nam tìm được anh ở trong nhà vệ sinh, hắn gọi anh đi ra, anh không chịu, hắn liền kêu giáo viên.

Vách ngăn nhà vệ sinh của trung học năm nhất cao cở nửa người, anh nhớ được, sau đó có rất nhiều, rất nhiều bạn học đều vây ở bên ngoài vách ngăn nhìn vào trong. Anh rúc ở trong góc, bây giờ đã không nhớ được tâm tình ngay lúc đó rồi, không biết mình có khóc hay không, thật đã quên.

Cuối cùng, chủ nhiệm lớp gọi điện thoại cho mẹ anh. Bà mang quần và khăn lông sạch sẽ đến, đóng cửa nhà vệ sinh, lau thân thể cho anh, mang theo anh trở về nhà.

Sau khi về nhà, mẹ anh giúp anh mở nước trong bồn tắm, nói muốn giúp anh tắm. Anh nói với bà, tự anh có thể tắm, bà không có miễn cưỡng anh, nói chờ ở bên ngoài, cần giúp liền kêu bà.

Khi đó gia đình anh còn ở nhà cũ, một mình anh ngâm mình ở trong bồn tắm, cảm giác mình thật sự rất vô dụng, rất vô dụng, trên người lại bẩn như vậy. Trong nháy mắt đó, anh cảm thấy anh đã không cần sống tiếp nữa rồi."

Nghe được câu này, tôi lập tức trợn to hai mắt, ngẩng đầu nhìn anh, Diệp Tư Viễn cũng đang cúi đầu xuống nhìn tôi.

"Cái gì?" Tôi hỏi.

Anh cười rộ lên, ánh mắt ấm áp, nói: "Em đừng sợ, đó là chuyện rất lâu trước kia rồi. Đúng, em không có đoán sai, anh từng muốn chết."

Tôi không thể tin nhìn anh, đôi môi lay động, không thể nói nên lời.

"Anh muốn chết, anh cảm thấy mình đã tàn phế, dùng một thân thể tàn phế này sống tiếp thì còn có ý nghĩa gì? Anh ngay cả đi nhà vệ sinh cũng không thể tự lo liệu, anh còn có thể làm cái gì? Còn có thể nói chuyện lý tưởng, mơ ước, tương lai gì chứ?"

https://thuviensach.vn

"Sao anh có thể nghĩ như vậy?" Tôi hỏi anh, cảm thấy giọng nói của mình cũng phát run.

"Có lẽ là bởi vì khi đó mới bước vào tuổi dậy thì, tâm tư tương đối nhạy cảm. Thật, hiện tại anh cũng cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi." Diệp Tư Viễn khép hờ mắt, lại cong khóe miệng lên cười cười, nói, "Tóm lại, anh muốn kết thúc tánh mạng của mình, mà anh thật sự. . . . . đã biến thành hành động rồi."

"À?"

Anh bình tĩnh nói: "Anh, trầm người vào trong bồn tắm."

". . . . . ." Tôi cực kỳ kinh ngạc.

"Vừa bắt đầu, anh còn nén lấy một hơi, sau khi phun hết hơi đó ra, cảm giác bị chìm vào nước liền tới, không cách nào hô hấp, trong đầu đều trống rỗng. Bây giờ anh còn nhớ loại cảm giác đó, sợ hãi, tuyệt vọng. Anh há miệng ra, nước lập tức tràn vào, anh cảm thấy được đó chính là tin tức tử vong.

Trước đó anh đã chết qua một lần, chính là khi giật điện. Chỉ là khi đó tốc độ quá nhanh, anh thậm chí không thể lưu lại chút ký ức nào, lập tức bị giật điện, khi tỉnh lại đã ở trong bệnh viện. Thế nhưng lần này cảm giác của anh lại rõ ràng như vậy, anh nghĩ muốn hô hấp, nhưng uống vào tất cả đều là nước, dưỡng khí đã sớm không có. Anh cảm thấy rất khổ sở, muốn đưa tay bắt lấy vật gì đó, sau khi va chạm vai mới nhớ lại, anh đã không có tay.

Chìm ở dưới nước, không có hai cánh tay, anh hoàn toàn không bò dậy nổi.

Anh hiểu rõ mình sắp chết, nhưng đột nhiên anh lại không muốn chết.

https://thuviensach.vn

Anh bắt đầu giãy giụa, giơ chân lên liều mạng đá, cũng không biết đá phải những thứ gì. Anh muốn gọi mẹ, dĩ nhiên là kêu không được, chính là uống từng ngụm nước.

Sau đó ý thức của anh dần dần mơ hồ, thân thể càng ngày càng vô lực, đá liên tục cũng từ từ bất động, cứ như vậy yên lặng nằm ở dưới nước. Anh còn trợn tròn mắt, có thể nhìn thế giới trên mặt nước, có thể nhìn đến ánh sáng, có thể nhìn thấy sóng nước dao động. Sau đó anh bắt đầu hối hận, cảm giác mình có lỗi với mẹ. Ba năm này, anh và bà đối mặt với rất nhiều vất vả, nhưng anh bởi vì ý niệm ngu xuẩn trong nháy mắt, muốn buông tha tánh mạng của mình."

Nói tới chỗ này, Diệp Tư Viễn ngừng lại, anh nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ. Rèm cửa sổ trong phòng đã bị tôi kéo ra, ánh mặt trời hừng đông không keo kiệt chút nào rải vào trong phòng. Nơi xa có một đàn chim bay qua, anh lẳng lặng nhìn, nói: "Thời điểm vừa bị thương, anh nằm ở trong bệnh viện, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ như vậy. Đã từng có một chú chim nhỏ dừng ở trên bệ cửa sổ phòng bệnh của anh, nó vỗ cánh phành phạch, quay đầu cắt tỉa lông vũ, một lát sau liền bay đi.

Anh thật hâm mộ nó, hâm mộ nó có cánh, nó có thể bay. Anh cảm thấy mình ngay cả con chim kia cũng không sánh bằng. Anh không hiểu rõ, chuyện như vậy tại sao phải xảy ra ở trên người của anh, anh vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, anh nghĩ không ra tại sao ông trời lại phải đối với anh như vậy, anh làm gì sai sao? Anh còn có rất nhiều chuyện chưa làm, anh còn có rất nhiều mơ ước. Nhưng trong nháy mắt, toàn bộ đều không còn gì.

Có lẽ cái chết thật có thể dẫn anh ra khỏi khổ sở, anh hi vọng kiếp sau mình sẽ biến thành một con chim, có thể bay lượn tự do tự tại. Nhưng nghĩ đến ba mẹ của anh, còn có Tần Lý, còn có nhiều người từng trợ giúp anh, khích lệ anh, anh lại cảm thấy, thật sự không nên rời đi như vậy."

https://thuviensach.vn

"Sau đó thì sao?" Tôi gấp gáp hỏi anh.

Anh quay đầu , nhìn tôi nở nụ cười, nói: "Sau đó? Không phải bây giờ anh đang rất tốt, ở chỗ này nói chuyện với em sao, đương nhiên sau đó được cứu lên.

Có lẽ là mẹ anh nghe được âm thanh bình dầu gội, sữa tắm bị anh đá xuống đất. Bà vọt vào phòng tắm, vớt anh lên từ trong bồn tắm.

Anh phun ra rất nhiều nước, sau đó vẫn bị đánh "

"Hả?" Tôi há to miệng.

"Mẹ anh khóc, tát anh rất nhiều bạt tai, thật sự đã dùng hết hơi sức, đánh anh rất đau. Lỗ tai trong nháy mắt không nghe được, hàm răng cũng chảy máu. Chỉ là có thể lý giải.

Mẹ anh nói: ‘Con muốn chết, ban đầu lúc giật điện, mẹ không đồng ý ký đơn cho phép giải phẫu, con rất nhanh sẽ chết! Khi đó con không chết được, Diệp Tư Viễn, đời này con phải sống thật tốt cho mẹ! Mạng của con là mẹ cho, mẹ không cho con chết, con nghĩ cũng không được nghĩ đến chuyện này! ’

Anh nhớ được mình khóc, mẹ anh cũng khóc. Tiểu Kết, anh từng nói với em, anh đã từng buông tha, từng tự giận mình, từng tâm tro tuyệt vọng, nhưng đều là chuyện lúc trươc. Đây là một ranh giới quan trọng trong cuộc sống của anh, từ đó về sau, anh từ từ đón nhận sự thật mình tàn tật, rất cố gắng bắt đầu học tập và luyện tập với cuộc sống mới, dùng hai chân của anh, thay thế tay của anh.

Anh lần nữa bắt đầu học vẽ, định cho mình lý tưởng và mục tiêu mới. Anh cố gắng học tập, không hề oán tránh bản thân nữa, không hề trốn tránh lùi bước nữa. Mặc dù có rất nhiều việc anh không làm được như cũ, nhưng chỉ cần là chuyện có thể làm được, anh nhất định làm hết khả năng.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết, anh thật sự không có kiên cường và tự tin giống như em nghĩ đâu. Nhưng anh sẽ cố gắng, anh sẽ rất cố gắng, rất cố gắng, trước kia là vì người nhà của anh, mẹ của anh, sau này còn muốn vì em."

Nghe xong chuyện trước đây của Diệp Tư Viễn, thật bất ngờ, tôi thế nhưng không khóc. Có lẽ là bởi vì anh vẫn dùng giọng điệu rất bình tĩnh để kể với tôi, có lẽ là bởi vì bây giờ chúng tôi đều ở bên cạnh đối phương, có lẽ là bởi vì chúng tôi đã có hoạch định với tương lai mơ hồ, cuối cùng tôi cảm thấy không cần thiết phải chảy nước mắt vào lúc này.

Đây đều là chuyện rất lâu lúc trước, Diệp Tư Viễn đã tiếp nhận tất cả rồi, tôi còn thương cảm làm gì chứ?

Trôi qua mười một năm, tôi ở phương xa không buồn không lo, người đàn ông này lại trưởng thành trong những kinh nghiệm mà tôi không cách nào tưởng tượng được. Chuyện xảy ra với anh, làm sao chỉ dừng lại ở chút bi thương này? Tôi tin tưởng chuyện xưa của anh có thể ghi đầy những quyển sách lớn, nhưng những thứ này cũng đã qua, không quan trọng. Thời gian không thể quay ngược, sự thật không thể thay đổi, chúng tôi phải suy nghĩ là tương lai, chúng ta nói rất nhiều về tương lai, nó hư ảo lại tốt đẹp, thực tế lại tàn khốc, nhưng tôi tin tưởng chúng tôi có thể giành lấy được.

Nghĩ tới những thứ này, tôi ôm hông của anh thật chặt, nói: "Nói xong rồi?"

"Ừ."

"Khụ! Em còn tưởng rằng anh phải nói chuyện gì kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ chứ, cũng không có gì hết mà."

Anh cười nói: "Vốn là không có gì, chỉ là muốn để cho em biết mà thôi, muốn cho em hiểu được anh đã từng... đã từng là một tên quỷ nhỏ nhát gan, không có cường đại như em nghĩ vậy."

https://thuviensach.vn

"Tư Viễn." Tôi nghĩ nghĩ, nói, "Em muốn anh đáp ứng em, về sau không thể nghĩ như vậy nữa."

Anh hôn trán tôi, nói: "Anh đồng ý với em."

"Tuyệt đối không có suy nghĩ này nữa."

"Sẽ không."

"Ừ."

"Tốt lắm. Không sao, hái hoa tặc, chúng ta thay quần áo khác, anh dẫn em đi ra ngoài đi dạo, em đến chỗ này cũng hai ngày rồi, còn chưa có đi đâu chơi."

"Đi chỗ nào?"

Anh ngẩng đầu suy nghĩ một chút: "Ừ, đường dành riêng cho người đi bộ đi, chỗ đó có rất nhiều đồ ăn vặt, mùi vị không tệ."

"Mẹ anh mua sữa chua và bánh mì cho chúng ta, chúng ta còn chưa có ăn đâu."

Chúng tôi cùng nhau quay đầu, thấy giường và phòng bị chúng tôi biến thành một mảnh hỗn độn, Diệp Tư Viễn có chút xấu hổ nói: "Đừng ăn, đi ra ngoài ăn đi, còn có. . . . . em nhớ mang rác vứt đi, bị mẹ anh nhìn thấy thì không tốt lắm."

Tôi thấy được khăn giấy và đồ lót nhỏ trong suốt bị tôi vứt trên đất, "Ha ha ha ha" cười lên, ôm cổ anh nói: "Biết rồi! Tiên Hoa! Anh lại đỏ mặt ~"

Diệp Tư Viễn và tôi đi dạo đường dành riêng cho người đi bộ ở thành phố D, chúng tôi mua chút đồ ăn vặt bên cạnh, vừa đi vừa gặm. Đến giờ cơm trưa, anh đề nghị đi Phàn Nhân Hiên ăn trưa.

https://thuviensach.vn

"Nơi này cũng có Phàm Nhân Hiên?" Tôi kinh ngạc hỏi.

"Nơi này là cửa tiệm chính, ở địa phương khác là chi nhánh. Ăn xong rồi anh dẫn em đi chỗ Tần Lý chơi, chỗ đó cái gì cũng có, em muốn chơi cái gì? Muốn bơi lội không?"

"Bơi lội? Bây giờ là mùa đông nha!"

"Không cần lo lắng, có máy điều hòa, nước cũng là nước nóng, hôm nay Tần Lý nên ở đó. Đúng rồi, em biết bơi không?"

Tôi thành thật trả lời: "Không biết."

"Cái này thì khó rồi, anh rất khó dạy cho em, vậy tìm phao cứu sinh chơi một lát thôi."

"Được." Tôi nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh, biết anh muốn bơi lội, lập tức đồng ý. Tôi cũng có chút hiếu kỳ, Diệp Tư Viễn bơi lội là bộ dáng gì?

Phàm Nhân Hiên có một, hai tầng ở phía dưới một tầng cao ốc hơn mười tầng, quy mô lớn hơn ở thành phố H nhiều.

Tôi và Diệp Tư Viễn ăn cơm xong, anh liền dẫn tôi đi thang máy đến tầng mười. Ra khỏi thang máy, tôi phát hiện nơi này chính là tòa lầu văn phòng bình thường, trang hoàng rất có khí thế, màu sắc tươi đẹp, nhìn rất mới. Đi trên hành lang bảy lần quẹo tám lần rẽ, chúng tôi lại đến trước một cái thang máy, kỳ quái chính là thang máy lại có thể cần ấn mật mã mở cửa, hơn nữa vị trí phím ấn còn rất thấp.

Diệp Tư Viễn cởi giày nhấc chân nhấn mật mã, cửa thang máy liền mở ra. Sau khi đi vào, tôi phát hiện ấn phim tầng lầu trong thang máy này cũng đặt ở rất thấp, hơn nữa chỉ có bốn tầng: 10, 11, 12, 13.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi lên tầng mười ba, cửa thang máy vừa mở ra, tôi liền thấy một không gian vườn hoa rộng mở, trên nóc là thủy tinh trong suốt rất lớn, bốn phía trồng đầy hoa cỏ cây cối. Tôi theo Diệp Tư Viễn đi tới điểm cuối của vườn hoa, xuyên qua một lối đi nhỏ, trước mắt tôi liền xuất hiện một hồ bơi không một bóng người.

Hồ bơi dài năm mươi mét, rất cao, trên nóc có một nửa là khung có kết cấu bằng thép, một nửa lại có thể hợp với tường đều là thủy tinh trong suốt. Ánh mặt trời sau giữa trưa chiếu thẳng vào, ở trên mặt nước hiện lên một mảnh ánh sáng lấp lánh.

Đứng bên cạnh bể bơi thật rất nóng, Diệp Tư Viễn nói tôi móc điện thoại trong túi quần áo anh ra. Anh ngồi ở dưới ô che nắng bên cạnh bể bơi, sau khi gọi một cú điện thoại, một lát sau tôi liền nghe được một trận âm thanh "vù vù vù", quay đầu liền thấy Tần Lý điều khiển xe lăn bằng điện xuất hiện ở lối vào hồ bơi.

"Hi, Tiểu Kết." Anh ta vung tay trái chào hỏi với tôi, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ấm áp như cũ, khác với một ngày trước chính là anh ta lại mặc một bộ âu phục màu xám đậm, còn mang cà vạt, thoạt nhìn đặc biệt giỏi giang, anh tuấn.

"Chào anh. . . . . A Lý." Tôi cũng không khách khí với anh ta, vẫy vẫy tay.

Anh ta đến trước mặt chúng tôi, nói với Diệp Tư Viễn: "Tôi lập tức phải mở cuộc họp, không thể chơi với hai người, cậu và Tiểu Kết không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ là muốn hỏi cậu một chút, nơi này của cậu có phao cứu sinh không?"

"Có, có cả thuyền cứu sinh, cậu muốn sao?" Anh ta chỉ vào hồ bơi nói, "Hiện tại không khí rất tốt, nằm ở trên nước phơi nắng cũng không tệ."

https://thuviensach.vn

"Cái đó ngược lại không cần, chỉ cần phao cứu sinh thôi. Tiểu Kết không biết bơi."

"Một lát tớ để Tiểu Mã lấy lên cho cậu, còn cần cái gì không? Sâm banh, đồ uống, hoa quả và các món nguội?"

"Được, cậu đều nói Tiểu Mã đem lên đi." Diệp Tư Viễn không chút khách khí nói với anh ta, còn nói, "Còn nữa, nơi này của cậu có đồ bơi mới nhất của phái nữ không? Còn khăn lông gì đó, chúng tớ đều không mang gì hết."

Tần Lý cười lên ha hả: "Tên nhóc cậu đó! Thật xem nơi này của tớ thành hậu hoa viên của cậu rồi. Có đồ bơi, Tiểu Kết, em thích kiểu gì?"

"À?" Tôi khờ rồi.

"Tách riêng, liền mảnh, mang theo váy hay bikini!" Anh ta dùng tay trái khoa tay múa chân vẽ ở trong không khí một hình chữ "S", "Màu hồng, em mặc vào nhất định rất đáng yêu."

Tôi đỏ mặt, Diệp Tư Viễn đá chân trái anh ta một cái, nói: "Ít lắm mồm! Cậu biến thái sao! Chuẩn bị nhiều đồ bơi của phái nữ như vậy làm gì?"

Tần Lý cười hắc hắc, nói: "Cậu không biết sao? Tớ lúc nào cũng mong các cô gái xinh đẹp đáng yêu tới chỗ tớ bơi lội mà. Cậu xem, không phải đã tới một người rồi ư?"

Diệp Tư Viễn đen mặt nói: "Không phải cậu muốn đi xuống họp sao?"

"Được rồi, được rồi, tớ đi xuống là được." Tần Lý giơ tay trái đeo đồng hồ lên, "Các cậu từ từ chơi, phòng thay quần áo của phái nữ rất lâu không được dùng rồi. Tiểu Kết, chính em tự suy nghĩ đi, anh chưa tiến vào thử, chỉ là thiết bị nên có thì đều có. Thật không được thì em đi phòng thay quần áo của nam, cùng thay với Tư Viễn là được rồi."

https://thuviensach.vn

"A Lý!"

Tần Lý nhìn mặt thối của Diệp Tư Viễn, cười càng vui vẻ hơn, điều khiển xe lăn lui về sau một chút: "Tớ không quấy rầy hai người uyên ương nghịch nước nữa, hai giờ sau sẽ lên chơi đùa với hai người. Tiểu Kết, nhớ phải mặc bikini màu hồng đó!"

Nói xong không đợi Diệp Tư Viễn xông lên đạp anh ta, anh ta đã điều khiển xe lăn xoay người, nhanh chóng chạy trốn.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Khu Vui Chơi Của Tiểu Kết

Tôi và Diệp Tư Viễn chia nhau vào phòng thay quần áo. Phòng thay quần áo nữ cũng không lớn, chỉ là đúng như lời Tần Lý nói, tất cả thiết bị nên có thì đều có: khu thay quần áo, khu tắm rửa, toilet, khu trang điểm. Trước gương lớn của khu thay quần áo bày biện ngăn nắp máy sấy, dao cạo dùng cho nữ hoàn toàn mới, lược, dây cột tóc, kem dưỡng da, thậm chí còn có kem chống nắng. Khu tắm rửa có khăn mặt, khăn lông, dầu gội, dầu xã, sữa tắm, sữa rửa mặt, nước tẩy trang, tôi cầm một chai nước rửa phụ khoa lên xem, cắm cả kinh đến muốn rớt xuống.

Tắm rửa xong, tôi khoác khăn tắm đi tới trước ngăn tủ khu thay quần áo, nhìn ba mươi bộ đồ bơi nữ trong ngăn kéo, bên cạnh còn có kính bơi, nón bơi đồng bộ, quả nhiên thấy được một bộ bikini màu hồng. Tôi có chút buồn cười, tự nhiên sẽ không chọn nó, cuối cùng chọn một bộ ba món đồ bơi màu xanh lục nhạt, áo trên rốn, ngoài quần bơi, bên ngoài còn có một chiếc váy nhỏ xinh đẹp.

Cột kiểu đuôi ngựa, mặc đồ bơi vào liền soi gương. Tôi cảm thấy nhìn mình rất tốt, vòng eo mảnh khảnh, tứ chi cân xứng, bộ ngực cũng có chút lớn. Tôi le lưỡi cười một cái, cảm giác mình có hơi tự luyến. Cầm khăn tắm và kính bơi lên, tôi mang dép đi tới bên bể bơi, vừa nhìn liền phát hiện Diệp Tư Viễn đã ở trong nước.

Anh mang kính bơi, đang bơi trong nước, thân thể khẽ lên khẽ xuống, cặp chân dùng sức đánh nước, theo thân thể chìm nổi nghiêng đầu đổi khí theo quy luật. Tôi kinh ngạc nhìn anh, phát hiện anh bơi rất nhanh. Mặc dù không có hai cánh tay, nhưng tốc độ thật sự rất kinh người. Thân thể thon

https://thuviensach.vn

dài như một con cá vọt về phía trước, ở phía sau nhấc lên một đám bọt nước.

Diệp Tư Viễn nhanh chạm vào biên, lúc xoay người, chân đạp vách tường một cái liền bơi ào ào trở lại. Khi sắp bơi về phía tôi thì ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn tôi, từ từ đá nước trôi đến dưới chân tôi.

Tôi bày một tư thế kinh điển của người mẫu đồ tắm, hỏi anh: "Như thế nào?"

Anh đang đứng thẳng người ở trong nước, thân thể nằm sấp trên phao ngửa mặt cười với tôi: "Rất đẹp mắt!"

Sau đó anh giơ tay cụt bên phải lên, chỉ vào một phương hướng bên bể bơi nói: "Phao cứu sinh ở nơi đó. Tiểu Kết, em vỗ nước lên người trước, thích ứng một chút mới có thể xuống."

Tôi thấy được phao cứu sinh màu xanh dương, ôm lên liền xuống nước từ chỗ cầu thang có tay vịn. Tôi không biết bơi, lần cuối cùng đi hồ bơi bơi lội là lần nghỉ hè năm trước, hoangdung_ɔ̃diễn-đàn-lê-ɔ̃quý-đôn còn mang theo Trần Dạ chơi vọc nước ở chỗ nước cạn.

Nước ấm rất thoải mái, một chút cũng không lạnh, tôi ôm phao cứu sinh nổi ở trong nước, ngoắc ngoắc tay với Diệp Tư Viễn. Hồ bơi này rất sâu, chân của tôi hoàn toàn đạp không tới đáy, trong lòng vẫn có chút sợ, hơn nữa tôi cũng không biết bơi, gần như chính là đảo quanh tại chỗ.

Diệp Tư Viễn bơi một chút liền đến bên cạnh tôi, đạp nước cười nói: "Xem ra em thật là vịt lên cạn."

"Đúng nha, còn có thể lừa được anh."

"Xin lỗi, anh cảm thấy anh không dạy em được. Em không thể bơi như thế bơi của anh, chẳng may em chìm xuống nước, anh cũng không cứu

https://thuviensach.vn

được em."

"Không có việc gì, em chơi một chút là được rồi. A! Diệp Tư Viễn, mới vừa rồi anh bơi rất nhanh đó."

Anh có chút hài lòng, nói: "Trước kia ở thành phố D từng luyện hai năm trong đội bơi lội của người tàn tật, lúc khoảng mười sáu, mười bảy tuổi."

"Thật? Anh đã tham gia tranh tài sao? Lấy được huy chương vàng không?" Tôi có chút kinh ngạc.

"Trước kia chỉ từng nhận được huy chương trong tỉnh thôi. Huy chương vàng chỉ nhận được hai cái, nhưng sau mười bảy tuổi anh liền rời khỏi đội, không có luyện nữa."

"Tại sao?"

"Huấn luyện quá dày đặc, xung đột với việc đi học. Khi đó anh đã xác định thi mỹ thuật, cần lượng thời gian lớn để luyện tập hội họa. Hơn nữa anh cảm thấy được mình cũng rất khó bơi giỏi hơn nữa, hoàn toàn không vào được đội tuyển quốc gia ."

"À. . . . . ." Tôi muốn thấy cảnh tượng lúc Diệp Tư Viễn tham gia thi đấu bơi lội, hoangdung_ঌ্ডdien♥dan♥lequyd☺n☀c☺m cảm giác nếu mình có thể quen biết anh sớm mấy năm thì tốt rồi. Anh có rất nhiều chuyện xưa, đều là xảy ra lúc tôi chưa xuất hiện, không thể chính mắt thấy số lần kiêu hãnh không nhiều lắm sau khi anh bị thương, chỉ có thể nghe anh kể, vẫn có chút tiếc nuối.

"Đến, nghiêng thân thể tới trước một chút, để thân thể nằm ngang. Cánh tay đẩy nước lui về phía sau, chân đá lên, em có thể di chuyển về phía trước rồi đó."

https://thuviensach.vn

Tôi làm dựa theo lời anh nói, tay chân đạp loạn, thật sự di chuyển về phía trước.

Anh cười ha ha, lắc đầu nói: "Thật là khó coi, anh rốt cuộc thấy được kiểu bơi chó chính tông rồi."

Vẻ mặt tôi đau khổ nói: "Em mới không có."

"Anh thật sự không thể dạy em bơi tay như thế nào... Em tưởng tượng một chút bộ dạng vận động viên rẽ nước trong trận đấu bơi lội, bơi ếch, bơi tự do đều được, đá chân thì em nhìn theo anh."

Anh xoay người, lập tức liền chui vào trong nước. Cặp chân đá bùm bùm trong nước, trong nháy mắt xoay người bơi về phía trước.

Tôi xem hoa cả mắt, học bộ dáng đá nước của anh. Thật ra phao cứu sinh ở trên người tôi rất cản trở, nhưng tôi biết không thể cởi xuống. Tôi cảm thấy được nguyên nhân tôi bơi không tốt là chân của tôi không có đủ lực, tần số đá nước cũng không sánh kịp anh. Nhưng trải qua một chút thích ứng, tôi cũng nắm giữ được một chút phương pháp đá nước, phối hợp động tác cánh tay, tôi đã có thể di chuyển về phía trước.

Diệp Tư Viễn ngừng lại, xoay người lại chờ tôi, bờ vai của anh lộ ở trên mặt nước, hai cái chân đạp ở dưới nước, duy trì tư thế đứng thẳng trôi nổi. hoangdung_ɔ̆diễn-đàn-lê-ɔ̆quý-đôn Giọt nước trên tóc rơi xuống, anh lắc đầu, nhếch miệng mỉm cười với tôi.

Tôi từ từ bơi tới bên cạnh anh, cách phao cứu sinh ôm cổ của anh. Ở trong nước, da tay của anh sờ thật trơn, tôi cười hỏi anh: "Trẻ nhỏ dễ dạy không?"

"Có thể dạy được." Anh vẫn luôn cười, "Có cơ hội anh tìm A Miễn tới dạy em bơi lội. Nếu em đi theo anh và A Lý học, sẽ thật sự học thế nào cũng không học xong."

https://thuviensach.vn

Chúng tôi thoải mái bơi ở trong hồ, tôi nghe Diệp Tư Viễn nói cho tôi chuyện lúc anh luyện tập ở trong đội bơi lội. Anh nói bởi vì không có cánh tay, lúc thi đấu chạy nước rút đều là dùng đầu đụng vách tường, mỗi một lần so tài, đầu đều phải đau tới mấy ngày. Tôi nghe rất đau lòng, không nhịn được sờ sờ đầu của anh, anh cười nói: "Hiện tại anh cũng không ngốc như vậy, sắp đến biên liền xoay người."

Trong không gian lớn như vậy chỉ có hai người chúng tôi, trừ hồ nước bị chúng tôi khuấy đảo đến phát ra âm thanh "Ào ào", trong bể bơi chỉ lẩn quẩn tiếng cười của chúng tôi, còn mang theo tiếng vang.

Tôi vuốt nước trên mặt, nhìn chung quanh một chút, hỏi Diệp Tư Viễn: "Đây là hồ bơi tư nhân của Tần Lý sao?"

"Đúng vậy." Anh gật đầu trả lời, "Rất ít người có thể đi vào bơi lội, hơn nữa đều cần phải trải qua sự đồng ý của anh ấy. Ngoại trừ anh và A Miễn, thân thích trong nhà thỉnh thoảng cũng sẽ tới, anh nhớ được phái nữ chỉ có dì nhỏ, còn có Tư Dĩnh mang theo Hoan Hoan tới chơi đùa."

"A! Thật lãng phí."

Anh cười, nói: "Nơi này là vương quốc của Tần Lý, anh ấy phấn đấu thật lâu mới lấy được tất cả. Anh ấy tự do tự tại ở trong này, tự nhiên sẽ không dễ dàng chia sẻ với người khác."

Tôi có chút hiểu, sau khi chơi thêm một lát, cảm thấy hơi mệt liền lên bờ, ngồi ở dưới ô che nắng, khoác khăn tắm xong liền ăn trái cây.

Diệp Tư Viễn còn chưa bơi đã ghiền, lại bơi thêm vài vòng ở trong hồ. Có lúc là bơi tự do, có lúc là bơi ngửa. Tôi ăn trái thanh long, tầm mắt vẫn luôn dán ở trên người anh, không thể nào rời khỏi một phút nào.

Anh bơi mệt, đưa phần còn lại của cánh tay và cằm đặt ở trên phao, gọi tôi: "Anh lên đây!"

https://thuviensach.vn

"Được." Tôi đi tới bên cạnh hồ hỏi anh, "Có cần giúp một tay hay không?"

"Không cần." Anh bơi tới bên cạnh hồ, dựa lưng vào bờ hồ, thân thể trầm xuống dưới, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái, mượn sức nổi của nước liền nhảy người lên, ngồi ở bên cạnh hồ bơi. Cả động tác làm liền một mạch, nhìn một cái liền biết đã là làm vô số lần.

Anh nhấc chân lấy kính bơi xuống, đứng dậy đi đến ô che nắng với tôi. Diệp Tư Viễn chỉ mặc quần bơi, thoạt nhìn rất gợi cảm, trên người còn dính đầy nước, vai rộng eo thon, khối cơ bắp trên bụng mơ hồ hiện ra, hai chân vừa dài vừa thẳng, cái mông vểnh lên. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, đuổi đi tâm tư nhỏ rục rịch ở trong đầu, cầm khăn tắm giúp anh lau khô thân thể, hỏi: "Có mệt hay không?"

"Tạm được, rất nhiều ngày không có bơi, trong khi nghỉ đông mới tới bốn, năm lần."

Tôi khoác khăn tắm lên trên người anh, anh ngồi xuống, tôi thuận tay xiên một khối dưa Hami nhét vào trong miệng anh.

Anh ngoan ngoãn nuốt xuống, ngẩng đầu nhìn tôi, nghi ngờ hỏi: "Em làm sao vậy? Sao mặt lại đỏ như vậy?"

"A!" Hai tay tôi vỗ lên gò má, dứt khoát dũng cảm dùng ánh mắt đắm đuối nhìn anh, nói, "Diệp Tư Viễn, vóc người của anh thật sự là quá tốt, làm cho em lại muốn ăn anh, làm thế nào đây?"

Nói xong, tôi liền ngồi vào trên đùi của anh, vòng quanh cổ của anh, hôn lên môi anh.

Sau khi buông ra, tôi mở mắt nhìn anh, phát hiện mặt anh cũng đỏ. Mắt rũ xuống, nước trên tóc trượt xuống theo gương mặt, trên lông mi thật dài

https://thuviensach.vn

cũng dính nước. Anh cười nhẹ nhàng một tiếng, nghỉ ngơi trong chốc lát, liền nói với tôi đi bơi thêm một lát.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn đứng ở trên đài xuất phát, cong chân cúi người, hướng về phía một đường bơi liền nhảy xuống. Thân thể cao to vẽ ra trên không trung một đường vòng cung đẹp mắt, đầu liền chui vào trong nước. Sau khi lặn một đoạn, anh liền ló đầu ra, chui lên nhanh chóng đá chân bơi về phía trước.

Tôi nâng má ở cạnh hồ bơi nhìn anh, nhìn dáng vẻ hưng phấn của anh ở trong nước, cảm nhận sự vui vẻ của anh.

Lúc này Tần Lý đi tới bên cạnh tôi, tôi cười chào hỏi với anh ta, tay trái anh ta kéo cà vạt xuống một chút, hỏi tôi: "Chơi có vui không?"

"Rất tốt, chưa bao giờ hưởng thụ qua bao hết cả hồ bơi như vậy”

"Chờ Tư Viễn lên, chúng ta cùng nhau uống tách cà phê đi. Hôm nay là một ngày tốt, thích hợp phơi nắng."

Sau khi Diệp Tư Viễn lên bờ, tôi ở bên ngoài đồ bơi khoác thêm một tấm lụa mỏng thật to màu xanh lá cây, Diệp Tư Viễn mặc thêm T-shirt ngắn tay và quần bãi biển, Tần Lý cởi bỏ áo khoác tây trang. Ba người ở trong một không gian tràn đầy ánh mặt trời, độ ấm của phòng hợp với lòng người, cây cối trải rộng, cùng nhau uống cà phê nói chuyện phiếm. Một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục bưng cà phê và bánh ngọt tới cho chúng tôi, tôi phát hiện cà phê của tôi là Cappuccino, ngọt ngào, uống rất ngon.

Tần Lý nói: "Nơi này của anh rất ít khi có cô gái trẻ tới, anh liền tự chủ trương cho em loại này, cô gái trẻ chắc đều thích đi."

"Em rất thích, cám ơn." Tôi xoay mặt nhìn trong tách của Diệp Tư Viễn, "Anh uống cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Cà phê đen." Ngón chân phải của anh cầm lấy quai tách, đẩy tới trước mặt của tôi cho tôi xem, "Rất đắng, em nhất định không thích." Tôi nhẹ nhàng khẽ ngửi, một cỗ mùi hương cà phê nồng đậm lập tức phiêu đãng ở trong hơi thở của tôi.

"Mặc dù đắng, dư vị lại rất nồng đậm, người chịu được sẽ hiểu ra." Tần Lý cầm ly lên nhấp một ngụm, một vẻ mặt hài lòng nói, "Đây là yêu thích chung của anh và Tư Viễn, chỉ là không đề nghị em nếm thử."

"Tại sao?" Tôi không tin, cầm tách của Diệp Tư Viễn lên uống một hớp, lập tức liền bị sặc đến thiếu chút nữa phun ra.

Diệp Tư Viễn tiến tới bên cạnh tôi, giơ chân lên giúp tôi vỗ lưng, cười nói: "Không nghe lời dạy của người già, thua thiệt ngay trước mắt."

"A! Thật sự rất đắng, thứ này làm sao có thể uống chứ...!!!" Ngũ quan của tôi đều nhíu lại chung một chỗ, thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, nâng tách lên liền uống một hớp lớn cà phê ngọt của tôi.

Tần Lý vẫn đang cười nhìn chúng tôi, nhìn thấy tôi không còn ho mới nói: "Bạn học Diệp, tớ rất ngạc nhiên, sao tớ lại là người già rồi?"

"Trong ba người chúng ta, anh là già nhất chứ sao."

"Nhưng anh cảm thấy tâm tình của anh trẻ tuổi nhất."

"Làm sao có thể, Tiểu Kết cô ấy chính là một đứa bé, anh có thể so với cô ấy ư?"

"Tiểu Kết?" Tần Lý nghiêng mắt nhìn lên người tôi, nói, "Nếu như Tiểu Kết thực là một đứa bé, nhất định sẽ mặc bikini màu hồng đó nha, bộ đó rất đáng yêu! Tớ thích nhất bộ đó đấy."

https://thuviensach.vn

Tôi không còn gì để nói rồi, nhếch khóe miệng quan sát người đàn ông lớn hơn Diệp Tư Viễn hai tuổi này, cảm thấy anh ta thật là một người rất thú vị. Thân thể tàn tật nghiêm trọng như vậy, tâm tính lại tốt như thế, không hiểu anh ta điều chỉnh như thế nào .

Chỉ là vừa nghĩ tới dưới sự giúp đỡ của Tần Lý, Diệp Tư Viễn mới có thể đi ra khỏi sương mù, tôi cảm ơn anh ta từ nội tâm.

Lúc rời đi, Diệp Tư Viễn lặng lẽ nói chuyện với Tần Lý. Tần Lý cười vỗ vỗ lưng của anh.

Trên đường trở về, tôi hỏi anh nói những gì? Anh chỉ cười cười với tôi, không nói gì hết.

Nhưng đáp án liền công bố vào ngày hôm sau.

Valentine.

Diệp Tư Viễn lại dẫn tôi tới vương quốc của Tần Lý, chúng tôi ở trong một phòng bao nhỏ ăn đồ ăn nước Thái. Anh tặng tôi một kim cài áo thạch anh kiểu quả quýt, hoangdung_ɔ̆diễn-đàn-lê-ɔ̆quý-đôn trên hình quả quýt màu cam còn có mảnh lá nhỏ, vô cùng khéo léo tinh xảo. Tôi cực kỳ thích, cũng không biết anh tìm được từ chỗ nào.

Cơm nước xong, chúng tôi lại ở trong rạp chiếu phim loại nhỏ của Tần Lý xem một bộ phim điện ảnh, vừa xem vừa ôm hôn. Tôi hiểu rõ đây chính là Diệp Tư Viễn vì tôi sắp xếp một lễ tình nhân, trong lòng rất vui vẻ.

Từ đầu tới cuối, Tần Lý cũng không có xuất hiện. Trên đường trở về nhà Diệp Tư Viễn, tôi thấy ngoài cửa sổ xe taxi, trên đường phố có cô gái ôm trong tay bó hoa tươi rất lớn.

Diệp Tư Viễn cũng nhìn thấy, nhỏ giọng hỏi tôi: "Muốn không?"

https://thuviensach.vn

"Không muốn." Tôi lập tức lắc đầu, "Mấy ngày nữa liền héo tàn, lại không thể coi như cơm ăn."

Anh mím môi, chần chờ mở miệng: "Thật ra thì hoạt động hôm nay đều là Tần Lý an bài, trừ cái kim cài áo là anh tự mình chuẩn bị."

"Em biết rõ." Dùng chỗ của Tần Lý, đương nhiên là Tần Lý an bài rồi.

Diệp Tư Viễn dùng ánh mắt trầm tĩnh nhìn tôi, nói: "Anh hỏi mượn chỗ của anh ấy, vì cảm thấy nơi này của anh ấy rất an tĩnh, có thể để cho hai chúng ta tự tại vui vẻ một chút, nhưng dù sao đây cũng là chỗ của anh ấy. Tiểu Kết, sớm muộn sẽ có một ngày, anh sẽ nắm giữ một vương quốc của mình. Đến lúc đó, em có thể ở bên trong làm tất cả chuyện em muốn làm. Tần Lý có thể làm được, anh cũng có thể."

"Được!" Tôi vỗ tay cười lên, "Em muốn một khu vui chơi!"

"Khu vui chơi?"

"Đúng, đúng! Quê của em không có khu vui chơi. Từ nhỏ đến lớn, em và Trần Dạ cũng chưa được chơi qua, nhất là cái đó! Tàu lượn! Vèo! Nhìn thấy trên ti vi, rất kích thích!"

"Được! Khu vui chơi! Anh sẽ xây cho em". Anh cúi đầu xuống, trán chống ở trán của tôi, cười đến ấm áp thoải mái, "Gọi là khu vui chơi Tiểu Kết, có được hay không?"

"Được." Tôi đặt đầu ở trên bả vai của anh, vui vẻ nhắm hai mắt lại.

Sau khi valentine trôi qua hai ngày, tôi và Diệp Tư Viễn chuẩn bị trở về thành phố H. Mẹ Diệp cũng không có giữ chúng tôi lại, còn chuẩn bị cho chúng tôi rất nhiều đặc sản, thức ăn, sách tiêu dùng hằng ngày, dặn dò chúng tôi đến trường học thì tặng một ít đặc sản cho bạn học.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viêm rầu rĩ không vui, từ sau khi trở về từ nhà bà ngoại Diệp, thời gian thằng bé có thể chơi đùa với chúng tôi rất ít. Mẹ Diệp sẽ đưa nó đi học đàn, dì giúp việc ở trong nhà Diệp Tư Viễn cũng trở lại rồi. Vào ban ngày, tôi và Diệp Tư Viễn chơi ở bên ngoài, Tiểu Tư Viêm liền bị để ở nhà, dưới sự giám thị của dì làm bù rất nhiều bài tập nghỉ đông.

Buổi tối trước khi đi, lúc tôi thu dọn hành lý của mình, móc từ trong túi áo bành tô lông dê màu trắng ra bao tiền lì xì bà nội Diệp cho tôi. Tôi vỗ đầu một cái, chuyện này đã hoàn toàn bị tôi quên mất. Cầm bao tiền lì xì sang phòng Diệp Tư Viễn, tôi đưa bao tiền lì xì tới trước mặt anh, nói: "Cái này. . . . . vẫn là cho anh đi."

"Là sao?" Anh nhìn tôi, "Đây là lễ gặp mặt bà nội cho em."

"Quá nhiều." Tôi đã đếm qua, khoảng 6000 khối đó!

"Đây là phong tục nơi này của chúng ta." Diệp Tư Viễn cười nói, "Nhận lấy đi, bà nội cho em, chứng tỏ bà chấp nhận em rồi."

Tôi kiên trì không nhận, lắc đầu nói: "Diệp Tư Viễn, chỗ bên kia của em phát một bao tiền lì xì nhiều nhất là một - hai trăm khối. Em hiểu rõ ý nghĩa bao tiền lì xì này không giống với bình thường, nhưng nó thật sự là quá nhiều rồi. Hơn nữa chúng ta vẫn còn đi học, anh có thể hiểu không?"

Ánh mắt anh ảm đạm xuống, trầm mặc một hồi nói: "Vậy em mang theo đi, trở về coi như đó là chi phí trong nhà được không?"

Tự tôi cũng cảm thấy mình có chút không nói lý, nhưng số tiền kia, tôi thật sự không nhận được. Mẹ Diệp mua quần áo cho tôi hết mấy ngàn đồng tiền đã làm tôi rất phiền muộn. Còn thêm bao tiền lì xì này, tôi có chút không biết nên làm thế nào rồi.

Tôi nghĩ, đây có lẽ là do quê của tôi và Diệp Tư Viễn quá xa nhau, không biết phong tục tập quán của quê hương nhau. Ở chỗ tôi, lần đầu tiên bạn gái

https://thuviensach.vn

tới cửa cần mang quà tặng, nhà đàn trai thì không cần cho bao tiền lì xì, nhưng thức ăn chiêu đãi phải phong phú. Khi đến lúc thật sự đính hôn sẽ tương đối long trọng, phần lễ vật đám hỏi đàn trai cho, nếu lễ vật còn thừa trong đám hỏi sẽ cho tiếp vào lúc kết hôn.

Mà lần này tôi đi tới thành phố D, hai tay trống trơn đã không giải thích được rồi, mặc dù tôi lấy thân phận bạn gái Diệp Tư Viễn xuất hiện ở trước mặt thân thích nhà anh, nhưng mà trước khi đính hôn, tôi cảm thấy được mình không có đạo lý nhận bất kỳ lễ vật nào của nhà bọn họ.

Những quần áo kia đã là phá lệ rồi, bất luận như thế nào cũng không thể nhận 6000 đồng tiền này nữa.

Không phải nói tôi còn có điều hoài nghi tình cảm của mình và Diệp Tư Viễn, mà là từ nhỏ đến lớn mưa dầm thấm đất, phong tục hôn nhân ở thành phố P nói cho tôi biết, trước khi không có quyết định, con gái phải dè dặt một chút.

Cuối cùng vấn đề này vẫn không giải quyết được, bao tiền lì xì vẫn cất ở trong túi áo tôi, đi theo chúng tôi cùng nhau trở về thành phố H.

Chú Tào đưa chúng tôi đến nhà liền rời đi, tôi nhìn căn nhà lớn một tháng không có người ở, trong lòng nổi lên một cổ cảm giác ấm áp quen thuộc. Mặc dù vật dụng trong nhà, sàn nhà đều phủ bụi bậm, nhưng nơi này mới thật sự là không gian thuộc về tôi và Diệp Tư Viễn.

Tôi chạy nhanh mở tất cả cửa phòng, cửa sổ ra, để ánh mặt trời buổi chiều trải đầy căn nhà, quay người lại xăn tay áo lên nói với Diệp Tư Viễn: "Tổng vệ sinh đi! Quốc vương bệ hạ!"

Anh đứng ở bên cửa sổ phòng khách, trên vai khoác ánh sáng màu vàng, gật đầu một cái với tôi, cười nói: "Được, anh lau sàn nhà, anh cảm giác về nhà thật tốt, em thì sao?"

https://thuviensach.vn

Tôi nhào tới trên người anh, ôm anh lớn tiếng kêu: "Me too! Diệp Tư Viễn, em cảm thấy rất tốt!"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Anh Ấy Có Thể Chăm Sóc Mình.

Khai giảng học kì mới, Diệp Tư Viễn đã lên năm 3 đại học, tiết học của anh rất nhiều, cực kì bận rộn.

Có khi vừa ăn xong cơm chiều anh phải đi học thêm môn tự chọn. Ngày chủ nhật anh đều chui đầu vào trong phòng đọc sách hoặc là phòng trang phục, bận rộn làm chuyện gì đó.

Thời khóa biểu của tôi cũng kín mít, thứ bảy còn phải tiếp tục đi làm người mẫu ở chỗ Ứng Hạc Minh chỉ có chủ nhật mới được ở nhà cùng Diệp Tư Viễn.

Tôi phát hiện cảm xúc gần đây của anh không được tốt lắm nhưng khi hỏi thì anh lại bảo không có gì thậm chí có khi tôi còn thấy anh trốn ở trên sân thượng, áp má vào gọi điện thoại, mỗi lần gọi ước chừng khoảng nửa giờ sau khi về phòng anh lại bày ra bộ mặt thối hoắc, tôi ấn anh ngồi trên ghế sôpha giúp anh mát xa bả vai và cổ.

"Gọi điện lâu như vậy cũng không sợ bị gãy cổ, tại sao không sử dụng tai nghe?"

"...." Anh không nói chuyện, chỉ phối hợp xoay cổ theo động tác mát xa của tôi, ánh mắt có chút nặng nề, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mỗi buổi tối thứ bảy, anh đều ở trong phòng vẽ tranh còn tôi nằm nghiêng người trên sôfa trong phòng khách xem TV.

https://thuviensach.vn

Làm việc cả một ngày khiến tôi mệt chết đi được, thấy thời gian đã qua 10 giờ 30 lại phát hiện Diệp Tư Viễn đang đứng trước mặt tôi, trên vai phải của anh có khoác một tấm thảm lớn, cực kỳ rộng rãi cũng rất nặng, phần vốn dĩ được khoác lên vai trái của anh đã trượt xuống, kéo lê trên mặt đất. Anh đang ngửa đầu, nghiêm túc dùng răng cắn vào góc tấm thảm, nâng chân phải kẹp lấy định đắp lên người tôi.

Tôi dùng tay kéo lấy phần thảm đang nằm trên mặt đất lên, dụi mắt hỏi anh: "Xong rồi?"

"Ừ." Diệp Tư Viễn thấy tôi thức dậy túm chặt tấm thảm thì rốt cuộc cũng nhả nó ra, chân cũng để xuống đất, anh ngồi xuống sôfa bên cạnh tôi nói: "Kêu em hai tiếng nhưng em không tỉnh, lại sợ ngủ như vậy lại bị cảm lạnh."

Tôi nở nụ cười: "Kêu không dậy thì anh liền đạp em đi chứ, cũng không phải anh không biết là em ngủ rất sâu mà."

"Nhìn em ngủ rất ngon, thật sự không muốn đánh thức em dậy." Ánh mắt anh khép hờ nói: "Nếu như có thể ôm em vào phòng thì tốt rồi."

"Nói bậy bạ gì vậy." Tôi nhéo eo anh: "Anh có khỏe không? Cũng nên đi ngủ rồi đó."

Anh chuyển động thân thể trốn tránh , nhìn tôi cười nhẹ nhàng, cằm chỉ về phía phòng ngủ nói: "Em đi ngủ trước đi."

"Còn anh?"

"Anh vẽ thêm một lúc nữa."

"Em chờ anh, giường lớn như vậy, em sợ ngủ một mình."

https://thuviensach.vn

Anh quay đầu nhìn tôi, đột nhiên thở dài nói: "Thật xin lỗi, gần đây đều không có thời gian ở chung với em."

"Không sao." Tôi ngồi xuống ôm cổ anh, cằm gác lên bả vai anh nói: "Em muốn biết anh đang bận rộn cái gì vậy?"

Vấn đề này tôi đã hỏi anh nhiều lần nhưng anh đều không nói nhiều, chỉ nói cho tôi biết là mình đang vội vàng thiết kế bài thi cuối kỳ.

Tôi cảm thấy rất kì quái, học kỳ vừa mới bắt đầu mà, tại sao lại vội vàng thiết kế bài thi cuối kỳ như vậy?

Hỏi lại anh thì anh lại không muốn nói nhiều.

Nhưng mà rốt cuộc bây giờ Diệp Tư Viễn cũng đã chịu mở miêng: "Tác phẩm thiết kế cho kì thi cuối kỳ này cực kỳ quan trọng bởi vì tháng 11 là có thể ra ngoài thực tập, đến lúc đó còn phải dựa vào bộ tác phẩm này để thăm dò. Em nên biết chuyện thiết kế cũng giống như việc làm quảng cáo của em, kỳ thật trong trường học nói thiên phú gì gì đó là đồ bỏ đi, chăm chỉ cùng thực tế mới là trọng yếu."

Tôi tiêu hóa lời của anh nói, hồi lâu mới hỏi lại: "Là ý gì? Thực tập? Anh nói là học kì sau anh phải về nhà rồi hả?"

"Không phải." Anh nghiêng đầu nhìn tôi, cười nói: "Em còn ở chỗ này thì làm sao anh bỏ về cho được, vốn là anh định tìm một công ty ở đây để thực tập."

"...." Tôi hoảng sợ nói không nên lời, Diệp Tư Viễn nhìn tôi đang trợn tròn mắt hỏi: " Làm sao vậy?"

"Không... có gì." Đường nhiên là tôi biết chính mình muốn nói cái gì nhưng mà nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh vẫn là cứng rắn nuốt xuống.

https://thuviensach.vn

Thời điểm Diệp Tư Viễn đang mãn nguyện đắc ý thì tôi không thể vô duyên vô cớ đả kích sự hăng hái của anh được.

Chỉ là...xã hội bây giờ, áp lực nghề nghiệp rất lớn đó nha! Sau khi trường cao đẳng mở rộng việc tuyển sinh thì sinh viên đại học quá nhiều tuy trường chúng tôi đang học là trường trọng điểm của cả nước nhưng nếu chỉ có một văn bằng chính quy thì khi ra ngoài vẫn rất khó để cạnh tranh với người khác.

Huống chi điều kiện thân thể của Diệp Tư Viễn lại như vậy.

Tôi cảm thấy lo lắng thay cho anh, tất nhiên là kiến thức của anh về chuyên ngành cực kì phong phú, có tài năng bẩm sinh, có sáng tạo lại chăm chỉ siêng năng, cực kỳ nhạy cảm với model thời thượng nhưng có ai hiểu được điều đó đâu? Bọn họ chỉ biết nhìn tới thân hình có hai ống tay áo trống trơn mà thôi.

Trong cuộc sống thực tế có ông chủ nào đồng ý thuê anh? Tôi lại nghĩ đến quan điểm của Ứng Hạc Mình về Diệp Tư Viễn kỳ thật rất có đạo lý. Cho tới nay tôi đều nghĩ rằng sau khi tốt nghiệp xong thì Diệp Tư Viễn sẽ về làm cho công ty của nhà anh mặc dù anh muốn tự mình xây dựng sự nghiệp nhưng trước đó cũng phải cần tôi luyện trong công ty của gia tộc một thời gian, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc anh lại tính toán tìm việc làm ở bên ngoài.

Tôi nghĩ tới tâm tình của Diệp Tư Viễn khi lần lượt bị cự tuyệt, làm sao anh có thể chịu đựng được? Tôi cảm thấy tự mình phải nghĩ ra biện pháp sớm làm cho anh bỏ qua ý nghĩ này, không phải là tôi xem thường anh mà thật sự là hiện thực rất tàn khốc, tôi sợ anh sẽ bị tổn thương.

Diệp Tư Viễn vẫn chăm chú nhìn tôi, phỏng chừng là nhìn thấu tâm tư của tôi, anh nói: "Tiểu Kết, có phải em cảm thấy anh sẽ không tìm được cơ hội thực tập hay không?"

https://thuviensach.vn

"Em..." Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định bàn luận một cách thẳng thắn với anh: "Tư Viễn, em cảm thấy anh không cần thiết phải tìm chỗ thực tập ở đây, trong nhà anh đã có công ty hoàn toàn phù hợp với chuyên ngành của anh, anh nên trực tiếp về nhà bắt đầu công tác thì hơn. Nếu anh đi những công ty khác thì lúc đầu người ta sẽ không trọng dụng anh, nói không chừng còn sai anh làm mấy công việc lặt vặt, như vậy thật sự rất lãng phí thời gian."

Anh nhìn tôi, thật lâu sau đột nhiên nở nụ cười nói: "Tiểu Kết, kỳ thật anh biết trong lòng em đang suy nghĩ gì, em cảm thấy anh không có tay thì ra ngoài tìm việc sẽ rất khó khăn." Anh ngừng lại một chút sau đó nói thêm: "Kỳ thật chính anh cũng biết rất có khả năng anh sẽ không tìm được công việc nhưng mà...Anh vẫn muốn thử một chút xem sao, anh cảm thấy cũng không phải tất cả mọi người đều phiến diện như thế."

"Tư Viễn..." Tôi cắn cắn môi nói: "Hắn không phải là vì em nên anh mới ở lại chỗ này chứ?"

Anh lắc đầu lại gật gật đầu: "Đến năm sau em mới học năm 3, anh cũng không thể vứt bỏ em một mình ở đây được."

"Diệp Tư Viễn, anh đang nói cái gì vậy? Đây là anh đang lấy tiền đồ của mình ra làm trò đùa!" Tôi bắt đầu cảm thấy tức giận.

Anh sững sờ nhìn tôi, lập tức cúi đầu, hai ngón chân chà chà lên nhau, sau một hồi anh đứng lên: "Đã khuya rồi, trước tiên đừng nói chuyện này nữa, chúng ta đi ngủ đi."

Tôi ôm thảm lông ngẩng đầu nhìn anh, anh đã đi về phía phòng ngủ, tôi suy sụp hạ hai vai, nặng nề thở dài, thầm nghĩ rằng gần đây đầu gỗ này đề ra rất nhiều kế hoạch mà không muốn cho tôi biết nha! Nhưng chuyện này không phải là nhỏ, tôi cũng không thể để cho anh dính vào chuyện này, tìm không ra công việc là việc nhỏ, chậm trễ tiền đồ của anh mới là đại sự. Tôi

https://thuviensach.vn

cảm thấy cùng anh tách ra một hai năm cũng không có vấn đề gì, thành phố D và thành phố H gần như vậy, chúng tôi cũng có thể thường xuyên gặp nhau mà.

Không rõ cuối cùng anh đang vướng mắc cái gì.

Tới khuya Diệp Tư Viễn vẫn lăn lộn qua lại rất lâu vẫn chưa ngủ được. Tôi cũng không ngủ được nhưng tôi vẫn nằm nghiêng đưa lưng về phía anh không hề động đậy. Có một lần anh quay lại, dùng ngực, bả vai và cánh tay nhỏ đụng vào lưng tôi lại duỗi chân vuốt ve cẳng chân tôi, bắp chân của tôi bị anh vuốt ve đến ngứa ngáy nhưng tôi vẫn nhịn xuống không thèm để ý đến anh.

Một hồi lâu anh thấy tôi không để ý thì vặn vẹo thân mình, bắt đầu một vòng trăn trở mới.

Tôi trợn tròn mắt trong căn phòng tối đen nghĩ thầm rằng tôi phải bàn bạc kĩ hơn với anh, thời điểm cần thiết sẽ mời mẹ Diệp tới giúp đỡ.

...

Sáng sớm chủ nhật, lúc tôi tỉnh dậy thì bên cạnh đã không còn ai rồi.

Ra khỏi phòng tôi liền thấy Diệp Tư Viễn đang chạy bộ trên máy tập.

Anh không mặc áo, phía dưới thì mặc một chiếc quần bóng đá rộng thùng thình, đang chạy trên máy chạy bộ, mồ hôi tuôn ra như mưa.

Thời điểm anh chạy bộ, hai đầu vai liền đung đưa trước sau nhưng hai cánh tay gần như không nhúc nhích chút nào, chính là dựa vào chuyển động của thắt lưng và hai đùi để tập chạy.

Tôi phát hiện Diệp Tư Viễn chỉnh tốc độ thật sự rất nhanh, anh lớn tiếng hô hấp, bước chạy vừa lớn lại vừa nhanh, lúc nhìn thấy thì mắt tôi liền

https://thuviensach.vn

choáng váng.

Đi đến bên cạnh, tôi nhíu mày hỏi anh: "Chạy nhanh như vậy để làm gì?"

Anh nhìn tôi, thở phì phò nói:"Không sao! Còn 5 phút nữa tốc độ sẽ chậm lại."

"Anh xem toàn thân anh đầy mồi hôi! Mặt đỏ chẳng ra bộ dạng gì! Diệp Tư Viễn, anh đi huấn luyện hả?" Tôi nhấn nút trên máy tập, cứng rắn thay anh giảm tốc độ lại.

Anh không có biện pháp ngăn cản tôi, sau 5 phút đồng hồ rốt cuộc cũng xuống khỏi máy chạy bộ.

Tôi cầm khăn mặt giúp anh lau đi mồ hôi đã sớm làm ướt tóc nói: "Mấy ngày nay anh thật sự rất không bình thường, có phải còn suy nghĩ đến chuyện kia hay không? Tối qua cũng không thấy anh đi ngủ."

"Tiểu Kết." Đầu anh né tránh khăn mặt của tôi, nhìn tôi nói: "Chúng ta đừng nói chuyện này nữa được không? Dù sao cũng vẫn còn một học kì nữa, đến lúc đó rồi nói sau."

"Vậy anh phải đảm bảo trong lòng anh không nghĩ về nó nữa!" Ngón tay của tôi đâm vào ngực anh, trừng mắt nói: "Có tin em tìm mẹ anh tới trị anh hay không, trực tiếp để cho chú Tào lôi anh về nhà!"

Đột nhìn anh nở nụ cười: "Tiểu Kết, em có biết không? Chẳng những mẹ anh cực kỳ thích em, mà còn...xem ra em cũng cực kì thích bà."

"A?"

"Là thật, ở trong điện thoại bà nói với anh bảo anh phải đối tốt với em, nói em giống như một đứa con nít không sai chút nào. Mẹ anh nhìn người

https://thuviensach.vn

vừa chuẩn lại vừa sắc bén, có thể được bà khe nngợi cũng là chuyện không dễ dàng gì..."

Nhất thời tôi tự kiêu, dương dương tự đắc nói: "Đó là đương nhiên, vốn dĩ em là một đứa bé ngoan mà!"

"Anh đi tắm rửa trước, buổi chiều em có bận việc gì không, chúng ta ra ngoài đi dạo đi, đã lâu không cùng em ra ngoài rồi."

"Đi chỗ nào?"

"Hiện tại công viên Anh Hoa rất được, đi công viên Anh Hoa đi, được không?"

"Được nha." Tôi cười ngây ngô, anh liền xoay người đi về phía phòng ngủ, đột nhiên tôi ý thức được vị đồng học này có bản lĩnh thay đổi đề tài rất tốt, trực tiếp lấy mẹ anh hấp dẫn lực chú ý của tôi.

Tôi cong miệng lên, ghi nhớ nhất định phải tìm một cơ hội thảo luận với anh chuyện này.

Cẩn thận suy nghĩ thì tôi và Diệp Tư Viễn đã có ba tuần không cùng nhau ra ngoài. Chúng tôi đi dạo trong công viên Anh Hoa, người thật sự rất nhiều nhưng hoa cũng rất đẹp. So với hoa anh đào màu hồng phấn tôi lại càng thích anh đào màu trắng hơn, nhìn đặc biệt thuần khiết chỉ cần liếc mắt một cái liền thấy một mảnh trắng xóa, gió thổi qua làm cánh hoa bay lượn rơi xuống dưới tàng hoa anh đào, ngẩng lên có thể thấy được từng trận mưa hoa màu trắng rơi trên đầu vai, trên tóc giống như cảnh đẹp trong phim cổ trang.

Tôi giúp Diệp Tư Viễn phủi cánh hoa rơi lạc trên tóc của anh, nhất thời hưng phấn liền túm chặt lấy áo của anh để có anh cong người xuống cùng tôi mặt dán mặt sau đó lấy điện thoại chụp lại hình của hai chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Trong ảnh chụp Diệp Tư Viễn cười cực kì dịu dàng, phía sau chúng tôi là là một biển hoa màu trắng, tôi cực kì vui vẻ liền cài đặt ảnh chụp làm hình nền điện thoại đưa cho Diệp Tư Viễn xem, anh cẩn thận nhìn mội hồi rồi nói: "Em gởi qua cho anh, anh cũng muốn lấy cái này làm hình nền."

Lần này tôi đi chơi thật sự vui vẻ, buổi tối lại cùng Diệp Tư Viễn đến Phàm Nhân Hiên ăn cơm, anh vẫn vui tươi hớn hở không hề đề cập đến chuyện thiết kế cuối kỳ cũng như chuyện thực tập vào năm bốn mà chỉ cùng tôi nói chuyện linh tinh chọc cho tôi cười.

Tôi biết anh vẫn giấu tâm sự ở trong lòng nhưng anh không nói mà tôi cũng không ép buộc anh phải nói, nghĩ thầm rằng Diệp Tư Viễn nói cũng không sai, vẫn còn một học kì nữa, hiện tại nghĩ đến việc này thật sự là quá sớm rồi.

Sáng ngày thứ hai tôi đi học, tiết thứ nhất và thứ hai thì không có việc gì vẫn cùng Vương Giai Phân trò chuyện vui vẻ nhưng đến tiết thứ ba thì tôi liền cảm thấy không được tốt lắm. Đầu óc hỗn loạn, thân thể mệt mỏi, còn có chút buồn nôn, tôi sờ sờ trán của chính mình rồi nói với Vương Giai Phân: "Cậu xem thử có phải mình bị phát sốt hay không?"

Tay của cô ấy đặt lên trán tôi, nhỏ giọng kêu một tiếng: "Tiểu Kết! Cực kỳ nóng nha, khẳng định là cậu bị sốt rồi."

"Ai da…Mình thật sự khó chịu." Tôi nằm úp sấp trên bàn học, toàn thân chỗ nào cũng thấy không thoải mái, chịu đựng cho đến lúc tan học, tôi thu dọn đồ đạc, trên giương mặt không có chút huyết sắc, kéo lê thân thể mềm nhũn xin phép với thầy giáo.

Thấy bộ dạng của tôi không giống như đang giả bộ, thầy giáo lập tức đồng ý, tôi chào Vương Giai Phân chuẩn bị đi về nhà ngủ.

Vương Giai Phân nói: "Để mình đưa cậu về."

https://thuviensach.vn

"Không cần, đường cũng ngắn mà."

"Trong nhà cậu có thuốc hạ sốt không?"

"Có"

"Vậy cậu uống 2 viên, đến tối mà sốt vẫn chưa giảm thì nên tới bệnh viện truyền nước biển. Đến lúc đó gọi điện cho mình, mình đưa cậu đi."

"Không cần! Không phải còn có Diệp Tư Viễn sao."

"Diệp Tư Viễn, anh ta...Anh ta cũng không dìu được cậu, lúc anh ta đi bệnh viện làm thủ tục cũng bất tiện."

"Chắc không đâu." Tôi bắt đầu tâm phiền ý loạn: "Anh ấy có thể chăm sóc mình, cậu yên tâm đi."

Một mình tôi trở về nhà, nuốt hai viên thuốc hạ sốt cũng không tắm rửa mà bò lên giường. Tôi chưa gọi điện cho Diệp Tư Viễn, nghĩ ngủ một giấc khi tỉnh dậy chắc là không sao nữa rồi.

Tôi ngủ cũng không được tốt, đầu óc choáng váng khó chịu, trong đầu trướng trướng, cảm thấy toàn thân đều mỏi nhừ, lăn qua lăn lại trên giường một lúc lâu mới ngủ được.

Tôi bị điện thoại đánh thức.

Là điện thoại của Diệp Tư Viễn: "Tiểu Kết, em đang ở dâu? Anh đợi em thật lâu."

"Ừ?" Trong đầu tôi là một đống nhão nhoét, không biết anh đang nói gì.

"Không phải anh đã nói là buổi chiều thứ hai sau khi tan học đợi ở cửa sau của trường sao? Em đang ở đâu? Tại sao giọng nói nghe là lạ?"

https://thuviensach.vn

"Diệp Tư Viễn, em bị sốt, đang ngủ ở nhà."

"Tại sao em lại không nói sớm cho anh biết! Chờ đó, anh lập tức trở về!" Sau khi quăng lại một câu anh liền cúp điện thoại.

Không quá vài phút anh liền xuất hiện tại giường của tôi, rèm trong phòng đã bị tôi kéo lại, tôi cố gắng mở to mắt nhìn anh, biết là anh vội vàng chạy về, bây giờ vẫn còn đang thở phì phò.

"Bắt đầu sốt khi nào?" Anh quỳ ở trên sàn, xem xét thân thể tôi còn dùng trán áp lên trán tôi: "Nóng quá! Có phải bị lâu rồi không?"

Tôi hữu khí vô lực trả lời: "Buổi sáng lúc đi học, em không sao chỉ là cảm thấy không có sức lực thôi."

"Tiểu Kết, tại sao lại không nói sớm với anh?" Anh vừa nóng vừa giận: "Em không ăn cơm trưa sao? Có đói bụng không? Anh đi nấu cháo cho em nha."

"Không cần...Một chút khẩu vị em cũng không có." Tôi cuộn tròn người lại, dùng tay gãi đùi và sau lưng nói: "Em cảm thấy trên người rất ngứa, khó chịu muốn chết, Diệp Tư Viễn, anh nhìn thử sau lưng em có nổi lên thứ gì không?"

Anh sửng sốt, lập tức đứng dậy nhấc chân lên bật đèn trên tủ đầu giường sau đó tôi liền nhìn thấy anh rùng mình, mày rậm nhíu chặt lại một chỗ. Anh thần tốc chạy đến cửa phòng, dùng cằm mở tất cả đèn lên, đèn lớn trong phòng, đèn trên tường, đèn trước gương, toàn bộ đều bật lên hết, tôi nằm trên giường bị ánh sáng chiếu vào làm cho nheo mắt, giơ hai tay lên cản lại nói: "Anh làm sao vậy?"

Nói chưa dứt lời thì ngay cả bản thân tôi cũng ngây ngẩn cả người, ánh mắt nhìn lên da nơi cánh tay của mình mà phát ngốc.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn đi đến bên cạnh tôi, giơ chân xốc chăn trên người tôi lên, anh nói: "Tiểu Kết, em lật người, vén quần áo lên để anh xem lưng của em."

Tôi làm theo.

Sắc mặt của Diệp Tư Viễn càng ngày càng nặng nề, anh lại nhìn mặt tôi, ngón chân kéo ống quần ngủ của tôi lên, sau khi xem xong anh nói với tôi: "Tiểu Kết, tự mình mặc quần áo xong anh đưa em đến bệnh viện, em bị bệnh ngoài da rồi."

Tôi ngây ngốc nhìn anh, biết anh nói đúng, toàn thân từ trên xuống dưới của tôi ngay cả da đầu cũng đều vô cùng ngứa ngáy, tất cả làn da trên người đều nổi những chấm đỏ nho nhỏ, có nhiều chỗ còn tụ lại thành một mảnh, lổn nhổn gồ ghề nhìn có vẻ cực kỳ dọa người.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Nói Em Nghe.

Tôi ngồi trên giường chậm chạp mặc quần áo trong khi Diệp Tư Viễn đã thu dọn mọi thứ xong xuôi.

Anh dùng miệng cắn lấy hai dây đeo túi xách của mình đi vào trong phòng, ngồi lên ghế lấy sách giáo khoa, dụng cụ học tập ra, sau đó lại tới túi của tôi, nói với tôi: "Anh lấy chứng minh thư của em được không?"

"Lấy đi." Đầu của tôi thật sự choáng váng, cảm giác nhiệt độ cả người rất cao ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực. Diệp Tư Viễn lấy bóp da trong túi xách của tôi ra lại lấy chứng minh bên trong bỏ vào túi mình, đứng lên kéo tủ quần áo lấy quần áo sạch sẽ của tôi bỏ vào trong một cái túi, chờ anh lấy khăn mặt mới cùng bàn chải đáng răng từ phòng vệ sinh ra thì tôi đã nhịn không được mà hỏi anh: "Lấy mấy thứ này làm gì?"

"Không chừng em sẽ phải nằm viện, phòng ngừa vạn nhất." Vẻ mặt của anh cực kì nghiêm trọng, cúi người bỏ mọi thứ vào trong túi sau đó im lặng, nghĩ nghĩ lại đứng dậy đi ra ngoài, sau một hồi anh cắn một túi ni lông lớn đến trước mặt tôi, tôi thấy trong cái túi to đó là bình nước, cà mèn còn có một cái muỗng."

Tôi ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, anh đang đứng lên nâng đùi phải từ tủ bên cạnh lấy ra hai cuộn giấy ăn ném vào trong túi.

Làm xong những thứ này anh ngồi đến bên giường nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy lo lắng, nhăn mày nói với tôi: "Đồ đạc đã được chuẩn bị xong rồi, em cảm thấy thế nào?"

https://thuviensach.vn

Tôi còn chưa trả lời thì anh đã kề sát lại, nhắm mắt, một lần nữa dùng trán mình chạm vào trán tôi sau đó mở mắt nói: "Vẫn đang rất nóng. Tiểu Kết, nhanh lên một chút, chúng ta phải nhanh chóng đến bệnh viện."

Tôi đẩy anh ra nói: "Diệp Tư Viễn, anh đừng đụng vào em, không chừng sẽ bị lây bệnh."

Anh yên lặng nhìn tôi: "Không sợ, em sinh bệnh tất nhiên là anh phải chăm sóc em."

Trước khi rời nhà tôi nhìn vào gương. Trời ạ! Quả thực giống như phim kinh dị, ban đỏ trên mặt tôi đã sớm lan ra toàn bộ, nhìn không ra diện mạo vốn có, lúc này nếu có ai nhìn thấy tôi nhất định sẽ sợ đến mức hít vào khí lạnh. Tôi ngồi ở trên bậc cửa đổi giày, Diệp Tư Viễn ngồi xổm xuống dùng răng cắn lấy mũ áo gió ở phía sau đội lên giúp tôi.

Tôi cho rằng anh sợ mặt tôi bị khác nhìn thấy cho nên mới đội mũ, chán nản hỏi: "Có phải xấu muốn chết hay không?"

Anh lắc đầu trả lời: "Không phải, anh lo em bị trúng gió."

Đúng là mới cuối tháng ba, tuy ban ngày mặt trời lên, cảnh xuân tươi đẹp, đứng dưới ánh mặt trời sẽ cảm thấy cực kì ấm ấp nhưng nếu là ngày âm u một chút thì gió thổi qua cũng lạnh không kém gió cuối đông.

Tôi đứng lên, đỡ eo Diệp Tư Viễn, cùng anh đi xuống dưới lầu.

Dọc đường chúng tôi đều không nói gì chỉ chuyên tâm đi đường, mãi cho đến cửa tiểu khu chúng tôi đứng ở bên đường đón xe tôi mới nghe được giọng nói của Diệp Tư Viễn bị đè ép trong cổ họng: "Tiểu Kết, thật xin lỗi."

"Tại sao?" Tôi khó hiểu nhìn anh.

https://thuviensach.vn

"Anh...Anh như thế này, em sinh bệnh còn phải tự mình xuống lầu. Anh...không có cách nào đỡ em, ôm em..." Giọng nói của anh càng ngày càng nhỏ, đầu cũng cúi thật thấp.

Đứa ngốc này, hóa ra anh trầm mặc là vì nghĩ đến mấy thứ này, tôi nhìn hai vai và dáng người cao ngất của anh, ôm eo anh, đầu tựa vào trên người anh nói: "Diệp Tư Viễn, anh có biết em không thích nghe mấy thứ này không, em sinh bệnh đã khó chịu muốn chết, anh đừng làm em ngột ngạt nha!"

"Anh chỉ nói một chút tôi." Nghe tôi nói xong anh có phần nóng nảy: "Tiểu Kết, anh sẽ chăm sóc tốt cho em, nếu như em nằm viện thiếu cái gì anh sẽ về nhà lấy, em sẽ không có việc gì."

"Ừ, có anh ở đây thì làm sao em có chuyện gì được."

Chúng tôi đi taxi đến bệnh viện tỉnh, đã gần tới giờ tan tầm, phòng khám bệnh cũng đã treo biển nghỉ khám chỉ có thể khám cấp cứu. Diệp Tư Viễn nghĩ nghĩ, để tôi ngồi trong đại sảnh sau đó đi tìm bác sĩ Lã ở khoa chỉnh hình, bác sĩ Lã nhìn thấy bộ dáng của tôi cũng hoảng sợ vội vàng dẫn chúng tôi khoa da liễu.

Một bác sĩ nữ tuổi đã lớn ở khoa da liễu nhìn mặt tôi, kẹp nhiệt kế lên đến 39.8 độ, bà dẫn tôi vào phòng ở phía trong, mang găng tay vén quần áo của tôi lên cẩn thận nhìn những nốt ban đỏ trên người tôi lại hỏi tôi mấy vấn đề như: sốt được mấy giờ rồi, lúc nào thì phát hiện ban nổi trên da, bây giờ cảm thấy thế nào sau đó chích một mũi thuốc rồi dẫn tôi ra ngoài, cầm bệnh án của tôi viết viết gì đó, nói: " Bệnh thủy đậu ở người lớn, sốt cao, trước tiên hôm nay cho cô truyền mấy bình nước biển, ở lại theo dõi đại khái khoảng một tuần là khỏi."

Nghe bác sĩ nói xong hai vai của Diệp Tư Viễn mới giãn ra, bộ dáng giống như là thở phào nhẹ nhõm.

https://thuviensach.vn

Tôi hỏi bác sĩ: "Bác sĩ, bệnh thủy đậu này của tôi có lây cho anh ấy không?"

Bác sĩ còn chưa có trả lời thì Diệp Tư Viễn đã cười rộ lên, lắc đầu nói: " Sẽ không, lúc còn nhỏ anh đã mắc thủy đậu, chắc chắn sẽ không lây bệnh."

Bác sĩ gật đầu nói: "Đúng, chỉ cần đã mắc qua thì sẽ không lây bệnh, bệnh thủy đậu ở người lớn chỉ lây qua cho trẻ nhỏ chưa mắc và người trẻ tuổi, khoảng 30 -40 tuổi thì không bị nữa."

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn chữ viết của bác sĩ lại hỏi: "Bác sĩ, cô ấy cần nằm viện không?"

"Tôi đề nghị nằm viện nhưng cũng có thể không cần, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt là được nhưng mỗi ngày đều phải tới bệnh viện truyền nước biển."

Tôi vội nói: "Em không ở đây đâu."

Diệp Tư Viễn nhìn tôi một cái nói: "Tiểu Kết, nằm viện đi, ở trong bệnh viện theo dõi thì tốt hơn."

"Em không cần." Tôi kiên quyết lắc đầu, nếu như nằm viện thì nhất định anh sẽ không ngủ không nghỉ ở chỗ này chăm sóc tôi, tôi không muốn anh phải vất vả.

Bác sĩ viết xong bệnh án, ngẩng đầu nhìn tôi lại liếc qua Diệp Tư Viễn nói: "Không nằm viện cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần uống thuốc, bôi thuốc đúng giờ, mỗi ngày truyền nước là được, nếu cảm thấy ở bệnh viện bất tiện thì cứ về nhà chỉ cần đến bệnh viện truyền nước thôi."

Tôi nắm chặt lấy tay áo Diệp Tư Viễn nói: "Đừng nằm viện, ở bệnh viện em sẽ không ngủ được. Tiểu khu bên cạnh có một khám, đến đó truyền nước là được."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn nghĩ nghĩ, đồng ý sau đó lại hỏi bác sĩ những việc cần phải chú ý, bác sĩ cũng kiên nhẫn nói cho anh nghe, tôi thấy anh cực kì chăm chú không ngừng gật đầu sau cùng bác sĩ bảo chúng tôi đi nộp viện phí rồi đi truyền nước biển.

Bác sĩ Lã vẫn ở bên cạnh chúng tôi, lúc này bà nói với Diệp Tư Viễn: "Tiểu Viễn, cô đi cùng với các cháu."

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn tôi, mặt có chút đỏ, gật đầu nói: "Được, cảm ơn cô, cô Lã."

Tôi đợi trong đại sảnh bệnh viện chờ bác sĩ Lã và Diệp Tư Viễn nộp viện phí, lấy thuốc sau đó đưa tôi đến phòng truyền dịch, mãi đến khi tôi nằm lên ghế dựa bà mới rời đi.

Diệp Tư Viễn cảm ơn bác sĩ Lã, tiễn bà ra ngoài, một hồi lâu mới trở về phòng truyền dịch, ngồi ở bên cạnh tôi.

Anh hơi hơi cúi người nhìn sắc mặt tôi, nhấc chân kéo tấm thảm màu bạc trên người tôi lên lại ngẩng đầu nhìn tốc độ truyền dịch tiếp theo ngồi ngay ngắn, nhìn tôi không nói một lời nào.

Giao mùa giữ Đông và Xuân, người bị cảm sốt rất nhiều, trong phòng truyền dịch chật kín chỗ, Diệp Tư Viễn mặc một cái áo khoác màu xám, hai tay áo trống rỗng buông thỏng bên người, có rất nhiều người đi truyền dịch và người nhà đi theo dùng ánh mắt hiếu kì đánh giá anh, sắc mặt của Diệp Tư Viễn vẫn như bình thường chỉ là cúi đầu, ánh mắt nhìn tôi thắm thiết.

Tay tôi đặt lên đùi anh, nhẹ nhàng lắc đầu với anh: "Em không sao, anh đừng lo lắng."

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười nhưng trong đó lại có chua xót cùng bất đắc dĩ nói: "Tiểu Kết, em ngủ một chút đi, anh giúp em canh dịch truyền, khi nào hết sẽ kêu hộ lí tới đổi."

https://thuviensach.vn

Quả thật là tôi rất mệt nhọc, nghe anh nói xong liền nhắm hai mắt lại chỉ là tay vẫn đặt trên bắp đùi anh như cũ, bàn tay của tôi có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể ấm áp của Diệp Tư Viễn giống như là sức mạnh truyền qua đầu ngón tay đến trái tim của tôi.

Trong mơ màng tôi cảm thấy có người đang động vào mình giống như có một bàn tay ấm áp cởi quần áo trên người tôi. Tôi cố gắng mở to mắt mới phát hiện mình đang dựa vào người Diệp Tư Viễn, anh ngồi thẳng lưng, chân trái giơ lên, đạp lên mặt giường để chống đỡ cho tôi dựa vào trên người anh, chân phải lại dò xét đến phía sau cởi Bra của tôi.

Áo sơmi dài tay trên người tôi đã bị anh cởi xuống.

Tư thế mờ ám như vậy, tôi dứt khoát giơ hai tay ra gắt gao ôm lấy anh, Diệp Tư Viễn dừng động tác, ngớ người một hồi lâu sau đó lại tiếp tục cởi hết quần áo của tôi xuống, nhẹ giọng nói vào tai tôi: "Tiểu Kết, ngoan ngoãn nằm xuống, anh giúp em lau rửa một chút sau đó còn phải bôi thuốc nữa.”

"A..." Tôi đáp lời anh, rất không tình nguyện buông tay ra, bổ nhào lên giường.

Một hồi lâu tôi nghe được tiếng nước rất nhỏ còn có âm thanh vắt khăn, không biết từ lúc nào Diệp Tư Viễn đã mang một chậu nước ấm rửa mặt vào phòng mà anh đang cúi đầu dùng chân vắt khăn trên chậu rửa mặt.

Sau khi vắt xong, chân phải anh kẹp khăn mặt ngồi xuống bên cạnh tôi, giơ chân lên thay tôi chà lau cơ thể, động tác của anh cực kì dịu dàng lại đặc biệt cẩn thận, một bên chà rửa một bên lại nhắc tôi xoay người, không có bỏ sót bất kì một tấc da thịt nào.

Anh một lần lại một lần vắt khăn mặt, một lần lại một lần giúp tôi lau rửa người, một lần lại một lần đẩy xe đến nhà vệ sinh đổi nước, tôi cảm thấy

https://thuviensach.vn

cực kì thoải mái, trên người ấm áp, trong lòng cũng ấm áp ngay cả những nốt ban đỏ trên người cũng không thấy ngứa ngáy như trước nữa.

Lau xong toàn thân, đột nhiên tôi cảm giác trên lưng có một cái gì đó lạnh lạnh đụng vào, thân thể run lên, anh từ từ ngồi xuống, tôi phát hiện ra chân phải của Diệp Tư Viễn kẹp bông băng, chân trái kẹp túyp thuốc mỡ đang giúp tôi bôi thuốc.

"Để em tự làm đi." Tôi lấy thuốc mỡ nơi chân trái của anh, toàn thân tôi đều là ban đỏ, anh mà dùng chân bôi thì không biết phải bôi tới lúc nào nữa, nghe được tôi nói, Diệp Tư Viễn thu chân trái về ngón chân càng kẹp chặt túyp thuốc mỡ, anh lắc đầu nói với tôi: "Em nghỉ ngơi một chút, để anh."

"Diệp Tư Viễn, tự em có thể đi toilet bôi thuốc, như vậy sẽ làm dơ giường."

"Không có việc gì, anh làm được, nếu khăn trải giường bị bẩn thì anh sẽ giặt, em cứ nằm im là được." Vẻ mặt của anh cực kì nghiêm túc, giọng nói lại có chút nghiêm khắc. Tôi không dám hé răng, ngoan ngoãn ngồi để cho anh bôi thuốc lên người.

Trên người chỗ nào cũng ngứa làm tôi không nhịn được mà đưa tay gãi, lập tức Diệp Tư Viễn liền đưa chân ngăn tôi, giọng nói trở nên trầm thấp: "Tiểu Kết, em đã quên bác sĩ nói không thể gãi sao, sẽ để lại sẹo."

"Nhưng mà rất ngứa." Tôi cau mày kêu lên: "Diệp Tư Viễn, em thật khó chịu, cả người đều khó chịu, ngứa chết em rồi."

"Tiểu Kết, ngoan, kiên trì vài ngày là không sao rồi." Diệp Tư Viễn tiến đến bên cạnh tôi, để đầu tôi dựa vào vai anh, nước mắt tôi không ngừng rơi xuống, lớn tiếng nói: "Diệp Tư Viễn, em có thể bị hủy dung hay không?"

"Sẽ không, bác sĩ nói một tuần là khỏi rồi."

https://thuviensach.vn

"Nhưng mà mặt của em biến thành như vậy rồi!" Tôi nhìn cơ thể của mình tràn đầy những mảng ban đỏ lớn, chi chít, cực kì ghê tởm, tôi nghẹn ngào nói: "Bác sĩ nói có thể để lại sẹo, nếu em bị hủy dung thì làm sao bây giờ?"

"Sẽ không, anh sẽ không để cho em có sẹo, em phải chịu đựng không gãi, mỗi ngày em đều giúp em lau người, giúp em bôi thuốc, nhất định sẽ không để lại sẹo."

"Ngộ nhỡ để lại sẹo thì làm sao bây giờ?"

"Không có ngộ nhỡ." Anh kiên định nói.

"Nếu có thì sao? Có phải anh không cần em nữa không?"

"Sẽ không."

"Anh có!" Tôi bắt đầu cố tình gây sự.

"Sẽ không. Tiểu Kết, anh sẽ không, mặc kệ em biến thành bộ dáng gì đi nữa thì anh cũng sẽ ở bên em."

Nghe được giọng nói của anh làm cho tôi khóc càng thêm thương tâm, thân thể khó chịu, trong lòng buồn bực trong một khắc này đều phát tiết ra ngoài, tôi nắm lấy áo của Diệp Tư Viễn, đấm đá anh, thậm chí cắn vai anh mà anh cũng không có kêu đau chỉ nhẹ giọng dỗ dành tôi, tùy ý để mặc tôi khóc nháo.

Thật lâu về sau rốt cuộc tôi cũng bình tĩnh trở lại, cắn răng nhịn xuống cảm giác ngứa ngáy không dứt trên người tiếp tục để Diệp Tư Viễn bôi thuốc cho tôi.

Bôi thuốc xong anh lại dùng xe đẩy mang đến cho tôi một chén cháo hoa còn có một ly nước ấm và thuốc mà tôi phải uống.

https://thuviensach.vn

Tôi không ầm ĩ nữa, ngoan ngoãn ăn cháo hoa lại uống thuốc Diệp Tư Viễn đưa cho sau cùng kẹp nhiệt độ một lần nữa, 39 độ 6, vẫn còn rất cao. Anh thở dài bắt đầu dọn dẹp trong phòng, chuyển từng đồ một ra ngoài. Khi tất cả mọi chuyện đều xong xuôi thì tôi đi toilet đánh răng, thay váy ngủ sạch sẽ cùng Diệp Tư Viễn nằm ở trên giường.

Anh dựa vào lưng giường cúi đầu nhìn tôi, trong phòng chỉ có ánh sáng từ ngọn đèn mờ trên đầu giường bên cạnh anh, ánh sáng mờ nhạt chiếu sau lưng anh, anh nghịch sáng làm tôi không thấy rõ được ngũ quan của anh, tôi chỉ muốn vuốt ve gương mặt anh nhưng lại lo lắng các ban đỏ trên tay sẽ làm cho anh cảm thấy ghê tởm, tay nâng lên được một nửa lại rụt về.

Trong lúc hốt hoảng tôi cảm thấy Diệp Tư Viễn nở nụ cười, anh cúi đầu hôn lên mặt tôi nói: "Tiểu Kết, ngủ đi, ngủ một giấc thật ngon thì em sẽ tốt lên, ngày mai chúng ta còn phải đi truyền nước biển nữa."

"..." Tôi thỏa mãn nhắm mắt lại nhưng thật lâu sau cũng không ngủ được.

Tôi lại mở mắt ra nhìn anh nói: "Diệp Tư Viễn em không ngủ được."

"Nhắm mắt lại, thả lỏng tâm tình rất nhanh sẽ ngủ thiếp đi."

"Người em vẫn rất ngứa."

"Cố gắng chịu đựng, Tiểu Kết."

"Diệp Tư Viễn..."

"Ừ?"

"Anh hát cho em nghe một bài đi."

Anh sửng sốt hỏi: "Em muốn nghe cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Em muốn nghe anh hát để dễ ngủ."

"Được." Anh cười rộ lên: "Nghe xong phải ngoan ngoãn ngủ đi, biết không?"

"Ừ."

Anh thật sự hát, là một bài ca Quảng Đông, giai điệu rất êm tai nhưng tôi nghe không hiểu lắm.

"... Giống như lúc em đồng ý ôm thật chặt

Anh nguyện dùng mười năm

Để có được mười ngày bên em..."

Tôi cảm thấy được buồn ngủ đang đột kích mình, mơ hồ hỏi Diệp Tư Viễn: "Đây là bài gì?"

"Nói em nghe." Anh dùng tiếng Quảng Đông trả lời tôi.

"Nói tiếng mà em có thể hiểu được ấy."

"Nói em nghe của Trương Học Hữu." Anh phiên dịch thành tiếng phổ thông.

"Ừ.....Diệp Tư Viễn, anh lại bắt nạt em, lại nói điểu ngữ với em rồi."

"Tiểu Kết, đừng suy nghĩ lung tung nữa, ngủ đi."

Giọng nói của anh trầm thấp ôn nhận tựa như một bài hát ru con uyển chuyển vờn xung quanh tôi, ngửi mùi hương nhàn nhạt trên người Diệp Tư Viễn, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh còn có sự quan tâm cẩn thận của anh rốt cuộc tôi cũng nặng nề ngủ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Chim Bay Cùng Đường

Buổi sáng thứ ba, tôi bất đắc dĩ bị Diệp Tư Viễn đánh thức, giùng giằng bò dậy đi toilet đánh răng.

Đối mặt cái gương to lớn trong toilet, khi thấy mình trong gương thì tôi sợ đến thét chói tai.

Diệp Tư Viễn vội vã chạy vào hỏi tôi làm sao, nhìn đến dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của tôi, anh đi qua dựa vào thân thể của tôi, nhỏ giọng nói: "Không phải bác sĩ đã nói ngày thứ hai và ngày thứ ba sẽ là thời điểm phát lợi hại nhất sao! Tiểu Kết, kiên trì một chút, sẽ rất nhanh tốt hơn."

Tôi nhìn người xa lạ hoàn toàn thay đổi trong gương, tóc dính nhớp, khuôn mặt dày đặc nốt đỏ, vẻ mặt tiều tụy, quả thật muốn hỏng mất. Hơn nữa, tôi còn không thể đụng vào nước, không thể rửa mặt, tắm, gội đầu, chỉ có thể dùng khăn lông nóng lau người. Nghĩ đến còn phải kiên trì cuộc sống như thế thêm một tuần lễ, tôi liền cảm thấy ảo não không thôi.

Tôi bò lại lên giường, Diệp Tư Viễn đẩy cháo trắng tới cho tôi, lại đặt ly nước và viên thuốc ở trên tủ đầu giường. Anh dặn dò tôi tự ăn cháo uống thuốc, chờ anh trở về thì giúp tôi bôi thuốc lên người. Tôi biết rõ sáng nay anh có tiết, trong lòng phiền não không muốn nhiều lời, phất tay một cái liền kêu anh có thể đi được rồi.

Không ngờ mới qua một tiếng anh đã trở lại, đi tới cạnh giường cúi người nhìn tôi, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Kết, em có khá hơn chút nào không? Anh giúp em đo nhiệt độ cơ thể?"

https://thuviensach.vn

Tôi chống đỡ mí mắt nhìn anh, hỏi: "Không phải buổi sáng anh có tiết sao?"

"Anh xin nghỉ." Anh ngồi xuống bên mép giường của tôi, cười nói, "Anh cũng giúp em xin nghỉ, ngày hôm qua bác sĩ viết giấy nghỉ phép, anh mang cho Vương Giai Phân rồi."

"Anh có thể xin nghỉ sao?"

"Có thể, anh nói với thầy giáo, người nhà của anh ngã bệnh."

Tôi có chút cảm động, bởi vì Diệp Tư Viễn nói tôi là người nhà của anh.

Diệp Tư Viễn vừa đưa chân kẹp cái hộp nhiệt kế ở trên tủ đầu giường, vừa nói: "Vương Giai Phân rất lo lắng cho em, muốn đến thăm em, anh không đồng ý. Nói cho cô ấy biết bệnh của em có thể bị lây, không tiện tới thăm."

"Ừ, đừng đến lại tốt, cô ấy nhìn thấy bộ dáng này của em, buổi tối có thể sẽ gặp ác mộng."

"Làm sao có thể." Anh cười cười, ngón chân gắp nhiệt kế ra, cúi đầu suy nghĩ một chút, lại nhét nó trở về, cắn cái hộp đứng dậy đi vào toilet. Một lát sau anh trở lại bên cạnh tôi, cúi người xuống đưa cái hộp cắn trong miệng cho tôi, nói: "Nhiệt kế anh đã giúp em rửa qua, em yên tâm, anh không có đụng phải . . . . . đầu cắn kia, em nhanh đo đi, đo xong anh giúp em bôi thuốc lên người."

Tôi lấy nhiệt kế ra, trong lòng không rõ cảm giác là gì, nói: "Ai chê anh chứ."

Anh mím môi cười, an tĩnh ngồi ở bên mép giường nhìn tôi đo nhiệt độ. Mấy phút sau tôi lấy nhiệt kế từ trong miệng ra, anh lập tức nhận lấy cùng tôi xem sổ ghi.

https://thuviensach.vn

"38.6, giảm một chút." Thoạt nhìn vẻ mặt Diệp Tư Viễn đã hơi thả lỏng, sau đó anh lại tốn công tốn sức đẩy nước ấm tới, giúp tôi lau thân thể một lần, lại bôi thuốc cho tôi.

Tôi nói với anh rằng mình tự làm được, nhưng anh chỉ lắc đầu không đồng ý, tôi cũng sẽ nghe theo anh. Lúc này có anh ở bên người, tôi cảm giác rất vững vàng, nhìn bộ dáng anh làm việc rất cẩn thận tỉ mỉ, tôi liền cảm thấy vô cùng ấm áp.

Từ nhỏ đến lớn, còn chưa có ai chăm sóc tôi khi tôi sinh bệnh như thế đâu. Lúc trước cảm mạo nóng sốt đều là tự tôi uống thuốc chống đỡ, cho dù là đi bệnh viện truyền nước biển, tất cả đều là một mình. Lần đầu tiên có một người như thế, anh lo lắng cho tôi, xem tôi như bảo bối, cẩn thận chăm sóc tôi...Tôi nhớ lại đêm hôm trước anh vì bôi thuốc cho tôi, thấy nốt hồng khắp người tôi, anh nói: "Tiểu Kết, những nốt đỏ này sao phát ở trên người em chứ, nhìn em khó chịu như vậy, anh thật sự . . . . ."

Anh không có nói tiếp, chỉ là nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiếp tục dịu dàng cẩn thận bôi thuốc cho tôi.

Tôi nhìn anh, trong ánh mắt của anh tràn đầy đau lòng và thương tiếc. Đột nhiên tôi cảm thấy khó chịu trên người giảm bớt rất nhiều, tựa hồ những chán ghét khi bị bệnh sởi cũng không còn tồn tại.

Diệp Tư Viễn, có người chồng như anh, tôi còn cầu gì hơn?

Bôi hết thuốc, Diệp Tư Viễn thu dọn đồ đạc thì đột nhiên tôi nhớ tới một vấn đề, hỏi anh: "Anh ăn sáng chưa?"

Anh sững sờ, tiếp tiếp tục bỏ những thứ kia vào xe đẩy nhỏ, gật đầu nói: "Ăn rồi, Nhất Phong giúp anh mua đồ ăn ở căn tin."

"Cơm tối ngày hôm qua thì sao? Anh ăn cái gì?"

https://thuviensach.vn

"Ăn cháo, giống em."

"Diệp Tư Viễn, có phải anh ngốc không, là em ngã bệnh, không phải anh ngã bệnh, anh ăn cháo thì sao có thể ăn no chứ!"

"Anh không sao, hôm nay anh cũng nấu cháo rồi, đợi lát nữa em ăn thêm một chút." Anh nghiêng đầu cười cười với tôi.

Tôi thở dài, tính rời giường: "Em đi làm cho anh chút thức ăn, đừng để lúc đó em khỏe rồi, anh lại đói chết."

Anh dùng thân thể ngăn cản tôi, lắc đầu nói: "Tiểu Kết, em nghỉ ngơi đi, không cần lo lắng, anh đói có thể gọi đồ ăn ở ngoài ."

Tôi nhìn anh, biết chủ ý anh đã quyết, suy nghĩ một chút nói: "Nếu không em tìm Uyển Tâm tới giúp chúng ta làm chút đồ ăn."

"Thật không cần."

Tôi cắn cắn môi, nói thật với anh: "Diệp Tư Viễn, thật ra thì. . . . . em hơi đói rồi, chỉ húp cháo, lấp không đầy cái bụng."

Anh có chút sững sờ, thật lâu về sau mới gật đầu nói: "Cũng tốt, em không thể ăn đồ bên ngoài, vừa dầu mỡ lại không vệ sinh. Vậy em gọi điện cho Uyển Tâm đi, lát nữa cô ấy tới, em đừng gặp mặt, lây cho cô ấy thì không hay."

"Ừ." Tôi nhìn anh đứng lên, dùng hông đẩy xe đi ra bên ngoài, ống tay áo trống không đung đưa ở bên người. Tôi thở dài, gọi điện thoại cho Uyển Tâm.

Uyển Tâm mua nguyên liệu, làm cơm trưa giúp chúng tôi, nấu số lượng vừa đủ, đến phần bữa ăn tối cũng đã nấu xong.

https://thuviensach.vn

Tôi uống cháo, lại ăn một chén canh trứng gà, một chút nước rau luộc mới cảm giác dạ dày ổn định một chút.

Uyển Tâm không có vào phòng, sau khi chị ấy rời khỏi, Diệp Tư Viễn đi vào, tôi cười hỏi anh: "Ăn rồi?"

"Ừ." Anh gật đầu, ngồi vào bên mép giường nhìn tôi, vẫn không nói gì.

"Làm sao vậy!" Tôi che chăn tới trên đầu, "Người ta đã biến thành xấu xí rồi, anh còn muốn nhìn em chằm chằm như vậy sao."

"Mau lấy chăn xuống, cẩn thận nghẹn hỏng." Anh có chút gấp gấp.

Tôi kéo chăn xuống một chút, lộ ra hai con mắt nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Diệp Tư Viễn, nếu em thật sự bị hủy dung, anh chắc chắn còn muốn em sao?"

"Cái gì hủy dung, đừng nói nhảm."

Tôi kéo chăn xuống, chỉ cánh tay giống như cây kem đậu đỏ của mình: "Chẳng may những thứ đậu mùa này đều lưu lại sẹo, toàn thân đều có, vậy không phải em xong đời rồi ư?"

Anh cười lắc đầu: "Tại sao em luôn nghĩ cái này chứ? Tiểu Kết, không có việc gì, bác sĩ nói sau khi kết vảy rơi xuống thì sẽ giống như lúc ban đầu."

"Em lo lắng chứ sao. . . . . ."

"Đừng lo lắng. Đến, đến bên cạnh anh." Anh di chuyển ngồi vào bên cạnh tôi, để cho tôi có thể tựa ở trên người anh, tôi nghe anh nói, "Coi như để lại sẹo, anh cũng chắc chắn muốn em. Em là Tiểu Kết của anh, vĩnh viễn đều là như vậy"

https://thuviensach.vn

Tôi cười, đưa tay ôm thật chặt hông của anh, nhắm mắt lại dúi đầu vào trong ngực của anh.

Anh còn nói: "Bây giờ em không được suy nghĩ gì cả, dưỡng bệnh cho tốt, rất nhanh sẽ tốt hơn. Phát thủy đậu chỉ là bệnh nhẹ, một hoặc hai tuần là có thể khỏi hẳn. Đến tuần sau, em có thể khôi phục như trước rồi, lại là một Tiểu Kết xinh xắn đẹp đẽ trước kia."

Khôi phục như trước?

Tôi cách tay áo của anh xoa phần còn lại của cánh tay bị cụt, thân thể Diệp Tư Viễn hơi run một chút, hỏi: "Thế nào?"

". . . Không có việc gì."

Thật ra thì tôi muốn hỏi, Tư Viễn, sau khi anh bị thương, biết được thân thể thiếu sót, không bao giờ có thể khôi phục như trước nữa, tâm tình lúc đó của anh là gì?

Dĩ nhiên, tôi không hỏi ra miệng.

@@@@@@@@@@

Thứ ba, thứ tư, thứ năm, Diệp Tư Viễn đều không đi học. Mỗi buổi sáng, anh ở trong nhà theo giúp tôi, giúp tôi nấu cháo trắng làm bữa ăn sáng, bôi thuốc lên người tôi, giám sát tôi uống thuốc, đo nhiệt độ, giặt quần áo bẩn cho tôi, ga giường, vỏ chăn, lại rửa chén đũa một ngày trước; buổi trưa thì Uyển Tâm sẽ đến nhà giúp chúng tôi nấu đồ ăn Trung Quốc và bữa ăn tối; buổi chiều, Diệp Tư Viễn theo tôi đi truyền nước biển ở trong phòng khám của khu, truyền nước biển tốn rất nhiều thời gian, mỗi lần đều cần treo ba tiếng, anh vẫn ngồi ở bên cạnh tôi, giúp tôi kéo chăn, nói chuyện với tôi, hoặc là sau khi tôi ngủ, giúp tôi nhìn từng chút tiến độ.

https://thuviensach.vn

Chuyện kỳ quái duy nhất xảy ra vào lúc tôi đi vệ sinh, treo mấy túi nước muối lớn xuống bụng, tôi không tránh khỏi mắc tiểu, nhưng chỉ có thể tự mình giơ mấy túi nước biển cao khỏi đầu đi tới phòng vệ sinh. Vào mỗi lúc như vậy, Diệp Tư Viễn sẽ ở bên cạnh tôi, đưa mắt nhìn tôi đi vào nhà vệ sinh nữ, chờ lúc tôi giơ túi nước biển đi ra, sẽ thấy anh đứng thẳng tắp chờ tôi ở cửa. Nhìn thấy tôi, trên mặt anh sẽ treo lên một nụ cười, chỉ là trong nụ cười này luôn có một chút tư vị không biết làm sao.

Buổi tối, Diệp Tư Viễn sẽ theo tôi xem ti vi. Tôi cảm thấy mệt mỏi, tính đi ngủ, anh lại mang nước ấm giúp tôi bôi thuốc lên người. Vài ngày chưa tắm gội, trên người tôi ngứa ngáy càng ngày càng lợi hại, nhất là trên da đầu, hận không được không ngừng gãi. Diệp Tư Viễn sợ tôi ngủ thiếp đi sẽ vô tình gãi lên vết thương, giám sát tôi cắt bỏ tất cả móng tay. Anh thậm chí đề nghị tôi đeo bao tay vào lúc ngủ, bị tôi một lời cự tuyệt.

Vì vậy vào mỗi buổi tối, lúc tôi ngủ liền có thể cảm giác có người lật tay của tôi. Tôi ngứa trên người, ngứa trên đầu, tay mới gãi qua một chút, lập tức bị người ngăn trở. Giữa lúc mơ mơ màng màng, tôi cũng không biết là xảy ra chuyện gì, cho đến sau khi rời giường thấy khuôn mặt tiều tụy và quầng thâm nơi quanh mắt của Diệp Tư Viễn, tôi mới biết anh coi chừng tôi một đêm lại một đêm, gần như không có ngủ.

Buổi trưa thứ năm, sau khi Uyển Tâm rời đi, Diệp Tư Viễn và tôi cùng nhau ở trong phòng ăn cơm trưa.

Đột nhiên chuông cửa vang lên.

Tôi liếc anh một cái, hỏi: "Anh kêu đồ ăn ở ngoài à?"

"Không có." Anh để đũa xuống, đứng dậy đi ra ngoài, tôi nghe được tiếng mở cửa trong phòng khách, còn có giọng nói rất nhỏ, nghe không rõ là ai. Một lát sau có người đi vào phòng, tôi ngẩng đầu lên nhìn liền kinh hãi, lại có thể là mẹ Diệp Tư Viễn!

https://thuviensach.vn

"Cô!" Tôi kinh ngạc kêu lên, lập tức muốn rời giường.

"Đừng đứng lên, Tiểu Kết, cháu bị bệnh đấy." Mẹ Diệp đi tới bên cạnh ngăn trở tôi, bà cúi người nhìn mặt của tôi một cái, nói, "Bệnh thủy đậu phát nghiêm trọng như thế, bác sĩ nói thế nào?"

"Đã tốt hơn rất nhiều. Cô, sẽ rất nhanh khỏi." Tôi có chút thẹn thùng, len lén nhìn Diệp Tư Viễn. Anh đứng ở cửa phòng, sắc mặt không được tự nhiên, yên lặng nhìn chúng tôi.

Mẹ Diệp gật đầu một cái, ngồi xuống bên mép giường, vừa quay đầu liền thấy bàn thấp bên cạnh giường bày ba món ăn và hai chén cơm chưa ăn xong.

"Ai nấu vậy?"

"Đồng hương. . . . . của cháu, có thể tính là chị của cháu." Tôi nhỏ giọng nói.

"À." Mẹ Diệp nhìn về phía Diệp Tư Viễn, "Tiểu Kết ngã bệnh, Tiểu Viễn, sao con không nói sớm với mẹ?"

"Chút bệnh nhỏ, con có thể chăm sóc cô ấy." Cuối cùng Diệp Tư Viễn đã đi vào.

"Nếu không phải giáo viên chủ nhiệm của con gọi điện thoại cho mẹ, nói con xin nghỉ ba ngày rồi, còn không biết con sẽ lừa gạt tới khi nào."

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn một chút, hai chúng tôi giống như đứa bé làm sai chuyện, lúc này không biết nên nói cái gì.

Mẹ Diệp nói với Diệp Tư Viễn: "Chiều nay mấy giờ con lên lớp? Gần đến giờ rồi thì nên đi đi."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn mấp máy môi, nhìn tôi, nói với mẹ Diệp: "Mẹ, buổi chiều Tiểu Kết còn phải đi phòng khám truyền nước biển, cần hơn ba tiếng đồng hồ, con phải đi với cô ấy."

Mẹ Diệp vẫn quay mặt nhìn Diệp Tư Viễn, tôi không nhìn thấy mặt của bà, không biết nét mặt bà là gì? Nhưng mà tôi lại có thể nhìn thấy mặt Diệp Tư Viễn dần dần đỏ lên, anh cúi đầu, cắn môi một cái nói: "Cô ấy vẫn còn đang phát sốt, con thật sự phải đi cùng cô ấy."

Mẹ Diệp nói: "Hôm nay mẹ theo Tiểu Kết đi truyền nước biển, con đi học đi."

Giọng nói có chút nghiêm nghị, không cho người phản bác.

"Mẹ. . . . ." Diệp Tư Viễn mới mở miệng, tôi liền nói chuyện: "Tư Viễn, chiều nay anh đi học đi, anh đã xin nghỉ rất nhiều ngày rồi, em tự đi truyền nước biển cũng được. Cô, không cần làm phiền cô, sẽ bị lây bệnh thuỷ đậu của cháu."

Mẹ Diệp quay đầu lại nhìn tôi, bà cười nói: "Sẽ không lây cho cô đâu, bác sĩ Lữ đã gọi điện thoại cho cô, bà ấy bạn học cũ của cô."

Ách. . . . . Thì ra là có hai đường tình báo đều thông báo đến mẹ Diệp, tôi lúng túng hơn rồi, vội vàng nói với Diệp Tư Viễn: "Anh còn đứng ngây đó làm gì, nhanh đi chuẩn bị sách vở, cũng sắp vào lớp rồi."

Lần này anh không có kiên trì nữa, gật đầu một cái liền ra khỏi phòng.

Trước khi đi Diệp Tư Viễn nói với chúng tôi: "Tan lớp anh sẽ trở lại, xế chiều hôm nay có bốn tiết. Mẹ, đợi lát nữa cùng nhau ăn cơm".

Mẹ Diệp đi tới trước mặt anh, giúp anh sửa lại hai quai balô, lại sửa sang lại cổ áo và ống tay áo trống không, nói: "Mẹ sẽ ở chỗ này vài ngày. Tiểu Kết để mẹ chăm sóc, con đi học cho tốt là được."

https://thuviensach.vn

Tôi và Diệp Tư Viễn đều sợ ngây người, hai người trừng tròng mắt nhìn nhau một lúc lâu, Diệp Tư Viễn mới cười cười nói: "Được, con đi đây. Mẹ, Tiểu Kết liền nhờ mẹ."

"Con đến mẹ mình cũng không tin nổi sao?" Mẹ Diệp nâng hông của anh, đưa anh ra cửa. Tôi ngồi ở trên giường, nghe được tiếng đóng cửa phòng ở bên ngoài, trong lòng không khỏi bắt đầu thấp thỏm không yên. Một lát sau, mẹ Diệp đi vào, bà khẽ mỉm cười nói: "Tiểu Kết, thay quần áo đi, chúng ta cũng nên ra cửa."

@@@@@@@@@@

Tôi nằm tựa vào trên ghế dựa phòng khám bệnh truyền nước biển, mẹ Diệp đi ra ngoài một chuyến. Khi trở về, trong tay cầm hai túi trái cây lớn và nguyên liệu nấu ăn.

"Tiểu Viễn, đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện, cháu sinh bệnh cũng không mua chút trái cây cho cháu. Đợi lát nữa cô làm cơm tối, bồi bổ cho hai đứa một chút. Lúc này mới hơn một tháng, cô thấy hai người các con cũng đã gầy đi một vòng lớn."

Đây là sự thật, mấy ngày nay Diệp Tư Viễn chăm sóc tôi vô cùng cực khổ, mỗi ngày ở nhà gần như đều không dừng lại. Vốn anh làm việc phí sức hơn người kiện toàn, tôi không thể làm việc nhà, anh liền ôm hết lên trên người mình, cẩn thận, nghiêm túc làm từng chuyện một. Tôi muốn xuống giường giúp một tay, anh sẽ lập tức ngăn cản. Ban ngày ăn đơn giản, buổi tối lại không ngủ ngon, cho nên sắc mặt của anh thoạt nhìn kém đi rất nhiều, không trách được mẹ Diệp sẽ nói như vậy.

"Cô, thật xin lỗi, đều là bởi vì cháu ngã bệnh."

"Nói ngốc gì đó, ai không có chút đau đầu, ấm nóng." Mẹ Diệp lấy dao gọt trái cây ra, bắt đầu gọt quả táo, "Chỉ là tình huống thân thể Tiểu Viễn

https://thuviensach.vn

tương đối đặc biệt. Cháu bị bệnh, hai ngươi nên nói với chúng ta, sao có thể tự mình gánh vác."

"Dạ, lần sau nhất định sẽ không." Thật ra thì chúng tôi hoàn toàn chưa từng nghĩ nói chuyện này với người nhà của anh, thật sự tôi không nghĩ đến mẹ Diệp biết được chuyện này sẽ đặc biệt chạy tới đây.

Không khí lập tức có chút xấu hổ, chúng tôi cũng không nói chuyện.

Mẹ Diệp gọt xong quả táo đưa cho tôi, đột nhiên tôi nghĩ đến chuyện mấy ngày trước Diệp Tư Viễn nói với tôi, nghĩ có lẽ nên thừa dịp này nói với mẹ Diệp.

Tôi nói: "Cô, có một chuyện, cháu không biết Diệp Tư Viễn có từng nói với cô không?"

"Chuyện gì?"

"Chính là. . . . . không phải bây giờ anh ấy là năm thứ ba đại học sao, khi đến năm thứ tư phải đi thực tập, cháu khuyên Diệp Tư Viễn trở về thành phố D thực tập, anh ấy. . . . . giống như là có suy nghĩ của mình, muốn ở lại chỗ này, cháu cảm thấy không ổn lắm."

"Thực tập?" Lông mày mẹ Diệp nhíu lại, "Tiểu Viễn nói với cháu như vậy?"

"Đúng vậy, anh ấy nói năm thứ tư là có thể bắt đầu thực tập rồi."

Ánh mắt mẹ Diệp mẹ nhìn tôi rất sâu, thật lâu sau mới mở miệng: "Tiểu Kết, cô cũng có chuyện muốn nói với cháu."

"A, cô nói đi." Tôi khẩn trương, bởi vì sắc mặt của mẹ Diệp nhìn tôi rất nghiêm túc.

https://thuviensach.vn

Bà trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Tiểu Viễn. . . . . vào Q cực kỳ không dễ dàng. Ban đầu, điểm môn chuyên ngành và điểm văn hóa đều rất xuất sắc, nhưng bởi vì nguyên nhân thân thể, rất nhiều trường học sợ nó không cách nào tự lo liệu cuộc sống, cự tuyệt nhận nó, trong đó cũng bao gồm trường nó muốn học nhất."

Tôi gật đầu, bày tỏ biết chuyện này.

"Cho nên sau khi đại học Q đồng ý tiếp nhận nó, chúng ta tương đối vui vẻ. Nhưng trường học này sẽ không cho nó điểm cuối, từ vừa mới bắt đầu, cô và Tiểu Viễn có chung một nhận thức, nhà chúng ta là làm trang phục, nhưng dù sao chỉ là một xưởng nhỏ, làm chút buôn bán với nước ngoài, bổ sung thêm những sản phẩm không có danh tiếng gì, chúng ta không thỏa mãn với chuyện như thế. Cho nên từ rất lâu trước kia, khi Tiểu Viễn quyết định phát triển trên con đường làm trang phục này, chúng ta liền kế hoạch muốn nó xuất ngoại học bổ túc."

Chuyện này, tôi cũng biết rõ, tôi nói: "Anh ấy đã nói với cháu."

"Hả?" Mẹ Diệp nghi ngờ nhìn tôi, nói tiếp, "Vậy sao nó còn nói chuyện thực tập với cháu chứ? Tiểu Kết, không gạt cháu, vốn Tiểu Viễn vào năm thứ ba đại học nên làm sinh viên trao đổi đi Italy. Nhưng mà ở năm thứ hai thì nó nói với chúng ta, nó muốn đợi đến năm thứ tư sẽ đi, cô và ba nó cũng đã đồng ý. Nhưng cháu phải biết, vốn nó lớn hơn đứa bé đồng giới một tuổi, hiện tại cũng sắp hai mươi ba rồi, số tuổi này đi ra nước ngoài đã có chút muộn, nhưng nó vẫn kiên trì, chúng ta cũng không có biện pháp. Tiểu Viễn, đứa nhỏ này từ nhỏ đã rất quật cường, chuyện nó đã nhận định, sẽ dùng sức tiếp tục làm, nhưng dù sao thân thể nó cũng tàn tật, rất nhiều việc sẽ không đơn giản như nó nghĩa. Làm ba mẹ, chúng ta luôn là hi vọng nó có thể vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng mà ở trên vấn đề việc học, tiền đồ này, cô không muốn thỏa hiệp với nó. Lúc trước cô đã nói qua điện thoại với nó, kết thúc nghỉ hè năm nay, nó nhất định phải đi nước ngoài."

https://thuviensach.vn

Mẹ Diệp bình tĩnh nói cho tôi biết tất cả, tôi đã có chút bối rối. Tôi nhớ tới lời nói Diệp Tư Viễn nói với tôi vào mấy tháng trước, anh nói muốn chờ sau khi tôi tốt nghiệp, chúng tôi liền kết hôn, sẽ cùng đi ra nước ngoài học tiếp. Bây giờ nghĩ lại, đây chính là không thực tế! Đến lúc tôi tốt nghiệp, anh đã sắp hai mươi lăm rồi!

Môi tôi run rẩy, nhìn mẹ Diệp, cảm giác lời nói phát ra từ trong cổ họng mình vô cùng đè nén: "Cô, chẳng lẽ là. . . . . bởi vì cháu?"

Mẹ Diệp cười dịu dàng với tôi: "Tiểu Kết, cô hiểu rõ cháu là một cô gái tốt, hiểu chuyện, khéo léo, trẻ tuổi, lại xinh đẹp. Nhưng Tiểu Viễn và cháu không giống nhau, Tiểu Viễn nó. . . . . không buông nổi, cháu có thể hiểu ý của cô không? Tiểu Viễn ra nước ngoài cũng chỉ hai, ba năm, chờ nó trở về rồi, các cháu vẫn có thể đi chung với nhau như cũ. Tiểu Kết, cô xin cháu giúp một chuyện, khuyên nhủ Tiểu Viễn đi, được không?"

Tôi trầm mặc, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía ngoài cửa sổ, thời tiết đầu xuân, khí trời nắng ráo sáng sủa. Dưới bầu trời xanh mây trắng, có một đàn chim nhỏ đang bay lượn tự do, tôi nhìn bọn chúng xếp thành hình chữ "nhân" (人) lướt qua cửa sổ, trong lòng liền nghĩ đến người kia .

Anh sớm nên đi tìm bầu trời rộng hơn. Mà tôi, trong lúc vô tình đã trở thành một sợi dây trói buộc anh.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chuyện Thứ Nhất!

Mẹ Diệp thật sự ở lại nhà, mỗi ngày nấu thức ăn ngon miệng cho tôi và Diệp Tư Viễn, giúp chúng tôi quét dọn vệ sinh, còn đi bệnh viện truyền nước biển với tôi. Chỉ là chuyện bôi thuốc cho tôi, Diệp Tư Viễn vẫn kiên trì tự mình làm, mẹ Diệp cũng không có miễn cưỡng chúng tôi.

Thân thể của tôi dần dần khá hơn, đến thứ bảy, nhiệt độ rốt cuộc khôi phục lại bình thường. Tôi rõ ràng nhớ vừa tỉnh ngủ, tôi mở mắt nhìn thế giới này, trong đầu không còn cảm giác mơ hồ nữa, tầm mắt sáng rõ, hô hấp thông thuận. Tôi đi tới bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, mở cửa sổ nhìn ra phía ngoài, không khí trong lành đập vào mặt, còn mang theo hơi thở vạn vật sống lại trong mùa xuân. Tôi hiểu rõ, tôi sắp bình phục.

Bệnh thuỷ đậu trên người tôi đều đã kết vảy, cảm giác ngứa khắp người cũng chầm chậm ngừng lại. Đứng ở trước gương, tôi thấy trên mặt mình chỉ còn lại dấu đậu mùa nhàn nhạt, Diệp Tư Viễn và mẹ Diệp chăm sóc tôi rất tốt. Ngoại trừ tôi tự gãi vỡ hai hạt đậu lớn trên ngực trái và dưới bụng, trên người của tôi không có để lại dấu ấn khác.

Buổi sáng chủ nhật, mẹ Diệp nấu cho chúng tôi một bữa cơm trưa cuối cùng liền cáo từ rời đi. Trước khi đi, bà lại nhìn tôi thâm sâu, tôi tự nhiên biết ngụ ý trong mắt bà, cười gật đầu một cái với bà.

Trên mặt bà hiện ra vẻ vui mừng, tôi hiểu rõ, bà hiểu ý của tôi.

Tôi cũng không phải người không hiểu chuyện. Trên chuyện này, lập trường của bà và tôi giống nhau, chúng tôi đều hy vọng Diệp Tư Viễn có

https://thuviensach.vn

thể trưởng thành, có thể càng trở nên ưu tú, càng cường đại hơn. Tôi sớm đã quyết định ở trong lòng, phải nói chuyện thật tốt với Diệp Tư Viễn.

Chiều chủ nhật, sau khi Diệp Tư Viễn giúp tôi lau thuốc đi, tôi và anh ôm nhau cùng xem ti vi.

Ở trong lòng nghĩ ra vô số đề nghị, suy nghĩ rất nhiều câu nói trước sau, tôi vẫn quyết định đi thẳng vào vấn đề.

Tôi ngồi thẳng người, quay đầu nhìn chằm chằm mắt Diệp Tư Viễn, nói: "Tư Viễn, em có vài chuyện muốn nói với anh."

Anh sửng sốt một chút, có lẽ bị giọng nói nghiêm túc của tôi hù sợ, anh có chút khẩn trương hỏi: "Chuyện gì?"

"Có phải anh đồng ý với cô chú, sẽ ra nước ngoài vào năm tư?"

Anh lập tức không nói chuyện, nhìn tôi một lúc lâu mới nói: "Rất lâu trước đây có nói qua với bọn họ, chẳng qua hiện tại anh cảm thấy, hay là chờ em tốt nghiệp mới quyết định sẽ tốt hơn."

"Chờ em tốt nghiệp thì anh đã hai mươi lăm rồi. Diệp Tư Viễn, ở trong hai năm này, anh tính làm cái gì?"

"Anh có thể thực tập, làm việc trước, điều này cũng không có ảnh hưởng gì."

"Không." Tôi lắc đầu nói, "Ảnh hưởng quá lớn, em cảm thấy anh nên thực hiện lời hứa với bọn họ, nghỉ hè liền ra nước ngoài đi."

"Tiểu Kết, có phải mẹ anh nói gì với em không?" Anh cũng ngồi thẳng người, ánh mắt sáng quắc nhìn tôi, "Những việc này, anh có tính toán của mình, anh có kế hoạch."

https://thuviensach.vn

"Kế hoạch của anh là không đúng." Tôikhông nháy mắt nhìn chằm chằm anh, "Tư Viễn, đồng ý với em, bắt đầu chuẩn bị chuyện ra nước ngoài đi."

"Không được!" Anh nghiêng đầu đi, đôi môi hơi vểnh, "Anh có kế hoạch rồi, một chút vấn đề cũng không có."

"Chờ em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn, sau đó cùng ra nước ngoài?"

"Đúng" Anh có chút quật cường trả lời, lại ngẩng đầu lên nhìn tôi, "Tiểu Kết, thật ra thì không mất bao lâu đâu, cũng chỉ có hai năm thôi."

"Đúng vậy, hai năm, cũng sẽ không quá lâu." Tôi nhẫn nhịn không được, nhào qua ôm lấy hông của anh, trầm giọng nói, "Bây giờ anh ra nước ngoài, cũng chỉ có hai năm là có thể trở lại. Chờ anh trở về, em vừa lúc tốt nghiệp, chúng ta liền có thể kết hôn, không phải sao?"

"Không được!" Anh vẫn cự tuyệt, "Tiểu Kết, anh không muốn xa em."

"Chỉ là tạm thời, Diệp Tư Viễn!" Tôi ôm sát hông của anh, "Sao anh không hiểu? Em sẽ chờ anh, chỗ nào em cũng không đi, em sẽ chờ anh trở về mà."

". . . . . ."

"Hơn nữa trong hai năm cũng không phải là không thể gặp mặt, anh còn có ngày nghỉ, anh có thể trở lại thăm em đúng không?"

"Tiểu Kết, rốt cuộc mẹ anh đã nói gì với em?"

"Chuyện này không liên quan đến cô, mặc kệ là anh thực tập hay ra nước ngoài đều không liên quan gì tới cô. Thật ra thì cũng không liên quan với em. Diệp Tư Viễn, anh nên rõ ràng nhất, đây là tiền đồ của anh, là của anh!"

https://thuviensach.vn

"Không." Anh lại cho tôi câu trả lời phủ định, "Tiểu Kết, em không hiểu, học trang phục không liên quan đến tuổi tác. Nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, cho dù bảy mươi hay tám mươi tuổi cũng đều có thể thiết kế ra tác phẩm oanh động cho sự nghiệp, anh cảm thấy trước tìm kinh nghiệm nghề trong hai năm cũng là lựa chọn không tồi."

"Sao anh lại bướng bỉnh như vậy!" Tôi có chút tức giận, "Sao anh không thể hiểu cho ba mẹ của anh và tâm ý của em?”

"Đây là chuyện của anh, anh có tính toán của mình!" Giọng nói của anh đã cao lên.

"Đến tột cùng anh đang băn khoăn cái gì? Diệp Tư Viễn?" Tôi nghĩ không ra, "Anh lo lắng em sẽ không chờ anh sao?"

"Tiểu Kết. . . . . ." Anh nhìn tôi, giọng nói dần dần dịu xuống, ánh mắt cũng biến thành nhu hòa, "Em còn nhỏ, em không hiểu, thời gian và không gian sẽ thay đổi rất nhiều chuyện ."

Anh đang lo lắng điều này! Anh thật đang lo lắng sau khi tách ra, chúng tôi sẽ càng lúc càng xa, không tìm được mọi thứ ban đầu.

"Diệp Tư Viễn, anh phải tin tưởng em, em nói chờ anh thì sẽ nhất định chờ anh, mặc kệ anh đi nơi nào, mặc kệ anh đi bao lâu, em đều sẽ chờ anh!"

"Anh. . . . . ." Anh muốn nói lại thôi, nhìn tôi, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nói, "Bây giờ nói những điều này đều là vô dụng thôi"

"Hay là nói, anh sẽ thay đổi?" Tôi khó có thể tin nhìn anh.

"Anh đương nhiên sẽ không!" Anh lập tức cất cao âm điệu, "Chỉ là. . . . . anh đã thấy quá nhiều chuyện như vậy rồi."

https://thuviensach.vn

"Chuyện gì?"

"Lúc Tư Dĩnh học đại học có một người bạn trai, qua lại ba năm. Đến năm thứ tư, người con trai kia đi New Zealand học nghiên cứu sinh, chỉ mới một năm, bọn họ liền chia tay. Đoạn thời gian đó, bộ dạng sa sút của Tư Dĩnh, em không cách nào tưởng tượng được đâu."

"Đó là bọn họ! Không phải chúng ta!"

"Còn có A Lý, trước kia cậu ấy có một bạn gái, bọn họ vô cùng ân ái, không kém chúng ta bây giờ chút nào. Nhưng thân thể A Lý không thích hợp học đại học, lại càng không thích hợp ra nước ngoài. Gia cảnh cô gái kia không tệ, vào năm thứ hai của đại học liền đi nước Mĩ, cô ta cũng nói giống như em, nói A Lý chờ cô ta trở lại. A Lý chờ đợi cô ta, nhưng chỉ hai năm, lại chờ được tin tức cô gái đó nói chia tay với cậu ấy."

". . . . . ."

"Nhìn A Lý giống như cái gì cũng không để ý, vẫn luôn vui vẻ, nhưng anh hiểu rõ, cậu ấy rất đau lòng, rất đau lòng, rất đau lòng. . . . . Khi đó cậu ấy kéo anh uống rượu với cậu ấy, say đến bét nhè. Từ lúc đó trở đi, anh chỉ biết, nếu như anh có bạn gái, anh nhất định không thể cách xa người đó. Không người nào có thể địch nổi khảo nghiệm thời gian và khoảng cách, không có."

"Làm sao anh biết không có?" Thân thể tôi run rẩy, đôi tay đỡ vai Diệp Tư Viễn "Anh nhìn em, nhìn mắt em. Diệp Tư Viễn, anh hãy nghe em nói, em sẽ chờ anh trở về, em sẽ."

"Tiểu Kết, không phải anh không tin em! Chỉ là. . . . . ."

"Anh nói anh sẽ không thay đổi! Phải hay không?" Tôi lớn tiếng hỏi anh, "Có phải anh sẽ không thay đổi không?"

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ không!"

"Vậy anh phải tin tưởng em! Tin tưởng giống như em tin tưởng anh, em cũng sẽ không thay đổi, sẽ không! Chỉ là hai năm, hai năm mà thôi! Vì tương lai của chúng ta, anh nhất định phải tin tưởng em!"

"Tiểu Kết!" Anh giống như lớn tiếng gọi tôi, "Tại sao em không cho anh thời gian hai năm? Chúng ta cùng đi ra nước ngoài! Chẳng lẽ không phải tốt hơn sao?"

"Diệp Tư Viễn!" Tôi quyết định sử dụng đòn sát thủ, tôi nâng gương mặt của anh, nói từng câu từng chữ:

"Anh còn nhớ anh đã đồng ý em ba chuyện không? Chỉ cần anh làm được, em vừa nói, anh phải làm ngay?"

Ánh mắt của anh bắt đầu trở nên tuyệt vọng.

"Như vậy, chuyện đầu tiên em muốn anh đáp ứng chính là -- lập tức, bắt đầu chuẩn bị chuyện ra nước ngoài!"

Anh không nói gì nữa, chỉ là ánh mắt yên lặng nhìn tôi. Dần dần, tôi nhìn thấy đáy mắt anh hiện lên một tầng hơi nước, anh cắn chặt răng, nhỏ giọng hỏi tôi: "Em chắc chắn?"

"Em chắc chắn!"

Thời gian trôi qua cực kỳ lâu, chúng tôi cứ như vậy không nhúc nhích nhìn đối phương. Ngay lúc tôi cho là chúng tôi sẽ biến thành hai cỗ hoá thạch thì Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng gật đầu một cái, anh nói:

"Được, anh đồng ý với em."

Đầu tháng tư, tôi đã khôi phục hoàn toàn, lần nữa trở về trường học.

https://thuviensach.vn

Tiết thanh minh, Diệp Tư Viễn về nhà tảo mộ. Sau khi trở về, anh buồn buồn nói cho tôi biết, anh đã nói chuyện này với ba mẹ của anh. Tôi gật đầu một cái, trong lòng cũng không có quá nhiều cảm xúc khổ sở, ngược lại là thở phào nhẹ nhõm. Đây tuyệt đối là một chuyện tốt, đối với bất kỳ người nào mà nói, đều là an bài hợp lý nhất. Rốt cuộc tôi và mẹ Diệp không cần rối rắm, tôi cũng không cần lo lắng mình trói buộc anh nữa. Nhìn anh và người trong nhà bắt đầu chuẩn bị chuyện ra nước ngoài, tôi chỉ là cảm thấy an tâm, cực kỳ an tâm.

Nhưng Diệp Tư Viễn hiển nhiên không có tâm tình như thế, anh bị cảm xúc biệt ly quấy nhiễu, càng ngày càng trở nên đeo dính tôi, hình như không muốn tách khỏi tôi một phút. Nơi anh muốn đi là Is¬ti¬tu¬to Marango¬ni nằm ở Milan của Italy, là trường học thiết kế xếp thứ ba trên thế giới, anh cần học chương trình thạc sĩ lớp dự bị của đại học trước, còn phải nộp tác phẩm, thời gian tương đối cấp bách, thế nhưng anh lại như không có chút hứng thú nào .

Tôi có chút bất đắc dĩ, người đàn ông này cũng sắp hai mươi ba tuổi rồi, lúc này lại giống như một đứa bé, có chút không biết làm sao. Tôi thường thấy anh đang ngẩn người, sững sờ ngồi ở phía trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ tâm sự gì.

Tôi cố gắng biểu hiện ra bộ dáng vui mừng, mỗi ngày thay đổi biện pháp đùa cho anh vui, rất khó để cho anh chân chính cười lên.

Có một lần, rốt cuộc tôi hỏi anh: "Diệp Tư Viễn, đến tột cùng anh đang lo lắng cái gì?"

Anh ngẩng đầu nhìn tôi một chút, lại cúi đầu nói: "Tiểu Kết, em không cảm thấy anh đi nước ngoài rồi, sẽ có chút khó khăn sao?"

"Có ý tứ gì?" Tôi ngồi xuống bên cạnh.

https://thuviensach.vn

"Anh không có tay, anh không biết. . . . . ." Anh lắc đầu một cái, "Anh không biết một mình đi ra nước ngoài, sẽ gặp phải chuyện gì."

Đối diện với lúc này, anh chợt bắt đầu lo lắng chuyện này rồi, tôi biết rõ thật ra trong lòng của anh vẫn luôn có này chút không xác định. Bình thường anh biểu hiện kiêu ngạo, chỉ là vì che giấu tự ti ở đáy lòng.

Kiêu ngạo và tự ti, vốn chỉ cách một đường chỉ. Tôi và anh đã ở cùng nhau lâu như vậy, làm sao sẽ không hiểu đây? Lúc này, tôi nhất định phải khích lệ anh nhiều hơn, cho anh lòng tin và lực lượng.

"Anh đi học ở chỗ này, không phải cũng chỉ một mình ư? Chuyện gì anh cũng có thể tự mình làm, hơn nữa làm được rất tốt. Tư Viễn, anh phải có lòng tin."

"Nhưng mà có rất nhiều chuyện anh vẫn không làm được. Ở trong nước, gần nhà, sẽ không có quá nhiều lo lắng."

"Ai nha! Không phải cô nói sẽ đi cùng anh sao, chờ thu xếp ổn thỏa cho anh thì cô mới trở về. Còn nói sẽ giúp anh mướn một lưu học sinh Trung Quốc giúp một tay, đây không phải là chuyện có thể giải quyết ư?"

"Tiểu Kết. . . . . ." Anh nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt thật dịu dàng, "Vốn anh đã nghĩ có thể cùng ra nước ngoài với em thì tốt biết bao."

"Em mới không đi! Italy đó, em nghe không hiểu một câu, cũng không phải là anh, học nhiều năm tiếng Ý như vậy. Aizz! Có phải anh đã sớm tính toán tốt rồi không?"

Anh cười lên, gật đầu một cái: "Năm hai trung học liền bắt đầu học, sau đó rút lui khỏi đội bơi."

"Như vậy không phải rất tốt sao, rốt cuộc mơ ước đã trở thành sự thật, anh nên vui mừng một chút."

https://thuviensach.vn

"Ừ. . . . . ." Anh cúi đầu xuống, trán chống lên trán của tôi, tiếng nói nho nhỏ, "Anh chính là không bỏ được em, thật không nỡ."

"Ngày nghỉ liền trở về thăm em thôi!" Tôi ôm cổ của anh, "Ngôi trường anh học, cái gì mà. . . . . cái gì mà, Mã Lan ni cô gì đó, nghe nói nhân viên của Versace và Pra¬da, có 80% là tốt nghiệp từ nơi đó. Aizz! Rất lợi hại nha!"

"Là Marango¬ni." Anh dùng cách phát âm chính xác nhất đọc lên, cười nhàn nhạt, trong giọng nói mang theo một tia tự hào.

"Đúng đúng, tóm lại! Anh đến nơi đó học, tương lai em không cần sầu não về túi xách, quần áo, giày dép xa xỉ rồi! Ha ha ha ha. . . . . ." Tôi cười lớn, che giấu mất mác ở trong lòng, nói với anh, "Tư Viễn, anh phải tin tưởng mình, anh có thể làm được, anh sẽ biến thành một nhà thiết kế vô cùng ưu tú, có thể thiết kế ra rất nhiều tác phẩm sáng tạo nhất, cái này không có quan hệ với việc anh không có tay."

Tôi chỉ đầu của mình: "Đây là ý tưởng trong đầu anh, chỉ có anh mới có thể làm được."

Anh nhìn tôi, rốt cuộc nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, hiểu trước khi anh rời đi, nói chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không chỉ có lần này, tôi nhất định phải sử dụng tất cả vốn liếng, thành lập được lòng tự tin của anh. Anh là người đàn ông của tôi, là người mà tôi muốn nắm tay cả đời, tôi hiểu rõ anh có bao nhiêu ưu tú, tôi hiểu rõ anh có thể làm được tất cả, chỉ là anh phải, phải, phải, phải tin tưởng chính mình!

@@@@@@@@@@@@

Vốn tôi cho là chuyện sẽ phát triển theo hướng tốt đẹp, chỉ là không ngờ, sau đó xảy ra một chuyện nhỏ, tạo thành ảnh hưởng đối với quan hệ của tôi

https://thuviensach.vn

và Diệp Tư Viễn mà tôi không cách nào tưởng tượng ra.

Đó thật là một việc chuyện nhỏ, chuyện rất nhỏ.

Tuần cuối của tháng tư, thời tiết dần dần nóng lên, tôi và Vương Giai Phân ăn trưa ở căn tin thì nhận được một cuộc điện thoại lạ.

"Alo." Trong miệng tôi nhai thức ăn, nói chuyện mơ hồ không rõ.

"Là Trần Kết sao?" Trong điện thoại truyền tới một giọng nam xa lạ, giọng nói mang ý cười.

"Đúng, xin hỏi anh là?"

"Ôi! Nhanh như vậy liền quên anh, anh là Diệp Tư Hòa đây."

"A! Anh Tư Hòa, chào anh." Tôi cảm thấy không giải thích được, sau liên hoa Tết Nguyên Tiêu, anh ta thật sự hỏi số điện thoại của tôi, nhưng mấy tháng qua cũng không có liên lạc...tôi sớm quên mất người này.

"Chào em, chào em! Trần Kết, là như vậy, bây giờ anh đang ở thành phố H, muốn tìm Tư Viễn ăn một bữa cơm, mới vừa rồi gọi điện thoại cho nó, không có kết nối được nên nghĩ tới liên lạc với em."

"À. . . Em có thể giúp anh gọi điện thoại cho anh ấy, để cho anh ấy gọi lại cho anh, có lúc Tư Viễn nghe điện thoại không tiện lắm ."

"Thật ra thì cũng không cần, anh hẹn với em cũng như vậy thôi. Buổi tối sáu giờ rưỡi, em và nó cùng đi Phàm Nhân Hiên đi. Anh và nó đã rất lâu không gặp, muốn tìm nó hàn huyên một chút."

Tôi càng cảm thấy kỳ quái, lần trước liên hoan thì tôi liền cảm thấy quan hệ giữa Diệp Tư Viễn và Diệp Tư Hòa không được tốt. Diệp Tư Viễn chưa bao giờ ở trước mặt tôi nói chuyện của Diệp Tư Hòa, anh thường nói với tôi chuyện Tần Lý, còn có chị Tư Dĩnh, thậm chí còn có Tần Miễn lạnh

https://thuviensach.vn

lùng. Lúc trước nhìn thấy Diệp Tư Hòa, tôi thậm chí còn không biết anh có người anh họ này.

Cho nên Diệp Tư Hòa muốn tìm Diệp Tư Viễn ăn cơm, không phải là chuyện rất kỳ quái sao?

"Em. . . . . em không đồng ý được, em phải hỏi Diệp Tư Viễn một chút."

"Trần Kết, em nhất định phải giúp anh một tay. Anh thật sự có chuyện quan trọng tìm nó, em giúp anh hỏi nó một chút đi, anh chờ điện thoại của em".

"A, được."

Cúp điện thoại, tôi lập tức gọi cho Diệp Tư Viễn, cũng không có đổ chuông quá nhiều lần, anh liền bắt máy.

Tôi nói lời Diệp Tư Hòa muốn tôi truyền đạt cho anh nghe, anh nghe xong, trầm mặc một hồi lâu, cho tôi hai chữ: "Không đi."

"Cái gì?" Tôi không khỏi hỏi, "Tại sao vậy? Anh ta nói có chuyện quan trọng tìm anh mà."

"Không đi."

"Tư Viễn. . . . . ."

"Anh không có lời gì để nói với hắn. Tiểu Kết, cách xa hắn ra." Diệp Tư Viễn rất ít khi có giọng điệu này, lạnh đến mức làm tôi giật mình. Tôi lại khuyên anh đôi câu, anh vẫn cự tuyệt, tôi chỉ có thể cúp điện thoại.

Tôi chần chờ gọi cho Diệp Tư Hòa: "Anh Tư Hòa, xin lỗi, buổi tối Tư Viễn có chút chuyện, chúng tôi không đi được."

https://thuviensach.vn

"Vậy ngày mai có được hay không?"

". . . . . ." Tôi rất khó xử! Ai có thể nói cho tôi biết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

"Nếu ngày mai không được thì ngày mốt!" Giọng nói của Diệp Tư Hòa có chút gấp gấp, "Lần này anh tới đây chính là để tìm nó, nhưng nó không nhận điện thoại của anh. Tiểu Kết, gấp lắm! Nếu như nó không gặp anh...anh không quay về."

Anh ta lại gọi tôi là Tiểu Kết rồi, tôi thật sự bối rồi, nghĩ thầm có phải thật xảy ra chuyện lớn gì rồi không, nói: "Để em hỏi lại anh ấy, nhưng em không thể bảo đảm đâu."

". . ." Anh ta trầm mặc một hồi, đột nhiên nói, "Tiểu Kết, nếu như có thể, anh tìm em nói cũng giống như vậy thôi. Anh nhìn ra được, tình cảm của em và Tư Viễn rất tốt, giữa anh và nó có chút hiểu lầm, nếu như em nguyện ý nói chuyện với anh, thì giúp anh chuyển vài lời với nó."

"Em?"

"Đúng vậy."

". . ." Tôi nhỏ giọng nói, "Tư Viễn biết, sẽ không vui đâu."

"Tiểu Kết, dù gì anh và Tư Viễn cũng là anh em họ. Những năm gần đây, quan hệ của anh và nó vẫn không tốt lắm, nhưng anh thật sự muốn hóa giải hiểu lầm giữa anh với nó, em đồng ý giúp đỡ chứ?"

Tôi có chút do dự, lại cảm thấy mình giống như là đang lo chuyện bao đồng, quan hệ của Diệp Tư viễn và Diệp Tư Hòa không tốt, ai nấy đều thấy được. Hơn nữa không chỉ là anh, thái độ của ba Diệp mẹ Diệp đối với một nhà Diệp Tư Hòa đều rất kém, ngồi ăn cơm chung một bàn mà cũng không nói chuyện, tôi lấy lập trường gì đi nói chuyện với anh ta đây?

https://thuviensach.vn

Nhưng. . .giữa bọn họ có thể thật sự có hiểu lầm gì đó hay không? Nghĩ đến dù sao bọn họ cũng là anh em họ, tôi thật sự có chút động lòng, trước khi Diệp Tư Viễn ra nước ngoài, tôi muốn có thể giúp anh phục hồi quan hệ với Diệp Tư Hòa, nói không chừng cũng là một chuyện tốt!

"Để em suy nghĩ thêm một chút, buổi chiều sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục."

"Được, sáu giờ rưỡi anh ở phòng số bảy của Phàm Nhân Hiên chờ em. Hôm nay không được thì ngày mai, ngày mai không được thì ngày mốt."

Nói xong, anh ta liền cúp điện thoại.

Tôi sững sờ nhìn điện thoại di động, ngẩng đầu chống lại tầm mắt nghi ngờ của Vương Giai Phân, nói đơn giản chuyện này với cô ấy một chút.

"Cậu nói tớ nên đi không?"

"Tớ cảm thấy Diệp Tư Viễn nhà cậu sẽ nổi giận."

"Nhưng anh ta nói là chuyện hết sức khẩn cấp. Aizz. . . . . Hai anh em này, cũng không biết hiểu lầm gì mà huyên náo đến bế tắc như vậy."

"Tớ cảm thấy cậu đừng đi thì tốt hơn."

"Giai Phân, thật ra thì. . . . . tớ có chút muốn đi." Tôi nói ra lời trong lòng của mình với Vương Giai Phân. Tôi hiểu rõ, mình là tò mò, hơn nữa cũng có lo lắng rất sâu, bởi vì giọng của Diệp Tư Hòa rất gấp, nghe không giống như là giả.

"Cậu có thể hỏi lại Diệp Tư Viễn một chút."

"Ừ. . . . . ." Tôi nâng má, cũng ăn không ngon nữa.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Củ Khoai Lang Phỏng Tay.

Buổi chiều sau khi học xong hai tiết tôi lại gọi điện thoại cho Diệp Tư Viễn, uyển chuyển nhắc khéo về chuyện của Diệp Tư Hòa, không ngoài dự đoán anh vẫn cự tuyệt. Tôi cũng không dám nói chuyện tự mình hẹn gặp với Diệp Tư Hòa vì sợ anh sẽ tức giận tuy nhiên thật sự là tôi rất tò mò nhưng không muốn vì chuyện này mà cãi nhau với Diệp Tư Viễn cho nên vẫn là nhắn cho Diệp Tư Hòa một cái tin nói là buổi tối tôi không đi được. Anh ta không có trả lời lại mà tôi cũng quyết định không nghĩ tới nữa, tiếp tục ngồi học.

Buổi tối về đến nhà nhìn qua thì thấy có vẻ Diệp Tư Viễn không được vui cho lắm, kỳ thật trong thời gian này anh đều có dáng vẻ này và đương nhiên là tôi không ngốc đến nổi chọc vào cây súng đã lên nòng, hai người nên làm cái gì thì làm cái đó, không ai nhắc tới chuyện của Diệp Tư Hòa.

Buổi tối ngày hôm sau Diệp Tư Viễn có lớp phụ đạo, tôi cùng anh ăn cơm tối xong liền kéo Uyển Tâm đi tập thể dục thuận tiện đợi khi Diệp Tư Viễn tan học sẽ cùng đi về nhà.

Tôi thao thao bất tuyệt nói với Uyển Tâm về chuyện Diệp Tư Viễn đi du học, Uyển Tâm yên lặng lắng nghe chờ tôi nói xong thì chị ấy mới hỏi: "Tiểu Kết, cậu ta ra nước ngoài, em thật sự không lo lắng sao?"

Tôi kỳ quái hỏi: "Lo lắng? Lo lắng cái gì?"

"Thời gian hai năm sẽ có rất nhiều biến hóa."

"Em sẽ chờ anh ấy."

https://thuviensach.vn

"Chị biết em sẽ chờ tới cùng nhưng mà lỡ như cậu ta thay đổi..."

"Anh ấy..." Tôi nghe Uyển Tâm nói liền nở nụ cười, kiên định lắc đầu nói: "Anh ấy sẽ không như vậy."

"Đồ ngốc, hai người bọn em đều là đồ ngốc!" Uyển Tâm cười: " Em còn phải cân nhắc về vấn đề người lớn trong nhà em nữa đó!"

"Khụ! Còn phải lo lắng sao! Khi Diệp Tư Viễn trở lại anh ấy sẽ trở thành người cực kì, cực kì lợi hại! Nhà thiết kế đó, chắc chắn ba em sẽ không phản đối!" Tôi kéo cánh tay Uyển Tâm, cười rộ lên.

Chúng tôi đang trò chuyện thì điện thoại của tôi vang lên.

Tôi vừa nhìn thấy là Diệp Tư Hòa liền bắt điện thoại thì nghe anh ta nói: "Tiểu Kết, là anh, Diệp Tư Hòa. Hiện tại anh đang ở trường học của bọn em, em ở phòng nào? Có thể dành ra 20 phút để nói chuyện với anh không?"

Tôi có chút hoảng sợ, Diệp Tư Hòa không biết tôi và Diệp Tư Viễn đã ở chung, nhìn biểu tình nghi hoặc của Uyển Tâm tôi thầm nghĩ sau đó nhanh chóng đưa ra quyết định, nói với anh ta: " Em đang ở sân thể dục, anh qua đây đi."

Cơ hội này không tệ, Diệp Tư Viễn đang trong giờ học ngược lại tôi lại muốn nghe Diệp Tư Hòa lòng như lửa đốt rốt cuộc muốn nói với tôi cái gì.

Anh ta tới đây rất nhanh vẫn giống như lần trước gặp mặt, ăn mặc cực kì rắm thúi, cả người ăn mặc thời thượng chói lóa. Anh ta nhìn thấy tôi và Uyển Tâm thì ánh mắt sáng lên, cười nói: "Trường học của các em quả thật là mỹ nữ như mây nha, vừa nhìn liền thấy hai người."

Tôi giới thiệu hai người với nhau, trước khi Diệp Tư Hòa đến tôi có nói sơ lược sự việc cho Uyển Tâm nghe, Uyển Tâm thấy chúng tôi có chuyện

https://thuviensach.vn

muốn nói liền đi đến bên cạnh ngồi xuống, không muốn quấy rầy chúng tôi.

Sau khi chị ấy rời đi, tôi nhìn Diệp Tư Hòa hỏi: " Anh Tư Hòa, anh muốn nói cái gì với em? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà lại gấp như vậy?"

Anh ta nở nụ cười chỉ chỉ sân thể dục nói: "Vừa đi vừa nói chuyện được không?"

Tôi đồng ý cùng anh ta sóng vai đi trên sân. Trên sân thể dục có rất nhiều cặp đang tình chàng ý thiếp, Diệp Tư Hòa có chút thích thú nhìn bọn họ, tôi chờ anh ta mở miệng nhưng anh ta vẫn im lặng.

Ngay tại thời điểm tôi đã mất kiên nhẫn muốn hỏi anh ta thì anh ta lại nói chuyện: "Tiểu Kết, không dối gạt em, lần này đến đây là do anh muốn nhờ Tư Viễn giúp một việc."

"Chuyện gì?"

"Công ty của anh sắp chống đỡ không nổi nữa." Anh ta cúi đầu, mũi chân đá hòn đá nhỏ trên đường: "Là công ty PR mà lần trước anh nói với em."

"A?" Tôi cảm thấy kì lạ, công ty của anh ta đóng cửa thì có quan hệ gì với Diệp Tư Viễn?

"Sau khi tốt nghiệp đại học anh một mực muốn tự mình xây dựng sự nghiệp, ngay lúc đầu khai trương siêu thị thì có một người bị ngộ độc đăng lên báo về sau liền đóng cửa. Sau đó anh mở tiệm thuốc quý cũng bị nhà báo nói bán thuốc giả kỳ thật cũng không phải giả toàn bộ chỉ là có chút nhái mẫu mã mà thôi, ầm ĩ vài lần anh cũng không có hứng thú tiếp tục nữa. Cuối cùng là công ty vật liệu, lần này còn thảm hại hơn, nhiều lần bị tổn thất trong khâu vận chuyển hàng hóa thiếu chút nữa không bồi thường được còn bị tố cáo lên Cục công thương. Lần này anh mở một công ti PR, không phải dễ dàng mới nhận được đơn đặt hàng thì lại thường xuyên bị

https://thuviensach.vn

hủy hợp đồng, địa điểm tổ chức đã thuê xong cũng đã liên hệ tốt với các ngôi sao, xe cộ. Vấn đề này xảy ra rất thường xuyên."

“Trước đó có một công ty lớn muốn quảng bá nhân dịp thành lập được mười năm, cái gì anh cũng đã chuẩn bị xong xuôi kết quả là gần đến giờ cử hành thì địa điểm lại bị người khác dành mất, đối phương thà sống thà chết bồi thường tiền đặt cọc chứ không muốn thay đổi mà lửa thì cháy đến nơi rồi, lúc này anh đi đâu để tìm địa điểm tổ chức, về sau rất không dễ dàng gì mới miễn cưỡng tiếp tục tổ chức buổi lễ nhưng khách hàng cực kì bất mãn, cho tới bây giờ vẫn không chịu trả tiền hại anh thua lỗ rất nặng.”

Anh ta nói dong dài với tôi, tôi nghe mà giống như lọt vào sương mù, đây là chuyện gì vậy? Vị huynh đài này chắc là bị sao tai họa nào chiếu mệnh rồi, vậy mà lại xui xẻo đến mức đó nhưng quan trọng nhất là tôi vẫn không hiểu những thứ xui xẻo này có liên quan gì đến Diệp Tư Viễn?

Anh ta nhìn thấy vẻ mặt mê mang của tôi, cười khổ nói: "Có phải em cảm thấy anh rất xui xẻo hay không?"

Tôi gật đầu có chút buồn cười, vị huynh đài này trải qua nhiều đả kích như vậy mà vẫn sống rất tốt, quả thật là thần kinh của anh ta rất cứng cỏi, tôi hỏi: "Việc này thì có liên quan gì đến Diệp Tư Viễn?"

"Có." Anh ta gật đầu, đột nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Em đừng tưởng rằng những việc này đều là ngẫu nhiên kỳ thực anh có chứng cứ vô cùng xác thực cho thấy toàn bộ việc này đều có người đứng sau hãm hại anh."

"A?"

"Mà người này em cũng biết."

"Người nào vậy?" Tôi kì quái hỏi: "Chắc không phải là Diệp Tư Viễn đâu, anh ấy cũng không có năng lực lớn như vậy."

https://thuviensach.vn

"Nếu anh nói ra không biết em có tin hay không."

"Là người nào?"

"Là mẹ của Diệp Tư Viễn, thím Hai của anh."

Tôi triệt để ngây dại, chớp chớp đôi mắt, nhìn bộ dáng anh ta không giống như đang nói đùa nói: " Làm sao có thể? Không có khả năng!"

Đúng là mẹ Diệp là người rất lợi hại nhưng tôi không tin bà lại làm ra loại chuyện này, tốt xấu gì Diệp Tư Hòa cũng là anh họ của Diệp Tư Viễn, tất cả đều là ruột thịt thân thích, tôi không thể nghĩ ra được động cơ để bà hành động như vậy là vì cái gì mà Diệp Tư Viễn lại thường xuyên cùng tôi nói về chuyện của mẹ anh, bản thân tôi cũng đã tiếp xúc với bà nhiều ngày nên tôi biết mẹ Diệp được sinh ra từ dòng dõi thư hương, ba cùng chú của bà là Tham chính trong nhà cũng có chút bối cảnh mà bản thân bà cũng có chút hàm dưỡng, tốt nghiệp tại trường cao đẳng ở Singapore, học vị Thạc sĩ, cả người xinh đẹp lại có khí chất cho nên tôi mới không thèm tin bà lại làm ra những chuyện hạ lưu này.

"Anh biết em sẽ không tin." Diệp Tư Hòa cười cười tự giễu, anh ta khoát tay thở dài nói: "Bản thân anh cũng không muốn tin tưởng nhưng đây là sự thật."

"Nếu như vậy thì bà làm vậy vì cái gì?" Tôi hoảng sợ lại mơ hồ bởi vì giọng điệu suy sụp cuả Diệp Tư Hòa.

"Bởi vì..." Anh ta đã ngẩng đầu lên nhìn tôi, miệng phun ra ba chữ: "Diệp Tư Viễn."

Ngay cả nói tôi cũng không thể nói được nữa.

"Em đừng khẩn trương như thế! Anh chỉ tùy tiện tâm sự với em thôi." Hai tay anh ta đút vào túi quần, nhìn về phương xa: "Tiểu Kết, Tư Viễn có

https://thuviensach.vn

nói với em chuyện cậu ấy bị thương chưa?"

"Không có." Ngược lại sau khi bị thương thì lại nói không ít nhưng đúng là chuyện bị thương thì Diệp Tư Viễn chưa từng đề cập qua. Đó là kí ức đen tối nhất của anh, qua một hồi tai nạn làm thay đổi tất cả cuộc sống của anh mà tôi thì không có ngu xuẩn đến mức đụng vào vết sẹo của anh.

Diệp Tư Hòa thấp giọng nói: "Kỳ thật Diệp Tư Viễn bị tai nạn anh cũng có trách nhiệm."

"Cái gì?" Tôi dừng bước chân.

Anh ta cũng dừng bước, xoay người nhìn tôi: "Thời điểm cậu ấy bị thương anh cũng đang ở đó, việc cậu ấy đụng phải máy biến thế anh cũng có trách nhiệm."

"Vì sao.....lại nói như vậy?" Tôi cảm thấy cả người mình đều run rẩy, đây là chuyện cũ mà Diệp Tư Viễn muốn chôn dấu, chẳng lẽ bây giờ tôi phải nghe nó từ miệng của một người xa lạ sao?

Tôi hít một hơi thật sâu chuẩn bị nghe Diệp Tư Hòa dài dòng văn tự không nghĩ tới anh ta chỉ qua loa đại khái một câu: "Khi Tư Viễn bị tại nạn lúc đó cậu ấy 11 tuổi, anh 15 tuổi, bọn anh đang đánh cầu lông kết quả là cầu rơi xuống đất nên anh bảo Diệp Tư Viễn đi nhặt mà máy biến thế lại ở bên cạnh sau đó... liền xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Thím Hai vẫn cho rằng chuyện Tư Viễn bị tai nạn là lỗi của anh từ đó về sau anh liền sống không dễ chịu, tốt nghiệp trung học xong tính ra nước ngoài du học kết quả là là thủ tục làm không xong, thiếu cái này thiếu cái kia về sau anh trực tiếp nổi giận nên học tại đại học trong nước cho xong, sau khi tốt nghiệp thì lại gặp phải những chuyện loạn thất bát tao này."

Anh ta nói nhẹ nhàng bâng quơ nhưng suy nghĩ của tôi đã sớm bay xa rồi. Diệp Tư Viễn bị thương trong lúc đánh cầu lông vậy mà lúc sinh nhật anh tôi lại cùng Vương Giai Phân đi đánh cầu, nghĩ đến bộ dáng thương

https://thuviensach.vn

tâm của anh khi đó tôi lại thấy đau lòng một lần nữa, hóa ra anh vẫn luôn gạt tôi việc này, đánh cầu lông đối với anh mà nói chắc là...một cơn ác mộng.

"Tiểu Kết, Tiểu Kết?" Diệp Tư Hòa gọi tôi trong mớ suy nghĩ lẫn lộn.

"A?" Tôi bực bội nói: "Ý của anh là mẹ Tư Viễn cảm thấy anh hại Tư Viễn cho nên mới ngáng chân anh?"

"Không sai, đúng là có chuyện như vậy." Anh ta bất đắc dĩ cười cười: "Kỳ thật khi đó anh cũng chỉ là một thiếu niên choai choai nếu trái cầu kia không rơi gần Diệp Tư Viễn hơn thì anh cũng sẽ không bảo cậu ấy đi nhặt, nếu nó ở bên phía anh thì bản thân anh đã leo lên đó nhặt rồi."

"..."

" Đó là chuyện ngoài ý muốn, anh đã giải thích với bọn họ vô số lần nhưng mà thím Hai vẫn không chịu tha thứ cho anh."

"Vậy... lần này anh tìm Diệp Tư Viễn là vì?"

"Anh muốn cùng cậu ấy nói chuyện một chút, chuyện đã phát sinh nhiều năm như vậy thì cũng không có cách nào vãn hồi, quả thật là anh có trách nhiệm, là một người anh, một đứa bé lớn nhất Diệp gia anh không thể bảo vệ tốt cậu ấy làm cậu ấy bị tổn thương nặng như vậy thiếu chút nữa đánh mất tánh mạng thì anh cũng đã cực kì hối hận, cực kì cực kì hối hận. Anh hi vọng cậu ấy có thể tha thứ cho anh, anh hi vọng cậu ấy có thể nói giúp trước mặt thím Hai, anh không cầu mong có thể khôi phục quan hệ với bọn họ chỉ cầu tương lai có thể phát triển thuận lợi một chút. Em cũng biết tuổi của anh và Thư Ý không còn nhỏ, đang muốn kết hôn ngay lập tức, điều kiện nhà Thư Ý rất tốt nhưng bởi vì sự nghiệp của anh còn chưa có ra gì cho nên cha của cô ấy cũng không thích anh."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa nói năng cực kì thành khẩn, tôi nhìn ánh mắt anh ta, nghiền ngẫm xem trong lời nói của anh ta có thể tin được mấy phần, thứ nhất anh ta thật sự chắn chắn toàn bộ sự việc đều do mẹ Diệp làm sao? Thứ hai là nghĩ đến hành vi của anh ta trong ngày Tết Nguyên Tiêu đó tôi cảm thấy anh ta đang làm khó dễ Diệp Tư Viễn bây giờ nghĩ lại có lẽ là đang lấy lòng.

Diệp Tư Hòa đốt một điếu thuốc, híp mắt hút một hơi nói: "Tiểu Kết, anh thật sự không còn cách nào cả, những năm gần đây ba anh cũng đã nói khéo với chú Hai về chuyện này nhưng mà chú Hai...Sự việc là như thế này, trong nhà Diệp Tư Viễn vẫn là do thím Hai định đoạt mà thím Hai của anh đối với chuyện này rất quanh co lòng vòng. Bà nhận định anh là hung thủ thì anh cũng không còn biện pháp nào cả, trước đó anh cũng muốn nói rõ với Diệp Tư Viễn nhưng cậu ấy không cho anh cơ hội, điện thoại thì không nhận, gặp mặt cũng đều cùng A Lí ở chung một chỗ, anh tìm A Lí nói giúp với Diệp Tư Viễn thì A Lí lại nói không can dự vào chuyện của bọn anh. Anh thật sự không còn cách nào cả, cuộc sống của anh không thể cứ càng ngày càng đi xuống vậy được, anh sợ có một ngày tính tình của thím Hai bộc phát sẽ giết người giá họa cho anh thì anh đây có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hết tội."

"Anh đừng có nói lung tung! Cô không phải là loại người như vậy!"

"Tại em không biết bối cảnh nhà thím ấy thôi." Diệp Tư Hòa lắc đầu cười: "Trong nhà Thư Ý cũng có chút bối cảnh nhưng vẫn không so được với nhà thím Hai. Vài năm nay anh đều bị bứt rứt hiện giờ nhìn thấy Tư Viễn có bạn gái, cả người đều thay đổi rất nhiều, vui vẻ rất nhiều thì anh thực sự mừng cho cậu ấy cho nên anh hi vọng em có thể nói giúp anh trước mặt Tư Viễn sau đó để cho cậu ấy đi nói với thím Hai. Anh cảm thấy được Tư Viễn nghe lời em mà thím Hai lại nghe lời Tư Viễn."

"..." Tôi nắm chặt tay không dám đáp ứng anh ta dù chỉ một chút, tôi đã thấy bộ dáng giận dữ của Diệp Tư Viễn một lần nên cả đời này đều không

https://thuviensach.vn

muốn nhìn thấy lần thứ hai, anh vực dậy từ đau thương như vậy thật sự là làm cho lòng tôi vỡ vụn huống chi chuyện này lại liên quan đến tai nạn của anh thì bảo tôi nên mở miệng với anh như thế nào?

"Cái này gọi là cứu người, Tiểu Kết, em liền giúp đỡ anh một chút, cứu anh một mạng đi!" Diệp Tư Hòa nói có chút thương cảm, tôi nhìn anh ta, anh ta vứt đầu thuốc lá xuống đất dùng mũi chân dí dí: "Anh đã nói hết lời, anh biết bọn họ muốn anh phụ trách chuyện đó nhưng anh thật sự cảm thấy tội của anh không đáng chết hơn nữa chuyện này đã qua mười năm, nếu muốn anh chuộc tội thì anh thấy anh cũng đã làm đủ rồi."

Tôi suy nghĩ thật lâu nhớ lại Diệp Tư Hòa bảo anh ta phạm lỗi vào năm 15 tuổi thật sự chỉ là một thiếu niên choai choai có lẽ anh ta cũng không biết được máy biến thế nguy hiểm, thật sự mẹ Diệp vì chuyện này mà ngáng chân anh ta sau lưng sao?

Tôi có chút không rét mà run bởi vì hôm nay nghe được toàn bộ mọi chuyện, sau cùng tôi nói: "Em không thế đáp ứng anh bất cứ điều gì chẳng qua em có thể tìm cơ hội nói với Diệp Tư Viễn một chút, em không cam đoan anh ấy có thể nghe em hay không nhưng mà em sẽ nói với anh ấy."

"Được. Có nhưng lời này của em lòng anh yên tâm hơn rất nhiều." Anh ta cười rộ lên: "Tiểu Kết, anh tin tưởng em, anh nhận ra được Tư Viễn cực kì ỷ lại em cho nên lời em nói cậu ấy nhất định sẽ nghe."

Tôi hé miệng cười khổ, anh ta quá coi trọng tôi rồi, so với tôi thì anh ta càng là người nên hiểu tính tình của Diệp Tư Viễn hơn mà tôi thật sự không biết gặp mặt anh ta lần này lại ảnh hưởng đến tương lai của tôi và Diệp Tư Viễn như thế nào.

Lúc này tôi thấy Uyển Tâm đang đi về phía chúng tôi, chị ấy vẫy tay với tôi nói: "Tiểu Kết, chị phải đi Olive, hai người cứ tiếp tục nói chuyện, chị đi trước nha!"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa nhìn đồng hồ nói: "Anh cũng đã nói xong rồi, cần phải đi thôi." Anh ta hỏi Uyển Tâm: "Cô đi đâu vậy?"

"Bên trong thành phố." Uyển Tâm thoải mái cười với anh ta.

"Tôi lái xe tới đưa cô đi, một cô gái xinh đẹp ra ngoài một mình vào buổi tối rất nguy hiểm."

"Vậy được! Cảm ơn anh!"

Diệp Tư Hòa quay đầu chào tôi một tiếng, ý vị thâm trường nhìn tôi một cái sau đó liền đi với Uyển Tâm.

Tôi nhìn bóng lưng bọn họ đi về phía xa cảm thấy giống như chính mình đang cầm một củ khoai lang nóng phỏng tay, chuyện Diệp Tư Hòa không làm tròn bổn phận hại Diệp Tư Viễn mất đi hai tay thì không có cách nào thay đổi cho nên thời điểm vừa mới nghe tôi thật sự có chút hận anh ta, đầu óc anh ta tại sao lại giống như heo vậy! Vì cái gì anh ta lại bảo Diệp Tư Viễn đi nhặt quả cầu lông chết tiệt kia!

Nghĩ đến chuyện hai ống tay áo bên người Diệp Tư Viễn vĩnh viễn trống rỗng, nghĩ đến mặc dù trên mặt anh cười thoải mái nhưng vẫn mang theo ưu thương như cũ thì tôi liền cảm thấy trái tim mình giống như bị ai đó ngắt nhéo.

Về phương diện khác tôi cũng đồng tình với Diệp Tư Hòa, ngay lúc đó anh ta cũng chỉ có 15 tuổi, hiện tại đã là 27 lại sống quá chật vật như vậy, nhìn qua anh ta có vẻ đứng trên vinh quang chói lọi, xe hơi sang trọng, tay ôm bạn gái nhưng nghĩ đến những điều mà anh ta nói với tôi, nghĩ đến những kiệt tác của mẹ Diệp thì tôi lại cảm thấy có chút hơi quá.

Ài...Thật là phức tạp mâu thuẫn, tôi lắc đầu chậm rãi bước về phía phòng học của Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn tan học, anh đeo balo trên lưng cùng Lưu Nhất Phong, Phùng Tiếu Hải đi ra cửa nhìn thấy tôi đứng trước phòng học chờ anh lập tức trên mặt anh nổi lên ý cười.

"Chào chị dâu!" Phùng Tiếu Hải cười xấu xa chào tôi, sau đó hai người chia tay Diệp Tư Viễn trở về phòng ngủ.

"Đợi lâu chưa? Uyển Tâm đâu?" Diệp Tư Viễn cùng tôi đi về nhà.

"Chị ấy đi khiêu vũ rồi."

"A...có cơ hội em hãy giới thiệu cô ấy đến chỗ chụp ảnh, đừng khiêu vũ nữa, thật sự không được tốt cho lắm, nếu bị trường học biết sẽ bị kỉ luật..."

"A? Khi nào thì anh lại quản nhiều như vậy, chuyện của Uyển Tâm đều muốn quản luôn hả?" Tôi đẩy bả vai anh, cười hì hì hỏi.

"Cô ấy là chị em tốt của em nên anh quan tâm thôi, em có biết Phùng Tiếu Hải thích Uyển Tâm nhưng cô ấy lại vô tâm không, vì vậy cậu ấy mới đi Olive chơi mấy lần."

"Thật? Em lại không biết chuyện này." Tôi cười: "Uyển Tâm cũng không có nói qua với em."

"Phỏng chừng cũng làm không ít trò nhưng vẫn không bắt được tâm của Uyển Tâm, ha ha." Xem ra tâm tình của Diệp Tư Viễn không tệ thậm chí anh còn đề nghị đị quán Vĩnh Hòa mua đồ ăn khuya mang về nhà nhưng một chút khẩu bị tôi cũng không có, trong đầu rối loạn, tất cả đều là những lời mà Diệp Tư Hòa đã nói với tôi tối nay. Tôi là người thẳng tính, thực sự lo lắng trong một phút kích động liền nói với Diệp Tư Viễn sau đó sẽ phát sinh cái gì?

Tôi cũng không biết.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Đừng Có Nói Cầu Lông Gì Đó Với Anh.

Tôi không dám nói gì với Diệp Tư Viễn, ngày mồng một tháng năm anh phải về nhà. Tiệc đại thọ 75 tuổi của bà Diệp, Diệp Tư Viễn bảo tôi cùng đi nhưng tôi không đồng ý bởi vì tôi không muốn nhìn thấy Diệp Tư Hòa. Đối với việc tôi không đồng ý thì Diệp Tư Viễn có chút thất vọng, tôi liền nói với anh là vẫn chưa quen với loại tụ hội gia tộc này, anh nghĩ nghĩ rồi cũng không nói gì nữa.

Mấy ngày không có anh tôi suy nghĩ rất nhiều cảm thấy được mình có chút không trâu bắt chó đi cày xen vào việc của người khác, thầm nghĩ chờ anh trở về liền nói thật với anh, nói cho anh biết Diệp Tư Hòa tới tìm tôi và nói những gì với tôi, việc này bị tôi kìm nén trong lòng rất là khó chịu, tôi chỉ muốn coi nó như một nhiệm vụ mau chóng hoàn thành cho xong.

Ngày mồng một tháng năm được nghỉ, khi đó tôi nhận lời tới chỗ Ứng Hạc Minh chụp ảnh thì nhận được điện thoại của Trần Dạ gọi tới làm tôi có chút ngoài ý muốn, bình thường đều là tôi gọi về nhà, tiểu ngu ngốc rất ít khi chủ động gọi điện cho tôi mà bây giờ nó lại ấp u ấp úng trong điện thoại nghe giống như có tâm sự, cảm xúc rất suy sụp.

"Tiểu Dạ, xảy ra chuyện gì rồi hả?" Tôi bắt đầu hỏi nó, tôi hiểu nó rất rõ, nó gọi điện cho tôi nhất định là phải có chuyện tương đối lớn.

Không nghĩ tới nghe được giọng nói nhẹ nhàng của tôi thì tiểu ngu ngốc lại khóc lớn, ban đầu thút tha thút thít trong điện thoại sau đó dần dần khóc tới nổi không kịp thở, đến nói cũng không nói được.

https://thuviensach.vn

Tôi sợ hãi vội hỏi nó: "Ai ôi, tiểu tổ tông, em làm sao vậy? Đừng khóc nữa, chị ở đây, có việc gì cứ nói với chị, đã học cấp hai rồi mà còn thích khóc như vậy."

Nghe được những lời này của tôi thì nó khóc càng thêm lợi hại làm tôi phải dỗ nó thêm một hồi lâu thì nó mới nói đứt quãng những chuyện đã xảy ra.

Hóa ra bởi vì thành tích của tiểu ngu ngốc rất tốt nên được trường học cử đi tham gia tuyển sinh vào trường quốc tế dành cho cấp hai, tỉ lệ chọi là 1:5. Tiểu ngu ngốc lại thể hiện cực kì xuất sắc, baba nghe nói trường kia phải ở nội trú, học phí so với cấp hai phổ thông đắt hơn rất nhiều liền không cho phép nó đi, bắt nó phải học trường cấp hai ở gần nhà.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, tưởng là chuyện lớn gì , khẳng định là tiểu ngu ngốc phải ở nhà với baba, chắc là dì xinh đẹp đã đấu tranh vô số lần không có kết quả, không còn cách nào khác nên mới tìm đến tôi, nhất định là nó cảm thấy cực kì ủy khuất. Trần Dạ vẫn chỉ là một đứa bé mà thôi, trong mắt nó chuyện này quả thật là chuyện đại sự rồi.

Tôi an ủi nó hỏi: "Tiểu Dạ, nói cho chị biết học phí bao nhiêu?"

"Một năm nộp một lần, 1 vạn còn có tiền ăn ở là 4000."

Ngược lại tôi hít một hơi khí lạnh, mẹ ơi! Đắt như vậy! Chỉ là cấp hai thôi mà, ba năm liên tiếp là phải tốn 5 vạn, đây là cái trường học gì vậy? So với học phí đại học của tôi còn đắt hơn, trách không được baba không đồng ý.

Tôi có chút khó xử, trong lòng cũng hiểu được tiểu ngu ngốc không nhất thiết phải học trường này, muốn khuyên nhủ nó nhưng lúc tôi vừa biểu hiện một chút ý tứ này thì nó lại thương tâm khóc lên.

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy cực kì đau đầu, bình thường tiểu ngu ngốc rất hiểu chuyện lúc này lại ương bướng không chịu hiểu, ngẫm lại nó cũng là bị ba người chúng tôi làm hư, không hiểu được người lớn kiếm tiền rất vất vả chỉ cảm thấy chính mình thi được vào trường tốt thì phải đi học.

Nếu chúng tôi kiên trì không đáp ứng nó thì nó cũng không có cách nào nhưng mà trong lòng nó nhất định sẽ trách chúng tôi. Tôi lại khuyên nó hồi lâu, đồng ý với nó rằng tôi sẽ nghĩ cách mới làm cho nó ngừng khóc.

Tôi tính toán tiền tiết kiệm ở trong đầu, chỉ có 4 ngàn, tôi lại nghĩ đến 6 ngàn tiền lì xì mà bà Diệp cho mình...Tạm thời mượn trước sử dụng đi, như vậy liền có 1 vạn, còn có 4 ngàn phí ăn ở thì phải làm sao bây giờ?

Nhìn thấy tôi cầm di động ngẩn người, Ứng Hạc Minh đến bên cạnh tôi hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Tôi nghĩ nghĩ hỏi anh ta: "Ứng Hạc Minh, gần đây thời gian rãnh của tôi rất nhiều, anh có việc này cho tôi làm không?"

"Thời gian rãnh nhiều? Bây giờ đã là tháng 5, tháng sau em phải thi cuối kì rồi."

"Không có chuyện gì, tháng này tôi sẽ cố gắng, anh giúp tôi sắp xếp một số công việc đi."

"Em thiếu tiền?"

"Không có." Tôi có chút chột dạ: "Giúp đỡ một chút đi, được không?"

"Tiểu Kết, nếu có khó khăn gì thì em cứ nói với anh, chúng ta không phải là quan hệ ông chủ và nhân viên, anh vẫn luôn xem em như bạn bè."

Anh ta nói rất thành khẩn làm tôi có chút cảm động nhưng mà tôi không tính nói cho anh ta biết việc này, cho tới nay đây là nguyên tắc làm việc của

https://thuviensach.vn

tôi.

Thậm chí tôi còn không muốn tìm Diệp Tư Viễn giúp đỡ thì làm sao có thể tìm anh ta?

Tôi bày tỏ cảm ơn đối với anh ta vẫn kiên trì nhờ anh ta sắp xếp thêm công việc cho tôi.....Ài... Gần đây chuyện tình đáng ghét cũng thật nhiều, tôi xốc lại tinh thần muốn từng bước từng bước vượt qua, Diệp Tư Viễn là bạn trai của tôi, Trần Dạ là em trai của tôi, bọn họ đều là nghĩa vụ và trách nhiệm của tôi, cho dù tất cả đều đè nặng trên vai tôi thì tôi cũng phải cắn răng vượt qua.

Buổi tối ngày Diệp Tư Viễn trở về tôi làm cho ăn một bàn thức ăn ngon, anh ăn thật sự vui vẻ vừa ăn vừa nói rằng họ hàng trong nhà đều cực kì nhớ tôi, không ngờ là tôi không đi dự thọ yến của bà Diệp. Tôi nhìn thấy bộ dáng cười hì hì của anh trong lòng cảm thấy cực kì ấm áp, tôi thích nhìn thấy Diệp Tư Viễn cười thoải mái nhất, mỗi lần nhìn thấy đều làm cho tôi có cảm giác như mặt trời đang chiếu rọi đất đai khô cằn.

Vài ngày chưa gặp tôi biết Diệp Tư Viễn rất nhớ tôi, buổi tối tắm rửa xong anh liền quấn lấy tôi ở trên giường ôn tồn một phen, sau khi làm xong tôi mặc áo T-shirt rộng thùng thình dựa vào trên người anh, cùng anh tán gẫu câu có câu không về những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua.

"Tư Viễn, người nhà anh có khỏe không?"

"À? Tất cả đều khỏe cả."

"Còn những người khác, mấy anh chị khác cũng khỏe cả sao?"

"Tiểu Kết, tại sao lại hỏi chuyện này?" Anh có chút kì quái nghiêng đầu nhìn tôi: "Bọn họ đều rất tốt."

"Gần đây A Lí vội vàng làm chuyện gì vậy?"

https://thuviensach.vn

"A,....Anh ấy đang xây một tòa nhà cao tầng để bán hoặc cho thuê, rất bận."

"Còn A Miễn."

"Anh ấy cùng làm với A Lí, em không biết sao?"

"Vậy còn chị Tư Dĩnh?"

"..." Diệp Tư Viễn giống như hiểu ra chuyện gì đó hỏi: "Tiểu Kết, có phải em muốn nói chuyện gì với anh không?"

"Không có."

"Tiểu Kết!"

Tôi ngồi dậy gãi gãi tóc, nói với Diệp Tư Viễn: "Tư Viễn, có chuyện này em muốn nói với anh nhưng anh đừng có tức giận."

"Chuyện gì?" Anh nhìn tôi biểu tình liền trở nên nghiêm túc, bộ dáng này của anh làm cho tôi có chút sợ hãi, vội vàng ôm anh làm nũng nói: "Không có gì quan trọng cả, chính là...chính là...trước đó vài ngày em có gặp Diệp Tư Hòa."

Anh không hé răng, thân thể liền trở nên cứng ngắc, tôi im lặng ngẩng đầu nhìn anh, nghiền ngẫm tâm tình của anh, tiếp tục nói: "Không phải là em đi tìm anh ta đâu mà là anh ta tới trường học tìm em."

"Anh ta nói cái gì với em?" Giọng nói của Diệp Tư Viễn rất trầm thấp, cực kỳ rõ ràng là anh có chút tức giận rồi.

"Không có gì, anh ta nói rằng gần đây công việc không được thuận lợi, hình như là công ty không chống đỡ được nữa."

"Sau đó?"

https://thuviensach.vn

Ai da! Lại tới nữa! Mỗi lần nghe được Diệp Tư Viễn nói cái từ "sau đó" thì tôi liền cảm thấy cực kì khiếp sợ, nhanh chóng nói hết những điều trong lòng ra ngoài: "Tư Viễn, sau khi nghe em nói xong ngàn vạn lần đừng có tức giận nha! Diệp Tư Hòa tìm em là vì muốn em giúp một chuyện là chuyển lời cho anh, anh ta nói lúc trước có mở mấy công ty sau cùng đều vì một nguyên nhân giống nhau mà đóng cửa, anh ta cảm thấy....Anh ta cảm thấy việc này là do có người âm thầm ngáng chân ở sau lưng, anh ta cảm thấy...." Tôi nhắm chặt mắt vẫn là nói ra: "Anh ta cảm thấy những việc này có liên quan đến anh cho nên muốn nhờ anh nói giúp trước mặt mẹ của anh có thể để cho anh ta phát triển thuận lợi một chút không."

Diệp Tư Viễn nhíu mày nhìn tôi, bi thương trong ánh mắt không che dấu chút nào biểu hiện ra ngoài, sắc mặt anh trắng bệch, khóe miệng nhếch lên, nhìn tôi thật lâu về sau mới thấp giọng nói: "Em nói công ty của anh ta phát triển không thuận lợi đều là do mẹ anh ở phía sau lưng làm trò quỷ?"

"Không phải em nói mà là anh ta nói." Tôi vội vàng thanh minh.

"Nhưng mà em tin lời nói của anh ta."

"Em..." Nói thật chính bản thân tôi cũng không biết rõ là mình tin hay không tin nữa.

"Em tin lời anh ta, đúng không?" Anh nhìn tôi chăm chú hỏi thêm một lần nữa.

Tôi gật đầu lại lắc đầu: "Tư Viễn, em không tin cô là người như thế nhưng mà Diệp Tư Hòa lại nói ra nguyên nhân, em..."

"Người như thế? Loại người như thế nào?" Anh ngắt lời của tôi, mở to hai mắt: "Tiểu Kết, em tin lời anh ta nói có phải hay không? Em cảm thấy mẹ anh là loại tiểu nhân chuyên ám hại sau lưng người khác có phải hay không?"

https://thuviensach.vn

"Không phải...Không phải." Tôi luống cuống, hình như vấn đề đi trật đường ray rồi, tôi vội nói: "Bởi vì Diệp Tư Hòa nói với em cô trách anh ta hại anh bị thương cho nên mới làm vậy, anh ta vẫn luôn giải thích với mọi người nhưng mà cô lại không tha thứ cho anh ta."

"Tiểu Kết, ngược lại anh rất tò mò là anh ta nói với em như thế nào về chuyện...anh gặp tai nạn lúc đó." Vậy mà Diệp Tư Viễn lại nở nụ cười, cười đến mức làm cho toàn thân tôi nổi da gà.

"Anh ta...anh ta....nói..." Tôi cà lăm, tay chân có chút luống cuống: "Anh ta nói đó là chuyện ngoài ý muốn, anh ta bảo anh đi nhặt cầu ở trên tường mà máy biến thế ở bên cạnh cho nên mới làm anh bị thương. Anh ta nói anh ta là một người anh không làm tròn trách nhiệm bảo vệ cho anh."

"Là như thế?" Khóe miệng Diệp Tư Viễn vẫn cong lên như cũ, nhìn thẳng tôi.

"Đúng là như thế." Tôi gật đầu: "Diệp Tư Hòa nói khi đó anh ta mới 15 tuổi, anh ta vẫn cực kì hối hận khi bảo anh đi nhặt cầu lông."

"Đừng nói cầu lông gì đó với anh nữa." Đột nhiên Diệp Tư Viễn rống lên, anh không có mặc áo, trên người chỉ mặc một cái quần lót, lúc này tôi có thể nhìn thấy được cả người anh run rẩy kịch liệt, hai cánh tay nhỏ ở hai vai cũng rung động, trong đầu tôi trống rỗng, biết mình lại gặp rắc rối rồi nhưng không nghĩ là đã chạm vào điểm mấu chốt của anh làm anh tức giận.

"Tư Viễn, Tư Viễn, thật xin lỗi, anh đừng nóng giận, đều là do em không tốt. Em không nên gặp anh ta." Tôi biết lần này hoàn toàn là do tôi không đúng nên vội vàng xin lỗi anh. Khụ! Vốn dĩ đây là chuyện nhà của bọn họ tôi xen vào làm cái quái gì chứ! Đúng là họa từ miệng mà ra có hối hận cũng không kịp, tôi vội vàng nghĩ cách sửa lỗi.

Diệp Tư Viễn cúi đầu, vẫn không nói gì, tôi ôm thân thể của anh, trong lòng hoảng sợ muốn chết lúc này đột nhiên lại nghe được tiếng anh nói ở

https://thuviensach.vn

bên tai: "Tiểu Kết, em có biết anh bị thương như thế nào không?"

"A? Em....đại khái là có biết một chút."

"Là do Diệp Tư Hòa nói với em?"

"Ừ."

"Là do ngoài ý muốn?"

"Ặc, anh ta nói như vậy."

Diệp Tư Viễn nhẹ giọng nở nụ cười: "Tiểu Kết, buông ra, em nhìn bộ dạng của anh đi."

Tôi kinh ngạc buông tay nhìn Diệp Tư Viễn, anh cũng cúi đầu nhìn thân thể của mình lại ngẩng đầu nhìn tôi: "Nếu anh nói cho em biết chuyện đó không phải là ngoài ý muốn thì em sẽ tin sao?"

"A??" Tôi che miệng, trừng mắt nói: "Làm sao có thể?"

"Thật có lỗi, chuyện xảy ra khi đó anh không muốn nhớ lại cũng không muốn suy nghĩ tiếp, anh chỉ có thể nói cho em biết chuyện không đơn giản như là Diệp Tư Hòa đã nói." Anh hít sâu một hơi tiếp tục nói: "Nhưng mà sự việc đã xảy ra rồi, hiện tại có nói thì cũng chẳng có ích gì, em cũng biết tình trạng thân thể hiện giờ của anh, anh liền như thế này, không có cánh tay, cả đời đều chỉ có thể như vậy."

Anh cử động hai vai của mình nói: "Anh đã sớm chấp nhận sự thật này, đúng là trong lòng còn có chút không bỏ xuống được, anh.... Người trong nhà anh cũng giống như vậy, ba mẹ anh oán Diệp Tư Hòa đều có thể lý giải được, bản thân anh cũng không thể xem như không có chuyện gì mà nói chuyện phiếm với anh ta được. Em muốn khuyên anh không trách anh ta thì anh có thể cực kì khẳng định mà nói cho em biết anh không thể nhưng mà

https://thuviensach.vn

chuyện anh ta nói mẹ anh giở trò quỷ sau lưng anh ta thì anh cũng có thể khẳng định với em rằng không có khả năng! Mẹ anh không phải là người như vậy!"

"Em, em biết rõ." Nước mắt tôi rớt xuống lại lấy bàn tay lau một phen: "Diệp Tư Viễn, thật xin lỗi. Em không nên hồ đồ mà tin lời Diệp Tư Hòa nói."

"Tiểu Kết, không sao." Anh dỗ tôi, thân thể cũng tới gần tôi thêm một chút, tôi ôm lấy anh một lần nữa, đầu cọ cọ trong ngực anh: "Tư Viễn, Tư Viễn, em sai rồi, em không nên quản chuyện nhà các anh, không nên tùy tiện hoài nghi cô."

"Không sao, em còn nhỏ." Diệp Tư Viễn dịu dàng nói: "Ngoan, đừng khóc nữa, không phải lỗi của em, Diệp Tư Hòa, anh ta.... Từ trước đến nay anh ta đều rất am hiểu những chuyện này.."

"A?"

"Không có gì, em tin tưởng anh là được rồi."

Tôi thở dài ở trong lòng, rất nhanh Diệp Tư Viễn sẽ ra nước ngoài, hai chúng tôi sắp phải chia ly, tôi lại còn muốn cùng anh tức giận, cãi vả cái gì nữa. Trong khoảng thời gian này chúng tôi nên hưởng thụ những ngày ở cùng nhau, mỗi phút mỗi giây đều khoái khoái lạc lạc mới được.

Chuyện đáng được ăn mừng nhất là anh cũng không vì chuyện này mà quá tức giận, tôi quyết định về sau không quan tâm đến chuyện của Diệp Tư Hòa nữa, tuy tôi vẫn không biết rốt cuộc lúc Diệp Tư Viễn bị thương đã xảy ra chuyện gì nhưng mà anh nói cho tôi biết chuyện kia không phải là ngoài ý muốn thì tôi liền tin tưởng anh bởi vì Diệp Tư Viễn sẽ không nói dối tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi âm thầm hận Diệp Tư Hòa. Tôi nghĩ không ra thật sự Diệp Tư Hòa là người hại Diệp Tư Viễn sao? Đây là vì cái gì? Diệp Tư Viễn là em họ của anh ta mà!

Thứ năm vì muốn làm thủ tục xuất ngoại cho nên Diệp Tư Viễn phải trở về thành phố D, tôi nhớ tới cuộc điện thoại của Trần Dạ liền tìm Uyển Tâm cùng nhau ăn cơm, hỏi chị ấy gần đây có việc gì có thể để cho tôi làm hay không.

"Làm sao vậy? Em ở chung một chỗ với Diệp Tư Viễn mà vẫn thiếu tiền sao?" Uyển Tâm vừa nhắn tin vừa hỏi tôi.

"Em của em học trường quốc tế, nó thi đậu, chị có biết học phí bao nhiêu không? Một năm 1 vạn đó! Lại còn thêm 4000 phí ăn ở nữa!"

"A?" Rốt cuộc Uyển Tâm cũng ngừng nhắn tin, ngẩng đầu nhìn tôi: "Cao như vậy sao em vẫn muốn cho nó đi học?"

"Là một trường cực kì tốt, không cho nó đi chắc chắn nó sẽ trách em, tiểu ngu ngốc thi tốt như vậy cũng không phải là dễ dàng gì."

"Ba em nói như thế nào?"

"Ông ấy không đồng ý, ngày hôm qua em vừa gọi điện thoại cho ông nói học phí cùng tiền ăn ở em sẽ nghĩ cách."

"Nhiều tiền như vậy, em có sao?" Uyển Tâm kinh ngạc hỏi tôi.

"Cũng còn thiếu nhiều lắm cho nên mới nói chị giới thiệu việc làm giúp em."

"Em trực tiếp nói với Diệp Tư Viễn không phải là được rồi sao." Di động của Uyển Tâm lại vang lên âm báo tin nhắn, chị ấy lập tức cúi đầu một hồi sau đó tiếp tục cười.

https://thuviensach.vn

"Làm sao có thể nói với anh ấy, anh ấy cũng không có tiền còn không phải là hỏi mẹ anh ấy sao."

"Thiếu bao nhiêu, chị vẫn còn một ít, chị cho em mượn trước." Uyển Tâm cũng không ngẩng đầu lên nói.

"Chị có bao nhiêu?"

"Hai ngàn."

"Cho em mượn hết đi, em còn thiếu hai ngàn nữa là đủ rồi."

"Được."

"Ai da, Tô Uyển Tâm, chị đang làm gì vậy? Gửi tin nhắn với ai đó? Chị đang yêu đương hả?"

"A? Không có, haha, là một người bạn thôi." Mặt của Uyển Tâm có chút đỏ, mất tự nhiên trả lời tôi.

"Người nào? Em có biết không?" Tôi cảm thấy được chị ấy có chút không thích hợp.

Chị ấy nhìn tôi một hồi, cắn cắn môi nhỏ giọng nói: "Em cũng biết, là Diệp Tư Hòa."

"A?" Tôi kêu to ra tiếng: "Khi nào thì chị có quan hệ với anh ta?"

"Là lần trước, không phải là anh ta lái xe đưa chị đến Olive sao, ai da, Tiểu Kết, em có biết không, người này đặc biệt hài hước."

"Tô Uyển Tâm, Tô Uyển Tâm, chị tỉnh lại đi!" Tôi có chút nóng nảy, cầm lấy tay chị ấy nói: "Diệp Tư Hòa đã có bạn gái rồi, em đã thấy qua, là một cô gái rất tốt, chị tính cùng anh ta qua lại thế này sao?"

https://thuviensach.vn

"Khụ! Em gấp cái gì, không phải chỉ là nhắn tin thôi sao, chị biết anh ta có bạn gái nhưng hai người bọn họ cũng chưa có kết hôn."

Tôi sợ ngây người, cảm thấy sự tình này thật không tốt chút nào. Tôi hiểu rất rõ Uyển Tâm, đại đai số thời điểm yêu đương chị ấy đều ôm tâm tình vui đùa nhưng mà tôi cũng đã thấy qua bộ dáng yêu thật lòng của chị ấy, lúc đó là trung học, chị ấy chia tay với mối tình đầu của mình bởi vì người kia bắt cá hai tay cho nên lúc ấy chị ấy tìm mấy người anh em xã hội đen đánh đôi nam nữ người đó, chính chị ấy thiếu chút nữa cũng bị đuổi học về sau cậu của chị ấy dùng chút biện pháp mới có thể ép chuyện này xuống.

Khả năng lần này là thật, tôi nghĩ thầm rằng sau khi giải quyết xong chuyện của Trần Dạ sẽ khuyên nhủ chị ấy. Tôi nghĩ đến bộ dáng ân ân ái ái, liếc mắt đưa tình của Diệp Tư Hòa và Hạ Thư Ý khi ở chung một chỗ thì trong lòng liền hiện ta một dấu chấm hỏi to tướng. Diệp Tư Hòa này, rốt cuộc anh ta là loại người gì? Mẹ nó, chính xác là một tên khốn kiếp!

Trước khi ngủ Uyển Tâm có gọi điện cho tôi hỏi tôi có muốn đi Olive làm em gái rót bia hay không.

"Anh Thủy Thủ nói có một nhãn hiệu bia muốn tuyển người, thù lao tính theo giờ, không thấp còn có trích phần trăm, tiền boa mà khách hàng cho toàn bộ thuộc về em, em có muốn làm hay không?"

"Olive hả...." Nếu đổi lại là trước kia thì tôi nhất định sẽ không chút do dự mà đáp ứng nhưng lúc này ở chung với Diệp Tư Viễn, công việc này cũng không được trong sạch cho lắm, nếu bị Diệp Tư Viễn biết được nhất định anh sẽ không vui cho nên tôi có chút chần chờ.

"Em sợ Diệp Tư Viễn sẽ tức giận."

"Vậy em tự quyết định đi, nếu muốn làm thì gọi điện cho chị, em cũng biết trong tay chị chỉ có những việc này để sống, em muốn làm cái khác thì

https://thuviensach.vn

chị cũng không giúp được."

"Được, em sẽ suy nghĩ lại, cảm ơn chị, Uyển Tâm."

Tôi suy nghĩ cả đêm, ngày hôm sau liền gọi điện cho Uyển Tâm, đồng ý thử một buổi tối xem sao. Cuối tuần này Diệp Tư Viễn cũng không ở đây, tôi quyết định gạt anh, vất vả mấy buổi tối nói không chừng có thể kiếm được đủ khoản học phí còn thiếu của Tiểu Dạ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Anh Đã Cho Em Cơ Hội

Tôi trang điểm đậm, buộc tóc đuôi ngựa lên thật cao, mặc váy ngắn bán bia hai màu trắng xanh đan xen, mang giày cao gót, hít sâu liền đi vào đại sảnh Olive huyên náo lại lấp lánh ánh sáng. Tôi có chút khẩn trương, bởi vì chính mình đã gần một năm không tới loại địa phương này, không làm công việc như vậy.

Tôi vốn cho là bán bia ở quán bar không có gì khác với làm khuyến mãi ở siêu thị, không phải là mặt mang nụ cười giới thiệu sản phẩm, sau đó cố gắng đẩy mạnh tiêu thụ hàng hóa thôi sao, nhưng sau khi thật sự nhận làm mới phát hiện khác nhau rất lớn. Khách ở quán bar đều mang theo vài phần mùi rượu, ánh mắt nhìn tôi không tránh khỏi mập mờ, có vài người còn có thể mượn rượu mạnh mẽ ôm vai của tôi, huýt gió với tôi, thậm chí động tay động chân ở trên người tôi. Mặc dù Uyển Tâm đã nói với tôi, ở nơi này không ai dám đụng đến tôi, nhưng tôi không thể hiểu rõ "Động" của chị ấy là có ý gì. Ngắn ngủn trong vòng hai tiếng đồng hồ, tôi đã bị ăn đậu hũ rất nhiều lần. Mặc dù tình trạng tiêu thụ của tôi cũng không tệ lắm, thế nhưng khuôn mặt ghê tởm của vài tên đàn ông và bàn tay heo liên tục quấy rối sắp làm tôi hỏng mất.

Thừa dịp Uyển Tâm vừa nhảy xong một bản, tôi vội vàng chạy đến bên cạnh chị, nói với chị rằng tôi không làm được loại công việc này. Tối nay làm xong liền tính sổ, chị ôm lấy tôi, nói: "Không phải trước kia khiêu vũ cũng như vậy ư? Không phải khi đó em cũng làm được à?"

"Trước kia là trước kia, hiện tại trong đầu em đều là Diệp Tư Viễn. Em từng đồng ý với anh ấy phải chăm sóc mình thật tốt, nhưng bây giờ. . . . . ."

https://thuviensach.vn

"Được rồi, không có chuyện gì. Một lát chị và em nói với chủ quản một tiếng là được."

Tôi kiên định, chuẩn bị làm xong hai tiếng cuối cùng liền trở về nhà, không ngờ đúng lúc này tôi lại gặp phải một người quen.

"Trần Kết! Sao em lại ở chỗ này?" Đường Duệ uống đến say khướt, ôm một cô gái đi ra từ trong sàn nhảy.

Tôi nhìn anh ta một chút, gượng ép cười cười: "Đi làm thôi, anh từ từ chơi, tôi sang bên kia có chút việc ." Nói xong nhấc chân muốn đi.

"Ai ai! Đừng đi!" Anh ta kéo cánh tay của tôi lại, nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi, cười nói, "Ôi! Bán bia ư? Thế nào? Em náo loạn chia tay với người bạn trai kia rồi hả?"

Tôi hất tay của anh ta ra, lạnh lùng nói: "Đừng đụng vào tôi!"

"Trần Kết ~ sao em lại ác thanh ác khí với anh thế?" Đường Duệ híp mắt cười với tôi, trên mặt là một mảnh ửng hồng, anh ta lại kéo cánh tay của tôi nói, "Đến đây, công ty của anh tới rất nhiều người, anh giúp em giới thiệu một chút về bia của em được không?"

"Không cần, cám ơn! Bên kia tôi còn có khách hàng." Tôi vẫn muốn đi, thế nhưng anh ta lại không buông tay, cứng rắn lôi tôi đến chỗ ngồi của anh ta.

"Anh làm gì đấy! Buông tay!" Tôi dùng sức giãy giụa, Đường Duệ lại tiến tới bên tai tôi, nhỏ giọng nói: "Trần Kết, nếu anh nhớ không lầm, trường học biết em đi làm ở đây sẽ xử phạt em đó."

Tôi sợ ngây người, cảm thấy da đầu tê dại, liều mạng tránh thoát, nhìn anh ta chằm chằm hỏi: "Anh muốn như thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Anh không muốn như thế nào. Đến, tới đây giới thiệu bia của em cho chúng tôi."

Tôi ở trong lòng thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà anh ta một vạn lần, vô cùng không tình nguyện dời bước đi theo anh ta.

Đường Duệ đã là năm thứ tư đại học, đã sớm bắt đầu thực tập. Lần này là cùng một đám đồng nghiệp ra ngoài chơi, anh ta rất thân thiện giới thiệu tôi cho các đồng nghiệp của anh ta, chỉ vào người của tôi nói: "Trần Kết, học muội của tôi, như thế nào? Tương đối xinh đẹp đi!"

"Mỹ nữ, em bán bia gì vậy?" Một người mập mạp lung lay đi tới bên cạnh tôi, còn vừa hỏi vừa sờ soạng mặt tôi một cái.

"Liên quan gì anh!" Tôi đẩy tay của hắn ra, tên béo này lại không bỏ qua, lập tức nắm lấy cằm của tôi: "Ui! Tính tình cô nhóc này thật là nóng nảy."

Tôi dùng sức tránh thoát, lui ra hai bước, thở hổn hển nhìn đám đàn ông rõ ràng đã say rồi này, tôi cau mày nói với Đường Duệ: "Đường Duệ, anh là học trưởng của tôi, lại có ý làm khó tôi sao?"

"Học trưởng? Làm khó?" Đường Duệ cúi đầu cười, miệng tiến tới bên tai tôi, nhẹ nói, "Tại sao anh lại làm khó dễ em đây? Trần Kết, anh cưng chiều em còn không kịp đấy."

Hiển nhiên anh ta cũng uống hơn nhiều, tôi chỉ muốn lập tức rời đi. Thôi thôi, cố gắng làm việc trước đó coi như tôi đang học Lôi Phong làm chuyện tốt đi. Một phân tiền tôi cũng không cần, cũng không muốn ở lại chỗ này một giây đồng hồ nào nữa. Tôi nói: "Các người từ từ chơi, muốn uống cái gì tôi kêu em gái nhỏ mang tới cho các người, tôi tan việc."

Đang muốn đi, đột nhiên tôi bị giam vào trong một lồng ngực, giọng nói Đường Duệ thổi nhẹ ở bên tai tôi: "Trần Kết, em không sợ tôi gọi điện thoại cho giáo viên của em ư?"

https://thuviensach.vn

Tôi bị chọc tức, vừa giãy vừa giơ tay lên muốn bạt tai anh ta, cổ tay lại bị anh ta bắt được, tôi hô to: "Con mẹ nó! Đường Duệ - tên khốn kiếp này rốt cuộc muốn cái gì?" Các đồng nghiệp của anh ta ở bên cạnh cười ha ha, nhìn chúng tôi như xem kịch vui.

Đường Duệ chỉ cười hì hì nhìn tôi, mắt liếc ngực trái của tôi, chỗ có logo một nhãn hiệu, anh ta nấc rượu hỏi: "Bia Budweiser, có ưu đãi gì không?"

Tôi rút tay về, sửa sang quần áo của mình, bình tĩnh trả lời anh ta: "Mua sáu chai, tặng hai chai, mua mười tám chai, tặng tám chai, cứ thế mà suy ra, có thể gởi lại."

"A. . . . . Vậy chúng ta liền mua ba mươi sáu chai trước." Anh ta lại tiến mặt tới trước mặt của tôi, trong miệng thở ra mùi rượu làm tôi khó chịu, tôi chán ghét quay mặt đi.

"Được, tôi đi lấy cho các người."

"Đợi đã nào...! Lời của anh còn chưa nói hết đâu." Đường Duệ ngăn ở trước mặt tôi, giang hai cánh tay, cực kỳ giống con nhà giàu ở đầu đường đùa giỡn cô gái nhỏ trong phim. Các đồng nghiệp của anh ta càng vui vẻ hơn, có người còn vỗ tay.

Tôi đề phòng trừng mắt nhìn anh ta.

Anh ta cười một tiếng, cầm lấy hai chai bia trên bàn, đưa một chai nói với tôi: "Trần Kết, dầu gì chúng ta cũng biết nhau, anh sắp phải tốt nghiệp rồi, đoán chừng tương lai mọi người cũng không gặp được nhau, chuyện xưa của em và Diệp Tư Viễn ở trong trường học cũng rất oanh động, anh thật sự là rất bội phục em. Hôm nay dùng chai bia này xóa bỏ ân oán của chúng ta, như thế nào?"

Tôi nhìn ánh mắt của anh ta, lại liếc tới chai bia trong tay anh ta. Được rồi! Đường Duệ, tôi liền tin anh một lần. Tôi nhận lấy bia, ngửa cổ một cái

https://thuviensach.vn

liền ừng ực ừng ực uống xuống.

Tửu lượng của tôi rất kém, lập tức xử lý một chai bia đối với tôi mà nói thật sự có chút khó khăn. Sau khi đứt quãng uống xong, tôi phát hiện anh ta đã sớm uống hết chai, đang cười nhìn tôi.

"Tôi...tôi, tôi đi lấy bia cho các anh." Tôi để chai xuống, lắc đầu liền đi ra.

Sau khi tôi và một em trai mang bia tới phân chia cho đám bọn họ, đầu của tôi đã choáng váng đến không chịu được. Tôi cảm thấy kỳ quái, mặc dù tửu lượng của mình không tốt, nhưng còn không đến trình độ một chai bia liền gục. Thế nhưng một lát sau, ngay cả bước tôi cũng bước không xong, người và cảnh vật trước mắt lay động lợi hại, trái tim của tôi "thình thịch" nhảy đến kịch liệt khác thường. Tôi đỡ trán, đang muốn đi ra ngoài thì có một người ôm lấy tôi.

Tôi lảo đảo muốn đẩy hắn ra, phát hiện mình đã hoàn toàn không có hơi sức. Tôi cảm thấy không ổn, muốn gọi người hỗ trợ, miệng hơi mở, phát ra âm thanh cũng là mềm mại vô lực, giống như mèo nhỏ kêu.

Tôi bị đặt ngay trên ghế sa lon, cảm giác có người kéo tay của tôi, còn có người sờ lên bắp đùi của tôi, tôi vung tay muốn đuổi bọn họ ra, lại đổi lấy nhiều bàn tay trở ngại hơn.

Đây là loại cảm giác gì, tôi đột nhiên cảm thấy rất hưng phấn, vừa choáng váng lại vừa phấn khích! Tôi vung cánh tay, mở mắt nhìn bốn phía, ngoài ý muốn phát hiện hắn lại đang bên cạnh tôi. Tôi nhìn mặt của hắn, cảm thấy thật là ấm áp. Mắt đen mang ý cười, lúm đồng tiền bên má, không chỗ nào không khiến tôi nhung nhớ thật sâu. Tôi đưa tay xoa gương mặt của hắn, trong miệng cũng hô lên:

"Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, thật tốt quá, anh ở đây . . . . . ."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn dịu dàng nhìn tôi, hắn vươn cánh tay ôm tôi vào trong ngực, ngực của hắn thật ấm áp, là loại cảm giác tôi chưa bao giờ lĩnh hội qua. Tôi gắt gao bám chặt hắn, cảm giác nước mắt đã rơi xuống.

"Tư Viễn. . . . . Tư Viễn. . . . . Tư Viễn. . . . . ." Tôi gọi hắn, hắn bắt được tay của tôi, để cho tôi tựa vào trên bả vai của hắn, đột nhiên tôi cảm thấy trước mắt có ánh sáng chợt lóe làm tôi hoa mắt, thế giới màu sắc sặc sỡ sao trở nên xa lạ như vậy. Tôi nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, phát hiện hắn cười đến rất kỳ quái, tôi chưa bao giờ thấy hắn dùng nét mặt này nhìn tôi, lập tức cảm thấy nghi ngờ.

"Diệp Tư Viễn, đây là thế nào?" Tôi cười ngây dại, một tay cầm lấy tay hắn, một tay vuốt mặt của hắn, "Diệp Tư Viễn, đầu em thật choáng váng, mau dẫn em về nhà đi!"

"Được." Hắn cười đến tà ác, nhẹ nhàng gật đầu với tôi. Tôi rất vui mừng, cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, lại ôm cổ của hắn. Đột nhiên bên cạnh có một trận huyên náo, có người bắt được tay của tôi, kéo tôi rời khỏi lồng ngực của Diệp Tư Viễn.

Tôi hoảng sợ kêu to, duỗi dài cánh tay về phía hắn: "Các người là ai?! Buông tôi ra! Mau buông tôi ra! Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn -----"

Tôi nhìn ngực của hắn cách tôi càng ngày càng xa, mặt của hắn càng ngày càng trở nên mơ hồ, dần dần, mí mắt tôi nặng trĩu. Tôi vẫn la to như cũ, liều mạng giãy giụa, hơi sức trên người từ từ bị rút đi. Rốt cuộc tôi hoàn toàn đánh mất ý thức, mặc cho mình tiến vào trong vực sâu. . . . . .

Tôi bị nước lạnh dội tỉnh.

Lúc mở mắt, đầu tôi đau muốn nứt, nhìn lên vẻ mặt lo lắng của Uyển Tâm, anh thủy thủ, Olive ở trước mặt, tôi cảm thấy rất kỳ quái. Bọn họ nhìn tôi tỉnh lại, bộ dạng giống như là thở phào nhẹ nhõm, Uyển Tâm cầm chặt

https://thuviensach.vn

lấy tay tôi hỏi: "Tiểu Kết, em cảm thấy như thế nào? Có khó chịu chỗ nào không?"

Tôi lắc đầu, từ từ ngồi dậy, hỏi: "Em đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì? Diệp Tư Viễn đâu?"

"Cái gì Diệp Tư Viễn? Em ngốc rồi ư? Em uống say, lôi kéo một người đàn ông khóc lớn đại náo. May nhờ một thủ hạ của anh Tiểu Báo nhìn thấy nói cho chúng tôi, bằng không em bị người bán cũng không biết!" Uyển Tâm cau mày nhìn tôi, "Đến tột cùng em uống bao nhiêu bia? Say thành bộ dáng này, ngủ hơn một tiếng đồng hồ cũng không tỉnh."

Tinh thần của tôi dần dần hôgi phục, nước lạnh lẽo trên đầu, trên mặt nhắc nhở tôi...tôi đang ở Olive, chỉ là. . . . . Uyển Tâm đang nói cái gì? Không có Diệp Tư Viễn, chỉ là do tôi uống say thôi ư?

"Em chỉ uống một chai bia mà thôi. . . . . ." Tôi rất suy yếu, đỡ đầu lắc một cái, "Em cũng không biết xảy ra chuyện gì."

Sắc mặt anh thủy thủ nặng nề, anh và Olive liếc mắt nhìn nhau, nói với tôi: "Tiểu Kết, có thể uống bia bị bỏ thuốc rồi."

"Bỏ thuốc?" Uyển Tâm kinh ngạc hỏi.

"Thêm chút thuốc Ecstasy gì đó, đoán chừng em ấy sinh ra ảo giác, mới có thể nắm người đàn ông kia mà gọi tên bạn trai của em ấy."

Tôi hoàn toàn ngu, lập tức cúi đầu nhìn quần áo của mình, xem ra không khác gì lúc trước. Tôi cực kỳ sợ hãi, một phen cầm tay Uyển Tâm kêu lên: "Em có bị gì không? Có hay không? Có hay không?"

"Hắn là không có." Uyển Tâm ôm tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng của tôi, "Không có việc gì, không có việc gì, em trai đưa bia với em nói chỉ là mới một lúc mà thôi. Khoảng mười mấy, hai mươi phút sau chúng tôi

https://thuviensach.vn

liền tìm được em, đám người kia nhìn giống như là đang quấy rối. Tiểu Kết, yên tâm, không có xảy ra chuyện gì đâu."

Tôi không nhịn được, lớn tiếng khóc. Tôi hận chết mình, tôi đây là đang làm gì! Tôi đã đồng ý với Diệp Tư Viễn sẽ bảo vệ mình thật tốt, nhưng bây giờ thiếu chút nữa để cho mình bị làm bẩn. Nếu như. . . . . tôi không dám nghĩ tiếp, nếu như ở trên người tôi thật sự xảy ra những chuyện không chịu nổi kia, tôi nên đối mặt với Diệp Tư Viễn như thế nào? Tôi sẽ tự tay bóp chết tương lai của hai chúng tôi!!

Uyển Tâm càng không ngừng an ủi tôi, anh thủy thủ trầm mặc đi ra ngoài, Olive lấy cho tôi một ly nước ấm, một cái khăn lông khô và một cái mền lông. Chị ấy giúp tôi lau khô tóc, khoác cái mền lông lên người tôi, nói: "Tiểu Kết, bây giờ đã khuya lắm rồi, em ở đây nghỉ ngơi một chút, trời sáng thủy thủ sẽ tiễn các em trở về."

Tôi khóc đến thở không ra hơi, không biết khóc bao lâu, rốt cuộc ngủ thật say trong ngực Uyển Tâm.

Sau khi trời sáng, anh thủy thủ đưa tôi và Uyển Tâm về nhà. Đến dưới lầu, Uyển Tâm nói muốn đi lên với tôi, tôi nói với chị là không cần. Chị vì tôi mà suốt đêm không ngủ, đã sớm mệt chết rồi. Tôi để cho chị trở về phòng ngủ nghỉ ngơi thật tốt, tự mình lên lầu.

Đi ở trong hành lang, bước chân của tôi nặng nề, lòng vẫn còn sợ hãi, vô cùng ảo não. Lúc này tôi bắt đầu may mắn, Diệp Tư Viễn về nhà ông bà rồi. Tôi nghĩ sau khi về nhà, tôi muốn tắm rửa thật kỹ, rửa đi những hơi thở bẩn thỉu trên người, sau đó quên chuyện không vui xảy ra vào đêm qua, ngủ một giấc thật ngon, chờ Diệp Tư Viễn trở lại. Anh không biết gì hết, tôi vẫn là tôi...chúng tôi vẫn sẽ ân ái ngọt ngào. Nghĩ tới anh, tâm lạnh như băng của tôi liền bắt đầu ấm áp, bước chân cũng không khỏi tăng nhanh.

https://thuviensach.vn

Đi tới lầu sáu, tôi muốn lấy chìa khóa mở cửa, đột nhiên kinh ngạc phát hiện, khóa cửa hư!

Trời ạ!! Nóc nhà lủng còn gặp mưa suốt đêm sao? Chẳng lẽ kẻ gian vào nhà?

Tôi ôm túi ở trước ngực, kéo mạnh cửa ra. Tôi làm tốt chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, ở một giây kế tiếp, thân thể của tôi liền hoàn toàn cứng ngắc.

Diệp Tư Viễn đang ngồi ở trên ghế sa lon phòng khách, quay mặt qua nhìn tôi.

Nhìn thấy tôi, anh lập tức đứng lên, nhanh chóng đi về phía tôi.

Tôi nhìn anh như thấy quỷ, tôi hiểu rõ mình bây giờ là bộ dạng gì, đầu tóc rối bời, trên mặt là lớp trang điểm đậm lem luốc. Trên người tôi mặc quần áo của mình, rõ ràng lại dính mùi bia, thuốc lá, trên chân tôi còn mang một đôi giày cao gót màu xanh dương sáng.

Diệp Tư Viễn đi đến trước mặt của tôi, anh nhìn tôi từ đầu tới chân, lại nhìn từ chân lên đầu, cuối cùng ánh mắt trở lại trên mặt của tôi.

Tôi sững sờ nhìn anh, không dám thở mạnh, qua một lúc lâu mới kéo lên một nụ cười, nói: "Tư Viễn, sao . . . sao anh lại quay về rồi?"

"Em nói đi?" Ánh mắt Diệp Tư Viễn đã trở nên có chút lạnh, anh nhìn ra ngoài cửa, quay người lại nói, "Vào đi, đóng cửa."

"Khóa cửa bị hư à?" Tôi vào nhà, đóng cửa, đá rơi giày cao gót, không nhịn được hỏi anh.

"Anh gọi cho em rất nhiều cuộc điện thoại, em vẫn luôn không nhận." Anh đứng lại, đưa lưng về phía tôi, hai tay áo trống không lặng yên buông

https://thuviensach.vn

xuôi ở bên người, "Gọi cho Vương Giai Phân, cô ấy nói em không ở chung một chỗ với cô ấy. Gọi cho Uyển Tâm, cô ấy cũng không nhận."

Diệp Tư Viễn xoay người lại, thân thể đứng nghiêm, trầm mặt nhìn xuống tôi từ trên cao: "Anh sợ em gặp chuyện không may, đi suốt đêm trở về, nhờ Nhất Phong tới nhìn em trước. Cậu ấy gõ cửa nhưng không có ai trả lời. Anh để Vật Nghiệp và Nhất Phong tìm thợ khóa cạy cửa khóa vào nhà, phát hiện. . . em không ở đây."

"Em. . . . . ." Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng mắt anh.

Sắc mặt Diệp Tư Viễn có một chút tiều tụy, hiển nhiên là cả đêm không ngủ, trên cằm đã có một tầng râu đen, tôi nghe được anh nói tiếp: "Anh báo cảnh sát, nhưng cảnh sát nói em là người trưởng thành, phải mất tích đủ hai mươi bốn giờ mới có thể thụ lý. Anh vẫn ở đây chờ em, Nhất Phong và Khiếu Hải đều ở bên ngoài tìm em. Khiếu Hải đi Olive, không tìm được Uyển Tâm, nhưng cô ấy cũng không có ở phòng ngủ."

Lúc đó chúng tôi ở phòng nghỉ của Olive, nhất định anh thủy thủ giúp chúng tôi che giấu.

Tôi đánh bạo ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, vẻ mặt của anh rất tổn thương, rất tổn thương. Anh đứng không nhúc nhích, cúi đầu nhìn tôi, giọng nói âm trầm khó chịu: "Tiểu Kết, hiện tại em có thể nói cho anh biết tối hôm qua em đã đi nơi nào không?"

"Em. . . . . Em. . . . . Em ở Olive."

"Ở trong đó làm cái gì?"

"Không có làm cái gì, chính là. . . . . chơi đùa một chút, Uyển Tâm nói em ở lại chơi với chị ấy."

https://thuviensach.vn

Anh đến gần tôi một bước, khẽ khom lưng, mặt của anh tiến tới gần mặt của tôi. Anh nhắm mắt lại khẽ ngửi, nói: "Em uống rượu."

"Ừ, uống một chút."

"Tiểu Kết, tại sao em không nói với anh? Tại sao không nhận điện thoại của anh?"

"Em. . . . . ." Tay tôi vội vàng luống cuống lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, vừa nhìn quả nhiên có mấy chục cuộc gọi nhỡ và tin nhắn, "Quán bar quá ồn, em không nghe thấy."

"Trần Kết." Đột nhiên Diệp Tư Viễn nở nụ cười, cười đến rất quỷ dị, anh nói một câu làm tôi không tưởng tượng nổi, "Anh đã cho em cơ hội."

"À?" Một tay tôi nắm túi, một tay nắm điện thoại di động, luống cuống nhìn anh, nụ cười của anh lạnh quá, lạnh giống như từng luồng sương băng, đâm thẳng vào thân thể của tôi, làm toàn thân tôi không cách nào ức chế được run rẩy.

"Tối hôm qua em phải đi Olive bán bia, đúng hay không?" Khóe môi anh tươi cười, ánh mắt sáng quắc bức người.

". . ."

"Hai tiếng trước, Khiếu Hải nói với anh, bảo vệ của Olive có nhìn thấy em, nhưng sau đó cũng không biết em đã đi đâu."

". . ."

"Trần Kết, tại sao em không nói lời nào?"

"Thật xin lỗi." Tôi cúi đầu, chậm rãi ngẩng đầu nhìn anh, "Tư Viễn, thật xin lỗi."

https://thuviensach.vn

"Lần nào em đều chỉ biết nói thật xin lỗi, sau đó em lại nói bảo đảm. Trừ thật xin lỗi và bảo đảm, em còn có thể nói cái gì?" Anh híp mắt nhìn tôi, trong mắt có chế nhạo không che giấu.

Tôi cắn môi nhìn anh, đột nhiên tôi hung hăng ném túi xuống đất, lại ném di động về phía anh "Diệp Tư Viễn! Anh đùa bỡn em chơi rất vui phải không?"

Điện thoại nện lên lồng ngực của anh, lập tức rơi xuống đất, phát ra tiếng vang lớn, pin nắp đều rớt ra ngoài.

"Anh đùa bỡn em?" Anh cúi đầu nhìn di động trên đất, nhún vai, không thể tin trừng to mắt mà nhìn tôi, "Anh đùa bỡn em cái gì?"

"Anh biết rõ em ở Olive, còn muốn tới hỏi em làm cái gì?" Tôi thừa nhận, tôi là thẹn quá thành giận, một đêm uất ức đã ép tôi đến mức sắp đứng lên không được, về đến nhà còn phải đối mặt "Bức cung" trăm phương ngàn kế của anh.

"Anh chỉ là biết em ‘đã từng’ ở Olive, nhưng sau đó thì sao? Sau đó em đi đến nơi nào rồi hả?" Giọng nói của anh cũng lớn lên, "Trần Kết, em thật sự là một người trưởng thành sao? Em có biết anh sẽ lo lắng cho em! Sợ hãi em xảy ra chuyện không!"

"Em có thể tự chăm sóc tốt cho mình!" Tôi cũng quát to lên với anh, "Đúng! Em ở Olive bán bia, vậy thì thế nào? Luật pháp quy định em không thể làm việc sao? Luật pháp quy định em và anh lui tới thì không thể đi Olive sao?"

"Em là đang cưỡng từ đoạt lý! Bây giờ vấn đề không phải em có đi Olive không, vấn đề bây giờ là em lại lừa gạt anh! Gạt anh! Em có biết đây là lần thứ mấy rồi không? Lần thứ mấy rồi không? Hả?"

https://thuviensach.vn

"Không phải em cố ý!!" Tôi rốt cuộc bắt đầu khóc, nước mắt "lã chã" rơi xuống đất. Diệp Tư Viễn ơi Diệp Tư Viễn, anh biết hiện tại tôi cần nhất là cái gì không? Tôi cần anh an ủi, cần anh ôm, tôi không muốn nghe thấy anh la to nói lớn với tôi, không muốn nhìn thấy ánh mắt tràn đầy chất vấn của anh, mặc dù tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua đều là tôi gieo gió gặt bão. Nhưng! Nhưng! Tôi có thể làm thế nào!!

"Vậy em nói cho anh biết lý do! Anh nghe !" Anh trợn tròn mắt nâng phần còn lại của cánh tay đã bị cụt lên, tay áo trống không lung lay một chút, "Em nói đi, không phải em cố ý, vậy thì vì cái gì?"

"Em. . . . . ." Hai mắt tôi đẫm lệ nhìn anh, "Em. . . . . em cũng cần tiền, Diệp Tư Viễn, em cũng cần tiền! Em trai em phải đi học, em cũng cần tiền!"

Anh mở miệng, hồi lâu vẫn không nói nên lời: "Cần tiền? Em cần bao nhiêu tiền?"

"Hai ngàn."

"Hai ngàn?"

"Ừ." Tôi khóc gật đầu.

"Trần Kết." Diệp Tư Viễn lắc đầu, nhìn thẳng đôi mắt của tôi, "Chỉ là hai ngàn mà thôi, em thà đi quán bar bán bia, cũng không nguyện ý nói với anh?"

Giọng nói của anh có chút run rẩy, tôi nói: "Em cho là em có thể tự mình giải quyết, Diệp Tư Viễn! Em biết rõ anh có tiền! Nhưng mà em lại không thích dùng tiền của nhà anh!"

"Anh không cần em thích dùng! Trần Kết! Anh chỉ không hiểu, em thật sự có coi anh là bạn trai của em không? Đến tột cùng em còn có bao nhiêu

https://thuviensach.vn

chuyện gạt anh? Hả?"

"Em gạt anh? Ha ha ha...!" Tôi ngửa mặt cười lạnh, "Diệp Tư Viễn, anh thì sao? Anh còn có bao nhiêu chuyện gạt em?"

"Anh có chuyện gì gạt em ư?"

"Chuyện lúc anh bị thương, anh không nói cho em biết, hại em ở trước mặt Diệp Tư Hòa y như đứa ngốc, anh ta nói gì em đều tin tưởng!" Nghe được tôi nói..., thân thể không trọn vẹn của anh rõ ràng khẽ run lên.

"Đây là hai việc khác nhau!"

"Đối với em mà nói thì đều giống nhau!"

"Đó là chuyện rất lâu trước kia rồi! Hơn nữa. . . . . đây là chuyện nhà anh, em không cần biết." Anh mím môi nghiêng đầu đi.

"Rất tốt, vậy em trai em phải đi học cũng là chuyện nhà em, cho nên Diệp Tư Viễn, anh cũng không cần biết."

Tôi mệt mỏi, tâm tàn ý lạnh, nói xong câu này liền xoay người đi về phòng ngủ, cảm thấy toàn thân mệt lả không còn chút sức lực nào.

Diệp Tư Viễn đi theo sau lưng tôi, anh không có biện pháp kéo tôi, chỉ có thể gọi: "Trần Kết!"

Thân thể tôi đứng lại, nhắm hai mắt, quay đầu nhìn anh: "Diệp Tư Viễn, để cho em tắm rửa một chút, tắm xong, em. . . . . em sẽ đi vào phòng ngủ. Anh yên tâm, không phải em muốn chia tay với anh, chỉ là. . . . . em rất mệt mỏi, em cảm thấy hai chúng ta trước hết vẫn nên bình tĩnh một chút sẽ tốt hơn."

Anh nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, tôi không biết anh sẽ nói gì, giữ lại hoặc là cự tuyệt, tôi đều không biết nên đáp lại như thế nào. Thể xác và tinh thần

https://thuviensach.vn

của tôi đều mệt mỏi, vào giờ phút này chỉ muốn trốn đi ngủ một giấc thật ngon.

Anh nhìn tôi cực kỳ lâu, cuối cùng anh gật đầu một cái, trong miệng phun ra hai chữ:

"Cũng tốt."

Tôi thậm chí nhìn thấy anh nở nụ cười, khóe miệng hơi vểnh lên, nhỏ đến không thể thấy.

Lòng của tôi lập tức ngã vào trong hầm băng, toàn thân lạnh lẽo thấu xương, mãi cho đến khi đứng ở vòi hoa sen, nước mắt của tôi mới không thể ức chế rơi xuống. Tôi liều mạng chà xát thân thể, chà xát đến mức toàn thân đỏ lên, tôi cảm thấy mình thật bẩn, trong lòng lại rất đau. Chạng vạng hôm qua, tôi còn cùng Diệp Tư Viễn ngọt ngào gửi tin nhắn, tôi không hiểu rõ đây là thế nào, mới qua mười mấy tiếng, tại sao chúng tôi phải biến thành như vậy?

Có lẽ chúng tôi thật sự cần thời gian, để suy nghĩ rõ về nhau một chút.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tiểu Kết, Đã Xảy Ra Chuyện!

Trên hành lang vang lên một trận tiếng bước chân vội vàng, cửa phòng ngủ "rầm" một tiếng bị đẩy ra, Vương Giai Phân hốt ha hốt hoảng vọt vào. Tôi đang đứng ở bên bệ rửa tay giặt quần áo, bị cô làm sợ hết hồn, nói: "Thế nào? Như là gặp ma."

Vương Giai Phân chưa tỉnh hồn, cô nhìn tôi chằm chằm, ngực phập phồng: "Tiểu Kết, đã xảy ra chuyện!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Đây là buổi sáng thứ tư, buổi chiều thứ ba tôi đã trở về phòng ngủ.

Vương Giai Phân lôi cánh tay của tôi chạy vội tới trước máy vi tính xách tay của cô, luống cuống tay chân mở máy, tay tôi còn đầy bọt xà phòng, nghi hoặc nhìn cô. Cô nhanh chóng ở trong trình duyệt bấm một website, mở ra cho tôi xem.

Đó là một diễn đàn bát quái nổi tiếng trong nước, cô mở ra trang đầu một topic, chỉ vào nội dung phía trên nói với tôi: "Tiểu Kết, đây là cậu sao? Topic này nóng lên từ hôm qua, còn là nam sinh trong lớp chia sẻ cho tớ xem đấy."

Tôi đã hoàn toàn sợ ngây người, nhìn một loạt ảnh chụp trong topic đó. Sắc mặt hồng đến cổ quái, ánh mắt mê ly, người ở trên ghế sô pha ngã trái ngã phải, không phải tôi thì là ai?

https://thuviensach.vn

Bối cảnh trong hình có chút mờ mờ, nhưng ảnh chụp có ánh đèn flash, mặt của tôi vẫn rõ ràng như cũ. Đầu tôi ở trên bả vai của một người đàn ông, tay còn ôm cổ hắn, cười đến rất quỷ dị. Trên người tôi mặc quần áo của nhân viên tiếp thị bia, váy ngắn bị vén lên rất cao, bắp đùi hoàn toàn lộ ra bên ngoài. Có mấy tấm hình, còn có thể mơ hồ nhìn thấy quần lót màu đen của tôi. Có một tấm hình, tôi thậm chí rúc vào bên cạnh ba người đàn ông, bọn họ ôm chặt tôi...cổ áo của tôi cũng bị kéo xuống, có thể nhìn thấy màu áo ngực của tôi, nhưng nét mặt của tôi lại không có một chút xíu cự tuyệt, ngược lại nhìn dáng vẻ còn rất cao hứng.

Tôi cảm thấy máu toàn thân đều xông lên đỉnh đầu, tiếp đó lại hoàn toàn hạ xuống, trong lúc nhất thời đã quên hô hấp thế nào.

Tôi không thể ức chế phát run lên, ngón tay run rẩy di chuyển con chuột, nhìn từng tấm ảnh hoang đường không chịu nổi, ảnh chụp dâm mỹ đồi trụy, không thể tin được người ở bên trong thật đúng là tôi.

"Đây là xảy ra chuyện gì? Tiểu Kết? Cậu bị chụp những tấm hình này khi nào?" Vương Giai Phân dùng sức lay cánh tay tôi, tôi ngây ngốc nhìn cô, cắn răng nói: "Là Đường Duệ."

"Đường Duệ?" Cô nhìn mấy tấm hình, trên mặt tất cả đàn ông bên cạnh tôi đều bị đánh Mosaic, chỉ có nụ cười của tôi là rõ ràng không lầm.

Sau đó, tôi lại thấy được một đoạn chữ viết miêu tả: Đại học Q, một trong các trường đại học trọng điểm trong nước, cuộc sống chân thật của một nữ sinh năm hai.

Tôi thật sự nên cảm tạ bọn họ, không có viết ra tên và chuyên ngành của tôi, nhưng đây cũng có ích lợi gì đâu? Internet là vạn năng, ngay cả nam sinh ban chúng tôi cũng đã thấy được hình này, tôi tin tưởng chắc chắn topic này không bao lâu nữa sẽ truyền ra toàn trường.

https://thuviensach.vn

Nếu như. . . . . Diệp Tư Viễn thấy được ảnh chụp này, anh sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ nhìn tôi ra sao? Anh nhất định sẽ giận điên lên. Trời ạ! Tôi nên làm thế nào đây? Lòng tôi loạn như ma, không dám nghĩ tiếp. Tôi hít sâu mấy hơi, ép buộc mình tỉnh táo lại, lúc này tôi muốn suy tính không phải những thứ này. Chuyện đã xảy ra, tôi nhất định phải nghĩ biện pháp đi sửa chữa.

Tôi nhanh chóng phóng tới phòng ngủ của Đường Miêu - nữ sinh cùng lớp. Vương Giai Phân đi theo sau lưng tôi, vừa vào cửa, tôi liền phát hiện mấy nữ sinh đang vây quanh máy vi tính xem, còn vừa xem vừa cười. Thấy tôi đi vào, họ giật nảy mình, vội vàng tắt trình duyệt.

Sắc mặt Đường Miêu cổ quái nhìn tôi, khi lớp chúng tôi lên núi liên hoan, tôi rất không cho Đường Duệ mặt mũi, sau đó cô ta vẫn luôn không nói chuyện với tôi. Lúc này mặt đối mặt, tôi phát hiện bên môi cô ta đang đè nén xuống nụ cười hả hê.

Tôi hít sâu, nói với cô ta: "Đường Miêu, xin đưa số điện thoại của Đường Duệ cho tôi, cám ơn."

Tôi gọi điện thoại cho Đường Duệ, hắn hạ thấp giọng, nói đang đi họp.

Tôi nhẫn nhịn không ngừng tức giận rống: "Đường Duệ! Tại sao anh muốn làm như vậy? Tại sao? Sao anh hèn hạ vô sỉ như vậy? Sao anh có thể đối với tôi như vậy? Tôi muốn anh nhanh xóa topic đó đi!"

Lúc này Đường Duệ mới biết tôi gọi nói cái gì, hắn cười nói: "Xin lỗi, hình không phải là tôi chụp, cũng không phải là tôi truyền ra, đều là đồng nghiệp của tôi đang nháo chơi thôi. Được rồi, được rồi, một lát họp xong tôi kêu hắn xóa, chỉ có chút chuyện thôi, sao em phải tức giận như vậy chứ?"

Tôi cực kỳ tức giận, hắn cho tôi uống bia bị bỏ thuốc, chụp hình không chịu nổi của tôi, truyền lên trên web, vào lúc này còn dám nói đây là

https://thuviensach.vn

chuyện nhỏ? Toàn thân tôi phát run, hận không được tức miệng mắng to hắn, bất đắc dĩ hình vẫn còn ở trong tay bọn họ, tôi lại không dám chọc giận hắn, chỉ có thể cầu xin hắn nhanh xóa topic, có thể trong thời gian ngắn nhất tận lực vãn hồi tất cả.

Nhưng tôi đã coi thường lực lượng Internet, đến lúc tối, topic này đã bị phát đến khắp nơi, đám người trên mạng nhiệt liệt thảo luận, rối rít nhắn lại. Tôi nhìn một tin rồi một tin, chỉ cảm thấy không còn hy vọng, sống không bằng chết.

Bạn trên mạng A: Haizz...! Bình thường thôi, nữ sinh đại học bây giờ, phàm là xinh đẹp một chút, người nào không phải như vậy?

Bạn trên mạng B: Đây là sinh viên đại học? Lừa gạt ai đó, nhìn ánh mắt cô ta đi, thật là YD. Tôi thật sự thay ba mẹ của cô ta mà bi ai, sinh một ra một người đê tiện như vậy.

Bạn trên mạng C: Đại học Q? Không phải cho tới nay đại học Q đều thực hành giáo dục đạo đức cao nhất ư? Sao có thể có một đóa hoa tuyệt thế như vậy chứ?

Bạn trên mạng D: Cô gái nhỏ này nhìn thật quá xinh đẹp, nhưng đáng tiếc đáng tiếc, vì ít tiền liền hư hỏng.

Bạn trên mạng E: Ai biết cô ta có phải vì tiền không? Nói không chừng cô ta chính là cần đàn ông! Các người xem cô ta bị nhiều đàn ông ôm như vậy, vui vẻ thành cái dạng gì rồi, ha ha ha ha. . . . . .

Tôi chết lặng tắt trình duyệt đi, lặng lẽ bò lên trên giường, Vương Giai Phân ở phía dưới lo lắng hỏi tôi: "Tiểu Kết, cậu không sao chứ?"

"Không có việc gì." Tôi cố gắng cười với cô, "Trên mạng chỉ có một thời gian thôi, mấy ngày nữa là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Cô không nói chuyện nữa, mà tôi biết, cô rất lo lắng.

Tôi cũng rất lo lắng, từ trước đến giờ nội quy trường học của chúng tôi rất nghiêm khắc, rõ ràng cấm đoán sinh viên đi làm ở những chỗ ăn chơi này. Mà bây giờ tôi lại đụng vào cái sọt lớn như vậy, bôi đen trường học, làm ảnh hưởng danh dự. Tôi thật sự lo lắng giáo viên sẽ tìm tôi nói chuyện, sau đó cho tôi một xử phạt.

Tôi càng lo lắng. . . Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, đây đều là lỗi của tôi, tôi không trách được bất luận kẻ nào, tôi không chỉ làm sai chuyện, còn lừa anh. Tôi hiểu rõ anh nhất định sẽ thấy những tấm hình này, tôi không biết nên giải thích như thế nào với anh.

Diệp Tư Viễn, tôi biết rõ anh sẽ tức giận, tôi hoàn toàn không dám yêu cầu xa vời sự tha thứ của anh. Nếu như bởi vì chuyện này, anh quyết định không bao giờ để ý tới tôi...tôi không còn lời nào để nói. Đây là tôi tự làm tự chịu, tôi có lỗi với tình cảm của chúng tôi. Tôi giẫm lên tin tưởng của anh đối với tôi, mặc kệ vì lý do gì, cuối cùng tôi cũng đã lừa anh. Tôi nguyện ý bỏ ra bất cứ giá nào để chuộc tội, cho dù là cô độc cả đời.

@@@@@@@@@@

Sáng ngày hôm sau, tôi vượt qua trong tâm thần thấp thỏm. Khi đi học, đi trên đường, tôi vẫn luôn cảm thấy có người đang nhìn tôi. Vương Giai Phân nói là tôi quá nhạy cảm, tôi từ chối cho ý kiến. Lúc này tôi đã như chim sợ cành cong, dây cung buộc quá chặt rồi, rất sợ có một chút gió thổi cỏ lay, dây cung mảnh khảnh kia sẽ đứt rời.

Buổi trưa đi căn tin, tôi ngoài ý muốn gặp được Diệp Tư Viễn, anh đang chờ Lưu Nhất Phong mua cơm.

https://thuviensach.vn

Ở bên trong dòng người hối hả, một mình anh đứng bên ngoài, lưng đeo hai balô, thân thể đứng nghiêm, tay áo áo sơ mi trống rỗng rủ xuống bên người, ánh mắt như đuốc nhìn tôi.

Tôi cách đám người nhìn anh, cả trái tim ngày càng chìm xuống. Tôi rất hiểu anh, ánh mắt anh nhìn tôi phức tạp như thế, tôi hiểu rõ anh nhất định đã thấy những tấm hình kia.

Diệp Tư Viễn, anh đang giận tôi đi? Anh rất thất vọng về tôi đúng không? Có phải cảm thấy tôi đã trở nên rất xa lạ?

Chính tôi cũng hận chết mình! Bây giờ tôi cảm giác mình thật bẩn, thật bẩn, còn có tư cách gì trở lại nói "Thật xin lỗi" với anh.

Tôi thấy Diệp Tư Viễn há miệng, hình như muốn nói điều gì, anh bước về phía tôi. Lúc này có một nam sinh bưng khay cơm đi ngang qua bên cạnh anh, không cẩn thận đụng phải anh, thịt kho tàu và canh rau trong khay đổ ra ngoài, dính vào trên áo sơ mi màu nâu nhạt của Diệp Tư Viễn.

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Nam sinh không ngừng áy náy, còn vươn tay lau vết bẩn trên người Diệp Tư Viễn. Diệp Tư Viễn chỉ là lui ra sau hai bước, mím môi lắc đầu một cái, nhẹ nói câu gì đó.

Anh lại xoay đầu nhìn tôi, tôi chỉ cảm thấy ánh mắt chua xót đến khó chịu, nghiêng đầu sang chỗ khác chạy ra ngoài căn tin.

Đừng khóc! Trần Kết! Nhất định đừng khóc!

Buổi tối, tôi mất ngủ.

Rạng sáng mười hai giờ, tôi quỷ thần xui khiến bấm số điện thoại của Diệp Tư Viễn. Tôi không biết anh ở phòng ngủ trong kí túc xá hay ở nhà, ngón tay nắm điện thoại di động, tâm tôi mang theo kinh hoàng nghe âm thanh chờ đợi.

https://thuviensach.vn

Anh nhận điện thoại, nhưng không có lên tiếng, chỉ nói một tiếng "alo" liền không nói gì nữa.

Tôi thật sự muốn nghe anh gọi tôi một tiếng "Tiểu Kết", chỉ cần một tiếng là tốt rồi, tôi sẽ lập tức trở nên kiên cường, sẽ không bị những khó khăn tạm thời này đánh ngã, nhưng anh không nói.

Tôi nghe đầu kia điện thoại là tiếng hít thở của người đàn ông, có chút trầm, có chút đè nén. Nước mắt không nhịn được nữa rơi xuống, tôi che miệng lại im lặng khóc thút thít. Diệp Tư Viễn, thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Tôi làm tổn thương trái tim anh. . . . . .

Anh vẫn luôn không cúp điện thoại, vẫn trầm mặc, thân thể tôi cuộn thành một đoàn khóc đến toàn thân phát run, không ngừng thở gấp, lại chịu đựng không mở miệng. Không biết đã trải qua bao lâu, tôi "cạch" một tiếng cúp điện thoại.

Tôi trợn tròn mắt cho đến trời sáng, cũng không biết sau khi trời sáng, chờ đợi tôi sẽ là cái gì.

Ngày thứ ba, giáo viên Chu nói tôi buổi chiều sau khi tan lớp tới văn phòng.

Rốt cuộc giờ phút này đã tới, tôi ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm, ngồi ở đối diện giáo viên Chu, tôi thấy hình như cô còn khẩn trương hơn tôi.

"Giáo viên Chu, nếu như là bởi vì chuyện topic đó, cô cứ việc nói thẳng, em không sao."

"Trần Kết, cô trước hỏi một chút, rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Em uống say, không biết bọn họ chụp hình."

"Bọn họ là ai?"

https://thuviensach.vn

"Khách hàng, ở chỗ quán bar em bán bia." Tôi ngoan ngoãn trả lời.

"Trần Kết, em nên biết, dựa vào chuyện em ở quán bar kia bán bia, đã có thể ghi nhận cho em một xử phạt."

"Em hiểu rõ, lần này hoàn toàn là em không đúng, nguyện ý tiếp nhận xử phạt của trường học."

"Theo cô được biết, năm thứ nhất đại học, em vẫn còn múa. . . . . ách, múa cột trong quán bar?"

Tôi chợt ngẩng đầu lên nhìn cô, rốt cuộc cắn răng gật đầu nói: "Đúng, múa một năm."

"Em rất thiếu tiền?"

"Có một chút."

"Bây giờ em vẫn còn lui tới với Diệp Tư Viễn ở chuyên nghành nghệ thuật sao?"

Tôi do dự gật đầu, không biết lời của cô là có ý gì.

"Em có biết không, lúc Diệp Tư Viễn nhập học đã lên tin tức, nói hắn thân tàn chí kiên, tàn mà không bỏ. Thật ra thì trường học tuyển hắn cũng rất phiền toái, bố trí phòng ngủ của hắn, bàn ghế phòng học, rất nhiều thứ đều phải suy nghĩ cho một mình hắn, hiệu trưởng thật sự bị hắn cảm động mới ra quyết định này."

Tôi nhìn cô, không nhúc nhích.

"Mà bây giờ, làm bạn gái của hắn, em lại có thể xảy ra chuyện như vậy, em nói trường học phải làm quan hệ xã hội như thế nào đây."

https://thuviensach.vn

"Chuyện lần này không liên quan với Diệp Tư Viễn! Anh ấy không biết gì về chuyện này!" Tôi nóng nảy.

"Mặc kệ hắn có biết chuyện hay không! Trần Kết, em phải biết, chuyện lần này rất nghiêm trọng, em đã bị người thịt. Sớm muộn gì chuyên ngành, lớp học, tên đều sẽ bị người đào lên. Còn có người nhắc tới bạn trai của em, ở trên mạng lại nhấc lên một trận đồn đãi."

"À?" Mấy ngày nay tôi hoàn toàn không dám mở máy vi tính, chuyện phát triển như thế nào đều là nghe Vương Giai Phân nói. Cô ấy cũng không có nói đến tình huống này, đến Diệp Tư Viễn cũng bị dính líu vào rồi ư? Tôi đã tạo nghiệt gì rồi!

"Trần Kết, giáo viên Chu ở chỗ này cho em một dự phòng. Chuyện này, lãnh đạo trường học rất tức giận, em đã xúc phạm nghiêm trọng nội quy trường học, hơn nữa ảnh hưởng xã hội quá kịch liệt, bây giờ trường học còn đang nghiên cứu xử phạt em, em phải chuẩn bị tư tưởng."

"Em nguyện ý tiếp nhận xử phạt." Tôi nhỏ giọng trả lời.

"Xử phạt? Em quá ngây thơ rồi." Giáo viên Chu lắc đầu cười khổ, "Trần Kết, có rất nhiều lãnh đạo cho là nên khai trừ em."

Tôi không biết mình làm sao đi ra khỏi phòng làm việc, đứng ở dưới ánh mặt trời chói chang của tháng năm, tôi lại cảm thấy toàn thân rét run.

Khai trừ?

Nếu như chuyện diễn biến đến bước này, tôi hoàn toàn không biết tiếp theo mình nên làm gì? Nhiều năm cố gắng đọc sách, đến hôm nay lại bị trường học khai trừ?

Tôi ngước nhìn trời cười lạnh, đến tột cùng thế giới này là thế nào? Tôi là gieo gió gặt bão, tôi là tự làm tự chịu, nhưng tôi thật sự không có một

https://thuviensach.vn

đường lui ư? Thật không đáng giá để tha thứ sao?

Bước chân nặng nề đi tới thư viện bên, thể xác và tinh thần của tôi đều mỏi mệt, ngồi trên ghế ở cửa thư viện.

Ngẩng đầu nhìn thư viện, tôi nhớ tới một năm rưỡi trước tôi và Diệp Tư quen biết nhau, chúng tôi cũng coi như không đánh nhau thì không quen biết. Thời điểm đó tóc Diệp Tư Viễn dài hơn bây giờ một chút, khuôn mặt còn hơi trẻ con, trên mặt đều là vẻ ôn hòa xấu hổ. Lúc anh cúi đầu cười yếu ớt, bên má sẽ lộ ra má lúm đồng tiền vẫn làm tôi mê muội, nhưng đã rất lâu rồi, tôi không nhìn thấy nụ cười kia.

Tôi đã từng cảm tạ ông trời ban cho tôi đoạn duyên phận kỳ diệu này, bây giờ, có phải tất cả đều bị tôi tự hủy diệt rồi không?

Trong đầu đang miên mang suy nghĩ, điện thoại di động vang lên, tôi vừa nhìn, là điện thoại của Trần Dạ.

Nó do dự hỏi chuyện chuyển cấp, sau khi nghe xong, tôi nói với nó: "Tiểu Dạ, mấy ngày qua chị suy nghĩ rất nhiều biện pháp, cũng không xoay sở được số tiền kia. Thật xin lỗi, chị không có biện pháp để cho em học trường học ngoại ngữ đó."

Thằng bé trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên lại khóc, đè ép giọng nói: "Các người đều gạt em! Trước còn nói sẽ để em học, ba nói chị sẽ nghĩ biện pháp! Chị lừa em. . . . . ."

Đúng! Tôi lại gạt người! Tôi vuốt cái trán an ủi nó: "Chị đồng ý với ba sẽ nghĩ biện pháp, nhưng thật sự không xoay sở được nhiều tiền như vậy. Tiểu Dạ, em học năm nhất trường trung học công lập gần nhà đi, chất lượng dạy học cũng không tệ, còn có thể học cùng rất nhiều bạn bè ở tiểu học, không phải rất tốt sao?"

https://thuviensach.vn

"Không được! Một chút cũng không tốt! Các người đều gạt em! Em muốn học trường học ngoại ngữ, hu hu hu. . . . . ." Nó lớn tiếng khóc lên, tôi lập tức không bình tĩnh được nữa, lớn tiếng cắt đứt nó:

"Khóc cái gì khóc? Em biết ba và dì Mỹ một tháng kiếm bao nhiêu tiền không? Em biết một năm trong nhà phải chi bao nhiêu tiền sao? Em muốn giày Nike, cặp sách Adidas, chúng ta đều mua cho em...em biết mẹ em mua quần áo bao nhiêu tiền không? Em có biết tiền học phí, phí ăn ở một vạn tư có ý nghĩa gì với chúng ta không? Đó là tiền lương nửa năm của ba! Đây mới là năm nhất của trường trung học thôi, tương lai em còn phải lên cấp ba, thi đại học, áp lực của ba và dì Mỹ rất lớn, em có hiểu không? Trần Dạ, sao em lại không hiểu chuyện như vậy! Điều kiện nhà chúng ta không bằng người ta! Em không thể so mọi thứ với nhà người ta! Em thông minh học giỏi, không cần học năm nhất ở trường trung học ngoại ngữ, tương lai có thể thi vào cao trung trọng điểm, thi đại học trọng điểm! Không phải chị cũng tốt nghiệp ở trường trung học công lập ư? Không phải bây giờ vẫn thi đậu đại học trọng điểm đó sao? Trần Dạ, em đã sắp mười ba tuổi rồi, em nên hiểu chuyện!"

Nói một hơi, tôi phát hiện mình cũng khóc, đồ đần ở trong điện thoại vẫn không lên tiếng, đoán chừng bị tôi mắng ngốc rồi. Tôi lau nước mắt, nói với nó: "Thật xin lỗi, mấy ngày nay chị gặp phải chút chuyện, lại phát giận với em. Tóm lại chuyện em đi học, chị thật sự nghĩ biện pháp rồi, thật sự là không được, tiểu. . . . . ."

"Chị." Đồ đần đột nhiên nói, "Em hiểu, em không học năm nhất ở trung học ngoại ngữ nữa, em sẽ nói với ba. Chị, chị đừng khóc, thật xin lỗi."

Đồ đần, đồ đần ngoan, tôi cúp điện thoại di động, cúi người xuống để đầu nằm trên đùi, càng lớn tiếng mà khóc lên.

Có lẽ người đi ngang qua sẽ cảm thấy tôi là một người điên, nhưng mà tôi lại không quan tâm.

https://thuviensach.vn

Thật biến thành một người điên cũng tốt, tôi sẽ không bao giờ bị những chuyện hư hỏng này phiền não.

Vương nước mắt, ngẩng đầu nhìn ngôi trường này, có lẽ tôi lập tức sẽ không thuộc về nơi này.

Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, thật không nghĩ tới, người rời đi trước lại có thể là tôi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Càng Cách Càng Xa.

Thời điểm đối mặt Uyển Tâm, tôi ủ rũ cúi đầu. Uyển Tâm bày tỏ xin lỗi với tôi , cho rằng xảy ra chuyện như vậy thì chị ấy cũng có trách nhiệm. Tôi hiểu rõ trong lòng chị ấy cũng không dễ chịu gì liền cười nói với chị ấy đây đều là họa do tôi tự mình gây ra, nếu tôi có thể cảnh giác hơn nữa không uống chia bia kia thì chuyện gì cũng sẽ không xảy ra.

Uyển Tâm hỏi tiếp theo tôi định làm như thế nào thì tôi thở dài nói: "Trước hết cứ chờ trường học thông báo đã, mặc cho số phận."

Chị ấy suy nghĩ một chút rồi nói: "Như vậy không được, nếu thật sự đợi thông báo đuổi học của nhà trường thì một chút khả năng cứu vãn cũng không có. Tiểu Kết, em liền nói hết tiền nhân hậu quả cho giáo viên của mình, chị có thể làm chứng cho em mà."

Không phải là tôi không nghĩ tới cái này, thậm chí tôi còn nghĩ tới báo cảnh sát vì trên lý thuyết mà nói thì tôi là người bị hại nhưng. . . . Đường Duệ cũng là học sinh của trường chúng tôi, hình ảnh của tôi đã đủ để làm cho trường học xấu hổ rồi nếu còn lộ chuyện của Đường Duệ ra ngoài thì nhất định lãnh đạo trường học càng thêm nổi đóa, coi như cuối cùng Đường Duệ có bị xử phạt thì tôi cũng không tin mình có thể tránh được, còn có Uyển Tâm cũng không thể tránh khỏi bị xử phạt, nghĩ tới những thứ này tôi liền cảm thấy đây không phải biện pháp tốt để giải quyết vấn đề này.

Tôi nói băn khoăn của mình cho Uyển Tâm nghe, chị ấy có chút tức giận: "Đến nước này rồi mà em vẫn còn lo cho Đường Duệ sao? Hắn ta đã

https://thuviensach.vn

làm mấy chuyện như vậy đối với em thì tại sao lại không nghĩ đến hậu quả!"

Tôi nói: "Ngày mai đã là thứ sáu rồi, ý định của em là buổi sáng lại đi tìm giáo viên thử một chút, em có thể nói những chuyện này cho cô ấy nghe, thật ra như vậy cũng là em đang đặt cược một trận, thậm chí em có thể uy hiếp trường học, nếu như quả thật muốn đuổi học em thì...em…. liền nói hết chuyện của Đường Duệ ra ngoài."

Đây là cách cuối cùng rồi, Uyển Tâm suy tư, gật đầu nói: "Có thể thử xem. Đúng rồi, hôm nay Diệp Tư Hòa có gọi điện thoại cho chị hỏi về chuyện này đấy."

"À?"

"Anh ấy nhìn thấy hình chụp." Uyển Tâm nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, anh ấy nói người nhà của anh ấy cũng đều thấy được."

Tôi bối rối, người nhà Diệp Tư Hòa? Vậy. . . . . còn ba mẹ Diệp Tư Viễn, bọn họ cũng nhìn thấy sao?

Buổi tối lúc ở phòng ngủ, tôi ngoài ý muốn nhận được điện thoại của Diệp Tư Hòa, tôi lạnh nhạt đáp lời anh ta, rốt cuộc anh ta cũng hỏi tôi về chuyện những tấm hình kia.

"Tiểu Kết, nếu như cần anh giúp một tay thì em cứ gọi điện thoại cho anh."

"Anh có thể giúp đỡ được cái gì?" Tôi cảm thấy kỳ quái hỏi.

"Có lẽ anh sẽ nhờ tới một chút quan hệ để giúp em giải quyết những vấn đề này."

https://thuviensach.vn

". . . . . ." Nói thật, tôi cũng có chút động lòng với lời nói của anh ta, ở xã hội này, chuyện gì cũng đều phải nói đến quan hệ, tôi có chút tin tưởng xác thực là anh ta có thể giúp tôi làm một chút chuyện gì đó.

"Thật sự." Anh ta nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Tiểu Kết, chỉ là chuyện lần trước anh đã nói với em.... chỉ cần em giúp một tay...."

Tôi lập tức có chút tức giận. Hàaa...! Đây là anh ta đang uy hiếp trá hình sao? Tôi trả lời anh ta: "Em gọi anh một tiếng anh Tư Hòa là bởi vì anh là anh họ của Diệp Tư Viễn nhưng mà chuyện lần trước anh nói với em, em đã biết được chân tướng rồi, đều là bịa đặt giả dối , mẹ Diệp Tư Viễn chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với anh!"

"Người nào nói cho em biết, Tư Viễn sao?" Anh ta lại cười , "Tiểu Kết, em thật sự là quá ngây thơ rồi, cậu ta nói gì em cũng tin sao? Không trách được em sẽ bị người khác bắt nạt."

"Anh đừng nói hưu nói vượn! Diệp Tư Viễn chưa bao giờ gạt em!"

"Ha ha, xem ra là anh đã uổng phí lòng tốt rồi, chẳng qua anh cũng có trách nhiệm nói cho em biết, những chuyện mà thím Hai đã làm anh đều có nhân chứng, vật chứng. Anh chỉ không muốn làm cho mọi người khó xử, vì có ông nội ở đó nên anh mới không nói rõ ràng mọi chuyện. Nếu như em đã tin tưởng lời nói của Tư Viễn vô điều kiện vậy thì anh cũng không lời nào để nói."

"Rốt cuộc là giữa các người đã xảy ra chuyện gì?" Tôi cảm thấy rất nhức đầu: "Mỗi người đều nói chuyện ấp a ấp úng như vậy, anh cứ mặc kệ em tin tưởng ai, bây giờ em hoàn toàn không có đủ tinh lực để chú ý đến chuyện nhà của các anh! Còn nữa, Diệp Tư Hòa!"

Tôi kêu tên hoàn chỉnh của anh ta: " Chuyện Tư Viễn bị thương không phải ngoài ý muốn, đúng không?"

https://thuviensach.vn

Anh ta lập tức trầm mặc, thật lâu về sau mới trả lời: "Là ngoài ý muốn nhưng mà anh cũng có trách nhiệm. Anh chỉ có thể nói cho em biết như vậy thôi."

Tôi hoàn toàn bị bọn họ làm cho hồ đồ, Diệp Tư Hòa còn nói: "Được rồi, cái gì phải nói thì anh cũng đã nói rồi, Tiểu Kết, nếu như chuyện không ổn thì em cứ gọi điện thoại cho anh, có thể giúp đỡ nhất định anh sẽ giúp, cứ coi như anh là vì Tư Viễn đi. Cậu ấy không xem anh là anh nhưng anh vẫn luôn coi cậu ấy là em trai."

Những lời này anh ta nói vô cùng thành khẩn làm cho tôi không cách nào ác thanh ác khí đối với anh ta được, sau khi nói cảm ơn một tiếng liền cúp điện thoại di động.

Đêm hôm trước, tôi thức suốt đêm không ngủ, chiều nay tôi vẫn không cách nào ngủ được như cũ, sau đó thân thể thật sự không chịu nổi nữa mới dần dần ngủ thiếp đi.

Tôi nằm mơ thấy Diệp Tư Viễn, nằm mơ thấy anh cười ấm áp còn có thân thể khác biệt của anh. Anh đứng ở nơi xa đó, bên cạnh là ống tay áo bị gió thổi bay, tôi đi về phía anh, vươn tay muốn ôm anh nhưng lại phát hiện mặc kệ tôi có cố gắng thế nào đều không thể tới bên cạnh anh còn anh chỉ dùng cặp mắt an tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt đó có một loại cảm xúc mà tôi không thể xác định, sau đó anh xoay người, dần dần đi xa.

Thế giới của tôi bắt đầu sụp đổ, rốt cuộc tôi cũng buông tha, dừng lại bước chân của mình.

Tôi nhớ anh, nhớ đến tột cùng. Tôi ôm vai của mình nằm ở trên giường, trong đầu chỉ toàn lặp lại bóng dáng cao gầy của anh, ánh mắt phức tạp lúc anh xoay người nhìn tôi. Tôi thật sự hy vọng lúc này anh có thể làm bạn với tôi để cho tôi buông xuống tất cả phiền não, nhẹ nhàng dựa vào người anh.

https://thuviensach.vn

Trong giấc mơ tôi tôi nghe được giọng nói của Diệp Tư Viễn, ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt ở trên người anh, tôi nghe được hình như anh đang nói: "Tiểu Kết, phải kiên cường, mặc kệ có xảy ra chuyện gì thì anh đều ở bên cạnh em."

Tôi đột nhiên tỉnh dậy, ở trong căn phòng tối đen trợn mắt ngẩn người, bên cạnh tôi trống không, không có nhiệt độ cơ thể của anh cũng không có tiếng hít thở đều đều thì tôi đã biết chính mình không có tư cách yêu cầu xa vời gì rồi nhưng mà tại sao lòng của tôi lại bi thương đến thế.

Thời gian yên tĩnh như muốn ngừng trôi, thân thể run rẩy của tôi cũng dần dần bình tĩnh lại, tôi thầm nghĩ chính mình không thể tiếp tục sa sút tinh thần như vậy, nhất đinh tôi phải kiên cường lên.

Tất cả những điều này đều là do Diệp Tư Viễn dạy cho tôi, cho dù đã xảy ra chuyển không thể nào cứu vãn, cho dù anh có mất đi hai cánh tay mà vẫn đứng lên từ trong hiện thực tàn khốc thì tôi cũng có thể làm được như vậy. Kết quả tệ nhất đơn giản chỉ là tôi bị đuổi chọc nhưng tôi tin tưởng chính mình có thể chịu đựng được, tôi có một thân thể kiện toàn, tinh thần lạc quan tích cực, cho dù có khả năng sẽ phải đổi lại phương pháp sinh hoạt nhưng những thứ này đều không đáng sợ.

Thứ chân chính đáng sợ nhất chính là tương lai của tôi và Diệp Tư Viễn.

Người nhà anh đã biết được chuyện này thì làm sao còn có thể đồng ý cho anh tiếp tục qua lại với tôi?

Nếu quả thật bị đuổi học thì tôi có tư cách gì để tiếp tục với anh. Anh sắp ra nước ngoài du học, tương lai của anh mặc dù gian khổ nhưng tiền đồ vẫn tốt đẹp như cũ, còn tôi thì sao ?

Trần Kết, Trần Kết, không phải sợ! Không phải sợ!

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn, em sẽ kiên cường, kiên cường giống anh, em sẽ lớn lên, em nguyện ý chịu đựng tất cả kết quả, bất luận nó là tốt hay xấu thì em cũng sẽ bắt đầu một lần nữa, sẽ tiếp tục cố gắng, sau khi anh đi em sẽ ở lại nơi này yên lặng chúc phúc cho anh.

Cho nên Diệp Tư Viễn, anh nhất định phải cố gắng lên, phải hạnh phúc!

Chỉ là. . . . . Diệp Tư Viễn, có lẽ em không thể trở về bên cạnh anh được nữa rồi, nhận rõ sự thật này rốt cuộc tôi cũng bắt đầu khóc thút thít.

Buổi sáng thứ sáu, tôi xin nghỉ không đi học, ở phòng ngủ chuẩn bị đi gặp giáo viên thì lại nhận được điện thoại của Ứng Hạc Minh .

"Trần Kết, có thời gian rãnh không?"

"Chuyện gì?"

"Anh đang ở tại trường học của em. Chuyện của em anh đã nghe Vương Giai phân nói rồi, cũng đã nhìn thấy trên Internet, Vương Giai phân nói em gặp phải chuyện phiền toái, nếu em có thời gian thì hai ta nói chuyện một chút, có lẽ anh có thể giúp đỡ một chút."

Lại một người nói muốn giúp một tay! Mặc dù là Ứng Hạc Minh thì tôi vẫn cảm thấy có chút cảm động nhưng anh ta thì có thể giúp được cái gì đây? Tôi hỏi thẳng anh ta nghi vấn của mình, anh ta nói: "Chú của anh là một giáo sư trong trường của em, cũng có chút quyền hành , chuyện này cũng không thật sự nghiêm trọng, nếu như em đồng ý thì anh có thể nhờ chú giúp đỡ một tay."

Tôi cầm điện thoại di động có chút sững sờ, tự hỏi có lẽ thử tìm anh ta nói chuyện một chút cũng tốt, nói không chừng anh ta thật sự có thể giúp đỡ tôi để cho tôi hữu kinh vô hiểm vượt qua chuyện này.

https://thuviensach.vn

Tôi gặp Ứng Hạc dưới một cây đại thụ bên cạnh nhà ăn trong trường, anh ta nhìn thấy tôi thì sững sờ, nói: "Mấy ngày không thấy làm sao em lại gầy nhiều như vậy? Mắt thâm lợi hại như vậy, buổi tối không ngủ được sao?"

Thật là nói nhảm! Người nào gặp phải chuyện như vậy mà còn có thể ngủ ngon? Tôi cười cười với anh ta, nói: "Tôi không sao."

"Anh đã nhìn thấy mấy tấm hình đó trên Internet, nhìn người ở bên trong có chút giống em nhưng anh thật sự không thể tin được, về sau hỏi Vương Giai phân mới biết là đã xảy ra chuyện như vậy."

"A, đây đều là do tôi không tốt!"

" Đây đều là do tiểu tử Đường Duệ kia làm sao? Chính là cái người lần trước đánh cầu lông cùng với chúng ta?"

"Ừ."

"Tiểu tử này bị sao vậy? Trần Kết, làm sao mà em lại chọc đến hắn? Lần trước anh đã thấy hình như giữa hai người có cái gì đó không đúng."

"Không có gì, đều là chuyện quá khứ rồi." Tôi phất tay một cái: "Hiện tại trước hết nên nghĩ cách nào để cho tôi không bị đuổi học thì hơn."

"Em có nói chuyện của Đường Duệ cho trường học biết không?"

"Không có."

"Tại sao?"

Tôi nói suy nghĩ của mình cho anh ta biết, Ứng Hạc Minh lắc đầu: "Em nghĩ như vậy là không đúng, loại người như thế em càng nhân nhượng hắn thì hắn lại càng không biết trời cao đất rộng là gì , nhất định phải cho hắn biết thế nào là lễ độ mới được."

https://thuviensach.vn

"Ứng Hạc Minh, hiện tại tôi thật sự không muốn quản chuyện của hắn, coi như Đường Duệ bị xử phạt thì tôi cũng không có trái cây ngọt để ăn! Hiện tại tai họa là do ảnh chụp của tôi gây ra, trường học sẽ không quan tâm tới tiền căn hậu quả gì đó bởi vì ảnh hưởng trong xã hội đã không thể thay đổi được nữa."

"Anh biết rồi." Anh ta gật đầu:"Bây giờ anh liền gọi điện thoại cho chú của anh, em chờ anh một lát."

Anh ta đi tới bên cạnh gọi điện thoại, một mình tôi đứng ở dưới cây đại thụ chờ, đúng lúc này tôi nhìn thấy hai người từ phía xa đi tới.

Là một cô gái tóc ngắn và…. Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn cũng nhìn thấy tôi, thân thể của anh có chút hơi cứng ngắc, tầm mắt liền giằng co ở trên người tôi không rời ra.

Tôi nhìn anh một chút lại cô gái bên cạnh anh, vẻ mặt của cô ấy thoải mái, đang cùng Diệp Tư Viễn nói gì đó, trên mặt nở nụ cười. Mỗi tay của cô ấy đều mang theo một cái rương tôi biết trong đó có một cái là bộ dụng cụ vẽ tranh của Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn mặc áo sơ mi dài tay màu đen, quần jean màu đậm, trên lưng mang theo balo. Tôi cảm thấy được hình như anh gầy hơn một chút, áo sơmi màu đen mặc trên người anh có vẻ rộng hơn, gương mặt anh cũng có chút lõm xuống, trong ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi.

Bọn họ đi tới chỗ tôi, bước chân Diệp Tư Viễn càng ngày càng chậm, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm vào tôi... và tôi cũng không có lùi bước, không nhúc nhích nhìn anh.

Cô gái bên cạnh nói với anh mấy câu, anh không có phản ứng, cô gái liền kêu lên: "Học trưởng, học trưởng?" Sau đó cô ấy cũng nghiêng đầu lại nhìn thấy tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi thấy được cô ấy lại gần Diệp Tư Viễn, nhỏ giọng nói gì đó, ánh mắt của Diệp Tư Viễn liền trầm xuống, anh nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Đi thôi, đi phòng vẽ tranh, chúng ta trễ rồi."

Giọng nói của anh tôi có thể nghe được, lúc đó có cảm giác giống như lòng mình là một bể vết thương, máu lẫn vào thịt, từng khối từng khối rớt xuống, đáy lòng bi thương làm tầm mắt của tôi mơ hồ, tôi phải rất cố gắng, rất cố gắng mới nhịn được không cho nước mắt tràn ra.

Diệp Tư Viễn, anh đã không còn muốn để ý em nữa, phải không?

Đang lúc bọn họ đi tới bên cạnh tôi thì cách đó không xa Ứng Hạc Minh đã trở lại, anh ta cất điện thoại nói với tôi: "Tiểu Kết, đi thôi, hiện tại liền đến phòng làm việc của chú anh, chúng ta nên nói rõ ràng một chút."

Giọng của anh ta rất lớn, còn rất vui mừng, tôi thấy được Diệp Tư Viễn lập tức dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn tôi một cái, thậm chí trong ánh mắt còn có chút khổ sở.

Tôi chột dạ dời tầm mắt, gật đầu với Ứng Hạc Minh: "Được, đi thôi, cám ơn anh."

"Không có chuyện gì." Rốt cuộc Ứng Hạc Minh cũng nhìn thấy Diệp Tư Viễn và dĩ nhiên là cũng chú ý đến không khí cổ quái giữa hai chúng tôi, anh ta nhỏ giọng nói: "Bạn trai em kìa, không tới chào hỏi sao?"

"Không cần, chúng ta đi thôi."

Tôi đi theo bên cạnh anh ta, bước về phía tòa nhà dành cho giáo viên nhưng tôi vẫn là không nhịn được mà quay đầu liếc nhìn.

Tôi thấy bóng lưng của anh, hai ống tay áo buông thỏng ở bên người anh, dáng người của anh cao ngất, từng bước kiên định đi về phía trước, thủy chung không có quay đầu lại nhìn.

https://thuviensach.vn

Ngược lại cô gái bên người anh lại quay đầu, lúc đón nhận ánh mắt của tôi liền lập tức quay lại, tôi nhìn thấy cô ấy nói gì đó với Diệp Tư Viễn mà anh chỉ nghiêng đầu lắng nghe sau đó tiếp tục bước về phía trước.

Bước chân của tôi cũng không có ngừng lại, chúng tôi đưa lưng về phía nhau, càng cách càng xa.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Anh Tới Đón Em Về Nhà.

Cuộc nói chuyện với thầy Ứng cũng coi như là thuận lợi, ông đồng ý giúp tôi cầu tình ở chỗ lãnh đạo trường học, nghe ý tứ của Ứng Hạc Minh chính là thầy Ứng vẫn có một sức ảnh hưởng nhất định thì tôi liền cảm thấy lo lắng vơi đi rất nhiều. Hôm sau là ngày Chủ nhật, tôi thật sự hi vọng tất cả chuyện này sẽ được quyết định vào cuối tuần, cho dù muốn tôi chết thì cũng nên sớm hành hình một chút để cho tôi khỏi phải chịu nổi khổ lăng trì này.

Trước khi cùng Ứng Hạc Minh chia tay, tôi lại cảm ơn anh ta một lần nữa, vào thời điểm này, anh ta đồng ý chủ động giúp tôi thật sự làm tôi không ngờ , nghĩ tới trước đó tôi vẫn luôn dùng thái độ ác liệt đối xử với anh ta thì trong lòng không khỏi có chút xấu hổ.

"Em và bạn trai em thế nào rồi?" Ứng Hạc Minh hỏi tôi.

Những chuyện này Vương Giai phân sẽ không nói với anh ta, tôi nhếch miệng cười cười, nói: "Không sao cả, chính là dáng vẻ mà anh đang thấy đó, cãi nhau thôi."

"Bởi vì mấy tấm hình này?" Anh ta nhíu mày.

"Không hoàn toàn là vậy." Tự tôi cũng nghĩ không thông làm sao chúng tôi lại trở thành như vậy.

"Bạn trai em cũng quá nhỏ nhen rồi, đến lúc này anh ta nên tin tưởng em, làm bạn ở bên cạnh em mới phải."

https://thuviensach.vn

"Tôi cùng anh ấy. . . . . Còn có một chút chuyện khác, chỉ là không sao, tôi rất khỏe! Thật sự, tôi không sao ."

Tôi cười rất là miễn cưỡng, ánh mắt của Ứng Hạc Minh mềm xuống, anh ta giơ tay tháo mắt kiếng, nói: "Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, hễ kêu là tới. Tiểu Kết. . . . . ."

Anh ta hạ thấp đầu rồi lại ngẩng đầu nhìn tôi: "Quen biết với em lâu như vậy, anh thật sự cảm thấy em là một cô gái rất tốt , xinh đẹp thông minh lại kiên cường độc lập, càng khó có được chung tình, tuyệt đối không tham lam hư vinh. Lúc trước đối với chuyện lui tới của em và bạn trai, anh thật sự là nhìn không vừa mắt, có lẽ. . . . . Là bởi vì anh đố kị đi. Anh ta là người tàn tật mà lại có thể làm cho em một lòng một dạ đi theo như vậy, lại còn cố gắng bảo vệ cho anh ta thì trong lòng anh thật sự không biết là tư vị gì nhưng mà bây giờ anh cũng đã hiểu rõ, chuyện tình cảm vốn là không nói lý lẽ được."

Tôi rất kinh ngạc, Ứng Hạc Minh vậy mà lại nói những lời này với tôi, mấy tháng qua tôi vẫn luôn giữ thái độ lạnh nhạt với anh ta thế nhưng anh ta lại ra vẻ như không xảy ra chuyện gì, vẫn rất chăm sóc tôi, dần dần tôi cũng vậy, cũng có thể tâm bình khí hòa cùng anh ta nói mấy câu.

"Ứng Hạc Minh, lần này thật cám ơn anh, chẳng qua chuyện tôi cùng bạn trai , hiện tại tôi vẫn chưa thể nói rõ với anh được."

"Tiểu Kết, anh muốn nói là xảy ra chuyện như vậy, anh hiểu rất rõ rằng em cũng không muốn , nếu như bạn trai em bởi vì chuyện này mà muốn chia tay với em thì anh cảm thấy anh ta không đáng giá để em ỷ lại, thật sự."

". . . "

"Coi như hai người có nói chuyện không thành thì em cũng đừng đau lòng, anh Hạc vẫn một mực chờ em ở nơi này, biết chưa?" Anh ta cúi đầu

https://thuviensach.vn

nói vào tai tôi, vậy mà tôi lại không né tránh, cũng không cảm thấy khó chịu.

Tôi cười nói: "Thật cám ơn anh, A Hạc."

Tôi cũng không tiếp tục đi tìm giáo viên nữa, buổi chiều Uyển Tâm vội vàng tới tìm tôi nói Diệp Tư Hòa có tìm được một mối quan hệ, có thể giúp tôi giải quyết vấn đề, hỏi tôi có muốn cùng anh ta nói chuyện một chút hay không.

Tôi nhớ tới những lời quỷ quái khi Diệp Tư Hòa nói muốn giúp tôi một tay kia thì có chút đau đầu liền nói chuyện Ứng Hạc Minh tới tìm tôi cho Uyển Tâm nghe, chị ấy thật là cao hứng nói: "Vậy thì thật tốt! Nhưng em cũng nên nói chuyện với Tư Hòa, hai cái bảo hiểm không phải càng tốt hơn sao?

Tôi sững sờ khi nghe chị ấy kêu là "Tư Hòa", tôi giữ chặt tay chị ấy hỏi: "Uyển Tâm, rốt cuộc hiện tại quan hệ giữa chị và Diệp Tư Hòa là gì?"

Uyển Tâm rút tay ra, dời tầm mắt đi không có nhìn tôi.

"Uyển Tâm?"

"Anh ấy nói anh ấy yêu chị." Rốt cuộc Uyển Tâm cũng mở miệng, chị ấy nở nụ cười, vẻ mặt chẳng hề để ý nói: "Tiểu Kết, chị cũng thích anh ấy."

"Chị điên rồi! !" Tôi cực kỳ tức giận nói: "Em đã nói với chị là không được, anh ta có bạn gái rồi! Gọi là Hạ Thư Ý, hai người bọn họ cũng đã tính toán đến chuyện kết hôn rồi!"

"Tư Hòa nói người nhà bạn gái anh ấy giống như không quá đồng ý chuyện của bọn họ, bạn gái của anh ấy cũng một mực đến Thượng Hải không muốn trở về nên anh ấy định chia tay với cô ta."

https://thuviensach.vn

"À?" Tôi tiêu hóa lời của chị ấy...Nhưng liệu lời nói của Diệp Tư Hòa thì có bao nhiêu phần tin cậy được?

"Ai nha! Tiểu Kết, em đừng quản chuyện của chị nữa, chị tự có chừng mực, trước hết em nên lo liệu cho tốt chuyện của mình đi, em và Diệp Tư Viễn định làm như thế nào đây?"

Vừa nhắc tới Diệp Tư Viễn, lòng của tôi lập tức rối loạn, lắc đầu nói: "Em cảm thấy chúng em sắp hết rồi."

"Làm sao biết được? Chuyện mấy tấm hình cũng không phải là lỗi của em! Đều là do tên Đường Duệ khốn kiếp kia giở trò quỷ! Em không định giải thích cho Diệp Tư Viễn sao?"

"Là lỗi của em, em không có cách nào giải thích cho anh ấy cả." Tôi cười tiêu điều lạnh lẽo: "Hơn nữa khẳng định người nhà của anh ấy cũng biết, Uyển Tâm, chị nói em còn có thể làm sao?"

"Em không nói với Diệp Tư Viễn thì làm sao biết là không được?" Uyển Tâm cũng quýnh lên.

Tôi nhớ tới tình cảnh buổi sáng nhìn thấy Diệp Tư Viễn ở trên đường nói: "Anh ấy đã không nghĩ để ý em nữa rồi."

"Làm sao em biết?"

"Uyển Tâm, em hiểu rất rõ anh ấy." Tôi hít mũi một cái, nhịn xuống nước mắt đang muốn chảy ra: "Được rồi, không nói tới anh ấy nữa! Chuyện bây giờ đã có chút chuyển biến, em nên vui mừng mới đúng. Còn chị nữa, chuyện của chị và Diệp Tư Hòa nhất định phải suy nghĩ thật kỹ, nếu chị thật sự muốn cùng với anh ta thì cũng phải chờ đến sau khi anh ta chia tay với bạn gái đã!"

https://thuviensach.vn

"Biết rồi!" Uyển Tâm có chút không nhịn được nói:" Rất nhanh anh ấy sẽ độc thân, chị tin tưởng anh ấy."

Tôi vẫn bày tỏ hoài nghi như cũ, cảm giác mình thật sự vĩ đại, tự thân khó bảo toàn mà còn có tinh lực đi trông nom chuyện của Uyển Tâm, chỉ là. . . . . Uyển Tâm là chị của tôi mà Diệp Tư Hòa lại là anh họ của Diệp Tư Viễn, giữa hai người bọn họ còn có một số chuyện rối rắm không rõ ràng, muốn tôi trơ mắt nhìn Uyển Tâm rơi vào lưới tình không giải thích được này thì tôi thật sự làm không được.

Thứ Bảy, Chủ nhật, tôi vượt qua trong chờ đợi và lo lắng. Uyển Tâm cùng Vương Giai phân thay phiên nhau ở cùng với tôi...tôi biết họ lo lắng tôi sẽ suy nghĩ lung tung, thật ra thì tôi không sao, trải qua chuyện này, tôi phát hiện ra rằng mình kiên cường hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Ứng Hạc Minh đã gọi điện thoại cho tôi, nói cho tôi biết hình như có chút khó khăn nhưng mà chú của anh ta sẽ tiếp tục cố gắng.

Diệp Tư Hòa cũng gọi điện thoại cho tôi, anh ta tìm được một mối quan hệ rất phức tạp, vòng tới vòng lui làm tôi nghe cũng không hiểu, chỉ biết là có liên quan đến Hạ Thư Ý. Anh ta nói lần trước Hạ Thư Ý đã gặp qua tôi, cũng rất yêu thích tôi nên đã đồng ý cố gắng giúp đỡ một chút.

Nghe được cái tên Hạ Thư Ý từ trong miệng của Diệp Tư Hòa nói ra, trong đầu tôi liền hiện lên khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Uyển Tâm , chị ấy đã hoàn toàn rơi vào bẫy rập của tình yêu giống như lúc trước mà tôi đã nhìn thấy.

Tôi thật sự sợ hãi chị ấy sẽ bị tổn thương như tôi bây giờ nhưng nên khuyên cái gì tôi cũng đã làm qua, dù sao tôi vẫn chưa hiểu rõ Diệp Tư Hòa cho lắm, phỏng chừng Uyển Tâm nói cũng không sai, có lẽ anh ta sẽ thật sự chia tay với Hạ Thư Ý sau đó qua lại với Uyển Tâm.

Tôi chỉ có thể nghĩ về chiều hướng tích cực thôi.

https://thuviensach.vn

Giữa tôi và Diệp Tư Viễn vẫn không có bất kì liên lạc nào, một chút cũng không có. Giữa trưa Chủ nhật tôi có gặp Lưu Nhất Phong đang ăn cơm tại căn tin của trường, anh ta chào hỏi với tôi, nói cho tôi biết cuối tuần này Diệp Tư Viễn về nhà ông bà rồi.

“Chắc là làm một số thủ tục để ra nước ngoài thôi." Tôi nói.

"Anh cũng không rõ lắm. Đúng rồi, Trần kết, em và Tư Viễn làm sao vậy?" Lưu Nhất Phong nhìn tôi, ánh mắt sau đôi kính có chút lợi hại: "Trong trường học có rất nhiều lời đồn rằng ảnh chụp kia của em là do bị người ta hãm hại, chuyện này có đúng không?"

"Không hẳn, bản thân em cũng có trách nhiệm."

"Những ngày này tinh thần của Tư Viễn không được tốt, cả ngày cũng không nói một câu, chỉ đi phòng vẽ tranh, anh mua đồ ăn cho cậu ấy thì cậu ấy cũng không ăn hết, chỉ ăn một chút đã nói no rồi. Buổi tối cậu ấy vẫn ngủ ở nhà trọ của hai người như cũ nhưng anh nhận ra cậu ấy ngủ không được ngon giấc bởi vì ngày hôm sau anh nhìn thấy hình như quầng mắt của cậu ấy càng thâm đen nhiều hơn."

Tôi không thốt nên lời.

"Trần kết, Tư Viễn không có dễ giận như vậy đâu, những chuyện này cũng không có gì là ghê gớm lắm, em cũng đừng giận cậu ấy, nhìn bộ dạng này của hai người, ann liền cảm thấy lo lắng giùm đó."

"Lưu Nhất Phong, cám ơn anh, em không có giận dỗi với anh ấy." Tôi thở dài: "Em đang đợi thông báo của trường học, nói không chừng em sẽ bị đuổi học, anh nói đi, em còn có tinh lực đi giận dỗi với anh ấy sao?"

Lưu Nhất Phong ngây người, anh ta cũng không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến vậy, sau khi chào hỏi anh ta xong, tôi liền trở về phòng ngủ.

https://thuviensach.vn

Lại chịu đựng một đêm không ngủ, cuối cùng tôi cũng cảm thấy mọi chuyện đều sẽ được quyết định vào ngày thứ Hai.

Dự cảm của tôi không có sai, giữa trưa giáo viên chủ nhiệm có gọi điện thoại cho tôi bảo tôi tới văn phòng của cô ấy.

Khi tôi đến chỗ này thì ngoài ý muốn phát hiện mấy vị lãnh đạo của trường học đều ở đây, tôi cúi chào bọn họ sau đó bắt đầu chờ bọn họ tuyên án.

Kết quả chính là ...tôi không sao rồi.

Tôi chỉ nhớ là lúc phân xử có một vị nữ giáo sư nói lời thấm thía với tôi: "Chuyện đã trải qua chúng tôi đều biết hết, trong nhà em cũng khó khăn nên mới phải đi làm thêm ở những chỗ đó, về sau nhất định phải chú ý bảo vệ bản thân, không nên tiếp tục tới những chỗ đó nữa. Em là một cô gái trẻ, cực kì dễ bị những phần tử phạm tội để mắt đến. Chuyện lần này trường học không truy cứu nữa, nên làm quan hệ xã hội thì chúng tôi sẽ làm, em chỉ cần nhớ rõ là phải học tập cho tốt, không cần phải nhận phỏng vấn của giới truyền thông cũng không cần làm gì cả, hiểu không?

Tôi thật sự không thể tin vào lỗ tai của mình, tôi không sao rồi hả? Tôi không sao rồi hả? Tôi không có việc gì rồi sao?

Tôi khóc lên, vừa cười vừa lau nước mắt, cảm ơn Ứng Hạc Minh, cảm ơn Diệp Tư Hòa, cảm ơn thầy Ứng, cảm ơn Hạ Thư Ý, tôi cảm giác giống như xui xẻo đã rời bỏ tôi, vận may lại đến dẫn tôi thoát ra khỏi phiền não khốn khổ.

Tôi nghĩ đến một tuần lễ chịu đựng tất cả mọi chuyện, bây giờ đột nhiên có loại cảm giác rẽ mây thấy mặt trời rực rỡ! Thời tiết thật là tốt, ánh nắng tháng Năm tuy mãnh liệt, nhiệt độ không khí tuy nóng bức nhưng toàn bộ hoa cỏ cây cối trong trường học dường như đều đang mỉm cười với tôi, tôi

https://thuviensach.vn

vui vẻ đi dạo quanh trường, sực nhớ lại phải báo tin tức tốt này cho Uyển Tâm, Vương Giai Phân, Ứng Hạc Minh và cả.....Diệp Tư Viễn nữa.

Diệp Tư Viễn?

Nghĩ đến tên của anh, lòng tôi liền trầm xuống, mặc dù tôi đã không sao rồi, nhưng tôi và anh cũng không thể quay lại được nữa.

Cúi đầu đi tới dưới lầu phòng ngủ , trong lúc vô tình tôi ngẩng đầu lên, mắt nhất thời liền trừng lớn, tôi không thể tin được đôi mắt của chính mình, có người đang đứng ở dưới lầu phòng ngủ của tôi, là bóng dáng mà tôi quen thuộc nhất, cùng tất cả mọi người không giống nhau, mà lúc này anh cũng đang nhìn tôi.

Tôi nhìn anh, không biết có nên đi qua hay không, không biết có nên mở miệng nói chuyện hay không.

Diệp Tư Viễn nghiêng người đi về phía tôi, anh nở nụ cười, ánh mắt trước sau vẫn ôn hòa như một, mặc dù nhìn anh tiều tụy không chịu nổi nhưng mà trên mặt đã không còn biểu tình lạnh lùng như trước kia.

Tôi không biết nói gì, ngón tay vặn vẹo lưng quần, mắt dõi theo anh, trái tim kịch liệt nhảy lên, tôi thật sự rất khẩn trương, rất hồi hộp.

Đột nhiên Diệp Tư Viễn nở nụ cười, anh gọi tôi: "Tiểu Kết."

"Anh . . . . . Tại sao anh lại ở chỗ này?" Tôi do dự hỏi anh.

Anh đi về phía tôi, đi rất chậm, ống tay áo trống rỗng phất phơ qua lại dưới tán cây, thân thể nhẹ nhàng đong đưa.

Anh nói: "Anh tới đón em về nhà."

"Cái gì?" Tôi ngu người.

https://thuviensach.vn

"Anh nói, Trần Kết, anh tới đón em về nhà." Anh tiếp tục cười: "Em đã bỏ nhà ra đi hơn một tuần lễ rồi mà vẫn không có ý định trở về hả?"

Nước mắt của tôi không khống chế nổi nữa giống như là thuỷ triều chảy xuống, tôi che miệng lại, hai mắt mơ hồ đẫm lệ nhìn anh, anh chạy tới trước mặt của tôi, khom người xuống liền hôn lên đôi mắt của tôi, tôi nghe được giọng nói dịu dàng của anh: "Đứa ngốc, anh đã nói rồi, anh không có cách nào giúp em lau nước mắt vì vậy đừng khóc, ngoan."

Nhưng làm sao tôi có thể nhịn được nước mắt đây! ! Ai tới nói cho tôi biết tâm tình bây giờ của tôi gì không? Áy náy, hoang mang, vui mừng, kinh ngạc như trút được gánh nặng, không thể tin được. .. . .

Đúng ! Đúng vậy! Tôi không thể tin được ! ! Diệp Tư Viễn nói anh muốn đón tôi về nhà!

Tôi khàn giọng hô to: "Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Em sai lầm rồi! Em thật sự sai lầm rồi ! Em . . . . . em cho rằng anh sẽ không cần em nữa!"

"Sẽ không." Anh lại bước gần tới tôi thêm một bước, thân thể dựa thật chặt vào tôi: "Tiểu Kết, anh đã nói qua với em rằng mặc kệ em biến thành hình dáng gì, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh đều chắc chắn muốn em ."

"Ô --" Tôi vươn cánh tay, do dự, chần chờ, rốt cuộc cũng vòng qua thân thể của anh, ôm sát hông anh.

Anh thật gầy nhưng mà thân thể của anh vẫn ấm áp như vậy, trên người của anh còn có mùi hương thoang thoảng vây tôi thật chặt. Tôi vùi hai má vào lồng ngực của anh, khóc rống.

Diệp Tư Viễn hơi khom người, tôi có thể cảm nhận được bả vai của anh chạm lên bả vai tôi, phần cánh tay còn lại cách một lớp áo vuốt ve cánh tay tôi. Anh dùng cằm đụng gương mặt của tôi, thật lâu về sau anh nói: "Tiểu

https://thuviensach.vn

Kết, nhà mà không có em thì không tính là nhà cho nên cùng anh về nhà đi."

"Ừ! Ừ! Diệp Tư Viễn, em với anh về nhà!" Trên mặt của tôi đã tràn đầy nước mắt nhưng tôi vẫn dùng một lực lớn hơn nữa để ôm anh: "Tư Viễn, em nhớ anh, em rất nhớ anh! Em nhớ anh muốn chết! !"

"Đứa ngốc, đừng khóc." Anh nhắm mắt lại dùng cái trán cụng vào trán của tôi, tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh bị đè nén ở trong cổ họng: "Anh cũng nhớ em, Tiểu Kết, nhớ muốn phát điên lên rồi."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Em Thật Muốn Biết Sao?

Khi tin tức Đường Duệ bị đuổi được công bố toàn trường, đã là một tuần lễ sau.

Vương Giai phân lôi kéo tay của tôi, kéo tôi đến trước bảng thông báo chỗ cửa ra vào của căn tin. Chỗ này đã vây quanh không ít bạn học, tôi không có chen vào, chỉ là đứng bên ngoài đám đông duỗi đầu nhìn.

Nội dung trong thông báo không khác tôi nghĩ lắm, trường học cũng không có bám chặt lấy chuyện Đường Duệ chụp hình tôi để viết, mà trọng điểm đặt ở việc hắn cắn thuốc.

Trên thực tế, ai cũng không biết rốt cuộc Đường Duệ có từng cắn thuốc không, nhưng trong thông báo nói chứng cớ xác thật, còn có cái gì bàn giao cho công an chuẩn bị khởi kiện. Tôi nhíu mày lại, không rõ đây là có chuyện gì. Tôi đã không sao, mặc dù ở trong trường học vẫn có người nhìn tôi, chỉ chõ về phía tôi, hoặc là ở sau lưng tôi bàn luận xôn xao, nhưng tôi tin tưởng những thứ này sẽ trôi qua rất nhanh.

Giống như hiện tại, rõ ràng Đường Duệ đã vượt qua tôi, biến thành người nổi tiếng nhất của đại học Q, thành công hấp dẫn ánh mắt đám sinh viên, trở thành đề tài trọng tâm của cuộc thảo luận lúc rãnh rỗi của bọn họ.

Lúc này tôi mới phát hiện ra bầu không khí hơi u ám, nhìn thông báo đuổi học này, tôi cảm thấy khiếp sợ, sâu trong đáy lòng lại mơ hồ cảm thấy rất giải hận. Hai tay của tôi ở bên quần nắm thành quyền, có một loại cảm giác phấn khởi nhanh chóng dâng lên ở trong đầu. Ha ha...! Đường Duệ! Hắn cũng có hôm nay! Rốt cuộc cũng để cho hắn nếm được những cực khổ

https://thuviensach.vn

ở trên người tôi! Mọi người nên vì hành động của mình mà trả giá thật lớn, ác giả ác báo -- tôi rốt cuộc cũng tin những lời này.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, tôi lại bắt đầu có chút bận tâm. Đúng, tôi lo lắng cho Đường Duệ.

Hắn đã là năm thứ tư đại học, cách tốt nghiệp chỉ còn hơn một tháng.

Vốn đến đầu tháng sáu, hắn sẽ phải tiến hành bảo vệ luận án, sau đó sẽ tham gia thi tốt nghiệp, đến tuần cuối của tháng sáu là hắn có thể lấy được bằng học sĩ, tốt nghiệp khoa chính quy. Tương lai hắn có thể thi nghiên cứu, cũng có thể thi nhân viên công vụ, hoặc là trực tiếp dùng bằng tốt nghiệp bắt đầu công việc. Mà bây giờ đây? Cách tốt nghiệp còn có hơn một tháng thì hắn lại bị trường học đuổi! Tôi không thể không nghĩ, rốt cuộc vị đại tiên thần thông quảng đại kia ra tay cứu tôi, nhưng đồng thời lại đẩy Đường Duệ vào địa ngục.

Buổi tối về đến nhà, tôi phát hiện Diệp Tư Viễn dùng máy giặt để giặt quần áo, đang đứng ở chỗ đó dùng chân gắp từng bộ quần áo vào trong thau. Tôi chạy tới, vỗ lưng của anh nói: "Để đó đi, em phơi cho."

Anh cười cười nhìn tôi, chân phải cọ rơi ống quần bên trái, rồi mới mang dép lê ở dưới đất vào.

Đây là ngày thứ tám sau khi tôi ngoan ngoãn đi theo Diệp Tư Viễn về nhà, trong mấy ngày này, hai chúng tôi thẳng thắn trao đổi quan điểm với sự kiện "topic ảnh chụp kia", tôi ôm anh ngồi ở trên ghế sa lon, vừa khóc vừa cười, cuối cùng lần nữa trịnh trọng nói xin lỗi với anh, cầu xin sự tha thứ của anh.

Một phút kia, Diệp Tư Viễn dùng ánh mắt thâm thúy nhìn tôi, thật lâu cũng không có nói chuyện. Tôi thấp thỏm không yên, kéo vạt áo ngủ của anh lắc lư: "Không phải anh không chịu tha thứ cho em chứ?"

https://thuviensach.vn

Anh thở dài, rốt cuộc nở nụ cười, mấp máy môi nói với tôi: "Tiểu Kết, anh sẽ không trách em, anh chỉ hy vọng em có thể đồng ý với anh, sau này mặc kệ xảy ra ra chuyện gì, cũng đừng gạt anh. Anh là bạn trai của em, em gặp phải khó khăn và khổ não, anh nguyện ý cùng nhau chia sẻ giải quyết với em. Anh không hy vọng mình y như đứa ngốc, em rõ ràng đã tâm phiền ý loạn, anh lại không biết gì cả."

"Nhưng. . . Có một số việc nhỏ, anh cũng giúp không được em mà." Tôi quệt mồm trả lời anh.

"Nhưng em có thể nói cho anh biết, anh có thể cùng nhau nghĩ biện pháp với em."Anh tiến tới bên cạnh tôi, thân thể ấm áp chạm vào tôi, "Tựa như lần này, anh chỉ cần mấy ngàn đồng tiền, hoàn toàn có thể nói với anh."

". . ."

"Cũng là bởi vì em cố chấp gạt anh, mới có thể gây nên họa lớn như vậy, nghĩ tới có lẽ em sẽ gặp phải chuyện tồi tệ hơn, mà anh vẫn còn chẳng hay biết gì, anh thật sự là hận thấu bản thân."

"Tư Viễn! Anh đừng đoán mò, đây đều là tại em không tốt!"

"Đúng rồi, Tiểu Kết, em trai của em còn thiếu bao nhiêu tiền?"

"Là sao?"

"Anh còn có chút tiền, em có thể cầm dùng." Anh nhỏ giọng mà nói với tôi, "Mặc dù không nhiều, nhưng vậy cũng đủ rồi."

"Anh lấy tiền ở đâu ra! Hay là mẹ anh đưa cho anh!"

Tôi ép hỏi anh, còn đưa tay đến ngang hông anh nhéo một cái. Diệp Tư Viễn né tránh, lắc đầu nghiêm túc nói với tôi: "Hằng năm anh đều có học bổng, khi tham gia thi đấu hội họa đoạt giải cũng có tiền thưởng, trước kia

https://thuviensach.vn

số tiền thưởng quán quân khi thi bơi lội cũng còn không ít. Những thứ này. . . . . cũng coi như là tiền của anh đi."

Tôi ngây ngẩn cả người, phát hiện mình chưa từng nghĩ tới cái này, vẻ mặt tôi khoa trương nói với anh: "Thì ra là anh còn có kho bạc riêng!"

Anh bị tôi chọc cười, trên mặt hiện lên một tầng đỏ ửng: "Thật ra thì anh có thể sắp xếp không ít tiền, có dùng cũng sẽ không bị mẹ anh phát hiện, cho nên sau này nếu em cần tiền gấp, liền nói với anh."

"Em biết rồi, Tư Viễn." Tôi ôm anh, trong lòng rất cảm động, rất cảm động, băn khoăn gì đó của tôi, Diệp Tư Viễn đều hiểu. Tôi muốn. . . . . Tôi thật sự muốn học mở cửa trái tim của mình ra một chút, càng biểu hiện con người thật của mình ở trước mặt Diệp Tư Viễn.

Sau đó, Diệp Tư Viễn lại hỏi tôi chuyện học phí Trần Dạ. Tôi nói với anh, chuyện này tôi đã quyết định, đạt thành nhận thức chung với ba. Nhà không đủ điều kiện để cho đồ đần học trong trường quý tộc, coi như thằng bé sẽ có chút không nghĩ ra trong thời gian ngắn, thời gian lâu dài nó nhất định sẽ hiểu nổi khổ của chúng ta.

"Anh nghĩ đi, nếu đồ đần thật vào trường học ngoại ngữ này, bên cạnh đều là bạn học có chút tiền, người ta ăn mặc, chơi, nó đều không so được, đồ đần không có gì hết. Nó mới mười ba tuổi thôi, bảo vệ không chắc tư tưởng sẽ thay đổi ngay, đến lúc đó chúng ta không thể giúp nó quay lại được, vậy thì xong đời."

Tôi dựa lên người Diệp Tư Viễn, nói ra suy nghĩ của tôi.

"Em nói có đạo lý, chỉ là cũng không nhất định, nếu như chân người đủ kiên cường, sẽ không dễ dàng như bị hoàn cảnh thay đổi như vậy."

"Vậy em có thể cam đoan với anh! Bạn học đồ đần chính là một người đặc biệt không kiên cường, nó còn rất hay khóc nhè!"

https://thuviensach.vn

"Lúc anh mười ba tuổi cũng luôn hay khóc."

"Ah? Tại sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền hối hận, quả nhiên, bên môi Diệp Tư Viễn gợi lên nụ cười khổ.

Tôi chép chép miệng, không dám lên tiếng, Diệp Tư Viễn dùng đầu chạm vào đầu tôi, cười nói: "Anh không sao, bé trai ở tuổi đó rất nhạy cảm, thân thể sắp trổ mã nên rất nội tâm."

Đột nhiên tôi nhớ tới một chuyện, rất nghiêm túc nói với anh: "Tư Viễn, lần này em có thể không có việc gì, không riêng gì ứng Hạc Minh giúp một chút, có lẽ còn có. . . . . công lao của Diệp Tư Hòa."

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, đầu của anh hơi nghiêng, trong ánh mắt lộ ra một cỗ không xác định, anh lặp lại một lần: "Diệp Tư Hòa?"

"Ừ." Tôi giương mắt nhìn anh, "Anh ta nói, ý là có quan hệ với chuyện mùa hè kia, anh ta nói, anh ta giúp em, là vì anh."

"Vì anh?"

"Tư Viễn. . . . . ." Tôi lấy hết dũng khí nhìn anh, "Anh có thể nói cho em biết, vào lúc anh bị thương, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Mặc kệ anh nói cái gì, em đều sẽ tin ."

"Tiểu Kết, tại sao nói như vậy?"

"Bởi vì. . . . . Diệp Tư Hòa nói, mặc dù anh một mực không xem anh ta là anh họ, nhưng anh ta vẫn luôn xem anh là em trai. Em nghe lời này cảm thấy đặc biệt không thoải mái, giống như quan hệ của anh và anh ta không tốt là lỗi của anh vậy."

"Tiểu Kết." Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm mắt của tôi, "Em thật muốn biết ư?"

https://thuviensach.vn

"Ừ, đúng." Tôi dùng sức gật đầu.

"Nhưng thật ra là một chuyện rất đơn giản, có lẽ nên nói một chút với em."

Lưng Diệp Tư Viễn dựa vào ghế sofa, tôi có chút khẩn trương nhìn anh, anh hít sâu một hơi nhỏ, rốt cuộc mở miệng: "Tụi anh đang đánh cầu lông, Diệp Tư Hòa đánh cầu đến trên tường, anh ta nói anh đi nhặt. Quả cầu cách máy biến thế rất gần, anh leo lên thì chân trơn rơi xuống, sau đó. . . . . chuyện liền xảy ra."

Cái này không khác gì phiên bản tôi đã nghe, tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, chờ đợi anh nói tiếp.

"Sau khi chuyện xảy ra, anh nghe mẹ anh nói với dì nhỏ, anh đã hôn mê, cái gì cũng không biết. Nghe nói. . . . . Diệp Tư Hòa quỳ trên mặt đất, khóc đến sắp đã bất tỉnh, anh ta tát vào mặt mình, ôm chân ông nội anh và ba anh, cầu xin người lớn tha thứ anh ta. Anh ta nói là anh ta không tốt, không có chăm sóc tốt anh, anh ta nói anh ta không biết máy biến thế lợi hại như vậy. Anh ta hại anh, anh ta nguyện ý nhường hai tay của anh ta cho anh."

Giọng nói Diệp Tư Viễn vô cùng tỉnh táo, tỉnh táo đến mức làm cả người tôi sợ hãi. Tôi nói thầm trong lòng: xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Diệp Tư Hòa khẳng định không dễ chịu, lúc đó mới mười lăm tuổi, có phản ứng và hành động này cũng đều bình thường thôi. Rốt cuộc Diệp Tư Viễn đang rối rắm cái gì chứ?

"Sau đó, ngay vào ngay thứ năm anh làm phẫu thuật cắt tay, thím anh tới bệnh viện." Nói đến chỗ này, vẻ mặt Diệp Tư Viễn rốt cuộc nổi lên một chút biến hóa, anh khẽ nhăn mày rậm, trong ánh mắt lộ ra tia khổ sở.

"Bà ấy mới vừa trở về sau chuyến du lịch với bạn bè đến nơi khác, là lần đầu tiên một mình tới bệnh viện nhìn anh." Diệp Tư Viễn đột nhiên cười

https://thuviensach.vn

lạnh, "Tiểu Kết, em có thể đoán được sau khi bà ấy nhìn thấy anh, đã nói gì với mẹ anh không?"

"Nói gì?"

"Bà ấy thấy anh không có cánh tay, lập tức khóc lớn lên. Cảnh tượng kia, anh nhớ vô cùng rõ ràng. Sau đó bà ấy nắm cánh tay mẹ anh nói: ‘Sao em lại để con nít mang theo con nít? Thua thiệt em trước kia còn già dặn nói Diệp Huệ Cầm không có chăm sóc tốt Tần Lý, hại nó tàn tật suốt đời. Bây giờ không phải em cũng như vậy ư? Bình thường em dạy Tư Viễn thế nào? Sao không nói cho nó biết máy biến thế là thứ nguy hiểm! Ngàn vạn lần không thể đến gần, không thể chạm vào!’"

Diệp Tư Viễn đột nhiên ngậm miệng.

"Sau đó thì sao?" Tôi gấp gáp hỏi anh.

Anh chậm rãi mở miệng: "Sau đó? Thím anh nói: ‘Tư Hòa nhà chúng tôi đã sớm biết uy lực vật kia. Một năm trước, trường học nó còn có một đứa trẻ trèo tường đụng máy biến thế, bị cắt mất một cánh tay trái!"

Tôi bối rối, như bị vạn tên xuyên tim.

Diệp Tư Viễn quay đầu nhìn tôi, anh nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Lúc thím nói mấy lời này, vết thương anh rất đau, hoàn toàn không ngủ được. Cho nên mỗi một chữ, mỗi một câu bà ấy nói, anh đều nghe được rành mạch."

". . ."

"Tiểu Kết, em nên hiểu, những chuyện này có ý gì chứ?"

Tôi có thể hiểu, nhưng lại không thể tin được.

https://thuviensach.vn

"Diệp Tư Hòa anh ta, là cố ý." Diệp Tư Viễn nhìn tôi chằm chằm, sâu kín, kết thúc cuộc trò chuyện này.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sweet Heart For¬Ev¬Er

Tôi vừa phơi quần áo, vừa nhớ lại chuyện xảy ra mấy ngày nay, không tự chủ lại nghĩ tới ngày đó nói chuyện với Diệp Tư Viễn. Anh đã nói với tôi -- sự cố vào năm mười một tuổi, Diệp Tư Hòa là cố ý.

Thiếu niên mười lăm tuổi đó cố ý để cho em họ nhỏ nhất của mình leo lên tường, đi nhặt quả cầu lông cách máy biến thế rất gần. Diệp Tư Hòa là đứa lớn nhất trong mấy đứa bé, hắn biết máy biến thế lợi hại, mặc kệ là thông qua kiến thức vật lý hay là trường hợp thực tế, hắn đều biết. Mà thời điểm đó Diệp Tư Viễn thật sự chỉ là một đứa trẻ, có lẽ anh vẫn còn rất sùng bái Diệp Tư Hòa, rất nghe lời của hắn, đối mặt với mệnh lệnh của hắn, Diệp Tư Viễn nho nhỏ không suy nghĩ nhiều, liền nhanh nhẹn bò lên tường.

Tôi nắm chặt quần áo trong tay, trái tim nhanh chóng co rút thành một đoàn. Tôi không thể tưởng tượng được tình huống đó, thân thể nhỏ của Diệp Tư Viễn giống như lá cây rơi từ đầu tường xuống, một dòng điện cường đại thoáng xuyên qua thân thể của anh, ăn mòn thân thể của anh, trong nháy mắt, vận mệnh thay đổi.

Tôi không hiểu rõ động cơ của Diệp Tư Hòa, không nghĩ ra, vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra.

Tôi hận hắn, hận đến chảy máu trong tim, hận đến trong đầu dâng lên ý niệm tà ác -- tôi hận không thể giết chết hắn, rút gân hắn, lột da hắn, tôi muốn chém đứt hai cánh tay của hắn, để cho hắn nếm thử một chút tư vị khổ sở này! Cho hắn biết, mười một năm này, Diệp Tư Viễn đã trải qua như thế nào!

https://thuviensach.vn

Sau buổi tối Diệp Tư Viễn nói lời này với tôi, trong đầu tôi luôn lặp lại tình cảnh tự tôi suy nghĩ ra được, cố gắng thế nào cũng không ngủ được.

Khi đó tôi mới hiểu được, tại sao Diệp Tư Viễn vẫn không nói những chuyện này với tôi. Anh biết, tôi sẽ đau lòng cho anh, khổ sở cho anh, hận cho anh! Anh không muốn làm cho lòng của tôi lại lần nữa trải qua chua xót uất ức mà anh đã trải qua trong mười mấy năm.

Anh thà rằng hi vọng tôi vẫn xem chuyện anh bị thương là ngoài ý muốn, cũng không muốn để cho tôi biết đây có lẽ là người thân của anh cố ý làm. Diệp Tư Viễn cũng đã nói qua, anh không bỏ xuống được; anh còn nói, từ ngày không có tay, anh sẽ rất khó tin tưởng người khác.

Tôi tin tưởng những năm gần đây, anh từng ở trong lòng hỏi thế giới không biết đó một tiếng tại sao, có lẽ sẽ tránh ở đỉnh núi không người khóc đến khàn cả giọng, có lẽ sẽ đón gió vừa chạy vừa hô hào, có lẽ sẽ đứng ở đằng xa lặng lẽ nhìn bạn cùng lứa tuổi vui chơi; có lẽ sẽ giống tôi bây giờ, đêm nào cũng bị cơn ác mộng quấy rầy, nửa đêm đột nhiên thức tỉnh.

Ở bên cạnh anh, chỉ còn lại có hai ống tay áo vĩnh viễn trống không.

Tôi không biết anh đã có được đáp án, nhưng trên thế giới này, có quá nhiều vấn đề hoàn toàn không có đáp án.

Chúng ta nhỏ bé như vậy, đối mặt những chuyện xấu xa, tà ác, bất công, điên đảo thị phi, trắng đen hỗn loạn, mỗi người đều không thể làm gì.

Bên trong cuộc sống không thể làm gì đấy, Diệp Tư Viễn từ từ lớn lên, anh học xong nuốt nước mắt xuống, bắt đầu tích cực sống cuộc sống không giống người bình thường.

Anh là một người thiện lương lại kiên cường, anh giấu nỗi đau này trong lòng, cố gắng cho tôi nhìn thấy ánh nắng mặt trời rực rỡ của anh, đó chính là mặt ưu tú tốt đẹp, không muốn làm cho chút bóng tối vấy bẩn trái tim tôi.

https://thuviensach.vn

Cho đến khi -- tôi bởi vì lời nói Diệp Tư Hòa hoài nghi mẹ Diệp, mới chạm đến dây cung nơi đáy lòng Diệp Tư Viễn.

Quay đầu nhìn trong phòng khách, Diệp Tư Viễn đang ngồi dựa vào ghế sa lon xem ti vi, chân phải của anh đặt ở trên khay trà, ngón chân đang ấn điều khiển ti vi. Trên người anh mặc T-shirt ngắn tay, ống tay áo trống không rũ xuống bên cạnh, bộ dáng kia làm người ta cực kỳ đau lòng.

Cánh tay ngắn không trọn vẹn của Diệp Tư Viễn hết sức rõ ràng, trước kia tôi sẽ không cảm khái như vậy, chỉ là sau khi biết chuyện Diệp Tư Hòa, tôi không cách nào khống chế nghĩ tới một chút chuyện lộn xộn lung tung.

Tôi thậm chí đã có một giấc mộng, mơ thấy tôi ngồi máy thời gian đi tới ngày sinh nhật mười một tuổi của Diệp Tư Viễn. Ở trên mảnh đất trống, tiểu Tư Viễn đang muốn leo lên trên tường, tôi lập tức vọt tới, một phen kéo anh xuống.

"Đừng! Đừng leo! Diệp Tư Viễn! Đừng leo lên!" Tôi lớn tiếng kêu.

"Tiểu Kết, Tiểu Kết! Em làm sao vậy? Tỉnh, Tiểu Kết!"

Tôi mở mắt, cả người mệt lả, phát hiện mình ôm chặt thân thể Diệp Tư Viễn, trước mặt là gương mặt vừa lo lắng vừa kinh ngạc của anh.

"Em lại gặp ác mộng." Anh nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại gần đặt đầu ở vai tôi, "Sớm biết em sẽ như vậy, anh nhất định không nói gì với em."

"Tư Viễn. . . . . ." Tôi thở hổn hển, bàn tay xoa gương mặt của anh, "Em lại thấy giấc mộng kia rồi."

Anh không có trả lời, chỉ là nhẹ nhàng cắn bả vai của tôi, cắn cắn biến thành liếm hôn.

https://thuviensach.vn

"Làm sao đây? Diệp Tư Viễn, em luôn thấy giấc mơ kỳ quái đó." Tôi đã từng nói với anh cảnh mộng của tôi, bởi vì tôi cực kỳ khổ não.

"Không người nào có thể trở lại quá khứ." Rốt cuộc anh mở miệng, giọng nói thật bình tĩnh, "Nếu như luôn nghĩ như vậy, anh sớm điên rồi."

Nhưng tôi không có sự kiên cường đó, tôi vẫn nghĩ, nghĩ không ngừng, nghĩ đến trong lòng chua xót, hô hấp khó khăn.

"Tiểu Kết, nghĩ về phía tốt, nếu như không phải bởi vì bị thương, anh sẽ không quen em." Anh nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa, "Anh cảm thấy, em chính là bảo bối ông trời tặng cho anh, anh cảm kích còn không kịp."

"Vậy em thà không quen được anh." Tôi nói, "Em chỉ hi vọng anh có thể có một thân thể cường tráng khỏe mạnh."

"Hiện tại anh rất khỏe mạnh mà."

Tôi trừng anh, anh rõ ràng biết tôi đang nói gì.

"Khuya lắm rồi, ngủ. Tiểu Kết, đừng suy nghĩ lung tung nữa." Diệp Tư Viễn lật người, hai chân kẹp chăn mỏng đắp lên người tôi, tôi cũng kéo chăn đắp lên cho anh.

Bóng tối quay về trong phòng, chúng tôi gắt gao kề bên nhau. Thật lâu sau, tôi nghe thấy giọng nói trầm thấp của Diệp Tư Viễn: "Thân thể của anh không cách nào thay đổi. Nếu như ngày nào đó em mệt mỏi, nói với anh, anh nhất định sẽ để em đi, tuyệt đối sẽ không trách em."

"Em đi, vậy anh phải làm sao?" Tôi sâu kín hỏi anh.

Anh trầm mặc hồi lâu: "Anh sẽ tiếp tục sống."

Thu hồi suy nghĩ, tôi đã phơi xong quần áo rồi, đi vào phòng khách ngồi lên ghế sa lon bên cạnh Diệp Tư Viễn. Tôi ôm anh thật chặt, nhắm mắt lại

https://thuviensach.vn

không nói một lời.

"Sao vậy?" Anh cảm nhận được sự khác thường của tôi.

"Không có việc gì." Tôi lắc đầu, đột nhiên nhớ tới việc ban ngày, "Diệp Tư Viễn, anh biết không? Đường Duệ bị đuổi rồi."

Anh khẽ cau mày, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, lắc đầu một cái với tôi.

"Em cũng là buổi trưa nhìn bảng thông báo mới biết. Aizz. . . . . em cảm thấy, thật là có chút quá tàn nhẫn."

"Cái gì quá tàn nhẫn?"

"Xử phạt của trường học! Anh không cảm thấy trường học quá tàn nhẫn sao? Đường Duệ cũng là năm thứ tư rồi, mười hai năm đọc sách lúc trước, thật vất vả thi lên đại học, vô kinh vô hiểm học bốn năm, gần đến lúc tốt nghiệp lại bị trường học đuổi. Em nghĩ, không biết ba mẹ hắn biết tin tức này sẽ như thế nào đây? Đổi thành ba em, không hỏng mất là không thể, sau đó đánh gãy chân em."

Diệp Tư Viễn mím môi nhìn tôi, anh lại khẽ lắc đầu một cái, nói: "Hắn đã là một người lớn, lúc hắn làm mấy việc với em thì nên nghĩ đến có lẽ sẽ có hậu quả này."

"Ừ. . . . . Nhưng mà không phải em đã không sao rồi ư? Hơn nữa. . . . . em cũng không nói chuyện Đường Duệ với trường học, thế nhưng em lại cảm thấy ý của lãnh đạo trường học, giống như bọn họ đều biết hết rồi."

Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, anh quay mặt, nói: "Trong trường học cũng có rất nhiều lời đồn đãi, đều nói em bị hãm hại, các thầy cô cũng sẽ không ngồi nhìn mặc kệ, dù sao cũng phải dựa theo lời đồn điều tra một chút."

https://thuviensach.vn

"Có đạo lý. . . . . Chẳng qua em rất tiếc cho hắn." Tôi nói lời thật lòng.

"Không cho hắn ngồi tù, đã là không tệ." Ánh mắt Diệp Tư Viễn thoạt nhìn không quá cao hứng, "Nghĩ đến hắn làm mấy chuyện này với em, anh thật sự hận không được xé nát hắn."

Tôi cười, xoa tóc của anh cười nói: "Hắn đã quá thảm, ngồi tù nữa sẽ không có cách nào sống nữa rồi. Ha ha! Diệp Tư Viễn, nghe giọng điệu của anh, giống như Đường Duệ bị đuổi là kiệt tác của anh."

Anh nghiêng đầu lại nhìn tôi chằm chằm: "Anh không có."

Tôi cười to, "Em biết rõ anh không có, khẩn trương cái gì."

@@@@@@@@@@@@

Lúc Đường Duệ xuất hiện ở trước mặt tôi thì đã là cuối tháng năm.

Hắn mang mũ lưỡi trai và đeo mắt kính, vành nón kéo xuống thật thấp, xung quanh môi là một mảnh râu, cả người nhìn gầy đi trông thấy, tinh thần suy sụp đến mức hoàn toàn không cách nào liên hệ với người vừa liều lĩnh lại tự kỷ kia.

Bên ngoài hành lang của trường học, hắn đứng trước mặt tôi, một lúc lâu sau tôi mới nhận ra là hắn.

"Anh muốn làm gì?" Tôi đề phòng nhìn hắn.

"Trần Kết! Anh muốn nói chuyện với em một chút." Đường Duệ hạ thấp giọng, "Em yên tâm, anh sẽ không làm gì em, em có thể cho anh mười phút không?"

"Chúng ta không có gì để nói." Tôi hoàn toàn có thể đoán được hắn muốn nói gì với tôi, nhưng nhìn dáng vẻ chán nản nhếch nhác của hắn,

https://thuviensach.vn

giọng nói lạnh lùng liền trở nên ấm áp một chút "Đường Duệ, đó là trường học quyết định."

"Không! Không phải vậy!" Đường Duệ có chút kích động, tôi nhìn bộ dáng của hắn như hận không được muốn xông lên, "Trần Kết, anh sai rồi! Chuyện đêm đó, hoàn toàn là anh không đúng! Nhưng mà chúng tôi chỉ là uống nhiều quá nên đùa giỡn thôi, những hình kia cũng không phải là anh chụp, lúc đồng nghiệp anh nói muốn truyền lên mạng, anh cũng không ngờ sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Nếu như có thể nghĩ đến, anh nhất định sẽ ngăn cản! Anh sai rồi, Trần Kết, em tha thứ cho anh đi!"

"Bây giờ anh nói với tôi điều này cũng vô dụng rồi! Đường Duệ, quyết định kia là của trường học, không có quan hệ gì với tôi."

"Không phải vậy! Không phải vậy!" Hắn lập tức lấy mắt kính đang đeo xuống, trong mắt phủ đầy tia máu, "Thật ra trước khi thông báo ra ngoài, anh đã nhận được tin tức, sau đó anh cũng tìm quan hệ muốn đi chuẩn bị một chút. Nhưng người khác phản hồi với anh là bối cảnh người giúp em không bị đuổi rất mạnh, người anh tìm hoàn toàn không đụng được hắn."

"À?" Tôi không hiểu lời của hắn.

"Hình như là người có cấp bậc cục trưởng, họ Trang. Trần Kết, anh thật sự không biết chuyện sẽ huyên náo lớn như vậy. Anh cầu xin em, có thể giúp anh đi cầu tình, để cho anh khôi phục học tịch, cho dù là học lại một năm, thậm chí hai năm cũng không sao! Chỉ cần có thể để cho anh tốt nghiệp!"

Trong đầu tôi suy xét về lời nói của Đường Duệ, người giúp cho tôi là một cục trưởng họ Trang ư? Tôi vẫn cho là Ứng giáo sư chứ, vậy xem ra, đây cũng là Hạ Thư Ý giúp đỡ bảy rẽ tám quẹo rồi.

Nghĩ tới mình thiếu Diệp Tư Hòa một nhân tình lớn, trong lòng tôi liền tích tụ cảm giác khó chịu.

https://thuviensach.vn

"Trần Kết! Trần Kết!" Đường Duệ nhìn tôi đã mất hồn, gấp gáp kêu lên, ánh mắt thảm thương của hắn làm tôi không nhìn nổi, "Trần Kết, em giúp đỡ một chút đi! Anh van cầu em! Ba mẹ của anh còn không biết chuyện của anh, bọn họ vẫn cho là anh còn đang chuẩn bị bảo vệ tốt nghiệp, vẫn đang thực tập ở công ty kia. Ba anh có bệnh cao huyết áp, thân thể mẹ cũng không tốt, anh không thể để cho bọn họ biết chuyện này! Anh đồng ý với em, chỉ cần em chịu giúp một tay, em muốn anh làm cái gì anh cũng nguyện ý. Anh nguyện ý làm trâu làm ngựa cho em, cả đời anh đều xem em là ân nhân! Trần Kết, em giúp anh nói chuyện trước mặt Diệp Tư Viễn!"

"Đợi đã nào...! Diệp Tư Viễn?" Tôi cau mày nhìn hắn, "Chuyện này liên quan gì đến Diệp Tư Viễn?"

"Người anh tìm nói cho anh biết, người cục trưởng giúp em hình như là được một người họ Diệp nhờ vả, không phải Diệp Tư Viễn thì còn có thể là ai."

Tôi thở dài, nói cho hắn biết: "Không phải Diệp Tư Viễn, là một người khác."

Tôi nghĩ nghĩ, nói, "Đường Duệ, tôi giúp anh gọi cuộc điện thoại này, tôi chỉ giúp anh cầu xin một lần, về phần có được hay không, tôi không thể bảo đảm. Bởi vì quan hệ của tôi và người kia cũng không tốt, chuyện lần này tôi cũng không nghĩ tới, nhưng chính xác không phải là ý của tôi."

Nói xong, tôi liền bấm số của Diệp Tư Hòa.

Nghe được giọng nói cười đùa của hắn, trong lòng tôi cực kỳ buồn nôn, giống như bị ngăn một hơi ở cổ họng, không lên được, cũng không xuống được.

Ánh mắt tôi liếc Đường Duệ, trước bày tỏ cảm tạ với Diệp Tư Hòa, sau đó trực tiếp nói rõ tình huống với hắn, hỏi thăm hắn có thể nhờ quan hệ giúp Đường Duệ khôi phục học tịch không?

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa trầm mặc ở trong điện thoại một lúc lâu, nói chuyện này dường như có hơi khó làm, quan hàm của đối phương rất lớn, nói ngược lại chuyện đã giao phó, sẽ thành trò cười.

Tôi hiểu rõ hắn nói có đạo lý, những người có quyền lực, xem thể diện quan trọng hơn sống chết của người không liên quan.

"Như vậy, em đưa số điện thoại của tên đó cho anh, anh đi giúp hắn hỏi một chút, có tin tức anh trực tiếp liên lạc với hắn. Anh cảm thấy em vẫn nên ít tiếp xúc với hắn thì tốt hơn." Nghe lời nói của Diệp Tư Hòa, tôi vừa liếc nhìn Đường Duệ, hắn đang khẩn trương nhìn tôi.

"Được." Tôi tính tắt điện thoại, Diệp Tư Hòa lại nói: "Tiểu Kết, lần này anh giúp em một đại ân, chuyện lần trước nói với em, em có thể cũng giúp anh hay không?"

Hắn còn có mặt mũi nói chuyện này! Tôi dằn lại tính tình trả lời hắn: "Tôi không giúp được anh. Thứ nhất, tôi tin tưởng những chuyện kia đều không phải là cô làm. Thứ hai, Diệp Tư Hòa, chuyện anh đã làm với Diệp Tư Viễn của tôi, trong lòng anh rõ ràng nhất!"

"Trần Kết! Sao em cũng giống như những người đó, đổ chuyện này lên hết trên đầu anh!" Hắn cao giọng, "Đó là một chuyện ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn! Nếu như Tư Viễn không có trượt xuống, nó hoàn toàn có thể nhặt được trái cầu đó, cũng sẽ không có việc gì!"

"Hiện tại tôi không muốn nói chuyện này với anh! Anh 15 tuổi, là một học sinh năm nhất trung học lại để cho anh ấy một đứa bé 11 tuổi đi leo tường, anh cảm thấy thích hợp sao? Tại sao Diệp Tư Hòa anh lại hèn hạ vô sỉ như vậy! Mệt cho anh không biết xấu hổ nói anh là anh trai tốt!" Tôi gào to với hắn.

Đường Duệ thấy tôi cãi nhau trong điện thoại, sắc mặt đã trở nên xám trắng, ánh mắt hoàn toàn tuyệt vọng.

https://thuviensach.vn

"OK, OK, Trần Kết, anh không cãi với em nữa, tóm lại đám người các người đều đứng về phía Diệp Tư Viễn, anh con mẹ nó chính là một tiểu nhân thập ác bất xá, âm hiểm, tinh trùng lên não! Đời này anh liền bồi thường cho nó! Không phải nó ít đi hai cái cánh tay sao! Ông đây đền cho nó! Các người đi tìm bệnh viện nhanh làm phẫu thuật cắt tay anh đi! Ông đây con mẹ nó phiền đủ rồi!"

"Ít nói lời vô nghĩa đi, không cần nói." Tôi cười lạnh về phía điện thoại, "Diệp Tư Hòa, anh làm gì cũng không đền nổi đâu. Cho dù dùng mạng của anh, cũng không đền nổi hai cánh tay của Diệp Tư Viễn!"

Tôi cúp điện thoại, lạnh lùng nhìn Đường Duệ: "Tôi từng nói với anh, quan hệ của tôi và người này không tốt, anh cũng đã nghe được rồi. Sau này tôi sẽ không sẽ liên lạc với hắn, chẳng qua tôi sẽ đưa số điện thoại của anh cho hắn, nếu như hắn có tin tức sẽ trực tiếp thông báo với anh. Sau này anh đừng tới tìm tôi nữa, tìm tôi cũng vô dụng thôi."

"Trần Kết, em có thể đưa số điện thoại của hắn cho anh không! Tự anh cầu xin hắn." Nhìn thấy tôi xoay người muốn đi, Đường Duệ đuổi theo sau lưng tôi nói.

"Không được." Tôi trả lời hắn.

Sau khi đi một đoạn đường, Đường Duệ đã không có ở sau lưng tôi, tôi lấy điện thoại di động ra, gửi số của hắn cho Diệp Tư Hòa, sau đó tôi xóa số của hai người kia.

@@@@@@@@@@@@

Tháng sáu, trước khi đến kỳ thi cuối, Diệp Tư Viễn rốt cuộc hoàn thành tác phẩm cuối kỳ, hơn nữa visa du học của anh cũng đã làm xong. Is¬ti¬tu¬to Marango¬ni khai giảng vào tháng mười, mẹ Diệp hi vọng Diệp Tư Viễn đi qua vào tháng tám, có thể chuẩn bị thích ứng sớm, nhưng Diệp Tư Viễn cự tuyệt, anh nói muốn đến tháng chín mới đi. Tôi hiểu rõ anh là

https://thuviensach.vn

vì tôi, anh không bỏ được tôi...tôi cũng không bỏ được anh. Nếu như có thể, tôi thật sự hi vọng thời gian có thể dừng lại, dừng ở giây phút chúng tôi kề cận bên nhau.

Không cần thi cuối kỳ, không cần được nghỉ hè, không cần khai giảng, tất cả máy bay đều ngừng bay, tất cả phi trường đều đóng cửa, tôi thật sự hi vọng Diệp Tư Viễn có thể ở lại bên cạnh tôi, không đi đâu hết.

Nhưng theo cuộc thi môn cuối cùng kết thúc, nghỉ hè đã đến gần.

Đêm trước khi rời thành phố H, hai chúng tôi sóng vai ngồi ở trên ban công hóng gió đêm trò truyện. Trong tay tôi đang cầm nửa trái dưa hấu, cầm cái muỗng múc cho Diệp Tư Viễn một miếng, rồi tôi một miếng.

"Tiểu Kết, em có thể về nhà trễ mấy ngày không?" Diệp Tư Viễn dùng vẻ mặt cô đơn nhìn tôi, nhỏ giọng nói.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu: "Không được, ba em đã gọi cho em rất nhiều cuộc điện thoại, nói em thi xong liền về nhà."

"À. . . . . ." Anh có chút thất vọng, lại hỏi, "Vậy em có thể trở về sớm một chút không?"

"Em sẽ cố hết sức."

"Tiểu Kết. . . . . ." Cùng với thời gian ly biệt gần tới, anh càng lúc càng giống đứa bé.

Tôi múc một muỗng dưa hấu nhét vào trong miệng anh, anh không lập tức nhai, nước chảy xuống theo khóe miệng. Tôi vội vàng cầm khăn giấy lau cho anh, vừa lau, tôi vừa nói: "Tư Viễn, hai tháng này anh phải chuẩn bị rất nhiều chuyện, nhất định sẽ rất bận, đi ra ngoài du học là chuyện lớn, anh phải vững tâm, cố gắng dụng công học tập, biến thành một nhà thiết kế cực kỳ lợi hại, em sẽ chờ anh trở về nuôi em."

https://thuviensach.vn

"Ừ." Anh dùng giọng nói buồn bực đáp lời tôi, thân thể đột nhiên bắt đầu chuyển động, sống lưng dán thành ghế cọ xát với biên độ nhỏ.

"Sao vậy?" Tôi để dưa hấu xuống hỏi anh.

"Sau lưng giống như bị con muỗi cắn một cái, thật là ngứa." Anh xoay người sang chỗ khác, đưa sống lưng về phía tôi, "Giúp anh nhìn xem."

Tôi vén T shirt của anh lên, vừa nhìn liền thấy một nốt lớn.

"Thật có."

"Tiểu Kết, giúp anh gãi đi."

Tôi dùng móng tay nhỏ của tôi giúp anh gãi lưng, thân thể anh theo động tác của tôi lay động một chút, tay áo ngắn bên cạnh cũng hơi đong đưa. Diệp Tư Viễn cúi đầu, đột nhiên nói: "Sau khi bị thương, chỉ có mẹ anh giúp anh gãi nốt muỗi cắn."

"Hả?"

Anh nhỏ giọng cười: "Trước kia anh vẫn cảm thấy sẽ không có ai tới giúp anh gãi ngứa, anh thà tự mình cọ xát ở trên tường, cũng không muốn người khác hỗ trợ."

"Đồ ngốc."

"Trước kia là mẹ anh, sau này chỉ có em."

Anh xoay người lại, ánh mắt dịu dàng nhìn tôi. Những ngày này, anh luôn dùng ánh mắt như thế nhìn tôi, trong mắt tràn đầy vô biên vô hạn vẻ quyến luyến không thôi, làm tôi tan nát cõi lòng, có suy nghĩ muốn được rơi lệ.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi hôn môi dưới ánh trăng, dịu dàng lại triền miên, trong miệng còn có hương vị trong veo của dưa hấu.

Mấy ngày nay, tôi hủy bỏ tất cả hoạt động, cuộc hẹn. Trừ đi học, chính là bồi ở bên cạnh Diệp Tư Viễn, đến cơm trưa cũng đều ăn chung ở trong phòng ký túc của anh. Chúng tôi giống như là trẻ sinh đôi dính liền 24 giờ với nhau, có anh thì có tôi, có tôi thì có anh, còn dư lại không nhiều thời gian, chúng tôi nắm chặt mỗi giây mỗi phút, hưởng thụ tình yêu ngọt ngào.

Trừ bỏ nghỉ lễ, mỗi đêm tôi và Diệp Tư Viễn đều sẽ SEX, có lúc còn không chỉ một lần. Anh là người đàn ông trẻ tuổi dư thừa thể lực **, lại mang tình cảm thật sâu không thôi đối với tôi. Mà tôi, từ lâu đã trầm mê thân thể của anh, mê luyến thân thể đặc biệt không trọn vẹn này.

Chúng tôi cứ tùy tiện đòi lấy, không hề tiết chế, bao cao su dùng một hộp lại một hộp, mỗi khi chúng tôi mồ hôi đầm đìa dán chặt thân thể với nhau thì trong lòng tôi sẽ dâng lên một cỗ kích động. Thân thể kề sát nhau, làm tôi tin chắc, lòng của chúng tôi cũng liền cùng một chỗ.

Chúng tôi nỉ non bên tai tên của đối phương, gọi không biết bao nhiêu lần, gọi thế nào cũng không chán.

Chúng tôi thăm dò mỗi một tấc da thịt trên người đối phương, dùng rất nhiều phương thức phong phú. Cảm xúc chân thật này làm nhịp tim tôi đập không ngừng. Tôi hiểu rõ, hai năm sau, tiếp xúc như vậy sẽ ít lại càng ít, chúng tôi chỉ có thể thông qua video, điện thoại liên lạc với đối phương.

Nghĩ tới không thể ôm chặt eo Diệp Tư Viễn nữa, không thể dựa vào trên bờ vai của anh, không thể hôn anh, nghĩ tới không thể nhìn mắt đen xinh đẹp, lông mi cong dài của anh ở khoảng cách gần, nghĩ tới không thể lại dùng ngón tay lướt qua lúm đồng tiền bên má của anh, cũng không thể để anh hôn xương quai xanh của tôi, nghe anh vừa hôn vừa nói: "Đây là eo

https://thuviensach.vn

biển Tư Viễn của tôi" . . . . . Tôi thừa nhận, tôi thật sự, thật, thật rất khổ sở!

Vuốt ve phần còn lại của cánh tay bị cụt dưới vai Diệp Tư Viễn, tôi dịu dàng liếm chúng, anh vẫn cúi đầu nhìn, tôi nói: "Em vẫn không biết eo biển Tư Viễn là có ý gì, anh lại không nói cho em, vậy em cũng cho cánh tay nhỏ của anh một cái tên, bọn chúng là. . . . . Sweet heart for¬ev¬er của em, chỉ là của một mình em thôi!"

"Nói bậy bạ gì đó." Diệp Tư Viễn cười, "Sweet heart for¬ev¬er sao?"

"Ngôn ngữ tiếng anh của Tiểu Kết, Sweet heart, trái tim ngọt ngào chính là Tư, for¬ev¬er, vĩnh viễn chính là Viễn."

Tôi lại cúi đầu hôn một cái lên phần còn lại của cánh tay bị cụt bên phải của anh, "Sweet heart for¬ev¬er, bọn chúng là của em."

"Cả người anh đều là của em." Anh nhắm mắt lại hôn lên môi của tôi.

Ừ, Diệp Tư Viễn, không cần hoài nghi, em cũng là anh.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Anh Muốn Tới Chỗ Em.

Tôi không về nhà cùng Uyển Tâm, kể từ khi tôi và Diệp Tư Viễn làm lành thì tôi rất ít khi nhìn thấy Uyển Tâm. Mỗi một lần chạm mặt tôi đều muốn khuyên chị ấy đừng ở chung một chỗ với Diệp Tư Hòa nữa nhưng vừa bắt đầu chị ấy còn có thể cười nói qua loa với tôi về sau thì chị ấy liền mất hứng.

Uyển Tâm nói: " Điều kiện thân thể Diệp Tư Viễn như vậy mà em còn kiên trì muốn cùng cậu ta ở chung một chỗ, chị đều ủng hộ em, vậy tại sao đến chuyện của chị và Tư Hòa thì em lại phản đối phải kịch liệt như vậy?"

Tôi á khẩu không trả lời được.

Một mình tôi ngồi trên giường nằm xe lửa về nhà, Diệp Tư Viễn tiễn tôi đến ga xe lửa, trước khi vào ga, chúng tôi còn hôn môi thật sâu, tôi ôm chặt thân thể của anh, hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của các hành khách khác.

Anh không ngừng dặn dò tôi phải chú ý an toàn trên xe lửa, phải nhớ ăn cơm đúng giờ, đừng tùy tiện nói chuyện với người xa lạ giống như kinh nghiệm anh ngồi xe lửa còn phong phú hơn so với tôi vậy. Di e n da n le q uy d o n. Tôi nhịn không được cười anh thì anh mới không nói nữa, một lát sau lại cúi đầu xuống hôn lên trán tôi, anh khép hờ mắt, lông mi dày che phủ đi tròng mắt dịu dàng có thể hòa tan lòng của tôi, anh nói: "Một mình em ngồi xe lửa, anh rất lo lắng."

Tôi cười, dùng một cái ôm để làm cho anh yên tâm.

https://thuviensach.vn

Dính nhau một hồi lâu rốt cuộc tôi cũng chia tay với anh, xách theo hành lý vào ga, mãi cho đến khi qua cửa kiểm an, tôi quay đầu lại thì phát hiện anh vẫn còn đứng ở đàng kia, vóc dáng thật cao , ống tay áo trống không, an tĩnh nhìn về phía tôi. Bên cạnh anh là hành khách qua lại như con thoi gần như ánh mắt mỗi người ở đây đều nhìn về phía anh tò mò quan sát, Diệp Tư Viễn giống như không để ý, anh chỉ hướng về phía tôi cười, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Tôi vẫy tay với anh, cố gắng nhịn xuống nước mắt đang tràn ra, xoay người đi về phía phòng chờ.

Chia lìa, đoàn tụ, chia lìa, đoàn tụ, đây tất cả quá trình yêu nhau của chúng tôi. Kể từ sau khi cùng Diệp Tư Viễn ở chung một chỗ, trước đó tôi chưa từng ghét nghỉ đông nghỉ hè, khi còn bé đã từng trông chờ đến ngày nghỉ đến vậy nhưng bây giờ nó lại trở thành giông xiềng chia cách chúng tôi.

Tôi còn ghét Italy xa xôi , tôi ghét Milan, ghét sự chênh lệch múi giờ, ghét đại lục Âu Á khác nhau, ghét cả những người ngọai quốc mắt sâu mũi cao ở nơi đó. Tôi nghĩ đến tương lai không lâu nữa mình sẽ phải chia lìa với Diệp Tư Viễn ở sân bay thì chắc chắn so với lần chia lìa này càng thêm đau thương , càng làm cho ruột gan tôi đứt ra từng khúc.

Nhưng tôi càng hiểu rằng người đàn ông của tôi nhất định phải ra đi, thế giới của anh vô cùng lớn, cho dù anh không còn đôi cánh để bay lượn thì cũng không thể ngăn cản tim của anh theo đuổi những thứ mới mẻ, tốt đẹp.

Tôi sẽ chờ đợi, chờ đợi ngày anh học thành tài trở về. Tôi sẽ cầm theo hoa tươi, mỉm cười đứng ở sân bay nghênh đón chuyên gia thiết kế thời trang ưu tú nhất trên thế giới trở lại cố hương.Tôi sẽ ôm Diệp Tư Viễn hết sức lực có thể, sau đó tiếp nhận nụ hôn xa cách đã lâu của anh, nghĩ tới một khắc kia cả người tôi liền cảm thấy mạnh mẽ, lập tức cảm thấy tự tin hơn gấp trăm lần.

https://thuviensach.vn

Khi đoàn tàu chạy được hơn mấy giờ, sắc trời đã trở nên tối đen thì tôi mới ý thức tới một vấn đề khác, sau khi về nhà thì tôi lại phải đối mặt với ba và dì xinh đẹp rồi, nghĩ tới giọng điệu cứng rắn trong điện thoại của ba trước đó, nói muốn tôi vừa thi xong phải lập tức về nhà thì tôi đã hiểu rõ hẳn là ông không muốn tôi tìm lý do để được ở chung với Diệp Tư Viễn nhiều hơn.

Sau khi xuống xe lửa tôi ngoài ý muốn phát hiện ba dẫn theo Tiểu ngu ngốc tới đón tôi.

"Ăm cơm tối chưa?" Ba nhận lấy hành lý của tôi hỏi.

"Ăn rồi, mỳ ăn liền." Tôi nhìn Tiểu ngu ngốc đã cao gần bằng mình, cười nói: "Quả nhiên là thời kì trưởng thành, chắc em đã cao 1m6 rồi hả?"

"Dạ! 1m 61 rồi." Tiểu ngu ngốc vui vẻ kéo tay của tôi: "Chị, em đã nhận được thư thông báo trúng tuyển của trường học rồi !"

Tôi sờ sờ đầu nó, Tiểu ngu ngốc rốt cuộc cũng đã nghĩ thông suốt rồi, thật tốt.

Sau khi về nhà, tôi tắm rửa sạch sẽ, đang ở trong phòng sửa sang lại hành lý thì ba đi vào.

Ông ngồi trên ghế, không nói một lời nhìn tôi, sắc mặt thối chết đi được. Tôi ngồi vào bên mép giường: "Ba, khuya lắm rồi, sao ba còn chưa ngủ?"

Ba thở dài, lấy một điếu thuốc ra đốt lên , sau khi cau mày thở ra một vòng khói rốt cuộc thì ông cũng mở miệng: "Có phải vẫn còn ở chung một chỗ với thằng đó hay không?"

Tôi nhìn ánh mắt của ông, gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Trước đó một khoảng thời gian, có phải con đã xảy ra chuyện gì hay không ?"

"Dạ?"

"Trần Chí Cương nói cho ba biết." Trần Chí Cương là anh họ lớn tôi 6 tuổi.

Tôi không dám nói lời nào.

"Ba đi qua nhà nó, nó cho ba xem máy vi tính." Giọng nói ông rất trầm, tiếp tục hít một hơi thuốc lá rồi nói: "Con không nói với ba vậy thì ba cũng sẽ không gọi điện cho con."

"Ba, bây giờ đã không sao rồi, chuyện trên mạng đều là một hồi rồi thôi, bây giờ đã không ai nhắc đến chuyện này nữa rồi."

". . . " Ông dụi điếu thuốc lá, nặng nề thở dài: "Trần kết, con cũng đã gần 20 rồi. Một mình con đi học ở xa, ba cũng không thể quản con được nhưng mà con tự nhìn lại mình một chút đi, xem mình biến thành cái bộ dạng gì rồi hả? Di e n da n le q uy d o n Tìm một tên tàn phế không có cánh tay làm bạn trai lại còn đi đến mấy chỗ chướng khí mù mịt chơi bời lêu lổng, ba hỏi con, có phải Tô Uyển Tâm dẫn con đi hay không? Ba đã sớm nói không được chơi với nó, nó là loại con gái không đứng đắn, là do con đi theo nó nên biến thành bộ dạng như bây giờ đó!"

"Ba. . . " Mắt của tôi đỏ lên: " Không liên quan đến Uyển Tâm, là con đi bán bia ở nơi đó bị mấy người khách hàng chuốc say."

"Đi làm? Đi làm ở địa phương hỗn độn như vậy, chỗ nào con không đi lại cố tình muốn đi mấy chỗ Ngưu Quỷ Xà Thần này! Trần kết, con hãy thành thật nói cho ba biết, có phải năm ngoái tiền con mua TV cho nhà mình còn cả học phí của Trần Dạ đều là do con kiếm được khi đi làm ở nơi đó hay không? Không phải là bán mình chứ?"

https://thuviensach.vn

"Con không có!" Nước mắt của tôi cũng không nhịn được nữa: "Ba, ba phải biết con là hạng người gì chứ?"

"Ba biết." Ba cau mày nhìn tôi: "Từ nhỏ con đã rất nghe lời hiểu chuyện, ít nhất nhìn qua là như vậy. Trần Kết, mẹ con mất sớm, ba là một người đàn ông lại dẫn theo đứa con gái nhỏ nên thật sự cũng không thể quản quá nhiều chuyện của con nhưng dù sao ba cũng là ba con, tính tình của con ba hiểu rất rõ, có một số việc nhỏ con không muốn nói với ba nhưng mà trong lòng ba cũng đã có tính toán nên ba liền mở một mắt nhắm một mắt cho qua, nhìn thấy con học tập chăm chỉ cũng không đi gây chuyện nên việc con và Tô Uyển Tâm chơi với nhau ba cũng không ngăn cản nhưng còn bây giờ thì sao? Con đã làm ra những chuyện quái quỷ gì vậy hả! Con để cho cái mặt mo này của ba phải giấu đi chỗ nào? Không trách được một đoạn thời gian trước lão Lưu ở lầu dưới còn âm dương quái khí nói với ba: "Lão Trần à, con gái nhà ông thật sự nổi tiếng nha!" Nếu không phải là Trần Chí Cương nói cho ba biết thì ba còn không biết đã xảy ra chuyện gì ! Có phải con muốn mặt mũi của Trần gia mất hết rồi mới nhớ tới phải nói với ba một tiếng hay không? Hả?"

Tôi nhìn ông, nói không ra lời, tôi còn có thể nói cái gì? Ba đã biết chuyện này, phản ứng của ông so với của tưởng tượng tôi đã hòa hoãn hơi nhiều lắm, vốn tôi cho là ông sẽ hung hăng đánh tôi mấy bạt tai sau đó cũng sẽ không chịu nghe tôi giải thích , hiện tại ông đồng ý ngồi xuống nói chuyện với tôi thì tôi đã rất cảm kích rồi.

"Ba, chuyện lần này là do con không đúng, con hứa với ba về sau không bao giờ nữa đi tới những chỗ đó nữa, ba đừng tức giận có được không?"

Nghe tôi nói xong sắc mặt của ông dễ nhìn một chút, ông nói: "Chuyện này ba có thể bỏ qua, đã qua rồi thì cứ cho nó qua đi nhưng mà chuyện của con và tên tàn phế kia ba lại nói với con một lần nữa, ba sẽ không đồng ý! Thừa dịp hai tháng này tốt nhất con nên cẩn thận suy nghĩ một chút, tính khí của con và mẹ con thật sự là giống nhau như đúc, bướng bỉnh muốn

https://thuviensach.vn

chết, rõ ràng vừa nhìn qua là người hiểu chuyện nhưng cuối cùng lại không xoay chuyển được ."

"Con sẽ không chia tay với anh ấy." Tôi nhìn ông: "Ngoại trừ anh ấy không có tay thì tất cả mọi chuyện đều không thua kém so với người khác, những chuyện mà người kiện toàn làm được thì anh ấy cũng có thể làm thậm chí còn làm tốt hơn nữa. Ba, con và anh ấy cũng đã quen nhau một năm rưỡi rồi, con vô cùng hiểu rõ anh ấy, con tuyệt đối không phải là kích động, không phải đồng tình, không phải hành động theo cảm tình, con chính là thương anh ấy. . . "

"Con thì biết cái gì!" Ông đứng lên, tức giận nhìn tôi chằm chằm: "Các con là mấy đứa con nít đọc sách nhiều nên đầu óc cũng trở nên mụ mẫm rồi! Con thương nó?Con thương nó cái gì? Tình yêu là cái gì? Tình yêu có thể làm cơm ăn sao? Đến hai cánh tay nó cũng không có thì về sau tốt nghiệp làm sao tìm được công việc? Nó lấy cái gì để nuôi gia đình đây? Con và nó muốn ra ngoài làm trò cười cho bao nhiêu người hả? Con không cảm thấy mất mặt nhưng mà ba thấy! Trần Nguyên Kỳ này tân tân khổ khổ mới nuôi lớn được một đứa con gái vậy mà phải tặng cho một người tàn phế? Con đi hỏi một chút xem mẹ con ở dưới đó có đồng ý hay không!"

"Mẹ nhất định sẽ hiểu! Ban đầu lúc mẹ gả cho ba thì không phải ông ngoại và bà ngoại cũng không đồng ý đó sao? Còn không phải là do mẹ khăng khăng nhất định phải gả! Ba đều quên rồi sao?" Trong lúc cùng ông nói lý lẽ thì nước mắt của tôi đã sớm rơi như mưa, năm đó mẹ quyết định gả cho người nghèo rớt mồng tơi như ba thì cả nhà ông ngoại đều phản đối, cho là ba trừ tướng mạo có khá hơn một chút nhưng những cái khác chính là cái nào cũng không được, những việc này mãi cho đến khi tôi trưởng thành mới nghe bà ngoại và dì nhỏ nói đến.

"Nó có thể so với ba sao?" Ba trợn to mắt chỉ vào chính mình: "Ba không có bản lãnh! Ba không có học thức! Nhưng dầu gì lão tử cũng có tay có chân tứ chi kiện toàn, cùng mẹ con đi ngoài sẽ không để cho bà mất thể

https://thuviensach.vn

diện! Còn cái người tàn phế kia thì sao đây? Chẳng lẽ muốn lão tử giới thiệu cho hàng xóm láng giềng biết: "Cái người không có cánh tay này chính là bạn trai Trần Kết nhà chúng tôi sao? Trần Kết ơi Trần Kết! Con thật sự là bị ma nhập rồi! Con thật sự muốn chọc ba tức chết hả? Có phải con muốn làm cho ba tức chết mới cam tâm không hả?"

"Ba! Anh ấy không phải là người tàn phế! Anh ấy thật sự không phải là người tàn phế!" Tôi khóc đến khàn cả giọng: "Ba không thể nói anh ấy là tàn phế! Chuyện này không công bằng! Con ở cùng với anh ấy cũng chưa bao giờ từng cảm thấy mất thể diện! Anh ấy thật sự là một người rất tốt, rất tốt!"

Ông bị chọc tức, bắt bả vai của tôi nói: "Tàn phế chính là tàn phế, ba mặc kệ nó là người như thế nào, tóm lại nó không có cánh tay, con cũng đừng nghĩ muốn ở chung với nó nữa trừ phi ngày nào đó cánh tay của nó dài ra sau đó con dẫn nó tới gặp ba!"

Nói xong ông dùng sức đẩy làm tôi ngã ngồi ở trên giường, hai mắt tôi mơ hồ đẫm lệ nhìn thấy ông đóng sập cửa đi ra ngoài, ở trong phòng lớn tiếng kêu: "Ba! Chuyện này không công bằng ---" Di e n da n le q uy d o n.

Tối hôm đó tôi lại mất ngủ một lần nữa, mơ mơ màng màng ,liên tục bị cơn ác mộng đánh thức, tôi nằm lỳ ở trên giường, chảy nước mắt nhắn tin cho Diệp Tư Viễn: Diệp Tư Viễn, em rất nhớ anh.

Chỉ một lát sau anh liền nhắn lại: Tiểu Kết, lại gặp ác mộng hả?

Nhìn mấy chữ nho nhỏ trên màn hình điện thoại di động, tôi cười rộ lên: Làm sao anh biết được, anh thật sự giống như cái gì cũng biết ấy.

Anh nhắn tin lại: Em đó, đã ngồi xe lửa một ngày rồi, nên ngủ một giấc thật ngon, đừng suy nghĩ lung tung nữa nếu như thật sự không ngủ được thì gọi điện thoại cho anh, đừng nhắn tin nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi nhắn lại: Diệp Tư Viễn, em lại muốn nghe anh hát rồi.

Rất nhanh anh đã gọi điện thoại đến, trong không gian an tĩnh, tôi lại được nghe giọng nói trầm thấp quen thuộc của anh: "Bảo bối, muốn nghe bài gì?"

Tôi cười, khóe mắt còn ngấn lệ: " Nói em nghe"

"Không phải là em nói mình nghe không hiểu sao?"

"Bây giờ nghe hiểu rồi."

"Được, nghe xong rồi ngoan ngoãn đi ngủ."

"Ừ."

Anh bắt đầu cất tiếng hát, có lẽ là bởi vì loa đặt ở vị trí không tốt cho nên tiếng ca của anh lúc xa lúc gần, âm lượng lúc cao lúc thấp nhưng mà tôi lại cảm thấy anh hát so Trương Học Hữu còn hay hơn nhiều :

"Thấy bóng lưng của em cả người như mất tự nhiên

Thấy gương mặt của em đôi tay bỗng run lên chẳng thể kiểm soát nổi

Nhìn nụ cười ấy khiến anh hạnh phúc bao ngày đêm

Cùng em trò chuyện dường như chẳng thể nói được lời nào

Cùng em chạm mặt thân nhiệt sẽ đột nhiên tăng lên

Kiếp này gặp em là điều đáng nhớ nhất đời anh

Nếu em bằng lòng ôm chặt vòng tay thêm chút nữa

Anh sẽ nguyện ý dùng mười năm cuộc đời này

https://thuviensach.vn

Để đổi lấy mười ngày được bên em

Muốn nói em nghe em có ý nghĩa biết bao

Trong mỗi nhịp đập con tim này

Chẳng cách nào biết được, chẳng cách nào ngăn lại được

Em như dòng máu sâu thẳm trong sinh mệnh này

Muốn kể em nghe câu chuyện này của anh

Cho dù giây phút trái tim này không đập nữa

Nhưng ở trong tiềm thức

Yêu là sâu thẳm trong tim trọn đời chẳng đổi thay

Trong nháy mắt có thể trôi qua mấy chục năm

Sinh tử biệt ly chẳng thể nào tránh được

Chỉ còn tình yêu là chẳng thay đổi mà thôi…"

Cả một buổi tối trong đầu của tôi chỉ vang lên giọng hát dịu dàng của Diệp Tư Viễn nhưng tôi vẫn không có buồn ngủ, nghĩ tới hai tháng này tôi và anh phải xa cách hai nơi thì trong lòng lại cảm thấy khó chịu, nghĩ đến sau 9 tháng tôi và anh gặp nhau không bao lâu thì chúng tôi sẽ phải chia lìa nhau hai năm lại nghĩ đến lời Diệp Tư Viễn đã nói: "Không người nào có thể địch nổi khảo nghiệm của thời gian và không gian" thì rái tim liền co rút lại.

Trần Kết, tôi tự hỏi mình, mi tin Diệp Tư Viễn sao? ... Tôi tin.

Vậy mi tin tưởng chính mình sao? …Dĩ nhiên là tôi tin.

https://thuviensach.vn

Vậy thì mi đang lo lắng cái gì đây?...Chính là tôi đang lo lắng ba sẽ không đồng ý chuyện của chúng tôi.

Nếu như ông vẫn không đồng ý thì mi sẽ làm sao? ...Tôi sẽ cố gắng để cho ông đồng ý, cố gắng, tiếp tục cố gắng.

Rất tốt, Trần Kết, kiên cường lên một chút đi! Không có gì là không qua vượt qua được.

Đúng! Không sai. Tôi cười lên trong bóng tối , nhìn mặt trời dần dần mọc ngoài cửa sổ làm cho tôi hiểu rằng tôi cùng Diệp Tư Viễn còn một đoạn đường rất dài cần phải đi.

Tôi cùng ba lại bắt đầu chiến tranh lạnh, tuy hai người ngồi ở trong phòng rất nhỏ nhưng không mở miệng, ông muốn nói gì đều nhờ Trần Dạ chuyển lời đến tôi, nhiều lần tôi muốn nói với ông vài câu nhưng nhìn vẻ mặt tức giận trầm trầm của ông tôi liền không mở miệng được.

Dì xinh đẹp hả hê nhìn chúng tôi vẫn không quên châm chọc tôi mấy câu, tôi ở nhà cảm thấy buồn bực liền đi tìm công việc làm thêm ở một cửa hàng quần áo, mỗi ngày đều đi sớm về trễ để tránh xung đột với ba.

Tôi vẫn cùng Diệp Tư Viễn điện thoại nhắn tin mãi cho đến một ngày tháng 7 tôi gửi cho anh mấy cái tin nhắn thì anh đều không có nhắn lại. Tôi cảm thấy kì quái liền trực tiếp gọi điện thoại cho anh, anh nhận nhưng giọng nói lại rất lạnh lùng. Tôi càng thấy kì lạ, hỏi anh bị làm sao vậy thì anh nói anh có chút việc bận sau đó vội vàng cúp điện thoại của tôi.

Tôi bối rối cảm giác đã xảy ra chuyện gì đó, qua mấy giờ lại gọi điện thoại cho anh nhưng anh vẫn nói bận việc buổi tối sẽ gọi lại cho tôi.

Buổi tối, tôi đợi cho đến 10 giờ vẫn không thấy anh gọi điện lại liền không nhịn được mà gọi cho anh thì phát hiện anh tắt điện thoại!!

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi ở trên giường cầm điện thoại di động ngẩn người, không rõ đây là có chuyện gì, một ngày trước vẫn còn đang êm đẹp lại còn ở trong điện thoại gọi tôi là "bảo bối", tâm sự với tôi vậy mà mới qua một ngày thái độ của anh liền thay đổi 180 độ, thậm chí tôi còn nghĩ có phải trong nhà anh xảy ra chuyện gì lớn hay không, nhưng mà vì sao anh lại không muốn nói chuyện với tôi?

Sau hai ngày, tình huống vẫn như thế, tin nhắn thì anh không đáp lại, gọi điện thoại thì anh vẫn nhận nhưng chưa nói được vài câu thì sẽ tìm đủ lí do để cắt máy, nào là đi ăn cơm, nào là mẹ gọi, nào là anh phải phụ đạo tiếng Anh cho Diệp Tư Viêm, tôi cảm thấy không thể hiểu nổi, nhịn không được mà hỏi anh: "Diệp Tư Viễn, rốt cuộc anh bị sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

"Không có, anh rất khỏe." Giọng anh trầm thấp: "Em đừng suy nghĩ nhiều, anh cúp máy đây, có chút việc."

"Này…" Tôi còn chưa nói xong thì anh đã ngắt điện thoại rồi.

Lòng tôi loạn như ma, phiền não không dứt, ngẩng đầu lên lại phát hiện Trần Dạ đang đứng ở trước cửa phòng."

"Chị." Nó gọi tôi, bước đến ngồi xuống bên cạnh tôi.

"Chuyện gì?" Tôi hỏi nó, cảm thấy được nó có chuyện gì đó muốn nói với tôi.

"Chị, chị thật sự quen với một người không có tay?" Trần Dạ chớp chớp mắt, có chút lúng túng hỏi tôi.

"Ừ." Tôi đưa điện thoại di động cho nó nhìn. "Chính là anh ấy."

"Oa! ! Rất đẹp trai!" Trần Dạ nhìn ảnh của tôi và Diệp Tư Viễn trên màn hình điện thoại, chính là bức ảnh chụp chung của tôi và anh ở công viên

https://thuviensach.vn

Anh Hoa vào cuối tháng 3.

Tôi lấy lại điện thoại, nhìn ảnh chụp rồi cười: "Ở ngoài đời anh ấy còn đẹp hơn nữa.”

"Chị . . . Em muốn nói cho chị biết một chuyện nhưng mà đừng nói cho ba biết là em nói với chị."

"Hả?"

"Là vậy . .. Hôm kia, khi chị đang tắm, em nhìn thấy ba lấy điện thoại của chị sau đó lưu một dãy số. Ngày hôm sau lúc chị đang đi làm thì hình như ba có gọi điện thoại cho anh đó." Trần Dạ chỉ vào người trong ảnh chụp.

Tôi cực kì hoảng sợ: "Ba nói gì?"

"Nói rất khó nghe, còn giống như đang mắng chửi người, em chỉ nghe được sau cùng ba nói về sau cậu không được liên lạc với con gái của tôi nữa, đến chết tôi cũng sẽ không đồng ý cho hai đứa ở chung một chỗ."

Đầu tôi giống như bị dội một gáo nước lạnh, cả người đều run rẩy, tay đang cầm điện thoại liền cứng ngắc, tôi buộc chính mình phải bình tĩnh lại sau đó bảo Trần Dạ ra ngoài nói tôi muốn gọi điện thoại.

Trần dạ nhăn nhó đứng lên, vừa ra đến trước cửa liền quay đầu hỏi tôi: "Chị, chị thật sự muốn kết hôn với cái anh không tay đó sao?"

Tôi nhìn nó, gật đầu: "Ừ."

"A..."

"Tiểu Dạ." Tôi gọi nó: "Chị hỏi em, nếu như chị đi chung với anh ấy thì em có cảm thấy mất mặt hay không?"

https://thuviensach.vn

Trần Dạ mở to hai mắt, ngón tay vặn vẹo dưới lớp quần áo, sau khi cắn môi liền lắc đầu: "Sẽ không."

"Thật sự là không?"

"Chỉ cần anh ấy đối tốt với chị thì em sẽ không cảm thấy mất mặt."

Tôi cười: "Tiểu ngu ngốc, cảm ơn em.”

Tôi nhanh chóng gọi điện cho Diệp Tư Viễn nhưng anh không có bắt máy, tôi liên tục gọi điện, gọi đến 1 giờ chiều thì rốt cuộc anh cũng nhận điện thoại.

"Diệp Tư Viễn! Anh đừng cúp điện thoại của em!" Tôi hét lên trong điện thoại: "Đừng anh để ý đến những lời mà ba em nói! Ông ấy không hiểu được anh tốt đẹp đến dường nào! Ông nói lung tung đó anh đừng để trong lòng."

Anh trầm mặc một hồi lâu rồi nói: "Anh hiểu."

"Anh hiểu cái gì! Anh đừng có nghĩ lung tung, em vừa mới biết ông điện thoại cho anh! Ông..."

"Tiểu Kết, bây giờ không tiện nói chuyện, lập tức anh phải đến sân bay rồi."

"À? ...Sân bay? Anh muốn đi đâu? Chẳng lẽ anh muốn đi Italy sao?

Diệp Tư Viễn nhẹ giọng trả lời tôi: "Đến thành phố P."

"Hả? ?" Tôi cho là mình đã nghe lầm rồi.

"Anh muốn đến chỗ em, Tiểu Kết em chờ anh, máy bay chỉ đến tỉnh lị thôi, sau đó anh sẽ bắt taxi đến thành phố P, đến nơi anh sẽ gọi điện thoại cho em."

https://thuviensach.vn

". . . " Miệng tôi há hốc, hoàn toàn ngơ người.

"Trước khi đi Italy anh cảm thấy cần thiết phải gặp ba em một lần, không nói nữa, chú Tào đang chờ anh rồi."

"Đợi đợi đợi đợi đợi đã nào...! Diệp Tư Viễn! Anh điên rồi! Người nào đi cùng với anh?"

"Một mình anh."

"Một mình anh?"

"Đúng, một mình, em yên tâm, anh có thể tự chăm sóc cho chính mình."

Cúp điện thoại, tôi sững người, một lúc sau mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, Diệp Tư Viễn nói muốn đến gặp ba tôi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đã Chuẩn Bị Tốt Rồi Sao.

Tôi gọi điện thoại hỏi nhân viên ở sân bay thì biết được chuyến bay của Diệp Tư Viễn sẽ hạ cánh vào khoảng 9h tối, từ sân bay đến thành phố của tôi còn phải mất thêm 2 tiếng đồng hồ đi xe nữa, tính toán thời gian lúc Diệp Tư Viễn đến được chỗ tôi đã là mười hai giờ khuya rồi.

Trễ như vậy, thân thể của anh lại đặc biệt như thế làm tôi không khỏi có chút lo lắng, nghĩ tới làm thế nào mới có thể ra khỏi nhà để gặp anh.Anh đang ở trên chuyến bay không thể dùng điện thoại di động, tôi bối rối gọi điện thoại cho Uyển Tâm .

Sau nửa giờ Uyển Tâm chạy tới nhà tôi, ba tôi mới vừa uống rượu xong nhìn thấy chị ấy thì có chút ngây ngẩn, Uyển Tâm kéo tôi đến bên cạnh nói với ông: "Chú, có một bạn học hồi cấp 3 của bọn con vừa mới trở về từ nước ngoài để nghỉ hè nên muốn mời bọn con đi vui chơi ca hát, con tới kêu Tiểu Kết cùng đi, có lẽ sẽ về trễ một chút,chú thấy có được không?"

Ba cau mày nhìn thời gian, đã là 8h tối, ông hỏi: "Mấy giờ về?"

"Đại khái là khoảng chừng 1-2h sáng." Uyển Tâm liếc tôi một cái: "Chú cứ yên tâm, Tiểu Kết đi theo con, con nhất định sẽ bảo đảm an toàn cho em ấy!"

"An toàn? Hừ!" Ba lườm tôi một cái, vẫn đồng ý: "Đi đi, tự mình chú ý một chút, rượu cũng không được uống."

"Một giọt con cũng sẽ không Uống…uố...ng!" Tôi vội vàng trả lời: "Con và Uyển Tâm sẽ bắt taxi về! Tuyệt đối không gây chuyện ."

https://thuviensach.vn

Vì để giả bộ càng giống nên tôi thay một cái áo đầm màu vàng nhạt, tỉ mỉ buộc tóc, trong ánh mắt buồn bực của ba đi theo Uyển Tâm ra cửa.

Đi xuống lầu dưới, tôi liền thở ra một hơi, nói với Uyển Tâm: "Thật sự cám ơn chị, phiền chị đến đây một chuyến."

"Không có chuyện gì, hai ta chứ còn ai vào đây nữa." Uyển Tâm nhìn chung quanh một chút hỏi tôi: "Lúc nào thì cậu ấy đến?"

"Khoảng 12h."

"Vậy bây giờ em định đi chỗ nào? Cũng không thể cứ ngồi ở chỗ này chờ được, còn rất lâu đấy."

"Tùy tiện đến chỗ nào đó ngồi thôi, nếu không thì chị về nhà trước đi."

"Chị đi cùng em dù sao chị cũng không có việc gì, bên ngoài tiểu khu của em đi thêm một đoạn sẽ có một quán cà phê, hình như mở rất muộn , chúng ta đến đó ngồi nói chuyện một chút đi."

"Được."

Giữa hè mùa, cho dù là buổi tối vẫn nóng đến nổi làm cho người ta hít thở không thông như cũ , đi ở trên đường, một chút gió cũng không có, tôi vừa khẩn trương lại vừa mong đợi, đi ở bên cạnh Uyển Tâm mà có chút mất hồn mất vía.

Đi tới quán cà phê, đẩy cửa ra, khí lạnh liền đập vào mặt làm tôi giật mình một cái, thân thể không nhịn được mà run rẩy.

"Em làm sao vậy?" Uyển Tâm lo lắng nhìn tôi, kéo tôi ngồi xuống ghế dài trong góc, chúng tôi gọi hai ly cà phê lại kêu một phần khoai tây chiên.

"Cafe đen? Uyển tâm nhìn tôi, kỳ quái hỏi: " Tại sao em lại uống thứ đồ đắng ngắt này?"

https://thuviensach.vn

Tôi cười cười trả lời chị ấy:" Đắng mới có thể uống lâu một chút, không phải là muốn ngồi lâu sao." Kỳ thật . . . Là bởi vì Diệp Tư Viễn, trong lòng tôi nhớ đến anh cho nên bất tri bất giác mới gọi loại cà phê mà anh thích.

"Quỷ linh tinh." Uyển Tâm cười tiếp theo lấy ra một gói thuốc lá, rút ra một điếu rồi đốt.

Tôi có chút giật mình: "Uyển Tâm, chị học hút thuốc lá từ khi nào vậy?"

"Đã lâu rồi, do em không biết mà thôi." Tay trái Uyển Tâm chống má tay phải kẹp điếu thuốc, hút từng hơi sau đó phun ra từng vòng khói trắng, chị ấy nheo mắt lại, nhìn qua có vẻ cực kì gợi cảm mê người.

Tôi nhìn chị ấy đột nhiên cảm thấy được chị ấy trở nên có chút xa lạ, trong lúc nghỉ hè chúng tôi gặp mặt không nhiều lắm, không biết từ lúc nào mà Uyển Tâm đã thay đổi mái tóc mình thành tóc quăn gợn sóng, nhuộm thành màu cà phê, quần áo xinh đẹp hoàn mỹ, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền mà tôi chưa từng thấy qua lại còn có hoa tai kim cương, trên cổ tay đeo một cái đồng hồ mới.

Nghĩ tới lúc học cấp 3 tôi và chị ấy gần như như hình với bóng nhưng mà hiện tại không biết tại sao chúng tôi lại bất hòa rất nhiều, lúc ở trường học thì tôi và Vương Giai Phân còn thân thiết hơn là tôi với chị ấy.

Tôi hỏi chị ấy: "Hiện tại chị và. . . Diệp Tư Hòa còn liên lạc không?"

Chị ấy cúi đầu cười nói: "Bọn chị vẫn ở chung với nhau."

". . . "

" Hai tuần lễ trước anh ấy còn bay tới đây thăm chị, có ở lại một tuần."

"Anh ta đã chia tay với bạn gái rồi sao?"

https://thuviensach.vn

"Không có, bọn họ đã ở chung nhiều năm rồi, không có dễ dàng chia tay như vậy, chị có thể hiểu được.”

"Uyển Tâm, em thật sự cảm thấy chị và anh ta không thích hợp, Diệp Tư Hòa, người này không có đơn giản như chị nghĩ đâu, chị ở cùng với anh ta em sợ chị sẽ bị tổn thương."

"Tiểu Kết, rốt cuộc là em làm sao vậy? Tại sao lại cứ phản đối chị và Tư Hòa ở chung một chỗ? Anh ấy lại chưa kết hôn hơn nữa ở trước mặt chị anh ấy vẫn luôn nói em và Diệp Tư Viễn tốt đến cỡ nào nhưng còn em chung quy lại vẫn cứ nói anh ấy xấu xa."

". . . " Tôi không cách nào trả lời cũng không cách nào nói cho chị ấy biết chuyện Diệp Tư Viễn mất đi cánh tay có liên quan đến Diệp Tư Hòa.

"Không phải là em. . . Không muốn chị cũng gả vào nhà họ Diệp đấy chứ?" Uyển Tâm nhìn tôi, ngón tay sờ lên sợi dây chuyền trước ngực, chị ấy nói tiếp: " Điều kiện kinh tế của nhà họ Diệp cũng không tệ, chị thừa nhận là chị rất hưởng thụ cảm giác cùng Diệp Tư Hòa ở chung một chỗ, lúc đó anh ấy là người vô cùng săn sóc, vô cùng hài hước, lúc đi ra ngoài hẹn hò lại cực kì lãng mạn, sẽ thay đổi các biện pháp làm cho chị vui vẻ còn tặng cho chị rất nhiều quà làm chị cảm giác thì ra là mình bất đồng với người khác, thì ra là chị cũng có thể được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, đây là tất cả những chuyện mà chị không thể cảm nhận được ở bạn trai trước."

"Em không có ý đó, Uyển Tâm, em vô cùng hi vọng chị có thể hạnh phúc, chỉ là Diệp Tư Hòa, anh ta. . . . "

"Được rồi, Tiểu Kết, đừng nói nữa. Chị không muốn bởi vì anh ấy mà làm ảnh hưởng đến cảm tình của hai chúng ta, chị và em đã quen biết 5 năm, ở trên thế giới này, chị chỉ có một người em gái giống như em. Những lời chị nói với em đều là sự thật, chị thật sự yêu Diệp Tư Hoà, mặc dù chị

https://thuviensach.vn

và anh ấy chỉ mới quen biết nhau 3 tháng nhưng mà chị lại cảm thấy mấy ngày này so với trước đây đều trôi qua hạnh phúc, vui vẻ hơn nhiều."

Nét mặt của Uyển Tâm trở nên rất nhu hòa, ở dưới ánh đèn lờ mờ của quán cà phê , ánh mắt của chị ấy lộ ra hơi thở ngọt ngào của cô nữ sinh sa vào bể tình ái.

Tôi hiểu ra rằng tất cả đều đã muộn, chị ấy đã hoàn toàn hãm sâu vào trong đó tựa như tôi lúc ban đầu nếu như khi đó Uyển Tâm một mực khuyên tôi không nên quen với Diệp Tư Viễn thì tôi cũng sẽ không để ý đến chị ấy như chị ấy không nghe lời tôi bây giờ.

Thật ra tôi và Uyển Tâm rất giống nhau cho nên chúng tôi mới có thể là chị em, tôi cũng biết rõ Uyển Tâm kiên cường giống như tôi, tôi chỉ hi vọng Diệp Tư Hòa là thật tâm thật lòng đối đãi với chị ấy, dù là tương lai bọn họ không có cách nào ở cùng một chỗ thì cũng có thể khiến đoạn cảm tình kết thúc bằng một phương pháp thỏa đáng hợp lí mà không làm cho Uyển Tâm chịu tổn thương quá sâu.

Nhưng mà cho dù chỉ là một chút thì tôi cũng không cảm thấy Diệp Tư Hòa sẽ vì Uyển Tâm mà buông tha cho Hạ Thư Ý nhưng tôi lại không thể làm gì được. Diệp Tư Hòa thật sự là một người thâm sâu, tôi đấu không lại anh ta.

Tôi cùng Uyển Tâm cũng không đề cập đến những việc này nữa, chị ấy chỉ yên lặng hút tiếp một điếu thuốc xem ra có chút cô đơn, chúng tôi câu được câu không nói chuyện trên trời dưới đất, nói một chặp thì đề tài đã chuyển đến trên người Diệp Tư Viễn.

"Tiểu Kết, Diệp Tư Viễn thật sự muốn đi gặp ba em sao?" Uyển Tâm lo âu nhìn tôi.

Tôi yên lặng gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Em không sợ ba em sẽ đuổi cậu ấy ra ngoài sao? Ba em đó, cách nói nói chuyện của ông ấy cũng không phải là em không biết."

Tôi thở dài, tự đùa ngón tay trả lời chị ấy: "Vậy thì chị nói em có thể làm thế nào? Cũng không phải là em gọi Diệp Tư Viễn tới còn có em cảm thấy sớm muộn cũng phải đối diện với ngày này, lần này coi như là thuận tiện đi dù sao Diệp Tư Viễn cũng sắp ra nước ngoài rồi."

"Em phải chuẩn bị tư tưởng cho tình huống tệ nhất, lần này gặp mặt có thể Diệp Tư Viễn sẽ bị thương."

"Em sẽ cùng anh ấy đối mặt, em sẽ tuyệt đối đứng ở bên cạnh anh ấy." Tôi uống một ngụm cà phê, chất lỏng vừa đắng lại vừa chua xót chảy vào trong miệng kích thích vị giác của tôi, sau khi tinh tế thưởng thức lại có thể cảm nhận được vị ngọt ẩn giấu bên trong cùng với hương cà phê nồng đậm.

Tôi cười rộ lên, hóa ra là Diệp Tư Viễn thích hương vị như thế này, tôi cảm thấy mình cũng có chút thích nó rồi.

Buổi tối 11 giờ rưỡi, tôi cùng Uyển Tâm rời quán cà phê, chị ấy đưa tôi đến cửa tiểu khu rồi tự mình chạy xe về nhà. Tôi đứng trước chòi bảo vệ trống trải, trong đầu lại điên cuồng nhớ về những chuyện liên quan đến Diệp Tư Viễn.

Đã một tháng tôi chưa gặp mặt anh, tôi rất nhớ anh nhưng mà tôi thật sự không nghĩ tới chúng tôi sẽ gặp mặt ở nhà của tôi mà lại lấy phương thức như thế này để gặp mặt, nghĩ đến vài ngày sau có lẽ sẽ có chuyện xảy ra thì tôi thật sự lo lắng.

Trần Kết, mi quên rồi sao? Mi đã đáp ứng chính mi phải làm như thế nào...Tôi không quên, tôi sẽ kiên cường, tôi sẽ cố gắng.

Vậy là được rồi.

https://thuviensach.vn

Nên tới sẽ tới mà nên đối mặt thì sẽ phải đối mặt.

Vì Diệp Tư Viễn tôi có thể trả giá tất cả.

Thời gian đã qua 12 giờ 20p phút, một chiếc taxi xuất hiện trong tầm mắt của tôi.

Tôi nheo mắt lại nhìn màu sắc của chiếc xe liền nhận ra đó là xe của tỉnh lị. Tôi không thể nhịn được cười rộ lên, không đợi xe dừng lại đã xông tới.

Tôi vội vàng chờ cửa xe mở ra, đập vào mắt là vẻ mặt mệt mỏi của Diệp Tư Viễn.

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, sau lưng mang theo một cái balo, trong hai giờ đồng hồ ngồi taxi anh vẫn mang cái balo này ngồi trên taxi bởi vì tôi biết anh bỏ xuống rất bất tiện.

"Tiểu Kết." Diệp Tư Viễn cười với tôi, lập tức nói: "Anh còn chưa có trả tiền, em giúp anh lấy tiền trong túi quần đi."

"Em có." Tôi đào bới trong balo của chính mình: "Chú, bao nhiêu tiền?"

"800."

"À? Mắc như vậy!" Vẻ mặt đau khổ, tôi chỉ thể lấy tiền trong túi của Diệp Tư Viễn: "Em không đủ tiền."

Anh nghiêng thân thể, cúi đầu nhìn động tác của tôi, chờ tôi đưa tiền cho tài xế xong thì rốt cuộc anh cũng xuống xe.

Xe taxi rời đi tôi nhìn người đàn ông phong trần mệt mỏi mệt mỏi ở trước mặt, anh cười toe toét, má lúm đồng tiền xuất hiện, ánh mắt vẫn ôn hòa như cũ. Tôi nhìn anh chăm chú cảm giác trong lòng càng ngày càng mềm, mềm đến toàn bộ đều hóa thành nước.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay mơn trớn khuôn mặt anh hỏi: "Có mệt hay không?"

"Rất tốt." Diệp Tư Viễn tiếp tục cười, ánh mắt nhìn tôi chăm chú: "Nhìn thấy em thì không thấy mệt mỏi nữa. Tiểu Kết, hôm nay em thật xinh đẹp."

Tôi cúi đầu nhìn váy của mình, trong lòng ngọt ngào nhưng miệng lại ngược lại: "Đồ ngốc, tại sao lại chạy đến đây, lại còn đi một mình nữa, anh có biết em lo lắng gần chết hay không?"

"Anh có thể làm được." Diệp Tư Viễn nhún nhún vai làm cho áo T-shirt ngắn tay đung đưa vài cái: "Nếu như ngay cả cái này đều không làm được thì làm sao có thể làm bạn trai của em."

Tôi cười hì hì, ôm lấy eo anh: "Đã trễ như vậy rồi, đi chỗ nào đây?"

"Anh đã đặt phòng ở Shangri-La hình như cách nhà em không xa, đi bộ cũng được mà gọi xe cũng được." Anh ngẩng đầu nhìn cửa tiểu khu của tôi, đến một bóng ma cũng còn không có nữa là: "Hình như là không thể gọi xe được rồi."

"Đi bộ đi, anh cho nơi này là thành phố H sao, ở đây nửa đêm rất ít xe." Nói xong tôi đã bắt đầu đi.

"Tiểu Kết."

"Ừ?" Tôi quay đầu nhìn anh.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, đột nhiên anh bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Có phải em đã quên nói cái gì đó rồi không?"

"Cái gì nhỉ?" Tôi khó hiểu.

Anh rủ mắt xuống, môi lại bắt đầu dẩu lên.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên tôi liền hiểu rõ, xông lên ôm cổ anh, gương mặt tôi cọ vào trong ngực anh, nhỏ giọng nói:

" Tư Viễn, hoan nghênh anh tới thành phố P!"

Anh nở nụ cười.

... .

Sau khi sắp xếp đồ đạc của Diệp Tư Viễn vào trong phòng khách sạn thì tôi nói tôi phải về nhà rồi.

Anh có chút thất vọng, cúi đầu dùng má chạm vào gương mặt tôi nói: "Đã lâu không gặp, có nhớ anh hay không?"

" Không nhớ." Tôi đùa anh: "Đột nhiên lại muốn tập kích em, ghét rồi!"

"Là sao? Cũng là do anh học của người nào đó nha." Anh cắn vành tai của tôi, nhỏ giọng nói: "Thật sự không nhớ?"

"Không nhớ, không nhớ." Bờ môi của anh rất mềm mại, chạm đến lỗ tai làm tôi ngứa ngáy cũng làm tim tôi đập nhanh hơn, mặt đều nóng lên.

"Nếu còn nói không nhớ lần nữa anh sẽ không thả em đi." Giọng nói ôn nhu của anh dường như có khả năng thôi miên, dần dần tôi bị đánh cho tơi bời, giong cờ đầu hàng.

Lập tức tôi liền dùng lực ôm lấy anh, điên cuồng hôn môi anh, tôi nghe thấy chính mình nói: "Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, em nhớ anh, em nhớ anh, em nhớ anh! Mỗi ngày em đều nhớ đến anh! Mỗi ngày đều mơ thấy anh!"

"Anh cũng nhớ em, mỗi phút mỗi giây đều nhớ đến em, Tiểu Kết." Diệp Tư Viễn nhăn mày: "Nghĩ đến về sau phải xa nhau lâu như vậy làm anh không biết nên làm cái gì bây giờ."

https://thuviensach.vn

Tôi thở nhẹ một tiếng, kéo anh đến toilet, thô lỗ cởi áo của anh lại cởi quần dài, quần lót, Diệp Tư Viễn đều không nói gì chỉ nhẹ nhàng thở hổn hển, phối hợp với động tác của tôi.

Tôi nhanh chóng cởi váy và nội y của mình, không đợi tôi đứng vững thì Diệp Tư Viễn đã bổ nhào tới, cúi đầu hôn môi của tôi.

Anh dùng lực của bả vai và cánh tay nhỏ đụng vào vai tôi, miệng đứt quãng gọi tên tôi. Tôi ôm chặt anh, hai cơ thể trẻ trung gắt gao quấn nhau thành một ở dưới vòi sen, nước ấm giống như đang thiêu đốt tình cảm mãnh liệt của chúng tôi, tôi đã không đợi được đến lúc tắm rửa xong về giường mà dung hợp cùng Diệp Tư Viễn thành một thể dưới vòi nước nóng.

Anh dùng thân thể rắn chắc đè tôi trên tường gạch men sứ dưới vòi sen, hơi hơi khụy gối, Tiểu Viễn cứng rắn ở phía dưới tận tình rong ruổi trong cơ thể của tôi, đùi phải của tôi nâng lên giữa không trung, tay trái vòng qua eo anh, tay phải vỗ về chơi đùa cánh tay trái nhỏ của anh. Tôi có thể nghe thấy tiếng nước ào ào che lấp đi tiếng rên nhẹ của Diệp Tư Viễn, tôi còn có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của chính mình, cảm giác này thật sự quá mức tuyệt mĩ, giờ phút này tình cảm mãnh liệt đã hoàn toàn bù đắp lại những trống rỗng hư không của chúng tôi một tháng trước.

Tôi biết chính mình và người đàn ông này sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau được, thân thể tàn tật của anh làm tôi mê muội thật sâu, tôi cảm thấy được chính mình không có chút nào ngại ngùng về thân thể khiếm khuyết của anh, ở trong mắt tôi, Diệp Tư Viễn là một người đàn ông bình thường, anh cũng có hỉ nộ ái ố, có lý tưởng, có nghị lực, có mục tiêu thì đương nhiên anh cũng có thể hưởng thụ những điều mà người có thân thể kiện toàn được hưởng thụ.

Ví dụ như là...Tình yêu.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đều hô to tên đối phương, trong dòng nước cả hai đều đồng thời đạt tới cao trào, tôi nhìn gương mặt của Diệp Tư Viễn, sương mù cùng hơi nước làm cho mọi việc hư ảo, tôi dịu dàng hôn lên môi anh, trong lòng đột nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ba... Ngày mai con sẽ dẫn bạn trai về nhà.

Tắm rửa xong tôi cực kì nghiêm túc cùng Diệp Tư Viễn thảo luận kế hoạch ngày hôm sau.

"Anh thật sự quyết định muốn gặp ba em sao?" Tôi nhìn ánh mắt anh hỏi.

Anh gật đầu.

"Diệp Tư Viễn, ba em gọi cú điện thoại kia cho anh, em thay ba nhận lỗi với anh, tuy em không biết rốt cuộc là ông đã nói gì nhưng chắc chắn là rất không tốt, em hi vọng anh không cần để ở trong lòng."

"Sẽ không." Diệp Tư Viễn lắc đầu: "Anh có thể hiểu được tâm tình của chú ấy, chú ấy làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho em, trên đời này có cha mẹ nào không đau lòng con cái của chính mình, cho dù chú ấy có nói gì thì anh cũng sẽ không để ý."

"Nhưng mà em lo lắng ông nhìn thấy anh có thể sẽ nói ra những lời khó nghe hơn hoặc là làm một số chuyện không thích hợp." Uyển Tâm nói không sai, ông thật sự có khả năng đuổi Diệp Tư Viễn ra khỏi nhà!

"Anh đã chuẩn bị tâm lý." Diệp Tư Viễn cười rộ lên: "Sớm hay muộn cũng phải đối mặt mà, phải không?"

"Ừ. Nhưng mà anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ giúp anh!"

https://thuviensach.vn

Anh cười càng vui vẻ hơn, dùng đầu tóc ướt sũng cụng vào trán tôi: "Đứa ngốc, anh tới chỗ này không phải là để cho em nhìn thấy anh và ba em cãi nhau, anh muốn để cho chú ấy tiếp nhận anh cho dù không được thì anh hi vọng có thể gặp được ba em một lần, như vậy ít nhất chú ấy có thể nhận ra anh."

"Đúng vậy! Vậy anh phải cố gắng lên! Diệp Tư Viễn, phải để cho ba em nhận ra anh tốt đến mức nào!" Tôi hưng phấn.

"Anh đâu có tốt như vậy." Anh cúi đầu, nhìn hai vai bị thiếu hai cánh tay của mình lại ngẩng đầu nhìn tôi: "Anh biết đối với người khác mà nói cơ thể của anh rất tệ. Anh không thể làm được rất nhiều chuyện nhưng mà Tiểu Kết mặc kệ ba em có nói gì hay làm gì với anh thì anh đều sẽ không buông tay, sẽ không lùi bước, sẽ không trốn tránh, anh sẽ làm cho chú ấy tin tưởng lựa chọn của em là đúng."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tư Viễn, tôi nở nụ cười: "Đúng vậy! Em đã chọn thì làm sao sai được."

... .

Ngày hôm là sau chủ nhật, buổi sáng tôi gọi điện xin phép chị chủ quán cho nghỉ vài ngày, khi đến chỗ Diệp Tư Viễn thì anh đã rời giường rồi, tôi cùng anh đi xuống nhà ăn ở khách sạn ăn buổi sáng sau đó hai người bàn kế hoạch khi nào thì đến nhà tôi.

Trở lại phòng đột nhiên Diệp Tư Viễn có chút khó xử nhìn tôi nói: "Tiểu Kết, em giúp anh đi mua một bộ quần áo, anh không thể mang theo quá nhiều hành lý chỉ có thể mang theo quần áo ngủ để tắm rửa, hình như...không được lịch sự cho lắm."

Tôi lấy balo trên vai anh xuống thì phát hiện anh thật sự chỉ mang theo một cái áo T-shirt cùng một cái quần lưng dây thun, trên chân mang đôi giày sandal mặc như thế này mà đi gặp ba tôi xác thực là không thích hợp,

https://thuviensach.vn

tôi ngồi lên chân anh, ôm cổ anh cười: "Trời nóng như thế này, anh muốn mặc cái gì? Tây trang sao?"

"Không phải, lịch sự một chút là được, em nói đi?"

"Được, vậy chúng ta liền đi qua bên kia, bên cạnh là cửa hàng tổng hợp đó."

Tôi thật sự cùng Diệp Tư Viễn đi dạo ở cửa hàng tổng hợp, anh là sinh viên chuyên ngàng thiết kế, việc chọn quần áo hoàn toàn không cần tôi quan tâm, không cần mất nhiều công sức liền chọn được hai cái áo T-shirt ngắn tay, tôi ở trong phòng thay đồ giúp anh thử áo sau cùng lôi kéo anh soi gương, khi đó tôi không khỏi khen ngợi mấy tiếng: "Ai nha! Đẹp trai chết người! Anh mặc màu xanh đậm thật sự rất đẹp!"

Vóc dáng Diệp Tư Viễn rất cao, làn da trắng nõn, áo T-shirt cổ lật màu xanh đậm mặc ở trên người anh cực kì vừa vặn làm nổi bật lên khuôn mặt đẹp trai của anh, khí chất trầm ổn lại che đi được mấy phần mệt mỏi vì đường dài.

Anh giật giật bả vai, xoay xoay thân thể đánh giá chính mình trong gương, cười nói: "Anh không quá rành rẽ việc chọn quần áo, có phải nhìn thấy rất kì lạ hay không?"

" Không có, đẹp chết người." Tôi giúp anh chỉnh lại áo lại kéo ống tay áo của anh, việc phía dưới trống không tôi đã sớm quen rồi, nhân viên cửa hàng cùng khách hàng đều đi qua lại đánh giá anh, ánh mắt né tránh nhưng lại không cưỡng được mà tò mò, đột nhiên tôi cảm thấy có chút khó chịu tuy đây không phải là lần đầu tiên tôi và Diệp Tư Viễn đi dạo phố nhưng mỗi lần ra ngoài tiếp xúc với những ánh mắt này thì trái tim của tôi vẫn co rút đau đớn như cũ.

Diệp Tư Viễn nhìn sắc mặt trầm trầm của tôi, thấp giọng nói: "Không sao, bọn họ muốn nhìn thì cứ để cho họ nhìn, anh không sao, em đừng

https://thuviensach.vn

không vui."

"Ừ." Tôi ngẩng đầu nhìn anh cười: "Áo được rồi, mua quần đi!"

Anh lại mua hai cái quần dài, đều là quần bò màu đen chỉ là quần như vậy cần phải có...dây nịt.

Lúc tôi ở phòng thử đồ giúp anh thay quần dài, sau khi cài dây nịt, tôi thỏa mãn cười rộ lên:" Cool! You are so handsome!"

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn eo mình, anh vặn vẹo thân thể, cười khổ lắc đầu: "Anh chưa từng dùng dây nịt, thật sự là không quen."

" Không sao, em giúp anh cởi." Tôi vỗ vỗ mông anh, bộ dạng này của Diệp Tư Viễn cũng xa lạ đối với tôi, tôi có thói quen nhìn anh mặc đồ một cách dễ dàng nhàn nhã, nhất là vào mùa hè, lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy làm tôi cảm thấy cực kì mới mẻ.

"Tiểu Kết..." Diệp Tư Viễn có chút do dự giống như đang suy nghĩ nên nói với tôi như thế nào.

"Ừ."

Anh cúi đầu xuống, nói nhỏ vào bên tai tôi: " Bộ quần áo này làm anh không có cách nào tự mình đi toilet, làm sao bây giờ?"

Ặc...Tôi nhìn bả vai rộng lớn có hai cái tay ngắn của anh, phát hiện ra quả thực mình không có nghĩ tới điều này.

Chần chờ một lát, sau đó tôi nói: "Em giúp anh, được không?"

Lập tức mặt anh liền đỏ lên, khóe miệng cũng dẩu lên cao, thấp giọng nói: "Anh sẽ cố gắng không uống nước..."

https://thuviensach.vn

"Đồ ngốc! Hiện tại đang là mùa hè, nhiệt độ ngoài trời là 37 độ đó! Nếu không uống nước thì anh sẽ ngất mất, không được!" Tôi đẩy anh ra phòng thử áo: "Nghe lời em đi, đến lúc anh không chịu được nữa thì hãy nói với em..."

"...Ừ..." Diệp Tư Viễn suy nghĩ một chút sau đó đành phải gật đầu.

Chúng tôi lại tới cửa hàng mua cho ba hai chai rượu ngon, sau đó trở lại khách sạn để lại những thứ không cần thiết, tôi và Diệp Tư Viễn liếc nhìn nhau, cả hai đều hiểu rằng sau khi chúng tôi bước ra ngoài căn phòng này thì chúng tôi sẽ phải đối mặt với những điều không thể lường trước được.

Ở dưới lầu tiểu khu mua thêm một giỏ trái cây lớn, một tay tôi cầm rượu một tay cầm giỏ trái cây dẫn theo Diệp Tư Viễn lên lầu.

Cửa vừa mở ra tôi nhìn vào trong phòng khách nhỏ hẹp đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Trong nhà vậy mà lại có nhiều khách đến vậy.

Là một nhà ba người của chú Hai, thím Hai và anh họ, chị dâu đang ôm đứa cháu 3 tuổi ngồi trong ở phòng khách xem tivi, đột nhiên thấy cửa mở ra thì chị ấy liền hoảng sợ sau khi thấy tôi thì chị ấy liền cười nói: " Ai nha Tiểu Kết, em đã về rồi sao? Chú Ba còn nói em đang đi làm..."

Nói còn chưa dứt lời thì chị ấy liền ngây ngẩn cả người, tầm mắt nhìn thẳng về phía bên cạnh tôi.

Tôi quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn, anh vẫn đang bình tĩnh nhìn vào trong phòng, trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa.

Ba và dì xinh đẹp nghe được động tĩnh liền từ trong phòng bếp đi ra trong chỉ là nháy mắt vẻ mặt của bọn họ đều ngưng trệ.

https://thuviensach.vn

Chú Hai, thím Hai và anh họ cũng đi ra từ trong phòng khách, khi nhìn thấy tôi và Diệp Tư Viễn thì trên mặt bọn họ tràn đầy kinh ngạc còn có Trần Dạ, nó cũng chạy từ phòng mình ra, miệng kêu to: "Chị, hôm nay chị về sớm quá!"

Đợi cho tới lúc nhìn thấy Diệp Tư Viễn thì Trần Dạ lập tức ngậm miệng.

Tôi xấu hổ nhìn một phòng người không biết nên làm cái gì bây giờ, tôi cảm thấy được mình thật sự là đồ óc heo, trước tiên nên cân nhắc xem thử ba có muốn Diệp Tư Viễn tới cửa chào hỏi hay không nhưng vì cảm thấy nếu nói trước thì ông nhất định sẽ không đồng ý nên mới quyết định trực tiếp dẫn Diệp Tư Viễn về nhà, lúc này xem ra quyết định này thật sự là rất ngu xuẩn.

Ba là một người sĩ diện cho dù là đơn độc đối mặt với Diệp Tư Viễn cũng không thể đảm bảo ông có thể bình tĩnh vậy mà lúc này còn có một nhà chú Hai ở đây, có quỷ mới biết ông sẽ biến thành dạng gì, làm ra chuyện gì!

Tôi vội vàng lôi kéo Diệp Tư Viễn mở đường máu chạy trốn.

Trong không gian yên tĩnh thì giọng nói thanh thúy của đứa cháu Lỗi Lỗi vang lên, nó mở to hai mắt nhìn Diệp Tư Viễn sau đó lôi kéo áo của mẹ nó hỏi: "Mẹ, tại sao chú đó lại không có tay?"

Tôi nhắm hai mắt lại, cố gắng nhịn xuống kích động muốn rơi nước mắt, lúc này tôi nghe thấy ba nói: "Thất thần làm gì? Có chuyện gì thì bước vào rồi nói!"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Anh Tư Viễn, Anh Dùng Bữa

Tôi và Diệp Tư Viễn cùng nhau vào cửa, phòng nhỏ chen lấn mười người, nhất thời liền chật chội không chịu nổi. Tôi đặt ly và giỏ trái cây lên bàn ăn, nhìn tủ giày một chút, đã không có dép rồi.

Trên chân Diệp Tư Viễn vẫn đang mang dép đi trong nhà, trước kia chúng tôi từng thương lượng, vẫn là không muốn mua giày, mặc dù dép trên chân phối với quần áo của anh có vẻ rất quái dị, nhưng chân Diệp Tư Viễn chính là tay của anh, nếu như muốn để ba chân chính hiểu được anh, điểm này tuyệt đối không thể che giấu.

Ba nhìn tôi sững sờ, lại nhìn một chút giày của Diệp Tư Viễn, trầm giọng nói: "Đừng đổi nữa, không phải mang dép lê sao."

Tôi đáp một tiếng, ngẩng đầu lên nhìn người đầy một phòng, tay trái khoác lên sau thắt lưng Diệp Tư Viễn, nói với anh: "Tư Viễn, em giới thiệu cho anh một chút. Đây là ba em, đây là dì Mỹ, hai vị này là bác hai, thím hai của em. Đây là anh họ của em, Trần Chí Cương, em đều là gọi anh ấy là anh Chí Cương, đây là chị dâu của em. Chị ấy ôm là cháu của em, Trần Lỗi, đó là Trần Dạ, em trai của em."

Diệp Tư Viễn hơi mỉm cười, "Chú, dì, anh họ, chị dâu" lần lượt kêu một lần, tất cả mọi người sững sờ nhìn anh chằm chằm. Ba không có ứng tiếng, dì Mỹ và bác hai, thím hai gật đầu nói."À", anh Chí Cương và chị dâu nói "Chào cậu". Tôi khẩn trương đến rối tinh rối mù, cảm giác trên ót đổ mồ hôi hột, tôi nói với ba: "Ba, đây là. . . . . đây là bạn trai của con, Diệp Tư Viễn, trước đó con đã đề cập với ba."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn gật đầu với ba một cái, nói: "Chào chú, con tên là Diệp Tư Viễn, rất mạo muội đột nhiên tới cửa thăm hỏi."

Ba vẫn không có lên tiếng, cho đến khi dì Mỹ kéo áo ông một cái, ông mới hừ một tiếng, nhìn một chút đồ trên bàn, nói: "Tới thì tới, mua đồ cái gì? Mua lại không thể xách, còn không phải là muốn Tiểu Kết chúng tôi xách sao."

Tôi gấp đến độ muốn mở miệng, Diệp Tư Viễn đã nói chuyện: "Đúng, điểm này cháu rất xin lỗi, những chuyện này thật sự cháu không làm được. Chỉ là lần đầu tiên tới đây, biết chú thích uống chút rượu, nên có chọn cho chú hai chai."

Tôi khẩn trương nhìn chằm chằm ba, thật sợ ông còn nói ra câu gì, liền nói: "Bác hai, thím hai, đừng đứng nữa, hai người ngồi đi, Tư Viễn chỉ là thừa dịp nghỉ hè tới đây chơi một chuyến thôi."

Đoán chừng bác hai nhìn thấu ba mất hứng, nhanh chóng giảng hòa, ông nhấc rượu trên bàn lên nói: "Ai nha, Mao Đài đó! Rất đắt đấy! Tiểu Diệp phải không? Đời này của bác đoán chừng còn chưa uống qua Mao Đài đâu, có thể cũng chia chén canh cho chúng tôi không?"

"Ai là bác của cậu ta rồi hả?" Ba lớn tiếng nói.

"Ha ha ha ha ha." Bác hai vỗ lưng ba, cười lớn, "Hóa ra chú vội vàng đi nấu ăn với A Mỹ đi, đoán chừng món ăn kia của chú cũng sắp khét rồi. Tiểu Kết, Tiểu Diệp, đến đây, các con ngồi đi, đừng chỉ đứng."

Ba căm giận trừng mắt nhìn bác hai một cái, dì Mỹ vội vàng lôi kéo ông vào phòng bếp.

Tôi đỡ lưng Diệp Tư Viễn, để cho anh ngồi ở trên một cái ghế, rót cho anh ly nước, lại cắm ống hút chuẩn bị sẵn trong túi xách lên. Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nói với tôi "Cám ơn", tôi phát hiện những người khác vẫn đang

https://thuviensach.vn

tò mò quan sát anh, trong tầm mắt còn mang theo chất vấn nồng đậm. Chị dâu ôm Lỗi Lỗi trêu chọc nó, Lỗi Lỗi tuyệt không cảm thấy hứng thú, chỉ lo nhìn Diệp Tư Viễn.

Còn có Trần Dạ, thằng bé trốn ở góc phòng, mắt mở thật to, không nháy mắt nhìn chằm chằm Diệp Tư Viễn.

Phòng khách nhà tôi không có điều hòa, quạt trần trên đỉnh đầu kêu vù vù, chỉ trong chốc lát, trên người mỗi người đều xuất mồ hôi.

Một mảnh im lặng, vẫn là anh Chí Cương phá vỡ trầm mặc trước. Hắn ho khan một tiếng, hỏi Diệp Tư Viễn: "Tiểu Diệp, cậu và Tiểu Kết chúng tôi là bạn học?"

"Đúng, em hơn cô ấy một khóa."

"Cậu học nghành gì?"

"Thiết kế thời trang và công trình."

"À. . . . . Thiết kế thời trang ư, không tệ không tệ." Tầm mắt anh Chí Cương liếc đến tay áo trống không của Diệp Tư viễn, lại hỏi, "Có thể ứng phó học tập sao?"

"Có thể." Ai cũng biết hắn đang hỏi cái gì, Diệp Tư Viễn vẫn mỉm cười trả lời.

Bác hai không nhịn được, hỏi: "Tiểu Diệp, cánh tay này của cháu. . . . . là chuyện gì?"

Tôi đứng ở bên cạnh Diệp Tư Viễn, tay vẫn khoác lên trên vai anh. Anh ngồi rất thẳng, trả lời: "Khi còn bé nghịch ngợm trèo tường, không cẩn thận đụng phải máy biến thế, bị mất cánh tay."

"Chuyện khi nào vậy?" Thím hai hỏi.

https://thuviensach.vn

"Hơn mười năm trước rồi, lúc cháu mười một tuổi."

"Ai u, thật đáng tiếc." Trong ánh mắt thím hai mang theo thương hại và tiếc hận nồng đậm, "Một đứa bé xinh đẹp như thế."

"Chỉ là hiện tại cháu rất tốt, phần lớn chuyện cũng có thể tự mình làm. Hơn nữa ở chung một chỗ với Tiểu Kết, cô ấy cũng sẽ giúp đỡ cháu." Diệp Tư Viễn nói xong, ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, tôi cười một tiếng với anh, tay khẽ dùng sức vỗ bả vai anh.

Anh Chí Cương lại hỏi: "Cậu và Tiểu Kết chúng tôi ở một chỗ bao lâu rồi?"

"Một năm rưỡi đi, phải không?" Diệp Tư Viễn lại ngẩng đầu nhìn tôi, "Chúng ta biết nhau gần hai năm."

Tôi gật đầu, "Ừ" một tiếng.

"Rất lâu nha, cũng không nghe Tiểu Kết đề cập tới." Anh Chí Cương nhìn tôi.

"Ba biết." Tôi nở nụ cười, "Lúc nghỉ đông đã biết."

"À. . . . . Tiểu Diệp là người địa phương nào?"

"Thành phố D."

"Cách trường học các cháu rất gần đó, tới nơi này là ngồi xe lửa sao?"

"Không phải, em đáp máy bay tới." Diệp Tư Viễn cười, "Một mình em tới, ngồi xe lửa không tiện lắm."

"Chị còn chưa từng ngồi máy bay đâu." Chị dâu đột nhiên nói, "Vé máy bay rất đắt đúng không?"

https://thuviensach.vn

"Cũng may đang giảm giá."

"Một mình em ngồi máy bay được sao?" Anh Chí Cương hỏi.

"Có thể, có lúc cần người giúp chút việc, đại đa số thời điểm em đều có thể tự chăm sóc mình." Giọng nói Diệp Tư Viễn chưa bao giờ thay đổi, vẫn luôn là nhàn nhạt, "Em chỉ là không có cánh tay, mặc dù có chút chuyện không quá dễ dàng. Nhưng nói tóm lại, vẫn không có vấn đề gì."

"Vậy. . . . . cuộc sống bình thường thì sao?" Thím hai hỏi, "Làm sao ăn cơm được?"

"Dùng chân. . . . . ." Diệp Tư Viễn hạ thấp đầu, tôi thấy được ngón chân của anh hơi nhúc nhích, "Phần lớn chuyện đều là dùng chân làm, có lúc cũng dùng miệng, còn có. . . . . nơi bả vai này cũng được."

Anh nghiêng xuống dưới, gương mặt dán sát vào bả vai, làm mẫu một vài động tác: "Cầm một đồ vật gì đó, cứ như vậy là được."

Thím hai không tiếp tục hỏi tiếp, tôi thấy ánh mắt của bà lộ ra thương yêu, lại mang một ít không tin.

Không khí lập tức lạnh xuống, tôi thấy bọn họ vẫn là suy nghĩ muốn hỏi cái gì, lại sợ nói xong không thích hợp, liền nói: "Bác hai, thím hai, hai người ngồi trước một lát, Tư Viễn lần đầu tiên tới đây, cháu dẫn anh ấy đi vào trong phòng xem một chút, một lát trở lại tán gẫu với mọi người."

"Được, đi đi." Bác hai gật đầu phất tay, Diệp Tư Viễn chào hỏi với bọn họ, đứng lên đi theo tôi vào phòng.

Đóng cửa lại mở đèn, tôi có thể nghe giọng nói một nhà bác hai ở trong phòng khách, nghe không rõ, nhưng mà tôi lại biết bọn họ nhất định là đang tán gẫu về Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, em không biết sẽ có nhiều người như vậy."

"Không có việc gì, bọn họ đều rất tốt, em không cảm thấy sao?" Diệp Tư Viễn cười lên, "Ai cũng sẽ tò mò, nếu bọn họ không hỏi mới kỳ quái đấy."

"Có cái gì tốt mà tò mò." Tôi lôi kéo anh sóng vai ngồi ở bên mép giường. Diệp Tư Viễn ngẩng đầu quan sát phòng của tôi, nói: "Tại sao phòng của em không có cửa sổ?"

Đồ trong phòng của tôi rất đơn giản, giá sách và bàn học gắn liên kết thành một thể, giường nhỏ và tủ quần áo liền thành một thể, trên nóc còn có một cái hộc tủ nhỏ, có vẻ đặc biệt chật chội.

Tôi cười khổ một tiếng, nói: "Gian phòng này là tách từ phòng khách, vốn trong nhà là hai phòng ngủ một phòng khách, Trần Dạ tự nhiên có một phòng, em cũng không thể ngủ phòng khách, ba liền xây một bức tường trong phòng khách làm một phòng cho em."

"Vậy tại sao không phải Trần Dạ ngủ nơi này?"

"Biết rõ còn hỏi phải không?" Tôi đập anh vài cái, "Trần Dạ là con của ba em và dì Mỹ, thằng bé có thể ngủ ở nơi này sao?"

"Tại sao không thể? Em là chị gái, nó là em trai, không phải gian phòng kia vốn là của em ư?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Tư Viễn, tôi cười, gật đầu nói: "Là của em, nhưng mà em cam tâm tình nguyện nhường cho nó. Diệp Tư Viễn, anh đang đau lòng cho em đúng không?"

Anh kéo hạ khóe miệng, nhỏ giọng nói: "Em đáng giá để người ta thương yêu, sau này nhà của chúng ta tùy em sắp xếp, em muốn bao nhiêu gian phòng đều được, chỉ cần là em thích, anh sẽ cho em tất cả."

https://thuviensach.vn

"À! Không sợ khoác lác thổi bay lên trời ư! Diệp Tư Viễn, em phát hiện gần đây anh càng ngày càng biết nói tốt, đây là ai dạy anh hả?"

"Không có, thật sự nghĩ như vậy." Diệp Tư nhìn từ xa tôi, ánh mắt nhu hòa, "Em nguyện ý đi theo anh… anh không thể cô phụ em."

Tôi cảm động chết rồi, lời ngon tiếng ngọt của người này thật là càng nói càng lưu loát, nói đến tôi sắp muốn khóc rồi.

Tôi gác đầu trên vai anh, hỏi: "Mới vừa rồi khẩn trương không?"

"Hoàn hảo."

"Một nhà bác em vẫn luôn rất dễ nói chuyện, nói không chừng bọn họ ở đây, ngược lại tốt hơn."

"Ừ."

"Đúng rồi, khi nào chúng ta đi?"

"Đi?" Diệp Tư Viễn kinh ngạc hỏi.

"Không đi, còn ở ăn cơm sao? Không phải đều gặp hết rồi ư?"

"Tiểu Kết, đoán chừng không đi được, ba em đang nấu ăn đấy."

"Vậy. . . . . anh. . . . . ." Tôi cúi đầu nhìn chân anh, có chút lo lắng.

Diệp Tư Viễn khẽ thở dài, nói: "Ăn cơm giống như bình thường thôi, tóm lại sẽ có một ngày này."

Tôi trầm mặc, trong lòng lại đau cho anh.

Lúc này có người gõ cửa, tôi nói: "Mời vào."

Trần Dạ thò đầu vào, nhỏ giọng nói: "Chị, ba gọi hai người ăn cơm."

https://thuviensach.vn

"A, tới ngay."

Tôi lại khẩn trương , Diệp Tư Viễn đứng lên, an ủi tôi: "Đừng lo lắng, anh đi . . . rửa bàn chân trước."

Tôi và anh ra khỏi phòng, dì Mỹ đang bưng món ăn lên bàn, thím hai lật bốn phía bàn vuông lên, biến thành một cái bàn tròn, càng thấy trong phòng khách chật chội. Ba bưng ra một tô canh lớn, nhìn Diệp Tư Viễn một chút, nói: "Cùng nhau ăn cơm đi, cậu có thể ngồi ăn ở đây không?"

"Có thể, chú." Diệp Tư Viễn cười, "Chỉ là cháu dùng chân ăn, hi vọng mọi người bỏ qua cho."

Ba trừng mắt liếc anh một cái, nói: "Không cần đút là tốt rồi."

Tôi nhịn không được chen miệng vào: "Anh ấy có thể tự mình ăn cơm."

"Tôi lại không thấy qua! Làm sao biết!" Ba vừa nói vừa xoay vào phòng bếp.

Tôi mang theo Diệp Tư Viễn đi toilet, toilet nhà chúng tôi chỉ có hai mét vuông, hơi chật chội. Anh không có biện pháp cùng nhau rửa hai chân, tôi liền đặt chân anh lên bồn rửa mặt, giúp anh chà xà bông chân trái trước, rồi tới chân phải, rửa sạch sẽ.

Rửa xong chân, tôi nhỏ giọng hỏi anh: "Có muốn đi nhà vệ sinh không?"

Anh lắc đầu: "Không cần, không gấp."

"Anh phải nói với em đó."

"Anh biết rồi."

Trở lại cạnh bàn ăn, tôi vừa thu xếp cho Diệp Tư Viễn ngồi xuống. Đột nhiên ba kéo tôi đến bên cạnh ông, ấn tôi ở trên ghế, tôi gần như là ngồi ở

https://thuviensach.vn

đối diện Diệp Tư Viễn, còn chưa kịp phản ứng, ba đã sắp xếp Trần Dạ ngồi ở bên trái Diệp Tư Viễn, bên phải anh là chị dâu.

Tôi nói: "Ba! Con. . . . . con ngồi bên cạnh Tư Viễn."

"Ngồi chỗ đó có gì khác nhau." Ba liếc mắt nhìn Diệp Tư Viễn một cái, "Không phải nói có thể tự mình ăn cơm ư?"

"Con. . . . . ." Tôi còn muốn nói chuyện, Diệp Tư Viễn liền ngăn tôi lại: "Tiểu Kết, không có việc gì, anh có thể tự chăm sóc cho mình ."

Tôi nóng nảy, bàn ăn nhà chúng tôi cao hơn bình thường, thậm chí còn cao hơn bàn trong nhà chúng tôi ở thành phố H, dùng chân ăn cơm ở bàn này, Diệp Tư Viễn phải cố hết sức, chứ đừng nói gắp thức ăn ở trên bàn.

Tôi hiểu rõ đây là ba thiết kế cửa ải khó khăn cho Diệp Tư Viễn, cũng hiểu anh hoàn toàn không có biện pháp vượt qua, nghĩ tới một lát ăn cơm sẽ xảy ra tình huống thế nào, lòng của tôi liền co rút.

Diệp Tư Viễn không có phản ứng gì đặc biệt, tôi nhìn chị dâu giúp anh rót nước uống, lại chần chờ lấy ống hút từ trong ly trà cắm vào, nói: "Như vậy có thể không?"

"Có thể, cám ơn chị dâu." Anh gọi ngược lại rất lưu loát, tôi lại gấp đến đổ một đầu mồ hôi.

Tất cả món ăn đều ở trên bàn, ba và dì Mỹ cũng ngồi xuống. Ông nhìn lướt qua rượu Diệp Tư Viễn mang tới, nói: "Rượu này quá mắc, tôi không nhận nổi. Trời nóng như vậy, anh hai, hay là chúng ta uống bia đi."

Bác hai cười: "Chú không nỡ, muốn giữ lại để mình từ từ uống sao."

"Em muốn để cậu ta xách về, đồ mắc như vậy, em uống không quen."

"Chú, một chút tâm ý mà thôi." Diệp Tư Viễn nhỏ giọng nói.

https://thuviensach.vn

Ba nhìn anh, Diệp Tư Viễn ngồi rất ngay ngắn, những người khác đã cầm đũa lên, ba nói: "Ăn cơm đi, không cần đút chứ?"

"Không cần." Giọng nói Diệp Tư Viễn rất thấp, anh ngồi ở cạnh tường, sống lưng gần như phải dán sát vào tường. Tôi nhìn mông anh dời ghế lùi về sau một chút, phát hiện không được thì dừng động tác lại.

Anh từ từ gác chân đến trên bàn, bởi vì ngồi gần bàn, mặt bàn lại cao, vị trí bày đũa lại xa, anh thử nhiều lần cũng không thể sử dụng ngón chân gắp đũa lên.

Tôi gấp đến độ sắp khóc, muốn đứng lên đi giúp anh. Vừa nhích người, ba liền đè lại chân của tôi, ép buộc tôi lần nữa ngồi xuống.

Tôi nghiêng đầu oán hận nhìn ông chằm chằm, trong lòng đang reo hò, ba ơi ba! Như vậy là có ý gì? Diệp Tư Viễn anh đã làm sai điều gì? Tại sao ông muốn đối với anh như vậy? Nhìn anh bị bêu xấu, trong lòng ông rất vui vẻ ư?

Chị dâu ngồi ở bên cạnh Diệp Tư Viễn, nhìn ngón chân của anh điều khiển đôi đũa từng chút, đoán chừng là không nhìn nổi, cầm đũa lên kẹp ở trong ngón cái và ngón chân kế, hỏi: "Có phải như vậy không?"

Mặt Diệp Tư Viễn lập tức đỏ lên, ngón chân của anh kẹp đũa lại thật chặt, gật đầu nói: "Đúng, cám ơn."

"Ăn cơm đi." Chị dâu thở dài, ngẩng đầu lên lo lắng nhìn ba tôi.

Lỗi Lỗi ngồi ở bên cạnh chị dâu, thân thể nhỏ bé dính lên chị dâu, vẫn nhìn Diệp Tư Viễn, lúc này nó ngọt ngào ngây thơ nói: "Mẹ, chú dùng chân ăn cơm! Thật là lợi hại!"

Trong nháy mắt sắc ba âm trầm.

https://thuviensach.vn

Không khí thật là lúng túng tới cực điểm, chị dâu quát lớn: "Lỗi Lỗi, chớ nói lung tung." Lỗi Lỗi mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn xẹp xuống. Bác hai lập tức giơ ly với ba, nói: "Đến đây, vốn con trẻ mang bạn học tới nhà chơi là chuyện tốt, chú đừng nghiêm mặt nữa. Uống rượu, uống rượu, nhìn một bàn lớn món ăn, chúng ta thật là có lộc ăn."

Ba âm thầm bưng ly rượu lên uống, bác hai nói với Diệp Tư Viễn: "Tiểu Diệp, dùng bữa, dùng bữa, ba Tiểu Kết chính là có tính khí thối này, cháu đừng để trong lòng, ba Tiểu Kết nấu ăn mùi vị khá tốt, cháu mau nếm thử đi."

"Cám ơn bác hai, cháu sẽ ăn." Vẻ mặt Diệp Tư Viễn đã không bình thản ung dung như trước rồi, anh thử gắp một món ăn cách gần anh, đó là một dĩa củ chuối non, chiếc đũa run run gắp lên một miếng, anh nhanh chóng quay mắt cá chân một chút, gắp món ăn đến trong chén trước mặt mình, tôi thấy anh thở phào nhẹ nhõm, tiếp phải cố gắng cúi đầu, ngón chân đưa chiếc đũa đang kẹp món ăn đến trong miệng, sau khi nhai lập tức ngẩng đầu nói với ba: "Ừ, ăn rất ngon!"

"Mùi vị không tệ đi! Ha ha ha ha. . . . . ." Bác hai cười lên, lặng lẽ lau cái trán đổ mồ hôi, quay đầu uống bia.

"Tiểu Kết nấu ăn cũng rất ăn ngon." Diệp Tư Viễn còn nói, "Thì ra là được chân truyền của chú."

"Trường học các em còn có thể nấu ăn ư?" Anh Chí Cương kỳ quái hỏi.

Ai u! Kẻ ngu này! Lúc này vỗ mông ngựa làm gì chứ!

Diệp Tư Viễn sững sờ, lập tức nói: "Phải . . . . . Em đã ăn qua mấy lần món ăn cô ấy làm, mùi vị rất ngon."

"Các con ở chung mà." Dì Mỹ đột nhiên lên tiếng, "Dì nghe Tiểu Kết nói, là thuê nhà?"

https://thuviensach.vn

"Nói cái gì đó!" Ba "rầm" vỗ xuống bàn, nói lớn tiếng.

"Phát thần kinh cái gì! Vốn là vậy mà!" Dì Mỹ không chịu yếu thế nói, "Tôi cũng là quan tâm Tiểu Kết, con bé còn chưa có đủ hai mươi tuổi đâu, tôi sợ nó bị người ta lừa."

"Không ai có thể gạt con!" Tôi nhẫn nhịn không được lại muốn đứng lên, lần nữa bị ba đè xuống.

"Ầm ĩ cái gì! Ăn cơm!" Ba rống với tôi.

Năm người nhà bác hai đều choáng váng, mỗi một người đều cúi đầu lặng lẽ ăn xong món ăn, chỉ có Lỗi Lỗi vẫn tò mò nhìn mọi người.

"Ba!" Nước mắt của tôi không nhịn được nữa, rơi lã chã xuống đất, "Ba đang làm cái gì vậy?"

"Ba không có làm gì! Ăn cơm!" Ba nhìn chằm chằm tôi, lại nhìn Diệp Tư Viễn, "Cậu cũng ăn cơm đi!"

"Tiểu Kết. . . . . anh không sao." Diệp Tư Viễn cách cái bàn nhìn tôi, ánh mắt trầm tĩnh, "Anh có thể tự mình ăn cơm, em . . . đừng như vậy."

Tôi lau nước mắt, cả người đều run rẩy, bắt đầu khóc đến thở không ra hơi. Dì Mỹ bên cạnh thờ ơ, thím hai cách thật xa đưa cho tôi khăn giấy, nói: "Tiểu Kết, đừng khóc..., mọi người ăn một bữa cơm thật ngon, không có chuyện gì, không có chuyện gì đâu."

Tôi dần dần nín khóc, bắt đầu hiểu vào lúc này, mặc kệ tôi khóc ầm ỉ thế nào cũng không làm nên chuyện gì. Hai mắt mơ hồ đẫm lệ nhìn Diệp Tư Viễn phía trước, anh đang mím môi nhìn tôi, tôi thấy được chân anh đặt trên bàn, lưng bàn chân căng cứng, ngón chân vẫn kẹp đũa vững vàng. Tôi biết rõ, lấy tư thế ngồi bây giờ của anh, như vậy là rất mệt mỏi, rất mệt mỏi, nói không chừng chân của anh còn có thể rút gân.

https://thuviensach.vn

Tôi và Diệp Tư Viễn ở chung một chỗ trong một năm, tôi đã từng thấy tình huống chân anh rút gân, bình thường chính là sau khi ngồi vẽ lâu. Mặc dù số lần không nhiều lắm, chỉ là khi phát tác vẫn làm anh vô cùng khó chịu, nhíu lông mày chịu đựng đau đớn, ngón chân của chân phải sẽ thành tư thế dãn ra kỳ quái, xoay thế nào cũng không được, cần tôi mát xa từ đùi đến cẳng chân của anh một hồi lâu mới có thể khôi phục.

Mà bây giờ, tôi cảm thấy được chân phải của anh đang khẽ run. Tôi nhìn anh dựa sống lưng ở trên tường, dưới bờ vai là hai ống tay áo trống không rũ xuống, tư thế như vậy thực sự quá tàn nhẫn, hoàn toàn làm tôi không cách nào nhịn được! Tôi hỏi ông trời! Tại sao phải khiến Diệp Tư Viễn chịu đựng tất cả chuyện này! Ba hiểu thật quan trọng như vậy sao? Cần dùng tự ái và khỏe mạnh của anh để đổi lấy ư?

Lúc này, Trần Dạ đột nhiên nói: "Anh Tư Viễn, anh muốn đổi vị trí với em không, chỗ em. . . . . rộng hơn một chút."

Tôi thút thít nhìn bọn họ, Trần Dạ nhìn ba một chút, lại nhìn tôi, nó đã đứng lên, không nói lời nào đổi vị trí cái ly và chén của mình tới trước mặt Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn nhìn ba tôi, ba trầm mặt không nói gì nữa. Rốt cuộc Diệp Tư Viễn thả chân xuống đứng lên, ngồi vào chỗ Trần Dạ. Anh vừa lui ghế về phía sau, vừa nói: "Cám ơn."

Trần Dạ lần nữa ngồi xuống, cẩn thận từng li từng tí nhìn ba, tất cả mọi người đang an tĩnh ăn món ăn, không ai dám nói chuyện.

Sống lưng Diệp Tư Viễn không cần dán tường nữa, chân anh kẹp đũa lên có vẻ linh hoạt hơn một chút. Trần Dạ cúi đầu liếc anh một cái, đột nhiên duỗi dài cánh tay gắp một tệ thịt kho đến trong chén Diệp Tư Viễn, nói: "Anh Tư Viễn, anh dùng bữa."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn thịt trong chén, không ngẩng đầu lên, rất lâu sau mới nghe được anh nói: "Trần Dạ, cám ơn em."

"Đừng khách khí, em giúp anh gắp thức ăn, ba em nấu ăn ngon lắm, anh ăn nhiều một chút." Nói xong, nói lại gắp một đũa trứng xào đến trong chén Diệp Tư Viễn.

Nước mắt của tôi lại chảy xuống, Trần Dạ nhu thuận như vậy, tôi thật sự là không uổng vì đã yêu thương nó!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Tôi Sẽ Không Hối Hận

Ba không tiếp tục làm khó Diệp Tư Viễn, Trần Dạ yên tĩnh gắp thức ăn cho anh, một bữa cơm cứ như vậy sóng nước chẳng xao ăn xong.

Tôi sớm đã không có khẩu vị, lau khô nước mắt, chỉ ăn lung tung chút món ăn, ánh mắt lại vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Tư Viễn. Sắc mặt của anh đã dần dần bình tĩnh, đang uống nước, ăn món ăn, thậm chí còn tán gẫu với Trần Dạ, hỏi tới chuyện trên phương diện học tập của nó.

Tôi thật sự là bội phục Diệp Tư Viễn, tại sao anh có thể bình tĩnh như thế, có lẽ. . . là vì tôi? Vì tôi, anh thật có thể giấu tất cả cảm xúc, tiếp nhận tất cả nhục nhã và chất vấn hữu ý vô ý, chỉ muốn ba tiếp nhận anh.

Tôi nghiêng đầu nhìn ba bên cạnh, ông đang trầm mặc uống bia, tôi nói ở trong lòng: Ba, người thấy được không? Đây chính là bạn trai con, anh chính là một người như vậy, thân thể tàn tật là anh không cách nào lựa chọn, nhưng anh thật sự rất kiên cường, không phải sao?

Cơm nước xong, tôi giúp dì Mỹ dọn dẹp bát đũa, dì Mỹ nói tôi rửa chén, tôi gật đầu đồng ý.

Tôi lo lắng Diệp Tư Viễn, một mình anh ở trong phòng khách, ba có thể nói gì với anh hay không? Nhưng một bàn lớn món ăn lưu lại rất nhiều bát dĩa, tôi không thể rửa xong trong một lúc, chỉ có thể thừa dịp đi phòng khách lau bàn nhìn bọn họ. Diệp Tư Viễn đang an tĩnh ngồi ở chỗ đó, trò chuyện với anh Chí Cương.

https://thuviensach.vn

Anh vẫn cười nhàn nhạt, trả lời vấn đề của anh Chí Cương và bác hai, ba ngồi ở bên cạnh hút thuốc, chau mày. Tôi đi qua trước mặt ông thì ông ngẩng đầu nhìn tôi một cái, muốn nói lại thôi.

Hàn huyên một lát, một nhà bác hai đứng dậy cáo từ. Vốn chủ nhật này là ngày gia đình tụ hội, bọn họ đều sẽ lưu lại đánh mạt chược một buổi chiều, lần này phải đi sớm, tôi hiểu rõ là bởi vì Diệp Tư Viễn. Một bữa cơm đã ăn rất không vui, bọn họ tự nhiên muốn cho chúng tôi và ba đơn độc chung đụng với nhau. Tôi cảm tạ ý tốt một nhà bác hai, nếu không phải là bọn họ, Diệp Tư Viễn cũng sẽ không dễ dàng vào cửa như vậy, chứ đừng nói còn ăn một bữa cơm.

Tôi và dì Mỹ đưa bọn họ ra cửa, chị dâu lặng lẽ kéo tay của tôi qua, nhỏ giọng hỏi tôi: "Tiểu Kết, em thật tính toán ở một chỗ với Tiểu Diệp sao?"

Tôi gật đầu.

"Tiểu Kết, em còn quá nhỏ, suy nghĩ chuyện còn chưa được chu toàn, Tiểu Diệp là chàng trai không tệ, dáng dấp không tồi, nhưng dù sao anh ta cũng là một người tàn tật, em đi theo anh ta sẽ rất cực khổ."

"Không khổ cực, anh ấy không có khác gì với chúng ta."

"Sao không có khác chứ? Mới vừa rồi ăn cơm em cũng thấy đấy, nếu không ai giúp anh ta một tay, anh ta hoàn toàn không ăn được cơm."

"Anh ấy có thể ăn! Chỉ là bàn nhà em quá cao, bình thường anh đều là tự mình ăn cơm, chuyện gì anh ấy cũng tự mình làm!"

"Chậc chậc!" Chị dâu vỗ vỗ mu bàn tay tôi, "Em đó, thật là gặp tâm ma, không có cánh tay làm sao có thể chuyện gì cũng tự mình làm. Chính em suy nghĩ lại cho tốt đi, sau khi kết hôn có đứa bé, mỗi một việc, em đều phải theo chân anh ta, có thể làm được tới khi nào? Anh ta còn gây phiền thêm cho em đấy. Chị dâu là người từng trải, cho em một vài lời khuyên, dĩ

https://thuviensach.vn

nhiên quyết định vẫn là chính em. Chẳng qua chị nhìn chú ba cũng không đồng ý lắm, em tự giải quyết cho tốt đi."

Tôi mang theo nước mắt nhìn chị, trong lòng chua xót đến đòi mạng, chị ấy nói gì vậy chứ! Chị ấy chỉ ăn một bữa cơm với Diệp Tư Viễn mà thôi, tại sao nói anh sẽ gây phiền thêm cho tôi!

Từ đầu tới cuối, thêm phiền hình như là chính tôi, Diệp Tư Viễn làm việc vĩnh viễn đều rất bình thản, có trật tự. Chuyện có thể tự lo liệu, anh sẽ không nhờ người giúp, thật cần người hỗ trợ, anh cũng có thể làm đến không kiêu ngạo không tự ti. Tôi thông qua Lưu Nhất Phong, Phùng Khiếu Hải đã tiếp xúc mấy lần, tôi hiểu rõ bọn họ trợ giúp Diệp Tư Viễn đều xuất phát từ thật tâm, chưa bao giờ cảm thấy phiền toái. Tôi thì càng không cần nói, tôi gần như không đối đãi Diệp Tư Viễn như là một người đặc biệt, anh không có hai cánh tay, nhưng chỉ cần lui tới nhiều với anh là có thể làm cho người ta dần dần quên rằng anh không trọn vẹn. Cũng chỉ có những người lần đầu tiếp xúc với anh sẽ đặc biệt phóng đại nhìn thấy thiếu sót trên thân thể anh, mà bỏ qua nội tâm của anh.

Diệp Tư Viễn của tôi chính là một thiên sứ, cho dù gãy cánh, vẫn có thể bay như cũ.

Tôi thủy chung vẫn tin chắc điểm này.

Về nhà, đóng cửa, trong phòng chỉ còn lại có năm người chúng tôi, ba đuổi Trần Dạ đi vào trong phòng, dì Mỹ nói bà đi siêu thị mua chút đồ, trong phòng khách chỉ còn có ba người chúng tôi.

Ba vẫn ở chỗ cũ hút thuốc lá, nhìn anh nhìn tôi, nói: "Trần Kết, con cũng ngồi xuống đi."

Tôi lấy cái ghế ngồi xuống bên cạnh Diệp Tư Viễn. Nhìn ba, tôi làm xong tất cả chuẩn bị, mặc kệ ba làm khó dễ như thế nào, tôi đều sẽ canh giữ ở bên cạnh Diệp Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Ba nhìn chúng tôi, nặng nề thở dài, lần đầu gọi Diệp Tư Viễn: "Tiểu Diệp đúng không?"

"Dạ, chú." Diệp Tư Viễn mỉm cười một chút.

Cánh tay trái của tôi dán phía bên phải thân thể của anh, cảm thấy thân thể anh có chút run rẩy. Tôi kỳ quái nhìn anh một cái, anh rất khẩn trương ư?

Diệp Tư Viễn nhìn chăm chú vào ba, mày rậm có chút nhăn lên, tôi không rõ chân tướng, cũng không có lên tiếng.

"Tiểu Diệp, tôi không ngờ cậu sẽ tới nhà chúng tôi, tôi mới biết chuyện của cậu và Trần Kết vào đầu năm, lúc ấy tôi đã từng nói với nó là tôi không đồng ý, nói nó tựu trường xong liền chia tay với cậu. Chẳng qua tôi hiểu rất rõ tính khí con gái tôi, có lẽ nó sẽ vì chuyện khác chia tay với cậu, nhưng sẽ không bởi vì cậu tàn tật mà nói đến chuyện này."

Ba lại lấy ra một điếu thuốc, nói tiếp, "Tôi chỉ muốn hỏi cậu...cậu có kế hoạch gì với tương lai không?"

Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng phun ra một chữ: "Có."

"Nói nghe một chút."

"Chú, tháng sau cháu sẽ phải xuất ngoại, đi Italy học. Cháu học thiết kế thời trang, Italy có trường học thiết kế tốt nhất toàn cầu, qua bên kia học tập hai năm, sau đó cháu sẽ quay trở về. Đến lúc đó, cháu sẽ vào xưởng may trang phục của cháu mấy năm, đợi thời cơ chín muồi, cháu sẽ ra ngoài làm một mình, sáng lập nhãn hiệu trang phục của mình."

Ba rõ ràng là ngây ngẩn cả người, cũng khó trách, tôi chưa bao giờ nói với ông là Diệp Tư Viễn muốn xuất ngoại du học, càng không đề cập tới

https://thuviensach.vn

gia cảnh ưu việt của nhà anh. Tôi thấy ngón tay cầm điếu thuốc của ba thậm chí đã quên vẫy bớt, tro thuốc lá trực tiếp rơi lên trên nền gạch.

"Ra khỏi nước? Hai năm?" Ba trừng mắt nhìn Diệp Tư Viễn, "Cậu nói là cậu lập tức phải đi?"

"Đúng, chú. Tháng chín liền xuất phát rồi."

"Vậy cậu tới chỗ này làm gì? Thời gian hai năm, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì!"

"Chú, trước khi rời đi cháu muốn gặp mặt người là bởi vì. . . . . ." Diệp Tư Viễn nghiêng đầu nhìn tôi một cái, "Bởi vì cháu và Tiểu Kết đã xác định rồi. Cháu đi tới gặp chú là muốn xin chú đồng ý cháu và cô ấy lui tới, như vậy hai năm sau Tiểu Kết tốt nghiệp khóa chính quy, nếu cô ấy muốn ra khỏi nước, cháu sẽ đón cô ấy đi ra nước ngoài, nếu cô ấy không muốn đi ra nước ngoài, cháu liền trở lại."

Tôi tăng thêm một câu: "Bất luận như thế nào, con đều sẽ kết hôn với anh ấy!"

"Con là con gái! Nói lời này còn ra thể thống gì nữa! Giống như mình gả không được!" Ba trừng tôi.

Tôi cong miệng lên, vòng tay lên eo Diệp Tư Viễn, anh né một chút, còn cắn môi một cái.

"Thì ra là điều kiện trong nhà của cậu cũng không tệ lắm, nói cách khác, không cần lo lắng công việc tương lai?"

"Phải . . . . . Chính xác là như vậy. Chỉ là cháu không thể nào dựa vào trong nhà cả đời, phía dưới cháu còn có một em trai, tương lai nhà máy trong nhà cũng là em ấy thừa kế ."

https://thuviensach.vn

"Hả? Tại sao?" Ba nghiêng mắt nhìn đến ống tay áo trống rỗng của Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn gật đầu một chút, nói: "Chú nghĩ không sai, là bởi vì cháu không có tay. Dĩ nhiên nếu cháu vẫn có thể làm việc trong nhà, dù sao cũng đúng chuyên ngành, nhưng cháu vẫn muốn dựa vào năng lực của mình cho Tiểu Kết hạnh phúc."

"Nhóc con, cậu bảo tôi phải nói sao đây?" Ba nhấn điếu thuốc vào trong gạt tàn thuốc, "Có lẽ gia cảnh của cậu không tệ, nhưng mà tôi vẫn là không đồng ý chuyện của hai người. Trần Kết là con gái của tôi, chúng tôi là nhà người thường, tôi hi vọng nó gả cho người đàn ông tối thiểu nhất cũng phải là thân thể khỏe mạnh, có thể chăm sóc nó bảo vệ nó, nhưng cậu thì sao? Tôi hiểu rõ không có cánh tay cũng không phải là chuyện cậu muốn, nhưng cậu có thể đứng ở lập trường của tôi lo lắng một chút không? Tôi nuôi lớn một đứa con gái như vậy rất không dễ dàng, nếu nó đi theo cậu, sẽ ăn bao nhiêu khổ?"

"Ba! Con theo anh ấy một chút cũng không cảm thấy khổ! Anh ấy có thể chăm . . . . ." Tôi còn chưa nói xong, liền bị ba quát bảo ngưng lại: "Con câm miệng!"

"Chú, cháu hiểu rõ chuyến này cháu tới vô cùng mạo muội. Chỉ là trước kia nhận được cú điện thoại kia của chú, cháu cảm thấy cháu cần phải gặp mặt chú một lần. Thân thể của cháu đúng là rất không có tiện, làm rất nhiều chuyện đều cần người khác hỗ trợ, nhưng cháu và Tiểu Kết là thật tâm yêu nhau, cháu hiểu rõ cô ấy không có bởi vì cháu tàn tật mà có điều ghét bỏ, cho nên cháu cũng tuyệt đối sẽ không cô phụ cô ấy. Cháu hiểu rõ muốn chú tiếp nhận cháu sẽ rất khó, nhưng chú à, xin chú cho cháu một chút thời gian, cháu nhất định sẽ làm ra sự nghiệp, sẽ không khiến mọi người thất vọng."

https://thuviensach.vn

"Cho dù cậu làm ra sự nghiệp thì thế nào?" Ba mở tay ra, "Cậu chính là không có cánh tay! Cậu là một người đàn ông, ở trên một vài chuyện bình thường cũng không thể chăm sóc phụ nữ, còn phải nhờ nó giúp một tay, cậu coi mình là đại lão gia sao?"

"Ba! Sao ba cứ muốn níu chặt vấn đề này không thả! Tay của anh ấy không có rồi, mất thì mất, không có cũng không dài ra được nữa! Anh ấy không có tay vẫn có thể sống qua ngày như thường, làm rất tốt sự nghiệp! Anh ấy là một người tốt như vậy! Còn mạnh hơn không biết gấp mấy trăm lần, mấy ngàn lần mấy người đàn ông có tay chân khỏe mạnh lại không nghĩ tới tiến thủ, ăn không ngồi rồi!"

"Mày con mẹ nó nói chuyện hoang đường!" Ba vỗ bàn căm tức nhìn tôi, "Sớm biết con đi thành phố H sẽ gặp phải người như vậy, ban đầu ông đây trói cũng phải cột mày vào trong trường sư phạm gần nhà rồi! Có phải đầu óc của mày bị chó ăn hết rồi không? Đàn ông trên đời nhiều như vậy, mày cố tình chọn trúng đứa như vậy?"

Tôi lại khóc nữa, người cũng đứng lên: "Anh ấy không tốt chỗ nào? Mặc kệ ba nói gì! Con chắc chắn chọn anh ấy rồi! Đời này ngoài anh ấy ra con không gả rồi!"

"Tiểu Kết! Đừng nói bậy!" Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt có chút buồn bã, "Ngồi xuống, nói chuyện thật tốt."

"Tư Viễn!" Tôi lau nước mắt, túm tay áo của anh, "Chúng ta đi thôi!"

"Tiểu Kết!" Diệp Tư Viễn vẫn bất động như cũ, "Ngồi xuống đi. Chú ấy. . . . nói không sai mà."

"Cái gì không sai? Hoàn toàn sai!" Tôi khóc bù lu bù loa, "Sống với anh là em! Cũng không phải là ba em!"

https://thuviensach.vn

"Đừng nói nữa! Tiểu Kết, đừng nói nữa. . . . . ." Diệp Tư Viễn cúi đầu, ba thẩn thờ nhìn tôi, hừ lạnh một tiếng: "Đúng vậy, sống qua ngày là cô chứ không phải tôi, nếu như cô muốn đi theo cậu ta, ông đây coi như không có sinh người con gái như cô, ông đây cũng sẽ không thiếu miếng thịt!"

Tôi ngơ ngác nhìn ba, tay còn túm lấy ống tay áo trống không của Diệp Tư Viễn, tôi nói: "Ba, tại sao người nhất định phải phản đối bọn con chứ? Diệp Tư Viễn anh ấy. . . . . ."

"Đừng nói nữa!" Ba đứng lên, nghiêng đầu đi về phòng ngủ, "Tôi không muốn lại nghe bất cứ chuyện gì về cậu ta nữa, cậu ta có được hay không cũng chẳng quan hệ tới tôi, tóm lại tôi sẽ không đồng ý chuyện của hai người, hai người có thể đi được rồi."

"Ba!" Tôi đuổi theo kéo lại cánh tay ông, khóc kêu, "Con van cầu ba! Van cầu ba! Hiện tại không cần ba đồng ý, ba cho chúng con một chút thời gian đi, cho anh ấy một chút thời gian, để anh ấy chứng minh cho ba xem! Anh ấy có thể làm được rất tốt!"

Ba quay đầu trở lại, tầm mắt lại chuyển qua trên người Diệp Tư Viễn, anh đã đứng lên, bình tĩnh nhìn chúng tôi.

Sau đó ba nói một câu làm tâm tôi hoàn toàn thất vọng:

"Cậu ta là người tàn phế, mặc kệ cậu ta làm được gì, cậu ta vẫn là người tàn phế. Cậu ta muốn làm con rể nhà họ Trần tôi, chỉ cần ông đây còn sống, vĩnh viễn đều không thể nào."

Ba vào phòng.

Tôi đi trở về bên cạnh Diệp Tư Viễn, ngã ngồi ở trên ghế, Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn tôi, không nói lời nào trong một thời gian dài.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của anh rõ ràng lộ ra bi thương, chuyện tôi sợ xảy ra nhất chính là ba ở trước mặt anh nói ra hai chữ kia, kết quả vẫn không thể nào ngăn cản.

Tôi lau nước mắt một chút, nói: "Tư Viễn, chúng ta đi thôi, trở về khách sạn đi."

Anh đứng không nhúc nhích, thái độ có chút cổ quái, mày nhíu lại càng chặt hơn.

"Anh làm sao vậy? Không thoải mái à?" Tôi đứng lên, gấp gáp hỏi anh.

"Tiểu Kết. . . . . ." Anh nhắm hai mắt lại, cúi đầu nói ở bên tai tôi, "Giúp anh đi tới toilet đi, anh sắp không nhịn nổi."

Lúc này đã gần hai giờ chiều, lần trước Diệp Tư Viễn đi toilet là buổi sáng sau khi ở khách sạn. Anh uống trà, uống nước, còn húp canh, đã qua nhiều giờ, anh vẫn đau khổ chịu đựng, tôi cũng không nhớ nổi chuyện này .

Tôi vội vàng lôi kéo anh tới toilet, khóa lại cửa. Tay tôi run rẩy muốn mở dây nịt của anh, anh vẫn cúi đầu nhìn động tác của tôi, nói: "Không cần mở, kéo khóa quần ra là được rồi".

Tôi có chút luống cuống làm theo, sau đó hỏi anh: "Nhưng. . . . . sau đó thì sao?"

"Giúp anh móc... cái đó ra, hướng về phía bồn cầu là được."

Tôi đỏ mặt, vạch quần lót của anh móc Tiểu Viễn ra, nó lại có thể đã rất cứng rồi, tôi hiểu rõ là bởi vì nín tiểu.

Tôi đứng ở bên cạnh Diệp Tư Viễn, tay vịn chặt Tiểu Viễn của anh hướng về phía bồn cầu, vẻ mặt của anh rất mất tự nhiên, vị trí vừa chính xác, anh lập tức tiểu .

https://thuviensach.vn

Tiếng nước chảy vang lên thật lâu, rốt cuộc Tiểu Viễn khôi phục lại bộ dáng mềm nhũn, bởi vì tôi không hề có kinh nghiệm, trên tay cũng bị ướt đi một chút.

Tôi dùng xà phòng rửa tay, lại lấy khăn giấy lau Tiểu Viễn của anh, mới giúp anh kéo khóa quần lên.

Sau khi làm xong, đột nhiên Diệp Tư Viễn lui về sau một bước, sống lưng lập tức tựa vào trên tường.

Anh cúi đầu, tôi có chút mờ mịt nhìn anh, không biết anh làm sao.

Thật lâu về sau, anh ngẩng đầu lên, nhìn tôi nói: "Thật xin lỗi."

"Hả?"

"Rất dơ, làm dơ hết tay của em."

"Không đâu! Rửa một chút liền không sao rồi."

"Ba em nói không sai, thật sự có rất nhiều chuyện anh không thể tự mình làm. Về mặt sinh hoạt, không thể chia sẻ giúp em, phần lớn việc nhà đều phải để em tự làm."

"Không có! Không phải anh có thể làm rất nhiều việc nhà sao!" Tôi nóng nảy, biết lời nói của ba đã tổn thương tâm của anh, mà bây giờ, lại bởi vì chuyện đi toilet mà khiến cho anh sinh ra hoài nghi với mình.

"Anh không thể tự đi toilet." Diệp Tư Viễn nghiêng đầu nhìn tôi, đột nhiên cười tự giễu một tiếng, anh lắc đầu một cái, "Không thể giúp em xách đồ, không thể đổi bóng đèn, không thể làm cơm, không thể mở xe, không thể. . . . . ."

"Diệp Tư Viễn! Anh đừng nói nữa!" Tôi xông lên ôm lấy anh, "Không thể làm thì không thể làm, em có thể làm là được!"

https://thuviensach.vn

"Anh không thể ôm em một cái. . . . . ." Giọng nói của anh rất trầm, "Tiểu Kết, em thật nguyện ý ở chung như vậy với anh sao?"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Anh Nhất Định Phải Trở Lại.

Lúc tôi tắm rửa xong đi vào phòng thì Diệp Tư Viễn đang ngồi ở cuối giường xem tivi, tôi đi đến bên cạnh anh, hôn lên gương mặt anh, anh cười cười nói: "Vừa rồi có gọi đồ ăn cho em, em còn muốn ăn không?"

"Không." Lúc trưa tôi ăn cơm không vô nhưng lúc này lại không cảm thấy đói.

Lúc này tôi chú ý thấy Diệp Tư Viễn có cái gì đó không thích hợp, vẻ mặt của anh có chút rối rắm, ngồi thẳng tắp, bả vai căng đến mức có chút khẩn trương, tôi khó hiểu hỏi: "Anh làm sao vậy?"

" Không có việc gì." Anh đứng lên, đi vào toilet, khép cửa lại.

Tôi cảm thấy rất kỳ lạ, trong toilet truyền đến thanh âm va chạm của một số thứ nhưng lại không có tiếng nước chảy. Một hồi lâu sau anh đi ra ngoài, ngồi lại bên cạnh tôi.

Sắc mặt của anh vẫn cực kỳ cổ quái giống như cả người không được tự nhiên, khi ngồi thân thể cũng vặn vẹo vài lần.

Đột nhiên trong đầu tôi thoáng qua một suy nghĩ, ôm eo của anh, tôi hỏi: "Tư Viễn, có phải anh muốn đi toilet hay không?"

Trong nháy mắt mặt Diệp Tư Viễn liền hồng lên, anh quay đầu đi không có nhìn tôi, thật lâu về sau mới nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

https://thuviensach.vn

Tôi nở nụ cười, cái người ngu ngốc này, ở trước mặt tôi mà còn thẹn thùng.

Tối hôm đó tôi giúp Diệp Tư Viễn làm một chuyện mà trước đây chúng tôi chưa từng làm đó chính là .... tôi giúp anh lau mông.

Thời điểm làm chuyện này cả hai người chúng tôi đều không nói gì.

Tôi biết anh cực kỳ xấu hổ, xấu hổ trước nay chưa từng có. Nơi này không có toilet thông minh càng không có những dụng cụ có khả năng giúp đỡ anh nếu không có người khác giúp đỡ thì anh không có cách nào có thể làm được những chuyện này.

Đương nhiên là tôi không có cảm không ổn nhưng tôi có thể hiểu được khổ sở mà anh phải chịu cho nên tôi lựa chọn cách im lặng.

Tối đó tôi giúp Diệp Tư Viễn tắm rửa, giúp anh kì cọ toàn thân, khi chà xát đến hai vai đột nhiên anh nhắm hai mắt lại, cánh tay nhỏ ép chặt vào thân mình.

Tôi vẫn không nói gì như cũ chỉ là ôn nhu vỗ về cánh tay của anh, dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm nó. Cho tới bây giờ trong mắt tôi nó chưa từng xấu xí, đây chính là nổi đau xót sâu sắc nhất trong lòng anh nhưng mà trong mắt tôi đây lại là bảo bối trân quý nhất.

Đây chính là Sweet heart and ever của tôi...

Tối hôm đó tôi cực kỳ cố gắng dụ dỗ Diệp Tư Viễn nhưng anh vẫn không động đậy nhúc nhích, xoay người đưa lưng về phía tôi bảo tôi đi ngủ.

Tôi cảm thấy được mình cực kỳ thất bại cũng cuốn chăn xoay lưng về phía anh rốt cục chẳng biết lúc nào thì tiến vào mộng đẹp.

https://thuviensach.vn

Không nghĩ tới lúc nửa đêm anh lại tiến tới bên cạnh tôi, hô hấp nặng nề phun tới lỗ tai tôi, nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng di chuyển trên thân thể làm tôi lập tức giật mình tỉnh lại.

Diệp Tư Viễn chưa bao giờ thô lỗ như vậy, anh ghé vào trên người tôi, cắn làn da của tôi, vặn vẹo thân thể dùng lực ma sát thậm chí còn dùng ngón chân của anh gắt gao kẹp lại ngón chân tôi.

Tôi biết tâm tình của anh không tốt nên cũng không có phản kháng mà ngược lại nhiệt tình đáp lại anh.

Thời điểm anh thời muốn đi vào, tôi muốn giúp anh nhưng anh lại cự tuyệt, nói với tôi: "Để tự anh làm.."

Tiểu Viễn cực kỳ hùng tráng, ngẩng cao đầu, Diệp Tư Viễn ngồi ở trên giường vì không có tay nên không có cách nào đè nó xuống để tiến vào trong cơ thể của tôi , anh chỉ có thể nằm sấp xuống, đặt sức nặng cả người lên trên người tôi, ra lệnh cho tôi nâng cao cái mông, mở ra hai chân nghênh đón anh.

Anh không cho tôi lấy tay nắm Tiểu Viễn, tự mình vặn vẹo thân thể tìm lối vào, thật lâu cũng không làm được.

Lòng tôi đau muốn chết, nhịn không được muốn giúp anh nhưng vừa mới đụng tới Tiểu Viễn thì đã bị anh quát bảo ngưng lại.

"Anh làm được! Anh làm được! Anh có thể làm được!" Một lần lại một lần anh nói với tôi hoặc có thể là đang nói với chính mình.

Nhưng mà Tiểu Viễn gần như dán sát vào bụng dưới của anh, mặc kệ anh cố gắng như thế nào cũng không thể làm cho nó tiến vào cơ thể của tôi được.

https://thuviensach.vn

Tôi cố nén cảm giác muốn khóc tùy ý để Diệp Tư Viễn vặn vẹo cọ sát trên người tôi, thử thay đổi đủ các loại tư thế.

Thật lâu về sau anh mới dần dần dừng lại, từ trên người tôi lật người đi xuống, ngửa mặt nằm ở bên cạnh tôi.

Trong phòng tối đen chỉ có tiếng gió từ điều hòa ở giữa phòng truyền đến, trái tim tôi nhảy lên kịch liệt, cánh tay từ từ mò mẫn qua đụng phải eo của anh, toàn thân anh đầy mồ hôi, làn da cực kỳ nóng, thân thể ở dưới tay tôi hơi hơi lên xuống theo nhịp hô hấp.

Tôi mở đèn đầu giường, quay đầu nhìn anh.

Sau khi ánh đèn sáng lên, anh nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác làm cho tôi chỉ có thể thấy được non nửa cái mặt của anh nhưng mà tôi vẫn kịp nhìn thấy hốc mắt của anh hồng, bộ ngực của anh lên xuống dồn dập, miệng mở ra để hô hấp, ánh mắt nháy cũng không nháy trừng trừng nhìn trần nhà. Tôi nhìn anh quay mặt, miệng của anh thật sự mím chặt, lông mi mảnh dài hơi hơi run run, trong ánh mắt có cái gì lóe lên.

Tôi nhẹ nhàng ngồi dậy, dạng chân ngồi lên người anh, cầm lấy Tiểu Viễn vẫn cứng rắn như cũ đưa vào trong thân thể của chính mình.

Diệp Tư Viễn cau mày nhìn tôi, tôi mỉm cười với anh, thân thể bắt đầu động, lúc lên lúc xuống lúc,Tiểu Viễn được thân thể ấm áp của tôi vây quanh, trạng thái càng ngày càng tốt. Tay của tôi vỗ về thân thể anh, ngón tay vẽ nên các vòng tròn trên những điểm điểm mẫn cảm ở trước ngực anh, tôi trêu chọc cảm xúc của anh, cố gắng đem hết tất cả vốn liếng chỉ cầu anh có thể phấn chấn trở lại.

Tình cảm mãnh liệt của Diệp Tư Viễn rốt cục cũng bị tôi thiêu đốt, anh nâng cánh tay không còn nhiều lắm về phía tôi, cánh tay nhỏ lắc lư, gọi tên tôi: "Tiểu Kết...Tiểu Kết! Ôm anh!"

https://thuviensach.vn

Tôi cúi xuống, gắt gao ôm lấy anh để cho anh xoay người lại, đè lên tôi một lần nữa.

Tôi nói: "Tư Viễn, anh là tốt nhất!"

Anh gầm lên một tiếng thân thể bắt đầu va chạm kịch liệt rốt cuộc nước mắt của tôi cũng không nhịn được mà chảy xuống, tôi nhắm mắt lại, ngón tay hung hăng bấu lên lưng anh.

Theo lưng của anh dần dần hướng lên trên, xẹt qua xương bả vai rõ ràng của anh, tôi nhẹ nhàng xoa nắn bờ vai của của anh tiếp đó đến bả vai rồi đến hai cánh tay nhỏ.

Tôi nắm chặt nó trong lòng bàn tay, ngón tay vuốt ve phần cuối của cánh tay, cảm nhận da thịt mỏng nhạt bao vây lấy xương cốt đột nhiên tôi khóc lớn lên.

Thân thể Diệp Tư Viễn dừng lại, đầu anh chôn chặt trên hõm vai của tôi, chúng tôi đều không nhìn nhau, tôi gào khóc như muốn phát tiết hết tất cả chua xót cùng ủy khuất trong một ngày này, vì chính mình lại càng vì anh.

Tôi lớn tiếng kêu lên: "Đừng có ngừng! Đừng có ngừng! Không cần lo cho em! Diệp Tư Viễn! Không cần lo cho em! Đừng có ngừng!"

Anh "Ừ" một tiếng, chuyển động càng thêm mãnh liệt, hai chân của tôi gắt gao quắp chặt lấy eo anh nhưng vẫn không có ngừng khóc.

Trong tiếng khóc cực kỳ bi ai của tôi Diệp Tư Viễn đạt tới cao trào nhưng thân thể của chúng tôi vẫn không có tách ra, tôi thật sự muốn cứ cùng anh chặt chẽ tương liên như vậy, dùng loại bản năng nguyên thủy nhất của con người vĩnh viễn gắn liền cùng một chỗ.

Vỗ về thân thể ướt đẫm mồ hôi của Diệp Tư Viễn, trong đầu của tôi bỗng nổi lên một ý nghĩ hoang đường.

https://thuviensach.vn

Cứ như vậy cho tới khi chúng tôi xuống mồ đi!

Tôi chết cũng không thấy tiếc.

.....

Tôi và Diệp Tư Viễn đáp chuyến bay quay trở về thành phố H, sau khi chúng tôi thương lượng liền quyết định tôi về nhà trọ trước còn anh quay về thành phố D thu thập hành lý rồi trở về với tôi.

Đúng vậy, tôi không dám đi thành phố D bởi vì chuyện ảnh chụp, tôi không dám gặp mặt cha mẹ anh.

Nhưng mà nhất định chúng tôi phải ở cùng một chỗ, một tháng sau cùng này chúng tôi nhất định phải ở cùng một chỗ!

Chúng tôi không có bắt taxi đi sân bay tỉnh lị mà ngồi xe buýt, sau đó lại tiếp tục đổi xe buýt khác đi đến sân bay, trong lúc đó phải trải qua nhiều lần mua vé, lên xe, xuống xe, trả tiền có thể thấy rằng đối với Diệp Tư Viễn ở xa mới tới lần đầu mà nói thì những thứ này rất khó hoàn thành một mình chỉ là có tôi đứng bên cạnh anh nên anh có vẻ an tâm hơn rất nhiều, dọc đường đi uống nước, mua vé, thắt dây an toàn, bỏ balo ra đều do tôi làm giúp anh.

Anh luôn luôn an tĩnh cúi đầu nhìn tôi làm việc chỉ là việc đi toilet công cộng thì anh vẫn kiên trì tự mình làm tuy thời gian có vẻ lâu nhưng mà tôi biết chuyến đi này anh đã phải chịu nhiều đả kích, nếu chuyện nào có thể làm thì anh nhất định muốn làm một mình.

Mãi cho đến buổi chiều chúng tôi mới tới sân bay.

Đây là lần đầu tiên tôi đi máy bay nên đối với việc đăng ký, qua cửa kiểm tra đều không biết, tất cả là do Diệp Tư Viễn chỉ đạo làm. Làm qua

https://thuviensach.vn

một lần đăng kí thì tôi mới hiểu được một mình anh tới thành phố P cần phải trải qua rất nhiều cửa ải khó khăn.

Làm thế nào mà anh có thể đăng kí vé máy bay? Chắc là do chú Tào giúp...

Vậy khi qua cửa kiểm tra an ninh thì anh làm như thế nào? Để balo trên lưng xuống, mang lên lại, có người nào giúp anh không? Sau đó đưa chứng minh nhân dân cùng vé máy bay thì anh dùng miệng cắn? Hay là dùng chân để lấy?

Lúc kiểm tra vé có phải anh dùng miệng để cắn hay không?

Rồi lúc ngồi trên máy bay, chỗ ngồi lại chật như thế, có người nào giúp anh cài dây an toàn không? Ai giúp anh để hành lý? Anh có thể tự mình ăn uống được sao? Nếu muốn đi toilet thì phải làm sao bây giờ? Nhất định là anh sẽ cố kìm chế.

Lúc ngồi xe buýt anh có chỗ ngồi không? Anh không có cách nào nắm lấy tay cầm, nếu xe lắc lư thì làm sao đứng vững được?

Sau khi xuống máy bay, người nào giúp anh mang balo? Lúc đi ra sân bay anh bắt xe có thuận lợi hay không? Có tài xế xe taxi nào nhìn thấy thân thể của anh nên cự tuyệt không chở hay không?

Dọc đường đi có người nào chỉ trỏ xì xào bàn tán sau lưng anh không?

Làm cách nào trong những ánh mắt đó, những chuyện đó mà anh có thể một người, một balo tới bên cạnh tôi?

Tôi không muốn nghĩ tới, một chút cũng không. Tôi thật sự rất may mắn khi mình được ở bên cạnh anh! Nhìn qua thì Diệp Tư Viễn có vẻ thản nhiên hơn rất nhiều, cảm xúc hình như đã bình thường trở lại rồi. Thời điểm dùng bữa sáng buffett tại nhà hàng của khách sạn thì anh còn có thể cười nói với

https://thuviensach.vn

tôi, nói tôi lấy cho anh cái gì đó để ăn,anh còn nói tướng ăn của tôi giống như quỷ chết đói.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của anh ở đối diện, nhìn chân phải của anh đặt ở trên mặt bàn, ngón chân kẹp lấy thìa vừa nói chuyện với tôi vừa ăn cháo thì rốt cục tôi nở nụ cười, cầm khăn tay nhoài người qua phía đối diện lau miệng cho anh: "Có vụn bánh mì."

Anh cười toe toét, má lúm đồng tiền lại xuất hiện, đôi mắt lấp lánh.

Tôi có chút yên lòng có lẽ tôi đã xem thường năng lực tự điều tiết bản thân của Diệp Tư Viễn rồi, anh đã trải qua nhiều chuyện như vậy thì nhất định là sẽ kiên cường hơn so với tôi nghĩ rất nhiều.

Mà ngày hôm qua ở trước mặt tôi anh chỉ là nhất thời phát tiết cảm xúc mà thôi, chỉ là một lần phóng túng nho nhỏ cho nên tôi có thể hiểu được.

Trong tương lai anh sẽ ở tại Italy xa xôi, chuyện phải đối mặt một mình còn có rất nhiều, rất nhiều cho nên tôi không thể vì việc này mà cảm thấy lo lắng thay cho anh, anh không cần tôi lo lắng, điều anh cần nhất chính là sự tín nhiệm của tôi.

... .

Ngày hôm sau sau khi về đến nhà thì chú Tào liền lái xe tới đón anh, hai ngày sau anh mang theo hành lý trở về bên cạnh tôi.

Tháng 8 này quá nóng, bão lại chậm chạp không đến, mỗi ngày đều ngột ngạt khó chịu cho nên tôi và anh đều ở nhà, ngoài trừ mua đồ ăn, tản bộ, đi dạo siêu thị thì rất ít khi chúng tôi ra ngoài.

Đây là khoảng thời gian cuối cùng chúng tôi ở chung với nhau, chúng tôi sử dụng cảm xúc nóng bỏng, thân thể trẻ tuổi để chia sẻ mỗi phút mỗi giây hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Tội thật sự hy vọng mùa hè này vĩnh viễn không kết thúc, mỗi một ngày trôi qua thì trái tim tôi liền trầm xuống, tôi thường hay trốn tránh anh khóc thầm hoặc là ngẩn người nhìn bóng lưng của anh, vào mỗi buổi tối tôi sẽ ở trong màn đêm lặng lẽ nhìn khuôn mặt đang ngủ một cách yên lành của anh.

Tôi muốn khắc sâu gương mặt anh vào trong đầu, cả giọng nói của anh, nhiệt độ cơ thể của anh, nụ hôn của anh, toàn bộ của anh...

Tôi không phải là Mèo Máy Đôrêmon nên không thể làm cho thời gian dừng lại, trong lúc bất tri bất giác nghỉ hè liền kết thúc.

Bước vào chín tháng, tôi biết thời gian chúng tôi xa nhau chỉ còn đếm ngược từng ngày từng giờ. Tôi không muốn ngủ chỉ hận không thể 24 giờ dính cùng với anh ở một chỗ nhưng mà thời điểm chia tay vẫn chậm rãi tới gần.

Trước khi nộp học phí một ngày tôi nhận được tin nhắn của ba: Học phí cùng tiền sinh hoạt đã gửi vào trong thẻ con rồi.

Một phút kia nước mắt tôi rơi đầy mặt, một mình ở trong phòng vệ sinh khóc thật lâu.

... .

Không biết từ lúc nào Diệp Tư Viễn bắt đầu trở nên cổ quái.

Có một ngày tôi về đến nhà thì nhìn thấy sắc mặt của anh rất tệ, rõ ràng là tâm tình không vui, hỏi anh làm sao vậy thì anh không nói.

Tôi tưởng rằng bởi vì anh sắp đi cho nên mới phiền não nhưng lại không biết anh không vui bởi vì một chuyện khác.

Nếu lúc ấy tôi biết được thì kết cục có trở nên khác đi hay không?

https://thuviensach.vn

Một ngày tháng 9 Đường Duệ lại xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi nghi hoặc nhìn anh ta thì phát hiện so mấy tháng trước anh ta càng thêm suy sụp, người cũng gầy đi một vòng lớn. Anh ta quấn lấy tôi, cầu xin tôi giúp đỡ để anh ta khôi phục tư cách sinh viên.

Tôi phiền chết đi được, nói cho anh ta biết những việc tôi có thể làm thì cũng đã làm hết rồi, người có thể giúp một tay cũng đã tìm luôn rồi, còn về việc Diệp Tư Hòa có liên lạc với anh ta hay không thì đâu có liên quan gì đến tôi?

Không nghĩ tới Đường Duệ lại quỳ xuống trước mặt tôi.

Ngay tại đường lớn lúc mọi người đang đi học, tôi hoảng sợ nhìn anh ta, anh ta nói mình tuyệt vọng muốn chết còn kém không ôm chân tôi nữa thôi.

Anh ta khóc, một người đàn ông lại khóc tới nước mắt nước mũi tèm lem cầu xin tôi, anh ta nói anh ta biết sai rồi, anh ta nói anh ta có lỗi với tôi, nếu không khôi phục được tư cách sinh viên thì anh ta liền xong đời rồi.

"Tôi thật sự không giúp gì được cho anh! Đường Duệ, anh chớ quên tôi mới đúng là người bị hại! Người lúc trước có nguy cơ bị đuổi học cũng là tôi! Hiện tại anh quấn lấy tôi thì có ích lợi gì? Tôi cũng không có cách nào cả! Người giúp tôi là ai tôi cũng không biết nữa là!"

"Làm sao em có thể không biết được? Tiểu Kết! Anh..." Anh ta lau mặt sau đó đột nhiên đứng lên, hạ giọng nói: "Kỳ thật... Trong tay anh còn có ảnh chụp khác...là của em! Nếu tung lên mạng thì nói không chừng còn nổi tiếng hơn lần trước nữa! Nếu như em không muốn trở thành tiêu điểm của internet một lần nữa thì giúp anh đi, chỉ cần em giúp anh thì anh nhất định sẽ tiêu hủy những ảnh chụp này! Anh đảm bảo! Nếu anh lừa em thì anh sẽ chết không được tử tế!"

https://thuviensach.vn

Tôi sợ ngây người, lớn tiếng mắng anh ta: "Anh có phải là người hay không hả! Rốt cuộc thì tôi đắc tội anh ở chỗ nào! Anh là đang uy hiếp tôi sao? Đồ! Đê! Tiện! Có bản lĩnh thì cứ tung lên trên mạng đi! Lần trước tôi có thể qua khỏi thì lần này cũng có thể! Trần Kết tôi cây ngay không sợ chết đứng! Lần trước mọi người đều biết là do anh làm thì nhất định lần này cũng sẽ nghĩ như vậy! Chỉ là Đường Duệ, tôi cảnh cáo anh một câu, chỉ cần anh không sợ cơm tù thì cứ làm đi! Hẹn gặp lại!"

Tôi xoay người bỏ chạy không thèm để ý đến anh ta đang kêu lên ở phía sau, trái tim của tôi đập liên hồi, hóa ra trong tay anh ta vẫn còn nắm giữ thứ để uy hiếp tôi! Đến cuối cùng là tôi đã làm ra loại chuyện hoang đường gì đây! Một lần trượt chân liền tự đẩy chính mình vào trong tình huống vạn kiếp bất phục, kỳ thật tôi thật sự sợ những lời anh ta nói, cực kỳ sợ anh ta tung những ảnh chụp "có sức ảnh hưởng lớn hơn" lên mạng.

Tôi cũng không muốn nhờ Diệp Tư Hòa giúp một lần nữa mà thầy Ứng cũng không thể đưa tay ra giúp một lần nữa, tôi thật sự sợ hãi Đường Duệ chó tới đường cùng quay lại cắn tôi một miếng mà Diệp Tư Viễn lại sắp đi xa, nếu thật sự xảy ra những chuyện như vậy thì tôi lo lắng một mình sẽ chống đỡ không được.

Ác mộng mấy tháng trước có thể tái diễn lại hay không? Tôi thật sự không biết.

Vài ngày sau đột nhiên Uyển Tâm gọi điện thoại cho tôi.

Chị ấy uống rượu tại quán cơm nhỏ bên ngoài trường học, chị ấy khóc đến khàn cả giọng lại còn nói chuyện gì đó không rõ qua điện thoại.

Tôi cực kỳ lo lắng cùng Diệp Tư Viễn chạy đến xem sau đó mang Uyển Tâm đã sớm uống đến say khướt về nhà của chúng tôi.

Đêm đó Uyển Tâm ở nhà của chúng tôi, tôi và chị ấy ngủ tại phòng khách, tôi im lặng lắng nghe chị ấy kể về chuyện của mình và Diệp Tư

https://thuviensach.vn

Hòa. Một hồi chị ấy nói chị ấy và Diệp Tư Hòa có bao nhiêu ngọt ngào, bọn họ hẹn hò ở đâu, anh ta mang lại cho chị ấy những kinh hỉ như thế nào còn nói muốn kết hôn với chị ấy, nói cuộc đời này chỉ yêu một mình Uyển Tâm, một hồi lại chửi ầm lên mắng tổ tông mười tám đời nhà Diệp Tư Hòa, nói anh ta thành kẻ ác không thể dung tha, Trần Thế Mỹ phụ bạc thời hiện đại, mồi hồi lại thương tâm khóc lớn lên nói chính mình không thể quên được anh ta, nói vậy mà mình lại thương anh ta, vì sao kết cục lại như thế này!

Kết quả này đúng y như dự đoán của tôi nhưng nhìn Uyển Tâm thương tâm khổ sở như vậy tôi vẫn không nhịn được mà rơi nước mắt.

Uyển Tâm vừa mắng vừa khóc vừa hút thuốc lại còn ầm ĩ đòi uống rượu, tôi an ủi chị ấy một hồi lâu mới làm cho chị ấy an tĩnh trở lại cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Lúc rời khỏi phòng khách đã là nửa đêm.

Diệp Tư Viễn vẫn chưa ngủ đang ở trong phòng chờ tôi.

Tôi leo lên giường, nằm bên cạnh anh nói: " Diệp Tư Hòa lừa Uyển Tâm."

Diệp Tư Viễn thở dài, anh dùng cằm cọ sát lên trán tôi nói: "Em đã khuyên cô ấy từ lúc đầu rồi, không cần tự trách."

"Vì sao anh ta lại xấu xa như thế?" Tôi ôm eo Diệp Tư Viễn, khó hiểu hỏi: "Vì sao anh lại tốt như vậy?"

"Anh không biết nhưng anh cũng không tốt đâu, anh ta có thể làm rất nhiều chuyện mà anh không thể làm được." Diệp Tư Viễn nở nụ cười, giọng nói chua xót: "Cách suy nghĩ của anh ta anh vẫn luôn không hiểu được."

https://thuviensach.vn

"..." Tôi cũng thở dài: "Hi vọng về sau Uyển Tâm có thể suy nghĩ cẩn thận, rơi nước mắt vì một người không đáng phó thác thật sự là không đáng."

"Những lời này của em không đúng."

"A? Không đúng ở chỗ nào?"

"Nếu như là một người đáng phó thác thì càng không nên thương tâm rơi lệ, không phải sao?"

Tôi nở nụ cười, nhéo nhéo gương mặt anh: "Có đôi khi chính là cảm động đến rơi nước mắt, hạnh phúc đến rơi nước mắt, ngọt ngào đến rơi nước mắt, anh không biết đến câu nói vui mừng mà khóc sao?"

"Nhưng anh đang nói đến chuyện đau lòng." Anh cực kỳ nghiêm túc cùng tôi nghiền ngẫm từng chữ một: " Có thể rơi nước mắt nhưng không thể đau lòng, nếu em đau lòng thì người đó không đáng để phó thác. Tiểu Kết, em có hiểu hay không?"

Tôi gật gật đầu, cảm thấy mình thật sự là may mắn hơn so với Uyển Tâm rất nhiều, chị ấy không biết nhìn người còn tôi lại lập tức tìm được một ông xã tốt.

Tôi hi vọng Uyển Tâm có thể bình tĩnh lại, quên đi nghiệt duyên của mình và Diệp Tư Hòa, chị ấy vẫn còn trẻ tuổi, tương lai nhất định sẽ giống như tôi, nhất định sẽ tìm được hạnh phúc thuộc về mình.

Lúc bình minh khi tôi và Diệp Tư Viễn rời giường thì phát hiện Uyển Tâm đã rời đi rồi, chị ấy để lại cho chúng tôi một tờ giấy.

Tiểu Kết, cám ơn, em yên tâm, chị không sao.

https://thuviensach.vn

Cầm tờ giấy lên tôi và Diệp Tư Viễn nhìn nhau cười, đối với hiểu biết của tôi về Uyển Tâm thì tôi biết chị ấy sẽ vượt qua.

Ngày 17 tháng 9 là sinh nhật 23 tuổi của Diệp Tư Viễn, cũng là ngày thứ 3 đếm ngược trước khi anh đi.

Ngày đó là chủ nhật.

Được sự đồng ý của anh, tôi chuẩn bị một cái bánh sinh nhật và một bàn thức ăn ngon.

Đó là một ngày cực kỳ mâu thuẫn vì gợi lên hồi ức đau thương của anh nhưng mà tôi muốn ở bên cạnh anh, lưu lại cho anh một hồi ức tốt đẹp.

Tại ngày này cách đây 12 năm anh mất đi hai cánh tay còn bây giờ chúng tôi đã hoàn chỉnh ở bên nhau 24 giờ.

Diệp Tư Viễn thổi ngọn nến, tôi hát tặng anh bài hát chúc mừng sinh nhật, hai người cùng nhau ăn bánh ngọt.

Tôi quệt kem lên mặt anh, anh không trốn được chỉ có thể để cho tôi vẽ hoa lên mặt, bất đắc dĩ cười cười.

Tôi còn chơi chưa đã nghiền thì anh đã áp sát mặt lại, lập tức gương mặt đầy kem cọ lên mặt tôi.

Tôi nói "Đáng ghét" lập tức phản kích, một cái bánh ngọt hoàn chỉnh đến cuối cùng đều ở trên mặt, trên tóc, trên quần áo của chúng tôi, dính lây cả ra sàn nhà, cả nhà bị chúng tôi quậy cho rối tinh rối mù.

Tôi ngồi trên đùi Diệp Tư Viễn, ôm cổ cùng anh hôn môi, cả khuôn mặt của đều là bánh ngọt, tôi có thể nhớ rõ thời khắc này, hương vị bánh sinh nhật hạnh phúc ngọt ngào, tôi có thể nhớ rõ Diệp Tư Viễn mở to mắt nhìn tôi và ánh mắt ấm áp lúc đó.

https://thuviensach.vn

Tôi tặng anh một cái vòng chân là do chính tay tôi bện bằng dây tơ hồng lại treo thêm con vật cầm tinh của anh làm bằng vàng.

Tôi cẩn thận đặt lên mắt cá chân trái của anh, nó được cột lại bằng cách kéo rút, anh tự mình dùng dùng miệng cùng chân phải tự đeo lên.

"Là vàng...Có phải rất tục hay không?" Tôi có chút xấu hổ, dây tơ hồng màu đỏ cùng với con thú bằng vàng, thật sự là có cảm giác xinh đẹp mà dung tục.

"Không đâu." Anh ngồi ở đằng kia, xoay xoay chân trái của mình nói: "Anh sẽ luôn đeo nó, cám ơn em, Tiểu Kết."

"Sang năm cùng năm sau nữa.... Không thể đón sinh nhật với anh rồi." Tôi thở dài: "Đến lúc đó em sẽ gửi quà cho anh."

"Nếu trường học còn chưa khai giảng thì anh sẽ về." Diệp Tư Viễn cười: "Đã hơn mười năm anh không tổ chức sinh nhật rồi, nếu có thì cũng chỉ muốn trải qua sinh nhật với em thôi."

"Tư Viễn, em sẽ chờ anh."

"Anh biết."

"Em sẽ không đi đâu cả."

"Anh biết."

"Cho nên nhất định anh phải trở về."

"Nhất định."

"Nếu anh không trở lại thì anh có biết em sẽ làm như thế nào không?"

Anh lắc đầu: "Không biết. Qua Italy đuổi giết anh?"

https://thuviensach.vn

"Không." Tôi cười: "Em vẫn sẽ ở nơi này chờ anh, vẫn đợi cho đến ngày nào đó anh trở về, đợi cho tới khi tóc trắng xoá, đợi cho tới khi em vào viện dưỡng lão, đợi cho tới khi em chết đi...A! Em sẽ nuôi một con chó, đặt tên cho nó là Đế đầu viễn, mỗi ngày chỉ cho nó ăn nửa cọng rau, không cho ăn thịt."

" Đứa ngốc, nói cái gì đó, anh nỡ lòng nào để em chờ lâu như vậy, chỉ là hai năm thôi mà."

Tôi cười đến cực kỳ gian xảo: "Em biết, em chỉ trêu anh thôi."

Lại không nghĩ tới một câu này lại giống như lời ước định.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Cửa Xoay.

Cuộc đời giống như một cánh cửa xoay tròn, không ai có thể dự đoán được trước chính mình sẽ đi đến nơi nào, có lẽ là liễu rủ hoa cười nhưng cũng có thể là cùng đường mạt lộ. Trong những vòng xoay của cánh cửa đó có vô số người lướt qua nhau và được ngăn cách bằng một cánh cửa thủy tinh, bạn có thể nhìn thấy anh ấy nhưng không có cách nào chạm vào được. Về sau bỏ lỡ nhau thì bạn và anh ấy liền đứng ở hai bên cánh cửa, quay đầu nhìn lại thì rốt cuộc đã không thấy bóng dáng của anh ấy đâu.

Thời gian thanh xuân giống như di chuyển ngược chiều kim đồng hồ, mỗi người đều không biết tương lai ở phương nào hay tương lai sẽ như thế nào. Tôi chỉ hy vọng mỗi một lần bỗng nhiên quay đầu lại đều có thể nhìn thấy anh.

Bởi vì cửa chuyển động làm cho chúng tôi càng ngày càng xa cách, vậy thì tôi liền dừng lại bước chân của chính mình, đứng ở trong cửa xoay tròn chờ đợi anh.

Tôi lựa chọn vĩnh viễn không ra khỏi cái cửa này chỉ cầu khi anh bước vào một lần nữa thì có thể nhìn thấy tôi.

Ngày thứ nhất sau sinh nhật Diệp Tư Viễn, buổi chiều tôi không có lớp nên ăn cơm trưa ở tại căn tin trước khi về nhà.

Lúc trời tối chú Tào sẽ tới đón anh về nhà để chào tạm biệt bạn bè thân thích, buổi tối ngày hôm sau ba Diệp, mẹ Diệp sẽ ở cùng với anh, đến ngày 20/9 mẹ Diệp sẽ cùng Diệp Tư Viễn lên máy bay đi Milan Rinnat.

https://thuviensach.vn

Hành lý của anh cũng đã được sắp xếp đầy đủ, tôi nhìn cái rương hành lí cực lớn trong góc phòng khách sáng sủa thì trong lòng bắt đầu đau đớn âm ỉ.

Tôi ngồi xuống ở trên mặt đất, cạnh chân tôi là những miếng ghép hình từ một cái hộp lớn, đây là do Diệp Tư Viễn mua về mấy ngày trước, bộ ghép hình "Mặt trời mọc" 5000 miếng, anh cùng tôi liều mạng ghép vài ngày cũng chỉ được một góc nho nhỏ.

Trong rương hành lí của anh cũng có một bộ "Mặt trời mọc" giống nhau như đúc, anh nói cho tôi biết chờ anh ghép xong thì anh sẽ trở lại.

Tôi thở dài đứng dậy cầm lấy bóp tiền tính siêu thị mua đồ ăn, buổi tối muốn làm một bàn ăn đầy mỹ vị, đây là bữa ăn cuối cùng của chúng tôi trước khi anh đi xa.

Từ siêu thị trở về thì tôi vẫn phát hiện có gì thay đổi, đứng ở trước cửa nhà lấy chìa khóa ra mở cửa, cửa vừa mới mở thì đột nhiên phía sau vang lên tiếng bước chân, tôi còn chưa kịp phản ứng, miệng hơi mở thì đã bị một người bịt kín miệng, nửa ôm tôi bước vào cửa.

Trên người hắn ta có một mùi hỗn hợp thuốc lá rượu chè nồng nặc, tôi sợ tới mức hồn bay phách lạc, tưởng rằng gặp trộm, người nọ đẩy tôi đến trên ghế sofa, tôi hoảng sợ ngẩng đầu nhìn thì mới phát hiện ra là Đường Duệ.

"Anh điên rồi hả?! Anh muốn làm gì? Đây là nhà của tôi, anh đi ra ngoài cho tôi!"

Tôi mới rống xong liền phát hiện lại có thêm một người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, là một người đàn ông trẻ tuổi không quen biết, dáng người cường tráng, diện mạo hung thần ác sát, trên lưng còn vác theo một cái bao. Tôi nhìn thấy hắn ta đóng cửa, tầm mắt quét qua người tôi mấy lần, cười rộ lên với Đường Duệ: "Anh họ, cô nàng này cực kỳ ngon lành, nếu làm nhất định rất sảng khoái."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt Đường Duệ vẫn âm trầm nhìn tôi, nghe được người kia nói, anh ta liền cười lạnh một tiếng: "Trong đầu cậu chỉ nghĩ tới những thứ dơ bẩn này thôi hả, chúng ta tới làm chính sự, còn phải xem Trần đồng học có chịu phối hợp hay không?"

"Mấy người muốn làm gì ?" Tôi lùi về sát trong ghế sofa, trái tim điên cuồng nhảy lên, tình cảnh trước mắt với tôi mà nói là rất không ổn, hai người đàn ông mặc kệ bọn hắn muốn làm gì thì tôi đều không thể phản kháng tìm đường sống.

"Em nói đi?" Ánh mắt Đường Duệ che kín tơ máu, anh ta hơi hất cằm về phía người đàn ông kia: "A Trung, lấy ra."

Người đàn ông tên A Trung kia lấy ra một cái máy ảnh từ trong bao ra, Đường Duệ nói: "Bọn anh chỉ muốn một ít lợi thế thôi, muốn Trần tiểu thư em giơ cao đánh khẽ xem ra không dùng chút thủ đoạn hạ lưu là không được."

Tôi lập tức hiểu rõ bọn hắn muốn làm cái gì, từ trên ghế sofa nhảy dựng lên muốn chạy tới phòng bếp.

Trong phòng bếp dao phay, hiện tại tôi chỉ có nghỉ đến việc liều mạng cùng bọn hắn.

Động tác Đường Duệ nhanh hơn tôi, chỉ cần hai ba bước anh ta liền bắt được tôi, một tay ôm tôi còn một tay nhân cơ hội sờ soạng bộ ngực của tôi, tôi hét lên thê thảm, liều mạng vùng vẫy, giọng nói run rẩy.

" Buông! Buông! Cứu mạng.... Cứu mạng..."

Chúng tôi ở tại lầu trên cùng, bởi vì bình thường đều mở điều hòa cho nên cửa sổ đều đóng chặt, lúc này lại là thời gian làm việc cho dù tôi có lớn tiếng la lên cũng không biết có người nào có thể nghe thấy hay không.

https://thuviensach.vn

Thần linh ơi! Chỉ mong có người nghe thấy! Hi vọng có ai đó có thể báo cảnh sát để cho hai người ma quỷ này xuống Địa ngục!

Tôi vừa kêu to cứu mạng vừa đá vừa giẫm nhưng Đường Duệ vẫn không có buông tay, anh ta ném tôi lên trên ghế sofa, cười nói: "Dáng người thật sự rất tốt, Tiểu Kết, em như vậy mà lại đi theo Diệp Tư Viễn thì thật sự là quá lãng phí rồi."

Anh ta bắt đầu cởi áo chiffon của tôi, tôi la lên thê lương, dùng cả tay chân để phản kháng đến mức quên cả khóc.

Nhưng mà làm sao tôi có thể đấu lại được anh ta! Chưa đầy vài giây quần áo của tôi đã bị anh ta cởi hết trên người chỉ còn lại áo ngực.

Toàn thân tôi đều đau đớn, trong quá trình phản kháng đã bị anh ta tát vài cái, tôi khàn giọng kêu to: "Đường Duệ! Dừng tay! Đây là anh đang phạm tội đó! Anh muốn cái gì tôi đều đáp ứng anh! Toàn bộ đều đáp ứng anh! Anh dừng tay trước đi!"

Anh ta thật sự dừng tay, ánh mắt đờ ra nhìn tôi, lạnh lùng nói: "Em nghĩ rằng anh sẽ tin tưởng em sao?"

"Tôi cam đoan với anh! Không phải chỉ là khôi phục tư cách sinh viên thôi sao?

Rất đơn giản!" Cả người tôi run run, dùng hai tay che ngực, tóc tai bù xù nhìn anh ta: "Tôi đi cầu xin Diệp Tư Hòa, anh ta thần thông quảng đại, nhất định sẽ giúp được anh!"

"Diệp Tư Hòa? Hừ." Đường Duệ cười nhạo một tiếng, ngón tay xẹt qua gương mặt tôi, tôi nghiêng đầu trốn tránh thì nghe được anh ta nói: "Em thật sự tưởng rằng Diệp Tư Hòa giúp em sao?"

https://thuviensach.vn

"A?" Trong đầu tôi rối thành một nùi, hoàn toàn không rõ anh ta đang nói cái gì.

A Trung vẫn cầm máy ảnh đứng ở một bên chụp, hắn ta cười một cách cực kỳ bỉ ổi: "Anh họ, đừng có ngừng, cực kỳ đặc sắc..."

"Đồ ngu! Hiện tại thì chụp cái gì! Chờ anh lột hết cô ta rồi hãy chụp." Đường Duệ rống lên với hắn ta: " Cậu muốn lão tử dính vào trong ảnh sao?"

"Hừ..." A Trung không tình nguyện tắt máy ảnh đi.

Lúc này di động tôi đặt ở trên bàn đột nhiên vang lên, là Diệp Tư Viễn, đó là tiếng chuông tôi cài đặt cho riêng anh.

Tôi cùng Đường Duệ đều không có hành động, chỉ là trừng mắt nhìn đối phương, tiếng chuông vẫn vang lên mãi không ngừng, một lần lại một lần, tôi nói: " "Là điện thoại của Diệp Tư Viễn, nếu tôi không nghe thì anh ấy sẽ hoài nghi ."

"Vậy thì đã sao, anh mà lại sợ cái người tàn phế như hắn hả?"

Đường Duệ lại lại bắt đầu cởi quần áo của tôi, tôi liều chết vùng vẫy, cắn cánh tay anh ta, anh ta đánh tôi một bạt tai, thở hổn hển nói: "Thối tha! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

Tôi ép buộc chính mình bình tĩnh, suy nghĩ làm thế nào mới có thể thoát được ma trảo của anh ta, tôi quay đầu nhìn anh ta nói: "Anh có bản lĩnh thì chụp đi, anh đi tôi liền báo công an đến lúc đó anh đừng nghĩ đến khôi phục tư cách sinh viên mà trực tiếp vào nhà tù luôn."

"Em sẽ không làm vậy." Đường Duệ cười: "Em muốn báo công an hả, Diệp Tư Viễn sẽ không đồng ý."

https://thuviensach.vn

"Chuyện này không liên quan đến anh ấy." Tôi trốn vào trong góc sô pha.

"Không liên quan tới anh ta? Trần Kết, em ngây thơ thật, để anh nói cho em biết người giúp em là Cục trưởng Trang, là cậu của Diệp Tư Viễn, em không có chuyện gì đều là công lao của ông ấy."

Tôi ngây người, trừng mắt nhìn anh ta, hơn nữa ngày đều không có phản ứng.

Đường Duệ cười rộ lên: "Em nói đi, nếu trong tay anh có thêm lợi thế là hình chụp của em, Diệp Tư Viễn thích em như thế thì còn chuyện gì mà hắn không đáp ứng anh?"

"Anh là tên súc sinh! Kẻ điên! Đồ khốn kiếp! Chó má! Cầm thú!" Tôi mắng to, Đường Duệ liền nhào tới, xé toạc áo ngực của tôi, tôi liều chết che ngực của mình, vùng vẫy điên cuồng dưới thân anh ta, cảm giác tuyệt vọng từ từ lan tỏa, tôi biết tôi xong rồi, tôi trốn không thoát, bọn hắn đã làm đến nước này nếu không đạt được mục đích thì nhất định sẽ không từ bỏ.

Diệp Tư Viễn! Trong lòng tôi gọi thầm tên anh, tôi nên làm cái gì bây giờ! Nên làm cái gì bây giờ!

Tôi đã chạy trốn vô số lần nhưng hoàn toàn không thoát khỏi ma trảo của Đường Duệ, cái mũi của tôi bị anh ta đánh đến chảy máu, trên mặt róng rát cũng đã quên đi cảm giác đau đớn.

"Mẹ nó!" Đột nhiên Đường Duệ buông tôi ra, anh ta xoa cổ tay bị tôi cắn, đứng lên: "Trông chừng cô ta.."

A Trung đi đến bên cạnh tôi, tôi muốn chạy lại bị hắn ta bắt được cánh tay của tôi liền kéo tôi trở về trên sofa, cợt nhả nói: "Em gái, chỉ là chụp hình thôi, cũng không phải là làm em, em chạy cái gì?"

https://thuviensach.vn

Nói xong hắn ta liền sờ soạng trên lưng tôi: "Làn da thật tốt, dáng người lại càng tốt hơn, lão tử đều đã có phản ứng rồi."

Tôi đánh hắn ta: "Cút ngay! Cút ngay! Không được chạm vào tôi."

Hắn ta cầm lấy tay tôi đặt lên hạ thân của mình: "Sờ xem! Lão Nhị của anh thức dậy rồi, ha ha."

Tôi ghê tởm muốn nôn, rốt cục nước mắt cũng chảy xuống: "Buông ra! Van cầu anh! Buông ra!"

Lúc này Đường Duệ trở về, anh ta cầm theo một ly nước bóp chặt cằm của tôi, muốn rót vào miệng tôi.

Tôi biết trong nước có cái gì, là thứ làm cho tôi dâng lên ảo giác, làm cho tôi không vùng vẫy nữa mà ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Đương nhiên là tôi không chịu, lắc đầu cắn chặt răng, ngón tay Đường Duệ dùng lực bóp miệng tôi, đổ ly nước kia vào.

Tôi phun nó ra nhưng vẫn có uống vào một chút, rốt cục tôi bắt đầu sợ hãi, tôi sợ sau khi uống xong mấy thứ này tôi sẽ đánh mất bản thân, biến thành một người khác. Tôi chảy nước mắt, tiếp tục giằng co với anh ta, cảm giác càng ngày càng tuyệt vọng.

Lúc này đột nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Cả ba chúng tôi đều ngây ngẩn cả người, A Trung và Đường Duệ liếc nhau, hắn ta lập tức đi về phía cửa, tôi chưa kịp nhìn rõ thì cửa đã mở rồi.

Không cần đoán tôi cùng biết đó là người nào.

"Tư Viễn! Đừng..." Tôi vừa mới mở miệng thì Đường Duệ đã bịt kín miệng tôi.

https://thuviensach.vn

"Tiểu Kết, làm sao vậy?” Diệp Tư Viễn vừa mới bước vào cửa liền sốt ruột kêu lên. Một giây sau, A Trung đã đánh một quyền lên lưng anh.

Diệp Tư Viễn không có tay để chống đỡ, anh lập tức ngã xuống sàn, nhìn qua A Trung hình như rất hoảng sợ: "Mẹ nó! Người này không có tay!"

Cửa đóng lại, hoàn toàn cách ly chúng tôi với thế giới bên ngoài.

Rất kỳ quái, đột nhiên trái tim của tôi bình tĩnh trở lại, Diệp Tư Viễn trở lại, tôi được cứu rồi, đây là ý nghĩ duy nhất trong giờ phút này của tôi.

Diệp Tư Viễn quỳ rạp trên mặt đất, anh hơi hơi ngẩng đầu, lắc lắc đầu bả vai chống đất, cong lưng muốn đứng lên.

Đột nhiên A Trung đạp thật mạnh lên lưng anh, anh lại nặng nề ngã úp sấp xuống một lần nữa, A Trung cúi người xem xét, kinh ngạc kêu lên: "Ai! Thật sự là không có cánh tay, một chút cũng không có, con mẹ nó như vậy còn có thể sống được?"

Đường Duệ quát lớn: "Đừng có nói lời vô nghĩa nữa!"

Anh ta buông lỏng tay che miệng tôi ra, tôi lập tức kêu lên: "Tư Viễn!"

Diệp Tư Viễn nghe được giọng nói của tôi, anh lắc lắc đầu muốn ngẩng lên nhưng đều phí công, anh hô to: "Tiểu Kết! Em có sao không?"

"Em không sao!" Tôi vẫn che ngực như cũ, hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn anh, anh vặn vẹo thân thể trên mặt đất hỏi:" Các người là người nào! Các người muốn làm gì? Muốn đòi tiền thì tôi cho mấy người! Bao nhiêu cũng cho! Thả cô ấy ra!"

Đường Duệ lôi tôi đến bên cạnh anh, ngồi xổm xuống nói: "Diệp Tư Viễn, đã lâu không gặp, cậu còn nhớ tôi không?"

https://thuviensach.vn

Thân thể Diệp Tư Viễn cứng đờ, đôi má anh áp sát mặt đất, xoay cổ nhìn xem chúng tôi, khi nhìn thấy trên người tôi chỉ còn áo ngực thì đồng tử của anh đột nhiên co rút lại, thương tiếc cùng lo lắng lập tức tràn ra trong ánh mắt anh, anh cắn răng nói: "Đường Duệ? Anh muốn làm gì?! Thả Tiểu Kết ra! Chuyện gì tôi cũng đáp ứng với anh!"

" Nhờ phúc cậu hiện tại tôi trắng tay rồi." Đường Duệ cười lạnh: "Rất đơn giản, tôi muốn khôi phục tư cách sinh viên, kính nhờ Diệp tiên sinh cậu giúp đỡ."

" Không phải tôi làm nhưng mà tôi có thể giúp anh khôi phục tư cách sinh viên, anh lập tức thả chúng tôi ra!" Giọng nói của Diệp Tư Viễn cực kỳ ngột ngạt, anh vẫn không ngừng vùng vẫy, hai đùi đạp đạp nhưng mà chân của A Trung vẫn nặng nề mà dẫm xuống lưng anh, không có hai tay trợ giúp anh hoàn toàn không thể thoát được.

" Không có một chút lợi thế thì tôi cũng không dám mạo hiểm. Thừa dịp cậu ở đây chúng ta nên nói thẳng thắn với nhau, tôi muốn mượn Trần muội muội chụp mấy tấm ảnh, ngày nào đó tôi khôi phục tư cách sinh viên thì mấy thứ này vĩnh viễn sẽ trở thành bí mật, còn nếu như...Cậu nói được mà không làm được hoặc báo cảnh sát gì đó thì cũng đừng trách tôi không khách khí. Cậu có biết hiện tại internet cực kỳ phổ biến không?"

Sắc mặt Diệp Tư Viễn trắng bệch, môi anh run run nói: "Tôi đồng ý với anh! Chuyện gì cũng đồng ý! Nhưng mà anh không được chụp Tiểu Kết! Tôi cầu xin anh! Nếu anh muốn chụp thì cứ chụp tôi đi!"

"Chụp cậu? Cũng được... Một anh đẹp trai trần truồng không có cánh tay nói không chừng còn gây được cơn sốt hơn nữa." Đường Duệ lắc đầu cười, cánh tay duỗi ra sờ soạng một cánh tay nhỏ bên trái của Diệp Tư Viễn: "A... Chỉ có một chút như vậy, thật sự là đáng thương haha! Nhưng là thật có lỗi, tôi thật sự là không dám. Nếu chụp cậu tôi sợ ngày nào đó tôi chết như thế nào cũng không biết được."

https://thuviensach.vn

Thân thể Diệp Tư Viễn run rẩy lên kịch liệt: "Không được chạm vào tôi! Đường Duệ, tên súc sinh này! Anh có phải là người hay không! Anh không sợ sẽ xuống địa ngục sao!"

A Trung đang ngồi, đột nhiên nắm tóc Diệp Tư Viễn, kéo lên, đập đầu anh xuống sàn nhà.

"Rầm" một tiếng, Diệp Tư Viễn gắt gao nhắm chặt hai mắt, Đường Duệ cười: "Mắng đi, tiếp tục mắng đi, không phải cậu rất lợi hại sao? Ha haha.."

"Đường Duệ! Cầu xin anh, đừng đánh anh ấy!"

Tôi đã sớm khóc không thành tiếng, hai tay bị Đường Duệ vòng ra sau người, thân thể không thể động đậy được, nhìn Diệp Tư Viễn quỳ rạp trên mặt đất, vẻ mặt thống khổ, ruột gan tôi như đứt ra từng khúc chỉ hy vọng chính mình có thể chịu khổ thay cho anh.

"Không phải anh muốn chụp tôi sao? Vậy thì chụp đi! Chụp đi!" Đầu óc tôi đã bắt đầu choáng quáng, biết là ly nước kia đã bắt đầu phát huy tác dụng, tôi vừa khóc vừa nói: "Không được đánh anh ấy! Các người chụp nhanh rồi đi đi! Không được đánh anh ấy!"

"Không...Tiểu Kết...Không được!" Diệp Tư Viễn chậm rãi mở mắt, anh chỉ có thể dùng khóe mắt liếc nhìn tôi: "Không được..."

"Không sao! Đây vốn là họa do em gây ra." Tôi giống như liệt sĩ lên pháp trường: "Đường Duệ, chụp đi! Có phải muốn tôi cởi hết quần áo không? Được! Tôi cởi!"

Ánh mắt Đường Duệ tỏa sáng, khóe miệng của anh ta cong lên quỷ dị, lúc này đột nhiên di động của anh ta vang lên.

Anh ta nhìn màn hình, nhíu nhíu mày, nhận điện thoại.

https://thuviensach.vn

"Tôi đang ở trong nhà Diệp Tư Viễn...Đúng, là kế hoạch ngày đó đã nói với anh, ừ..."

Không biết người trong điện thoại nói gì mà giọng của Đường Duệ lớn lên: "Tôi chờ không kịp rồi! Chờ không kịp rồi ! Anh nói anh sẽ giúp tôi! Kết quả ra sao? Tôi làm như vậy đối với anh cũng có lợi, không phải anh vẫn luôn muốn nắm đằng đuôi của cậu ta sao? Như vậy là có thể rồi!"

Người trong điện thoại còn nói vài câu gì đó, Đường Duệ mắng to một tiếng: "Con mẹ anh! Lão tử sẽ không dừng tay!"

Tiếp theo anh ta liền cúp điện thoại sau đó hung hăng ném di động ra ngoài.

Tôi nhìn thấy khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo của anh ta thầm nghĩ rằng anh ta điên rồi.

Đường Duệ vứt tôi lên về trên ghế sofa, anh ta ngồi bên cạnh tôi hút thuốc.

A Trung nghi hoặc nhìn anh ta hỏi: "Anh họ, không phải muốn chụp sao?"

"Chờ một chút, hắn chuẩn bị qua đây..."

"Hả..."

Hắn muốn qua đây? Ai muốn qua đây? Tôi không có đầu mối, co rút thành một cục ngồi chồm hổm ở trong góc sofa.

A Trung kéo một cái ghế ngồi xuống, một chân vẫn dẫm trên lưng Diệp Tư Viễn như cũ.

Diệp Tư Viễn vẫn gục xuống, đã một hồi lâu anh không có vùng vẫy nữa, chỉ là an tĩnh không nhúc nhích, gương mặt anh áp sát nền nhà, tôi

https://thuviensach.vn

nhìn không thấy mặt anh, giờ phút này tâm tình của anh như thế nào? Tôi không biết, chúng tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đáng sợ như vậy sẽ xảy ra, tôi không biết cơn ác mộng này đến khi nào thì mới có thể kết thúc, nếu thật sự Đường Duệ chỉ cần chụp ảnh mà có thể hãy bỏ qua cho chúng tôi thì tôi đồng ý phối hợp.

Tuy nhiên đây là chuyện xấu xa nhất trên đời, hoàn toàn phá vỡ chính nghĩa, công bình thậm chí anh ta còn có thể khôi phục tư cách sinh viên nhưng mà tôi cũng không còn cách nào khác.

Tôi chỉ muốn nhanh chóng kết thúc toàn bộ chuyện này.

Cả phòng trầm mặc, Đường Duệ cùng A Trung hút thuốc, hình như là A Trung mệt mỏi, không biết từ khi nào thì cái chân đang đặt trên lưng Diệp Tư Viễn đã bỏ xuống.

Người tới là...Diệp Tư Hòa.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Chuyện Thứ Hai!

Diệp Tư Hòa đi vào phòng, lấy kính mát xuống. Hắn cúi đầu nhìn Diệp Tư Viễn trên đất một chút, ngẩng đầu nhìn A Trung một chút, lại nghiêng đầu lại nhìn tôi và Đường Duệ. Tầm mắt lạnh lùng tập trung ở trên người tôi thì hắn nhăn lại mày: "Đường Duệ, mày làm cái gì đấy? Nhanh cho cô ta một bộ quần áo để mặc vào đi!"

Đường Duệ ngẩn ra, nhìn áo chiffon hơi mờ ở trên đất, hắn đứng lên đi tới ban công, tùy tiện lấy T-shirt của Diệp Tư Viễn ném cho tôi.

Tôi lập tức mặc lên người, nhìn Diệp Tư Hòa. Không biết hắn đang giở trò quỷ gì, không hiểu bây giờ hắn và Đường Duệ là quan hệ gì.

Diệp Tư Hòa cầm lấy máy ảnh trên bàn ăn, mở ra nhìn một chút, lại ném lên trên bàn, hắn nói với Đường Duệ: "Sao mày lại kích động như vậy? Không phải tao đã nói với mày rồi sao, dựa vào những hình trên tay mày là đủ rồi! Tại sao mày muốn hành động theo cảm tính như vậy? Nhìn xem hiện tại mày gây ra chuyện gì?"

Đường Duệ quay đầu không nhìn hắn, Diệp Tư Hòa thở dài, đi tới ngồi xuống bên cạnh Diệp Tư Viễn, hắn vỗ lưng Diệp Tư Viễn, gọi anh: "Tư Viễn, Tư Viễn. Này, em không sao chứ?"

Thân thể Diệp Tư Viễn bỗng nhúc nhích, anh cố gắng nghiêng đầu sang chỗ khác, thấy Diệp Tư Hòa thì không có lên tiếng.

"Hai người làm gì nó rồi hả?" Diệp Tư Hòa ngẩng đầu hỏi A Trung.

https://thuviensach.vn

"Chỉ là. . . . . đá mấy đá, đánh mấy quyền." A Trung ngập ngừng nói, "Là hắn ra tay trước!"

"Phóng rắm! Nó không có tay, nó sẽ động thủ trước ư! Tao còn không biết nó sao! Con mẹ nó mày có còn là người hay không, ngay cả một người tàn tật cũng đánh!"

A Trung không lên tiếng nữa.

Diệp Tư Hòa đỡ bả vai Diệp Tư Viễn, giúp anh ngồi dậy. Sống lưng Diệp Tư Viễn dựa vào ở tường, anh nhẹ nhàng thở hổn hển, rốt cuộc tôi thấy rõ mặt của anh.

Sắc mặt của anh trắng bệch, bên trái trán một khối máu ứ đọng, đầu tóc rối bời, đôi môi không có chút huyết sắc nào. Anh giật giật bả vai, muốn đứng lên, bị Diệp Tư Hòa đè xuống.

Diệp Tư Viễn nhìn về phía tôi, trong ánh mắt của anh bao hàm rất nhiều thứ làm tôi khó thừa nhận. Có lẽ là nhìn thấy rốt cuộc tôi đã mặc quần áo vào, anh rõ ràng đã nở nụ cười, trong mắt lộ ra một tia thả lỏng.

Anh nhìn tôi một lúc lâu mới quay đầu đi nhìn Diệp Tư Hòa, lạnh lùng nói: "Sao anh ở chỗ này?"

Diệp Tư Hòa than thở: "Biết các em có thể có chút phiền toái, liền chạy tới."

"Làm sao anh biết?"

"Anh. . . . . ."

"Anh làm sao quen biết được hắn?" Diệp Tư Viễn nhất quyết không tha hỏi. "Hắn" này dĩ nhiên là chỉ Đường Duệ.

https://thuviensach.vn

"Là Trần Kết đưa số điện thoại của Đường Duệ cho anh." Diệp Tư Hòa đứng lên, ngồi vào trên ghế, "Nếu như không phải là anh liên lạc với hắn, anh còn không biết trên tay hắn còn có hình chụp khác."

Diệp Tư Viễn quay đầu đi, hừ một tiếng. Anh chau mày, hiển nhiên trên người có chỗ bị thương.

"Trước đó vài ngày anh đã nói với em rồi, em có thể sẽ gặp phiền toái, chỉ cần em giúp anh tới chỗ mẹ em nói chuyện thì chuyện gì cũng sẽ không có. Anh nói Diệp Tư Viễn, tại sao em không chịu tin tưởng anh? Tại sao em cũng không tin người mẹ thân yêu của em sẽ làm ra những chuyện ghê tởm kia chứ?"

"Mẹ tôi sẽ không làm loại chuyện như vậy." Diệp Tư Viễn bình tĩnh trả lời hắn, "Anh đừng vu oan cho bà, không nên ngậm máu phun người."

"Anh vu oan cho bà? Anh ngậm máu phun người?" Diệp Tư Hòa cười nhạo một tiếng, "Tư Viễn, không phải anh muốn tìm em tranh luận, hai mươi mấy năm nay, trừ sự kiện kia, anh có tìm em làm phiền lúc nào chưa? Mẹ em làm mấy chuyện này với anh, mỗi một chuyện anh đều ghi tạc trong lòng, muốn bà ấy nên có đầu óc một chút. Anh đã 27 rồi, bà ấy còn không bỏ qua cho anh, đây là muốn đuổi tận giết tuyệt sao!"

"Tôi nói với anh một lần nữa, mẹ tôi sẽ không làm chuyện như vậy." Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm ánh mắt của Diệp Tư Hòa, nói từng câu từng chữ.

"Ok!" Diệp Tư Hòa vung tay lên, hắn nghiêng đầu nhìn Đường Duệ một chút, đột nhiên chỉ vào Đường Duệ hỏi Diệp Tư Viễn, "Vậy mẹ em có nói cho em biết không, người này bị khai trừ là do bà ấy làm?"

"Không phải bà ấy làm." Diệp Tư Viễn cau mày, "Tôi có thể bảo đảm."

https://thuviensach.vn

"Haizz...! Không phải bà ấy làm, chẳng lẽ là anh làm?" Diệp Tư Hòa cười lên, "Mẹ em chính là một người như vậy. Diệp Tư Viễn, bà ấy sẽ làm một vài chuyện mà không nói cho em biết, bà ấy chính là muốn ép người không có đường lui mới cam tâm. Bà ấy vẫn hận anh hại em mất cánh tay, nhưng em muốn anh làm thế nào? Có phải muốn anh dùng mạng bồi thường cho bà ấy thì bà ấy mới có thể hài lòng đúng không?"

"Diệp Tư Hòa!" Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn hắn, "Chuyện trước đây trong lòng của anh rõ ràng nhất, đến tột cùng là anh cố ý hay là vô tâm, trong lòng anh và tôi đều hiểu! Đừng cho là khi đó tôi còn nhỏ tuổi nên cái gì cũng không hiểu! Anh đánh bàn tính cũng chỉ có A Miễn và Tư Dĩnh không biết thôi, A Lý và tôi đều rất rõ ràng!"

"Em đừng mẹ nó nói hưu nói vượn! Đó là một chuyện ngoài ý muốn!" Diệp Tư Hòa "Xoạt" một tiếng đứng lên, đi qua lại trước mặt Diệp Tư Viễn, "Anh cố ý muốn hại em? Vì sao anh lại muốn hại em? Anh là loại người như vậy ư? Mẹ em mới đúng là loại tiểu nhân âm hiểm sau lưng!"

"Không cho anh nói mẹ tôi như thế!" Diệp Tư Viễn giùng giằng muốn đứng lên, A Trung đứng ở bên cạnh anh, đạp một cước lên bả vai anh. Anh lại ngã ngồi trên mặt đất, bả vai co lại, thân thể cúi xuống, cắn răng "Ưmh" một tiếng, vẻ mặt cực kỳ khổ sở.

Tôi một mực nghe bọn hắn nói chuyện, nghe đến kinh hồn bạt vía, cũng không dám lên tiếng.

Nghe được Diệp Tư Hòa nói trước đó vài ngày hắn từng tìm Diệp Tư Viễn, tôi đoán ngày đó tâm tình Diệp Tư Viễn rất không tốt cũng bởi vì chuyện này. Đúng lúc thời gian không sai biệt lắm, Đường Duệ cũng tìm tôi. Trong lòng tôi cảm thấy an ủi, Diệp Tư Viễn và tôi đều cự tuyệt bọn họ, loại tà ác này không thể nuông chiều, nhượng bộ sẽ chỉ làm bọn họ lớn lối hơn. Tôi may mắn Diệp Tư Viễn không có gạt tôi đồng ý cái gì với Diệp Tư Hòa, đây là anh tin tưởng tôi, cũng là anh tin tưởng chính mình. Anh

https://thuviensach.vn

nhất định giống như tôi, cảm thấy những thứ không chịu nổi này chắc chắn sẽ không đả kích được chúng tôi một phân một hào nào.

Tôi hiểu rõ lúc này tuyệt không thể gây phiền phức thêm, rốt cuộc Diệp Tư Hòa tới đây có lợi hay có hại với chúng tôi thì bây giờ còn chưa biết được. Tôi không thể kích thích hắn, càng không thể kích thích Đường Duệ. Hơn nữa Diệp Tư Hòa là anh họ Diệp Tư Viễn, mặc kệ nói thế nào, hắn cũng sẽ không quá ác với chúng tôi đi!

Thế nhưng một lát sau, nghe âm thanh rên khổ sở của Diệp Tư Viễn, tôi nhẫn nhịn không được liền kêu lên: "Đừng đánh anh ấy!"

Diệp Tư Viễn lắc đầu óc của mình, ngẩng đầu nhìn tôi...tôi run rẩy hỏi: "Tư Viễn, anh có sao không? Có bị thương chỗ nào không?"

Anh thở hổn hển một hồi, nói: "Anh không sao."

Anh lại ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Hòa nói: "Mười hai năm nay, có phải chính anh cũng đã tin đó là một chuyện ngoài ý muốn không?"

Diệp Tư Hòa ngẩn ra, tiếp theo liền lớn tiếng kêu lên: "Em có ý gì? Đó vốn chính là một chuyện ngoài ý muốn!"

"Vậy sao? Anh dám nói lúc anh để cho tôi leo lên tường đi nhặt trái cầu lông kia sẽ không có một chút suy nghĩ tôi sẽ bị điện giật ư?"

". . . . . Không có!" Diệp Tư Hòa cắn răng trả lời anh.

"Trái cầu đó cách máy biến thế gần như vậy, còn chưa tới 20 centimét, bức tường cao kia lại như thế, anh một mực kiên trì muốn tôi đi nhặt cầu. Anh dám nói, anh chưa từng nghĩ hậu quả xấu nhất sao?"

"Không có! Không có, không có!" Diệp Tư Hòa nóng nảy, hắn đi tới bên cạnh Diệp Tư Viễn, nhìn xuống anh từ trên cao, "Em là em họ của anh!

https://thuviensach.vn

Anh làm sao sẽ nghĩ như vậy?"

"Thật ra thì. . . . . đã nhiều năm như vậy, tôi cũng đã quen cuộc sống này rồi. Không tiện là khẳng định, bị người nhìn cũng là khẳng định, chuyện làm người ta lúng túng cũng thường xảy ra, nhưng mà tôi lại thật không suy nghĩ đến nó nhiều rồi.

Diệp Tư Hòa, anh biết không? Mỗi lần gặp phải anh...anh đều sẽ giả mù sa mưa mà nói những lời đó với tôi, thoạt nhìn giống như là đặc biệt chăm sóc tôi, thật ra thì tôi thật sự không cần. Tôi đã sống không khác người bình thường lắm rồi, anh thấy được, tôi quen bạn gái, cũng tính toán xuất ngoại du học, tương lai của tôi rất tươi đẹp. Tôi lại không hiểu, tại sao anh muốn lần lượt rắc muối lên vết thương của tôi chứ?

Anh luôn luôn khẳng định anh không thuận lợi là do mẹ tôi làm, anh có chứng cớ không? Hừ. . . . . Thật ra thì dù bà ấy làm thì như thế nào? Ai có thể hiểu được tâm tình của bà, anh cũng biết tính cách của bà ấy, bà là một người mạnh mẽ, con trai duy nhất của mình luôn được người khen ngợi, nuôi đến mười một tuổi lại bị người hại thành không có tay, mang theo đi ra ngoài, người quay đầu nhìn là 100%. Anh cảm thấy bà ấy làm sao gắng gượng qua? Tôi lại làm sao gắng gượng qua? Anh biết không có tay là cảm giác gì sao? Anh biết một vật để trước mặt anh, muốn đi lấy lại không cầm được là cảm giác gì sao? Anh biết miệng khát khô, nhìn một chén nước lại không thể uống là cảm giác gì sao? Anh biết dùng chân làm việc đến chuột rút là cảm giác gì sao? Đừng nói mẹ tôi không làm chuyện như vậy, coi như bà ấy thật sự làm thì tôi cũng không cảm thấy bà ấy có lỗi gì! Nếu anh cảm thấy oan thì tự đi nói với bà ấy đi. Anh đừng đi tìm ba tôi, đừng đi tìm ông, đừng đi tìm dì nhỏ, đừng tìm tôi, càng đừng đi tìm Tiểu Kết! Anh trực tiếp đi tìm mẹ tôi đi!!

Mẹ tôi đã đợi anh nói xin lỗi mười hai năm, nhưng anh có nói với bà sao? Đúng rồi, loại xin lỗi đó của anh không tính là nói xin lỗi, đó là anh diễn trò! Chúng tôi ai cũng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chúng tôi cần

https://thuviensach.vn

chính là anh thật tâm thật ý nói xin lỗi, nhưng cho tới bây giờ anh đều chưa từng làm."

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu, dùng giọng nói bình tĩnh nói thật lâu. Tôi nghe đến ngẩn ra, Diệp Tư Hòa đứng ở nơi đó cũng là một vẻ mặt đờ đẫn, hắn đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: "Thật tâm thật ý nói xin lỗi?"

"Đúng" Diệp Tư Viễn cũng cười, mắt theo dõi hắn, vẻ mặt rất trầm tĩnh, "Anh từng có sao?"

"Có phải anh nói xin lỗi, mẹ em sẽ bỏ qua cho anh không? Anh chỉ muốn một câu nói của em."

"Tôi không biết, bởi vì tôi hoàn toàn không tin tưởng những việc kia là mẹ tôi làm."

"Diệp Tư Viễn, mày chơi tao đúng không?!" Diệp Tư Hòa đột nhiên níu lấy tóc Diệp Tư Viễn, kéo chúng lên khiến cho anh buộc phải ngước mặt lên, "Mày đừng quên, hiện tại mày và bảo bối Trần Kết của mày đang ở trong tay tao, sống chết của chúng mày chỉ dựa vào một câu nói của tao. Yêu cầu của tao rất đơn giản, yêu cầu của Đường Duệ cũng rất đơn giản, chỉ cần mày đồng ý với chúng tao, hai người chúng mày sẽ không có việc gì."

"Anh đang uy hiếp tôi?" Diệp Tư Viễn tiếp tục cười, "Diệp Tư Hòa, tôi thề với anh, chỉ cần hôm nay tôi không chết, đời này tôi sẽ không bỏ qua cho anh. Mặc kệ trước kia mẹ tôi đã làm gì anh, tôi có thể nói cho anh biết, từ nay về sau, quan hệ anh em của chúng ta không còn, tôi sẽ tiễn anh và Đường Duệ xuống địa ngục."

"Mày! Mày không sợ Tiểu Kết gặp chuyện không may sao?"

"Tôi sợ, vô cùng sợ, nhưng mà tôi lại tin tưởng Tiểu Kết. Tôi tin tưởng tình cảm của tôi và cô ấy, tôi tin tưởng tà không thể thắng chính, tôi tin

https://thuviensach.vn

tưởng các người đều sẽ có báo ứng!"

"Bốp!" Thanh âm bàn tay tát mạnh lên gò má, Diệp Tư Hòa giơ lên tay, vẻ mặt giận dữ.

Diệp Tư Viễn bị đánh ngã trên mặt đất, anh lung lay thân thể thật lâu mới ngồi dậy, Diệp Tư Hòa lại một phen kéo tóc của anh. Anh cười hai tiếng, nói: "Tốt, Diệp Tư Viễn, mày rất được! Vậy mày cẩn thận nghe tao nói."

Tôi nhìn thấy khóe miệng Diệp Tư Viễn chảy máu, chất lỏng đỏ tươi uốn lượn chảy xuống, biết một cái tát kia là Diệp Tư Hòa thật sự rất dùng sức.

Tôi trầm ngâm nghe Diệp Tư Hòa nói tiếp, "Đúng, mày nghĩ không sai. Tao biết rõ cầu cách máy biến thế rất gần, tao cũng biết rõ người đụng máy biến thế sẽ chạm điện, có lẽ sẽ bị cắt chân tay, bởi vì tao từng thấy được chuyện đó rồi. Tao biết rõ mày leo lên sẽ gặp nguy hiểm, nhưng mà tao lại vẫn để cho mày leo, mày biết tại sao không? Diệp Tư Viễn."

". . ."

Chúng tôi không có lên tiếng, cũng không dám thở mạnh.

Diệp Tư Viễn vẫn lẳng lặng nhìn Diệp Tư Hòa, trong mắt không có tức giận, cũng không có đau thương, không có kinh hoảng, cũng không có thấp thỏm. Chỉ có an tĩnh, an tĩnh giống như một hồ nước.

"Bởi vì -- tao rất chán ghét mày, vô cùng chán ghét mày. Diệp Tư Viễn, tao ghét thấu vẻ mặt giả vờ thuần khiết của mày, ghét thấu bộ dáng khoe mẽ của mày ở trước mặt người lớn, ghét thấu mày luôn diễn tài nghệ trước mặt bà con chú bác trong lúc gia đình tụ hội, ghét thấu mày đưa giấy khen cho ông nội xem, ghét thấu vẻ mặt đắc ý của mẹ mày, ghét thấu ánh mắt khinh thường khi mẹ mày nhìn mẹ tao, ghét thấu mày động một chút là há mồm nói tiếng anh, ghét thấu mày luôn được đám nữ sinh bạn của tao thích mà mày còn cảm thấy phiền! Diệp Tư Viễn, mày biết không? Tao rất chán

https://thuviensach.vn

ghét mày, tao hận không thể làm mày biến mất trước mắt tao, nếu như trên thế giới không có mày thì thật là tốt biết bao! Cho nên, không sai, tao là cố ý, tao chính là cố ý bảo mày đi trèo tường, tao ký thác hy vọng vào một phần vạn xác suất này, có lẽ ông trời có mắt liền đem mày đi, như vậy thì thật tốt."

Trời ạ! Trời ạ! Trời ạ! Diệp Tư Hòa hắn đang nói gì? Hắn đang nói gì!!

Lúc đó hắn chỉ là một đứa bé mười lăm tuổi thôi! Tại sao hắn có thể có suy nghĩ đáng sợ như vậy? Diệp Tư Viễn là em trai họ có quan hệ máu mủ với hắn, hắn lại. . . lại muốn anh chết? Hắn là ma quỷ sao? Tôi đột nhiên cảm thấy Đường Duệ tà ác vẫn không sánh kịp Diệp Tư Hòa. Tôi cảm thấy hô hấp của mình trở nên gấp gáp, nhìn chằm chặp mặt Diệp Tư Viễn. Anh vẫn bình tĩnh như trước, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Nhưng lòng của tôi lại đau rất lợi hại, tôi tin tưởng, Diệp Tư Viễn cũng là lần đầu tiên chính tai nghe được Diệp Tư Hòa nói điều này. Suy đoán nhiều năm qua của anh rốt cuộc biến thành sự thật, thế nhưng sự thật này lại đả kích người như vậy!

"Anh nói xong rồi?" Diệp Tư Viễn cười khẽ.

"Nếu không? Mày còn muốn nghe cái gì?" Diệp Tư Hòa buông tóc Diệp Tư Viễn ra, "Muốn nghe tao nói xin lỗi sao? Diệp Tư Viễn, tao sẽ làm như mong muốn của mày." Hắn dừng một chút, đột nhiên nghiêm túc nói, "Thật xin lỗi. Tư Viễn, chuyện mười hai năm trước là tao cố ý, tao không ngờ tất cả thật xảy ra, tao không ngờ sẽ mang đến cho mày tàn tật cả đời. Tư Viễn, mày sẽ tha thứ cho tao chứ?"

"Vốn tôi có thể tha thứ cho anh, nhưng hôm nay bởi vì Tiểu Kết, cả đời tôi cũng sẽ không tha thứ cho anh."

Diệp Tư Hòa ngửa đầu cười lớn, cười đến có chút thê lương: "Tao biết ngay. Chỉ là, Diệp Tư Viễn, đã quá trễ rồi." Hắn ngồi xổm người xuống,

https://thuviensach.vn

nhìn thẳng Diệp Tư Viễn, "Mười hai năm trước, tao có thể làm mày mất cánh tay, hiện tại tao cũng có thể khiến Diệp Tư Viêm mất tay, mất chân, thậm chí mất mạng. Chính mày suy nghĩ thật kỹ đi, có một số việc sau khi nghĩ thông suốt thì đã trôi qua rồi, không nghĩ ra. . . . . mày sẽ rối rắm cả đời, hối hận cả đời."

"Không, người rối rắm cả đời, hối hận cả đời là anh. Tôi bình bình thản thản, khổ nạn cũng đã qua, anh nói những thứ này cũng sẽ không uy hiếp được tôi nữa. Anh có thể nói như vậy, tôi tin tưởng, mỗi buổi tối. . . . . anh nhất định đều ngủ không yên đúng không?"

Diệp Tư Hòa đột nhiên đứng lên, giơ chân hung hăng đá bả vai của Diệp Tư Viễn, lập tức lại đạp anh ngã xuống đất.

"Tư Viễn!!" Tôi không khỏi kêu lên.

Diệp Tư Hòa vỗ tay một cái, cầm kính mát trên bàn đeo lên trên mặt, hắn nghiêng đầu nói với Đường Duệ: "Tao đi, mày muốn làm cái gì thì làm đi."

Đường Duệ gấp gáp nói: "Diệp Tư Hòa! Mày đã nói mày sẽ giúp tao đấy!"

Diệp Tư Hòa chỉ vào người của tôi và Diệp Tư Viễn nói: "Mày đã như vậy, tao còn phải giúp mày cái gì? Chủ ý của mày không tệ, đoán chừng có thể thành, người này chỉ là mạnh miệng mà thôi, mày không cần sợ hắn."

"Diệp Tư Hòa!"

"Đường Duệ, bắt đầu từ bây giờ tao không có quan hệ gì với mày. Mày không làm việc theo kế hoạch của tao, chúng ta cũng không còn gì để nói. Hẹn gặp lại."

Hắn xoay người ra khỏi cửa chính, không tiếp tục nhìn chúng tôi lần nào.

https://thuviensach.vn

Tôi núp ở trong góc ghế sa lon, nhìn mặt của Đường Duệ càng ngày càng trở nên tuyệt vọng, càng ngày càng vặn vẹo. Tôi len lén di chuyển dọc theo ghế sa lon, muốn chạy,nhưng biên độ thân thể di chuyển hơi lớn một chút liền bị Đường Duệ bắt được.

Hắn điên cuồng rống to: "A Trung! Bật máy ảnh lên! Bật lên!"

A Trung vội vàng bật máy ảnh lên, đi đến bên cạnh chúng tôi. Đường Duệ lập tức nhào tới trên người tôi, bắt đầu kéo áo T - shirt của tôi lên.

Tôi quát to, hắn một tay nắm hai cổ tay tôi, một tay khác liền kéo T - shirt của tôi lên trên.

Trong ánh mắt của hắn bốc lửa, lỗ mũi phun khí thô, đột nhiên tôi phát hiện, tình huống bây giờ đã không phải là chụp hình đơn giản như vậy.

"Anh buông tôi ra! Buông tôi ra! Anh không phải là muốn chụp hình sao? Tự tôi cởi quần áo cho anh chụp! Anh buông tôi ra! Đừng đụng tôi!!"

"Chụp hình? Đã quá trễ rồi." Tầm mắt Đường Duệ giống như ma quỷ, "Đã đến mức này, không bằng cho thêm chút kích thích đi!"

Tôi thật luống cuống, tôi hiểu rõ thân thể của hắn đã nổi phản ứng rồi, hắn đã hoàn toàn điên cuồng, tôi nhẫn nhịn không ngừng quát lên: "Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Cứu em! Diệp Tư Viễn! Cứu em ------"

Khóe mắt tôi thấy Diệp Tư Viễn chẳng biết bò dậy từ dưới đất vào lúc nào, anh lảo đảo xông về phía chúng tôi, còn chưa tới gần liền bị A Trung ngăn lại, tiếp đó lại là một quyền, anh ngã xuống đất.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn vặn vẹo ở trên đất, giùng giằng muốn bò dậy, rồi lại bị A Trung hung hăng đá hai cái. Tôi khóc, khóc đến rất lợi hại, rất lợi hại, vừa vật lộn với Đường Duệ, vừa kêu với Diệp Tư Viễn: "Tư Viễn! Tư Viễn! Anh đừng động, bọn chúng sẽ đánh chết anh đấy! Anh đừng động!"

https://thuviensach.vn

Thân thể anh vẫn nằm trên mặt đất như cũ, ngưỡng mặt lên khàn giọng kêu về phía chúng tôi: "Tiểu Kết! Tiểu Kết! Đường Duệ mày dừng tay! Mày dừng tay! Không được đụng đến cô ấy!! Không được đụng đến cô ấy! Có gan mày cứ nhằm vào tao! Nhằm vào tao!! Đừng đụng đến cô ấy!! Đừng --- ----"

Đường Duệ giống như không nghe thấy, T - shirt của tôi đã bị vén lên tới cổ, tay hắn vuốt ve bộ ngực của tôi, nói với A Trung: "Chụp đi! Chụp đi!"

A Trung hưng phấn không thôi, một chân giẫm ở trên người Diệp Tư Viễn, cầm máy ảnh trong tay cười đến rất dâm đãng: "Anh Đường! Anh sướng rồi! Anh làm xong nhớ để cho tôi một phần!"

Đường Duệ bỏ qua áo của tôi, bởi vì tôi gắt gao níu lấy T - shirt không thả. Hắn bắt đầu mở quần jean của tôi, sau khi tôi cảm giác quần bị mở ra, lập tức liền kéo xuống, quần lót cũng bị kéo ra một chút, tôi khóc đến khàn cả giọng, tay muốn bảo vệ phía dưới, lại bị hắn ngăn lại.

Đường Duệ mở nút cài quần jean của hắn, kéo khóa quần ra, lột quần lót xuống. Hắn nắm hạ thể đã cứng rắn của mình cọ lên trên bụng của tôi, trong lòng tôi dời sông lấp biển, cực kỳ ghê tởm, lại bởi vì sợ hãi mà toàn thân run rẩy.

Diệp Tư Viễn có thể nhìn thấy một màn này, anh hoàn toàn nhìn thấy, tôi rất tuyệt vọng. Nếu như ở trước mặt của anh bị Đường Duệ làm bẩn, thậm chí còn có A Trung bên cạnh, tôi không dám tưởng tượng tương lai của chúng tôi sẽ trở nên như thế nào?

Hoàn toàn không có con mẹ nó tương lai!

Tôi đột nhiên ngừng giãy giụa, hơi nghênh đón, Đường Duệ sững sờ, dừng động tác lại.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của tôi nhìn hắn nhu tình như nước, khóe miệng cười một tiếng, tôi gọi hắn là: "Tư Viễn. . . . . sao anh lại ở chỗ này?"

Hắn nhăn mày lại, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tôi tránh thoát khỏi đôi tay hắn, ôm cổ của hắn, nói: "Anh làm sao vậy? Tư Viễn, sao lại ngây ngốc thế?"

"Bảo bối. . . . . Anh không sao cả, anh nghĩ muốn em thôi."

"Người ta chưa chuẩn bị xong nha, anh sờ đi. . . . . phía dưới rất khô, làm như vậy rất đau."

"Là do vừa rồi em giãy dụa quá lợi hại."

Tôi cười một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác liếc nhìn Diệp Tư Viễn, nói: "Người kia là ai?"

"Không biết, tên ăn xin."

"Ha ha ha ha ha. . . . . Tên ăn xin, Tư Viễn, anh thật hài hước."

"Đừng nói nhảm, chúng ta tiếp tục."

"Tư Viễn. . . . . Em muốn đi tiểu một chút."

"Hả?"

"Không nhịn nổi."

"Được, anh đi với em."

Tôi đứng lên, đi tới toilet. Đường Duệ vẫn đi theo tôi...tôi ngồi tiểu ở trên bồn cầu tự động, một chút cũng không kiêng dè, cười với hắn.

https://thuviensach.vn

Sau đó tôi lau thân thể, xả nước, đứng dậy kéo quần jean lên. Tôi chỉnh sửa quần áo một chút, đi qua kéo cánh tay của hắn cười ngọt ngào: "Tư Viễn, em rất nhớ anh."

"Bảo bối, anh cũng nhớ em, muốn ăn em."

"Vậy thì ăn nha, còn chờ cái gì nữa."

Tôi lôi kéo hắn đi vào phòng khách, đi ngang qua bên cạnh Diệp Tư Viễn thì đột nhiên tôi ngồi xổm xuống, ghé vào lỗ tai anh nhanh chóng nhẹ giọng nói một câu:

"Chuyện thứ hai em muốn anh đồng ý với em chính là -- tiếp tục sống."

Trong mắt Diệp Tư Viễn xẹt qua một tia sáng, trong nháy mắt biến thành tuyệt vọng, anh di chuyển thân thể một chút, cắn gấu quần của tôi.

Tôi nở nụ cười, chân vừa động liền tránh khỏi miệng của anh, đứng lên nhấc chân liền chạy tới sân phơi.

Tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn kêu: "Tiểu Kết!! Đừng!!"

Mọi thứ xảy ra trong nháy mắt.

Đây là tôi đánh cuộc với mình.

Đây là nhà của tôi và Diệp Tư Viễn, tôi ở nơi này đã một năm. Mỗi một góc trong nhà, tôi đều rõ như lòng bàn tay.

Tôi dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét vọt tới sân phơi, nhanh chóng dời cửa sổ thủy tinh chưa bao giờ khóa, đạp lên cạnh đường chạy của cửa sổ. Trong nháy mắt, tôi đã nhảy qua bệ cửa sổ.

Từ sau lưng truyền đến tiếng la tê tâm liệt phế của Diệp Tư Viễn: "Ngăn cô ấy lại!! Ngăn cô ấy lại!! Ngăn cô ấy lại --- ----"

https://thuviensach.vn

Tôi không quay đầu nhìn lần nào, bởi vì sợ bị Đường Duệ tóm lại, trên thực tế tôi đã nghe được tiếng bước chân vọt tới phía sau tôi.

Đối mặt với bầu trời ngoài cửa sổ, ánh mặt trời sáng rỡ, đám mây trắng nõn, gió khẽ động, bầy chim thỉnh thoảng lướt qua. . . . .

Tôi nhắm mắt lại, nhảy xuống từ lầu sáu.

Tôi nghĩ -- tôi rốt cuộc tự do.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tôi Biết Ngay, Anh Không Muốn Bỏ Lại Tôi.

Tôi cảm thấy được tôi đang bay.

Tránh thoát trói buộc của tên ma quỷ kia, tôi bay lượn ở giữa không trung, giống như một con chim tự do tự tại.

Phong cảnh trước mắt nhanh chóng xẹt qua, bên tai là tiếng gió gào thét, trong đầu của tôi là ánh mắt tuyệt vọng đến chết của Diệp Tư Viễn.

Tôi cũng không muốn chết, thế giới này tốt đẹp như thế, tôi còn trẻ tuổi, còn có rất nhiều công việc tốt chưa lãnh hội qua, nhưng. . . . . nếu như tiếp tục lưu lại nơi đó, tôi sẽ sống không bằng chết.

Quan trọng hơn là, tôi sợ Diệp Tư Viễn sẽ bởi vì chuyện này mà tự hủy hoại bản thân.

Tôi có thể nghĩ tới, biện pháp tốt nhất có thể cứu vớt anh, chính là tôi tự hy sinh.

Diệp Tư Viễn, chỉ cầu anh nhớ chuyện thứ hai tôi muốn anh làm, chỉ cầu anh nhớ cam kết của anh với tôi, chỉ cần tôi nói, chỉ cần anh được, anh nhất định phải làm.

Anh nhất định phải tiếp tục sống, tiếp tục sống thật tốt, cả phần của tôi.

Tôi không kịp nghĩ đến những người khác, những chuyện khác. Sinh mệnh trẻ tuổi của tôi sắp kết thúc, tôi biết rõ thời gian này rất ngắn ngủi,

https://thuviensach.vn

nhắm mắt lại, thân thể của tôi đã chạm đến vật cứng gì đó. Sau mấy tiếng trầm đục, tôi liền giống như một chiếc lá tàn tạ rơi xuống đất.

Bên tai xuất hiện tiếng vang rầm, ý thức của tôi lại thanh tỉnh, phản ứng một lúc mới biết hóa ra âm thanh này vang lên khi tôi tiếp xúc thân mật với sân cỏ.

Tôi trừng mắt nhìn bầu trời, còn có cây cối và nhà cao tầng bốn phía, trong đầu trống rỗng.

Tôi không biết tư thế của mình là gì, trong đầu lại toát ra một đoạn phim buồn cười -- có người cầm phấn vẽ đường cong dọc theo thân thể của tôi thành một khung màu trắng, sau đó nói với người xung quanh: "Đây chính là nơi mà người chết rơi xuống."

Cuối cùng, tôi bị người phủ vải trắng lên, bỏ vào bọc đựng xác màu đen, kéo đến nhà tang lễ.

Cuộc đời Trần Kết ngừng vào năm 19 tuổi, buổi chiều ngày 16 tháng 10.

Tôi rốt cuộc bắt đầu cảm thấy đau đớn, đau đớn đến từ toàn thân, từ bên trong tới bên ngoài, từ đầu đến chân. Tôi thấy được bên cạnh xuất hiện một người, anh cầm điện thoại, trợn mắt há mồm nhìn tôi. Người này khá quen, hình như là Diệp Tư Hòa.

Bên cạnh tôi nhanh chóng xúm lại càng ngày càng nhiều người, tôi có thể thấy đầu người nhốn nháo, ngăn bầu trời thành một vòng rất nhỏ. Có người lớn tiếng la lên, có người nhỏ giọng nói chuyện với nhau, mà tôi chỉ có thể nằm không nhúc nhích. Tôi không biết bọn họ đang nhìn cái gì, đang nói cái gì, đầu óc của tôi càng ngày càng hỗn loạn, đau đớn toàn thân càng ngày càng kịch liệt. Tôi cảm thấy mình bắt đầu không thở nổi, nhưng vẫn không muốn nhắm mắt lại, không muốn ngủ.

Tôi không biết tôi đang chờ cái gì, đang chờ người nào ư? Anh là ai?

https://thuviensach.vn

Bầu trời càng ngày càng đen, bốn phía càng ngày càng an tĩnh, tôi kiềm nén một hơi cuối cùng, tiếp tục chờ đợi.

Rốt cuộc anh xuất hiện ở bên cạnh tôi, phá mở đám đông, gần như liền lăn một vòng vọt tới bên cạnh tôi. Anh lập tức quỳ xuống, nằm sấp dưới đất, mặt của anh cách tôi rất gần, nhìn một cái liền không thể bỏ sót vẻ bi thương và sợ hãi trong ánh mắt đó. Tôi có thể nhìn thấy miệng anh đang động, khẽ mở khẽ đóng, lạikhông nghe thấy anh đang nói gì.

Tôi nhìn chằm chằm cặp mắt đen như mực kia, thấy bên trong tràn ra một chút nước trong suốt, chảy xuống theo gương mặt của anh. Tôi thật sự hơi buồn cười, giơ tay lên xoa gương mặt của anh, nói với anh: "Đừng lo lắng."

Nhưng mà tôi lại không nhúc nhích được, không nhúc nhích được một chút nào. Tôi muốn nói chuyện, nhưng mới há miệng, trong miệng liền tuôn ra một cỗ chất lỏng ngai ngái, ào ạt chảy ra, chảy xuống theo khóe miệng. Tôi gắt gao nhìn chằm chằm vẻ mặt càng ngày càng hốt hoảng trước mắt, trước mặt bỗng tối sầm, rốt cuộc đánh mất ý thức.

@@@@@@@@@@@

Chỗ sâu trong đầu của tôi tồn tại một khu vui chơi, bên trong có hoa ngũ sắc xinh đẹp, ngựa gỗ xoay tròn, còn có bánh xe cao chọc trời chở đầy nhiều mơ ước. Ở trên một bãi cỏ lớn, có một người đàn ông trẻ tuổi, anh vui vẻ chạy nhanh, gọi tên của tôi không biết bao nhiêu lần, trên mặt tràn đầy nụ cười ấm áp.

"Tiểu Kết. . . . . Tiểu Kết. . . . . ."

Tôi nhìn không rõ mặt của anh, nhưng mà tôi lại nhớ thân hình của anh, bởi vì thân hình ấy của anh khác với người bình thường. Bên cạnh anh là hai ống tay áo trống không phất phơ, vừa chạy, anh vừa quay đầu lại cười

https://thuviensach.vn

với tôi, mái tóc đen dày tung bay theo gió. Anh nhìn bốn phía, kiêu ngạo mà nói cho tôi biết:

"Đây là khu vui chơi của Tiểu Kết! Em thích không?"

Tôi đương nhiên thích, nhìn mọi thứ lấp lánh xung quanh, tôi vô cùng vui vẻ, chỉ muốn xông lên ôm lấy anh, lớn tiếng nói cho anh biết: "Em thích! Em thích! Em vô cùng thích!"

Nhưng cuối cùng tôi không đuổi kịp anh, anh chạy nhanh như vậy, tôi không khỏi oán trách: "Anh chờ em một chút!"

"Không được, em đuổi theo anh đi."

"Em không đuổi kịp anh, em mệt mỏi, muốn ngủ."

"Không cho ngủ."

"Nhưng em thật sự rất mệt mỏi."

Tôi không quan tâm đến anh, trực tiếp nằm ở trên cỏ, ngửi mùi hưởng cỏ xanh mát mẻ chung quanh, tôi cảm giác cực kỳ hài lòng.

Anh đi trở về, ngồi xuống bên cạnh tôi, nói: "Tiểu Kết, tỉnh, không cho ngủ."

"Không muốn, em buồn ngủ quá."

"Tỉnh, tỉnh, Tiểu Kết, tỉnh."

"Không. . . . . ."

Tôi đã mơ màng ngủ.

Tay trái của tôi đột nhiên có một loại xúc cảm kỳ dị, có người thất lễ nắm tay của tôi, còn -- có người dịu dàng hôn lòng bàn tay của tôi, thật mềm

https://thuviensach.vn

mại, thật ấm áp. Dần dần, trên tay của tôi còn có một chút cảm giác ẩm ướt, đây là cái gì? Trời mưa sao?

"Tiểu Kết. . . . . Tiểu Kết. . . . . ."

Anh nhẹ nhàng gọi tôi...tôi không có hơi sức tỉnh lại, thật sự rất mệt mỏi, để tôi ngủ thêm một lát nữa thôi.

Một giấc này ngủ thẳng đến khi trời đen kịt, không biết qua bao lâu, tôi rốt cuộc tỉnh lại.

Bốn phía một mảnh trắng xóa hoàn toàn, trong không khí tràn đầy mùi thuốc khử trùng, bên tai còn có dụng cụ "tích" một tiếng. Tôi phát hiện mình nằm ở trên giường, bên cạnh không có người quen biết, chỉ có một người mặc áo trắng đưa lưng về phía tôi, đang bận rộn làm gì đó.

Cô ấy xoay người, sau khi nhìn thấy tôi, trong ánh mắt lộ ra một tia vui mừng. Tôi thấy rõ cô là một y tá nhỏ mang mũ y tá và khẩu trang, cô cúi người, dịu dàng hỏi tôi: "Cô đã tỉnh?"

Tôi muốn nói chuyện, lại phát hiện mình không phát được một tiếng. Chỉ có thể khẽ gật đầu, nhưng chỉ là một động tác nhỏ như vậy lại khiến đầu của tôi đau kịch liệt.

Y tá nhỏ vội vàng nói: "Cô đừng động, cũng không cần nói chuyện, cô còn chưa thoát khỏi nguy hiểm! Cô nghe được lời nói của tôi không? Nghe được thì nháy mắt một cái."

Tôi nháy mắt một cái.

Ánh mắt y tá nhỏ cong lên, cô lập tức nói: "Thật tốt quá! Tôi đi tìm bác sĩ, cô đã hôn mê hơn một tuần lễ rồi!"

https://thuviensach.vn

Lâu như vậy sao? Tôi hoàn toàn không có tri giác, vẫn chỉ chết lặng chuyển động mắt quan sát bốn phía, rất nhanh tôi lại cảm thấy buồn ngủ không chịu nổi, lại lần nữa nặng nề ngủ.

Thời gian tôi thanh tỉnh thật rất ít, ít đến không cách nào hiểu rõ tình huống của mình, ít đến không cách nào gặp mặt với bất luận kẻ nào, ít đến tôi còn chưa kịp cảm thụ đau đớn toàn thân.

Đợi đến tôi có thể hô hấp được, mở miệng nói chuyện thì đã là năm ngày sau đó rồi.

Người tôi gặp được đầu tiên là ba tôi.

Ba rõ ràng đã gầy đi một vòng lớn, ông mặc đồ vô khuẩn, đeo khẩu trang, hai con mắt hồng hồng. Nhìn thấy tôi tỉnh, ông lại khóc .

"Ba. . . . . ." Tôi nhẹ giọng gọi ông, giọng nói lại khô ráp như không giống là tôi phát ra, "Sao ba lại tới đây?"

"Con bé ngốc! Con đã như vậy, ba có thể không tới sao? Tiểu Dạ cũng tới, ở bên ngoài đấy. Chờ con khá hơn một chút, thằng bé sẽ đi vào thăm con."

"Nó không cần...cần đi học. . . . . ."

"Bây giờ đang nghỉ lễ quốc khánh, nó quậy ầm ĩ nhất định phải tới đây, con bé ngốc. . . . . con. . . . . sao con ngốc như vậy! Tại sao con lại làm chuyện ngốc như vậy chứ! Lầu sáu đó! Con cũng dám nhảy! Nếu con có chuyện bất trắc, bảo ba làm sao giao phó với mẹ con!"

Ba khóc đến càng đau lòng, tôi cố gắng nở nụ cười, nói: "Không phải con không có việc gì sao? Ba đừng lo lắng nữa, con sống rồi."

https://thuviensach.vn

"Cái gì không có việc gì! Con biết thương thế của con thành cái dạng gì rồi không? Con biết con gãy bao nhiêu xương sao? Cặp chân, xương chậu, xương tay phải đều đã gãy! Vai trái cũng gãy, xương sườn gãy hai cây, còn quấn tới nội tạng. Phần lớn nội tạng trong bụng con đều bầm tím vỡ nát, xuất huyết lớn! Còn có chấn thương sọ não! Nếu không phải lúc con rơi đến lầu hai, chân bị cây phơi đồ nhà người ta cản rơi xuống, con liền trực tiếp ngã chết rồi! Bác sĩ nói đưa đến bệnh viện trễ mấy phút, con sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà không cứu sống nổi, nhưng phải giải phẫu nhiều giờ! Bệnh tình nguy kịch, không biết đã ký xuống mấy tờ giấy thông báo rồi! Đây, đây, đây gọi là không có chuyện gì sao?!"

A. . . . . Thì ra tôi bị thương nặng như vậy, nhưng tôi gắng gượng qua được rồi, không phải sao?

Ba lau nước mắt một cái, tôi bình tĩnh nhìn ông. Chờ ông bình tĩnh lại một chút, tôi hỏi vấn đề rất muốn biết từ lúc tỉnh lại vào ngày đầu tiên:

"Ba, Diệp Tư Viễn đâu?"

Ba sững sờ, ông giương mắt nhìn tôi, buồn bực nói: "Đừng nhắc tới hắn, con còn sống chết không rõ! Hắn liền xuất ngoại với mẹ hắn, nói là trường học muốn tựu trường! Ba đã sớm nói người đàn ông này không nhờ vả được! Con còn không nghe, con vì hắn biến thành bộ dáng này, hắn. . . . . ."

Ba còn nói tiếp, tôi lại nghe không vào được một chữ. Cảm giác trong lòng rất kỳ quái, không phải thất vọng, cũng không phải là tức giận, không phải oán giận, cũng không phải là nghi ngờ, tôi lại vô cùng bình tĩnh.

Anh đã đi Italy rồi, anh không sao. A, như vậy rất tốt.

Tôi giật giật ngón tay của tay trái, hình như phía trên còn giữ hơi thở của anh, anh đã từng làm bạn với tôi, tôi biết rõ .

https://thuviensach.vn

Tôi không tiếp tục hỏi về chuyện của Diệp Tư Viễn, rốt cuộc Trần Dạ cũng gặp mặt tôi. Đồ đần khóc bù lu bù loa, nó lôi kéo tay trái có thể động duy nhất của tôi, nói: "Chị, chị nhất định phải nhanh khỏe lại! Chị đã đáp ứng em mùa xuân sẽ cùng em đi xem hội đèn lồng nguyên tiêu rồi! Chị không thể nuốt lời đâu!"

"Sẽ không." Tôi cười với nó, "Qua quốc khánh liền theo ba về nhà, em đã là học sinh năm nhất trung học rồi, học tập rất quan trọng."

"Vậy còn chị?"

"Chị có người chăm sóc, em yên tâm."

Tôi đều được trông chừng hai mươi bốn giờ, nghe ba nói là người của nhà Diệp Tư Viễn an bài, toàn bộ tiền thuốc thang cũng do bọn họ chi trả. Lúc này tôi đã không muốn suy nghĩ thêm những việc này, tôi hiểu rõ tôi nhất định phải khỏe, dùng hết toàn lực phối hợp trị liệu, tôi hiểu rõ anh nhất định đang lo lắng cho tôi.

Ba cực nhọc ngày đêm, không thể nghỉ ngơi tốt, ở trong bệnh viện chăm sóc tôi mấy ngày. Ngày nghỉ quốc khánh kết thúc, tôi khuyên ông mang Trần Dạ về nhà: "Có người chăm sóc con, tiền cũng không cần lo lắng. Ba, mọi người trở về đi, nếu không dì Mỹ sẽ không vui."

Lúc đầu ba còn không chịu, nhưng chịu không được tôi liên tục khuyên nhủ, thấy y tá trông chừng cũng tận trách nhiệm, cuối cùng ông đồng ý, mang theo Trần Dạ trở về nhà.

Lúc này Vương Giai Phân xuất hiện ở bên cạnh tôi.

Cô ấy nói với tôi, cô ngày nào cũng đến, nhưng mà tôi lại vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng. Bác sĩ khuyên bọn họ không nên vào thăm tôi, chỉ để ba và Trần Dạ đi vào.

https://thuviensach.vn

"Rất nhiều người đã tới, Thi Tiểu Yến, Mã Anh, Lưu Nhất Phong, Phùng Khiếu Hải, Ứng Hạc Minh, còn có những bạn học khác trong lớp, giáo viên phụ đạo. . . . . ." Vương Giai Phân lôi kéo tay của tôi, nói xong lại khóc , "Trần Kết! Cậu chính là kẻ đần độn! Ngu ngốc!"

"Không phải tớ không sao rồi ư? Đúng rồi, Uyển Tâm đâu?"

Cô ấy nói một tràng người, chỉ không có nói đến Uyển Tâm, tôi cảm thấy rất kỳ quái.

Vương Giai Phân giật mình, ánh mắt cô tránh né không dám nhìn tôi...tôi càng thêm sinh nghi, hỏi: "Uyển Tâm đâu?"

"Qua một thời gian nữa chị ấy sẽ trở lại thăm cậu." Vương Giai Phân đỏ mặt, cô không có thói quen nói dối.

"Giai Phân?"

"Tiểu Kết! Cậu. . . . . cậu trước an tâm dưỡng thương đi! Đừng động tới những thứ này!"

"Không được! Cậu nói cho tớ biết! Uyển Tâm thế nào?"

Vương Giai Phân cắn môi một cái, đột nhiên khóc thê thảm, cô nói: "Tiểu Kết! Uyển Tâm đã xảy ra chuyện! Uyển Tâm đã xảy ra chuyện! Sau khi cậu ngã lầu, qua hai ngày, Uyển Tâm tìm được Diệp Tư Hòa. Chị. . . . . chị ấy đâm hắn vài dao! Uyển Tâm bị bắt rồi! Chị ấy ngồi tù! ! Hu ------"

Tôi sợ ngây người, thật lâu vẫn không phản ứng kịp.

Đúng vậy! Đó là Tô Uyển Tâm! Đó là Tô Uyển Tâm coi tôi như em gái mà đối xử!

Chị ấy và tôi rất giống nhau, chị ấy là một cô gái mạnh mẽ, biết tôi gặp chuyện, chị ấy làm sao có thể thờ ơ!

https://thuviensach.vn

Chỉ là. . . . . đây thật sự rất tàn khốc! Uyển Tâm chỉ mới hai mươi mốt tuổi thôi! Đến tột cùng chị ấy đã ôm quyết tâm như thế nào để đi tìm Diệp Tư Hòa đây? Nghĩ như vậy, ngực của tôi phập phồng khó có thể ức chế được, hô hấp trở nên rất khó khăn.

Vương Giai Phân luống cuống, cô vừa nhấn chuông cấp cứu, vừa nói với tôi: "Tiểu Kết! Tiểu Kết! Cậu không sao chứ? Đều là tớ không tốt! Lưu Nhất Phong đã dặn tớ không nên nói cho cậu biết!"

"Diệp. . . . . Diệp. . . . . Diệp Tư Hòa, đã chết rồi sao?"

"Không, hắn không có chết, chỉ là bị thương rất nặng, cứu chữa thật lâu mới cứu lại được. Cũng bởi vì chuyện này, Diệp Tư Viễn mới. . . . . ."

Tôi không thể nghe được nửa câu sau của cô ấy, liền hôn mê bất tỉnh.

Hai ngày sau, tình huống của tôi hơi ổn định một chút, Lưu Nhất Phong, Phùng Khiếu Hải, Vương Giai Phân và Lý Duy cùng đi thăm tôi.

Vương Giai Phân nói sơ lại chuyện xảy ra lúc tôi bị thương, nói liên tục từng chuyện một, rốt cuộc tôi cũng hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi tôi nhảy lầu, Đường Duệ và A Trung thừa dịp rối loạn để chạy trốn, nhưng còn chưa đầy hai tiếng sau liền bị cảnh sát bắt được. Bọn họ còn chưa kịp thủ tiêu hình ảnh trong máy ảnh, những thứ kia vốn bọn họ muốn dùng để uy hiếp Diệp Tư Viễn, hiện tại lại biến thành chứng cứ vững như sắt thép.

Uyển Tâm đâm Diệp Tư Hòa mấy dao, khi hắn còn một hơi thoi thóp liền báo cảnh sát, cứu sống hắn một mạng, Uyển Tâm trực tiếp bị cảnh sát mang đi.

Mẹ Diệp Tư Hòa điên cuồng, kêu gào muốn đồng quy vu tận với chúng ta. Bà ta thật sự tìm người trong hắc đạo, nói muốn phế Diệp Tư Viễn và

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viêm. Trùng hợp Diệp Tư Viễn muốn xuất ngoại, mẹ Diệp quyết định thật nhanh, phải dẫn hai đứa con trai cùng đi Italy.

Vương Giai Phân nhìn tôi, nói: "Diệp Tư Viễn dĩ nhiên không chịu đi, nhưng mẹ của hắn nói, đợi mọi chuyện qua đi sẽ để cho hắn trở lại thăm cậu. Lúc ấy trường học của hắn sẽ lập tức khai giảng, nhưng hắn còn một số thủ tục chưa làm, nếu như muộn, sẽ kéo dài thêm một năm. Mấy ngày đó, động tĩnh rất lớn, chúng tớ đều ở đây."

Cô ấy nhìn Lưu Nhất Phong và Phùng Khiếu Hải bên cạnh.

Lưu Nhất Phong nói tiếp: "Trần Kết, em ngàn vạn lần ** không nên trách Tư Viễn, hắn là bị bất đắc dĩ. Lúc ấy. . . . . trên hành lang, hắn đã quỳ xuống với mẹ hắn, nói nhất định phải ở lại với em, tuyệt đối không đi."

Vương Giai Phân lại bổ sung nói: "Hắn khóc, chúng tớ cũng khóc, nhưng tất cả mọi người cảm thấy, lúc này đi ra nước ngoài sẽ an toàn hơn. Cậu không biết đâu, có người khả nghi thường đi tới đi lui ở bên ngoài phòng bệnh, sau này mẹ Diệp Tư Viễn tốn tiền mướn mấy vệ sĩ, chúng tớ mới cảm giác được an toàn một chút. Bây giờ bên ngoài còn có hai người thay phiên hai mươi bốn giờ, cho nên cậu rất an toàn."

Phùng Khiếu Hải nói: "Sau đó Tư Viễn thật sự hết cách rồi, bị mẹ hắn mang đi, mẹ. . . . . mẹ của hắn còn đánh hắn. Trước khi đi, hắn canh giữ ở trong bệnh viện cả ngày lẫn đêm, em vẫn không thoát khỏi nguy hiểm, hắn đều không ăn không ngủ, mặc kệ chúng ta khuyên như thế nào cũng không nghe."

Tôi lắng lặng nghe bọn họ kể tất cả. Ôi! Thật giống như phim truyền hình trên ti vi.

Diệp Tư Viễn, tôi biết ngay, anh không nghĩ muốn bỏ lại tôi.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, một mình Vương Giai Phân đến thăm tôi. Cô ấy cầm điện thoại di động, cười híp mắt nói với tôi: "Tiểu Kết, đoán một chút là điện thoại của ai?"

Tôi biết rõ hai mắt của mình đang tỏa sáng, cô ấy đeo tai nghe cho tôi, đặt ống nói ở bên miệng tôi, cười cười rồi đi ra phòng bệnh.

Tim của tôi đập cuồng loạn, hôm nay đã là ngày 10 tháng 10, là ngày thứ hai mươi hai sau khi tôi té bị thương, là ngày thứ mười ba sau khi Diệp Tư Viễn rời đi.

Tôi nghe thấy trong tai nghe truyền tới giọng nói quen thuộc, trầm thấp, dịu dàng, còn mang theo một chút cẩn thận.

"Tiểu Kết."

Tôi lập tức bật khóc, đây là lần đầu tiên tôi khóc thút thít sau khi bị thương, không phải vì cảnh ngộ của mình, mà là vì anh.

Nhưng mà tôi lại không thể động, chỉ có thể mặc cho nước mắt chảy xuống.

"Tư Viễn. . . . . ."

"Tiểu Kết, em. . . . . ." Anh lặng yên một chút, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cho Anh Nhìn Em.

Tôi mỉm cười trong nước mắt, nói với anh: "Đừng nói xin lỗi, em hiểu mà."

Thật lâu sau Diệp Tư Viễn vẫn không nói gì, tôi cũng im lặng lắng nghe tiếng hít thở đều đều của anh từ nơi xa xôi truyền qua điện thoại..

Rốt cuộc anh nói: "Thân thể của em đã tốt hơn chút nào chưa? Có phải rất đau hay không?"

Đau, đương nhiên là đau rồi, tôi cũng không có lừa gạt anh: "Rất đau, toàn thân đều đau, chẳng qua em không sợ. Tư Viễn, em vẫn còn sống, chúng ta đã cố gắng đến bây giờ.”

"Ừ. . . Em không có việc gì là tốt rồi."

“Anh đang đi học sao?"

"Đang đi học."

"Tất cả đều thuận lợi chứ?"

"Tạm được, mẹ anh và Tư Viêm đều ở đây, Tư Viêm. . . Có lẽ sẽ chuyển tới học ở nơi này."

"À. . . Như vậy rất tốt, đúng rồi, anh biết không? Bây giờ em trở nên rất xấu xí."

"Hả?"

https://thuviensach.vn

"Bọn họ cạo hết tóc em rồi này." Tôi có chút ảo não nói: " Giống y như tiểu ni cô."

"Đó là chuyện cần phải làm trước khi giải phẫu. Tiểu Kết, vết thương của em quá nặng, gần như xương cả người đều gãy hết." Giọng nói của Diệp Tư Viễn trầm xuống: "Lúc ấy anh chỉ hi vọng em có thể sống sót, em nhất định phải sống sót, nhất định phải sống sót! Nếu như em đi rồi, anh. . . ."

"Đừng nói nữa." Tôi hít mũi một cái: "Anh đã đồng ý với em cái gì, anh quên rồi sao?"

". . ." Anh dừng một chút rồi nói: "Chưa quên. Chỉ là tại sao em lại khờ như vậy?"

Tôi cười nói: "Bởi vì em là của anh, em chỉ có thể là của anh, những người khác không được chạm vào em."

"Tiểu Kết, em thật ngốc, thật ngốc, em. . . " Lời của anh còn chưa nói hết thì đột nhiên tôi ho kịch liệt làm cho ngực đau đớn không chịu được, tôi cảm giác thân thể của mình cũng co quắp lại rồi.

Thân thể của tôi không cách nào động đậy được, mỗi cái ho đều làm cho tôi khổ sở muốn chết, tôi nghe thấy giọng nói hoảng sợ của Diệp Tư Viễn vang lên trong điện thoại: "Tiểu Kết! Tiểu Kết! Em làm sao vậy? Tiểu kết! Đã xảy ra chuyện gì vậy? Mau gọi thầy thuốc! Kêu thầy thuốc đi!"

Bởi vì thân thể của tôi run rẩy nên điện thoại cũng rớt xuống, Vương Giai phân cùng thầy thuốc vọt vào phòng bệnh, tôi chỉ có thể nghe thấy giọng nói của Diệp Tư Viễn càng ngày càng xa xôi, càng ngày càng mơ hồ: "Chờ anh trở lại! Tiểu Kết! Anh nhất định sẽ nhanh chóng trở lại. . . ."

Sau đó tôi liền hôn mê bất tỉnh.

@@@@@@@@@@@@

https://thuviensach.vn

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi đều giống như một cổ thi thể, nằm im ở trên giường mặc cho người ta định đoạt.

Bọn họ thay băng cho vết mổ ở trên bụng tôi, giúp tôi xoa bóp, truyền nước biển, đổi tư thế, đút tôi uống nước, ăn thức ăn lỏng, còn giúp tôi đại tiểu tiện.

Đúng vậy, bây giờ tôi được bao bọc giống như một xác ướp, ăn uống cùng với ngủ nghỉ tất cả đều được thực hiện trên chiếc giường này hơn nữa còn được thực hiện dưới sự giúp đỡ của người khác.

Rất nhục nhã, rất khổ sở nhưng tôi hiểu rõ đây chính là quá trình cần phải trải qua, chịu đựng qua một ngày rồi lại một ngày, tôi hiểu cuối cùng mình cũng sẽ tốt lên.

Có lúc tôi sẽ nghĩ đến tình cảnh lúc Diệp Tư Viễn mất đi hai cánh tay, có phải anh cũng gặp phải loại tình huống này hay không? Nhưng mà tôi lại cảm giác so với anh thì mình tốt hơn rất nhiều, tối thiểu là sẽ có một ngày tôi khôi phục hoàn toàn còn anh trong lúc đó chắn hẳn là mỗi ngày đều trôi qua trong tuyệt. Tôi có thể thấy hi vọng cho nên tôi không sợ, còn anh thì sao? Tiểu Tư Viễn 11 tuổi, ngay lúc đó anh có thể nhìn thấy hi vọng sao?

Có rất nhiều người tới thăm tôi, bạn học cùng lớp, giáo viên, còn có mấy người bạn tốt ở Olive.

Anh Thủy thủ, chị Olive cùng anh Tiểu Báo đều đến thăm tôi.

Anh Tiểu Báo nói với tôi: "Em yên tâm, anh đã thông báo cho huynh đệ ở bên trong, bọn họ sẽ “chiêu đãi” Đường Duệ thật tốt, lúc đầu tên súc sinh này dám làm ra chuyện như vậy đối với em ở trên địa bàn của anh, hiện tại thậm chí thiếu chút nữa hại chết em, lão tử không chỉnh chết hắn thì sau này còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong giới giang hồ!"

https://thuviensach.vn

Tôi hoàn toàn không có suy nghĩ tới chuyện này, nói với anh ta: " Anh Tiểu Báo, anh có thể tìm người chăm sóc cho Uyển Tâm một chút hay không, chị ấy. . ."

Chị Olive kéo tay trái của tôi nói: "Tiểu Kết, em đừng lo lắng, có bọn chị ở đây, Uyển Tâm tuyệt đối sẽ không có chuyện gì."

Tôi tin tưởng bọn họ, rốt cuộc trái tim cũng bình tĩnh lại chỉ là Uyển Tâm ơi! Tuổi thanh xuân của chị phải vượt qua trong ngục tù, chuyện này thật sự làm tôi đau lòng đến không nói nên lời, tôi thề ở trong lòng chờ sau khi Uyển Tâm ra tù tôi nhất định sẽ cùng chị ấy ở chung một chỗ, chỉ cần Trần Kết tôi có một miếng cơm ăn thì tuyệt đối sẽ không để cho Tô Uyển Tâm chết đói!

Thời điểm Ứng Hạc Minh đến thăm tôi thì thái độ của anh ta rất không tự nhiên.

Tôi nghi ngờ nhìn anh ta, anh ta do dự thật lâu mới nói với tôi một chuyện mà tôi chưa bao giờ nghĩ tới.

"Chuyện Đường Duệ bị đuổi học là chủ ý của chú anh. Anh thật sự không ngờ tới Đường Duệ sẽ làm ra những chuyện quá khích như vậy, Tiểu Kết, thật sự xin lỗi. . . "

Anh ta cúi đầu, đôi tay nắm lại thành đấm, dùng sức nắn bóp, gương mặt ảo não cùng tự trách.

Tôi có chút kinh ngạc, trong lòng ngũ vị tạp trần, thì ra chuyện lần này thật sự không phải là chủ ý của mẹ Diệp.

Nếu như thầy Ứng không tự chủ trương thì có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra, tôi vẫn kiện kiện khang khang như cũ, vẫn cùng Diệp Tư Viễn tình nồng ý mật nhưng mà bây giờ có nói chuyện này thì cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

https://thuviensach.vn

"Ứng Hạc Minh, tôi đã không sao rồi, anh cũng đừng tự trách mình nữa. Những chuyện này. . . Cũng khó mà trách ai được."

Có lẽ đây thật sự chính là số mạng mà tôi vẫn được xem như là người may mắn, tôi cười với anh ta: "Nói không chừng cố gắng vượt qua cửa ải này thì tương lai của tôi liền lên như diều gặp gió rồi, không phải nói đại nạn không chết tất có hậu phúc sao?"

"Đó là do hiện tại em đã không có việc gì, ngộ nhỡ lúc ấy em. . . " Ứng Hạc Minh nặng nề thở dài: “Là do anh không đúng, lúc ấy nghĩ tới những chuyện mà Đường Duệ đã làm thì anh liền thấy tức giận nên mới nói với chú nhất định trừng phạt hắn ta thật nghiêm khắc, không ngờ hắn ta lại trực tiếp bị đuổi học."

Tôi không nói gì thêm, sau khi biết được tin tức này thì ngược lại trong lòng thản nhiên hơn rất nhiều. Có lẽ vạn vật trên thế gian đều thật sự tồn tại luật nhân quả tuần hoàn, có lẽ mạng của chúng ta thật sự là do trời đã định trước, có lẽ chuyện đã xảy ra trong mấy tháng ngắn ngủi này có thể sẽ thay đổi cả cuộc đời của tôi. Tôi cảm thán ở trong lòng, Trần Kết ơi Trần Kết, mi từ lầu sáu nhảy xuống mà không chết chứng tỏ ông trời có mắt, điều này nói rõ mạng mi còn chưa tới đường cùng.

Tôi tin tưởng sâu xa bên trong luôn có một thứ gì đó chỉ dẫn chúng ta nên đi đâu, cho đến nay tôi đều cảm thấy mình không có đi sai đường.

Lưu Nhất Phong cùng Phùng Tiếu Hải thường xuyên đến thăm tôi, một tuần sẽ đến 3, 4 lần, bọn họ nói chuyện với tôi, có lúc còn nói một chút chuyện lý thú của Diệp Tư Viễn ở phòng ngủ. Lưu Nhất Phong trêu ghẹo tôi: “Em có lo lắng Tư Viễn bị người khác bắt cóc không? Gái Tây rất nhiệt tình hào phóng đó!"

Tôi bị anh ta chọc cười, cười đến mức vết mổ trên bụng bắt đầu đau: "Em không lo lắng, ngược lại chính anh ấy mới cần phải lo lắng em sẽ bị

https://thuviensach.vn

bác sĩ đẹp trai trong bệnh viện lừa chạy mất đấy."

"Đúng là cậu ấy rất lo lắng nha! Cho nên mới nhờ anh thường xuyên tới giám sát em!" Lưu Nhất Phong cười.

Tôi thấy tinh thần của Phùng Tiếu Hải không tốt lắm, trong quá khứ anh ta là một người lưu manh vô lại nhưng vào lúc này lại là bộ dạng đau khổ tình thâm.

"Anh làm sao vậy?" Tôi hỏi anh ta.

"Không có gì." Anh ta cười cười nhìn tôi, cười đến có chút khổ sở.

Lưu Nhất Phong lắc đầu: “Cậu ấy đang lo lắng cho Tô Uyển Tâm, Tô Uyển Tâm còn phải trải qua một phiên toà thẩm vấn xét xử, đến lúc đó bọn anh sẽ đi dự rồi nói kết quả cho em biết.”

Nói đến Uyển Tâm, lòng của tôi liền trầm xuống cùng bọn họ rơi vào trầm mặc.

Gần như ngày nào Vương Giai Phân cũng tới, có lúc Lý Duy sẽ cùng đi với cô ấy. Hai ngày nghỉ thậm chí cô ấy sẽ ở với tôi một ngày, cho dù tôi đau đến nói không nên lời thì cô ấy vẫn yên tĩnh ngồi ở bên cạnh tôi, cùng tôi xem TV, nghe nhạc hoặc là kể cho tôi nghe một chút chuyện vui ở trong trường, thường là anh nào tỏ tình với cô nào hoặc là cặp nào đó chia tay nhau. Tôi không biết Vương Giai Phân cũng là người nhiều chuyện như vậy nhưng tôi hiểu cô ấy sợ tôi cảm thấy cô đơn tịch mịch, bên cạnh tôi một người thân cũng không có, Uyển Tâm lại đang ở trại tạm giam, nếu như không nói chuyện với tôi thì cô ấy sợ tôi sẽ suy nghĩ lung tung.

Thật sự là tôi cảm thấy rất tịch mịch nhất là lúc đêm khuya vắng người. Nằm bất động trên giường trong thời gian dài như vậy đã bào mòn sự kiên nhẫn của tôi, thân thể đau nhức làm tôi phiền lòng nôn nóng, có lúc tôi sẽ

https://thuviensach.vn

nổi cáu với mọi người nhưng y tá rất chuyên nghiệp, bọn họ cũng không so đo với tôi, vẫn kiên nhẫn chăm sóc tôi chu đáo như cũ.

Tôi thường xuyên không ngủ được bởi vì ban ngày ngủ quá nhiều cho nên đến buổi tối tôi chỉ có thể ngẩn người nhìn trăng sáng ngoài cửa sổ.

Phòng bệnh của tôi nằm trên tầng lầu rất cao, tôi sẽ gọi y tá kéo rèm cửa sổ kéo ra, ánh mắt chăm chú nhìn vầng trăng vàng nhạt ngoài cửa sổ.

Nhìn nó thay đổi từ tròn đến khuyết rồi lại từ khuyết đến tròn, một đêm rồi lại một đêm, một đêm rồi lại một đêm.

Điều làm tôi mong đợi nhất mỗi ngày đó chính là điện thoại của Diệp Tư Viễn.

Kể từ lần đầu tiên cùng anh trò chuyện đến việc đột nhiên tôi bị ho khan té xỉu thì anh không dám gọi tới nữa, mãi cho đến 4 ngày sau tôi mới lại được nói chuyện với anh.

Anh rất lo lắng, thường xuyên dặn dò nếu như tôi cảm thấy không thoải mái thì phải kêu bác sĩ ngay, sau đó bảo tôi cố gắng nói ít lại, anh nói, tôi nghe.

Tôi ngoan ngoãn đồng ý với anh, vì vậy anh liền bắt đầu kể cho tôi nghe chuyện ở Milan, trường học mới, giáo viên mới, bạn học mới, bạn bè mới kết giáo, đi học học những thứ gì, hoàn thành bài tập gì, gặp phải chuyện gì lý thú. . .

Tôi nghe rất vui vẻ, cười nói với anh: "Anh cũng giống như Vương Giai Phân, đột nhiên trở nên rất thích nói chuyện."

Anh cũng cười nói: "Nếu như thời gian cho phép, anh sẽ nói tất cả những chuyện anh làm trong một ngày cho em biết, bữa sáng ăn cái gì, buổi trưa

https://thuviensach.vn

ăn cái gì, bữa tối lại ăn cái gì. Đúng rồi, anh phát hiện một cửa hàng bán mỳ Ý rất ngon, lần sau sẽ dẫn em đi ăn, tuyệt đối chính tông."

"Được." Tôi cười: "Tư Viễn. . . .Em rất nhớ anh."

"Anh cũng nhớ em, Tiểu Kết, dưỡng thương cho thật tốt, đến lễ Giáng Sinh, nếu có thể thì anh sẽ trở về thăm em."

Tôi lập tức kích động: "Thật?"

"Ừ."

“Em chờ anh!"

Mấy ngày sau đó, Vương Giai phân lại cho tôi một kinh hỉ.

Cô ấy mang theo Laptop tới bệnh viện nói: "Muốn gặp anh ấy không?"

Tôi vui vẻ giống như cắn thuốc lắc, cắn môi gật đầu lia lịa, mừng rỡ đến mức đầu váng mắt hoa.

Vương Giai phân cười to: "Nhìn cậu gấp gáp kìa, anh ấy đang chờ đấy, mình kết nối giúp cậu.”

"Ai! Mình. . . Nhìn mình có được không?"

Vương Giai phân ngẩn ra, quay đầu lại nhìn tôi: "Thật sự không được tốt cho lắm, chỉ là Tiểu Kết, cậu yên tâm, anh ấy sẽ không để ý cái này."

Tôi hiểu rõ cô ấy nói không sai nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm, tôi nhờ Vương Giai Phân cầm gương cho tôi soi, chỉ là nhìn thoáng qua liền xác định không nhìn nổi nữa. Đây là tôi sao, quả thực yêu quái da bọc xương mà.

https://thuviensach.vn

Vương Giai Phân mở máy vi tính ra, cô ấy lại giúp tôi dựa vào giường, điều chỉnh độ cao một chút thì tôi liền cảm thấy đầu choáng váng.

"Đủ rồi… đủ rồi!" Tôi la lên, mắt nhắm một lúc rồi mới mở ra, Vương Giai Phân đã dời bàn nhỏ lên trên giường, cô ấy điều chỉnh tốt vị trí của laptop nói: "Chuẩn bị!..Vừng ơi mở ra!"

Trên màn hình liền xuất hiện khuôn mặt của Diệp Tư Viễn.

Vương Giai Phân giúp tôi đeo tai nghe, điều chỉnh tốt vị trí tai nghe, tôi lập tức nghe được giọng nói của anh: "Tiểu Kết, Tiểu Kết, nghe thấy không?"

"Nghe thấy!" Tôi cười lên nhưng khi thấy hình ảnh hỏng bét của mình ở góc phải video lập tức lại ỉu xìu xuống.

Tóc của tôi chỉ dài có mấy millimet, đầu có cái gì đều nhìn thấy không sót một cái, trên da dầu còn có mấy vết sẹo nho nhỏ.

Mặt mũi của tôi rất tiều tụy, hốc mắt cùng gương mặt cũng lõm vào, mắt vô hồn, đôi môi không có chút máu, gân trên cổ cũng lộ ra ngoài, quần áo bệnh nhân mặc lên người có vẻ rộng thùng thình.

Diệp Tư Viễn cũng không khá hơn chút nào, tôi cảm thấy được anh tiều tụy hơn rất nhiều, gương mặt tái nhợt gầy gò, tinh thần nhìn cũng không được tốt lắm.

"Tư Viễn." Tôi gọi tên anh, mặc dù biết mình rất xấu nhưng mà đây là lần đầu tiên được nhìn thấy anh sau khi xa cách nên tôi rất vui mừng: "Anh lừa em, có phải anh ăn không ngon, ngủ không được hay không?”

"Không có."Anh mím môi nở nụ cười: "Thời khóa biểu có chút bận rộn, thích ứng một chút là tốt rồi."

https://thuviensach.vn

Tôi nhẹ nhàng nâng tay trái lên, đưa về phía màn hình, vai trái vẫn có chút đau nhức như cũ nhưng tôi vẫn chạm tới được màn hình lạnh như băng: "Tư Viễn, Tư Viễn."

Tôi vuốt ve khuôn mặt anh ở trên màn hình, trống rỗng trong lòng cảm thấy được lấp đầy.

"Tiểu Kết, em gầy quá." Ánh mắt của anh tràn đầy đau lòng: "Ăn cơm không ngon sao?”

"Em chưa thể ăn cơm, chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, cũng gần chết đói đến nơi rồi." Tôi cười: "Lúc ấy không phải là dạ dày xuất huyết sao, phải làm giải phẫu."

Anh đột nhiên cúi đầu, rất lâu về sau mới ngẩng đầu lên, tôi biết rõ anh đang cố gắng để không khóc.

"Tư Viễn, em không sao, chờ đến Lễ Giáng Sinh khi anh trở về, nói không chừng em có thể đi lại được rồi."

"Ừ." Anh miễn cưỡng nở nụ cười: "Tiểu Kết, em đừng nói chuyện nữa để cho anh nhìn em một chút, đã rất lâu không có nhìn thấy em rồi."

"Hiện tại em xấu muốn chết." Tôi cong miệng lên: "Giống y như Hắc Sơn Lão Yêu.”

"Không có, tuyệt đối không có xấu xí, em chính là Tiểu Kết xinh đẹp nhất."

Tôi cười, chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy, im lặng một hồi lâu. Thật sự là chúng tôi không cần nói gì, chỉ cần có thể nhìn thấy đối phương thì cũng đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

https://thuviensach.vn

Ngày 2/11 chính là sinh nhật 20 tuổi của tôi, có rất nhiều người đến đây thăm tôi, một tốp lại một tốp đến chúc tôi sinh nhật vui vẻ. Tôi rất cảm kích bọn họ, suốt cả một ngày phòng bệnh của tôi không có lúc nào ngớt khách, nhận được không biết bao nhiêu quà tặng, nghe không biết bao nhiêu lần bài hát chúc mừng sinh nhật.

Buổi tối, đột nhiên ở cửa phòng bệnh xuất hiện một âm thanh kỳ quái.

"Coong coong coong coong. . . " Tôi nghiêng đầu nhìn, kinh ngạc nhận ra là Tần Lí đến thăm tôi !

"A Lí!" Tôi vui vẻ gọi anh ta.

"Tiểu Kết." Anh ta nhẹ nhàng điều khiển xe lăn bằng điện đến bên giường bệnh của tôi, Tần Miễn đi theo phía sau anh ta, Tần Lí đưa tay trái ra cầm lấy tay trái của tôi, cười nói: "Sinh nhật vui vẻ, xin lỗi, lâu như vậy mà vẫn chưa tới thăm em nhưng mà lần này tới đây, anh sẽ ở lại chỗ này một khoảng thời gian. Mỗi ngày đều sẽ đến thăm em.”

"Cái gì? Không cần, công việc của anh bận rộn như vậy mà."

"Tư Viễn ra lệnh, anh cũng không dám cãi lời." Anh cười đến cực kì thoải mái: "Cậu ấy không yên lòng về em, bảo anh mỗi ngày đều phải đến nhìn em sau đó báo cáo tình huống với cậu ấy.”

"Đến nỗi mỗi ngày anh đều phải báo cáo tình huống trị liệu của em với cậu ấy bằng điện thoại đấy, người này rõ là."

"Em không trách cậu ấy là tốt rồi." Tần Lí cầm tay tôi, lại nhìn lướt qua toàn thân của tôi, cười nói: "Ai da, bây giờ em rất giống anh, chỉ có tay trái là hoạt động được!"

"Có thể khác được sao." Vẻ mặt tôi đau khổ trừng anh ta: "So với anh còn thảm hơn nữa, ngồi cũng không ngồi nổi ."

https://thuviensach.vn

"Dưỡng bệnh cho tốt, em mà không chăm sóc tốt bản thân mình thì Diệp Tư Viễn sẽ giết tất cả bọn anh. Đúng rồi, Tư Viễn nói anh mang quà tặng đến cho em, ở chỗ của A Miễn."

Là một bức tranh.

Tôi kinh ngạc nhìn khung ảnh lồng kính trong tay Tần Miễn, là bức tranh vẽ cảnh tôi và Diệp Tư Viễn đang hôn nhau trong khung cảnh mặt trời mọc ở núi Linh Đang.

" Là Tư Viễn gửi về." Tần Lí chỉ vào bức họa kia: "Người này thật sự là không có chút sáng tạo nào, đã có hình rồi mà còn phải vẽ thêm một bức."

"Em rất thích, cám ơn."

"Đừng nói cám ơn với anh, chờ anh đi rồi thì em nên nói cảm ơn với cậu ấy qua điện thoại."

"Vâng."

Tần Lí cùng với tôi trò chuyện giết thì giờ, anh ta vẫn hài hước như cũ, có thể chọc cho tôi cười không ngừng.

Chẳng biết từ lúc nào Tần Miễn đã đi ra khỏi phòng bệnh , tôi nhìn Tần Lí, nhìn khuôn mặt tươi cười của anh ta y hệt như ánh mặt trời, trong lòng liền nghĩ đến một người khác.

Tôi hỏi anh ta một vấn đề vẫn luôn giấu ở trong lòng: "A Lí, tại sao anh lại vượt qua vui vẻ như vậy mà Diệp Tư Viễn lại rất bi thương."

"Hả? Em đang nói. . . " Tần Lí nháy nháy mắt: "Bởi vì anh và cậu ấy đều là người tàn tật?"

"Không không không, em. . . " Tôi sợ anh ấy hiểu lầm, vội vàng giải thích.

https://thuviensach.vn

"Anh hiểu ý của em, Tiểu Kết. Thật ra thì đáp án rất đơn giản, bởi vì anh là từ dưới đất bò lên, từ nơi tối tăm không có ánh mặt trời từng bước từng bước bò lên, đến khi thấy được ánh mặt trời, thấy được hoa tươi thì cảm thấy thế giới này rất tốt đẹp, em hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng anh có bao nhiêu thỏa mãn đâu nhưng Tư Viễn. . . " Vẻ mặt của anh ta rất nghiêm túc,

"Tư Viễn, cậu ấy là từ trên trời rớt xuống, một chút giảm xóc cũng không có, trực tiếp rơi xuống đất. Cậu ấy không có sa sút đi xuống đã là không dễ dàng gì."

Tôi lắng nghe Tần Lí nói, nghĩ tới ánh mắt của Diệp Tư Viễn thường xuyên hiện lên ưu thương, khổ sở trong lòng liền không kìm chế được.

"A Lí, lúc Tư Viễn bị thương thì anh ở đó sao?"

"Ở đó."

"Lúc ấy sự việc ra sao?"

"Cậu ấy không nói cho em nghe sao?"

"Vâng. Chẳng qua em có nghe Diệp Tư Hòa nói qua một chút, anh ta nói anh ta rất ghét Diệp Tư Viễn, anh ta nói anh ta cố ý, A Lí, anh ta thật sự là cố ý sao?"

"Anh không biết." Tần Lí lắc đầu: "Em muốn nghe chuyện lúc đó không? Ngày đó anh vẫn luôn ở cùng với Tư Viễn, tất cả mọi chuyện xảy ra anh đều tận mắt nhìn thấy."

Tôi nhìn anh ta nói: "Muốn."

Tần Lí chậm rãi kể cho tôi chuyện xảy ra ngày hôm đó, ánh mắt của anh ta trôi về nơi rất xa, xuyên qua cửa sổ phòng bệnh, không biết nhìn về nơi

https://thuviensach.vn

nào.

"Ngày đó là sinh nhật của Tư Viễn, ngày 17 tháng 9, trùng hợp là ngày thứ Bảy. Ông ngoại gọi mấy nhà bọn anh tới ăn cơm thuận tiện tổ chức sinh nhật cho Diệp Tư Viễn. Thời điểm bọn anh đến đã là buổi trưa, khi đó thời tiết rất nóng , mặt trời ngay trên đỉnh đầu, anh nhớ rõ ràng ngày đó bầu trời rất xanh, trong không khí còn thoang thoảng mùi hương hoa quế. Khi đó ông ngoại còn ở nhà cũ vùng ngoại ô, trong sân có trồng mấy cây hoa quế, bên ngoài nhà có một mảnh đất trống, mấy người Tư Viễn đều thích chơi ở nơi đó, đánh cầu lông, nhảy ô, chơi diều hâu bắt con gà con, bịt mắt bắt dê. . . .

Tư Viễn tới muộn hơn bọn anh, cậu ấy rất vui vẻ, vừa đến nhà ông ngoại đã lôi kéo anh, muốn anh dạy cậu ấy chơi cờ vây. Đồ chơi mà anh có thể chơi không nhiều lắm, anh vẫn luôn thích đánh cờ, cờ tướng, cờ vây Tư Viễn đều học từ anh , cậu ấy rất thông minh, trò nào cũng học được rất nhanh lại thích chơi với cờ với anh.

Mặc dù quan hệ của mẹ anh và thím Hai không được tốt những vẫn không làm trở ngại tình cảm của Tư Viễn và anh. A Miễn rất hướng nội, Diệp Tư Hòa vẫn không thích chơi với anh, Tư Dĩnh lại là con gái cho nên quan hệ của anh với Tư Viễn là tốt nhất.

Cậu ấy thích xem hoạt hình, chơi game với anh, em biết không? Tiểu Kết, khi đó Tư Viễn nhỏ như vậy mà đã biết nhường nhịn anh, anh chỉ có một cái tay để chơi game tất nhiên là chơi không lại cậu ấy, cậu ấy sẽ len lén nhường cho anh, thật sự là một đứa bé cực kì dễ thương.

Nhưng. . . Dù sao cậu ấy vẫn là một bé trai hiếu động, thích chạy nhảy là thiên tính của cậu ấy, sau khi chơi cờ với anh được một giờ thì Diệp Tư Hòa liền kêu cậu ấy đi đánh cầu lông.

https://thuviensach.vn

Tư Viễn đẩy xe lăn của anh đi ra ngoài, nhờ anh làm trọng tài cho bọn họ, cậu ấy không bao giờ bỏ lại anh một mình ở trong phòng, mỗi lần bọn họ chơi thì cậu ấy đều thích để cho anh cùng chơi với bọn họ.

Tư Viễn đánh cầu lông rất giỏi, mặc dù cậu ấy nhỏ hơn anh và A Miễn 2 tuổi nhưng A Miễn vẫn đánh không thắng được cậu ấy. Khi đó thầy giáo thể dục ở trường tiểu học còn khuyên cậu ấy nên đi tập luyện cầu lông nữa đó, chẳng qua là bị thím Hai từ chối, đứa bé của nhà họ Diệp không nên đi theo con đường thể dục, chỉ cần học tập tốt thì tương lai sẽ có nhiều đường ra hơn.

Sau khi Tư Viễn đánh với Diệp Tư Hòa một lát thì đổi cho A Miễn, cậu ấy đi tới bên cạnh anh, bọn anh nói chuyện với nhau.

Lực chú ý của bọn anh đều không đặt ở trên sân bóng, Tư Dĩnh làm trọng tài cho bọn họ, không biết lúc nào thì Diệp Tư Hòa lại đánh cầu bay đến chỗ bức tường bên cạnh bọn anh.

Đó là trái cầu thứ hai, trái thứ nhất đã đánh hư, trái thứ hai vừa mới đánh được không bao lâu nên bọn họ vẫn chưa có đã ghiền.

Tư Viễn đang cùng anh nói về một thế cờ thì đột nhiên Diệp Tư Hòa nhờ cậu ấy leo lên tường nhặt trái cầu.

Khi đó vóc dáng của Tư Viễn đã rất cao, xấp xỉ A Miễn, cậu ấy không nói lời nào đang muốn trèo lên thì anh ngẩng đầu nhìn lên thấy bên cạnh trái cầu là một máy biến thế thì vội nói: “Không cần lượm, rất nguy hiểm.”

Diệp Tư Hòa nói: “Chỉ cao có một chút xíu thôi, trèo lên một chút là có thể lấy được rồi.”

Anh lại ngăn cản một lần nữa, Tư Dĩnh nói chị ấy về phòng lấy thêm một trái là được rồi nhưng Diệp Tư Hòa lại nói: “Tư Viễn, lá gan của em thật nhỏ, thấp như vậy cũng không dám trèo sao?”

https://thuviensach.vn

Anh liền nói: “Tại sao anh không trèo đi?”

Diệp Tư Hòa nói: “Hôm nay anh mặc quần trắng, nếu trèo lên bị ẩn thì anh sẽ bị mắng.”

Anh kéo Tư Viễn nói: “Không cần lượm, về phòng xem TV đi, đã chơi được một hồi lâu rồi.”

Diệp Tư Hòa nói: “Mới đánh chưa tới 1 giờ mà, A Lí, em không thể chơi thì cũng không nên ngăn cản bọn anh chơi chứ, chăng lẽ em muốn bọn anh phải ngồi một chỗ chơi với em hả?

Tiểu Kết, thời điểm đó chính là như vậy, nói chuyện kẹp thương đeo gậy*, chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của người khác, 15 tuổi chính là thời kì phản nghịch mà Tư Viễn thì vẫn chưa hiểu chuyện.

*Kiểu như lời nói có dao găm đó nhưng mà nhẹ nhàng hơn chút.

Mãi cho đến sau khi anh lớn lên thì anh mới cẩn thận suy nghĩ những chuyện đã xảy ra. Diệp Tư Hòa là cháu đích tôn nhà họ Diệp, khi anh ta được sinh ra đã nhận hết sự yêu mến của mọi người, trước kia bác Cả gái là ca sĩ hạng ba, bà ngoại anh vẫn không thích bác ấy mãi cho đến khi Diệp Tư Hòa ra đời thì bà ngoại mới thay đổi một chút cái nhìn về bác ấy nhưng mà trong lòng của bác Cả gái vẫn luôn ghi hận.

Khi Diệp Tư Hòa một tuổi thì Tư Dĩnh ra đời, anh thừa nhận người nhà anh có chút trọng nam khinh nữ, đối với cháu gái này thì ông ngoại và bà ngoại cũng không yêu mến lắm cho nên lại càng yêu thương Diệp Tư Hòa hơn nữa.

Lại qua một năm, mẹ anh sinh anh và A Miễn, nhưng lúc anh 7 tháng tuổi thì bị bệnh, A Miễn thì từ nhỏ trầm mặc ít nói, không hiểu cách làm cho người khác vui vẻ sau đó nó lại mắc chứng tự kỉ phải đến bác sĩ chữa

https://thuviensach.vn

trị cho nên mãi cho đến 4 năm sau Diệp Tư Hòa vẫn là cục cưng bảo bối được yêu thương cưng chìu của cả gia đình.

Anh ta rất thông minh, dáng dấp cũng rất đáng yêu, miệng lại ngọt, nghe mẹ anh nói thật sự là được nâng lên đến tận trời, nhưng. . . Bác Cả gái của anh lại là người không có văn hóa gì, bác ấy không đi làm chỉ ở nhà chăm đứa bé, bác ấy. . . chìu chuộng làm cho Diệp Tư Hòa sinh hư, dĩ nhiên đây đều phân tích của anh sau này.

Diệp Tư Hòa được cưng chiều vô cùng, mãi cho đến khi —— Tư Viễn được sinh ra.

Thím Hai của anh người thế nào thì em đã biết rồi đó, thím Hai và bác Cả gái không giống nhau, trình độ học vấn củavợ chồng chú thím Hai rất cao, tình cảm rất tốt, yêu đương nhiều năm mới kết hôn, lúc đó cũng coi như đã gần bước qua tuổi trung niên rồi. Thời điểm Tư Viễn được sinh ra thì chú Hai đã 30 còn thím Hai thì 27, nhà họ Diệp cuối cùng cũng có một đứa bé trai ra đời, tất cả mọi người đều rất vui mừng.

Càng làm cho người ta vui mừng hơn là Tư Viễn thật sự là một đứa bé rất ưu tú, cực kì ưu tú, từ nhỏ đã thông minh khéo léo hiểu chuyện, học hành cực tốt, chắc anh cũng không cần nhiều lời nữa, em và cậu ấy quen biết nhau lâu như vậy thì chắc đã biết rồi.

Nhưng mà tất cả mọi người không nghĩ tới, mọi người tán dương Tư Viễn như vậy sẽ kích thích tầng tầng lớp lớp sóng ngầm ở trong lòng một đứa bé khác

Cho đến nay anh mới hiểu được thì ra là ghen tỵ lại đáng sợ như vậy.

Nói trở lại chuyện đánh cầu lông đi, Diệp Tư Hòa vẫn kiên trì bảo Tư Viễn đi nhặt cầu, tuổi Tư Viễn còn nhỏ nên tâm cao khí ngạo, nghe được Diệp Tư Hòa nói cậu ấy nhát gan lại nói móc anh nên mới kích động…

https://thuviensach.vn

Cậu ấy tránh thoát tay của anh, trèo lên trên tường.

Anh gọi tên của cậu ấy nhưng cậu ấy không để ý anh…anh thầm cầu nguyện ở trong lòng, Tư Viễn, em nhất định phải cẩn thận một chút!

Sau đó, anh đã suy nghĩ rất nhiều lần, nếu như thân thể của anh khỏe mạnh thì anh nhất định liều chết kéo cậu ấy lại, không để cho cậu ấy trèo lên bờ tường chết tiệt kia! Hoặc là tại sao anh không kiên trì thêm một chút nữa ! Nếu như anh kiên trì ngăn cản thì tốt biết bao nhiêu!

Tay chân Tư Viễn rất linh hoạt, không bao lâu đã trèo lên đến trên tường, cậu ấy nhặt được trái cầu còn quay đầu cười với anh một cái.

Chuyện ngoài ý muốn xảy ra ngay vào lúc này, chân của cậu ấy trơn trượt, cả người cậu ấy lập tức ngã vào máy biến thế ở cạnh đó.

Dòng điện cao thế chạy xuyên qua người cậu ấy, lúc đó anh không thể tin được ánh mắt của chính mình, “rầm” một tiếng còn có tia lửa xẹt ra, một tầng khói đen bay lên, Tư Viễn liền từ trên tường té xuống, đến bây giờ anh vẫn còn có thể nhớ rõ ràng tình cảnh lúc đó.

Bọn anh đều la hoảng lên, trong không khí xuất hiện một loại mùi vị, Tiểu Kết, em không cách nào tưởng tượng được đâu —— đó là mùi vị thịt bị thiêu cháy! Lúc đó anh hiểu rằng đã xảy ra chuyện rồi.

Ba người bọn họ cũng đã sợ ngây người, anh lập tức nói với A Miễn: “Nhanh đi gọi người lớn! Gọi xe cứu thương! Nhanh lên!”

A Miễn rất nghe lời anh, xoay người chạy vào trong nhà, Tư Dĩnh cũng đuổi theo sát, lúc này anh nhìn về phía Diệp Tư Hòa, anh ta cũng đang trợn mắt há mồm nhìn Tư Viễn đang nằm dưới đất.

Anh không cách nào di chuyển xe lăn, chỉ có thể nhìn anh ta chằm chằm, sau đó anh cũng nhìn về phía Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Cậu ấy đã hôn mê, thân thể nho nhỏ đang co quắp, quần áo trên người bị đốt trơ trọi, trên mặt cũng bị cháy đen.

Cậu ấy sùi bọt mép, anh thấy được hai cánh tay của cậu ấy, ống tay áo bao quanh…đã hoàn toàn cháy rụi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tương Lai?

"Người đầu tiên chạy tới hiện trường là thím Hai của anh, thấy Tư Viễn nằm ở đó thì thím Hai lập tức nhào tới, thím Hai muốn ôm cậu ấy nhưng không thể nào làm được. Ngay sau đó mọi người đều chạy ra, nhìn thấy bộ dạng Tư Viễn thì mọi người đều vô cùng gấp gáp. Chú Hai cùng thím Hai quỳ gối bên cạnh Tư Viễn, tay thím Hai run run sờ mặt của Tư Viễn, gào khóc: “Tại sao xe cứu thương còn chưa tới? Tại sao còn chưa tới? ! Mau tới cứu con tôi…”

Xe cứu thương tới rất nhanh, rốt cuộc Tư Viễn bị đưa tới bệnh viện, vốn là mấy đứa trẻ bọn anh đều phải ở nhà để mợ Ba trông chừng nhưng anh nhất định phải đi theo, mẹ anh hết cách rồi liền mở cửa xe cứu thương cho anh và A Miễn cùng tới bệnh viện. Diệp Tư Hòa cùng Tư Dĩnh nhìn thấy bọn anh đi thì lập tức cùng với mợ Ba chạy đến.

Thời điểm bọn anh tới bệnh viện thì bác sĩ đang tiến hành cấp cứu cho Tư Viễn, bọn họ đang nói tình trạng thương tích của Tư Viễn với mọi người. Bác sĩ nói Tư Viễn còn chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng bởi vì điện cao thế bắt đầu xuyên qua cánh tay chạy dọc theo mạch máu lớn ở tứ chi, mà ở tay và chân thì mạch máu và bắp thịt rất nhiều, dòng điện sinh ra nhiệt làm cho bắp thịt và da ở hai cánh tay của Tư Viễn bị phỏng toàn bộ, cũng đốt cháy cả động tĩnh mạch, ảnh hưởng đến sự tuần hoàn máu nếu để lâu sẽ dẫn đến thiếu máu hoại tử cho nên phải tiến hành phẫu thuật cắt hai tay của Tư Viễn nếu không thì cậu ấy có thể sẽ chết bất cứ lúc nào.

Nghe được tin tức này tất cả mọi người đều sợ ngây người, bà ngoại anh ngất ngay tại chỗ. Bác sĩ nói phẫu thuật cắt tay phải ngay lập tức tiến hành,

https://thuviensach.vn

xin người thân chuẩn bị tư tưởng cho thật tốt đồng thời cũng phải ký tên đồng ý làm phẫu thuật.

Không người nào nguyện ý ký cái này, ông ngoại, bác Cả, chú Ba đều hỏi bác sĩ có khả năng giữ được cánh tay hay không, dù chỉ là bảo vệ một bên cũng được, nếu như không được thì xin chuyển viện đi thành phố H hoặc là đi Thượng Hải, đi Bắc Kinh, chỉ cần có thể giữ được cánh tay của Tư Viễn thì có mất bao nhiêu tiền đều không phải là vấn đề.

Nhưng bác sĩ nói không được, cánh tay của Tư Viễn đã hoàn toàn bị đốt cháy, tình huống rất xấu, nếu không cắt thì sẽ càng làm tình huống trở nên tồi tệ hơn, tay của cậu ấy đã mất toàn bộ chức năng, không thể bảo tồn được nữa.

Vào lúc đó đột nhiên thím Hai của anh nói: “Tôi ký tên, cắt đi, chỉ cần con tôi sống sót là được.”

Mợ Ba nói với thím Hai: “Văn Linh, em có biết cắt đi hai cánh tay là như thế nào không? Về sau Tư Viễn sẽ trở thành người tàn tật ... không có tay, nó không thể làm được gì cả, có lẽ cả đời này sẽ phải trở thành phế nhân.”

Thím hai nói: “Chẳng lẽ để nó chết?”

Không có ai đáp lời, thím Hai nói tiếp: “ Chỉ cần em còn sống một ngày thì con em sẽ không bao giờ trở thành phế nhân, cho dù không có tay chỉ cần còn sống thì em nhất định sẽ dạy nó cách sống tốt..”

Thím Hai cùng chú Hai đồng lòng ký tên, Tư Viễn liền bị đưa vào phòng giải phẩu tiến hành phẫu thuật.

Thời gian giải phẫu dài đằng đẵng, trên hành lang, bác Cả liền hỏi Diệp Tư Hòa lúc ấy đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

https://thuviensach.vn

Bởi vì Tư Dĩnh, A Miễn và anh đều ở đó nên anh đoán Diệp Tư Hòa cũng không lừa gạt được cái gì, anh ta lập tức quỳ trên mặt đất, lớn tiếng khóc, nói đều là do anh ta không tốt, là sơ sót của anh ta làm hại đến Tư Viễn. Anh ta hung hăng tát vào mặt mình, ôm chân chú Hai nói xin lỗi, khóc đến đau lòng muốn chết. Anh ta nói anh ta hoàn toàn không biết gì về chuyện người đụng vào máy biến thế sẽ bị giựt điện và bị giựt điện sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Tóm lại tình cảnh lúc ấy, tất cả mọi người đều khóc.

Anh cũng khóc, mẹ anh ôm anh thật chặt, khuyên anh không nên đau lòng nhưng làm sao anh có thể không đau lòng cho được! Không có ai so với anh có thể rõ ràng hơn cảm giác mất đi hai cánh tay là như thế nào. Trước 7 tuổi, tay chân của anh hoàn toàn không thể cử động được, tất cả sinh hoạt hàng ngày đều phải nhờ mẹ anh chăm sóc, sau đó nhờ kiên trì rèn luyện cùng với vật lí trị liệu nên rốt cuộc tay trái cũng đã từ từ khôi phục năng lực vận động, Tiểu Kết, anh thật sự vui mừng, cực kì vui mừng nhưng vừa nghĩ tới sau khi cắt tay cuộc sống của Tư Viễn sẽ giống như anh trước kia… Rõ ràng là có suy nghĩ nhưng không cách nào làm tự mình làm được, không cách nào tự mình cầm nắm đồ vật thì anh liền cảm thấy sợ hãi.

Tất cả mọi người đều khóc rất đau lòng ngược lại thím Hai không khóc, mặc cho Diệp Tư Hòa quỳ trên mặt đất kêu gào giống như bị mắc bệnh tâm thần nhưng thím ấy vẫn không có chút hành động nhỏ nào.

Lúc ấy anh còn cảm thấy kỳ quái, sau đó Tư Viễn nói cho anh biết một chuyện, qua nhiều năm sau đó anh mới hiểu rõ tất cả.

Lúc Tư Viễn được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật thì cậu ấy vẫn còn đang hôn mê, cả người trần truồng, bả vai hai bên bị quấn một lớp băng gạc thật dày, hai bên thân thể gầy teo đã trống rỗng, cái gì cũng không còn nữa.

Cảnh tượng đó thực sự quá bi thương làm cho lòng người chua xót, tất cả mọi người lớn tiếng khóc.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn thấy Tư Viễn đang nằm ngủ say sưa, trong nội tâm hiểu rõ rằng cả đời này cậu ấy đều chỉ có thể mang thân thể khuyết tật như vậy rồi, cậu ấy sẽ không bao giờ còn là Diệp Tư Viễn kiêu ngạo ưu tú, thân thiết khéo léo trong quá khứ cái nữa.

Tình huống tồi tệ hơn xảy ra khi Tư Viễn tỉnh lại.

Lúc cậu ấy tỉnh lại thì anh cũng có ở đó.

Trên người của cậu ấy đắp chăn, vừa mở mắt ra thì cậu ấy liền nhìn thấy thím Hai đang ngồi ở bên giường bệnh. Thím Hai nhìn thấy cậu ấy tỉnh thì biểu tình rất phức tạp, anh đoán chắc lúc ấy thím Hai không biết nên làm sao để nói cho Tư Viễn nghe tất cả mọi chuyện.

Tư Viễn đã 11 tuổi, mới vừa lên lớp năm, đã sớm hiểu chuyện rồi. Vừa bắt đầu mọi người bọn anh đều gạt cậu ấy, bảo là cậu ấy bị thương ở tay, bả vai bị thương, cánh tay bị thương, bàn tay bị thương, ngón tay cũng bị thương, cậu ấy hỏi thím Hai có phải cánh tay của mình bị gãy xương hay không.

Thím Hai liền lừa cậu ấy nói là thật sự bị gãy xương, Tư Viễn rất ảo não, cậu ấy còn băn khoăn về cuộc thi cầu lông tiểu học vào tháng 10 rồi hỏi thím Hai đến lúc đó cánh tay cậu ấy đã khỏi chưa.

Thím Hai nói đã khỏi thì Tư Viễn mới an tâm hơn một chút, ồn ào một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Sau đó anh về nhà, không ngờ ngày thứ hai đến bệnh viện thăm cậu ấy thì cậu ấy đã biết chân tướng sự thật.

Mẹ anh nói cho anh biết bởi vì Tư Viễn vẫn cảm thấy tay rất đau cho nên cậu ấy muốn xem một chút nhưng mà thím Hai không cho cậu ấy nhìn vì vậy thừa dịp thím Hai đi đổ bô giúp cậu ấy thì cậu ấy liền đá chăn rơi xuống, sau đó cậu ấy đã thấy được thân thể của mình.

https://thuviensach.vn

Anh không có cách nào tưởng tượng được ngay lúc đó Tư Viễn đã tuyệt vọng như thế nào, nghe mẹ anh nói, mặc kệ chú Hai cùng thím Hai có trấn an cậu ấy như thế nào thì cậu ấy cũng chỉ nói có một câu: “Tay của con đâu? Tay của con đi nơi nào rồi? Tay của con đâu? Tay của con đi nơi nào rồi? Tay của con đâu? ! …”

Thời điểm anh đến phòng bệnh thì bác sĩ đã cho cậu ấy dùng thuốc an thần để cho cậu ấy ngủ bằng không cậu ấy sẽ ầm ĩ náo loạn không ngừng. Thím Hai sợ vết thương của cậu ấy bị rách nên chỉ có thể dùng sức ấn cậu ấy ở trên giường để cho bác sĩ châm cứu.

Nhưng mà không thể mỗi ngày đều như vậy được, Tư Viễn vẫn sẽ tỉnh, mỗi lần tỉnh lại cậu ấy lại khóc lớn, đạp đá đồ đạc lung tung, muốn bác sĩ trả tay lại cho cậu ấy hoặc là ngơ ngác nằm ở trên giường, ngẩn người nhìn trời, nhìn trần nhà, nước mắt cứ từng giọt từng giọt tràn ra nơi hốc mắt, mặc kệ người khác nói cái gì thì cậu ấy đều không có phản ứng.

Mỗi một lần bác sĩ thay băng cho cậu ấy thì sẽ phải cởi lớp băng gạc nơi cánh tay ra, mỗi một lần nhìn vết thương trên cánh tay thì Tư Viễn sẽ kêu gào rất thê thảm, cậu ấy nhắm mắt lại không muốn nhìn thấy thân thể của mình, nếu như không cẩn thận thấy được thì cậu ấy sẽ kêu la giống như gặp quỷ, cặp chân dùng sức đạp đá không cho người khác đụng vào thân thể của cậu ấy.

Cho nên mỗi lần thay băng cùng kiểm tra cho cậu ấy đều là một cuộc chiến đấu lâu dài, cần phải có mấy người lớn đè chặt thân thể và chân của cậu ấy thì mới có thể tiến hành thuận lợi được.

Cuộc sống như thế kéo dài trong rất nhiều ngày, vết thương Tư Viễn khôi phục không được tốt, chú Hai và thím Hai gần như cả đêm không ngủ, kiệt sức vì Tư Viễn.

https://thuviensach.vn

Có một ngày, anh đi thăm cậu ấy thì phát hiện đột nhiên câu ấy trở nên an tĩnh hơn rất nhiều.

Anh cảm thấy rất kỳ quái liền thử kêu cậu ấy, đã nhiều ngày Tư Viễn hoàn toàn không có nói chuyện với anh.

Anh hỏi cậu ấy: “Tư Viễn, em làm sao vậy?”

Cậu ấy nằm ở trên giường bệnh, nghiêng đầu lại nhìn anh, hốc mắt đỏ lên, nước mắt liền rớt xuống, cậu ấy nói: “A Lí, bác Cả gái đã tới, bác ấy nói anh Tư Hòa biết máy biến thế có thể khiến người ta giựt điện.”

Lúc đó anh sợ ngây người, nói: “Em đừng nói mê sảng, anh Tư Hòa không biết đâu, anh ấy không phải cố ý.”

Cậu ấy nói: “Anh ta cố ý, A Lí, anh ta cố ý!”

Tư Viễn khóc rất đau lòng, lúc ấy trong phòng bệnh chỉ có anh và cậu ấy, mẹ anh đang nói chuyện với thím Hai ở trên hành lang.

Anh không thốt nên lời, lại nghe Tư Viễn nhẹ nhàng nói: “A Lí, em đã không còn tay rồi, tương lai em nên làm cái gì đây?”

Anh không có cách nào trả lời cậu ấy, chỉ có thể nói: “Tư Viễn, không có chuyện gì, em còn sống là tốt rồi.”

Cậu ấy nói: “Nhưng em không có tay, về sau làm sao đi học đây? Làm sao viết chữ? Làm sao vẽ tranh? Có phải là em không thể đi học nữa không?”

Nói xong, cậu ấy khóc càng thêm đau lòng, anh không biết nên an ủi cậu ấy thế nào, chỉ có thể nói: “Có thể học được mà, không phải anh cũng có thể đi học đó sao?”

https://thuviensach.vn

Cậu ấy nói: “Nhưng mà anh còn có một cánh tay, em cái gì cũng đều không có, bọn họ cắt hết tay em rồi! Bây giờ em chỉ là một người tàn phế! Là anh Tư Hòa hại em! Anh ta cố ý! A Lí! Tại sao anh ta lại đối xử với em như vậy?!”

Khi đó tuổi của anh vẫn còn nhỏ, không hiểu rõ những chuyện này, trong lòng cũng không tin tưởng Diệp Tư Hòa cố ý nhưng mà nhiều năm sau, thời gian làm cho anh hiểu rõ hơn về thím Hai, ngay lúc Diệp Tư Hòa quỳ xuống nói xin lỗi thì thím Hai đã đọc được một số ý nghĩ ở trong ánh mắt của anh ta rồi.

Bởi vì một chút ý nghĩ này hiện tại anh cũng có thể nhìn thấy được trong mắt của Diệp Tư Hòa, đó là một loại khoái cảm, là một loại kích động ẩn giấu sau khi đạt được mục đích, là một loại hưng phấn mà người khác không thể hiểu được. Mỗi lần Diệp Tư Hòa nhìn Tư Viễn thì anh đều có thể thấy được những thứ này từ trong mắt của anh ta. Đúng là anh ta giấu rất sâu nhưng chỉ cần nhìn kỹ thì có thể thấy được.

Anh tin tưởng Tư Viễn cũng có thể cảm nhận được loại tâm tình này của Diệp Tư Hòa, cậu ấy là người nhạy cảm lại tinh tế cho nên vì những thứ này mà quan hệ của cậu ấy và Diệp Tư Hòa càng ngày càng đóng băng.

Nhưng mà Tiểu Kết, thật ra thì anh còn có thể từ trong mắt của Diệp Tư Hòa nhìn thấy một khía cạnh khác, loại tâm tình đó ngay cả thím Hai và Tư Viễn đều không biết được, có lẽ bởi vì anh không phải là người trong cuộc, có lúc anh bắt gặp Diệp Tư Hòa đang ở phía xa lặng lẽ nhìn Tư Viễn, trong ánh mắt của anh ta là —— sám hối.

Sau đó, Tư Viễn dần dần bình tỉnh lại, cậu ấy bắt đầu học dùng chân để làm việc. Chuyện thứ nhất cậu ấy dùng chân để làm là lật sách, thời điểm anh đi thăm cậu ấy thì cậu ầy đang ngồi ở trên giường bệnh, chân trái đè chặt sách, ngón chân chân phải lật trang sách cho anh nhìn.

https://thuviensach.vn

Tay áo của cậu ấy trống rỗng rũ xuống bên cạnh, động tác thoạt nhìn rất vụng về, ngón chân cũng không linh hoạt chút nào nhưng cậu ấy rất nghiêm túc luyện tập còn nói với anh rằng cậu ấy còn phải học cách dùng chân viết chữ, vẽ tranh, cậu ấy còn phải tiếp tục trở về trường học đi học nữa.

Về sau Tư Viễn bắt đầu luyện tập đi lại.

Bởi vì không có hai cánh tay nên thân thể của cậu ấy rất khó giữ vững thăng bằng, bước đi lảo đảo nghiêng ngã, chưa đi được mấy bước đã ngã trên mặt đất. Có người ở bên cạnh giúp đỡ thì còn tốt một chút, nếu không có người thì nhất định cậu ấy sẽ ngã rất thảm, có lúc còn chạm đến vết thương ở cánh tay, đau đến mức làm cho cậu ấy lăn lộn trên mặt đất.

Tư Viễn ở trong bệnh viện làm vật lí trị liệu và học yoga mãi cho đến qua năm mới về nhà nghỉ ngơi.

Trong thời gian này cậu ấy một mực luyện tập dùng chân làm việc, ăn cơm, đánh răng, rửa mặt, viết chữ. Vừa mới bắt đầu dĩ nhiên là không làm được, cậu ấy rất phiền não, thường xuyên cáu giận đập phá đồ đạc. Anh hiểu đó là do cậu ấy còn chưa có thích ứng được với cuộc sống mất đi hai cánh tay vì vậy sau khi cậu ấy về nhà anh đều nhờ mẹ anh đẩy xe lăn đến thăm cậu ấy.

Anh ở cùng với cậu ấy một đoạn thời gian rất dài, làm mẫu cho cậu ấy các kỹ năng trong cuộc sống của anh, anh chỉ có một tay nhưng anh vẫn có thể tự mình mặc, cởi quần áo, tự mình đánh răng rửa mặt, tự mình cầu, mặc dù hơi tốn thời gian lại mất sức nhưng anh vẫn kiên trì tự mình làm. Anh nói với Tư Viễn: Em còn có cặp chân, còn có thể chạy có thể nhảy, so với anh em may mắn hơn rất nhiều vì vậy những chuyện anh làm được thì nhất định em cũng có thể làm được.

Tư Viễn chính là như vậy từng bước từng bước đi ra khỏi bóng tối, nhưng mà tính cách của cậu ấy lại thay đổi nghiêng trời lệch đất, không bao

https://thuviensach.vn

giờ thích cười thích quậy như trong quá khứ nữa, trong ánh mắt cũng không còn sự bướng bĩnh, kiêu ngạo nhưng đáng yêu khi xưa. Cậu ấy có thói quen tự giam mình ở trong nhà, không muốn đi đâu cả, anh có thể hiểu được chỉ hy vọng thời gian có thể thay đổi tất cả.

Đến tháng 9 năm thứ hai thì Tư Viễn trở về trường học đi học lại lần nữa, mặc dù thành tích của cậu ấy kém đi rất nhiều nhưng dầu gì thì rốt cuộc cậu ấy cũng đã nguyện ý đứng dậy.

Lại qua một năm nữa thì Tư Viêm ra đời, anh rất sợ bởi vì chuyện Tư Viêm được sinh ra mà làm cho Tư Viễn cảm thấy thím Hai và chú Hai ghét bỏ cậu ấy, không thích cậu ấy nhưng thật may là hình như cậu ấy không có suy nghĩ như vậy, Tư Viêm rất ngoan, từ nhỏ hầu như đều do bảo mẫu chăm sóc để cho thím Hai có nhiều thời gian quan tâm đến Tư Viễn hơn.

Tiểu Kết, đây chính là tất cả mọi chuyện đã xảy ra, những năm gần đây Tư Viễn từ từ lớn lên, bước vào cấp hai, cấp ba, tham gia đội bơi lội lại còn bắt đầu học mỹ thuật chuyên nghiệp, mặc dù lúc thi tốt nghiệp trung học và đại học có gặp phải một chút trở ngại nhưng cũng may là vẫn trúng tuyển vào đại học Q.

Cuối cùng cậu ấy quen em, lần đầu tiên anh nghe cậu ấy nói về em là vào kỳ nghỉ đông năm trước, lúc ấy anh nhìn ánh mắt của Tư Viễn của thì liền biết người cậu ấy gặp là một người rất tốt bụng xinh đẹp, cậu ấy động lòng rồi.

Quen biết em có lẽ là chuyện hạnh phúc nhất đời này của Tư Viễn, hai năm qua mỗi lần cậu ấy về nhà, anh đều có thể cảm nhận được cậu ấy rất vui vẻ, đầu năm ở nhà ông ngoại nhìn thấy em thì anh càng tin rằng các em tồn tại là vì nhau.

Mặc dù tình huống bây giờ có chút tồi tệ nhưng anh tin tưởng tương lai của các em nhất định sẽ tốt đẹp bởi vì giữa hai em. . . "

https://thuviensach.vn

Tần Lí cúi đầu nở nụ cười, không hề tiếp tục nói: "Tin tưởng Tư Viễn đi Tiểu Kết, nhìn lại những chuyện đã xảy ra giữa hai người, anh thật sự thành tâm chúc phúc cho hai em."

Tôi biết lời mà Tần Lí chưa nói xong là cái gì bởi vì giữa tôi và Diệp Tư Viễn có —— tình yêu.

Sau khi Tần Lí rời đi, tôi cùng Diệp Tư Viễn nói chuyện điện thoại, anh chúc tôi sinh nhật vui vẻ, còn dùng cả tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Ý hát bài hát chúc mừng sinh nhật tôi. Tôi cười trong điện thoại nhưng nội tâm lại là sóng ngầm mãnh liệt.

Sau khi nghe xong chuyện cũ của Diệp Tư Viễn, biết rõ anh bị thương như thế nào, quá trình phục hồi ra sao, rồi nghĩ đến việc Tần Lí miêu tả cặn kẽ cho tôi nghe chuyện Diệp Tư Viễn luyên tập kỹ năng sống thì tôi liền đau lòng thay cho anh.

Vốn là anh không cần phải chịu đựng tất cả những chuyện này nhưng mà anh đã gắng gượng vượt qua. Anh trực tiếp từ trên trời rơi xuống, máu thịt be bét nhưng vẫn không có buông tha hi vọng, cắn răng nhịn đau bò dậy, kiên định sử dụng hai chân tiếp tục bước đi.

Anh còn trẻ, bên trong thân thể tàn tật kia là mộng tưởng và hi vọng, tôi giống như có thể nhìn thấy được sau lưng Diệp Tư Viễn có một đôi cánh khổng lồ, anh bước từng bước kiên định mà mạnh mẽ. Người đàn ông của tôi làm cho tôi cảm thấy kiêu ngạo, cho dù bây giờ anh không có ở đây, bên cạnh tôi nhưng tôi vẫn tin tưởng anh đang phương xa vì tương lai của chúng tôi mà cố gắng.

Mà chuyện tôi phải làm bây giờ chính là cố gắng sống thật tốt, sống cho quá khứ đau thương của anh và sống cho tương lai rạng rỡ của chúng tôi.

Tương lai. . .

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Đi Italy Tiên Sư Mày!

Tôi nằm ở trên giường hai ngày hai đêm, không ăn cơm, không ngủ, không nói lời nào, cũng không chịu tiến hành vật lý trị liệu.

Tôi mặc cho bọn họ nói chuyện ở bên tai tôi, giúp tôi vô nước biển, giúp tôi xoa bóp, giúp tôi mát xa, chỉ là không muốn động một chút nào.

Tùy tiện bọn họ làm cái gì thì làm. Dù sao, tôi đã chết rồi.

Hai ngày sau, Tần Lý đến thăm tôi.

Nhìn thấy anh ta, tôi lại không nhịn nổi nữa, lập tức khóc lần nữa. Tôi khóc đến kinh thiên động địa, ở trên giường thiếu chút nữa sặc khí. Tần Lý gọi bác sĩ, y tá đi ra khỏi phòng bệnh, đóng cửa lại rồi điều khiển xe lăn trở lại bên cạnh tôi.

"A Lý, tại sao? Anh biết tại sao! Đúng không?" Tôi khóc hỏi anh, nắm chặt tay trái của anh, giống như nắm một cây cỏ cứu mạng.

Tần Lý mím môi, anh thở dài, trở tay nắm tay của tôi, trầm giọng nói: "Tiểu Kết, em tỉnh táo một chút, hãy nghe anh nói."

Tôi lập tức ép buộc mình ngừng khóc thút thít, tràn đầy mong đợi nhìn anh.

"Anh cũng là hôm qua mới biết, trong điện thoại." Anh nhìn tôi, ánh mắt rất dịu dàng, "Tiểu Kết. Chuyện này, anh có thể hiểu Tư Viễn, nhưng vô cùng không đồng ý, nhưng mà anh lại không khuyên nổi hắn."

https://thuviensach.vn

"A Lý, không phải anh ấy, anh ấy gặp phải chuyện gì chứ?"

"Anh không rõ ràng lắm. Nhưng Tiểu Kết, anh không đồng ý cách làm của Tư Viễn, nhưng mà anh lại tôn trọng quyết định của hắn. Em cũng giống như anh hiểu rõ tính tình của hắn, chuyện hắn đã quyết định, không dễ dàng thay đổi."

Tôi đương nhiên hiểu rõ Diệp Tư Viễn, chuyện không có suy tính rõ ràng, anh sẽ không nói với tôi, nhìn tổng hợp tình huống mấy tháng gần đây, chuyện này anh đã suy tính lâu rồi.

"Nhưng A Lý! Em nghĩ không thông!" Tôi lau nước mắt, "Em làm gì sai sao? Anh ấy lại vẫn muốn gạt em, nói anh ấy yêu người khác! Không phải anh ấy ngã bệnh? Hoặc là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ? A Lý! Có phải như vậy không?"

"Không phải, Tiểu Kết, Tư Viễn hắn không có việc gì." Tần Lý lại lần nữa thở dài. Anh duỗi cánh tay xoa đầu tôi, lòng bàn tay ấm áp vuốt ve tóc của tôi, "Tiểu Kết, hiện tại anh không biết nên nói như thế nào, chuyện này thật sự rất đột ngột, anh hoàn toàn không ngờ tới Tư Viễn sẽ quyết định như vậy. Anh sẽ không thay hắn giải thích cái gì, cũng sẽ không bảo em đừng trách hắn, trên thực tế, tự anh cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cảm thấy hắn làm một quyết định sai lầm cực đoan. Nhưng. . . . . Tiểu Kết, anh tin tưởng Tư Viễn làm như vậy luôn là có lý do của hắn. Anh chỉ hi vọng em có thể nhìn về phía trước, giai đoạn hiện nay, trước hết để cho mình hồi phục trở lại, ăn cơm thật ngon, rèn luyện, trị liệu thật tốt, tất cả chuyện chờ thân mình tốt hơn rồi lại nói, có được hay không?"

"A Lý, anh ấy không cho em lý do." Tôi cười thê thảm, lắc đầu nói, "Em và anh ấy ở cùng nhau hơn hai năm, nhưng ngoài một câu chia tay, anh cũng không nói gì cả."

https://thuviensach.vn

Cái gì cũng không có, không có mơ ước, không có ánh sáng, không có tương lai. Lòng của tôi hoàn toàn chết, ở nơi này hai ngày hai đêm, tôi hoàn toàn không cách nào suy tư.

Tôi che ngực của mình, nơi đó đang chảy máu ào ào.

Nghĩ đến anh sẽ biến mất trong tương lai cuộc đời tôi, tôi đã từng cho rằng anh sẽ dính líu cả đời với tôi, biến mất khỏi sinh mệnh của tôi! Tôi chỉ cảm giác không khí trong ngực đang từ từ bị rút đi, tôi thật vất vả sống lại, thời gian xuân về hoa nở lại một lần nữa ngã vào địa ngục. Người từng hứa vô số cam kết với tôi, cứ như vậy không cần tôi nữa.

Tôi thật sự ngu! Thật khờ! Tôi hậu tri hậu giác phát hiện, trong mấy tháng này Diệp Tư Viễn khác thường như thế, anh một lần cũng không trở lại, bắt đầu từ lễ giáng sinh, anh ở trong điện thoại và video cũng sẽ không thân thiện, luôn là một bộ dáng u sầu.

Tôi còn ngu ngốc cho là anh đang lo lắng cho tôi, bây giờ nghĩ lại, thời điểm đó anh đã có ý nghĩ này rồi.

Nhưng đến tột cùng là tại sao vậy chứ?!

Tôi còn không biết là tại sao!!

"Tiểu Kết, anh có chuyện muốn nói với em." Đột nhiên Tần Lý có chút muốn nói lại thôi, anh nghĩ nghĩ, còn mở miệng, "Anh tôn trọng quyết định của Tư Viễn, cho nên hắn nhờ vả anh làm một chuyện, anh phải giúp hắn làm được."

"Chuyện gì?"

"Nhà ở chung cư Prague đứng tên của Tư Viễn, hắn đang ở Italy làm công chứng ủy thác, để anh giúp một tay chuyển thành tên của em, còn có một tấm chi phiếu. . . . . ."

https://thuviensach.vn

"Tần Lý, anh đừng nói nữa." Tôi ngắt lời anh, "Hắn không nợ em."

"Tiểu Kết, em tỉnh táo một chút, Tư Viễn hắn. . . . . ."

"Em không phải tình nhân hắn bao nuôi, vật của hắn, em đều không cần."

"Nhưng. . . . . ."

"Tần Lý, em còn xem anh là bạn bè. Nếu như anh không muốn, bây giờ em sẽ đuổi anh ra khỏi đây, anh tốt nhất đừng nhắc thêm một chữ nữa." Tôi dừng một chút, còn nói, "Nhưng tiền thuốc thang hơn nửa năm nay, bây giờ em vẫn không trả nổi, ba em cũng không trả nổi, em chỉ có thể thiếu trước."

"Em đang nói cái gì đó? Tiểu Kết, ai cần em trả rồi hả?"

"Không sai, em cũng có thể không trả, đây là em nên có." Tôi nhìn chằm chằm Tần Lý, "Em phục vụ quên mình để đổi lấy, đúng không?"

". . . . . ." Anh ta không nói nữa.

"Em sẽ tiếp tục trị liệu, em sẽ khá hơn. Tần Lý, giúp em chuyển một câu nói cho Diệp Tư Viễn, anh hãy nghe cho kỹ. Không có thứ gì có thể bồi thường cho em, hắn vốn cũng không có thiếu em cái gì, hắn chỉ nợ em một lý do. Cho nên, em sẽ chờ lý do của hắn, em sẽ chờ hắn, chờ hắn trở về. Nhưng mà em lại không phải ngu ngốc, em sẽ không chờ đợi vô kỳ hạn. Anh giúp em nói với hắn, em chờ hắn năm năm. Năm năm, tính từ ngày hắn rời đi, ngày 27 tháng 9. Đến ngày 27 tháng 9 năm năm sau, em chờ hắn đến cho em một lời giải thích."

"Tiểu Kết, em đừng nói càn. Em. . . . . quên hắn đi, em còn trẻ tuổi như thế, thân thể cũng lập tức có thể khôi phục khỏe mạnh, tương lai em còn dài mà, Tư Viễn sẽ không nguyện ý gặp lại em trong bộ dáng này."

https://thuviensach.vn

"Bộ dáng em như thế nào?" Tôi lớn tiếng kêu, "Những ngày sau này, em sẽ trôi qua thật vui vẻ khoái lạc! Hắn không muốn nhìn thì không cần nhìn! Em thích chờ, mắc mớ gì tới hắn!"

"Tiểu Kết. . . . . ."

"Tần Lý, anh chỉ cần nhớ, giúp em chuyển lời là được." Tôi cười lên, đột nhiên cảm thấy dễ dàng, "Em sẽ sống tiếp thật tốt, anh yên tâm."

Tôi bắt đầu liều mạng tập vật lý trị liệu, chịu đựng đau đớn kịch liệt trên thân thể.

Tâm đã chết đã từ từ sống lại, thân thể vô lực giống như được rót vào một cỗ lực lượng mới.

Tôi rời giường đúng giờ, ngủ đúng giờ, ăn cơm đúng giờ, rèn luyện đúng giờ, uống thuốc đúng giờ, chưa bao giờ có nguyện vọng muốn khỏe lên mãnh liệt như vậy! Trần Kết, mày nhất định phải khôi phục thành bộ dáng vui vẻ lúc trước.

Ở phòng ngoài phơi nắng một lúc lâu, tôi cong khóe miệng lên mỉm cười.

Hắc! Diệp Tư Viễn, anh đừng xem thường tôi! Anh cho rằng tôi sẽ sa sút đến muốn sống muốn chết sao?! Anh nghĩ rằng cho tôi một phòng ốc đáng chết, cho tôi thêm một khoản tiền là có thể xóa sạch hơn hai năm tình cảm của chúng tôi sao?!

Anh sai lầm rồi!!

Không có anh, tôi cũng có thể sống sót! Cũng có thể sống rất tốt!!

@@@@@@@@@@@

Trung tuần tháng 6, tôi hoàn toàn khỏi hẳn, rốt cuộc xuất viện.

https://thuviensach.vn

Trước tiên tôi đi vào nhà tù thăm Uyển Tâm.

Uyển Tâm lại mập hơn một chút, chị cắt tóc ngắn, mặc màu quần áo tù của nữ màu xanh đen, nhìn khí sắc cũng không tệ lắm.

Thấy chị, tôi liền khóc.

"Tiểu Kết, đừng khóc, chị không sao." Uyển Tâm lôi kéo tay của tôi, nở nụ cười, "Thân thể em có khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn rất nhiều, hoàn toàn không có việc gì rồi. Uyển Tâm, chị. . . . . chị thật ngốc."

"Khụ! Nói cái gì đó, chị cũng không phải là vì em, chị là vì chính mình." Uyển Tâm nhéo tay của tôi, "Em gái ngốc, đừng khóc, em dám nhảy lầu, chị đây coi là cái gì chứ."

"Sao chị có thể nói như vậy! Vì hắn, vì em! Không đáng giá đâu!" Tôi khóc đến rất lợi hại, "Uyển Tâm, chị có sao không, có người khi dễ chị không?"

"Không có. Ai u, em đừng khóc, thật không có." Uyển Tâm chỉ chỉ mặt của mình, "Không phải chị còn mập lên sao? Ở chỗ này, họ đối với chị cũng đặc biệt khách khí. Thật rất kì quái, anh Tiểu Báo và anh thủy thủ đều tới thăm chị, anh Tiểu Báo nói hắn đã an bài, chị không có việc gì."

"Tần Lý cũng đã nói. À, chính là anh họ Diệp Tư Viễn."

"Thật ra thì. . . . . .chị biết rõ, còn có một người giúp chị thu xếp. Em nhất định không đoán được."

"Ai?"

"Bạn gái hắn."

https://thuviensach.vn

"Hả? Hạ Thư Ý sao?" Tôi kinh ngạc.

"Cô ấy tới thăm chị." Uyển Tâm nháy nháy mắt, "Không ngờ chứ? Cô ấy thật là một cô gái vô cùng tốt, người kia không quý trọng cô ấy, hai người bọn họ ở chung một chỗ đã bảy năm, trong đại học liền bắt đầu lui tới."

Uyển Tâm thở dài, còn nói, "Lúc cô ấy đến thăm chị, chị thật sự cảm thấy rất áy náy, không phải vì chị làm chuyện này, mà bởi vì những chuyện trước kia. Tiểu Kết, chị không sớm nghe lời của em, chị thật sự là váng đầu rồi."

"Diệp Tư Hòa. . . . . ." Lần đầu tiên tôi nhắc tới tên của hắn, vẫn chần chờ một chút, "Bây giờ tình huống hắn như thế nào rồi? Chị biết không? Tần Lý và đám người Vương Giai Phân đều không nói cho em biết."

"Sẽ không có chuyện đi, chị cũng không biết. Tiểu Kết, chị đâm hắn bốn dao." Uyển Tâm có chút đắc ý giơ bốn ngón tay lên với tôi, "Nhưng mà chị lại không muốn để hắn chết, cho nên chị lại báo cảnh sát."

"Chị. . . . . ." Tôi cảm thấy rợn cả tóc gáy, Uyển Tâm lại có thể mạnh mẽ như vậy.

"Có một dao xuyên phá thận của hắn, giống như bị cắt đi thận bên phải, còn bị cắt lá lách, chị chỉ biết như thế thôi." Chị nhún nhún vai, giữa lông mày là vân đạm phong khinh.

"Uyển Tâm, chị . . . . ." Tôi thật sự không nói được gì.

Uyển Tâm nhìn tôi, nói: "Tiểu Kết, em yên tâm, chị sẽ không nhớ thương hắn nữa, Tô Uyển Tâm chị không phải loại người như vậy, chị dám làm thì sẽ dám nhận. Lúc ấy ở bệnh viện, cảnh sát cho Diệp Tư Viễn làm biên bản, chị biết rõ chuyện đã xảy ra sau đó, hiểu rất rõ, chị nhẫn nhịn không được. Luật pháp không thể trừng phạt hắn, vậy thì để chị, để chị thay em, thay Diệp Tư Viễn, thay Hạ Thư Ý đi kết thúc tất cả."

https://thuviensach.vn

"Chị trả giá quá lớn rồi! Tô Uyển Tâm!"

"Chị chưa từng hối hận." Uyển Tâm cười, "Mỗi ngày đều ngủ ngon giấc, ngược lại hắn, chắc sẽ gặp ác mộng hàng đêm đi."

Mãi cho đến khi rời khỏi ngục giam, tôi cũng không nói với Uyển Tâm, tôi và Diệp Tư Viễn chia tay rồi.

Tôi xin anh thủy thủ, anh Tiểu Báo, Lưu Nhất Phong và Phùng Khếu Hải, ai cũng không cho phép nói cho chị biết.

Tài xế của Tần Lý chờ tôi ở trước cửa ngục, hắn mang tôi trở lại tòa nhà Prague, từ từ đi lên lầu. Tôi cảm thấy được chỗ này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, tôi từng ở nơi này một năm, lại rời đi gần một năm.

Thấy cửa phòng gắn một cái ghế kiểu xếp mở ở trên tường, tôi lập tức giơ chân lên đạp mặt ghế xuống, sau đó ngồi lên.

Diệp Tư Viễn ngồi ở chỗ này vô số lần, dùng chân kéo túi xuống đất, ngón chân linh hoạt gắp cái chìa khóa từ trong túi ra, mở cửa vào nhà.

Nhớ lần đầu tiên được anh mang theo tới chỗ này, anh đã cười đến rất vui vẻ, cúi đầu cạ đầu của tôi, nhỏ giọng nói: "Nếu như em thích, cũng có thể thêm tên của em."

Dường như đã qua mấy đời.

Tôi ngồi một lát, đứng lên mở cửa.

Trong phòng vẫn là dáng vẻ xảy ra chuyện vào ngày đó, chỉ là đã không thấy bóng dáng va ly hành lý lớn ở góc tường phòng khách.

Chỉ còn lại đống mảnh ghép hình còn tán loạn đầy trong hộp, đã sớm phủ kín một lớp bụi thật dày.

https://thuviensach.vn

Hình như không có ai từng tới nơi này.

A, không đúng, cảnh sát đã tới, bọn họ tới lấy chứng, tôi có thể nhìn thấy được dấu vết những tơ nhện kia.

Tôi đi một vòng trong nhà, trong phòng ngủ. Diệp Tư Viễn cũng không có lấy toàn bộ quần áo, trong tủ treo quần áo cũng còn rất nhiều. Đồ dùng trên giường vẫn như tháng chín năm trước, tay sờ lên đều là bụi bậm.

Trong thư phòng, tôi nhìn hai bàn làm việc một cao một thấp đối diện với nhau, máy vi tính của tôi vẫn còn, bên Diệp Tư Viễn thì đã trống rỗng rồi.

Trong phòng vẽ tranh còn bày ra dụng cụ vẽ tranh của anh, thuốc màu đã sớm khô cạn.

Trang phục trong phòng làm việc của anh vẫn lộn xộn như cũ, trên thực tế, sau khi học kỳ mới năm ngoái bắt đầu, anh đã không tiến vào nơi này.

Trong phòng bếp là thiên hạ của tôi, không nhìn ra có gì thay đổi.

Trong phòng vệ sinh, trên móc vẫn còn treo khăn mặt, khăn tắm của chúng tôi, tất cả đều khô cứng.

Còn có dụng cụ hỗ trợ đi vệ sinh của Diệp Tư Viễn, anh cũng không có mang bọn chúng đi, vẫn thật chỉnh tề treo ở trên tường bên bồn cầu tự hoại.

Tôi nhìn vòi sen, nhìn hai đôi dép bọc nilon trong phòng tắm đến ngây người.

Một đôi dép kiểu nam màu xanh đen là của anh, chân thật to, lại vĩnh viễn sạch sẽ.

Dép kiểu nữ màu hồng nho nhỏ là của tôi, có một chiếc còn đặt lên dép của anh, thật giống như tôi đạp chân của anh.

https://thuviensach.vn

Tôi nở nụ cười, xoay người lại đi tới phòng khách.

Đi thẳng tới trên ban công, tôi dời cửa sổ thủy tinh đi, nhìn xuống dưới lầu.

Lầu sáu, thì ra là cao như vậy.

Hai cây phơi đồ đặc biệt lồi ra ở lầu hai vẫn ở nơi đó, cũng đã thay đổi, nghe nói lúc ấy, tôi đã làm gãy chúng nó rồi.

Tôi cảm tạ bọn chúng, bọn chúng vướng chân tôi lại, mặc dù làm xương chân tôi đều gãy, tuy nhiên nó cứu mạng của tôi.

Nhìn xuống chút nữa, là một mảnh sân cỏ.

Tôi chính là rơi ở nơi đó, mất bao lâu? Một giây, hay là hai giây?

Tôi nhìn sững sờ toàn bộ mọi thứ ngoài cửa sổ, trái tim đột nhiên co rút một cái.

Đột nhiên quay đầu lại, tôi nhìn quanh căn phòng này, rốt cuộc hiểu rõ được. Anh, đã không có ở đây.

Một mình tôi ở trong phòng đến hai giờ chiều, thu dọn một ít đồ, chuẩn bị trở về quê.

Một đêm trước khi đi, tôi và Vương Giai Phân cùng đi bờ sông.

Buổi tối mùa hè, gió sông từ từ thổi qua, tôi và Vương Giai Phân cùng nhau vịn lan can nhìn cảnh sông đêm.

Đối diện sông là nhà cao tầng đủ loại hình dáng, ánh sáng lóe lên, lộ ra đô thị lớn phồn hoa.

https://thuviensach.vn

Trong sông là du thuyền thong thả trôi qua, xa xa nhìn lại, có thật nhiều du khách đang tựa trên lan can thuyền hóng gió ngắm phong cảnh.

Chúng tôi đang nhìn bọn họ, bọn họ cũng đang nhìn chúng tôi.

Thành phố ồn ào náo động này chính là kỳ quái ở chỗ này, mỗi người đều có chuyện xưa, mỗi người đều là diễn viên trong mắt người khác.

Tôi đã diễn, diễn rất khổ sở, nhưng cao triều thay nhau nổi lên đầy đủ, tuổi thanh xuân của tôi đã biến thành dấu ấn cực kỳ khắc sâu ở trong đời tôi.

Vương Giai Phân vẫn buồn bực không vui, tôi không hiểu rõ là vì cái gì, cũng không còn hơi sức nói chuyện.

Đột nhiên, cô ấy lớn tiếng khóc, cả người nằm ở trên lan can, điên cuồng la lên với gợn sóng trên sông lớn: "A a a a a ---"

Tôi sợ hết hồn, vội vàng hỏi cô: "Giai Phân! Cậu làm sao vậy?"

Vương Giai Phân nghiêng đầu nhìn tôi, mái tóc dài của cô bị gió thổi có chút rối loạn, trên mặt còn vương nước mắt, lại cười lên: "Tớ chia tay với Lý Duy."

"Tại sao?" Cuối cùng Lý Duy quyết định đi Australia, mấy tháng trước, hai người bọn họ vẫn luôn rất khó chịu.

"Tớ cũng không dũng cảm như cậu được. Tiểu Kết, hắn muốn đi thật lâu, tớ cảm thấy bọn tớ không được."

"Cũng chỉ vài năm, chớp mắt một cái đã trôi qua rồi."

"Thanh xuân của con gái rất ngắn ngủi ." Vương Giai Phân kéo tay của tôi, "Cậu thật muốn chờ hắn sao? Tớ cảm thấy hoàn toàn không cần thiết! Diệp Tư Viễn chính là một tên khốn kiếp! Cậu bị thương nặng như vậy, hắn

https://thuviensach.vn

một lần cũng chưa trở lại thăm cậu, sau đó lại trực tiếp nói chia tay, đàn ông không chịu trách nhiệm như vậy, cậu còn chờ hắn làm cái gì?!"

"Anh ấy nhất định có lý do của mình." Tôi cười với cô, "Tớ cũng có lý do của tớ."

"Nhưng cậu chờ hắn làm gì! Cái lý do chó má kia, không nghe cũng được thôi!"

"Cũng chỉ năm năm, năm năm vừa qua, anh ta không trở lại, tớ lập tức buông tha." Tôi có chút giận dỗi nói, "Tớ không muốn nhanh như vậy hạ bản án cho tớ với anh ta. Tớ muốn đánh cuộc, xem thử sẽ xảy ra chuyện thú vị gì."

"Tiểu Kết, cậu hận hắn sao?"

"Hận! Rất hận!"

Tôi khom lưng nhặt một hòn đá từ dưới cỏ lên, vung cánh tay liền ném vào trong nước: "Diệp Tư Viễn!! Anh ta chính là một tên khốn kiếp!! Đi tiên sư nó Italy!! Anh ta có bản lãnh thì cả đời cũng đừng trở lại ---"

Vương Giai Phân cũng nhặt một hòn đá lên, học bộ dáng của tôi ném ra ngoài: "Lý Duy!! Đi tiên sư nó Australia!! Đi tiên sư nó Canberra ---"

"Đi tiên sư nó Milan!! Đi tiên sư nó học viện Mã Lan chó má ni gì đó ---"

"Đi tiên sư nó đại học Canberra !! Đi tiên sư nó nước chuột túi ----"

"Đi tiên sư nó mỳ Ý!! Đi tiên sư nó pizza Italy!! Đi tiên sư nó Serie A ---"

. . . . . .

https://thuviensach.vn

Chúng tôi la khàn cả giọng, ném ra từng viên đá, giống như hai phụ nữ điên cuồng, nước mắt chảy cuồn cuộn. Sau khi liếc mắt nhìn nhau, lại ôm nhau cười lớn.

Người đi tản bộ cũng bị chúng tôi hù sợ, mà tôi lại không quan tâm chút nào. Từ bây giờ, thành phố này chỉ sẽ biến thành một nơi chờ đợi, không có hắn, nơi này đã trở nên không còn chút ý nghĩa nào.

Ngày hôm sau, tôi mang theo laptop của tôi và một chút hành lý nhẹ nhàng, leo lên chuyến bay giá rẻ trở về K.

@@@@@@@@@@

Đây có lẽ là kỳ nghỉ hè tôi trôi qua thoải mái nhất từ nhỏ đến lớn.

Tôi không cần làm gì hết, không cần làm việc nhà, không cần đi làm, mỗi ngày chỉ cần ở nhà ăn ngủ, thỉnh thoảng tản bộ, đúng giờ đi bệnh viện làm một chút xoa bóp, kiểm tra lại là được.

Ba sợ tôi sẽ không tán gẫu, liền kéo dây mạng về nhà.

Tôi lần đầu tiên lên mạng sau khi bị thương, mở QQ ra, tôi đổi cho mình một chữ ký:

Em đang chờ anh trở về.

Tôi bắt đầu điên cuồng xem phim bộ, phim Mỹ, phim Anh, phim thần tượng Đài Loan, phim trong nước, phim Hongkong TVB, phim Nhật, phim Hàn, phim Thái. . . . . Mỗi một bộ đều xem hết, tuyệt không chọn, không tán gẫu lần nào nữa.

Tôi cũng bắt đầu xem phim điện ảnh, từ phim những năm 80 niên đến phim bom tấn Hollywood những năm 90, rồi đến phim điện ảnh kinh điển sau năm 2000. Loại nào cũng xem, vừa xem vừa khóc, vừa xem vừa cười.

https://thuviensach.vn

Trần Dạ chủ động yêu cầu đổi phòng với tôi, bởi vì phòng tôi không có cửa sổ, mùa hè ngủ thật sự có thể buồn chết người, mà thân thể tôi lại chưa tốt hoàn toàn, cho nên thằng bé cứng rắn mang hành lý và đồ dùng trên giường tôi đến phòng của nó, có cửa sổ sáng ngời, còn có máy điều hòa không khí.

Ba và dì Mỹ cũng không nói gì, tôi lại có chút muốn khóc.

Đồ đần của tôi đã bắt đầu đổi giọng rồi, trên môi thậm chí mọc một ít lông tơ, vóc dáng cũng cao đến 168cm, thấy thế nào đều là một tên nhóc đẹp trai.

Có một ngày, tôi xem một bộ phim, tôi ôm khoai tây chiên, vừa ăn vừa xem. Xem một chút, tôi giống như là bị thứ gì kinh động đến, chợt ngồi dậy.

Tên bộ phim này là《The English Patient》, là bộ phim bom tấn những năm 90.

Sa mạc mênh mông bát ngát, chiến tranh cực kỳ bi thảm, còn có đoạn kia, tình yêu bị luân lý thế tục phỉ nhổ, nhưng lại cảm động trời đất .

Ở đoạn đó, trong tiếng nhạc Hungary, ở trong lối đi nhỏ, ánh mặt trời rất thông suốt, không khí lại vô cùng mập mờ. Hắn ngăn cô ở trên tường, hôn điên cuồng, vuốt hai đoạn xương quai xanh dưới cổ cô, hoặc hôn, hoặc liếm ở nơi giao của chỗ lõm xuống đó, vô cùng lưu luyến. Cô phát ra nhiều tiếng rên rỉ làm lòng người nhảy lên, nghe được hắn đặt tên chỗ lõm xuống là -- eo biển Emma.

Đây là tên của hắn, hắn đánh dấu ấn lên chỗ này, tuyên bố quyền thống trị của hắn.

Hô hấp của tôi đã sớm dồn dập, không tự chủ mà đưa tay sờ lên chỗ giao xương quai xanh của mình.

https://thuviensach.vn

Tôi đã gầy đi rất nhiều, bây giờ còn không đến 85 cân, xương quai xanh của tôi rõ ràng đã lộ hết ra bên ngoài, chỗ lõm xuống cũng cực kỳ rõ ràng.

Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn nơi đó, tôi giống như nghe được giọng nói của anh: Đây là eo biển Tư Viễn của anh, là của anh, chỉ là của anh . . . . . .

Nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Phim tiếp tục chiếu.

Bọn họ bị thương trong sa mạc, hắn dẫn cô đến sơn động, hứa với cô nhất định sẽ tìm người trở lại cứu cô.

Hắn đi ra ngoài, để cô lại một mình.

Ở trong sơn động đầy tối tăm, không có nước, cũng không có lửa, chỉ có đèn pin cầm tay còn một chút xíu điện.

Cô ở lại nơi đó một mình, viết xuống nhật ký cuối cùng của sinh mệnh.

Trong quá trình tìm trợ giúp, hắn trải qua rất nhiều khó khăn, bị bắt, chạy trốn, phản quốc, vi phạm chỉ ý của thượng đế. Hắn bán đứng linh hồn của mình, lái máy bay chiến đấu của địch trở về cứu cô, nhưng vẫn không kịp.

Cô viết sự chờ đợi hắn, khát vọng sinh tồn của cô, ước mơ đối với thế giới đầy ánh mặt trời bên ngoài.

Còn có mấy câu nói:

My dar¬ling, I’m wait¬ing for you.

How long is a day in the dark?

Or a week?

I know you’ll come and car¬ry me out in¬to the palace of winds.

https://thuviensach.vn

Cô chờ đến khi đó.

Ở bên trong bầu trời cát vàng, hắn rốt cuộc trở lại sơn động, dùng lụa trắng tung bay ôm lấy cô đã sớm ngủ say.

Hắn lê bước chân nặng nề đi ra khỏi sơn động, như cô từng nói, hắn rốt cuộc trở lại, ôm lấy cô, đón gió đứng vững vàng.

Trên mặt của hắn lan tràn nước mắt bi thương tuyệt vọng, âm nhạc vang lên, lòng của tôi theo Emma cùng nhau chìm vào đáy cốc.

Hắc! Diệp Tư Viễn, tôi không muốn chờ đến một ngày mình như đèn cạn dầu mới thấy được anh.

Hắc! Diệp Tư Viễn, anh biết bây giờ tôi đang khóc không?

Tôi rốt cuộc hiểu rõ ý nghĩa eo biển Tư Viễn.

Chỉ là, tôi có thể thể đợi được người đã đặt tên cho chỗ lõm sâu đó trở lại ư?

Ôm ấp lấy tôi, dùng phương thức đặc biệt nhất của anh, cùng tôi đón gió đứng vững vàng.

"Em biết rõ anh sẽ trở về, ôm em đón gió đứng vững vàng,

Chỉ có chết mới có thể tách chúng ta ra, cũng chỉ có tử vong mới có thể làm cho chúng ta gặp nhau.

Chúng ta dạo bước đến thiên đường, tắm bể tình vĩnh viễn, chẳng phân biệt được chủng tộc.

Đó là một thiên đường chân chính, không có trên bản đồ."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Dù Sao, Trời Vẫn Đầy Mây

Mãi cho đến trung tuần tháng tám, ba mới hỏi được chuyện của Diệp Tư Viễn. Bởi vì tôi rất ít gọi điện thoại với người khác, cũng ít lên mạng nói chuyện phiếm, rốt cuộc ba cảm thấy kỳ quái.

Tôi nói với ông, Diệp Tư Viễn đang ở nước ngoài, chúng tôi liên lạc thông suốt, ba không hiểu lắm. Chỉ là từ khi tôi trở về, ông chưa từng vì tôi trở lại mà cảm thấy bất mãn.

"Lễ mừng năm mới không trở lại, nghỉ hè cũng không về. Người như vậy, thân thể đã không tốt, còn không quan tâm con, con còn băn khoăn hắn làm cái gì? Thật không biết đầu óc con đang suy nghĩ gì!"

Tôi cười cười không nói, tôi có thể nói cái gì? Nếu như nói cho ba, Diệp Tư Viễn đã không cần tôi nữa, mấy tháng trước anh đã nói chia tay với tôi, đoán chừng ba sẽ giận đến tăng huyết áp.

Tuần cuối cùng của tháng tám, tôi đi thăm mẹ Uyển Tâm. Uyển Tâm xảy ra chuyện, mẹ Uyển Tâm nhìn qua có vẻ già đi rất nhiều. Bà cũng không có đổ tức giận lên trên người tôi, trên thực tế, tính khí Uyển Tâm và mẹ chị ấy cực kỳ giống nhau, mẹ Uyển Tâm chỉ là hắng giọng mắng to Diệp Tư Hòa một trận, tiếp đó liền ôm tôi khóc.

"Tiểu Kết, sau này Uyển Tâm ra ngoài, đến bằng tốt nghiệp cũng không có, con bé nên làm cái gì đây? Chẳng lẽ giống như bác, cả đời dựa vào đàn ông để sống sao?"

https://thuviensach.vn

Tôi an ủi bà, nói với bà không cần lo lắng, tôi sẽ thường đi thăm Uyển Tâm. Đợi đến khi Uyển Tâm ra tù, tôi nhất định sẽ giúp chị ấy.

Sau khi về nhà, tôi bắt đầu suy tính chuyện nhập học. Trước đó Tần Lý đã nói với tôi, tôi bởi vì bệnh nên thủ tục tạm nghỉ học đều đã làm xong, sau khi tựu trường sẽ học tiếp đại học năm ba, nhưng gần tới khai giảng, tôi còn có chút không biết làm sao.

Vừa lúc đó, tôi nhận được điện thoại của một người phụ nữ trẻ tuổi. Cô ấy nói cho tôi biết, cô tên là Mol¬ly, tới giúp tôi làm thủ tục trở về trường học.

Tôi không biết cô là ai, nhưng mấy ngày sau cô thật tới nhà tôi, cười hì hì chào hỏi ba, dì Mỹ, Trần Dạ, nhà tôi còn đang ăn bữa cơm cuối cùng để tiễn tôi trở về thành phố H.

Tôi vẫn luôn có chút ngây ngốc nhìn cô nhanh nhẫu giúp tôi thu xếp hành lý, gửi vận chuyển, lấy vé lên máy bay, không nhịn được hỏi cô: "Cô làm ở công ty của Tần Lý sao?"

"Đúng vậy." Mol¬ly cười với tôi, xem ra cô vẫn chưa tới ba mươi tuổi, dung mạo rất xinh đẹp, "Tiểu Kết, cô không cần quan tâm gì hết, đi theo tôi là được."

Đến thành phố H, là một ngày trước khi khai giảng.

Mol¬ly và tôi trở về căn hộ Prague, cô giúp tôi làm bữa ăn tối, sau khi ăn xong nói ngày hôm sau sẽ theo tôi trở về trường học làm thủ tục, hỏi tôi buổi tối ngủ một mình có được không?

Thân thể của tôi đã không có gì đáng ngại, chỉ còn sót lại một chút xíu di chứng, tôi nói tôi có thể ở một mình, rồi cô rời đi.

https://thuviensach.vn

Đêm hôm đó, tôi ném va ly hành lý của mình và túi du lịch ra, bắt đầu xách hành lý.

Đợi đến ngày hôm sau, Mol¬ly tới tìm tôi thì kinh ngạc phát hiện ra tôi đã chồng chất mấy túi lớn ở cửa.

"Tiểu Kết? Cô đang làm gì vậy?" Cô hỏi tôi.

"Sau khi khai giảng, tôi dọn trở về phòng ngủ." Tôi chỉ túi xách trên đất, "Đồ của tôi đều ở đây rồi, sau này tôi sẽ không trở lại nơi này."

"Chuyện này. . . . . ." Mol¬ly có chút khó xử, tôi cười với cô: "Phòng lớn như vậy, một mình tôi cũng không ở nổi, buổi tối sẽ sợ."

"Vậy cô cũng không cần mang hành lý đi hết nha, cuối tuần còn có thể trở lại một đêm chứ sao."

"Không cần. Tôi. . . . . ." Tôi nhìn ánh mắt của cô, "Tôi không muốn trở lại nữa."

Mol¬ly không tiếp tục kiên trì, chúng tôi cùng đi ra cửa, đóng cửa trước, cuối cùng tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn căn phòng lớn này, quá khứ trong nháy mắt cửa chính khép lại liền vùi sâu vào trong trí nhớ.

@@@@@@@@@@@@

Tôi tiến vào lớp học lần nữa, chỉ là vẫn ở chung một phòng ngủ với Vương Giai Phân. Họ đã là năm thứ tư đại học, lại không học cùng tôi, tôi rất ít có cơ hội cùng vào cùng ra với cô. Tôi bắt đầu cố gắng học tập, không trốn học, nghiêm túc làm bài tập, đi thi, đối mặt với chuyện học, còn có thể thỉnh giáo Vương Giai Phân.

Vào ngày sinh nhật 24 tuổi của Diệp Tư Viễn, tôi nghĩ hồi lâu, vẫn không làm gì, thật yên lặng mà qua cả ngày.

https://thuviensach.vn

Đợi đến khi sinh nhật 21 tuổi của tôi, Vương Giai Phân, Mã Anh, Thi Tiểu Yến lôi kéo tôi đi KTV, Lưu Nhất Phong và Phùng Khiếu Hải đã tốt nghiệp đi làm cũng chạy tới, giúp tôi làm một bữa tiệc sinh nhật nhỏ. Tôi cầu nguyện trước mặt bọn họ, thổi nến, cắt bánh sinh nhật, cuối cùng cả bánh ngọt lại bị chúng tôi làm cho rối tinh rối mù, chúng tôi thét lên bôi sữa tươi lên trên mặt người khác, ở trên ghế sô pha truy đuổi nhảy lên nhảy xuống.

Tôi cố gắng không muốn nghĩ đến cái gì hết, Trần Kết -- tôi tự nhủ, mày đã trưởng thành, phải thích ứng cuộc sống không có anh, tựa như trước khi biết anh vậy. Anh không có ở đây, mày vẫn phải sống những ngày sau thật tốt.

Trước khi kỳ nghỉ đông tới lần nữa, Tần Lý tới thành phố H thăm tôi.

Chúng tôi gặp mặt ở Phàm Nhân Hiên. Sau khi đến, tôi lấy nón len xuống, cho anh nhìn tóc ngắn tôi mới cắt, còn nhuộm thành màu đỏ.

"Đẹp mắt không?" Tôi nhướng mày, cười đến rất đắc ý.

Tần Lý cười lớn: "Rất đẹp mắt, chỉ là em quá gầy."

"Dạ dày không tốt lắm, ăn ít rất nhiều, chẳng qua em đã cố gắng ăn cơm." Tôi chỉ chỉ mặt của mình, "Sắc mặt còn kém à?"

"Cũng không tệ lắm, rốt cuộc có chút huyết sắc rồi." Anh vẫn cười không ngừng.

"Hôm nay anh ở đây, em muốn làm thịt anh một bữa, gần đây Phàm Nhân Hiên của anh có đồ tẩm bổ gì đặc biệt tốt không, lấy ra cho em nếm thử một chút." Tôi lật thực đơn, hưng phấn bừng bừng xem món ăn.

"Tiểu Kết, xem ra em thi không tệ."

https://thuviensach.vn

"Đó là đương nhiên. Kỳ thi này, em cảm thấy được mình thi được đặc biệt tốt, nói không chừng còn có thể cầm một học bổng đấy."

"A, vậy em phải mời khách mới được."

"Không được! Nào có chủ tiệm ăn muốn khách mời khách, anh cũng quá keo kiệt rồi!" Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, đối mặt ánh mắt thâm thúy của anh, "Thế nào?"

"Ừ. . . . . Không có gì." Tần Lý nhún nhún vai, cười.

Tôi bĩu môi, bắt đầu không chút kiêng kỵ gọi thức ăn, gọi đến bảy, tám món mới dừng lại.

“Ách! Em ăn được hết sao?" Tần Lý khó có thể tin nhìn tôi.

"Ăn không hết thì em gói mang về! Phòng ngủ của tụi em có lò vi sóng dùng chung, buổi tối còn có thể ăn khuya! Thế nào? Ăn của anh một bữa, anh liền đau lòng ư?"

"Không đau lòng, không đau lòng, em ăn được là tốt rồi." Tần Lý gọi nhân viên phục vụ tới gọi món ăn, chúng tôi bắt đầu trò chuyện trên trời dưới đất.

Anh hỏi tôi có nam sinh nào theo đuổi tôi không...tôi cười ha ha, nói chuyện hư hỏng kia của tôi toàn trường đều biết, nào còn có nam sinh dám đến theo đuổi tôi chứ. Tần Lý liền cười lắc đầu, ngón tay của anh gõ mặt bàn, trầm ngâm sau một hồi, đột nhiên nói: "Em đừng chờ hắn nữa."

Tôi đang nằm ở trên bàn, nhìn lá trà trôi nổi ở trong ly thủy tinh, nghe anh nói thế, lập tức ngây ngẩn cả người.

"Thật, Tiểu Kết, em đừng chờ hắn nữa." Tần Lý lại lặp lại một lần.

https://thuviensach.vn

Tôi từ từ ngồi thẳng người, suy nghĩ một chút, nói: "A Lý, chúng ta có thể không nói đến hắn không?"

Tần Lý không tiếp tục lên tiếng, chỉ là mím môi nhìn tôi chằm chằm, tôi dũng cảm nhìn lại anh, cố gắng không lộ ra cảm xúc khác.

Hồi lâu sau, anh nở nụ cười, gật đầu một cái, nói: "Tốt."

Sau khi nghỉ đông, đám người Vương Giai Phân bắt đầu thực tập, Vương Giai Phân và Mã Anh thực tập công ty cách trường học hơi xa, họ chuyển khỏi phòng ngủ, Vương Giai Phân ở lại nhà mình, Mã Anh thì mướn căn phòng nhỏ gần công ty.

Tôi và Thi tiểu Yến ở cùng một chỗ, hai người nói chuyện cũng không nhiều. Đến buổi tối, trong phòng ngủ luôn yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng viết chữ của hai chúng tôi.

Cảm thấy nhàm chán thì tôi liền đi xem phim rạp, xem phim bộ, xem tiết mục giải trí.

Tôi thậm chí còn xem trận đấu bóng đá, nhất là Serie A.

Diệp Tư Viễn là fan của AC Milan, lúc anh đá banh luôn thích mặc quần áo cầu thủ sọc đen đỏ của đội AC Milan, vì vậy chỉ cần đài truyền hình trung ương phát sóng trực tiếp trận đấu của AC Milan, mặc kệ trễ thế nào, tôi đều sẽ xem.

Anh ở ngay thành phố kia, không biết anh có đi đến tận nơi xem bóng không? Anh vẫn rất ưa thích số 7 Shevchenko của AC Milan, tôi yêu ai yêu cả đường đi, cũng hiểu rất rõ về ngôi sao bóng đá này. Nhưng khi xem mấy trận đấu, tôi đều không tìm thấy cầu thủ quen thuộc duy nhất của đội bóng này, mãi cho đến khi tra Internet mới biết, hắn đã chuyển đi Chelsey Premier League.

https://thuviensach.vn

Một phút kia, tôi không biết có bao nhiêu mất mác.

Sau tháng năm, Vương Giai Phân và Mã Anh lại dọn về phòng ngủ, họ bắt đầu vì luận văn tốt nghiệp, bảo vệ luận văn tốt nghiệp mà bận rộn. Tôi rất ít quấy rầy Vương Giai Phân, vì vậy liền lựa chọn một mình đi thư viện đọc sách hoặc đi phòng học tự học.

Tuần cuối của tháng sáu, đám người Vương Giai Phân tốt nghiệp.

Ăn bữa cơm tạm biệt vào ngày đó, tôi cũng đi.

Lý Bàn Tử trong lớp uống rất nhiều, ôm chặt lấy tôi, lớn tiếng nói hắn yêu thích tôi ròng rã bốn năm rồi.

Tôi khóc, cũng ôm lấy hắn, càng lớn tiếng chúc hắn hạnh phúc.

Một đêm kia, tôi cũng uống rất nhiều, tất cả mọi người đều uống rất nhiều, say đến ngã trái ngã phải, gặp người liền ôm, ôm rồi khóc.

Cho dù là Đường Miêu bởi vì Đường Duệ mà kết oán với tôi, lúc này cũng bưng ly tới cụng ly với tôi.

Cô khóc đến rất lợi hại, nói Đường Duệ ở trong ngục quả thật rất không tốt. Nhưng đều là nữ sinh, cô ấy có thể cảm nhận được nỗi đau của tôi, vì hành động của Đường Duệ mà cảm thấy xấu hổ.

"Đừng nói gì nữa. Trần Kết, đoán chừng tương lai chúng ta sẽ không liên lạc nữa, uống một ly, ít nhất giữa tôi và cô sẽ không có thù oán nữa."

"Ừ, cạn chén!" Tôi ngước cổ uống một hơi cạn sạch bia.

Đường Miêu cũng uống cạn ly, cô lập tức ôm tôi khóc lớn lên: "Cô, cái người này! Làm sao lá gan cô lại lớn như vậy hả! Lầu sáu cũng dám nhảy! Nếu cô chết, đời tôi cũng sẽ không tốt hơn!"

https://thuviensach.vn

Tôi ôm cô ấy thật chặt, nói: "Không phải tôi đã không sao rồi ư? Chờ Đường Duệ ra, cô nói với hắn, tôi không trách hắn. Thật, không trách hắn, cô bảo hắn cố gắng thật tốt, lần nữa bắt đầu lại, cuộc sống còn dài mà!"

"Ừ! Ừ! Trần Kết, tôi nhất định nói với hắn! Nhất định!"

Thời điểm trở về trường học, tôi và Vương Giai Phân đi đường có chút loạng choạng. Chúng tôi tay cầm tay, hưng phấn không muốn trở về phòng ngủ, muốn đi dạo trong sân thể dục.

Vương Giai Phân vẫn đi lung la lung lay, ngọng nghịu nói gì đó, tôi vẫn lớn tiếng hát, hát 《be¬lief》, hát không biết bao nhiêu lần, hát đến khi cổ họng cũng có chút khàn khàn.

Hát mệt mỏi, tôi đứng vững, ngẩng đầu lên nhìn ngôi sao sáng trên trời.

Diệp Tư Viễn, anh thấy không, tôi trống không như ánh sao đúng không?

Tôi mỉm cười giang hai cánh tay ra, bắt đầu xoay quanh.

Xoay rồi xoay, xoay rồi xoay. . . . . .

Mùa hè cứ như vậy mà kết thúc.

@@@@@@@@@@@@

Khai giảng năm thứ tư, trong trường học đã không có Vương Giai Phân và bạn học cùng lớp lúc trước của tôi.

Tôi dọn tới phòng ngủ mới, trở thành bạn bè với một người nữ sinh tên là Tiểu Mạch. Tiểu Mạch rất hướng nội, không thích nói chuyện, ở một chỗ với cô ấy, tôi cảm thấy được rất tự tại. Tôi chỉ là hơi cô đơn, cần có một người ở bên cạnh với tôi.

https://thuviensach.vn

Ngày 17 tháng 9, là sinh nhật 25 tuổi của Diệp Tư Viễn. Tôi mua một khối bánh ngọt nhỏ, một mình đi tới hồ nhân tạo bên cạnh trường học. Tôi đặt một cây nến lên trên bánh ngọt, nhẹ nói: "Hắc, sinh nhật vui vẻ."

Ánh lửa chập chờn, tôi nhìn ngây ngốc ấm áp nhỏ phát ra trong tay, tiếp đó liền thổi tắt cây nến.

Tôi múc từng miếng bánh ngọt vào trong miệng, rất ngọt đó, nghe nói thường ăn đồ ngọt sẽ làm cho tâm tình người ta vui vẻ, cũng không biết có phải thật không?

Hôm nay anh trôi qua như thế nào đây? Có người ăn sinh nhật với anh không? Có người ăn bánh ngọt với anh không?

Hay là nói, vẫn như năm trước, có phải anh không muốn trải qua ngày này không?

Trong đầu tôi đột nhiên toát ra một ý niệm kỳ quái, Hàaa...! Diệp Tư Viễn 25 tuổi, đã già rồi! Sắp đến tuổi băm rồi, nhưng anh ở trong trí nhớ của tôi vẫn là bộ dáng một nam sinh trẻ trung xấu hổ.

Vóc dáng thật cao, bả vai rộng rãi, mặc áo sơ mi sạch sẽ, hoặc là T shirt, bên cạnh là ống tay áo trống không.

Anh che trán, con mắt lóe sáng óng ánh. Lúc cười lên, trên gương mặt liền nổi lên hai má lúm đồng tiền cạn đáng yêu.

Hôm nay anh, là dạng gì đây?

Diệp Tư Viễn của tôi, rời khỏi tôi, đã hai năm rồi.

Không biết tại sao có một ngày, Ứng Hạc Minh gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi có nguyện ý lại đi đến cửa hàng của anh làm việc không?

https://thuviensach.vn

Cả năm ba đại học tôi đều không có đi làm, chính là dùng sinh hoạt phí ba cho tôi, mỗi tháng 800 khối, thật là có chút giật gấu vá vai. Tôi đánh giá tình huống thân thể và độ căng thẳng của việc học một chút, cảm thấy vẫn có thể đi làm thử.

Đầu óc Ứng Hạc Minh không tệ, nhãn hiệu quần áo đó của anh đã có chút quy mô, cửa hàng Đào Bảo đã sớm làm đến thuận buồm xuôi gió, thậm chí ở thành phố H đã mở ra bốn tiệm.

Tôi cũng không còn nói thù lao với anh, trong nội tâm hiểu rõ ràng, dùng thời gian chủ nhật vào việc kia cũng là vì giải sầu tịch mịch. Nhưng anh cho tôi thù lao nhiều hơn những người mẫu khác nhiều, tôi hớn hở nhận lấy, không khách khí với anh, chỉ là nghiêm túc hoàn thành công việc.

Tôi và Ứng Hạc Minh dần dần biến thành bạn tốt, sau khi công việc kết thúc, anh sẽ mời tôi ăn cơm, nói chuyện phiếm đông tây nam bắc với tôi. Anh đã từng thử thăm dò ý tứ của tôi, hỏi tôi có nguyện ý bắt đầu một đoạn tình cảm mới không? Tôi cười ha ha, lắc đầu cự tuyệt, anh ta rất thất vọng. Một tháng sau, anh giới thiệu một cô gái đeo mắt kiếng lịch sự cho tôi, nói là bạn gái của anh, tôi mừng thay cho anh, cười nói kết hôn nhất định phải mời tôi đi uống rượu mừng.

Có lúc Tần Lý sẽ gọi điện thoại cho tôi, hỏi tôi một chút tình huống gần đây, trên thân thể, trên phương diện học tập, tôi cũng không nói quá nhiều, chỉ là nói cho anh biết tôi rất tốt. Trước khi nghỉ đông vào năm bốn, Tần Lý lại một lần nữa đến thăm tôi, tôi uốn tóc hơi quăn, thật vui vẻ đi gặp anh, rất bất ngờ, anh nói cho tôi biết, anh kết hôn.

"À?" Tôi cực kỳ kinh ngạc, "Chúc mừng chúc mừng!"

"Không có bày rượu, sau này sẽ bày, bày rượu nhất định mời em tới."

Tôi liếc mắt nhìn anh: "Anh kết hôn, hắn nhất định sẽ trở lại chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không nhất định. Anh đã hơn hai năm không nhìn thấy hắn rồi." Tần Lý nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của tay trái mình, lại ngẩng đầu nhìn tôi, "Em lập tức sẽ đi thực tập, nghĩ kỹ đi đâu chưa?"

"Công ty quảng cáo, đã thảo luận rồi, qua sang năm đi trình diện, em không có ý định đổi nghề. Thật ra thì. . . . . em cảm thấy dựa vào gương mặt của mình, đi làm thư ký cao cấp gì, tuyệt đối phải nắm chắc!"

"Làm thư ký à? Vậy bốn năm này không phải em học uổng phí rồi ư?" Tần Lý lắc đầu cười, "Có muốn anh giúp em một tay, giới thiệu một công ty hay không?"

"Không cần, em đều tìm xong rồi. Nếu ngày nào đó không có cơm ăn, lại tới tìm anh."

"Một lời đã định, chẳng qua anh tin tưởng em có thể làm."

"Đúng vậy!" Tôi cười đắc ý, không phải là tôi tự khen, năm ba đại học, năm bốn, tôi không biết dụng công gấp bao nhiêu lần, tiếng anh qua cấp sáu, các môn chuyên ngành đều rất ưu tú, muốn thi nghiên cứu, nói không chừng cũng có thể được. Nhưng công việc tôi tính toán, Ivory Tower này, tôi đã đợi đủ rồi.

Sau khi nghỉ đông, tôi bắt đầu đi làm.

Công ty cách trường học rất xa, nhưng tôi vẫn ở phòng ngủ.

Trong công ty quảng cáo, tôi đi theo các tiền bối làm văn bản việc chuẩn bị về công việc. Sau hai tháng, có lẽ là bởi vì biểu hiện cũng không tệ lắm, ngoại hình lại tốt, ông chủ bắt đầu nói quản lý khách hàng bồi dưỡng cho tôi, nói một cách đơn giản, chính là kéo nghiệp vụ.

Công ty nghiệp vụ vẫn luôn tương đối ổn định, tôi cần làm chỉ là nở nụ cười ăn, một bữa cơm với khách hàng, mang theo chuyên viên kế hoạch

https://thuviensach.vn

hoặc chuyên viên thiết kế giảng giải cho khách hàng ý nghĩ và phương án của chúng tôi, có thể ký chín trong mười hợp đồng.

Sau khi ký xong, khách hàng này sẽ do tôi phụ trách, phần công việc này rất có tính khiêu chiến, cũng may miệng tôi đủ ngọt, lại biết giả bộ, đi làm mấy năm và da mặt dày phát huy tác dụng vào đúng lúc này. Tổng thể mà nói, tôi còn làm được đến mọi việc như ý, dùng lời nói mà nói, một chút cũng không giống sinh viên đại học còn chưa có tốt nghiệp, mà nhìn như là một người cáo già.

Tôi không biết ý trong lời nói của hắn đến tột cùng là tốt hay là không tốt, nhưng tôi lý giải là khen ngợi. Trên người tôi phát sinh qua những chuyện kia, dạy cho tôi rất nhiều đạo lý, tôi lại sẽ không ngu ngốc mù quáng tin tưởng người khác, ngu ngốc đơn thuần cho là tất cả mọi người trên đời đều là người tốt.

Tôi trơ mặt cò kè mặc cả với khách hàng, uống rượu với bọn họ, nịnh nọt, tặng lễ mời khách, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào. Trước khi trở về trường học tiến hành biện hộ tốt nghiệp, lương làm việc của tôi đã đột phá 3000 khối, phải biết, lương thực tập của tôi tạm thời chỉ có 600 thôi!

Tháng 6, tôi tốt nghiệp.

Mặc quần áo học sĩ, mang mũ học sĩ, tay cầm bằng tốt nghiệp cùng nhau chụp ảnh chung với các bạn học, tôi cười đến đặc biệt rực rỡ.

Vương Giai Phân xin nghỉ tới tham gia buổi lễ tốt nghiệp của tôi. Cô ấy đổi nghề rồi, dưới sự an bài của cha mẹ vào làm việc ở công ty của gia đình, công việc ổn định, thu nhập không tồi. Vương Giai Phân, cô gái này là như thế, vốn thích hợp công việc như vậy.

Sau khi tốt nghiệp, tôi tiếp tục ở lại công ty quảng cáo thực tập đó, tôi mướn một phòng nhỏ ở gần công ty, chỉ có mười lăm mét vuông, phòng vệ sinh thì dùng chung.

https://thuviensach.vn

Ba hi vọng tôi có thể về nhà, ông lo lắng thân thể của tôi, nhưng mà tôi lại không đồng ý.

"Ba, người tin hay không? Con lập tức có thể đạt tới lương tháng 5000. Ở chỗ của chúng ta sẽ kiếm được ở đâu chứ! Tôi ở lại chỗ này, ba cũng không cần lo lắng học phí đại học của đồ đần."

Đến tháng chín, đồ đần đã học lớp mười rồi, thằng bé thi được rất tốt, thi đậu trường học trọng điểm tốt nhất thành phố P. Ba năm qua, vóc dáng tên nhóc thúi đã cao đến 1m76, gương mặt cũng lớn thành dạng họa thủy, nghe nó nói không biết cự tuyệt bao nhiêu thổ lộ của cô gái nhỏ ở trong năm nhất trung học.

"Không cho yêu sớm!" Tôi cảnh cáo nó ở trong điện thoại, "Học hành cho tốt, năm hai trung học rất quan trọng."

"Yên tâm đi! Em sẽ thi ở thành phố H, mục tiêu của em là đại học Q, em muốn học y!"

"Đi đi, ai muốn em tới."

"Chị, một mình chị ở đó, không tịch mịch à? Em tới với chị chứ sao."

Nước mắt của tôi lặng lẽ rớt xuống, đồ đần đã là một giọng nói của cậu con trai trẻ tuổi rồi. Tôi rất vui mừng, thằng bé đã biến thành nam tử hán có thể đảm đương rồi.

Mỗi tháng tôi đều đi thăm Uyển Tâm ở trong tù, bởi vì biểu hiện chị ấy tốt nên đã giảm hình mấy lần, hay bởi vì trình độ học vấn cao, thậm chí ở trong ngục đảm nhiệm một chút công việc phương diện văn thư.

"Em đừng lo lắng chị sẽ chệch đường ray xã hội, ngày ngày chúng ta đều xem tin tức, xem báo chí mà." Uyển Tâm cười với tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi thở dài, đưa đồ cho chị ấy.

"Ai nha, em không cần mỗi lần tới đều mang theo một đống lớn đâu, anh thủy thủ và anh Tiểu Báo cũng thế, nơi này của chúng ta một năm cũng không có người đến thăm nữ phạm nhân đâu, họ thấy thì trong lòng hẳn sẽ không dễ chịu."

"Em không quan tâm!" Tôi vỗ tay chị, "Em nghĩ xong rồi, trước tiên ở công ty quảng cáo làm hai năm, để dành một ít vốn liền ra ngoài làm một mình, cũng quen đường đi rồi. Chị mà trở về, chị cùng làm với em."

"Chị có được không?"

"Nói nhảm! Dĩ nhiên được rồi! Chị là ai, chị là Tô Uyển Tâm!"

Uyển Tâm ngẩn người, rốt cuộc nở nụ cười.

@@@@@@@@@@

Tôi cứ như vậy ở lại thành phố H, trôi qua cuộc sống kinh doanh.

Mỗi sáng sớm luống cuống tay chân rời giường, trang điểm, sấy tóc, mặc vào quần áo đẹp đẽ, giày cao gót, mạnh mẽ giẫm xuống ra khỏi cửa.

Mướn phòng cách công ty rất quái lạ, ngồi xe buýt thì không đáng, đi bộ lại có một chút xa, tôi liền mua cho mình một xe donkey điện (một hãng xe đạp điện). Mỗi ngày mua túi sữa đậu nành ở đầu đường, mua một bánh bao hoặc là bánh rán, hừ "Tôi có một donkey nhỏ, cho tới bây giờ cũng không cưỡi~" , đi làm thật vui vẻ.

Vừa ra cửa làm việc, sẽ dùng xe của công ty, hoặc là ngồi xe buýt, thuê xe thôi.

Tôi thực hiện cam kết với ba, đến cuối năm, thu nhập tháng của tôi thật đạt tới 5000 khối. Chỉ là tôi biết, mỗi một phần, mỗi một đồng đều là tôi

https://thuviensach.vn

dùng hết hơi sức để kiếm được.

Năm trước, tôi nhận một hóa đơn, công ty phải xây dựng một công trình, làm sách tuyên truyền, phân năm loại khác nhau, số lượng in rất lớn, ông chủ phái tôi đi bàn bạc với đối phương.

Ngày đó tuyết rơi, thân thể tôi không quá thoải mái. Đây là di chứng sau khi bị thương, mỗi khi gặp mưa dầm hoặc tuyết rơi, tôi liền đau nhức toàn thân, nhất là chỗ xương gảy đã lành. Gặp bác sĩ, bác sĩ nói là bởi vì tôi gảy xương nhiều chỗ, hơn nữa tình huống của tôi vẫn coi như là tốt, không có đau đến ảnh hưởng cuộc sống, chỉ là khó chịu cả người mà thôi.

Nghĩ tới có lẽ cả đời chính là như vậy, tôi vẫn có chút ảo não, nhưng suy đi nghĩ lại, cái này cũng không có gì, chuyện trên đời luôn nhiều hơn trời đầy mây, không phải sao?

Tôi thuê xe đi công ty kiến trúc kia, công ty kia thật lớn, có mười mấy tầng lầu. Tôi thu ô, ghi danh ở quầy đăng kí, lần nữa điện thoại xác nhận người với đối phương.

"A, xin chào, quản lý Trình đúng không? Tôi là JO¬JO ở quảng cáo Quảng Phí, buổi sáng đã hẹn với anh, tôi đã đến công ty của các anh rồi."

Trong điện thoại là một giọng nam dễ nghe: "Xin chào, vậy cô lên đây đi, tôi ở lầu tám, phòng 807."

Tôi đi thang máy lên, đến cửa phòng 807, tôi nhẹ gõ cửa một cái: "Chào anh!"

"Mời vào."

Tôi mở cửa đi vào, trong phòng làm việc thật là ấm áp, tôi thấy được một người đàn ông trẻ tuổi mặc âu phục màu xám tro đứng lên: "Xin chào, JO¬JO?"

https://thuviensach.vn

"Vâng, xin chào, quản lý Trình."

Ô, thật đẹp trai nha, tôi lặng lẽ quan sát anh ta, là một người đàn ông nhìn rất nhẹ nhàng khoan khoái ôn hòa, vóc dáng cũng rất cao.

Chúng ta trao đổi danh thiếp với nhau.

"Trần Kết?" Anh ta cười lên, "Tên của cô thật có ý tứ."

"Tất cả mọi người gọi tôi là JO¬JO."

"Tên hai chúng ta hơi giống nhau." Anh ta đột nhiên nói.

"Hả?" Tôi cúi đầu nhìn danh thiếp của anh ta, thì ra là tên anh là -- Trình Húc.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Tại Sao Hắn!

Tôi lấy khăn quàng cổ, bao tay xuống. Trình Húc mời tôi ngồi vào trên ghế sa lon, rót trà cho tôi, sau đó nâng một chồng sách tuyên truyền cùng ngồi xuống.

"Giám đốc Trần, đây là sách tuyên truyền công ty chúng tôi làm vào hai năm trước, bởi vì hai năm gần đây mới làm xong rất nhiều công trình, cho nên tính toán làm lại. Hàng năm chúng tôi phải tham gia hội triển lãm rất nhiều lần, lượng sách dùng vẫn rất lớn."

"Quản lý Trình, ngài ngàn vạn đừng gọi tôi là giám đốc Trần, gọi tôi là JOJO, hoặc là Tiểu Trần, Trần Kết đều được. Tôi vẫn là một người mới, còn có thật nhiều chuyện muốn xin ngài chăm sóc đấy."

Anh ta cười một tiếng, nói: "Được, vậy tôi gọi cô là JO¬JO đi."

Tôi nhận lấy sách tuyên truyền trong tay anh ta lật xem một chút, thiết kế xác thực tương đối cũ, sau đó thảo luận với anh ta hiệu quả muốn đạt tới của một quyển sách mới, thiết kế của chúng tôi cần có tư liệu sống.

"Rất nhiều công trình làm đến cực kỳ xinh đẹp. Cô có biết rạp hát lớn thành phố H không? Chính là thiết kế của công ty chi nhánh chúng tôi, cũng là kiến trúc thuộc trách nhiệm của công ty chúng tôi, chỉ là hình trong tay chúng tôi không phải đặc biệt tốt, có vài thực cảnh công trình còn cần các cô phái nhiếp ảnh gia đi đến tận nơi chụp vài tấm."

"Cái này không có vấn đề. A! Thì ra rạp hát lớn là công ty các anh xây sao? Tạo hình rất đẹp mắt! Tôi đặc biệt thích." Tôi tin tưởng ánh mắt của

https://thuviensach.vn

mình nhất định tràn ngập vẻ sùng bái, thiên xuyên vạn xuyên vuốt đuôi không xuyên, đây đơn giản là lời khách sáo lộ liễu.

Trình Húc lắc đầu cười lên: "Tạm được, bên ngoài khí thế rất rộng lớn, nhưng nhìn cũng biết lại chịu không được khảo nghiệm thời gian, giống như trạm xe lửa thành phố H, tôi vẫn cảm thấy tạo hình giống như đập nước lớn."

Tôi không nhịn được cười lên, người này thật thú vị, tôi nói: "Thật may tôi không phải là người địa phương, nếu không khẳng định phải tranh cãi với ngài, trạm xe lửa này là kiêu ngạo của người thành phố H đó, nghe nói năm đó nhận hết vinh dự và tán dương!"

"Rất khó coi. Thật ra thì tôi cũng không phải là người địa phương, cô là người nơi nào?"

"Tình K, cách chỗ này rất xa."

"A, khẩu âm nghe không quá khác. Tôi là thành phố J, gần hơn cô nhiều".

"Tôi ở chỗ này học đại học, tốt nghiệp liền lưu lại,cơ hội phát triển ở nơi này tốt hơn ở quê nhiều."

"Tôi thì tốt nghiệp xong mới tới, cô bao nhiêu tuổi rồi? Tôi nhìn cô chắc mới hơn hai mươi".

"Tới cuối năm là hai mươi bốn rồi, tôi đi làm từ năm trước." Hàn huyên mấy câu, tôi phát hiện hai chúng tôi đang nói chuyện tào lao rồi. Tình trạng này thật không tệ, đổi thành bình thường, tôi nhất định nói chuyện với anh ta một lát, nhưng hôm nay thân thể của tôi thật không thoải mái, vội vàng muốn trở về ổ nhỏ đi ngủ.

https://thuviensach.vn

"Quản lý Trình, tôi đã hiểu gần hết, cáo từ trước, ngày mai tôi sẽ liên lạc bằng điện thoại với ngài, ngài gửi cho tôi một chút tài liệu. Trên danh thiếp có số QQ của tôi, nếu hình ảnh không phù hợp quy cách, chúng tôi liền tự đi chụp, hoặc là chỉnh sửa lại, anh thấy được không?"

"Được." Thấy anh ta nhìn đồng hồ, nói, "A! Cũng sắp tan việc, cô về công ty hay là về nhà? Có lái xe tới không?"

"Về nhà. Tôi thuê xe tới."

"Tôi cũng nên đi, cô ở đâu? Thuận đường thì để tôi tiễn cô, hôm nay tuyết rơi, sẽ khó bắt xe"

Tôi nghĩ nghĩ, vẫn là cự tuyệt: "Không cần, nơi này có xe buýt có thể đến nhà tôi, rất thuận tiện. Quản lý Trình, tôi đi trước, ngài bận rộn, ngày mai liên lạc bằng điện thoại."

Anh ta có hơi thất vọng: "Được, gặp lại sau, cô đi đường cẩn thận."

"Tôi biết rồi, hẹn gặp lại."

Tôi nhất định bảo trì nụ cười nghề nghiệp, đi ra khỏi phòng làm việc mới thở ra một hơi.

Lại là một người đàn ông cảm thấy hứng thú với tôi, tôi nhún nhún vai đi tới giữa thang máy. Gương trên cửa thang máy chiếu ra bộ dáng của tôi -- tóc hơi xoăn xõa trên vai, trên mặt trang điểm trang nhã, trên người mặc áo khoác ngoài màu xám tro nhạt, trên cổ quấn khăn quàng cổ sợi len to màu hồng, dưới quần bò là một đôi giày tuyết màu xám tro. Ừ, hôm nay bộ dạng tôi tựa như nữ chính trong phim ngôn tình, trong ngọt ngào còn mang theo một ít điềm đạm đáng yêu, quả nhiên là mẫu hình yêu thích của đàn ông.

Ở trước nghỉ lễ mừng năm mới, tôi và Trình Húc lại gặp mặt mấy lần. Nhà thiết kế của công ty chúng tôi thiết kế một bản phác thảo cho bọn họ,

https://thuviensach.vn

Trình Húc hoàn toàn hài lòng, chỉ là còn phải đợi lãnh đạo của anh ta trở lại từ chuyến du lịch nước ngoài định đoạt lần nữa. Sau khi thảo luận mấy lần, chúng tôi đẩy thời gian sửa bản thảo tới năm sau.

Trước khi chuẩn bị về nhà mừng năm mới, Tần Lý lại tới thành phố H.

Tinh thần của anh ấy không tốt lắm, tôi cảm thấy được, nhìn anh gầy hơn rất nhiều, cho dù là mặc áo vét tông dày, ngồi ở trong xe lăn nhưng vẫn giống như mỏng manh. Nhất là đôi chân, cho dù có quần bọc, vẫn gầy đến khiến tôi không dám nhìn.

"Anh làm sao vậy? Thân thể không tốt à?" Ngồi xuống ở trong phòng Phàm Nhân Hiên, tôi có chút lo lắng hỏi anh.

"Không có gì, gần đây em khỏe không?" Anh không có cười rực rỡ như năm trước, sắc mặt lộ ra một chút u buồn.

"Không tệ, gần đây thật lạnh, thật ra thì anh không cần phải đến thăm em, em cũng có thể đi thành phố D gặp anh mà."

"Anh cũng là thuận tiện đến xem chi nhánh chỗ này một chút." Tần Lý khẽ thở dài, anh xoay ly trà trên bàn. Một lát sau ngẩng đầu nhìn tôi, nói, "Tiểu Kết, sau này anh sẽ không tới đây nữa."

Giọng điệu của anh rất nhạt, tôi kinh ngạc nhìn anh, không hiểu lời của anh là có ý gì.

"Phàm Nhân Hiên ở thành phố H, anh quyết định chuyển nhượng rồi, cũng đã tìm được người mua."

"Tại sao? Làm ăn không tốt ư? Em không cảm thấy vậy nha, mỗi lần tới đều rất nhiều người." Tôi cực kỳ khó hiểu.

https://thuviensach.vn

"Có nhiều nguyên nhân. Tóm lại, hôm nay là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta."

Tôi ngây dại, nói không ra lời.

Tần Lý cười lên: "Đừng làm bộ dáng này, chúng ta cũng không phải là tình nhân chia tay, không cần khổ sở."

Sao lại không phải? Anh là liên lạc duy nhất của tôi và Diệp Tư Viễn. Vốn còn Lưu Nhất Phong và Phùng Khiếu Hải, nhưng một năm trước, tôi không liên lạc được với Lưu Nhất Phong rồi, nghe Phùng Khiếu Hải nói hình như hắn trở về quê phát triển. Mà Phùng Khiếu Hải, hắn nói Diệp Tư Viễn không có liên lạc với hắn. Tôi không biết hắn có gạt tôi không? Nhưng nếu hắn đã nói như vậy, tôi cũng không hỏi tới nữa.

Dù sao tôi còn có Tần Lý, Tần Lý thường xuyên gọi điện thoại với tôi. Mùa đông hàng năm, Tần Lý đều đến thăm tôi. Nhưng bây giờ, anh lại có thể nói với tôi, chúng tôi sẽ không không gặp mặt nhau nữa.

Chẳng lẽ tất cả, đều là ý của Diệp Tư Viễn?

"A Lý, em có thể đi thành phố D gặp anh không?" Tôi cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Tần Lý nhìn tôi một lát, mím môi lắc đầu một cái: "Tiểu Kết, anh sẽ không gặp em."

Tôi cầm túi đứng lên liền đi ra bên ngoài, nghe Tần Lý ở phía sau gọi tôi: "Tiểu Kết!"

Tôi hít sâu một hơi, quay đầu lại nhìn anh: "A Lý, mấy năm này, cám ơn anh. Chẳng qua hiện tại tâm tình em rất không tốt, em không muốn ăn cơm, cũng không muốn nói chuyện với anh. Xin anh nhẫn dùm với hắn, em sẽ đợi đến đúng thời gian, thời gian vừa đến, Trần Kết em lập tức quên hắn!

https://thuviensach.vn

Dù là một giây đồng hồ cũng sẽ không nhớ hắn nữa! Hắn không cần thiết làm những việc này, hắn dựa vào cái gì chứ!"

Tần Lý cau mày nhìn chăm chú vào tôi, cuối cùng vẫn không nói gì.

"A Lý, hẹn gặp lại." Tôi nở nụ cười với anh, xoay người rời đi.

Tôi mặc áo khoác ngoài, đi ở trên đường, bước đi, bước đi, rốt cuộc không nhịn được khóc lên. Tôi gọi điện thoại cho Vương Giai Phân, kiềm nén nước mắt hỏi cô ấy buổi tối có rảnh không?

Vương Giai Phân không phát hiện tôi khác thường, xin lỗi nói buổi tối muốn đi chụp ảnh cưới với bạn trai, hỏi tôi hôm sau gặp mặt có được không.

Tôi đồng ý, cúp điện thoại, phát hiện mình không muốn về nhà.

Cái ổ nho nhỏ đó chỉ là một chốn nương thân, đâu được coi như là nhà.

Ở trên đường đi một tiếng đồng hồ, tôi moi ruột gan mà nghĩ mình nên đi nơi nào, cuối cùng vẫn không có đầu mối.

Tôi và anh đã từng đi qua rất nhiều nơi, bước chân trải rộng từng ngóc ngách của thành phố này. Nhưng hôm nay không có anh, đến cuối cùng, thành phố này sao có thể chân chính chấp nhận tôi?

Cuối cùng, tôi vẫn trở về nhà.

Mùa xuân năm ngoái, Vương Giai Phân thông qua đồng nghiệp tụ hội biết được một người đàn ông, người đàn ông kia theo đuổi cô ấy hai tháng, cuối cùng cô ấy đồng ý lui tới. Bọn họ đã quen nhau gần một năm, quyết định kết hôn vào tháng năm năm nay.

Tôi đã thấy người đàn ông kia, anh ta đang đi làm ở một khu chính phủ thành phố H, là một nhân viên công vụ, thân hình cao lớn đôn hậu, mặt

https://thuviensach.vn

mày ôn hòa. Vương Giai Phân đứng ở bên cạnh hắn, hoàn toàn là bộ dáng chim nhỏ nép vào người.

Ngồi ở trong quán cà phê, nhìn khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc của Vương Giai Phân, tôi vẫn bày tỏ không hiểu: "Thật không biết cậu nghĩ như thế nào, muốn sớm lập gia đình như vậy."

"Tớ đã sắp 25 rồi, sớm lập gia đình sinh đứa bé sớm, không tốt sao? Hơn nữa, anh ấy cũng 31 rồi."

Tôi có chút thổn thức, thì ra là thời gian thật không đợi người, tôi còn nhớ tình cảnh vừa tới trường học báo danh, mới gặp gỡ Vương Giai Phân ở phòng ngủ. Khi đó cô ấy còn chưa có đầy 19 tuổi, khuôn mặt trẻ trung non nớt, ánh mắt nhìn tôi rất thân thiết, hình như chỉ là trong nháy mắt, đã qua gần sáu năm.

"Tiểu thư, cà phê của cô." Nhân viên phục vụ bưng đồ uống và điểm tâm lên cho chúng tôi, trước mặt của tôi là Cafe Đen mấy năm không đổi.

"Cám ơn."

"Cần đường và sữa không?"

"Không cần."

Nhân viên phục vụ tránh đi, Vương Giai Phân nhìn tôi, nói: "Tiểu Kết, cậu thật sự còn đợi hắn sao?"

Tôi nhíu mày: "Tại sao lại không chứ? Đã sắp ba năm rưỡi, thắng lợi trong tầm mắt."

"Nếu như tháng chín sang năm, hắn vẫn không trở về thì sao?"

"Tớ liền chôn hắn, quên không còn một mống."

https://thuviensach.vn

". . ." Vương Giai Phân do dự một chút, không tiếp tục nói nữa.

Tôi biết rõ cô ấy muốn nói gì, tôi đã nói với cô quyết định của Tần Lý, chúng tôi cũng biết chủ ý của Diệp Tư Viễn là không trở lại.

Một năm rồi lại một năm, thật ra thì tự tôi cũng không rõ ràng, đến tột cùng tôi đang đợi gì.

Đầu mùa hè, Vương Giai Phân kết hôn.

Tôi đương nhiên sẽ làm phù dâu của cô ấy. Ngày hôm đó, cô ấy cực kỳ xinh đẹp. Ngày hôm đó, tôi lại có chút thương cảm.

Bận rộn cả ngày, tôi rốt cuộc vui vẻ uống quá nhiều ở bữa tiệc, chạy tới phòng vệ sinh ói rối tinh rối mù.

Sau khi ngã lầu, dạ dày tôi vẫn không tốt lắm, thật sự không thích hợp uống rượu, nhưng ngày đó tôi vẫn phóng túng mình. Lảo đảo đi ra từ toilet, tôi thiếu chút nữa đụng vào một người.

"Xin . . .xin lỗi!" Tôi ngẩng đầu lên, cười đến run rẩy hết cả người, "Chúc mừng phát tài! Vạn sự như ý! Tân hôn hạnh phúc!"

Vẻ mặt người đàn ông trước mắt rất kinh ngạc, tôi lấy lại bình tĩnh mới nhìn rõ, lại là Trình Húc.

"JO¬JO? Cô làm sao vậy?" Hắn móc khăn giấy ra đưa cho tôi, tôi mới phát hiện, mình đã khóc.

Đây đã là mấy tháng sau tôi và Trình Húc biết nhau, nghiệp vụ hai bên công ty đã sớm hoàn thành, tôi và anh ta đã hai tháng không liên lạc với nhau.

"A, không có chuyện gì, hôm nay bạn học cũ tôi kết hôn, tôi rất vui mừng." Tôi vịn tường, tiếp tục cười.

https://thuviensach.vn

"Bạn trai cũ à? Tôi thấy cô đang trốn khóc."

"Đâu có! Nữ! Bạn học nữ!" Tôi che miệng cười, nước mắt lại vẫn chảy xuống.

"Cô ở phòng tiệc nào? Tôi đưa cô đi qua, cô đi đường cũng không ổn."

Anh ta không nói lời nào đỡ cánh tay của tôi, điện quang trong lòng tôi chợt lóe, lập tức bỏ rơi anh ta, bước chân lảo đảo lui về sau hai bước.

Trình Húc có chút sững sờ, nhìn tôi giống như con nhím, sắc mặt lúng túng: "Thật xin lỗi."

"Không có chuyện gì. Tự tôi có thể đi." Tôi đi tới phòng bữa tiệc của Vương Giai Phân, cảm giác ở đây đều sáng ngời.

Trình Húc đi theo bên cạnh tôi: "Cô uống rất nhiều rượu."

"Một chút xíu rượu đỏ." Tôi cười với hắn, "Thêm một chút bia nữa, một chút xíu rượu trắng."

"Cô uống nhiều loại rượu à!" Trình Húc nhíu mày lại, "Sắc mặt cô nhìn qua thật không tốt. JO¬JO, nếu cô không gấp? Tôi cảm thấy tốt nhất cô nên đi bệnh viện xem một chút, bộ dạng này của cô thật không giống như là uống nhiều bình thường đâu."

"Tôi. . ." Tôi còn muốn nói gì, bụng đột nhiên đau kịch liệt. Tôi che bụng, thân thể mềm nhũn, trước mặt bỗng tối sầm, tiếp liền mất đi tri giác.

Lúc tỉnh lại, tôi ngửi thấy mùi bệnh viện.

Ở bệnh viện gần một năm, ngửi thấy được thứ mùi này, tôi chỉ muốn ói.

Mở mắt, phát hiện mình nằm ở trên giường bệnh truyền nước biển, mu bàn tay tôi ghim truyền từng giọt nước biển, bên cạnh là mấy người xa lạ.

https://thuviensach.vn

"Tỉnh rồi, mau gọi điện thoại thông báo cho cô dâu đi!" Có người kêu lên, có người lập tức bấm điện thoại.

Tôi xoay đầu, phát hiện Trình Húc ngồi ở bên cạnh tôi, lo lắng nhìn tôi.

"Đã tỉnh rồi hả? Cảm thấy thế nào? Cô uống quá nhiều, ngộ độc rượu cấp tính. Bác sĩ cho kê thuốc cho cô rồi, tỉnh rượu liền hết chuyện."

"Bọn họ là ai vậy?"

"Là thân thích của cô dâu. Cô dâu và chú rể vẫn còn đang mời rượu, không chạy ra được, là chúng tôi đưa cô đến bệnh viện."

Tôi thấy được trên áo sơ mi Trình Húc có một mảnh vết bẩn, trong lòng hoảng hốt, biết có lẽ là bị tôi ói làm dơ, vội vàng nói: "Làm dơ quần áo của anh, thật xin lỗi, tôi đền cho anh."

Anh ta cúi đầu nhìn một chút, gật đầu nói: "Được, áo sơ mi này 6800 tệ, cô trả tiền mặt hay cà thẻ?"

"A!! Mắc như vậy ư?" Tôi kinh ngạc, "Tôi...tôi giúp anh cầm đi giặt có được không? Bồi thường thêm cho anh, ách, 1000 tệ."

Anh ta "Phốc" một tiếng liền bật cười, xoa đầu của tôi, nói: "Đùa với cô thôi, cô còn tin."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn dáng vẻ cười hì hì của anh ta, hình như trên tóc còn lưu nhiệt độ bàn tay của anh, loại cảm giác này vô cùng xa lạ.

Người kia, hắn chưa bao giờ làm động tác tương tự, không phải là không muốn, là không thể.

Vĩnh viễn đều không thể.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi tỉnh, các thân thích của Vương Giai Phân lục tục rời khỏi bệnh viện, chỉ còn lại Trình Húc và tôi.

Tôi khuyên anh ta rời đi, nói mình có thể ở một mình, ngủ một giấc đến trời sáng là có thể xuất viện. Trình Húc không đồng ý, anh chỉ chỉ giường trống không ở bên cạnh, nói: "Tôi ở với cô, nghe bác sĩ nói hình như trước kia bụng cô từng được mổ, bọn họ lo lắng dạ dày cô lại có vấn đề, tốt nhất có người nhà ở bên cạnh."

Tôi không tiếp tục kiên trì, Trình Húc lại hỏi tôi: "Cô có người nhà ở đây không? Hoặc là. . . bạn trai, tôi giúp cô gọi điện thoại nói bọn họ tới."

"Không có, tôi ở một mình." Tôi mới nói xong, liền phát hiện trong mắt Trình Húc lóe lên chút ánh sáng.

Tôi lại bổ sung, "Bạn trai tôi ở nước ngoài, sang năm anh ấy sẽ trở về."

Ánh mắt của Trình Húc hơi ảm đạm, chỉ là trong nháy mắt, anh ta vừa cười, vừa giúp tôi dịch dịch chăn, nói: "Vậy tôi đúng lúc lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, thay thế hắn chăm sóc cô. JO¬JO, nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai sẽ tốt hơn."

Ừ. . . Tôi bất tri bất giác ngủ thiếp đi. Trong mộng, tôi giống như nghe được người kia dịu dàng hát cho tôi nghe, tiếng hát mơ hồ lại xa xôi, nhưng bộ dáng của anh lại đặc biệt rõ ràng.

Tôi có chút vui mừng, ở nơi bệnh viện lạnh lẽo tịch mịch này, tôi cũng không cô đơn. Có người vẫn ở bên cạnh tôi, mặc dù tôi và anh ta không quen, nhưng anh cho tôi phần ấm áp này, giống như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Nếu như không có anh, tôi nhất định sẽ núp ở trong chăn len lén khóc, tựa như vô số nửa đêm tỉnh giấc trong mấy năm nay, tôi núp ở trong chăn, khóc đến trời đất tối sầm.

https://thuviensach.vn

Ít nhất hiện tại, tôi có thể ngủ được an ổn, biết mình cho dù là chết rồi, cũng sẽ không phải không có ai phát hiện.

Diệp Tư Viễn, chỉ còn lại một năm lẻ bốn tháng, xin cho phép tôi, tiếp tục chờ anh.

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi gọi điện thoại cho Vương Giai Phân. Cô ấy muốn đến thăm tôi, tôi nói không cần, về nhà nghỉ ngơi hai ngày là được.

Trình Húc theo tôi xuất viện, anh lái xe đưa tôi về nhà, tôi không để cho anh lên lầu. Nhà nhỏ của tôi vẫn chưa có người nào tới, tôi không muốn phá lệ vì bất cứ ai.

Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, tôi lần nữa về công ty đi làm, các đồng nghiệp rối rít hỏi thân thể tôi có gì đáng ngại không? Đến trưa, còn có nam đồng nghiệp mua cháo làm ấm dạ dày cho tôi.

Không sai, hiện tại tôi là người gặp người thích.

Ở trong công ty, quan hệ của tôi và các đồng nghiệp rất tốt, đám nam đồng nghiệp độc thân sẽ lấy lòng tôi. Nhưng chỉ cần tôi vừa phát hiện có dấu hiệu mập mờ, lập tức sẽ nói rõ ra, vạch rõ giới hạn. Có lẽ là bởi vì tôi làm rất quyết tuyệt, ngược lại làm một đám nữ đồng nghiệp bát quái tò mò, chưa bao giờ sinh ra địch ý với tôi.

Chị Ngô - chủ nhiệm phòng làm việc rất quan tâm vấn đề tình cảm của tôi, mấy lần muốn giới thiệu bạn trai cho tôi, tôi đều khéo léo từ chối.

Cho ra câu trả lời thống nhất là: Tôi tính toán sau 25 tuổi sẽ nói yêu đương.

25 tuổi, thật là một số tuổi làm tôi rối rắm. Có phải vượt qua một năm kia, tôi thật sự có thể bỏ xuống tất cả?

https://thuviensach.vn

Quỷ mới biết.

Trình Húc bắt đầu gọi điện thoại cho tôi, hẹn tôi ăn cơm, xem phim, chính là dùng cách theo đuổi cô gái thường thấy nhất.

"Đồng nghiệp tôi cho tôi hai tấm vé xem phim, tôi không tìm được người đi xem, muốn hỏi cô một chút có rãnh rỗi hay không."

"Một nhà hàng có ưu đãi thêm phần món ăn, hai người ăn đặc biệt có lời, cô muốn đi cùng không?"

. . .

Tôi cự tuyệt tất cả.

Trình Húc là một người đàn ông tốt, lớn hơn tôi hai tuổi, tuổi trẻ tài cao, dáng vẻ đường đường, tiền đồ vô lượng, nhưng. . . không có nhưng mà.

Dần dần, anh ta liền không liên lạc với tôi nữa.

Vào ngày sinh nhật 27 tuổi của Diệp Tư Viễn, tôi xin nghỉ một ngày.

Nơi nào cũng không đi, chỉ là đợi ở trong nhà, tôi ghép hình mặt trời mọc.

Từ buổi sáng, ghép đến 12 giờ rạng sáng hôm sau.

Tôi ghép rất chậm, rất chậm. Anh đã từng nói, ghép xong mặt trời mọc ghép, anh sẽ về.

Cho nên tôi vẫn không dám ghép lại hết, tôi sợ tôi ghép lại hết rồi, anh vẫn không có xuất hiện, tôi sẽ hỏng mất.

Dù sao cũng phải có một kết thúc thôi?

https://thuviensach.vn

Chỉ còn lại một năm, gông xiềng càng co lại càng chặt, tôi khó khăn đợi đến ngày kế tiếp, hoặc là tôi chết, hoặc là giải thoát.

Thật bất ngờ, ngày sinh nhật 24 tuổi của tôi, Trình Húc lâu rồi không liên lạc lại gọi điện thoại cho tôi.

"Sinh nhật vui vẻ. JO¬JO, buổi tối có hoạt động không?"

"Không có." Tôi nói thật với anh ta.

"Tôi mời cô ăn cơm, vì sinh nhật của cô, có được hay không?"

Quỷ thần xui khiến, tôi nói:

"Được."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Toàn Thế Giới, Chỉ Có Em (Anh).

Trình Húc cũng không có mời tôi đi ăn đại tiệc mà dẫn tôi tới một quán ăn gia đình.

Thời tiết đã rất lạnh, tôi ngồi trong gió rét, lạnh cóng đến mức run lẩy bẩy.

Anh ta lấy giúp tôi một chén nước ngô nóng, sau đó thuần thục gọi vài món thức ăn, nói với tôi: "Vợ chồng ông chủ mở quán ăn này không dễ dàng gì, bọn họ có mấy món đặc biệt làm rất ngon."

"À..." Tôi vẫn cảm thấy có chút kỳ quái cho đến ông chủ bưng món ăn lên, nhiệt tình chào hỏi Trình Húc lại còn ý vị sâu xa nhìn tôi một cái thì tôi mới biết là bọn họ quen biết nhau.

Sau khi ông chủ đi vào trong tôi mới hỏi anh ta: "Anh quen với ông chủ hả?"

"Con gái của ông ấy là bạn gái trước của anh." Trình Húc cười lên: "Sau khi anh tốt nghiệp bởi vì không muốn chia tay với cô ấy nên đã đến thành phố cô ấy sống, kết quả là chưa tới một năm thì cô ấy đã đá anh để đi theo một hoa kiều người Hongkong, có lẽ hiện tại đang ở Hongkong làm phu nhân nhà giàu rồi. Tuy cô ấy không trở về nhưng quan hệ giữa anh và ba mẹ cô ấy lại trở nên rất tốt."

Khóe miệng tôi giật giật nhìn anh ta, chuyện này là vì sinh nhật tôi sao? Là muốn theo đuổi tôi sao? Làm gì có chuyện một người đàn ông theo đuổi

https://thuviensach.vn

phụ nữ lại dẫn cô ấy đến quán ăn của ba mẹ bạn gái cũ, chẳng lẽ muốn giới thiệu lịch sử tình cảm của mình cho cô ấy biết hay sao?

"Thế nào? Cảm thấy kỳ quái?" Trình Húc lắc đầu cười, đột nhiên nói: "JO¬JO, ai cũng có quá khứ . Anh vẫn tò mò chữ kí QQ của em có ý nghĩa gì, không phải em nói là bạn trai của em đang ở nước ngoài sao? Tại sao lại viết " Em đang chờ anh trở về"?"

Tôi cầm chiếc đũa ngây ngốc nhìn anh ta, suy nghĩ một chút, nói: "Đã lâu anh ấy không có trở về, tôi đang chờ anh ấy."

"Lúc nào thì anh ta trở về?"

"Không biết."

"Nếu anh ta không trở về thì sao?"

"Không biết."

"Em định chờ anh ta bao lâu?"

"Đến ngày 27 tháng 9 năm sau." Tôi nghiêng đầu nghĩ: "A! Còn chưa tới một năm nữa."

"Nếu như đến lúc đó anh ta không trở lại đây thì sao?"

"Không biết."

"JO¬JO, có một chuyện anh vẫn luôn muốn nói với em."

"Ha! Đừng nói anh thích tôi, muốn theo đuổi tôi nha! Hôm nay là sinh nhật của tôi, nếu cự tuyệt anh thì có vẻ không nể mặt anh cho lắm!"

"Không đâu." Trình Húc nở nụ cười, bộ dạng anh ta khi cười rất đẹp mắt: "Anh muốn nói là em có nguyện ý để cho anh cùng với em chờ anh ta trở

https://thuviensach.vn

về hay không?"

". . ." Tôi nhìn anh ta, hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Sinh nhật này trôi qua thật là kỳ diệu.

Mãi cho đến lễ mừng năm mới về nhà thì tính ra số lần tôi gặp lại Trình Húc chưa quá 5 đầu ngón tay.

Hơn nữa đây là mùa đông đầu tiên tôi chưa gặp mặt Tần Lí, thậm chí tôi còn có chút không quen.

Mặc dù mấy năm trước gặp mặt, chúng tôi cũng không có nhắc tới Diệp Tư Viễn nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy Tần Lí là nguồn thông tin duy nhất của tôi, thông qua Tần Lí, tôi có thể mơ hồ biết được chuyện của anh.

Ít nhất tôi có thể biết anh không có chết.

Đúng vậy, tôi đã từng nghĩ rằng anh đã chết rồi, chết một cách cô đơn, mọi người chỉ đang gạt tôi vì không muốn để cho tôi lo lắng.

Đúng là suy nghĩ rất buồn cười, khi đối mặt với Tần Lí thì tôi hiểu biết rõ mình thật sự suy nghĩ nhiều rồi.

Tôi không biết bất kỳ chuyện gì của Diệp Tư Viễn, thậm chí tôi còn không biết anh có còn ở Milan hay không nhưng mà tôi lại biết anh vẫn còn sống.

Giống như tôi, đang sống rất tốt .

Đến tháng tư thì lòng tôi rất nôn nóng bứt rứt, thừa dịp công việc không bận rộn lắm tôi liền xin nghỉ phép 5 ngày đi ra ngoài du lịch.

Đang rối rắm suy nghĩ nên đi chỗ nào thì tôi nhận được điện thoại của Trình Húc, thuận miệng liền hỏi ý kiến của anh ta.

https://thuviensach.vn

Chúng tôi đã trở thành bạn bè vô cùng thân thiết.

Trình Húc trầm ngâm chốc lát, hỏi tôi: "Có muốn đi dạo thành phố J một vòng hay không? Anh sẽ làm hướng dẫn viên du lịch cho em, hiện tại nơi đó xuân về hoa nở, phong cảnh rất tốt."

Tôi động lòng, đồng ý với anh ta.

Tôi đi theo Trình Húc về quê anh ta chơi mấy ngày, cha mẹ anh ta quản lý một khu của bệnh viện, một nhà ba người ở trong bệnh viện, tôi ngủ ở phòng khách.

Cha mẹ Trình Húc cực kì thú vị, nhất là ba của anh ta, rất hài hước, rất thoải mái, ông ấy xuất thân là bác sĩ chấn thương chỉnh hình nên thuận tiện hỏi ông vấn đề cơ thể tôi khi gặp ngày mưa dầm thì toàn thân sẽ đau nhức, ông lắc đầu mà nói: "Đúng là sau khi gãy xương lành hẳn có thể xuất hiện triệu chứng này, mỗi người khác nhau, có vài người một chút triệu chứng cũng không có nhưng có vài người đau đến mức không ngồi dậy được, một người em họ hàng của A Húc cũng gặp phải tình huống này, thật sự là không có cách nào cả, có lẽ thường xuyên châm cứu, chườm nóng thì sẽ khá hơn một chút."

Được rồi, tôi tiếp nhận hình phạt cả đời này rồi.

Trình Húc dẫn tôi đi mấy khu vui chơi của thành phố, còn dẫn tôi đi ăn rất nhiều thức ăn ngon, thậm chí chúng tôi còn định đi chèo thuyền tay nữa.

Nhìn chiếc thuyền nhỏ trôi bồng bềnh trên mặt hồ thì tôi không nhịn được lại nghĩ tới người kia, anh không có cách nào chèo loại thuyền này, những chuyện mà anh không cách nào làm được thật sự là quá nhiều … quá nhiều.

Nhìn phong cảnh xa lạ ở trên đê quanh hồ, du khách hăng hái chụp hình lưu niệm, bọn nhỏ đuổi bắt vui đùa lại còn có người đang chơi thả diều thì

https://thuviensach.vn

đột nhiên tôi nhớ lại mình cũng đã từng cùng anh di dạo quanh bờ hồ thành phố H và cũng đã từng thấy cảnh diều bay đầy trời.

Lúc đó có lẽ trong ánh mắt của tôi lộ ra một chút khát vọng cho nên Diệp Tư Viễn nhìn tôi, nói: "Em muốn chơi sao? Chúng ta đi mua một con, anh chơi với em."

Đôi mắt của tôi xẹt qua ống tay áo rũ xuống bên người anh, cuối cùng cũng không có đồng ý.

Tại sao vẫn không thể quên được anh đây? Chỉ còn lại chưa tới nửa năm, không phải là tôi đã chuẩn bị tốt tư tưởng rồi sao?

Tôi mang sự chờ đợi hát thành một khúc ca, đến khi bài hát kết thúc thì tất cả cũng chấm dứt.

Lúc ở sân bay chờ chuyến bay trở về thành phố H thì Trình Húc gặp lại bạn cũ của anh ta.

Đó là một đôi có ngoại hình đặc biệt xuất chúng, nam nữ đều có vóc dáng cao gầy.

Thật bất ngờ là thái độ của Trình Húc đối với cô gái kia cực kì không tốt, thậm chí có thể coi như là miệng nói ác ngôn, tôi có chút nghi ngờ, điểm này không giống tác phong của anh ta.

Ba người bọn họ hàn huyên mấy câu, tôi không để ý, mãi cho đến Trình Húc tiến tới gần người đàn ông kia, nói gì đó bên tai anh ta thì người đàn ông kia nở nụ cười, nói: " Chỉ có một lý do là mình yêu cô ấy. Có đủ hay không?"

Câu nói kia tựa như một cú đấm nặng nề đập vào trong lòng của tôi. Tôi không biết giữa hai người kia đã từng xảy ra chuyện gì nhưng mà tôi lại có thể đọc được một số điều trong ánh mắt khi bọn họ nhìn nhau.

https://thuviensach.vn

Cái đó vẻ mặt đó chính là —— toàn thế giới, chỉ có em (anh).

Tôi cũng đã từng đọc được ý nghĩ này trong mắt một người, tôi tin tưởng, tôi đáp lại anh, anh mắt chúng tôi nhìn nhau cũng giống như vậy.

Nhưng mà bây giờ tất cả chỉ còn là vỡ nát tung tóe.

Thế giới rất lớn mà chúng ta lại nhỏ bé như vậy, muốn từ thế giới thật to này tìm được một người nho nhỏ và chỉ duy nhất một người là điều không dễ dàng.

Chúng ta tìm được đối phương rồi lại để lạc mất nhau.

Một tháng sau, Vương Giai phân sinh ra một cô công chúa .

Tôi đến bệnh viện thăm cô ấy, cô ấy cắt một mái tóc ngắn cực kì xấu xí, khuôn mặt sưng tấy , trên mặt còn nổi lấm tấm ban đỏ, thật sự là rất khó coi nhưng ánh mắt của cô ấy lại hạnh phúc, có thể trực tiếp đẩy tôi vào trong địa ngục.

Tôi rất xinh đẹp, ăn mặc cũng sành điệu nhưng lại không thể so sánh được với hạnh phúc bình dị, chân chất của cô ấy.

Tôi ôm lấy cô công chúa nhỏ, đứa bé vừa mới ra đời được hai ngày, thật sự giống như con mèo nhỏ, trên đầu tóc tơ lưa thưa, ngón tay út gần như trong suốt, nó nhắm mắt lại giương cái miệng nhỏ nhắn lên, trong miệng còn phun ra mấy cái bong bóng nhỏ, tay chân quẫy đạp, vô cùng dễ thương.

Tôi ôm đứa bé vào lòng như ôm lấy một khối đậu hũ mềm mại dễ vỡ làm cho gân cốt cả người khẩn trương cứng ngắc.

"Thật đáng yêu! Nó tên gì?" Tôi cảm thấy mình rất muốn khóc: "Giai Phân, vậy mà cậu đã làm mẹ rồi."

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của Vương Giai Phân ấm áp, cô ấy cười nói: "Tên thật còn chưa quyết định, nhũ danh là Đóa Đóa."

"Ha ha ~ Đóa Đóa, Đóa Đóa." Tôi đùa với đứa bé trong lòng, mừng rỡ cười không ngậm miệng được: "Dì là dì Tiểu Kết nha."

Tôi dùng ngón tay chọc chọc khuôn mặt nhỏ bé của Đóa Đóa, cái miệng nhỏ nhắn của bé giật giật, nhướng mày, đột nhiên "Oa ——" một tiếng khóc lớn.

"Ai nha ai nha! Làm sao bây giờ?" Tay chân tôi luống cuống đưa đứa bé cho Vương Giai Phân, chồng cô ấy, cha mẹ cùng cha mẹ chồng lập tức xông tới, một đống người ồn ào lộn xộn tranh nhau nói.

"Có lẽ là đói bụng, cho bú sữa… bú sữa."

"Mới vừa cho bú mà."

"Có phải muốn đổi tã rồi không ?"

"Không phải là mới đổi sao."

. . . . . .

Tôi đứng ở một bên nhìn tình cảnh này, nước mắt cũng nhịn không được nữa mà rớt xuống, xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh.

Vội vã chạy trốn trối chết.

Mấy lần đụng vào người đi đường. Tôi không biết tại sao mình lại khóc, không biết tại sao mình lại chạy, không biết tại sao mình lại cảm thấy tan nát.

Thật ra thì tôi hiểu rất rõ . . .

https://thuviensach.vn

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, kỳ hạn chót cũng từng ngày từng ngày tới gần.

Càng ngày tôi càng chết lặng.

Cuối tháng tám, Trình Húc hỏi lại tôi một lần nữa: "Nếu như anh ta không trở lại thì em định làm như thế nào?"

Tôi nhìn anh ta, không trả lời.

Đầu tháng chín, tôi nhận được một hợp đồng mới, là một nhãn hiệu đồng phục Italy muốn tiến vào chiếm giữ thị trường trong nước, đồng thời cũng chọn thành phố H làm nơi để khai trương nhãn hiệu, bao gồm lễ cắt băng, show thời trang, tương tác với người tiêu thụ và còn có cả dạ tiệc nữa.

Tôi rất ít khi lên kế hoạch cho loại hoạt động như vậy nhưng mà đối với với nhãn hiệu Italy này thì tôi lại có một loại cảm xúc không giải thích được.

Nói chuyện với người bên đối phương là Quan tiểu thư một hồi lâu thì tôi biết được rằng đây là một nhãn hiệu mới, thành lập chưa được hai năm mà đã nhanh chóng chiếm lĩnh thị trường, nhóm người hướng tới chủ yếu là những người trẻ tuổi từ 20 tới 30, danh tiếng rất tốt, có nhiều loại hàng đan xen, cả trung lưu lẫn thượng lưu, thỉnh thoảng cũng một vài nghệ sĩ trẻ tuổi yêu cầu thiết kế một bộ trang phục riêng để tham dự các hoạt động.

Tôi lật tập bản vẽ thiết kế, màu sắc chủ đạo là màu cam ấm áp, có một số chữ viết nhìn không hiểu nhưng nhìn phong cách thiết kế thì cảm thấy khá vô cùng, là phong cách tôi thích. Không có cố ý làm ra vẻ thâm trầm cũng không làm cho người ta cảm thấy khoa trương mà là sự tự nhiên, đơn giản, bình thản, lại đan xen vào một số chi tiết nhỏ là đã có thể thể hiện được ý tưởng độc đáo, sáng tạo của nhà thiết kế

Nhãn hiệu này tên là ——A. R.

https://thuviensach.vn

Viết đầy đủ là: Aran¬cione Ragaz¬za, tôi không biết cũng không hiểu.

Quan tiểu thư nói cho tôi biết ông chủ của công ty này chính là nhà thiết kế chính, là một người Trung Quốc, rất trẻ tuổi, rất ưu tú nhưng lại vô cùng khiêm tốn. À. . . Hèn gì nhìn tập thiết kế này có thể nhận ra được rất nhiều đặc điểm của Phương Đông.

Tôi cùng các đồng nghiệp bắt đầu loay hoay chổng vó, liên lạc với nơi tổ chức dạ tiệc, dựng hoạt động bố cảnh, liên lạc minh tinh chạy sô, bất tri bất giác đã đến ngày sinh nhật của Diệp Tư Viễn.

Ngày ấy, tôi rất mệt mỏi, mệt chết đi được, về đến nhà đã hơn 9 tối, sau khi đá đôi giày cao gót, tôi liền nhào tới trên giường.

Quay mặt qua nhìn bức hình mặt trời mọc, nó đã được tôi lồng vào trong khung kính, treo ở trên tường, dài 1m5, rộng 1m, gần như chiếm nửa bức tường.

Trong bức hình mặt trời mọc đó vẫn còn một chỗ trống cực kì chói mắt.

Tôi tự lừa mình dối người cho là tôi vẫn chưa ghép hết.

Tôi cứ nằm trên giường như vậy, áo quần cũng không có thay, dần dần thiếp đi.

Không biết qua bao lâu thì tôi bị điện thoại của Trình Húc đánh thức.

"Hi, JO¬JO."

"Hi." Tôi miễn cưỡng đáp lại anh ta.

"Lễ quốc khánh em có nghỉ không?"

"Không biết, ngày 2 tháng 10 em có một hoạt động phải làm, có lẽ làm xong thì sẽ được nghỉ mấy ngày."

https://thuviensach.vn

"Có một chuyện muốn nhờ em giúp một tay."

"Chuyện gì vậy?"

"Anh có một người anh em, ngày 6 tháng 10 sẽ kết hôn, anh định trở về thành phố J uống rượu mừng nên muốn nhờ em làm bạn gái tạm thời, có được hay không?"

"Tại sao vậy? Chẳng phải một mình anh đi cũng được mà. "

"Mấy bạn học thời đại học cũng đã kết hôn hết, có con cái cả rồi, đi một mình thật sự rất mất mặt, nếu em rảnh thì đi theo giúp anh đi."

Tâm tư của đàn ông thật sự là rất đơn giản dễ hiểu, dẫn tôi đi những nơi đông người, giới thiệu tôi là bạn gái của anh ta, thường xuyên qua lại thì giả cũng biến thành thật.

"Không đi, Trình Húc, em không muốn đi."

Anh ta rất thất vọng, nói: "Không sao, vậy anh đi một mình, đúng rồi, em đang ở đâu?"

"Ở nhà." Tôi lật người, nhìn lên trần nhà, đột nhiên hỏi anh ta: "Trình Húc, anh còn nhớ anh đã nói những gì vào sinh nhật năm ngoái của em không?"

"Hả?"

"Anh hoàn toàn nguyện ý cùng em chờ anh ấy trở lại sao?"

Thật lâu sau anh ta không lên tiếng, tiếp theo đó liền mở miệng: "Đúng, anh nguyện ý."

"Còn . . . 10 ngày nữa."

https://thuviensach.vn

"Anh đợi cùng em."

"Nếu như anh ấy không trở lại thì em vẫn không thể đồng ý được cái gì với anh như cũ."

"Không sao, anh sẽ cho em thời gian."

"Nếu như anh ấy trở lại thì làm thế nào?"

"Anh liền nói cho anh ta biết, xin lỗi, anh khiến Trần Kết đợi quá lâu rồi, cô ấy đã mệt mỏi lắm rồi."

Tôi cười lên: "Anh thật tự kỷ."

"Không có ai đáng giá để cho em chờ lâu như vậy, JO¬JO, anh ta là một người đàn ông, bất luận có chuyện gì xảy ra cũng không nên làm như vậy."

"Em hiểu rất rõ."

Cúp điện thoại, tôi ngồi dậy, gãi gãi tóc của mình.

Tôi mở Laptop ra, lại mở QQ, tôi suy nghĩ cực kỳ lâu rốt cuộc cũng đổi chữ kí của mình:

—— Có người nói anh ấy sẽ cùng em chờ anh trở về, cho đến kỳ hạn chót.

Sau đó tôi tắt máy, tắm rửa rồi ngủ.

Ngày 27 tháng 9, trời ơi, tinh thần của tôi hoảng hốt cả ngày.

Có lẽ đây là ngày cuối cùng trong thế giới của tôi rồi.

Trình Húc cùng với tôi... ngồi sóng vai ở bờ sông, vẫn ngồi cho đến rạng sáng.

https://thuviensach.vn

Tôi mua một đống lớn bia, Trình Húc chỉ cho phép tôi uống một lon bởi vậy tôi uống rất tiết kiệm... một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ, từ từ nhấm nháp hương vị đắng chát này.

Tôi cho là kỳ tích sẽ phát sinh.

Kết quả là không có gì cả xảy ra.

Vừa qua 12 giờ, tôi đứng lên ném lon bia rỗng vào trong nước, quay đầu nói với Trình Húc: "Đi, về nhà."

Anh ta đứng lên, sau khi nhìn tôi một lát, đột nhiên ôm tôi vào trong ngực:

"JO¬JO, muốn khóc thì cứ khóc ra đi."

Nước mắt của tôi lập tức tuôn ra như vỡ đê, tôi nhào vào trong ngực anh ta, khóc đến tê tâm liệt phế.

Trình Húc ôm tôi thật chặt, bàn tay dùng sức vuốt ve lưng của tôi. Đây là một người đàn ông lý tưởng để ôm, ấm áp, khoan hậu, có thể an ủi linh hồn lạnh lẽo của tôi, đây là lần đầu tiên sau năm năm tôi được hưởng thụ.

Năm năm chờ đợi, rốt cuộc cũng kết thúc, tôi thực hiện lời hứa của mình nhưng đây không phải là kết quả mà tôi muốn.

Chẳng qua tôi chỉ muốn nghe chính miệng anh nói ra một lý do mà bây giờ có lẽ điều này sẽ biến thành một bí mật vĩnh viễn.

Trần Kết, mi mãn hạn tù rồi.

Quên anh ấy thôi.

Ba ngày về sau, tôi cùng với mấy đồng nghiệp đi đến nơi tổ chức dạ tiệc khai trương nhãn hiệu Italy, kiểm tra thực đơn, dàn nhạc, bục phát biểu và

https://thuviensach.vn

bố trí các loại nghi thức, hoạt động.

Kết thúc công việc đã là 4 giờ chiều, chúng tôi dọn dẹp đồ đạc rời khỏi phòng tiệc.

Mặt trời đã hơi lặn xuống ở phía Tây nhưng vẫn còn chút chói mắt, mấy ngày nay nắng cuối thu rất gắt, nhiệt độ thành phố H vẫn cứ cao không hạ được.

Đi ra cửa chính đột nhiên tôi phát hiện đã bỏ quên kính mát của mình trong phòng tiệc, sau khi chào hỏi với các đồng nghiệp thì quay trở lại lấy.

Trong lòng trống trải bỗng dưng nổi lên một chút cảm xúc khác thường, hình như tim cũng đập nhanh hơn.

Thật ra thì mấy ngày nay tôi đều ở trong trạng thái như vậy, suy nghĩ kỹ một chút cũng không có gì kì lạ.

Lúc cầm kính mát từ phòng tiệc đi ra, trước cửa khách sạn có một chiếc màu đen xe đang từ từ dừng lại.

Tôi đi tới cửa.

Có người từ chỗ ghế lái phụ xuống xe, sau đó đi tới cửa sau, mở cửa ra.

Tôi đi tới cửa xoay thì thấy các đồng nghiệp ở ngoài cửa chờ tôi.

Một người bước xuống xe.

Bởi vì mấy người đứng trước che mất nên tôi không thấy rõ hình dáng của anh ta.

Bọn họ đứng ngược sáng giống như là một bức hình được cắt ra, tôi không đeo kính áp tròng, lúc này chỉ có thể nhìn thấy một hình bóng mơ hồ.

https://thuviensach.vn

Tôi đi vào trong cửa xoay.

Cửa xoay chậm rãi chuyển động, bước chân của tôi đi theo tốc độ của nó, một bước, một bước, một bước đi ra ngoài.

Tôi đi ra ngoài cửa, ngẩng đầu lên nhìn về phía mặt trời, híp mắt.

Các đồng nghiệp hướng vẫy tay chào hỏi với tôi, Tiểu Chương hỏi: "Tìm được kính không?"

"Tìm được rồi."

Tôi thoáng nhìn thấy hai người kia.

Bang bang! Tim bỗng nhiên hơi chậm lại.

Hình như tôi nghe được tiếng lá cây lay động.

Một đám chim vỗ cánh phành phạch bay ngang qua bầu trời.

Mặt trời hơi hồng màu đồng đỏ làm cho những áng mây chung quanh biến thành thành những đám lửa nhỏ.

Trong nháy mắt thế giới yên tĩnh lại.

Không khí bên người cũng trở nên loãng đi.

Tim của tôi "Bịch bịch bịch " nhảy lên nhảy xuống.

Kịch liệt khác thường.

Tôi cảm thấy được mình đang run lên.

Đầu của tôi giống như quên mất cách suy nghĩ.

https://thuviensach.vn

Đứng ở cửa khách sạn, linh hồn tôi bay đi giống như mình không thuộc về cái thế giới này.

Tất cả trước mắt đều ngừng lại, tôi cảm thấy nhất định là mình điên rồi.

Tôi điên rồi.

Tôi thật sự điên rồi.

Trần Kết, mi đã xuất hiện ảo giác.

Ngày mai phải khám bác sĩ tâm lý, không thể kéo dài, không thể kéo dài, một giây đồng hồ cũng không thể kéo dài được nữa.

Nếu còn kéo dài thì mi sẽ chết.

Nhưng. . .

Tôi từ từ xoay người sang chỗ khác.

Hai người kia cũng không có đi vào cửa xoay, bọn họ chỉ yên tĩnh đứng ở nơi đó.

Người đàn ông đưa lưng về phía tôi đang đứng rất thẳng, vóc dáng rất cao, cả người tản ra một loại hơi thở xa lạ.

Tôi vẫn không có mở miệng, chỉ nhìn chằm chằm bóng lưng của anh ta.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên trên người của anh ta giống như mọc lên một vòng ánh sáng vàng nhạt.

Anh ta mặc bộ vest màu đen, quần tây, giày da màu đen. Bộ vest rất đẹp, cắt may vừa người làm tôn lên vóc dáng cực đẹp của anh ta.

Tôi có thể nhìn thấy cái ót của anh ta, tóc đen được cắt cẩn thận nhìn qua cực kì có tinh thần.

https://thuviensach.vn

Tôi có thể nhìn thấy đôi vai vững chải của anh ta.

Tôi có thể nhìn thấy cặp chân thon dài thẳng tắp.

Tôi còn có thể nhìn thấy —— hai ống tay áo rũ xuống ở hai bên thân thể anh ta.

Tay áo của bộ vest tương đối phẳng, vừa thấy cũng sẽ không cảm thấy quá đột ngột nhưng mà tầm mắt vừa chuyển qua nhìn ống tay áo thì sẽ phát hiện ra nơi đó không có gì cả.

Tôi nhìn anh ta không nhúc nhích.

Anh ta cũng đứng ở nơi đó, không có động đậy.

Tôi nghe thấy người đàn ông bên cạnh hỏi anh ta: "Diệp tiên sinh, làm sao vậy?"

Tôi nín thở yên lặng chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Anh ta không có nói chuyện.

Anh ta chỉ quay người sang .

Tôi thấy được mặt của anh ta.

Năm năm năm tháng mà vẫn không thay đổi gì cả.

Anh vẫn anh tuấn như cũ.

Chỉ là đã bớt đi nét trẻ trung, ngây thơ mà thay vào đó là một loại phong cách trầm ổn.

Tóc đen tùy ý rũ xuống trên trán, thật sự được cắt rất đẹp.

Gương mặt của anh vẫn gầy như cũ.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt của anh vẫn sáng như cũ nhưng lại không trong suốt như ngày trước nữa.

Ánh mắt của anh vẫn bình tĩnh ôn hòa như cũ chỉ là giữa hai lông mày có một chút gì đó khó tả.

Bờ môi của anh mím rất chặt, gần như là cắn chặt hai hàm răng.

Tôi nhìn anh, ánh mắt chằm chằm, sợ mình nháy mắt một cái thì tất cả đều biến mất không thấy nữa.

Đột nhiên anh nhấc chân bước đến gần tôi hai bước, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười.

Hai má lúm đồng tiền ở trên má hiện ra.

Tôi đứng ở nơi đó, ngây ngẩn nhìn anh chằm chằm.

Trong đầu hiện lên một thành ngữ —— thế sự xoay vần.

Trái tim của tôi co rút đau đớn.

Nhưng trên mặt vẫn không có bất kỳ biểu hiện gì.

Giống như là một người ngu ngốc thấy được thứ mà mình luôn mơ tưởng nhưng lại không biết nên làm cái gì.

Tiểu Chương lôi kéo cánh tay tôi, nhỏ giọng nói ở bên tai tôi: "JO¬JO, đừng nhìn chằm chằm người ta như vậy, không lễ phép."

Cô ấy đã phát hiện ra anh rất đặc biệt.

Bọn họ cũng đã phát hiện.

Tôi vẫn bất động như cũ, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, tất cả trước mắt giống như biến thành một bức tranh mông lung.

https://thuviensach.vn

Anh rốt cuộc cũng mở miệng:

"Tiểu Kết."

Tôi chờ hồi lâu, không có đoạn sau.

Không có "Em có khỏe không?", không có "Anh đã trở về.", không có "Thật xin lỗi." . . . Thậm chí ngay cả con mẹ nó "Xin chào" cũng không có! !

Anh chỉ đứng ở nơi đó, nhìn tôi, kêu tên của tôi —— Tiểu Kết.

Tôi nên nói cái gì đây?

Tiểu Chương thu tay về: "JO¬JO, bọn mình chờ cậu ở bãi đỗ xe."

Đột nhiên thế giới trước mắt bắt đầu chuyển động trở lại, tầm mắt của tôi đột nhiên trở nên rõ ràng. Tôi kéo lại cô ấy lại: "Cùng đi đi."

"Hai người biết nhau à." Cô ấy chỉ chỉ tôi với anh: "Không nói chuyện một lát sao?"

Tôi nghiêng đầu nhìn cô ấy, tỉnh táo nói:

"Không biết, anh ta nhận lầm người rồi."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Cuối Cùng Là Anh Muốn Làm Gì?

Tôi đeo lên kính mát, bỏ qua ánh mắt ngây ngốc của các đồng nghiệp, ngẩng đầu rời đi.

Chỉ có trời mới biết toàn thân tôi run lên dữ dội, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi, tim cũng muốn nhảy ra khỏi cổ họng, cặp chân nhũn ra giống như bị bệnh sốt rét, giày cao gót giẫm trên đất mà giống như giẫm trong đống bông vải.

Nếu như tôi nói hiện tại trong đầu tôi là một đống bột nhão thì có ai tin hay không?

Mà tôi cũng xác định là không có gì phải suy nghĩ nữa cả, trên đường đi đến bãi đậu xe, tôi có thể cảm nhận được có một ánh mắt vẫn giằng co ở trên người tôi, ngay cả sống lưng cũng cảm thấy nóng hừng hực nhưng tôi vẫn không có quay đầu lại.

Cho đến khi ngồi vào trong xe, tôi hít sâu mấy cái mới có thể làm cho mình bình tĩnh lại.

Tiểu Chương lo âu nhìn tôi: "JO¬JO, sắc mặt của cậu rất xấu. Không thoải mái sao?"

Tôi ngây ngốc nhìn cô ấy, thật lâu sau mới phản ứng được, lắc đầu mà nói: "Không có."

"Cái người vừa mới kêu cậu là Tiểu Kết đó, cậu thật sự. . .Không biết anh ta sao?"

https://thuviensach.vn

"Có lẽ trước đây có quen biết nhưng mình không nhớ rõ." Tôi nhếch miệng cười cười: "Tối nay ăn cái gì? Không phải vừa mới nói làm xong sẽ đi ăn một bữa hay sao?"

Đồng nghiệp nam Tiểu Quách đang lái xe, trả lời: "Ăn lẩu được không?"

"Được đó!" Al¬ice cùng Tiểu Chương vui vẻ hưởng ứng.

Bọn họ bắt đầu thảo luận nên đi quán lẩu nào, nội dung chủ yếu là nên chọn Bò Mập hay là Dê Béo, mùa này nấm kim châm có dễ ăn hay không. . . Tôi chỉ nhìn về phía ngoài cửa sổ, tâm loạn như ma.

Suy nghĩ rốt cuộc cũng bình tĩnh lại, một màn vừa mới xảy ra kia giống như vẫn còn ở ngay trước mắt.

Tôi nghĩ đến ánh mắt người kia, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Tôi đau khổ phát hiện ra rằng mình đã không cách nào chồng khớp người này với anh trong quá khứ.

Đúng, tôi biết anh, tôi nhớ ra anh, giờ nào khắc nào tôi cũng đang nhớ anh nhưng khi anh chân chân thực thực đứng trước mặt tôi thì tôi lại phát hiện anh đã trở nên xa lạ như vậy.

—— Diệp Tư Viễn, anh đã trở lại?

Bốn người chúng tôi vây quanh nồi lẩu nóng hầm hập chờ thức ăn chín, Tiểu Chương cùng Alice đang trò chuyện giết thì giờ.

Tiểu Chương hỏi hôn lễ của Alice đã được chuẩn bị như thế nào rồi, Al¬ice lập tức hưng phấn, ríu ra ríu rít nói chuyện không ngừng. Cô ấy đưa tay trái ra cho chúng tôi nhìn chiếc nhẫn đính hôn của mình: "Lúc kết hôn sẽ có thêm một cái nữa, là bạch kim đó, nhìn thì tầm thường nhưng thật ra tốn rất nhiều tiền đấy."

https://thuviensach.vn

Tiểu Chương còn chưa có bạn trai, hâm mộ nhìn chiếc nhẫn bạch kim trên ngón áp út của Alice, nói: "Thật hạnh phúc! Mình vẫn luôn thích được đeo nhẫn kết hôn cho bạn trai, nhất là đàn ông có bàn tay đẹp, đeo nhẫn vào cực kì đẹp."

"Đúng đúng đúng, lúc quen biết với chồng mình thì mình cũng chú ý đến tay của anh ấy đầu tiên , ngày đó bạn bè của chúng mình liên hoan, kêu một chai Laffey, mọi người ngồi lại gần nhau chơi đùa, lúc đó chính là chồng mình rót rượu. Lúc mình nhìn anh ấy cầm ly thì ánh mắt liền lóe sáng, đầu ngón tay thon dài lại có lực, màu da rất trắng, móng tay lại sạch sẽ, khớp xương rõ ràng kết hợp với vẻ mặt hơi say của anh ấy khi nhìn ly rượu, ai nha má ơi! Mình liền ngất ngay tại chỗ!"

Tiểu Chương cùng Tiểu Quách cười "Ha ha ha", Tiểu Chương kéo tay Tiểu Quách qua nhìn: "Ai! Tay của cậu xấu thật, cậu xem ngón tay ngắn ngủn! Toàn là vết chai!"

Tiểu Quách có chút không phục nói: "Mình ở nông thôn, khi còn bé đã bắt đầu làm việc nhà nông rồi, có thể so sánh với những người đàn ông ở thành phố sao."

Tiểu Chương như nhớ tới cái gì đó, đột nhiên nói: "A! Đúng rồi, mới vừa rồi nhìn thấy người đàn ông kia, không phải là anh ta không có tay chứ?"

Tiểu Quách nhớ lại, gật đầu: "Hình như là vậy, lúc đầu mình còn chưa có chú ý, sau đó nhìn kỹ mới phát hiện tay áo vest của anh ta trống không."

"Ai u, một người đẹp trai như vậy mà lại không có tay, không biết là đã xảy ra chuyện gì, trời sinh vậy hay là gặp phải tai nạn. Mình thấy có lẽ tay anh ta chỉ đến vị trí này thôi." Tiểu Chương khoa tay múa chân chỉ vào khuỷu tay mình.

Al¬ice lắc đầu: "Không có dài như vậy, mình có nhìn cẩn thận rồi, chỉ đến chỗ này thôi."

https://thuviensach.vn

Tay cô ấy chỉ vào chỗ cách bả vai Tiểu Chương khoảng 10cm.

"Hai cánh tay đều không có, làm sao sống được, thật là không cách nào tưởng tượng mà. Mình chưa từng tận mắt thấy qua người nào như vậy." Tiểu Chương chống hai gò má, kỳ quái nói: "Nhưng mà anh ta thật sự rất đẹp trai nha."

"Đẹp trai hơn nữa thì cũng chẳng có ích lợi gì, người ta là người tàn tật, cậu dám tìm một người như vậy làm bạn trai sao? Nếu cậu dẫn một người như thế về nhà thì ba mẹ cậu sẽ giết cậu."

"Nói đến nơi nào vậy... không phải mình chỉ suy nghĩ một chút thôi sao, mình cũng không có to gan lớn mật như vậy."

"Ầm!"

Tôi nghiêm mặt để đũa xuống làm cho ba người bọn họ sợ hết hồn, cùng nhau quay đầu nhìn tôi.

Tôi biết rõ nhất định sắc mặt của mình rất khó coi nhưng mà tôi không thể khống chế được chính mình. Tôi đứng lên, cầm lấy túi xách: "Mình có chút không thoải mái, các cậu cứ ăn từ từ, mình đi trước."

Tôi không để ý đến bọn họ hỏi thăm, chỉ thất hồn lạc phách rời khỏi quán lẩu.

Cầm túi xách đi ở trên đường, tôi không muốn đi chỗ nào cả. Tôi cho là mình sẽ khóc, sẽ điên mất nhưng kết quả lại là ngay cả một giọt nước mắt cũng không có chảy ra.

Thành phố vừa mới lên đèn, khắp phố phát sáng chói mắt, đèn xe chiếu vào bên cạnh tôi, tôi nghĩ nghĩ, ngoắc một chiếc xe taxi.

Tôi đến Olive, một chỗ mà đã lâu không có quay lại.

https://thuviensach.vn

Ngày cuối cùng của kì nghỉ Quốc Khánh, Olive buôn bán rất tốt, người người nhốn nháo, âm nhạc xập xình.

Tôi ngồi ở bên quầy bar uống bia, anh Thủy Thủ lướt qua bên cạnh sau đó lui lại hai bước, kinh ngạc nhìn tôi: "Tiểu kết!"

"Hi! Đã lâu không gặp!" Tôi chào hỏi với anh, anh Thủy Thủ ngồi xuống bên cạnh tôi, cầm lấy một chai bia cùng uống với tôi.

"Gần đây có khỏe không? Tiểu Kết."

"Không tệ, anh không thấy bộ dạng của em bây giờ sao, có phải là rất có bộ dạng của người kinh doanh trí thức không?"

Tôi mặc áo sơ mi ngắn tay màu tím nhạt, váy đen, vai đeo một túi xách trắng, trên trán có vài sợi tóc rũ xuống, sau gáy búi một búi tóc lỏng lẻo, nghĩ đến ban ngày lúc tôi đứng ở trước mặt Diệp Tư Viễn chính là bộ dáng như vậy, trong lòng không khỏi rầu rĩ. Trong mắt anh chắc tôi cũng xa lạ như vậy thôi.

Quá khứ thích mặc T shirt hoạt hình, váy hoa, buộc tóc đuôi ngựa dí dỏm đã không còn nữa rồi.

Tôi cùng anh Thủy Thủ trò chuyện một hồi, anh nói cho tôi biết đầu năm nay chị Olive đã sinh cho anh một đứa con trai, bây giờ đã biết bò.

Anh lấy điện thoại di động ra cho tôi xem hình con trai anh, béo ụt ịt, bộ dạng vô cùng đáng yêu, mắt mũi miệng giống anh còn khuôn mặt cực kỳ giống Olive. Tôi thật lòng nói chúc mừng anh, anh Thủy thủ cúi đầu nở nụ cười sau đó hỏi tôi có bạn trai chưa.

Tôi lắc đầu, anh Thủy Thủ vỗ đầu tôi, nói: "Không phải là còn nhớ tiểu tử thúi kia chứ?"

https://thuviensach.vn

"Không có đâu." Tôi cười: “Chỉ là em muốn lựa chọn thật kĩ thôi, ai ui, dù sao em cũng rất xinh đẹp mà, anh có cần phải lo lắng cho em vậy không?"

"Con gái thì có thể xinh đẹp được mấy năm? Thừa dịp bây giờ còn giống như đóa hoa mới nở thì nên nhanh chóng tìm một người đi , nói yêu đương hai năm rồi kết hôn, lúc đó em cũng đã 27 rồi."

"Em không có rảnh để nói yêu đương, bây giờ em là nữ cường nhân đó, anh có biết hay không? Làm quảng cáo rất bận rộn, cả ngày lẫn đêm đều phải tăng ca đó."

"Thân thể có chịu nổi không?"

Tôi có chút cảm động, gật đầu một cái: "Không có chuyện gì, rất khỏe mạnh, rất ít khi cảm cúm nóng sốt."

"Em nha. . . . . Chính là một nha đầu ngốc. Đúng rồi, đã lâu rồi Tiểu Báo không có tới đây, em có biết không? Cậu ấy cũng kết hôn rồi, tìm được một cô vợ cực kì chất phác cực kì hiền huệ, hiện tại mỗi ngày cậu ấy đều ở nhà làm người chồng mẫu mực, gần như không có ra ngoài chơi ."

"Rất bình thường mà, anh Tiểu Báo cũng đã 35 rồi."

"À, còn nữa, em biết lúc nào thì Uyển Tâm ra tù không?"

"Không lâu nữa, tháng trước có đi thăm chị ấy, nghe chị ấy nói có lẽ tháng 11 sẽ được ra tù. Em đã kích động muốn chết rồi."

"Hơn năm năm rồi. . ." Anh Thủy Thủ than thở: "Tiểu kết, có chuyện anh luôn muốn cho em nghe, định gọi điện thoại nhưng hôm nay đúng lúc gặp lại em ở đây nên anh nói luôn."

"Chuyện gì vậy?" Tôi không hiểu hỏi.

https://thuviensach.vn

"Olive. . . . . Sắp ngừng buôn bán rồi." Giọng của anh Thủy Thủ buồn buồn.

"Hả?"

"Mở cửa được 8 năm, buôn bán càng ngày càng tệ, tuổi trẻ bây giờ có rất nhiều thứ để chơi, cũng hay có mới nới cũ, Olive đã sửa lại mấy lần rồi, cũng đã đổi phong cách, nhưng. . . Nói như thế nào đây, hiện tại anh còn có vợ có con, thật sự là có chút lực bất tòng tâm."

Tay của tôi nắm thật chặt chai bia, không có tiếp lời.

"Cố gắng đến cuối tháng 12, đến lúc đó Uyển Tâm cũng đã ra tù rồi, anh sẽ gọi Tiểu Báo cùng một số khách cũ quen thuộc, làm một cú cuồng hoan cuối cùng, nhất định em phải đến đó."

". . ."

"Tiểu Kết?"

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, kìm nén nước mắt trong hốc mắt, gật đầu một cái: "Dạ, nhất định em sẽ đến."

Thật sự cái gì cũng sẽ thay đổi, những người bên cạnh chúng ta cũng sẽ thay đổi.

Tôi ngồi trên nắp bồn cầu trong nhà vệ sinh nữ ở Olive, khóc đến cả người vô lực.

Âm nhạc trong vũ trường chấn động lật trời, ngay cả nhà vệ sinhc cũng chịu ảnh hưởng nên không ai có thể nghe được tôi khóc đến khàn cả giọng gần như thở không ra hơi, không ai có thể nhìn thấy tôi dùng hết toàn bộ cuộn giấy vệ sinh, cũng không ai có thể biết tâm tình của tôi bây giờ là cái dạng gì.

https://thuviensach.vn

Cái gì cũng thay đổi.

Mỗi người cũng thay đổi.

Còn có thứ gì không đổi sao? Có không?

Lúc ra khỏi Olive đã là rạng sáng, một mình tôi chầm chậm đi ở trên đường. Cuối tháng 9, nhiệt độ ngày đêm chênh lệch rất lớn, cánh tay lộ ra ngoài bị lanh đến mức nổi da gà lên, lại không chịu đón xe về nhà.

Tôi khoanh tay đi lang thang, trong lòng không khỏi nhớ tới người kia .

Tôi thường không giải thích được mà nghĩ đến anh, nghĩ đến bây giờ anh đang ở đâu, đang làm gì, có gặp phải chuyện thú vị hay người nào thú vị không, có …nhớ tới tôi hay không.

Nhưng mà hôm nay tôi biết rõ anh và tôi đang ở cùng một thành phố, chúng tôi hô hấp cùng một bầu không khí.

Đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi, những năm gần đây tôi vẫn luôn ảo tưởng, ảo tưởng anh đi tới trước mặt tôi, nói cho tôi biết năm lí do thật sự vì sao năm đó anh muốn chia tay. Tôi đã từng cực kì muốn biết lí do vì sao lại như vậy.

Nhưng bây giờ tôi lại không muốn biết.

Đi ngang qua một quảng trường nhỏ thì màn hình LED trên quảng trường đột nhiên sáng lên, tôi sợ hết hồn, sau đó mới phát hiện thì ra đã là 12 giờ đêm rồi.

Ngày 1 tháng 10, lễ Quốc khánh, trên màn hình hiện ra Quốc kì và một câu nói chúc mừng: Chúc toàn thể nhân dân Quốc Khánh vui vẻ.

Tôi giật mình một cái nhớ ra trời đã gần sáng mà tôi còn có công việc phải làm, cái nhãn hiệu đồng phục gì đó sẽ khai trương vào ngày 2 tháng

https://thuviensach.vn

10, bây giờ đã là giai đoạn đếm ngược thời gian.

Sau hai buổi tối, gần như tôi không có ngủ.

Ban ngày cùng các đồng nghiệp loay hoay chân không chạm đất, lúc ngồi ở trong xe chỉ cần nửa phút rảnh rỗi là có thể ngủ mất, nhưng nửa đêm về đến nhà lại kích động giống như cắn thuốc lắc, trợn tròn mắt làm thế nào cũng không ngủ được .

Sau khi hoạt động khai trương kết thúc, tôi được nghỉ 5 ngày, vốn tôi cho rằng mình sẽ nghỉ ngơi một chút nhưng bây giờ, tôi lại không nén nổi suy nghĩ muốn vội vã chạy trốn.

Tạm thời rời khỏi thành phố này, đến nơi không có anh để yên tĩnh suy nghĩ, suy nghĩ một chút rốt cuộc tương lai nên làm cái gì.

Cứ như vậy sau một tháng chuẩn bị thì hoạt động khai trương rốt cuộc cũng đến.

Rất xui xẻo, ngày này lại mưa.

Hoạt động vẫn tiến hành bình thường, khách hàng cũng không ít, nghe Quan tiểu thư nói Tổng công ty bên Italy cũng tới, bởi vì thời tiết nên không tham gia cắt băng khai trương nhưng sẽ tham gia dạ tiệc.

Lúc này ở ngoài cửa hàng đang tiến hành cắt băng khai trương, vốn cũng không phải là hoạt động gì lớn nên việc người không đến có thể lý giải được.

Nhưng có thế nào tôi cũng không nghĩ đến người tham gia cắt băng trừ công ty A. R ở thành phố H, tổng công ty, mấy minh tinh, còn có một người mà tôi quen biết —— Lưu Nhất Phong.

https://thuviensach.vn

Đi giày Tây, trước ngực cài một bông hoa, lúc Lưu Nhất Phong đi tới trước mặt của tôi thì tôi hoàn toàn ngu người.

"Trần Kết, không nhớ anh sao?" Anh ta mỉm cười nhìn tôi, Quan tiểu thư kinh ngạc nhìn chúng tôi, hỏi: " Giám đốc Lưu, hai người biết nhau sao?"

"Học muội đại học." Lưu Nhất Phong nhìn tôi đang ngây người như phỗng: "Đã lâu không gặp, em có khỏe không?"

"Anh là người của A. R?" Tôi hỏi anh ta, trong lòng hiện lên một ý tưởng.

"Đúng, Tổng công ty Italy. Không nghĩ tới lần khai trương này lại do công ty của em làm, thật là trùng hợp."

Khéo cái rắm!

Tôi không phải là người ngu ngốc.

Đầu óc đã sớm nhanh chóng hoạt động.

Italy.

Nhãn hiệu đồng phục.

Thành lập được hai năm.

Màu cam là màu sắc chủ đạo.

Ông chủ kiêm nhà thiết kế chính là người Trung Quốc.

Lưu Nhất Phong biến mất ba năm nghe nói là về làm cho công ty gia đình.

Hai ngày trước anh xuất hiện trước mặt tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi chết lặng nhìn chằm chằm Lưu Nhất Phong, nghe được chính mình hỏi: "A. R là Diệp Tư Viễn phải không?"

Lưu Nhất Phong nhìn tôi, anh ta nâng mắt kiếng, sắc mặt có chút xấu hổ, đột nhiên nói: "Cắt băng sắp bắt đầu rồi, anh đi trước, một lát sau nói tiếp."

Anh ta vội vàng né tránh, Quan tiểu thư kỳ quái nhìn tôi một cái sau đó đuổi theo.

Tôi đứng thẩn thờ ở nơi đó, nhìn bóng lưng bọn họ, cảm thấy mình đã bị móc rỗng.

Khi bàn bạc cùng Quan tiểu thư thì tôi được biết kế hoạch chiếm lĩnh thị trường trong nước của A. R. đột nhiên được đề ra, lên ý kiến trong vòng 3 tháng, nửa năm đã hoàn thành điều tra nghiên cứu thị trường, lựa chọn địa điểm, đăng kí công ty, lắp đặt thiết bị, tuyển nhân viên, có rất nhiều cái còn chưa chuẩn bị thoả đáng thì đã khai trương rồi.

Lúc ấy tôi liền cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ nghĩ lại đây là một chuyện cẩu huyết cỡ nào!

Diệp Tư Viễn, cuối cùng là anh muốn làm gì? !

Buổi tối, tôi cùng mấy đồng nghiệp đến nơi tổ chức dạ tiệc, chúng tôi là nhân viên quảng cáo, toàn bộ thống nhất mặc váy công sở màu đen, phối hợp nhịp hàng với nhân viên khách sạn cùng người của A. R. để mọi việc được chu toàn.

Tôi vẫn không cảm thấy hứng thú gì, Lưu Nhất Phong nhìn thấy tôi cũng không có nói gì nữa, nhưng chúng tôi đều biết, sự thật giống như tôi đã suy nghĩ.

Tôi không biết cảm giác trong lòng mình là cái gì, bên ngoài mưa cả ngày nay, thân thể của tôi cũng không được thoải mái cả ngày. Thừa dịp

https://thuviensach.vn

không có việc gì, tôi đi ra khỏi khách sạn, ngẩn người đứng ở dưới mái hiên bên ngoài cửa xoay. Không khí bên ngoài rất trong sạch, có thể làm cho tôi hô hấp tốt hơn.

Mấy ngày nay cường độ công việc nặng nhọc làm tôi nghỉ ngơi không được tốt, cộng thêm trời mưa làm tôi mệt mỏi không chịu nổi.

Tôi chỉ mong bữa tiệc mau mau kết thúc để cho tôi có thể về nhà tắm nước nóng, ngủ một giấc thật ngon.

Sau khi trời sáng, tôi sẽ xách vali, tùy tiện mua một vé máy bay hoặc là vé xe lửa đến chỗ nào đó rồi rời đi.

Cách đó không xa có một chiếc xe đang chạy tới. Đèn xe chiếu vào đôi mắt của tôi.

Ngày nghỉ Quốc Khánh, mỗi đại sảnh của khác sạn đều có tổ chức tiệc, ngoài cửa cũng đậu đầy xe, chiếc xe kia không cách nào lái tới gần liền dừng ở ngoài hai mươi mét.

Một người đàn ông mặc đồ vest bước xuống xe, mở ô lên sau đó đi tới cửa xe sau, tôi theo linh tính nhìn thoáng qua, tim liền nhảy lên.

Người đàn ông ngồi ở phía sau xuống xe, người đàn ông xuống trước che dù cho anh ta, hai người sóng vai nhau đi tới cửa khách sạn.

Tôi đứng chết lặng ở nơi đó, nhìn bọn họ đi tới ngày càng gần, trong lòng lại thoải mái.

Quả nhiên anh là ông chủ của A. R.

Diệp Tư Viễn cũng đã thấy tôi, anh có chút hơi giật mình sau đó đi tới bên cạnh tôi.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông bên cạnh anh cụp cái ô xuống, hỏi: "Diệp tiên sinh, không vào sao?"

"Anh vào trước đi, nói với Al¬ber¬to tôi sẽ đến ngay lập tức."

"Được." Người đàn ông trẻ tuổi nhìn tôi một cái rồi bước vào khách sạn.

Dưới mái hiên chỉ còn lại hai người chúng tôi.

Mưa vẫn rơi không ngừng, từng giọt tí tách, hạt mưa rơi vào nhựa thủy tinh trên mái hiên, phát ra tiếng kêu thanh thúy.

Tôi khoanh tay lại lạnh lùng nhìn anh, không nói gì.

Diệp Tư Viễn mặc một bộ vest đậm màu, trên tóc vuốt keo, nhìn có chút tùy ý nhưng cũng rất có hình tượng.

Tầm mắt của tôi chuyển qua dưới bờ vai anh, phát hiện vậy mà anh lại mang chi giả.

"Đôi tay" của anh lộ ra bên ngoài ống tay áo vest, "Ngón tay" hơi cong, mang bao tay mỏng cùng màu bộ vest. Đột nhiên tôi cảm thấy có chút thương cảm, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Diệp Tư Viễn "Hoàn hoàn chỉnh chỉnh", cao lớn rắn rỏi, khí vũ hiên ngang, mặt mũi vừa trầm ổn vừa anh tuấn, không có ống tay áo đung đưa vô ích, anh hoàn toàn giống người bình thường, chói mắt như vậy. Nhưng. . . . . cũng xa lạ như vậy.

Chi giả lạnh lẽo cứng ngắc này không biết được gắn vào trên người của anh như thế nào, nó có hữu dụng không? Không phải trong quá khứ anh đã từng nói chi giả chỉ là đồ trang sức sao?

Diệp Tư Viễn, hôm nay anh cần phải như vậy mới có thể xuất hiện trước mặt công chúng sao?

https://thuviensach.vn

Anh vẫn không nói gì, chỉ đứng cách tôi một mét, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi.

Chúng tôi nhìn nhau, cũng không ai mở miệng trước, không khí giống như đã đọng lại, không biết qua bao lâu, tôi đột nhiên xoay người đi về phía cửa xoay.

"Tiểu Kết!" Anh đứng sau lưng gọi tôi.

Tôi dừng chân, quay đầu lại nhìn anh.

"Bây giờ em có khỏe không?" Diệp Tư Viễn nhìn tôi, hỏi.

Ánh mắt của anh sâu không lường được.

Tôi nhìn anh một hồi lâu, đột nhiên bình tĩnh lại.

Đối với anh, tôi đúng tình hợp lí, không thẹn với lương tâm, vậy cần gì tôi phải trốn tránh anh?

Tôi nhún vai một cái, cười trả lời: "Rất tốt."

"Thân thể có sao không?" Diệp Tư Viễn bước đến gần hai bước: "Khi đó em bị thương nặng như vậy."

"Anh nói thử xem?" Tôi nhíu mày nhìn anh: "Yên tâm, em không chết, năm đó nhà anh bỏ ra nhiều tiền như vậy để cứu em, em còn chưa nói tiếng cảm ơn với anh đấy."

"Tiểu Kết." Anh gọi tôi một tiếng, mắt nhìn chăm chú vào tôi, tiếp đó lại không có đoạn sau.

Tôi càng ngày càng không hiểu được, nháy mắt hướng lên trời "haizz" một tiếng, nói: "Diệp tiên sinh, nếu không có chuyện gì thì em vào trước."

https://thuviensach.vn

Đi vào khách sạn, tôi có thể nghe được tiếng bước chân sau lưng, tôi hiểu rất rõ anh đi theo tôi nhưng tôi không muốn quay đầu lại.

Vào phòng tiệc, tôi không nhìn Diệp Tư Viễn đi tới chỗ nào, chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tiểu Chương cùng Al¬ice, dặn dò công việc, sau đó nói với các cô ấy là thân thể tôi không thoải mái, phải đi trước.

Người của công ty tôi đều biết vừa đến ngày mưa dầm thì cả người tôi đều khó chịu. Tiểu Chương có chút lo lắng bởi vì tôi không mang theo ô, cô ấy cầm cái ô nói đưa tôi ra ngoài thuê xe, sau đó mới trở lại.

Lúc đi tới gần cửa phòng tiệc, khóe mắt tôi nhìn thấy mấy quản lí cao cấp của A. R. đang nói chuyện với Diệp Viễn, Lưu Nhất Phong cũng ở đây, còn có người nước ngoài mũi cao tóc nâu.

Quan tiểu thư nhìn thấy chúng tôi, gọi tôi: "Trần tiểu thư!"

Tôi cùng Tiểu Chương dừng lại nhìn cô ấy, cô ấy đi tới, cười tủm tỉm nói: "Hôm nay mọi hoạt động đều được tiến hành rất thuận lợi, nhất là dạ tiệc, đồ ăn, phục vụ, bố trí, dàn nhạc đều vô cùng tốt, tổng giám đốc của chúng tôi cực kỳ hài lòng."

Tôi cười một tiếng, nhìn mấy người đàn ông cách đó không xa, nói: "Tổng giám đốc của cô là người nào?"

"Chính là người Trung Quốc có vóc dáng cao đó." Quan tiểu thư dùng ngón tay chỉ rõ.

Ánh mắt của tôi lướt qua cô ấy chuyển đến Diệp Tư Viễn, anh cũng nghiêng đầu lại đón nhận tầm mắt của tôi.

Quan tiểu thư nói tiếp: "Trần tiểu thư, một lát bữa tiệc kết thúc thì tôi sẽ bàn bạc tiếp với cô. Sau này công ty chúng tôi còn phải làm rất nhiều thứ, đến lúc đó vẫn muốn hợp tác với công ty của cô. Chắc là cần phải lập một

https://thuviensach.vn

trang web tiếng Trung, tờ rơi tuyên truyền bằng tiếng Trung, lúc trước quá gấp nên vẫn chưa kịp làm."

"Được." Tôi mỉm cười với Quan tiểu thư: "Nhưng mà rất xin lỗi, tôi phải đi rồi, đợi lát nữa cô có thể nói với Tiểu Chương. Chờ xong kì nghỉ tôi sẽ hẹn gặp cô." Tôi cố gắng không ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, anh đứng rất thẳng, đang chăm chú lắng nghe những người nước ngoài nói chuyện nhưng tôi lại cảm thấy anh có chút không yên lòng.

Quan tiểu thư hơi nhíu mày, cô ấy nhìn túi xách và cái ô trong tay tôi, hình như có chút bất mãn: "Cô có việc gấp sao? Bữa tiệc còn chưa kết thúc mà."

"Tôi. . . Tôi nghĩ nghĩ, không tiếp tục nói.

Tiểu Chương lại mở miệng: "Thật sự xin lỗi, Quan tiểu thư, thân thể Trần kết không được tốt lắm, vừa đến ngày mưa thì toàn thân lại đau nhức, trước đó cô ấy đã bận rộn mấy tuần lễ, hôm nay lại cố gắng chống đỡ thêm một ngày, chúng tôi cảm thấy sẽ không có vấn đề gì lớn xảy ra nên mới để cho cô ấy về sớm nghỉ ngơi một chút. Cô yên tâm, những người khác của công ty chúng tôi đều ở đây, công việc sau này sẽ do chúng tôi xử lý."

Giọng nói của Tiểu Chương không lớn nhưng tôi lại thấy được hình như thân thể của Diệp Tư Viễn đang run run.

Chúng tôi đứng cách đó không xa, nói không chừng anh vẫn luôn dựng lên lỗ tai lên nghe lén chúng tôi nói chuyện.

"Thật ra thì cũng không có gì, vốn dĩ tôi không nên rời đi trước khi kết thúc. Thật sự xin lỗi." Tôi nhìn Quan tiểu thư, ngược lại cô ấy có chút ngượng ngùng, nói: "Người nên nói thật xin lỗi là tôi mới phải, tôi không hiểu rõ lắm, những ngày qua mọi người đã vất vả rồi, Trần tiểu thư, cô mau đi về nghỉ đi, nên hưởng thụ ngày nghỉ Quốc Khánh thật tốt."

https://thuviensach.vn

"Cám ơn, vậy tôi đi trước, cũng chúc cô Quốc Khánh vui vẻ, hẹn gặp lại."

Tôi cùng Tiểu Chương đi ra khỏi khách sạn, che dù đi tới ven đường.

Trời mưa dầm, bây giờ là khoảng sau buổi cơm chiều, không có nhiều xe chạy trên đường hơn nữa có mấy chiếc xe còn chạy rất nhanh, thậm chí còn bắn cả nước bẩn lên người chúng tôi.

"Lái xe cái kiểu gì vậy!" Tiểu Chương không nhịn được oán trách.

Nơi này cách trạm xe buýt rất xa, tôi nói: "Không bằng quay trở lại, đợi lát nữa gọi Tiểu Quách đưa chúng ta đi."

"Còn rất lâu đó, mình thấy sắc mặt của cậu tệ hơn rất nhiều, trắng bệch phờ phạc rồi này."

"Không sao."

Nhất thời không nói tiếp nữa, một lát sau đột nhiên Tiểu Chương nói: "Ai, JO¬JO, mới vừa rồi Quan tiểu thư nói ông chủ của A. R. có phải người đàn ông không có tay mà chúng ta thấy ngày hôm trước không?"

"Có lẽ là vậy, mình không thấy rõ." Tôi lạnh nhạt trả lời.

"Nhất định là vậy! Đẹp trai như vậy, chỉ cần nhìn một lần là không quên được, chỉ là. . . . . Tại sao hôm nay anh ta lại có cánh tay rồi hả ?"

Tôi nghiêng mắt nhìn cô ấy một cái: "Chi giả chứ sao."

"À. . . . . Người này thật sự rất đáng gờm, không có cánh tay cũng có thể mở công ty! Thật sự rất lợi hại!"

Tôi không có đáp lời, tài năng của anh, đương nhiên là tôi biết rõ.

https://thuviensach.vn

Đang khi nói chuyện, đột nhiên một chiếc xe qua đường, từ từ tiến tới gần rồi dừng ở trước mặt chúng tôi.

Cửa xe phía sau hạ xuống, tôi trợn mắt há mồm nhìn người trong xe.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng: "Tiểu Kết, lên xe, anh đưa em về."

"Không cần." Tôi lôi kéo Tiểu Chương lui về phía sau mấy bước.

Một người đàn ông từ chỗ ghế lái phụ xuống xe, nói với chúng tôi: "Trần tiểu thư, tôi là Thẩm Tri, phụ tá của Diệp tiên sinh, nơi này rất khó bắt xe, hay là để chúng tôi đưa cô về."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Những Năm Kia.

Thẩm Tri đứng ở trong mưa, tôi nói: "Thật sự không cần, không bắt được xe thì tôi có thể ngồi xe buýt."

"Trần tiểu thư, cô vì hoạt động của chúng tôi mà bận rộn rất lâu, hiện tại thân thể lại không thoải mái, nếu mắc mưa bị bệnh thì chúng tôi sẽ rất áy náy, quả thật nơi này rất khó bắt xe, cô nên lên xe đi."

Anh ta mở cửa xe sau cho tôi, tôi nhẹ nhàng nhìn thoáng qua cả người Diệp Tư Viễn, anh yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, nghiêng đầu nhìn tôi, "Đôi tay" của anh xuôi ở bên người, "Mu bàn tay" khoác lên đệm dựa ghế ngồi, không có sức sống.

Tôi thở dài, dù sao bọn họ cũng là khách hàng của tôi, tương lai mọi người còn phải hợp tác, lại còn có Tiểu Chương đang ở bên cạnh, giằng co không lên xe nhất định sẽ làm cho cô ấy cảm thấy kỳ quái, tôi cúi người một cái, cười nói với Diệp Tư Viễn đang ở trong xe: "Được rồi, vậy thì thật là cám ơn Diệp tiên sinh."

Tôi lên xe, vẫy vẫy tay với Tiểu Chương, xe liền khởi động .

Diệp Tư Viễn ngồi bên trái, tôi dán thật chặt vào cửa xe bên phải, cố gắng duy trì khoảng cách lớn nhất với anh.

Tôi nói địa chỉ cho tài xế sau đó không nói lời nào nữa, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Trong xe yên tĩnh khác thường, âm nhạc cũng không có mở, chỉ có thể nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa xe. Tôi cảm thấy cực kỳ khó chịu khi ngồi ở bên cạnh Diệp Tư Viễn.

Tôi không có quay đầu liếc anh một cái nhưng tôi biết anh đang nhìn tôi, nhưng mà có gì để nhìn đây? Tôi đã cho anh thời gian, đã cho anh cơ hội, thời gian dài như vậy, anh không có ý nghĩ quay trở lại thì bây giờ lại định làm gì?

Tài xế không quen đường, thỉnh thoảng hỏi tôi phải đi như thế nào, tôi trả lời ngắn gọn, xe chạy qua cái cầu cao, lại qua mấy cái đèn xanh đèn đỏ, rốt cuộc cũng dừng lại ở cửa chung cư tôi thuê.

"Đến rồi, cám ơn các anh đã đưa tôi về, hẹn gặp lại." Sau khi nói xong câu này với Thẩm Tri đang ngồi phía trước, cũng không nhìn người bên cạnh một cái, cầm lấy túi xách bước nhanh xuống xe.

Tôi nghe thấy phía sau có người xuống xe, mở cửa xe, tiếp sau đó có một người khác xuống, tôi chạy chậm lại, thật sự là vì đang mang giày cao gót nên chạy không nhanh, người kia vẫn đi theo sau tôi cho đến khi tôi đi tới đầu hành lang.

Rốt cuộc tôi cũng dừng bước lại, hai tay chống lên cửa sắt ở hành lang, nhỏ giọng thở hổn hển.

Tôi đã chuẩn bị tư tưởng, tâm lí rất nhiều nhưng không có chuẩn bị việc đột nhiên quay lại quá khứ, đột nhiên đối mặt với anh.

"Có chuyện gì không?" Đèn đường mờ mờ, mưa phùn sương mù, tôi nhìn chằm chằm mắt Diệp Tư Viễn, muốn từ trong đó đọc được một ít suy nghĩ của anh.

Nhưng không có gì cả, anh chỉ đứng cách xa khoảng 5- 6m, lẳng lặng nhìn tôi, mặc nước mưa xối lên trên người, mím môi trầm mặc không nói .

https://thuviensach.vn

"Diệp tiên sinh, anh thật sự không cần phải như vậy." Tôi ôm lấy cánh tay, cảm thấy có chút lạnh: "Hai chúng ta đã không còn ân oán gì nữa, bộ dạng này của anh sẽ quấy nhiễu tới em."

Anh vẫn không nói gì, chỉ là cúi đầu thở dài thườn thượt một hơi. Hồi lâu về sau, anh lại ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: "Tiểu Kết, thân thể em không thoải mái sao?"

"Rất tốt, trời mưa sẽ hơi khó chịu một chút, không có gì đáng ngại."

"Có muốn anh đưa em đến bệnh viện hay không? Sắc mặt của em không được tốt lắm."

"Không cần, bệnh cũ thôi."

"Đã đi khám bác sĩ chưa?"

"Rồi, Tây y ,Trung y đều khám qua."

"Bác sĩ nói như thế nào?"

"Bác sĩ nói. . . . . Em đáng đời." Diệp Tư Viễn ngẩn ra, tôi lại bị lời nói của chính mình chọc cho cười lên, nhún bả vai, khoát tay với anh: "Dù sao cũng từng bị thương nhiều chỗ, có lành thì cũng không giống trước được, bệnh nhỏ, quen là tốt rồi."

Anh nhìn tôi hồi lâu, đột nhiên nói: "Thật xin lỗi."

Tôi ngây ngẩn cả người. Thật xin lỗi? Xin lỗi cái gì?

Tôi nháy mắt, sống lưng tựa vào trên cửa sắt, vô lực lắc đầu với anh: "Không có quan hệ gì với anh, Diệp tiên sinh. Anh về đi, em mệt mỏi rồi."

Anh còn muốn nói cái gì nữa nhưng tôi đã xoay người móc cái chìa khóa ra mở cửa đi vào, trước khi đi vào, tôi nghĩ nghĩ, quay đầu cười với anh:

https://thuviensach.vn

"Đúng rồi, còn chưa có chúc mừng anh, công ty mới khai trương, chúc anh buôn bán thịnh vượng, tiền vào như nước."

Anh có chút xấu hổ thì tôi đã đi vào trong nhà, "Rầm" một tiếng đóng cửa sắt lại.

Trở lại phòng nhỏ của mình, tôi không có mở đèn, chỉ đi tới bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ hở ra một chút để nhìn xuống dưới lầu, anh vẫn đứng ở nơi đó như cũ, không nhúc nhích.

Tôi nhìn anh, thật lâu về sau, Thẩm Tri che dù đi tới, nói với anh gì đó, Diệp Tư Viễn gật đầu cùng Thẩm Tri sóng vai rời đi.

Nhìn bóng lưng của anh đi xa, "Hai cánh tay" treo ở bên người vẫn không nhúc nhích khiến cho tư thế đi có chút quái dị.

Thời gian thật sự là một cái gì đó không lí giải nổi, chúng tôi đã từng thân mật không có khoảng cách, đã từng cho rằng đối phương chính là tất cả, nhưng bây giờ bốn mắt nhìn nhau thì tôi lại hoàn toàn không biết nên nói với anh cái gì. Tôi nghĩ, chúng tôi thật sự đã hết rồi, không phải là chấm dứt vào kỳ hạn chót mấy ngày trước mà là rất nhiều năm trước, khi anh rời bỏ tôi thì chúng tôi đã định trước là —— kết thúc.

Tắm xong, nằm ở trên giường suy nghĩ lung tung thì điện thoại di động vang lên, là Trình Húc. Hai ngày trước anh trở về nhà nghỉ lễ Quốc khánh, anh ta biết hai ngày nay công việc của tôi rất bận nên mới không có gọi điện thoại cho tôi.

“ Hoạt động khai trương có thuận lợi không? Anh xem dự báo thời tiết nói thành phố H mưa, thân thể của em vẫn còn tốt đó chứ?"

"Tạm được, hoạt động rất thuận lợi, em đã về đến nhà rồi."

https://thuviensach.vn

"Thừa dịp Quốc Khánh nên nghỉ ngơi tốt một chút, đã rất lâu em không có nghỉ ngơi rồi."

"Ừ." Tôi nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi anh ta: "Đúng rồi, lần trước anh nói anh phải đến dự tiệc cưới một người bạn, là ngày nào vậy?"

"Ngày 6, thế nào?"

"Em muốn ra ngoài đi dạo, có hoan nghênh em tới uống ké rượu mừng không?"

Trình Húc sửng sốt hồi lâu, đột nhiên bật cười: "Dĩ nhiên hoan nghênh rồi! Chừng nào thì em tới đây? Anh tới sân bay đón em."

"Em không ngồi máy bay." Vừa nói xong tôi đã quyết đinh: "Ngày 5 em sẽ đến thành phố J, đến lúc đó sẽ gọi điện thoại cho anh."

"Được!"

Cúp điện thoại, tôi nhảy xuống giường, xếp hành lí của mình vào balo.

@@@@@@@@@@

Vì vậy cuộc hành trình nghỉ lễ Quốc Khánh của tôi bắt đầu.

Sáng sớm ngày 3 tháng 10, tôi ngồi xe lửa tới Thượng Hải trước, đi thăm công viên Thế Bác và bảo tàng nghệ thuật Trung Quốc. Thật sự là có rất nhiều người nha! Sau khi xếp hàng 3 tiếng đồng hồ tôi mới được vào tham quan nhưng cảm giác vẫn rất tốt.

Buổi tối đi đến miếu Thành Hoàng Nam Tường ăn bánh bao hấp, lại đi nhìn ngắm cảnh đêm, cuối cùng đi dạo một vòng ở đường Nam Kinh, mua cho mình một bộ váy xinh đẹp để đi dự tiệc cưới rồi mới hài lòng trở về khách sạn.

https://thuviensach.vn

Sáng sớm ngày 4 tháng 10, tôi lại ngồi xe lửa đến Nam Kinh, buổi sáng chơi ở lăng Trung Sơn, buổi chiều đi thăm quan bảo tàng Đại Đồ Sát Nam Kinh, thẳng đến khi da đầu tê dại mới chạy trốn khỏi đó. Buổi tối tôi hăng hái đi miếu Phu Tử ăn món canh miến tiết vịt nổi tiếng, cuối cùng mua mấy quả cam xách về khách sạn.

Sáng sớm ngày 5 tháng 10, tôi đến bến xe trung tâm Nam Kinh ngồi xe buýt đến thành phố J, dọc đường ăn ăn ngủ ngủ, 4 giờ sau đã tới nơi.

Đi ra khỏi bến xe thì thấy Trình Húc đang vẫy tay với tôi, tôi mang balo chạy đến bên người anh ta, cười với anh ta: "Trần kết nhảy dù!"

"Hoan nghênh hoan nghênh!" Trình Húc nhận balo trên lưng tôi: "Nghĩ như thế nào mà đeo balo du lịch một mình?"

"Hiếm khi được nghỉ ngơi, Thế Vận Hội năm ngoái em không có cơ hội đi xem vì vậy muốn đến thăm quan bảo tàng nghệ thuật Trung Quốc một chút."

"Cảm thấy thế nào? Năm anh tới đó người ta đi thăm quan rất đông, một chút ý tứ cũng không có."

"Tạm được, động Thanh Minh Thượng Hà Đồ là thú vị nhất, em xem rất lâu !"

"Cái đó cũng không tệ." Vừa nói chuyện chúng vừa ngồi lên xe taxi.

"À, Trình Húc, thương lượng với anh chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Ngày mai đi dự tiệc cưới, có thể đừng nói em là bạn gái của anh hay không?"

"Vậy nói gì?" Anh cau mày cười khổ.

https://thuviensach.vn

"Bạn bè bình thường không được sao, tới ăn chực đấy!" Tôi cười ha ha: "Gần đây ăn uống không tốt, nghĩ tới tiệc cưới nhất định là sẽ có tôm hùm bào ngư gì đó! Vừa đúng dịp bồi bổ lại."

"Đó là nhất định. Điều kiện của bạn anh rất tốt, cam đoan tiệc cưới ngày ngày mai sẽ làm cho em hài lòng. Chẳng qua lúc đó anh không thể đi với em được, anh phải làm phù rể."

"Không có chuyện gì, cho em địa chỉ, khi đến lúc em trực tiếp đi đến là được."

Chúng tôi trở về bệnh viện nhỏ nhà Trình Húc, ba Trình nhìn thấy tôi đến thì rất vui vẻ, lôi kéo tôi đi nhìn con chó nhà ông đã sinh được mấy con chó con: "Tiểu Trần, con xem, mấy tháng không thấy, Đại Hoàng nhà bác đã làm mẹ rồi."

"Thật đáng yêu!" Tôi đứng ở ổ chó bên, nhìn mấy con chó con chen chúc bú sữa mẹ, thân thể nhỏ bé, lông tơ mềm mịn ủn tới ủn lui , vô cùng thú vị.

"Thích không? Thích thì lấy một con về nuôi." Trình Húc ngồi chồm hổm xuống, chỉ vào một con chó con màu vàng, nói với tôi: "Con này rất đần, luôn bú không đủ cho nên gầy nhất."

"Thật thú vị." Tôi vươn tay vuốt lưng con chó nhỏ, Đại Hoàng dịu ngoan nhìn tôi, không kêu cũng không động đậy.

"Có muốn không?"

"Vẫn là. . . . . Thôi đi, em ở một mình, ban ngày đi làm, bỏ nó ở nhà một mình chắc nó sẽ buồn chết mất."

"Anh định mang một con về nuôi, anh cũng ở một mình, rất buồn chán."

https://thuviensach.vn

Giọng của Trình Húc thật trầm thấp, trong lòng tôi giật mình, nhìn anh ta một cái, tranh thủ thời gian đứng dậy: "Vậy anh mang về đi, về sau cho em mượn chơi một chút."

Anh ta cũng đứng lên: "Chúng ta có thể cùng nhau dắt chó đi dạo, JO¬JO, em thấy thế nào?"

Trình Húc nhìn tôi, ánh mắt ôn hòa, tôi quay đầu cười ha hả: "Đến lúc đó rồi hãy nói, lúc tan làm em rất mệt mỏi."

"Anh có thể tới đón em tan việc, mang theo nó." Anh chỉ vào con chó nhỏ kia, nói với tôi.

". . . " Lòng tôi loạn như ma, cười xin lỗi với anh: "Trình Húc, thật xin lỗi, chúng ta đừng nói tới chuyện này nữa được không?"

"Được." Trình Húc nhún nhún vai: "JO¬JO, anh nói rồi, anh sẽ cho em thời gian."

". . . " Tôi thầm nghĩ chẳng lẽ quyết định lần này đến thành phố J là sai lầm rồi sao?

Ăn cơm tối xong, Trình Húc đi tham dự party độc thân của bạn anh ta còn tôi thì ở lại trong khách phòng bệnh viện xem ti vi.

Đến hơn 11, đột nhiên anh ta gọi điện thoại cho tôi: "Ha ha! JO¬JO, có cái này muốn cho em xem?"

"À? Sao?"

"Em ra ngoài đi, anh ở trong sân chờ em."

Tôi mặc áo khoác vào, đeo kiếng cận đi ra ngoài thì thấy Trình Húc đang đút tay vào túi đứng ở trong sân, ngẩn người nhìn bầu trời đêm.

https://thuviensach.vn

Chờ tôi đến gần mới phát hiện ra anh ta uống hơi nhiều, trên người tản ra mùi rượu, gương mặt hồng hồng, ánh mắt cũng có chút mê ly.

Tôi học bộ dáng của anh ta ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bệnh viện nhỏ này ở vùng ngoại ô, ngắm sao rõ hơn nhiều so với thành phố.

Anh ta cúi đầu xuống, hất cằm nói với tôi: "Có mắc bệnh sợ độ cao không ?"

"Không có." Tôi lắc đầu.

"Vậy thì được, đi theo anh."

Anh ta dẫn tôi vào trong một căn phòng, tôi phát hiện trong phòng có một cái thang bắc lên trần nhà tối đen như mực.

Trình Húc đã dùng cả tay chân trèo lên, rất nhanh đã không thấy bóng dáng đâu cả, sau đó đèn sáng lên, anh ta thò đầu ra, vươn tay ra với tôi: "Leo lên đi."

Tôi hưng phấn, lập tức trèo lên, nắm tay anh ta leo lên cái gác nhỏ đó.

Trong gác xép phủ đầy bụi bậm, Trình Húc mở một cái cửa nhỏ, đi ra ngoài. Tôi theo anh ta đi ra ngoài thì phát hiện bên ngoài là một cái sân nhỏ, trồng rất nhiều hoa cỏ, còn có cả giàn nho, một bàn tròn nhỏ và hai cái ghế dựa.

“Tới đây ngồi, một lát nữa cùng nhau ngắm sao." Trình Húc ngồi ở trên ghế dựa, cầm lon bia trên cái bàn tròn nhỏ uống.

Xem ra anh ta đã chuẩn bị trước những thứ này.

Tôi ngồi vào một cái ghế dựa khác, buông lỏng tâm tình nằm xuống nhìn bầu trời đêm, xung quanh bệnh viện nhỏ không có nhà cao tầng, lại càng không có ánh đèn nê ông, gió lạnh thổi qua, "vạn lại câu tịch" (không có

https://thuviensach.vn

một âm thanh), trong không khí có mát mẽ thoang thoảng mùi hương hoa cỏ, tôi cảm thấy chỗ này giống như một thế ngoại đào nguyên, không trách được vài chục năm nay ba mẹ Trình Húc vẫn có thể an tâm vui vẻ ở tại chỗ này. Nếu đổi lại là tôi, khi đã quen cuộc sống rãnh rỗi, nhàn vân dã hạc như vậy thì cũng sẽ không lưu luyến bên ngoài xa hoa truỵ lạc nữa.

Trình Húc vẫn không lên tiếng, chỉ trầm mặc uống bia. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, hỏi anh ta: "Sao vậy?"

"Không có chuyện gì." Anh ta cúi đầu cười, "Ngày mai bạn anh kết hôn, anh rất vui mừng."

"Bạn anh kết hôn, anh vui mừng cái gì?"

"Cậu ta và vợ đến với nhau không dễ dàng gì."

"Hả? Nói nghe một chút." Tôi tò mò.

"Thật ra thì em đã gặp qua bọn họ, chính là một đôi mấy tháng trước chúng ta đã gặp ở sân bay đó."

"À! Tuấn nam mỹ nữ đó hả!" Tôi chợt hiểu ra: "Em thấy tình cảm của hai người bọn họ rất tốt."

Trình Húc lắc đầu: "Trước đó bọn họ đã chia tay sáu năm."

"Sáu năm?" Trong lòng tôi rơi lộp bộp, lập tức nhớ tới người kia .

"Hai người không hiểu rõ tình huống của nhau nên chia tay sáu năm, sáu năm trước, bọn họ là một đôi yêu nhau thắm thiết, sau đó lại vì một chuyện ngoài ý muốn mà chia tay."

". . . "

https://thuviensach.vn

Trình Húc nói tiếp: "Tháng ba năm nay bọn họ mới liên lạc lại với nhau, sau đó lại xảy ra rất nhiều chuyện , rốt cuộc ngày mai hai kẻ ngu ngốc này sẽ kết hôn. Anh thật sự vui mừng cho bạn của mình. Những năm này cậu ấy sống không dễ dàng gì, thật ra vợ cậu ta cũng rất khổ sở, nếu như không phải bạn của anh vẫn không bỏ được cô ấy, lấy hết dũng khí trở về tìm cô ấy thì chắc đời này hai người bọn họ sẽ không gặp lại nhau."

"Thật tốt." Tôi cười lên: "Cầu chúc cho những người có tình sẽ trở thành thân thuộc."

"Ừ, lúc trước anh rất ác cảm với vợ của bạn anh, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, chuyện tình cảm giống như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết. Bọn anh đều cảm thấy vợ cậu ấy có lỗi với cậu ấy nhưng lại không biết chuyện gì đã xảy ra, suy nghĩ một chút liền thông suốt rồi. Đúng rồi, em biết bạn anh và vợ cậu ấy quen nhau mấy năm không?"

"Mấy năm?"

"Em đoán thử xem, có thể coi như là thanh mai trúc mã."

"Bắt đầu từ cấp ba, khoảng 16 tuổi, bây giờ anh 27, 11 năm sao?"

Trình Húc lắc đầu: " Trước đó nữa."

"Cấp 2?"

Anh ta vẫn lắc đầu như cũ, sau đó cho tôi đáp án: "Bảy tuổi thì cậu ấy đã quen biết vợ mình rồi, vợ cậu ấy hơn cậu ấy 2 tuổi, cậu ấy vì cô ta vừa nhảy lớp vừa chuyển trường, tổng cộng theo đuổi 19 năm."

Tôi sợ ngây người, 19 năm? Trong đầu nhớ đến khuôn mặt người đàn ông hăm hở tươi cười ở sân bay kia, anh ta rất anh tuấn, gặp một lần thì không dễ dàng quên được, còn cô gái bên cạnh anh ta có khí thế cường đại, không tính là mỹ nữ truyền thống nhưng lại có một sự quyến rũ đặc biệt.

https://thuviensach.vn

Cuộc tình 19 năm! Tôi không cách nào tưởng tượng được.

"Hôn lễ ngày mai nhất định sẽ làm người ta rất cảm động." Tôi nghĩ nghĩ, đột nhiên nói với Trình Húc: "À, vậy em cũng nói cho anh biết một chuyện."

"Chuyện gì?"

“ Ex. Boyfriend của em đã trở lại, mấy ngày trước em nhìn thấy anh ấy."

Trình Húc nhìn tôi sững sờ, thật lâu sau mới hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó cái gì? Không có sau đó." Tôi ngồi dậy, cũng cầm lấy một lon bia: "Chuyện này cũng gần giống như chuyện của bạn anh nhưng em cảm thấy bọn em không thể quay trở lại với nhau được."

"Tại sao trước đó hai người lại chia tay?"

"Em có thể không nói được không?" Tôi cầm lấy lon bia, đứng lên, đi lại trên sân nhỏ, nhìn thấy có một lan can lồi lên, quay đầu hỏi anh ta: "Anh có dám đi trên này không?"

Anh ta đứng lên đi tới, ghé đầu xuống nhìn phía dưới, nơi này chỉ là lầu hai nhưng bởi vì đã khuya nên nhìn vẫn có chút sợ.

"Đừng làm loạn, rất nguy hiểm."

"Em dám." Tôi giang hai cánh tay đứng lên cái lan can mà chiều rộng chỉ có 20 cm đó, lảo đảo mà đi .

"JO¬JO! Mau xuống đi!" Anh ta kéo tay của tôi, lôi tôi xuống, trực tiếp kéo tôi vào trong ngực của anh ta.

Tôi để mặc cho anh ta ôm tôi, nhịp tim thong thả. Thật lâu về sau, Trình Húc mới buông lỏng cánh tay một chút, anh ta cúi đầu nhìn tôi . Một

https://thuviensach.vn

thoáng đó, tôi xoay đầu đi.

Trình Húc có chút xấu hổ, anh ta buông lỏng ra cánh tay, nét mặt xin lỗi.

Tôi cúi đầu, nhẹ nhàng nói: "Thật xin lỗi."

@@@@@@@@@@

Ngày 6 tháng 10, tôi đi dạo một mình trong thành phố J hơn nửa ngày, ban đêm, tôi ăn mặc thật xinh đẹp đi tới chỗ tiệc cưới.

Tiệc cưới được bố trí cực kì ấm áp lãng mạn, vô cùng sang trọng, ở trước cửa có dựng một tấm ảnh cưới lớn, là một đôi nam nữ đang kề sát vào nhau, cười ngọt ngào đến mức có thể tràn ra mật. Tôi nhìn tên của bọn họ —— Lộ Vân Phàm & An Hồng, lễ kết hôn.

Tôi đi tới chỗ người tiếp đón khách khứa, đưa bao tiền mừng và nói chúc mừng với bọn họ. Trình Húc giới thiệu chúng tôi với nhau, cô dâu nhìn thấy tôi thì kinh ngạc nói: "JO¬JO! Chúng ta đã gặp nhau một lần rồi!"

"Đúng vậy, sân bay." Tôi lặng lẽ quan sát bọn họ, tuấn nam mỹ nữ, thật là một đôi trời đất tạo nên, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, bọn họ thật hạnh phúc, sau khi trải qua đau khổ rốt cuộc cũng tới được với nhau, còn tôi thì sao? Hạnh phúc của tôi đang ở nơi nào.

Trình Húc dẫn tôi vào đại sảnh, sắp xếp cho tôi ngồi vào bàn bạn đại học cũ của anh ta, hôn lễ này ít nhất phải 40 bàn, đại sảnh cực lớn cũng trở nên chật chội. Bốn phía đều là người xa lạ, tôi chào hỏi với bọn họ sau đó im lặng uống trà . Không bao lâu nữa thì cô dâu chú rể sẽ xuất hiện, Trình Húc trở về, ngồi xuống bên cạnh tôi, anh ta cười rất vui vẻ, cùng với tôi nhìn chằm chằm cửa phòng tiệc.

Bản nhạc kết hôn vang lên, cô dâu chú rể sóng vai đi vào hội trường, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm, bọn họ bước lên bục tiến hành

https://thuviensach.vn

một loạt nghi thức hôn lễ theo lệ thường, điều làm tôi không ngờ chính là cô dâu thì không sao nhưng chú rể trẻ tuổi anh tuấn lại kích động khóc nức nở.

Nhìn cô dâu ở trên bục rút khăn giấy ra, đưa cho chú rễ lau nước mắt thì tôi cảm thấy có chút buồn cười, không ngờ sau này lại đến phiên mình.

Sau khi nghi thức kết thúc, trước khi tiệc rượu bắt đầu, cô dâu chú rể tiến vào đại sảnh lần hai, lần này có chút đặc biệt.

Chú rễ mặc một bộ vest đen đứng ở ngay chính giữa phòng bữa tiệc lãng mạn mang kiến trúc La Mã, đèn bốn phía bị tắt đi, ánh sáng tập trung trên người chú rễ, anh ta cầm Micro, nói: "Hôm nay là ngày khó quên nhất, quan trọng nhất trong cuộc đời tôi và sẽ kỷ niệm đáng giá nhất, cảm ơn các vị đã đến tham sự hôn lễ của tôi và An Hồng, tôi xin hát một bài tặng cho vợ của tôi, tặng cho cô gái đã từng cùng tôi vượt qua năm tháng thanh xuân, cũng tặng cho các vị đang ngồi đây, chúc mọi người Vạn Sự Như Ý, có thể cùng người yêu nhau làm bạn với nhau đến trọn đời."

Chú rễ hát là điều tôi chưa từng thấy nên không khỏi có chút tò mò.

Âm nhạc vang lên, chú rễ cầm lên Micro chậm rãi hát, anh ta hát rất dễ nghe, theo tiếng hát anh ta, tôi giống như cũng lọt vào trong đoạn kí ức kia:

"Trở về ngày xưa khi ta mới quen, gương mặt của em hiện lên trong anh

Cuối cùng rồi ta, cũng đã đến được ngày này

Tập hình khi ấy để ngăn bàn, từng trang ký ức dâng tràn

Bây giờ lần cuối anh sẽ chắc chắn để đến gặp em

Trở về ngày xưa khi ta mới quen, thấy anh thật ngu ngơ đứng trước gương

https://thuviensach.vn

Mãi không làm sao, để anh cài cà vát lên

Tóc anh chải sao cho lớn hơn mọi ngày

Rồi anh khoác chiếc vest đen lên mình

Thể nào hôm nay em sẽ đẹp hơn cả anh mong

Rất muốn thấy chúng ta được quay về năm tháng ấy

Về nơi em cùng anh đã ngồi đây, anh luôn khiến em dịu dàng mắng anh

Trên bảng đen ghi đầy con số, liệu em có ngăn cách được

Có ai đang ngồi bên cạnh ai yêu ai…”

(Ai muốn nghe bài này thì lên google gõ Những năm tháng ấy của Hồ Hạ nha, rất hay…)

Bài hát ngừng lại, cả phòng yên tĩnh, đột nhiên cửa chính phòng tiệc mở ra, ánh sáng chiếu vào cửa chính.

Cô dâu mặc bộ váy cưới đuôi cá, bước chân chậm rãi đi vào, cô ấy cũng cầm Micro, âm nhạc sôi động lập tức vang lên:

" Trở về cơn mưa năm xưa bỏ lại, trở về tình yêu năm xưa để lại

Muốn thấy anh ôm em, muốn ôm lấy em thật mạnh mẽ!"

Chú rễ: " Dù bàn chân in hằn khắp thế gian

Để rồi giờ đây anh bỗng nhận ra

Thế gian này cuồn cuộn bao la, thì vẫn luôn là em!"

https://thuviensach.vn

Chú rễ vươn tay ra với cô dâu, theo lời hát cô dâu đi về phía chú rễ, đi qua thảm đỏ rải đầy cánh hoa, rốt cuộc cô dâu cũng cầm lấy tay chú rễ.

Cô dâu: " Trở về cơn mưa năm xưa để lại, trở về tình yêu năm xưa bỏ lại

Muốn nói anh chưa quên, sẽ không lãng quên từng ngày tháng ấy

Bầu trời trên cao đầy những ánh sao

Chứng kiến những lời hẹn ước bên nhau

Cả hai: " Nếu thêm một lần được làm lại, thì sẽ ôm chặt em

Cho anh ôm chặt em.. . . . ."

Bọn họ thâm tình nhìn nhau, tiếp theo ôm chặt nhau, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm động, gần như tất cả khách mời đều đứng lên, đồng thanh chúc mừng cho bọn họ.

Chỉ có tôi là tựa vào vai Trình Húc, nước mắt tuôn trào.

Tôi lớn tiếng khóc thút thít, níu chặt lấy cổ áo của Trình Húc, anh ta ôm vai của tôi, nhỏ giọng an ủi tôi đồng thời tiếp nhận ánh mắt kinh ngạc cuả mọi người chung quanh.

Tôi phát tiết cảm xúc buồn bực trong mấy ngày này, vô cùng tinh tế biểu đạt cảm xúc của mình, vì tình yêu của hai người không quen biết này làm cho tôi rất cảm động, vì tôi và người kia đã cùng nhau vượt qua những năm tháng khó quên, vì tôi đã từng cô đơn vượt qua tuổi thanh xuân và cũng vì người đàn ông mà tôi cho rằng đời này mình có thể ỷ lại.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Hình Xăm

Trên chuyến bay trở về thành phố H, Trình Húc kể lại tường tận người mới chuyện xưa lúc trước với tôi.

Còn rung động lòng người hơn tưởng tượng của tôi nhiều, sau khi nghe xong, tôi tựa đầu lên ván cửa sổ, rơi vào trầm tư.

Dọc theo đường đi, tôi cũng rất ít nói, sau khi đến thành phố H, Trình Húc đưa tôi đến dưới lầu của khu nhà, anh ta nói với tôi: "JO¬JO, anh hiểu rõ chuyến này em ra ngoài giải sầu là vì anh, anh không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ muốn nói cho em biết, anh không hy vọng em bởi vì anh mà không vui vẻ. Em là cô gái rất tốt, người chân chính quý trọng em, tuyệt đối sẽ không để cho em không vui."

Tôi nhìn ánh mắt thâm trầm của anh ta, hiểu ý trong lời nói của anh, tôi mỉm cười với anh: "Tôi hiểu rõ, cám ơn anh, Trình Húc."

@@@@@@@@@@

Ngày nghỉ kết thúc, tôi lần nữa tập trung vào công việc, còn bắt đầu tiến hành một chuyện quan trọng khác.

Uyển Tâm sắp ra tù, mà tôi ở chính là phòng nhỏ không có nhà vệ sinh, không có nhà bếp. Tôi nhất định phải vào lúc trước khi chị ấy ra tù tìm được ổn thỏa một căn nhà hai phòng ngủ và một phòng khách. Tôi đã hỏi ý kiến Uyển Tâm, chị ấy không có ý định về với ông bà, nguyện ý ở lại thành phố H cùng nhau phấn đấu với tôi, cho nên tìm một nơi thích hợp nương thân biến thành chuyện cấp bách ở trước mắt.

https://thuviensach.vn

Công việc rất nhiều, tôi tìm một nơi môi giới phòng. Xem rất nhiều phòng ốc ở gần công ty, tiếc rằng giá tiền quá cao, làm gánh nặng của tôi có chút cố hết sức.

Bây giờ tiền lương hàng năm của tôi dao động ở giữa 7 vạn tới 8 vạn, mỗi tháng gửi cho ba 3000 tệ, sau khi dùng hết tiền để mướn phòng, ăn cơm, tiền giao thông vài ngày nữa, còn dư lại cũng không nhiều. Tôi là làm quảng cáo, thế nào cũng coi như là người mới tuyến đầu trong nghề, bình thường luôn luôn cho mình thêm chút quần áo, mỹ phẩm. Nhìn một chút khoản dư âm trong thẻ ngân hàng, tôi tính mấy tháng sau dè sén chi tiêu một chút, tối thiểu trước khi Uyển Tâm tìm được công việc, tôi nhất định phải làm xong chuẩn bị một người nuôi hai người.

Đi làm không đến mấy ngày, Quan Tiểu Tả của A. R gọi điện thoại đến cho tôi, hẹn tôi đi công ty các cô nói chuyện hợp tác tiếp theo. Thật ra thì tôi cũng không muốn tiếp nhận tờ hợp đồng với A. R này, cảm thấy chẳng may nhìn thấy Diệp Tư Viễn thì sẽ rất lúng túng. Nhưng nghĩ tới hợp đồng này vẫn là do tôi làm, muốn tôi nhường phần trăm này cho đồng nghiệp cũng hoàn toàn không cam lòng, vì vậy tôi lên tinh thần, vẫn quyết định tiếp tục kéo dài.

Địa điểm làm việc của A. R. là ở trong một tòa văn phòng khu vực CBD của trung tâm thành phố, lầu 16, chiếm cứ cả tầng. Công ty lắp đặt thiết bị mới đơn giản, màu sắc chủ đạo là màu trắng và màu cam, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi xuống đất, khiến cho cả khu vực làm việc sạch sẽ lại sáng ngời. Phần lớn các nhân viên là người trẻ tuổi, mặc quần áo già giặn, cảnh tượng vội vã, một cảnh tinh thần phấn chấn bừng bừng.

Mặc dù trước đó tôi đã tới rất nhiều lần, thế nhưng lần này trong lòng lại cực kỳ thấp thỏm, nhìn lối vào công ty, ở trên tường màu tuyết trắng khắc hai chữ A. R. to lớn theo kiểu chữ hoa. Nghĩ tới đây là công ty của anh, trong lòng khó tránh khỏi dâng lên một chút gợn sóng.

https://thuviensach.vn

Tôi không biết Diệp Tư Viễn có về Italy hay không? Suy nghĩ kỹ một chút, có lẽ anh trở lại chỉ là vì tham gia buổi lễ khai trương cửa tiệm Kỳ Hạm, hoàn toàn chẳng quan hệ tới tôi. Có lẽ A. R. tìm công ty chúng tôi làm hoạt động thật ra chỉ là trùng hợp, tôi không cần nghĩ những chuyện này đến quá cao thâm khó lường. Bây giờ tôi đối với anh mà nói, hắn là nhỏ bé không đáng kể rồi.

Tôi và Quan Tiểu Tả nói chuyện ở phòng hội nghị nhỏ hồi lâu, lúc sắp kết thúc, thư ký của cô ấy đến tìm, nói Diệp tiên sinh tìm cô có chuyện.

Nghe được ba chữ "Diệp tiên sinh", trong lòng tôi liền nhảy lỡ một nhịp, lập tức đứng lên chuẩn bị chào hỏi rời đi với Quan Tiểu Tả.

Quan Tiểu Tả suy nghĩ một chút, nói tôi chờ một lát, đợi cô đem phương án cho lãnh đạo xem qua một chút sẽ nói chuyện với tôi thêm một lúc.

Trong lòng tôi không ngừng kêu khổ, trên mặt lại giả vờ làm như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở trong phòng họp nhỏ chờ cô.

Hai mươi phút sau, Quan Tiểu Tả trở lại, nói với tôi Diệp tiên sinh rất hài lòng phương án của chúng tôi, chỉ cần làm một chút sửa đổi là được, sau đó nói tôi hãy mau báo giá tường tận cho cô.

Tôi gật đầu ghi nhớ, nghe được Quan Tiểu Tả nói: "Lần này là Diệp tiên sinh tự mình quyết định, rất hiếm thấy đấy, bình thường anh yêu cầu rất cao, mọi chuyện đều gắng đạt tới hoàn mỹ, nhưng lần này giống như hoàn toàn không có yêu cầu. Trần tiểu thư, có lẽ là hoạt động khai trương này cô làm khiến anh rất hài lòng, sau này xin cô tiếp tục cố gắng, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ."

"Nhất định." Tôi cười, không nhịn được vẫn mở miệng hỏi, "Quan Tiểu Tả, Diệp tiên sinh không trở về Italy chủ trì công việc sao?"

https://thuviensach.vn

"A, trong khoảng thời gian này anh cũng sẽ ở lại trong nước. Công xưởng của chúng tôi vẫn còn đang xây, cần một ít thời gian, trước mắt đang thuê công xưởng. Cô cũng biết, chúng tôi khai trương vô cùng gấp, thật sự là rất nhiều việc đều chưa chuẩn bị xong."

"Vậy Italy là ai đang phụ trách?"

"Giám đốc Lưu, cô đã gặp nha, hình như là bạn học của cô."

"Đúng vậy. Vậy. . . lúc nào Diệp tiên sinh sẽ về Italy?"

Quan Tiểu Tả nghi ngờ nhìn tôi, có lẽ cảm thấy vấn đề của tôi rất mạo muội đi, nhưng cô vẫn trả lời: "Chờ tất cả việc ở đây đều vào quỹ đạo, tổng bộ Italy sẽ phái một người mới tới đây phụ trách. Có lẽ là giám đốc Lưu, có lẽ là những người khác, đến lúc đó, Diệp tiên sinh sẽ trở về."

"À . . ." Tôi cắn môi, rốt cuộc hỏi một vấn đề tôi muốn biết nhất, "Vậy A. R. chuẩn bị hơn nửa năm, Diệp tiên sinh, anh đã trở lại sao?"

Trong mắt Quan Tiểu Tả hiện lên một vẻ "Không có quan hệ gì với cô" , nhưng cô ấy vẫn lễ phép trả lời tôi: "Dĩ nhiên đã trở lại, còn không chỉ một lần."

Đầu tôi giống như là bị đập vào một khối băng, băng cứng rắn đả thương lòng của tôi, làm tôi lạnh từ đầu tới chân.

Thật là. . . không còn lời nào để nói.

Mãi cho đến khi tôi rời khỏi, tôi đều không thấy Diệp Tư Viễn. Tôi biết rõ anh đang ở trong văn phòng lớn ở cuối công ty kia, cửa lớn đóng chặc, cô lập ra không chỉ là hai người tôi và anh, còn có mấy năm liên quan giữa tôi và anh. Tôi đã từng nhớ anh, nhưng giờ thì tâm như đã chết.

https://thuviensach.vn

Sau, tôi lại đi A. R. mấy lần, chưa từng gặp mặt với Diệp Tư Viễn. Tôi không hề kinh hoảng nữa, không hề sợ nữa. Mỗi một lần đều có thể bình thản vào cửa, tiêu sái rời đi, tôi cảm thấy như vậy rất tốt.

Tuần cuối cùng của tháng 10, tôi rốt cuộc tìm được một căn phòng, cách công ty tôi năm trạm xe buýt, chạy bằng xe điện chỉ cần 20 phút. Chung cư là vào những năm 80, mặt ngoài phòng ốc đã có chút loang lổ, không gian lầu cũng nhỏ hẹp, hoàn cảnh chung cư cũng rất tệ, nhưng nó tanhg ở giá tiền khá rẻ, ở trong phạm vi tôi có thể chấp nhận.

Nằm ở lầu cuối, hai phòng ngủ, một phòng khách. Mùa đông lạnh, mùa hè nóng, diện tích 49 mét vuông, hai gian phòng hướng Nam, phòng bếp và phòng khách chung một chỗ, có một phòng vệ sinh cực kỳ nhỏ. Thuê một tháng chỉ cần 2000 tệ, mặc dù trong phòng không có cả máy điều hòa không khí và ti vi, tôi vẫn không chút do dự ký hợp đồng.

Tôi bắt đầu chuẩn bị dọn nhà, nhưng sống một mình mấy năm, đồ của tôi đã tích tụ rất nhiều. Một lúc cũng không thể dọn dẹp xong, nghĩ tới muốn trung tuần tháng 11 mới dời qua, tôi liền có chút lười biếng. Mỗi ngày tan sở về nhà đã xốc xếch không chịu nổi, đi tới đi lui khắp nơi trong phòng nhỏ đều là thùng giấy, cũng không ngại những thứ đó chướng mắt.

Ba giờ chiều, tôi làm xong công việc, đang cầm ly cà phê lướt web trên trang chợ đồ cũ, điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Là Quan Tiểu Tả: "Trần tiểu thư, bây giờ cô có tiện tới đây một chút không?"

"Có chuyện gì không?"

"Có một ít tài liệu muốn đưa cho cô, dung lượng rất lớn, truyền trên web sẽ rất chậm. Nếu có thể, cô tiện tới đây kiểm tra một chút không?"

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn góc phải thời gian phía dưới máy vi tính , nói: "Được, nửa giờ sau tôi sẽ đến."

Tôi nắm túi lên chuẩn bị đi ra cửa, Tiểu Chương gọi tôi lại: "JO¬JO, cô đi đâu đấy?"

"A. R."

"Đừng quên chạy về trước năm giờ!"

"Yên tâm, không quên được."

Tôi đến A. R, tìm Quan Tiểu Tả kiểm tra tài liệu. Cô lôi kéo tôi tán gẫu, lại nhắc tới chuyện sách tuyên truyền, tôi đột nhiên có chút ngạc nhiên, hỏi cô: "Tôi vẫn không hiểu, A. R. có ý nghĩa gì?"

Quan Tiểu Tả cười: "Aran¬cione Ragaz¬za, là tiếng Ý, phiên dịch thành tiếng Trung là -- cô gái kết tử." (kết tử nghĩa là quả cam)

Tôi ngây ngẩn cả người.

"Chúng tôi cần là cô gái trẻ tuổi từ 20 tới 30 tuổi, đồng phục được thiết kế theo tinh thần phấn chấn, ánh mặt trời ấm áp. Hi vọng quần áo từng cô gái chúng tôi mặc vào đều giống như quả cảm vàng óng, đẹp rực rỡ lại có sức sống."

Tôi hé miệng, không cách nào hô hấp.

Quan Tiểu Tả cười với tôi: "Đợi lát nữa tôi đưa cô một thẻ VIP, mua quần áo ở trong tiệm chúng tôi sau hoạt động giảm giá có thể lại được chiết khấu thêm bảy phần trăm. Trần tiểu thư, trang phục của chúng tôi rất hợp với khí chất của cô, tin tưởng cô mặc lên nhất định sẽ rất đẹp mắt."

Toàn bộ số liệu đã vào ổ cứng trong di động của tôi (portable hard disk), tôi rút ổ cứng (hard disk) ra, nói: "Cám ơn cô, chỉ là không cần, tôi mặc

https://thuviensach.vn

quần áo rất tùy tiện. Đúng rồi, tôi phải đi, có chuyện chúng ta liên lạc bằng điện thoại nhé."

Có ý tốt lại bị tôi cự tuyệt, Quan Tiểu Tả có chút không vui, nhưng cô ấy vẫn nâng nụ cười nghề nghiệp lên, tạm biệt với tôi.

Cô đưa tôi ra phòng làm việc, vừa ngẩng đầu, tôi liền gặp được Diệp Tư Viễn.

Chỉ là bóng lưng của anh, nhưng mà tôi lại cả đời cũng sẽ không quên.

Anh đứng quay lưng về phía tôi...tôi không cách nào nhìn thấy mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy tóc đen dày trên cái ót của anh.

Anh vẫn mặc âu phục màu đậm toàn thân như cũ, chỉ là không có mang tay giả, tay áo âu phục lẳng lặng xuôi ở bên người, đang đứng ở trên hàng lang với Thẩm Tri, giao phó cái gì đó với người đàn ông khác.

Các nhân viên đi qua bên cạnh anh, không có ai nhìn anh lâu hơn một chút, chắc hẳn đã quen với hình dáng không trọn vẹn của anh.

Tôi cố ý thả nhẹ bước chân, đi tới cửa chính.

Quan Tiểu Tả lại mở miệng: "Trần tiểu thư, vậy thì tôi không tiễn, cô đi thong thả."

Tôi ngay cả đầu cũng không quay lại: "Được, hẹn gặp lại." Sau đó tôi thẳng lưng, cầm túi lên liền vội vàng đi tới cửa chính.

Sau lưng vang lên một giọng nói trầm thấp: "Trần tiểu thư, xin dừng bước."

Không có biện pháp, tôi dừng bước. Lúc quay đầu lại, trên mặt đã treo nụ cười lên, mặc dù nụ cười này vừa giả lại miễn cưỡng, nhưng tóm lại tôi vẫn đang cười.

https://thuviensach.vn

Sắc mặt Diệp Tư Viễn trầm tĩnh nhìn tôi, một đôi mắt bình thản như không muốn đến gần.

"Diệp tiên sinh, có chuyện gì không?" Tôi nháy mắt, tin tưởng mặt mình rất hồn nhiên.

"Bây giờ Trần tiểu thư đi đâu?"

"Về công ty."

"Tôi cũng vừa lúc muốn đi ra ngoài, có thể thuận đường tiễn cô."

Tôi theo dõi ánh mắt của anh, suy đoán ý đồ của anh, trong miệng cũng đã cự tuyệt: "Không cần, Diệp tiên sinh, ngài bận rộn như vậy, tôi bắt xe trở về là được."

"Rất thuận đường, hơn nữa thừa dịp còn chưa có tan việc, tôi muốn đi công ty của cô nói chuyện một chút với tổng giám đốc Dư. Kế hoạch chúng tôi phải làm một chút tạp chí quảng cáo, phạm vi bao trùm rất rộng, tôi muốn ngay mặt trao đổi với anh ta một chút."

Tôi không cự tuyệt được! Ai tới dạy tôi một chút phải làm sao cự tuyệt anh không!!

Tôi nghiêng mắt nhìn đến bên cạnh anh, ánh mắt Thẩm Tri và Quan Tiểu Tả hơi khác thường, chỉ đành phải gật đầu: "Được rồi, vậy thì tôi đành đi nhờ xe ngài."

Trên xe, tôi liền giống như một đêm mưa đó ngồi cùng xe với anh, ngồi cách xa anh, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Lái đến nửa đường, Diệp Tư Viễn đột nhiên nhàn nhạt mở miệng: "Đã tan việc còn phải về công ty, buổi tối em phải làm thêm giờ sao?"

https://thuviensach.vn

Tôi chỉ có thể ngồi thẳng thân thể, cúi đầu trả lời: "Không làm thêm giờ, buổi tối có hoạt động với các đồng nghiệp."

"A, gọi em tới đây, có thể làm em trễ giờ không?"

"Không biết, công việc, khách hàng chính là thượng đế."

Anh đóng miệng, sau một hồi lại hỏi: "Buổi tối. . . . . đi hoạt động ở đâu?"

A! Anh quản cũng không phải quá rộng rồi sao! Chẳng qua tôi vẫn đáp lại anh: "Liên hoan với đồng nghiệp, sau đó có lẽ đi bar."

"Đi bar? Tiểu. . . Trần tiểu thư, uống ít rượu một chút, coi chừng thân thể."

". . ." Tôi có chút tức giận, dằn tính tình trả lời, "Diệp tiên sinh, cám ơn sự quan tâm của ngài, chẳng qua tôi có chừng mực."

Giọng điệu của tôi rất lạnh, quay đầu quyết định không để ý đến anh nữa. Tôi cười lạnh ở trong lòng, Diệp Tư Viễn, tôi không muốn anh giả mù sa mưa, thời điểm tôi cũng cần anh quan tâm thì anh không ở đây, bây giờ lại ở chỗ này giả bộ người tốt làm gì! Anh cho rằng anh là ai!

Anh không có nói nữa, nhưng mà tôi lại nghe được một tiếng than thở vô cùng nhẹ, từ từ truyền đến từ bên cạnh tôi.

Xe đến lầu dưới công ty, không đợi Thẩm Tri xuống xe, tôi đã mở cửa đi xuống. Thẩm Tri đi vòng qua bên Diệp Tư Viễn, thay anh mở cửa xe, ba người chúng tôi cùng nhau đi vào trong cao ốc.

Lúc tan việc, trong cao ốc đều là nhân viên vội vã rời đi, chúng tôi gặp bọn họ đi tới. Có vài người chú ý tới Diệp Tư Viễn khác thường, tầm mắt kinh ngạc không tự chủ nghiêng mắt nhìn lên người anh. Diệp Tư Viễn chỉ

https://thuviensach.vn

là nghễnh đầu, đi rất thong dong. Tôi ở bên cạnh nhìn anh, trong lòng không khỏi có chút thổn thức.

Những năm này, không phải anh sẽ đón nhận vô số ánh mắt như vậy sao. Đang suy nghĩ, điện thoại của tôi vang lên, là Tiểu Chương: "Đang ở đâu vậy? Cũng sắp năm giờ rồi! Mọi người chờ cô đấy!"

"Ở dưới lầu rồi, lên đây."

"À!" Cô ấy lập tức cúp điện thoại, tôi kỳ quái nhìn điện thoại di động, nhún vai một cái.

Diệp Tư Viễn vẫn trầm mặc đi theo bên cạnh tôi, ba người chúng tôi cùng nhau đi thang máy lên lầu.

Đến cửa công ty chúng tôi, tôi quét thẻ cửa đi vào. Đèn trong công ty đang tắt, có vẻ có chút tối, tôi cũng không nghe thấy âm thanh của các đồng nghiệp.

Tôi không có suy nghĩ nhiều, mới vừa bước vào đại sảnh làm việc, đột nhiên ánh đèn sáng choang, bên tai đột nhiên phát ra một trận tiếng hoan hô:

"JO¬JO, Hap¬py birth¬day!!"

"Bùm bùm" hai tiếng nổ mạnh, mảnh vụn có nhiều màu sắc khác nhau kéo pháo rơi xuống từ trên trời. Tôi trợn mắt há mồm nhìn lên trước mặt, đột nhiên xuất hiện một đống người, thật lâu mới phản ứng được.

Hôm nay là ngày 2 tháng 11, sinh nhật tôi tròn 25 tròn tuổi.

Không đợi tôi hồi hồn, các đồng nghiệp đã yên tĩnh trở lại, hai nam đồng nghiệp cầm kéo pháo, tư thế cứng ngắc, khẩn trương nhìn bên cạnh tôi. Tôi

https://thuviensach.vn

quay đầu nhìn lại, trên đầu và âu phục Diệp Tư Viễn tràn đầy mảnh vụn, đang lẳng lặng nhìn mọi người, trên mặt cũng không có vẻ lúng túng.

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Tôi vươn tay phủi mảnh vụn nhỏ trên người anh. Đầu mùa đông, thời tiết hanh khô, những mảnh vụn kia dính lên âu phục anh lại ngoan cố phủi không hết. Phủi đến tay áo của anh thì tôi trực tiếp kéo tay áo trống không lên, phủi từng cái một.

Tôi nhẫn nhịn không ngẩng đầu nhìn tóc anh rối tinh rối mù, không chút suy nghĩ liền giơ tay lên phủi. Thẩm Tri cũng đi tới, giúp đỡ tôi cùng nhau phủi tóc phủi quần áo cho anh.

Có mấy đồng nghiệp biết Diệp Tư Viễn là ông chủ A. R., biết đã gây họa, vội vàng lên nhận lỗi.

"Không sao." Anh cười cười với bọn họ.

"Đầu thấp một chút." Tôi nói với anh, anh thuận theo cúi đầu xuống, tôi lấy từng mảnh vụn trên đầu anh xuống, rốt cuộc sửa sang gần xong.

Tôi thở ra một hơi, trợn mắt nhìn Tiểu Chương một cái. Vẻ mặt cô đau khổ nhìn tôi, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Diệp tiên sinh, ngài tới vì?"

"Tôi. . . . . tìm tổng giám đốc Dư."

"Tổng giám đốc Dư đã đi ra ngoài, có muốn tôi gọi điện thoại cho anh không?"

"A, không cần, hôm nay là sinh nhật Trần tiểu thư, mọi người có hoạt động thì đi đi, tôi không quấy rầy mọi người nữa."

Tôi cúi đầu đứng ở một bên, lúc này nói: "Ngày mai tôi nói với tổng giám đốc Dư một tiếng, đến lúc đó tôi và anh cùng đi thăm hỏi ngài."

https://thuviensach.vn

"Không cần, hẹn lại thời gian là được, không vội." Diệp Tư Viễn cười một tiếng với mọi người, "Vậy tôi đi trước, mọi người buổi tối đi chơi vui vẻ. Chỉ là. . . . . ."

Tôi không ngờ anh sẽ nói ra những lời phía sau kia, "Tửu lượng Trần tiểu thư không tốt, xin mọi người để ý cô ấy uống ít rượu một chút, tốt nhất là không uống."

Tất cả mọi người ngây người, tôi cũng ngây người, Tiểu Chương cười lên: "Diệp tiên sinh, ngài yên tâm. Chúng tôi cũng biết JO¬JO không thể uống quá nhiều rượu, chúng tôi sẽ chăm sóc cô ấy."

"Vậy thì tốt, cám ơn mọi người. Tôi đi trước, hẹn gặp lại." Anh xoay người, đột nhiên quay mặt nhìn tôi một cái, nhỏ giọng nói, "Trên đầu và người em đều là mảnh vụn, đừng quên đi phòng vệ sinh phủi xuống."

"Tôi biết rồi, cám ơn."

Anh nở nụ cười, cười đến có chút khổ, xoay người liền cùng Thẩm Tri đi ra khỏi cửa chính, Tiểu Chương đẩy tôi một chút, nhỏ giọng nói: "Tiễn anh ta một chút đi."

"Tiễn cái gì chứ. Được rồi, chúng ta đi thôi, coi chừng một lát không đặt được phòng."

"Đúng rồi!" Diệp Tư Viễn vừa rời đi, bọn họ lập tức buông lỏng. Al¬ice kéo cánh tay của tôi hỏi: "Sur¬prise vừa rồi đủ sức nổ đi!"

"Nổ quỷ gì! Khách hàng cũng bị các người hù chết!"

"Vốn là nghĩ buổi tối làm cho cô high một chút, ai bảo buổi chiều cô đi ra ngoài, chúng tôi liền muốn để cho cô vui mừng thôi!"

Tôi cười: "Được rồi, cám ơn mọi người, nhanh thu dọn đồ đạc rồi đi."

https://thuviensach.vn

Chạy tới phòng ăn thì Trình Húc đã đến. Anh chuẩn bị một bó hoa hồng Champagne to, còn tặng tôi một chai nước hoa làm quà tặng sinh nhật.

Các đồng nghiệp rối rít đưa quà tặng cho tôi, vui vẻ nói "Sinh nhật vui vẻ", tôi rất cảm động, không biết nói cám ơn với bọn họ bao nhiêu lần. Chúng tôi cùng nhau ăn cơm, sau khi ăn xong, các đồng nghiệp hoan hô bưng bánh sinh nhật ra, vây ở bên cạnh tôi hát ca khúc sinh nhật. Tôi cầu nguyện, thổi cây nến, cắt bánh ngọt, các đồng nghiệp ồn ào muốn tôi đưa khối bánh ngọt đầu tiên cho Trình Húc. Tôi làm theo, trong lòng rất bình tĩnh, mặt của Trình Húc lại hơi đỏ lên.

Ăn cơm xong, mọi người theo kế hoạch ban đầu lên đường tới hộp đêm. Mục tiêu của chúng tôi là --Olive.

Nó sắp ngừng buôn bán, tôi muốn vui hết mình sinh nhật 25 tuổi ở nơi đó.

Tôi vẫn uống rượu.

Càng ngày càng hưng phấn.

Mặc dù không phải là chủ nhật, Olive buôn bán vẫn là rất tốt. Rất nhiều khách hàng cũ cũng biết nó sắp ngừng buôn bán, trong mấy tháng này đều sẽ tới ôn lại mộng cũ, tôi chính là một người trong đó.

Đồng nghiệp của tôi đều là một đám thanh niên hơn 20 tuổi, uống rượu đặc biết vui vẻ, chơi đến đặc biệt hăng say.

Tôi cởi áo khoác len sợi to xuống, theo âm nhạc ồn ào, cùng Trình Húc ở trong sàn chật chội nhảy đến rất High.

Chúng tôi gần như là đang nhảy điệu múa dán vào nhau, từ trước đến giờ tôi nhảy không tệ, cho dù là đã từng bị thương cũng không ảnh hưởng tôi tận tình phát huy.

https://thuviensach.vn

Trình Húc hô lên với tôi: "Anh không phát hiện! Em rất biết chơi!"

"Ha ha ha ha ha. . . . . ." Tôi cười to, "Anh còn chưa hiểu rõ tôi! Chuyện không phát hiện còn nhiều lắm!"

"Anh đang chờ em cho anh cơ hội! Để cho anh cẩn thận hiểu em!"

Tôi cười không trả lời, chỉ là nhảy cuồng nhiệt.

Nhảy nhảy, tim của tôi đột nhiên"thình thịch" nhảy nhảy mấy lần. Tôi cảm thấy có chút sự khó thở, cảm giác có người -- đang nhìn tôi.

Lướt qua vô số gương mặt xa lạ trong sàn nhảy, tôi thấy bên ngoài sàn nhảy, ánh mắt trầm tĩnh của Diệp Tư Viễn.

Tôi dần dần dừng động tác lại, mắt nhìn theo anh không nhúc nhích. Trình Húc phát hiện tôi khác thường, hỏi: "Thế nào?"

"Không có việc gì." Tôi hất tóc, "Mệt mỏi, nghỉ ngơi một lát đi."

Tôi đi ra sàn nhảy, đi tới lô ghế dài của chúng tôi, các đồng nghiệp đang uống rượu chơi xúc xắc.

Tiểu Chương nhìn thấy tôi, đứng lên bĩu bĩu môi về phía cách đó không xa: "JO¬JO, đó là Diệp tiên sinh sao?"

Tôi quay đầu nhìn lại, đương nhiên là anh.

Trình Húc theo ánh mắt của tôi nhìn về phía kia, anh không hiểu nhìn tôi, hỏi: "Em biết ư?"

Tôi nghĩ nghĩ, trả lời anh: "Bạn trai cũ."

Trình Húc ngẩn ra, lại nhìn về phía Diệp Tư Viễn lần nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi xuống, cầm lên một chai bia ngửa đầu liền uống mãnh liệt, mới uống vài hớp thì có một người đứng ở trước mặt của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, cảm thấy trong đôi mắt cũng nổi lên một tầng sương mù. Tôi không biết tại sao anh lại ở chỗ này, không biết anh làm cái gì.

"Tiểu Kết, đừng uống nữa." Anh nhìn tôi...tôi nhìn anh, từ gương mặt trắng nõn anh tuấn của anh, chuyển qua tay áo trống không rũ xuống của anh. Tôi hừ một tiếng, tiếp tục uống .

Diệp Tư Viễn, có bản lãnh, anh liền cướp chai rượu của tôi đi!

Chai rượu trong tay tôi thật bị người đoạt đi, là Trình Húc, anh có chút gấp gấp: "Em làm gì đấy? Em quên chuyện năm ngoái ngộ độc rượu đưa vào bệnh viện sao?"

Tôi không trả lời anh ta, chỉ là lần nữa ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tư Viễn. Trong ánh mắt của anh xẹt qua một tia tổn thương thật sâu, tôi cười với anh: "Diệp tiên sinh, sao anh lại tới đây?"

Anh không có trả lời.

Sắc mặt Trình Húc có chút xấu hổ, rốt cuộc anh ta phát hiện thân thể Diệp Tư Viễn không giống người khác, tầm mắt phóng lên người của anh liền mang theo chút kinh ngạc và không hiểu.

Anh ta nghiêng đầu nhìn tôi, trong ánh mắt lại thêm một tia nghi vấn.

Tôi khẳng định nhìn anh ta. Không sai, Trình Húc, anh chính là bạn trai cũ của tôi, anh là người tàn tật, anh không có hai cánh tay, chính là một người như thế, tôi đã từng toàn tâm toàn ý gửi gắm cho anh, rất nhiều năm.

https://thuviensach.vn

Các đồng nghiệp đã nhường ra cho Diệp Tư Viễn một chỗ ngồi: "Diệp tiên sinh, ngồi ngồi ngồi, ở chỗ này gặp được anh, thật là trùng hợp."

Diệp Tư Viễn lại có thể ngồi xuống thật, Tiểu Chương hỏi anh muốn uống cái gì, anh lắc đầu: "Không cần, cám ơn."

Tôi không để ý đến anh nữa, lôi kéo Trình Húc ngồi chung, chơi xúc xắc với Tiểu Quách.

Không khí rất quỷ dị, tôi tin tưởng các đồng nghiệp cũng phát hiện quan hệ giữa tôi và Diệp Tư Viễn có chút tế nhị. Bọn họ không dám nói lung tung, cho đến khi trên vũ đài dâng lên trong sàn nhảy xuất hiện mấy cô nàng múa cột, đám nam đồng nghiệp mới hưng phấn.

Tiểu Mông huýt gió: "Huýt! Vóc người thật tốt!"

Tiểu Quách cũng phụ họa: "Nhảy thật hăng hái!"

Tiểu Mông cười lên: "Chỉ là còn lâu mới bằng chị JO¬JO xinh đẹp của chúng ta."

Tiểu Mông chỉ có 23 tuổi, tốt nghiệp đại học mới một năm, tôi cười: "Bớt nịnh hót!"

"Em nói thật, chị JO¬JO, chị đã nói qua 25 tuổi sẽ nói yêu đương. Không phải em có thể báo tên trước tiên ư?"

Tiểu Quách uống hơi nhiều, cũng nói: "Tôi cũng ghi danh!"

Tiểu Chương ôm vai của tôi phất tay với anh: "Đi đi đi, không thấy anh Trình ở đây ư? Khi nào đến phiên các người!"

Tôi không có lên tiếng, dư quang khóe mắt liếc nhìn Diệp Tư Viễn. Anh ngồi ở trong góc, thân thể thẳng tắp, vẫn an tĩnh nghe chúng tôi nói chuyện. Vẻ mặt tĩnh lặng, làm tôi hoàn toàn đoán không ra anh đang nghĩ cái gì.

https://thuviensach.vn

Tôi nói: "Hôm nay tôi là thọ tinh, các người ít con mẹ nó ít nói hưu nói vượn cho tôi!"

Trình Húc vẫn luôn không lên tiếng, chỉ là có chút lo lắng nhìn tôi. Tiểu Mông và Tiểu Quách bị tôi nói về một câu, có chút không phục, hai người cùng nhau thảo luận tới cô nàng múa cột trên vũ đài.

"Nhảy thật tốt."

"Một lát đi xin số điện thoại, tôi thích cô gái tóc ngắn đó."

"Nhìn eo xoay kìa, thật là dẻo."

Tôi nhìn theo ánh mắt của bọn họ, đột nhiên "rầm" một tiếng.

Tiểu Quách không hiểu nhìn tôi: "Thế nào?"

"Cái này cũng gọi là nhảy tốt à? Các cậu thật là chưa từng trải việc đời!"

"Ha ha...! Nhảy thế không tốt sao? Rất hưng phấn đấy!"

Tôi tiến tới trước mặt Tiểu Quách, duỗi ngón tay ra nắm cằm của anh: "Chị JO¬JO của em đã từng là bông hoa múa cột, biết không?"

Mấy nam đồng nghiệp cười thật to. Tiểu Quách cười đến thiếu chút nữa muốn sặc khí: "Chị đừng đùa! Ít khoác lác đi!"

"Không tin?" Tôi "xoạt" đứng dậy, "Được! Hôm nay chị sẽ để cho các cậu mở mang kiến thức!"

Tôi uống rượu, không đến mức say, chỉ là thân thể rất hưng phấn, rất hưng phấn. Diệp Tư Viễn ở đây, hình như giống như chất dẫn cháy, làm cả người tôi bắt đầu cháy rừng rực.

https://thuviensach.vn

Tôi xõa tóc tết đuôi sam phía sau, để tóc tùy ý rơi xuống. Tôi mở mấy nút ở vạt áo sơ mi màu trắng để rộng thùng thình ra, sau đó cột vạt áo thành một nút thắt ở dưới ngực, lộ ra vòng eo mảnh khảnh.

Các đồng nghiệp, mỗi một người đều kinh ngạc nhìn chằm chằm tôi, Trình Húc không nói một lời, Diệp Tư Viễn chỉ là nhìn chằm chặp bụng của tôi.

Trên dấu sẹo phẫu thuật bên trái có một hình xăm nho nhỏ.

Một chiếc lá xanh uốn lượn, phía sau là mấy chữ Anh kiểu hoa -- Si Yuan.

Đó là vào năm bốn đại học, đi làm trong tiệm của Ứng Hạc Minh thì đi theo một cô người mẫu cùng đến tiệm xăm hình.

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn, kéo khóe miệng.

Tôi lấy một ly nước đá trên mặt bàn, quay đầu tưới xuống, tóc lập tức trở nên nửa ướt, áo sơ mi cũng hơi hiện rõ. Tôi cởi hai nút cài trên cổ áo, lộ ra áo ngực màu đen của tôi, cuối cùng tôi nhìn Diệp Tư Viễn một cái. Theo âm nhạc, dẫm bước chân mèo, lắc lắc hông, từng bước. . . . .đi tới sàn nhảy.

Trừ âm nhạc, tôi không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì.

Toàn bộ thế giới, giống như chỉ có một người kia tồn tại.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 82: That Place In Your Hear

"In your heart

In your heart

Walk with me. . . . . ."

Giọng nữ nhẹ nhàng lười biếng hát lên, đây vốn là một bài tiết tấu chậm, hiện tại đổi thành vũ khúc thích hợp dùng trong bar, tiết tấu vừa phải, tiếng hát dịu dàng như tiếng trời.

Tôi tách đám người lắc lư trong sàn nhảy, dọc theo bậc thang đi lên vũ đài.

Tiến tới bên tai một cô nàng múa cột, tôi nói cho cô ấy biết tôi là bạn anh thủy thủ, muốn mượn chỗ của cô ấy dùng một chút. Cô ấy đánh tay với tôi, liền lắc mông đi xuống đài.

Tôi bắt lấy ống thép, nhìn về phía người kia ở bên ngoài đám người, thân thể theo âm nhạc từ từ xoay.

"Who are you?

What did I do to you?

Wish I knew

Why can’t I live with you?"

https://thuviensach.vn

Thân thể của tôi uốn éo như rắn nước, làm ra các động tác theo âm nhạc từ từ sục sôi.

Tóc vung lên, nước trên tóc văng khắp nơi, một tay tôi nắm ống thép, một tay vuốt gò má của mình, dọc theo cổ chậm rãi đi xuống, qua bộ ngực thì tay của tôi hơi dừng lại, ngón tay êm ái xẹt qua bầu ngực của mình, rồi tiếp tục đi xuống, vỗ về chơi đùa vòng eo mềm mại của mình.

Hình xăm màu lam trên bụng vô cùng dễ thấy, tình cảnh lúc ấy rõ mồn một ở trước mắt.

Tôi nằm ở trên giường tiệm xăm hình, sư phụ xăm hình lạnh lùng hỏi tôi: "Sẹo này của cô là do dao giải phẫu, xăm hình ở vị trí này, sau này sẽ không tẩy sạch được nữa, cô muốn xăm là tên người, quyết định chưa?"

"Quyết định." Tôi nhắm mắt lại, chỉ nghe thấy anh từ từ chuẩn bị.

Âm thanh máy xăm hình khởi động rất xa lạ, khi kim châm của máy xâm hình đâm vào da của tôi, tôi có thể cảm nhận được mủi châm chấn động. Cảm giác đau rất nhỏ, như bị con kiến cắn nuốt từng chút một, tôi trừng tròng mắt đến tê dại, cảm thấy loại đau đớn này thật sự là không có ý nghĩa.

Hình xăm nho nhỏ này sẽ theo tôi cả đời, nhưng tôi biết rõ, tôi sẽ không hối hận.

"Done is done

Why can’t we live as one"

Tôi mặc quần jean bó sát người có đàn hồi, trên chân là giày cao gót bảy cm. Tôi vung bắp đùi lên, phong tình vạn chủng xoay tròn vòng quanh ống thép, giạng thẳng chân, đám người chật nít đong đưa theo âm nhạc dưới chân của tôi, vẻ mặt bọn họ kích động, ngẩng đầu lên nhìn tôi, có lẽ là đang suy đoán cô gái này là từ đâu nhô ra.

https://thuviensach.vn

Tôi đã rất lâu không có múa cột, đã bao lâu rồi?

Bảy năm, bảy năm rồi.

Bảy năm, tôi cũng không bao giờ còn là cô gái nhỏ non nớt ngây ngô lúc trước, luống cuống tay chân, mặt đỏ tới mang tai với Diệp Tư Viễn đứng yên thẳng tắp phía dưới.

Tôi tin tưởng ánh mắt mình bây giờ nhất định cực kỳ quyến rũ, vẻ mặt cũng hết sức trêu đùa. Tôi liếm môi, đôi tay nắm chặt ống thép liền leo lên. Động tác leo cột đã từng là điểm yếu của tôi, nhưng buổi tối hôm nay, hình như trong thân thể của tôi có rất nhiều lực lượng, hai chân của tôi vững vàng kẹp ống thép, thân thể lập tức ngửa ra sau.

Tóc của tôi cũng rũ xuống, tôi thả thân thể và cánh tay ra, bắt đầu xoay tròn ở trên cột. Mặc cho tóc dài tận tình vung vẩy, sau khi quay một vòng lại một vòng, tôi xuống ống, tiếp tục múa.

Tôi càng ngày càng High, hô hấp cũng bởi vì vận động kịch liệt mà dồn dập, ngực của tôi phập phòng, cả người đầy mồ hôi, lại không muốn dừng động tác lại một phút nào.

Tôi thỉnh thoảng hạ xuống, thỉnh thoảng nhảy lên, thỉnh thoảng dán ống thép uốn éo, bắt chước tư thế sexy. Thỉnh thoảng ngửa người về phía sau, đưa tay trêu chọc tóc của mình.

Mấy người đàn ông xung quanh lớn tiếng ủng hộ, có người vỗ tay, có người huýt gió, nhưng tôi không nhìn bọn anh một cái, tôi chỉ nhìn chằm chằm chính là người kia, đang ở ngoài đám người. Mặc dù tôi không có mang kính sát tròng, nhưng tôi có thể nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của anh.

Cặp mắt kia trầm tĩnh như biển cả, chỉ là không biết, có phải ở trong nơi gió êm sóng lặng đó có dòng nước xiết gợn sóng hay không?

https://thuviensach.vn

"We can not con¬tem¬plate

How far apart we are"

Diệp Tư Viễn đã đứng lên, anh đứng ở nơi đó, nhìn thẳng vào mắt tôi. Thiên ngôn vạn ngữ, chỉ qua tầm mắt giao nhau của chúng tôi.

Tôi nhếch miệng cười đến xinh đẹp, nhìn mặt của anh, ánh mắt lại ươn ướt, cuối cùng một lần xoay tròn, tôi đã dùng hết toàn lực, cho đến khi mình hung hăng quỳ một chân trên vũ đài.

Tôi nghe đến một câu cuối cùng trong bài hát:

"There is al¬ways a way

To that place in your heart"

Luôn có một con đường, có thể thông vào một nơi nào đấy trong lòng anh.

Tôi há to miệng thở hổn hển, nước mắt chảy ồ ạt. Thật lâu về sau, tôi ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, lướt qua sợi tóc xốc xếch, tôi chỉ thấy được một đám đồng nghiệp còn đang đờ đẫn, Trình Húc lo lắng trùng trùng.

Diệp Tư Viễn, đã không thấy bóng dáng.

Tôi đột nhiên liền hỏng mất.

Đứng lên nhanh chóng lao xuống đài, có người đàn ông muốn kéo tôi lại...tôi hung hăng hất tay của bọn anh ra, trái xô phải đẩy xuyên qua đám người, không chú ý gì hết phóng tới cửa quán bar.

Sắp chạy đến cửa thì tôi bị người kéo lại, quay đầu lại nhìn, là Trình Húc.

https://thuviensach.vn

"Buông tôi ra!" Tôi bắt đầu hất tay anh ta ra, Trình Húc dùng sức kéo tôi tới, cho đến khi kéo tôi vào trong lòng anh ta.

"JO¬JO! JO¬JO! Tỉnh táo một chút! Tỉnh táo một chút! Anh đã đi rồi!" Anh ta vuốt lưng của tôi, lớn tiếng kêu.

"Buông tôi ra! Trình Húc! Buông tôi ra!" Tôi như phát điên thét chói tai, dùng sức đẩy anh ta. Rốt cuộc Trình Húc buông lỏng tay ra, anh ta yên lặng nhìn tôi, phía sau đồng nghiệp đã vây lại.

Ánh mắt của tôi tan rã, nhìn về phía bọn họ, đột nhiên cảm thấy bọn họ đều thật xa lạ. Mỗi người, đều thật xa lạ.

Tôi nghe thấy tiếng mình thở lớn, lại nghe thấy một chữ một câu nói của mình là: "Tôi muốn đi tìm anh."

Ánh mắt của Trình Húc lạnh giống như một cây dao, tôi chỉ là cười cười với anh ta.

Xoay người chạy, lần này không còn bất cứ ai kéo tôi nữa.

Vọt tới trên đường, tôi mờ mịt nhìn xung quanh. Bên trái, bên phải, nơi nào cũng không có bóng dáng Diệp Tư Viễn.

Suy nghĩ một chút vị trí bãi đậu xe, tôi chạy tới phía bên kia. Rẽ qua một khúc quanh, tôi liền nhìn thấy bóng lưng anh.

Bóng lưng đặc biệt như vậy, bóng lưng quen thuộc như vậy!

"Diệp Tư Viễn!!" Tôi lớn tiếng gọi anh, giọng nói run rẩy. Nếu như không có nhớ lầm, đây là lần gặp lại anh sau hơn một tháng, lần đầu tiên tôi kêu lên tên của anh.

Trong nháy mắt anh dừng bước, cũng không quay đầu lại, chỉ chốc lát sau rốt cuộc lại bước nhanh đi .

https://thuviensach.vn

"Diệp Tư Viễn!!" Tôi chạy về phía anh, vừa chạy vừa kêu, "Diệp Tư Viễn! Anh đứng lại! Đứng lại!!"

Anh vẫn không ngừng lại.

Giày của tôi rất cao, không thể chạy quá nhanh, chân không cẩn thận liền trẹo một cái, người lập tức nhào tới trên đất.

"Á!" Tôi la ra tiếng, cảm giác bàn tay một mảnh đau rát, từ từ ngồi dậy, tôi xòe bàn tay ra nhìn, da tay bị mài rách, máu thịt be bét.

Không nén nổi uất ức của mình nữa, nước mắt lã chã rơi xuống, tôi ngồi dưới đất, gào khóc.

Đầu tháng 11, thời tiết đã thật lạnh, trên người tôi chỉ có một kiện áo sơ mi cây đay thật mỏng, vạt áo áo sơ mi còn đâm vào dưới ngực, da ở phần eo trực tiếp phơi bày ở trong gió rét. Tôi lau lung tung khóe mắt không ngừng dâng trào lệ, cũng không quản máu và bùn cát trên bàn tay lau lên trên mặt.

Thân thể hơi run rẩy, tôi lại không có một tia hơi sức đứng dậy. Tôi cảm thấy rất mệt, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Trí nhớ trong nháy mắt đánh tan tôi, tôi co ro thân thể, run lẩy bẩy ở trong gió rét, khóc đến kinh thiên động địa.

Nước mắt làm thế giới trở nên mơ hồ không rõ, tôi cắn môi, cười ngây thơ buồn cười, si tâm vọng tưởng của mình.

Trần Kết ơi Trần Kết, anh đã sớm không cần mày nữa, mày đây chẳng phải là tự rước lấy nhục sao! Cốt khí, lý trí của mày đã đi đâu rồi? Đi nơi nào rồi?! Vì một người như vậy, mày chà đạp chính mình, đáng giá không? Đáng giá không?! Cố gắng mày bỏ ra nhiều năm như vậy, mọi thứ lấy được đều không liên quan với người này, không phải sao? Anh vắng mặt trong

https://thuviensach.vn

quá trình trưởng thành của mày, anh cắt đứt tất cả liên lạc với mày, anh gọn gàng rút người ra đi. Đã nhiều năm như vậy, một câu thăm hỏi giống như bạn bè cũng không có, mày còn băn khoăn anh làm cái gì? Làm cái gì chứ?!

Trần Kết ơi Trần Kết, mày chính là đứa ngốc nhất trên thế giới rộng lớn này!

Nhưng dù trong lòng quặn đau đến lợi hại như vậy, tôi chỉ là muốn biết đáp án kia thôi! Đúng, đã nhiều năm như vậy, tôi vẫn muốn biết như cũ!!

Diệp Tư Viễn, tôi chỉ muốn hỏi anh một chút, giữa chúng tôi, đến tột cùng là thế nào?

Trước mặt của tôi xuất hiện một đôi giày da màu đen, từng bước tiến gần về phía tôi.

Tôi từ từ ngẩng lên đầu nhìn lại, đã nhìn thấy mặt của Diệp Tư Viễn.

Gương mặt tưởng nhớ sớm triều, gương mặt quấy nhiễu từng giấc mộng, gương mặt khiến tôi luôn luôn nhớ nhung. Tôi ngây ngốc nhìn anh ở trước mặt, quên cả khóc thút thít. Diệp Tư Viễn quỳ một gối xuống, nhìn thẳng tôi. Vẻ mặt của anh vẫn trầm tĩnh như cũ, nhưng tôi có thể đọc được một tia lo lắng, một tia nhớ thương, một tia ưu thương, một tia -- không kìm hãm được.

Tôi ngưng mắt nhìn mắt Diệp Tư Viễn, đột nhiên liền cởi giày cao gót bên chân phải xuống, hung hăng ném về phía anh. Anh không có tránh, giầy nện ở trên vai trái của anh, rơi xuống. Tôi lại cởi giày chân trái xuống, ném về phía anh. Lần này, giày đập trúng cằm của anh, anh vẫn không tránh như cũ, thân thể không nhúc nhích, chỉ là bị đập đến mặt hơi ngửa ra sau một chút.

https://thuviensach.vn

Tôi còn chưa đã ghiền, nhưng bên cạnh đã không có đồ có thể ném, thân thể dứt khoát bổ nhào về phía trước, đôi tay đánh bùm bụp lên trên người anh.

Vừa đánh, tôi vừa kêu: "Anh đi đi! Đi đi! ! Anh đi còn trở về làm gì! Anh đi đi!! Anh còn trở về làm gì! Làm gì hả!!"

Nước mắt của tôi lại lần nữa chảy xuống, bắt đầu khóc đến thở không ra hơi. Diệp Tư Viễn vẫn bảo trì tư thế nửa ngồi nửa quỳ, mặc cho tôi kéo túm tay áo của anh, đẩy anh, đánh anh, nhéo anh, chỉ là không kêu lên một tiếng.

Không biết qua bao lâu, tôi rốt cuộc khóc mệt, ngồi dưới đất lạnh lùng nhìn Diệp Tư Viễn. Sắc mặt anh tái nhợt, mím chặt môi, đột nhiên nói: "Cởi áo khoác của anh ra mặc vào, em mặc quá ít, sẽ cảm."

"Cám ơn! Không cần!" Thật ra thì tôi đã lạnh đến muốn chết rồi, lại mạnh miệng cự tuyệt.

"Tiểu Kết, đừng như vậy, thân thể quan trọng hơn." Anh đụng đụng vào bên cạnh tôi, "Tự mình cởi, anh không cởi được."

Tôi nghiêng đầu đi không nhìn anh.

Anh đột nhiên ngồi dưới đất, hai chân đạp cởi giày da trên chân, cúi người xuống nâng chân lên bắt đầu mở nút cài trên âu phục.

Anh mang một nửa vớ, nửa bộ phận trước của bàn chân đều lộ ở bên ngoài, ngón chân nhanh chóng lại linh hoạt cởi ra hai nút cái phía dưới âu phục, nhưng vị trí viên nút áo thứ ba tương đối cao, ngón chân Diệp Tư Viễn rất miễn cưỡng mới có thể đến. Anh khó khăn mở một lúc lâu cũng không thể mở ra, tôi nhìn anh sững sờ, chỉ thấy anh đổi tư thế, thân thể cúi càng thấp hơn, rất cố gắng để nút áo tiến tới bên ngón chân.

https://thuviensach.vn

Tôi đã không nhìn thấy mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu tóc của anh. Dáng vẻ anh làm thật không đẹp mắt, ngồi dưới đất, tay áo trống không liền xuôi ở bên người, ống tay áo đã sớm kéo tới trên đất, theo thân thể và chân không ngừng động mà đung đưa qua lại.

Thế nhưng tình cảnh vẫn quen thuộc như vậy, cho dù anh mặc âu phục khiến tôi cảm thấy xa lạ, tôi vẫn cảm thấy trí nhớ như thủy triều xông lên bờ, bao phủ lấy tôi từng đợt.

Tôi lập tức đưa tay tới, giữ chặt vai anh. Diệp Tư Viễn dừng động tác lại, ngẩng đầu nhìn tôi...tôi đỡ thân thể anh, thay anh cởi một viên nút cài cuối cùng, tiếp cởi âu phục của anh ra, mặc lên người mình.

Trên áo có mùi thơm thoang thoảng, thì ra nhiều năm như vậy, anh vẫn dùng loại hương kia. Mùi hương thoang thoảng hòa lẫn hơi thở thân thể của anh, còn có nhiệt độ ấm áp, bao vây cả người tôi.

Tôi kéo chặt vạt áo nhìn anh, trên người Diệp Tư Viễn chỉ còn lại có một cái áo sơ mi màu trắng gạo, anh không có đeo caravat, áo sơ mi bao quanh thân thể của anh, vẫn gầy như cũ, lại toát ra hơi thở xanh mát của một thanh niên, vầng sáng nhuộm thành một loại mùi vị chững chạc, thành thục của phái nam.

Chỉ là nếu so với tay áo âu phục, tay áo sơ mi sơ sài hơn rất nhiều. Buông xuống dưới dọc theo bả vai rộng rãi của anh, đặc biệt chói mắt, trong nháy mắt phóng đại không trọn vẹn của anh ra ngoài.

Tôi không hề cảm thấy rét lạnh nữa, nhưng lại bắt đầu luống cuống, không biết tiếp theo nên nói cái gì, nên làm cái gì.

Diệp Tư Viễn lại mở miệng: "Có phải tay của em bị thương không?"

Tôi xòe bàn tay ra cho anh nhìn, hai tay tràn đầy vết máu, còn có đất cát trên đất. Mới vừa rồi không để ý đau nên đánh anh một lúc lâu, hiện tại

https://thuviensach.vn

hình như vết thương lại càng nặng hơn một chút.

"Anh dẫn em đi bệnh viện, xử lý một chút."

Tôi trầm mặc đứng lên, mới vừa đứng thẳng người, mắt cá chân của chân trái đột nhiên đau kịch liệt một trận, khiến thân thể tôi lắc lư một cái, không ngừng lao về phía trước.

Diệp Tư Viễn cũng đã mang xong giày đứng lên, nhìn tôi có cái gì không đúng, anh lập tức nhảy hai bước tới trước mặt của tôi, dùng thân thể chặn lại thân thể rơi xuống của tôi.

"Sao vậy?" Giọng điệu của anh tràn đầy lo lắng.

"Trặc chân." Giọng nói của tôi rất nhỏ, chịu đựng lòng bàn tay đau rát níu lấy hai bên eo áo sơ mi anh, vạt áo áo sơ mi cũng bị tôi lôi ra từ quần tây một chút.

Diệp Tư Viễn thở dài, hỏi: "Còn có thể đi không?"

Tôi thử đi một bước, lập tức đau đến nhíu mày lại: "Thật là đau!"

Anh nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: "Tới đây, anh cõng em."

Tôi ngây ngẩn cả người.

"Trước buông tay ra."

Tôi mờ mịt buông lỏng tay ra, dùng chân trái đứng thẳng, Diệp Tư Viễn xoay người đưa lưng về phía tôi, nửa ngồi xuống: "Leo lên."

"Anh. . . . ." Nhìn tay áo trống rỗng của anh, tôi có chút chần chờ.

"Leo lên, anh có thể cõng."

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn lưng anh, dáng người cao lớn, bả vai rộng rãi có lực, hơi thở ấm áp quen thuộc như vậy, trong nội tâm khẽ động, tôi giang hai cánh tay liền đè lên trên.

Hai cánh tay của tôi ôm chặt cổ Diệp Tư Viễn, gương mặt chôn ở trên vai anh, cặp chân vững vàng đang kẹp hông của anh.

Lưng Diệp Tư Viễn khom xuống rất thấp, tôi hiểu rõ, anh là muốn cố gắng để cho tôi dùng ít sức một chút.

Anh đi tới bãi đậu xe, tôi kêu lên: "Giày của tôi!"

"Không cần, cao như vậy, dễ dàng té ngã."

Tôi không nói chuyện nữa, chỉ là ôm thật chặt, nằm ở trên người anh. Đây là lần đầu tiên Diệp Tư Viễn cõng tôi, tôi đã từng cho là chuyện này không thể nào làm được, nhưng bây giờ ở trên lưng anh, tôi lại an tâm như vậy.

Mùi hương quen thuộc này vòng quanh ở bên cạnh tôi, tôi có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người anh, tôi cảm thấy được tất cả rất không chân thật, nhắm mắt lại, nước mắt rơi xuống, một giọt rồi một giọt nhỏ lên cổ của anh.

Thân thể anh hơi nhẹ run một chút, ngay sau đó tiếp tục bước từng bước đi về phía trước. Tay áo trống không khẽ phiêu động ở trong gió rét.

Tôi im lặng khóc thút thít.

Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn, thì ra là, tôi vẫn yêu anh như cũ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Anh Đang Bồi Thường Sao?

Thẩm Tri còn chưa có tới, Diệp Tư Viễn dẫn tôi đi đến bệnh viện gần nhất, tài xế của anh là chú Trữ hỏi có cần giúp một tay hay không, Diệp Tư Viễn lắc đầu nói không cần, sau đó cõng tôi tiến vào đại sảnh bệnh viện.

Thời điểm đăng kí tôi mới nhớ lại là mình thật sự không có mang theo tiền, Diệp Tư Viễn nói: "Trong túi quần của anh có tiền, tự em lấy đi rồi đăng kín đi."

Thời điểm đang lục tìm tiền tôi sờ thấy một vật kỳ quái trong túi quần anh nhưng mà tôi lại không muốn nghĩ nhiều, chỉ mặc cho Diệp Tư Viễn cõng tôi đi vào phòng cấp cứu ở đại sảnh.

Tôi bị thương cũng không nặng, bác sĩ giúp tôi làm sạch vết thương ở bàn tay, sát trùng, sau đó dùng hai miếng băng gạc băng lại. Diệp Tư Viễn yêu cầu bác sĩ tiêm phòng uốn ván cho tôi, tôi trợn to hai mắt: "Không cần đâu!"

Anh nhìn tôi: "Để phòng ngừa ngộ nhỡ, sau khi bị thương tay em còn phải chạm qua rất nhiều thứ."

Được rồi, tôi nhận mệnh.

Bác sĩ giúp tôi thử test trên da, một lát sau xác nhận không có quá mẫn cảm liền kêu tôi kéo quần jean xuống rồi tiến hành tiêm vào.

Diệp Tư Viễn vẫn đứng ở bên cạnh tôi, thậm chí tôi đã có chút thẹn thùng rồi, liếc anh một cái: "Chích cái mông mà anh cũng nhìn?"

https://thuviensach.vn

Anh sửng sốt một chút sau đó xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ len lén cười, hỏi tôi: "Bạn trai cô hả?"

"Không phải."

"Cô đang mặc đồ của anh ta đấy."

"Tôi lạnh!"

"Cậu ta đang theo đuổi cô...cô không có đồng ý sao?" Bác sĩ là một người đàn ông trung niên hơn 40tuổi vậy mà lại rất nhiều chuyện.

Tôi trừng ông ta: "Nhìn anh ta giống như là đang theo đuổi tôi sao?"

"Tại sao lại không giống ? Cô không nhìn thấy ánh mắt cậu ta nhìn cô sao, thành ngữ đó nói như thế nào nhỉ? À! Thâm tình khẩn thiết nha!"

"A ————" Bất ngờ chưa kịp chuẩn bị thì cái mông của tôi đã bị tiêm: "Bác sĩ, nhẹ tay chút!"

"Được rồi!" Bác sĩ đưa cho tôi một miếng bông sát trùng: "Tự giữ nha."

Tôi đè nó vào vị trí lỗ kim, đứng lên, kéo quần.

Bác sĩ dọn dẹp dụng cụ, nhìn tôi phải đi, nói: “Cô gái, cô đừng ghét bỏ thân thể người ta không tốt, thằng nhóc đó dáng vẻ không tệ, nhìn người trầm ổn đáng tin, nếu như trong nhà phản đối thì cô cứ kiên trì, kiên trì hơn nữa, người tàn tật muốn tìm đối tượng cũng không dễ dàng gì, tôi thấy hình như cô cũng có ý với cậu ta."

Có ý ở chỗ nào…chỗ nào nha! Tôi dựng râu trợn mắt nhìn bác sĩ, không biết nên trả lời như thế nào, nói cám ơn rồi đi ra khỏi phòng.

Khập khiểng đi tới trên hành lang, Diệp Tư Viễn đang đợi tôi.

https://thuviensach.vn

Anh đang nhìn tranh tuyên truyền trên tường, thân thể đứng rất thẳng, bả vai thả lỏng, nếu như bỏ qua việc áo sơ mi trên người anh bị tôi ép tới nhăn nhúm cùng với ống tay áo mềm mại buông thong xuống dưới thì nhìn anh thật anh tuấn bất phàm, ưu nhã thong dong.

Nghe được âm thanh của tôi, anh nghiêng đầu lại, nhanh chóng đi tới trước mặt tôi, đưa lưng về phía tôi, khom người xuống.

"Không được đi chân trần, trên đất rất lạnh."

"Còn không phải là do anh sao! Em không có giày!"

"Là tự em vứt đi." Anh buồn buồn nói, tôi lặng lẽ cười một cái sau đó nằm úp sấp trên lưng anh.

Diệp Tư Viễn dẫn tôi đi tới một phòng khác, bác sĩ nhìn mắt cá chân trái của tôi một cái, thật may là chỉ bị trật nhẹ, có một chút sưng đỏ, bác sĩ xịt thuốc cho tôi sau đó quấn băng co dãn, lại lấy túi chườm nước đá đắp lên, cuối cùng quấn thêm mấy vòng băng nữa rồi bảo tôi đến đại sảnh nghỉ ngơi 15 phút, túi chườm nước đá tan hết, thay băng là có thể đi về.

Diệp Tư Viễn cõng tôi đến đại sảnh nghỉ ngơi, cùng tôi sóng vai ngồi xuống, anh khẽ khom lưng nhìn chân trái của tôi một cái, đột nhiên bảo tôi gác chân qua đùi anh.

“Sao vậy?" Tôi có chút đề phòng nhìn anh, thân thể còn lui về phía sau một chút.

"Nâng cao chân một chút sẽ tiêu sưng dễ dàng hơn."

"Bác sĩ lại không có nói như vậy."

Anh giương mắt nhìn tôi một cái, nhỏ giọng nói: "Lúc còn nhỏ anh thường bị té ngã, cũng hay bị trẹo mắt cá chân, là bác sĩ dạy cho anh."

https://thuviensach.vn

Tôi không lên tiếng, suy nghĩ một chút liền nghiêng người sang gác chân trái lên đùi anh.

Hai người chúng tôi trầm mặc ngồi trên ghế, trong phòng cấp cứu của đại sảnh người đến người đi vội vã. Tôi lặng lẽ dời tầm mắt qua nhìn gò má Diệp Tư Viễn, thời gian lướt qua khuôn mặt của anh làm cho đường cong trên mặt anh rõ ràng hơn rất nhiều, so với mấy năm trước cương nghị, bén nhọn hơn một chút, lại bớt một chút dịu dàng, trong sáng.

Trán đầy đặn, sống mũi cao, đôi môi quật cường, đường cong ở cằm đẹp đẽ hợp thành một bức tranh đẹp mắt, gương mặt của anh có chút gầy, tóc nơi thái dương hơi dài che mất lỗ tai của anh, không biết anh đang nhìn nơi nào, mắt buông xuống, lông mi dài mảnh theo cái nháy mắt chậm rãi phe phẩy làm cho lòng của tôi cũng ngứa theo .

Chúng tôi vẫn không có nói chuyện, Diệp Tư Viễn cũng không có xoay đầu lại nhìn tôi, cho đến 15 phút sau, anh mới mở miệng: “Anh cõng em đi thay băng."

"Được." Tôi nhỏ giọng đáp lời, trèo lên trên lưng anh.

Tim của tôi đập rất vững vàng, cánh tay ôm thật chặt cổ anh, gò má dán sát vào mặt của anh, còn nhẹ nhàng cọ xát, thật là ấm áp nha. . . Bất tri bất giác tôi liền nở nụ cười.

Từ bệnh viện trở lại chung cư tôi ở không được lái xe vào, Diệp Tư Viễn cõng tôi đi vào sâu trong chung cư.

Đêm đã rất khuya, trong chung cư chỉ còn lại đèn đường mờ vàng chiếu đường cho chúng tôi, các ngôi nhà trong chung cư gần như đã tắt đèn, chợt có mấy cửa sổ sáng đèn, tôi nghe tiếng bước chân của Diệp Tư Viễn, rõ ràng, kiên định, có lực, trong lòng dần dần trở nên mềm mại.

"Này, anh mệt không?" Tôi hỏi anh.

https://thuviensach.vn

"Không mệt."

Anh vẫn khom người thật thấp, dựa vào sức lực của eo chống đỡ lấy trọng lượng thân thể của tôi, tôi hiểu rất rõ, không hề đơn giản.

"Có phải là em rất nặng không?"

"Không có." Anh dừng một chút, lại nói: "Em gầy đi rất nhiều."

"Em có ăn cơm đều đặn ."

"Chắc làm quảng cáo rất mệt, có phải thường xuyên tăng ca hay không?"

"Hết cách rồi, 24 giờ đợi lệnh, khách hàng có lệnh, hễ kêu là phải tới thôi." Buổi chiều nay không phải là như thế sao, tôi nhẹ nhàng "Hừ" một tiếng.

". . ."

Một lát sau, anh lại nói: "Còn phải tiếp khách hàng uống rượu? Năm trước em bị . .. Ngộ độc rượu?"

"Nếu tiếp khách hàng thì em sẽ không uống nhiều, năm ngoái lần đó là uống rượu mừng của Vương Giai Phân." Nghĩ đến Vương Giai phân, tôi liền cười: "Ai, Diệp Tư Viễn, anh biết không? Vương Giai Phân đã làm mẹ rồi! Sinh được một cô công chúa , gọi Đóa Đóa, đã sắp 6 tháng tuổi."

"Thật không?" Anh cúi đầu nở nụ cười: "Rất tốt, thời gian trôi qua thực vui vẻ."

"Đúng vậy, Uyển Tâm cũng sắp ra khỏi ngục rồi."

Bước chân của anh ngừng một chút, lập tức tiếp tục đi: " Sau khi cô ấy ra tù, anh sẽ sắp xếp cho cô ấy một công việc."

https://thuviensach.vn

"Không cần."

"Tiểu Kết, cô ấy bước ra ngoài xã hội một lần nữa, tìm việc làm sẽ không thuận lợi, anh không thể hứa sẽ cho cô ấy đãi ngộ tốt nhưng mà anh vẫn có thể bảo đảm cô ấy tới chỗ của anh sẽ không bị thành kiến cũng không phải chịu uất ức."

Tôi biết rõ Diệp Tư Viễn thực sự nói thật nhưng vẫn cảm thấy có chút không thoải mái, tôi hỏi: "Diệp Tư Viễn, anh đang bồi thường sao? Là bồi thường cho Uyển Tâm hay là bồi thường cho em?"

Anh trầm mặc thật lâu, chỉ bước một cách máy móc về phía trước, đúng lúc tôi cho là anh sẽ không có trả lời thì anh lại mở miệng: "Không phải là bồi thường."

"Vậy thì là cái gì?" Tôi kề sát đôi môi tiến tới bên lỗ tai anh: "Diệp Tư Viễn, anh có thể nói cho em biết khi đó tại sao anh laị muốn chia tay với em hay không?"

Anh không có lên tiếng.

Tôi tiếp tục hỏi: "Còn có hiện tại, tại sao anh lại trở về?"

Anh vẫn không có lên tiếng như cũ, tôi bắt đầu tức giận, đang cố gắng nhẫn nhịn không muốn nổi đóa thì một giọng nói phá vỡ đêm yên tĩnh.

"JO¬JO!"

Diệp Tư Viễn dừng lại, chúng tôi đã sắp đi tới chỗ tôi ở, tôi và anh cùng nghiêng đầu nhìn sang bên, một tay Trình Húc đang cầm áo khoác lông của tôi, một tay giơ cái túi xách của tôi lên, đứng ở dưới đèn đường.

"Trình Húc, tại sao anh ở chỗ này?"

https://thuviensach.vn

"Em quên đồ, anh đưa tới cho em. Chìa khóa cũng không có thì em định vào nhà bằng cách nào?"

"Tìm chủ cho thuê nhà lấy chìa khóa dự phòng." Tôi nhỏ giọng trả lời.

Trình Húc đi tới, nhìn Diệp Tư Viễn một chút, lại nhìn nhìn tôi, lông mày anh ta nhíu lại: "JO-JO, em làm sao vậy?"

Diệp Tư Viễn khom người, tôi không biết anh có ngẩng đầu hay không, tôi nói với Trình Húc: "Vấp ngã, trặc chân, mới vừa đi bệnh viện."

"Có nặng lắm không?" Giọng của Trình Húc tràn đầy lo lắng.

"Không có việc gì, mấy ngày nữa là tốt rồi."

Đột nhiên tôi phát hiện mình còn chưa có giới thiệu hai người bọn họ với nhau nhưng cũng không biết nên giới thiệu như thế nào, đành phải chỉ vào Diệp Tư Viễn nói với Trình Húc: "Diệp Tư Viễn." Rồi chỉ Trình húc, nói với Diệp Tư Viễn: "Trình húc."

"Chào anh." Nét mặt Trình Húc có chút nghiêm túc, anh ta hơi gật đầu một cái.

Diệp Tư Viễn đứng thẳng người, nói: "Chào anh."

Tôi đưa tay phải ra với Trình Húc: "Thật xin lỗi vì đã để cho anh phải chờ lâu như vậy, đưa đồ cho em đi, anh cũng nên về nghỉ ngơi rồi."

Tay áo vest của Diệp Tư Viễn rất dài, tôi chỉ có thể lộ ra mấy đầu ngón tay, lúc này bàn tay đưa ra, Trình Húc liền thấy băng gạc trên tay tôi, anh ta hỏi: "Tay của em bị sao vậy?"

"À, bị trầy da một chút, không có gì." Tôi tiếp tục đưa tay ra nhưng Trình Húc lại không có đưa đồ cho tôi, chỉ nói: "Để anh cầm giúp em, tay của em

https://thuviensach.vn

đang bị thương, không nên cầm thứ gì cả, trong túi xách đều là quà tặng, rất nặng."

Tầm mắt của anh ta quét qua tay áo sơ mi đang rũ xuống của Diệp Tư Viễn, lòng của tôi bị siết thật chặt, nói: "Không sao, em có thể cầm, anh đưa cho em đi."

"JO¬JO."

“Đưa cho em!"

Trình Húc vẫn không nhúc nhích, tôi vẫn đưa tay ra, có chút không nhịn được: "Đưa cho em! Trình Húc."

"Tiểu Kết." Đột nhiên Diệp Tư Viễn lên tiếng: "Để cho Trình Tiên Sinh giúp em cầm lên đi, cẩn thận không vết thương trên tay lại rách lần nữa."

Tôi đập lên vai anh một cái: "Em nói em không sao! Hai người muốn thay em quyết định cái gì hả! Tay em không có việc gì! Chân em cũng không có chuyện! Tự em có thể đi được!"

Chân tôi vừa chạm đất đã trượt, cả người lảo đảo, Diệp Tư Viễn liền hô lên: "Tiểu kết! Đừng động đậy!"

Anh cúi người thấp hơn, tôi lập tức dừng động tác lại, tiếp tục ngoan ngoãn ôm cổ anh, ngẩng đầu nhìn Trình Húc, vươn tay ra một lần nữa: "Trình Húc, đưa cho em, anh đi về nghỉ ngơi đi, hôm nay cám ơn anh."

Lần này, Trình Húc không tiếp tục kiên trì nữa, anh ta đến gần mấy bước, đưa đồ cho tôi , nhìn tôi một cái thật sâu rồi rời đi.

Cũng không có nói hẹn gặp lại.

Tôi móc chìa khóa từ trong túi xách ra, nói với người đàn ông đang trầm mặc nãy giờ: "Đi thôi, em ở lầu năm."

https://thuviensach.vn

Đèn cảm ứng trong hành lang đã sớm hư, lối đi đều đen như mực, Diệp Tư Viễn rất cẩn thận, chung cư cũ, hành lang chật hẹp, anh lại chưa quen thuộc với nơi này, cũng không có cách nào vịn tường hoặc lan can, mỗi một bước đi đều thử thăm dò đạp đạp rồi mới dám bước tới.

Mò mẫm đi đến lầu năm, tôi mở cửa chống trộm ở phòng ngoài ra, mới vừa vào cửa thì em trai Tưởng Chính Quang ở phòng đối diện cầm thau nước rửa mặt đi ra, chúng tôi nhìn thấy đối phương thì đều giật nảy mình.

"Sao vậy? Tiểu Trần." Mọi người đều là hàng xóm nhiều năm rồi, lại xài chung bếp và phòng vệ sinh, tự nhiên biết rõ. Huống chi, đây là lần đầu tiên tôi dẫn một người đàn ông về nhà, mà người đàn ông này vừa liếc qua đã hiểu ngay là người đặc biệt, tư thế của chúng tôi lại vừa mập mờ vừa thân mật như vậy.

"Trặc chân." Tôi cười với cậu ta, chỉ chỉ phòng của mình với Diệp Tư Viễn nói: "Phòng ở giữa."

Diệp Tư Viễn đến cửa phòng của tôi, tôi cùng Tiểu Tưởng chào hỏi liền mở cửa phòng nhỏ của mình ra, Tiểu Tưởng chỉ ngây ngốc nhìn Diệp Tư Viễn, cười cười với chúng tôi rồi chạy vào toilet.

Vào phòng, tôi mở đèn, nói Diệp Tư Viễn đặt tôi xuống bên mép giường.

Chỗ tôi ở là một căn phòng nhỏ rộng 15 m2 , cửa sổ ở trên tường sát giường, cuối giường là một tủ TV, trên đó để một cái TV không biết bao nhiêu tuổi , còn lại chính là một tủ treo quần áo lớn, mở ra có thể thành bàn để Laptop, là một cái tủ có nhiều công dụng.

Trong phòng rất lộn xộn giống như là ăn trộm vừa mới đến viếng thăm, trên đất đầy túi và thùng giấy chưa vứt bỏ, chung quanh giăng đầy đồ vật linh tinh, quần áo của tôi cũng ném khắp xung quanh.

https://thuviensach.vn

Sau khi Diệp Tư Viễn để tôi xuống, rốt cuộc cũng đứng thẳng người quan sát phòng của tôi.

"Tại sao lại bừa bãi như vậy?" Anh không hiểu hỏi.

"Sắp chuyển đi, chưa tới 2 tuần nữa." Tôi cười: "Em muốn ở chung với Uyển tâm nên định tìm một phòng ở mới."

"Đi vệ sinh như thế nào? Nơi này cũng không có phòng vệ sinh."

"Dùng chung nha, phòng bếp cũng thế, máy giặt quần áo, tủ lạnh ở đây đều để bên ngoài."

"Tiểu Kết, một mình em là con gái lại cùng mấy người đàn ông kia ở cùng một chỗ, không cảm thấy rất nguy hiểm sao?"

"Bọn họ đều là người rất tốt." Tôi thản nhiên nhìn anh: "Nơi này chỉ có 800 khối một tháng, còn bao điện nước, chủ cho thuê nhà lại không keo kiệt, mỗi một gian phòng đều có máy điều hòa." Tôi chỉ vào máy điều hòa ở trên tường đã không nhìn ra “nhan sắc” ban đầu, cười hì hì nói.

Diệp Tư Viễn đứng ở trong phòng , xoay một vòng, vừa cẩn thận nhìn xung quanh, sau đó, tầm mắt của anh liền bị bức tranh "Mặt trời mọc" trên tường hấp dẫn, anh đi tới bên tường, cẩn thận nhìn bức ghép hình.

Trong chỗ trống giữa mặt trời vẫn chưa có ghép vào, Diệp Tư Viễn lẳng lặng nhìn, tôi hỏi anh: “Anh ghép hết rồi hả?"

Anh quay đầu lại, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Cho nên anh trở lại?" Tôi lắc đầu cười: "Diệp Tư Viễn, anh vẫn chưa trả lời vấn đề em vừa mới hỏi anh."

Anh nhìn tôi, đôi môi giật giật nhưng cái gì cũng không có nói.

https://thuviensach.vn

Tôi cắn chặt hàm răng đột nhiên mở túi xách của mình ra đổ đồ vật bên trong lên giường, tất cả hộp lớn nhỏ đều rớt ra, có cái đã bị bóc ra, có cái vẫn còn được bao bọc rất đẹp. Tôi có chút thô lỗ mở giấy gói quà, lấy quà tặng ra cho Diệp Tư Viễn nhìn.

"Đây là son nước mà Tiểu Chương tặng cho em, màu sắc rất đẹp phải không? Đây là kính mát Tiểu Quách tặng cho em, ngầu chứ? Đây là đồ trang trí thủy tinh Tiểu Mông tặng cho em, thật đáng yêu! Đây là vòng tay bằng bạc Al¬ice tặng cho em, lần trước cùng cô ấy đi dạo phố cô ấy đã nói muốn mua tặng sinh nhật em. . . Đây là. . . . nước hoa Trình Húc tặng cho em." Tôi xịt rất nhiều nước hoa, hít vào một hơi thật dài: "Thơm quá, đúng không? Diệp Tư Viễn, hôm nay là sinh nhật em, quà tặng của anh đâu?"

Tôi xòe tay ra với anh, băng gạc màu trắng bắt mắt hiện ra.

Anh xoay đầu đi, nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, anh không chuẩn bị quà tặng."

"Anh nói láo! !"

Tôi móc một cái hộp nhỏ bằng nhung màu xanh ngọc từ trong túi quần của anh ra, mở ra trước mặt anh: "Đây là cái gì? Đây là cái gì? Anh đừng nói cho em biết bây giờ anh biến thái như vậy, thích bỏ dây chuyền của nữ trong túi rồi đi ra ngoài.”

Anh xoay đầu lại liếc nhìn cái hộp trong tay tôi, bên trong là một dây chuyền kim cương, ở dưới ánh đèn sáng lấp lánh.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi, đột nhiên mắt khép hờ, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, anh phải đi, chú Trữ còn đang chờ anh."

Nói xong, anh liền xoay người đi tới cạnh cửa.

Tôi muốn điên rồi! Anh lại muốn đi? Anh ngoại trừ đi! Đi! Đi! Còn có thể làm cái gì? !

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức bỏ lại dây chuyền, đứng lên, không để ý vết thương trên chân mà vọt tới chỗ anh, gần như là tôi bổ nhào lên trên người anh, từ sau lưng anh ôm thật chặt eo của anh.

"Diệp Tư Viễn. . . " Gương mặt của tôi dán lên trên lưng của anh, cánh tay tôi siết rất chặt: "Em biết tại sao buổi chiều anh lại gọi em đến A. R. ! Em biết tại sao anh lại muốn đưa em về công ty! Em cũng biết tại sao anh lại tới Olive, em đều biết!"

Thân thể của anh run rẩy nhè nhẹ, tôi tuyệt đối không định buông tay, ngón tay cách áo sơ mi rất mỏng vuốt ve thân thể của anh, thân thể bền chắc, ấm áp, cái này ôm làm tôi nhớ tới những chuyện trước kia, khi đó chúng tôi trẻ tuổi như thế.

Tôi không biết đến tột cùng 5 năm trước đã xảy ra chuyện gì khiến cho anh vứt bỏ tôi, vấn đề kia vẫn dây dưa tôi mãi, làm tôi khốn hoặc không dứt nhưng mà tôi lại vô cùng xác định trong lòng Diệp Tư Viễn vẫn có tôi như cũ.

Anh trầm mặc một hồi lâu, thân thể khẽ giãy giụa, tôi buông tay ra, anh xoay người lại cúi đầu nhìn tôi, một đôi mắt rất sâu rất sâu, tựa như lỗ đen (black hole) trong vũ trụ, hút tôi vào trong đó.

Tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn nói: "Hôm nay là sinh nhật em, Tiểu Kết, em nghĩ không sai, anh muốn gặp em nói câu sinh nhật vui vẻ." Anh nhìn dây chuyền bị tôi vứt ở trên giường: "Đó là quà sinh nhật anh muốn tặng cho em, chỉ là anh không biết nên đưa cho em như thế nào hoặc là anh còn có tư cách tặng cho em hay không."

Anh cúi đầu nhìn tay tôi một chút, lại nhìn chân trái tôi một chút, thở dài thườn thượt một hơi: "Em lại bị thương, ở cùng với anh, em luôn bị thương, thậm chí thiếu chút nữa còn mất mạng."

https://thuviensach.vn

Tôi ngưng mắt nhìn Diệp Tư Viễn, phát hiện hốc mắt anh có chút ửng hồng, anh nhếch miệng cười cười, lại lắc đầu: "Tiểu Kết, chuyện năm đó, anh không muốn giải thích. Anh chỉ có thể nói, thật xin lỗi."

Thật xin lỗi? Thật xin lỗi? Thực xin lỗi cái ông anh á! Tôi khập khiểng lui lại mấy bước, cúi đầu nhìn những cái thùng tán loạn trên đất, khom lưng mở một cái ra, không phải, lại mở một cái, cũng không phải, rốt cuộc tôi cũng tìm được đúng cái thùng giấy đó.

Tôi đổ đồ vật bên trong xuống đất, cầm lên một lọ nước hoa ném về phía anh: "Đây là quà kì nghỉ hè năm kia, anh đi du lịch Âu Châu rồi mua về cho em lọ nước hoa này!"

Tôi lại mở một cái hộp nhỏ ra: "Đây là quà lễ Giáng Sinh thứ nhất của chúng ta, anh mua khuyên tai cho em, thời điểm đó anh nói với em, vật này đại biểu cho dũng khí và sức mạnh, Hàaa...! Dũng khí? Sức mạnh? Anh có không?"

Tôi ném cái hộp về phía anh, hai cái khuyên tai rơi xuống đất.

Tôi lại cầm những đồ khác lên, ném từng cái từng cái về phía anh:

"Đây là quà vào ngày Valentine thứ nhất của chúng ta, anh tặng cho em kim cài áo hình quả cam!" (Cam là kết, tên chị này cũng có nghĩa là quả cam nha)

"Đây là vé xem phim đầu tiên của chúng ta, 《Bảo tàng quốc gia》! Còn có những thứ này là vé xem phim mỗi lần chúng ta đi xem xong em đều giữ lại!"

"Đây là vé vào miếu thắp hương và uống cháo mồng 8 tháng chạp!"

"Đây là vé vào cửa công viên!"

https://thuviensach.vn

"Đây là bản đồ núi Linh Đang!"

"Đây là cái áo anh tặng em lúc sinh nhật19 tuổi, là anh tự mình thiết kế, may thành!"

"Còn có những thứ này, đều là quần áo anh mua cho em, những thứ này! Những thứ này cũng vậy!"

Diệp Tư Viễn đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, ch mặc tôi ném những thứ đồ kỉ niệm này vào người anh, sau đó rơi ở trên mặt đất, rơi ở bên chân anh.

"Đây là ảnh chúng ta chụp chung. . ." Cuối cùng, tôi cầm trong tay những bức hình kia, nước mắt giống như chuỗi ngọc bị đứt đoạn rơi xuống: "Diệp Tư Viễn, em và anh ở chung một chỗ hai năm, thứ anh để lại cho em cũng chỉ còn lại những thứ đồ này."

Tôi chỉ vào bức "Mặt trời mọc" trên tường : "Còn có cái này, em liều mạng ghép nó, một mực chờ đợi anh trở lại!"

Cuối cùng ngón tay của tôi chỉ vào trái tim của mình: "Diệp Tư Viễn, em đợi anh nhiều năm như vậy, chỉ là muốn chờ một lý do, để cho em có chết cũng chết cho rõ ràng nhưng mà anh lại nói anh không muốn giải thích?"

Tôi bắt đầu xé hình trong tay, từng tờ một, từng tờ một, bị tôi xé tan thành từng mảnh, bể nát không chỉ có tuổi trẻ và khuôn mặt tươi cười của chúng tôi mà còn có tôi đang từ từ ngã vào hầm băng trái tim.

Tôi vung tay lên cánh tay, ném mảnh vụn trong tay lên người anh, những mảnh giấy nhỏ rơi xuống đầy đất, tôi quát lên: "Cút! Ai mà thèm mấy thứ này! Ai mà thèm quà tặng của anh! ! Anh đã có bản lãnh đi thì cũng không cần trở lại! ! Bây giờ anh trở lại là gì cái quái gì? Anh rất thành công! Làm ông chủ! Mở công ty! Con mẹ nó anh còn trở về làm cái gì ———— ————————"

https://thuviensach.vn

Tôi thật sự là không muốn nổi nóng với anh, tôi thật sự là không muốn khóc nhưng mà tôi lại không khống chế được mình! Đã nhiều năm như vậy, ông trời ơi! Cho phép tôi phát tiết một lần đi! Cho phép tôi phóng túng một lần đi! Tôi nhào tới Diệp Tư Viễn, đổ ập xuống người anh, đánh anh, mắng anh, anh cũng không nhúc nhích, giống như cả người bị đóng đinh ở trên mặt đất.

Cuối cùng tôi ngồi xổm trên đất, ôm đầu gối khóc lớn lên, tôi biết rõ bộ dáng của mình rất nhếch nhác, rất khó coi, tóc tai bù xù, cả người run rẩy, giống như một oán phụ, nước mắt rơi như mưa.

Tôi không biết đến tột cùng là mình nên làm cái gì, trong đầu thoáng qua vô số ý niệm, lại một mỗi lần đều bị tôi hủy bỏ, tôi không nghĩ ra, tôi cho là tôi có thể nghĩ thông suốt nhưng vẫn là không nghĩ ra. Giống như đi vào một ngõ cụt, đi như thế nào đều không thể thoát ra khỏi cái mê cung này.

Diệp Tư Viễn ngồi chồm hổm xuống bên cạnh tôi, anh lại gần, giơ phần còn lại của cánh tay chạm vào bả vai của tôi, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào rồi buông xuống, anh nói:

"Tiểu Kết. . ."

Tôi chờ thật lâu, cũng không nghe thấy gì nữa.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Nếu Như

Tôi không biết Diệp Tư Viễn rời đi lúc nào, là anh tự đi? Hay là bị tôi đuổi ra ngoài?

Tóm lại chờ tôi tỉnh táo lại thì phát hiện trong phòng nhỏ đã không có bóng dáng của anh.

Tôi chán nản ngồi ở trên sàn bừa bãi, trên người còn khoác áo của anh, tôi lẳng lặng tự hỏi tất cả những gì đã xảy ra trước đó, biết mình quá vọng động rồi. Trên thực tế, đã thật lâu tôi không có kích động như vậy, mất khống chế là bởi vì cái gì? Đương nhiên là tôi biết đáp án.

Xoa đầu của mình, tôi đứng lên đi rửa mặt, cúi đầu nhìn thấy những thứ bị tôi bỏ trên mặt đất, tôi cười cười, mới vừa rồi tâm tình của Diệp Tư Viễn là như thế nào? Trong giây lát thấy những thứ vật cũ năm xưa này, anh có nhớ lại những kỉ niệm của chúng tôi hay không? Còn có những bức hình bị tôi xé nát, nhìn những mảnh vụn kia, thế nhưng tôi lại không cảm thấy hối hận một chút nào, có lẽ mọi chuyện đã thật sự trở thành quá khứ rồi, giữa quan hệ giữa tôi và anh tựa như những bức hình này, sau khi bị xé thành những mảnh nhỏ thì không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa.

@@@@@@@@@@@

Ngày hôm sau, tôi dùng một đôi mắt sưng đỏ và đôi chân khập khiễng đi làm. Mới vừa ngồi vào trước bàn làm việc, các đồng nghiệp nữ liền xông tới, ồn ào lộn xộn hỏi thăm tôi chuyện đêm hôm trước.

"JO¬JO, cậu thật sự biết Diệp tiên sinh?"

https://thuviensach.vn

" Quan hệ của hai người là như thế nào vậy?"

"JO¬JO, tay của cậu sao vậy? Trặc chân sao?"

"Tại sao mặt lại sưng lên như vậy?"

. . . . . .

Tôi úp sấp trên bàn cầu xin bọn họ khoan dung: "Van cầu các cậu, tha cho mình đi!"

Nhìn thấy tôi thật sự không muốn nói, các đồng nghiệp nữ mới bất đắc dĩ tản đi nhưng mà tôi lại vẫn có thể nghe họ nhỏ giọng thảo luận cái gì như cũ. Đúng vậy, về Diệp Tư Viễn, luôn có thể đưa tới rất nhiều đề tài, họ tò mò cũng không có gì bất thường.

Quan tiểu thư vẫn liên lạc với tôi như cũ nhưng tôi lại tránh gặp mặt cô ấy, chỉ trao đổi bằng điện thoại và bưu kiện, nếu nhất định phải gặp mặt nói chuyện thì tôi liền nhờ người khác đi giúp. Quan tiểu thư không nói gì nhưng tôi có thể cảm thấy cô ấy rất không vui nhưng mà tôi lại thật sự không muốn chạm mặt Diệp Tư Viễn, cho dù là bởi vì chuyện làm ăn, cũng không được.

Tôi không tiếp tục gặp mặt với Trình Húc, chỉ là thỉnh thoảng gọi điện thoại, anh ta hẹn tôi ăn cơm, tôi cự tuyệt. Dần dần, anh ta không gọi tới nữa.

Giữa tháng 11, tôi dọn nhà, tìm một công ty chuyển nhà, đồ đạc chỉ chất khoảng nửa xe tải nhỏ chuyển đến nhà mới. Trong quá trình đợi Uyển Tâm ra tù, tôi ngoài ý muốn nhận được điện thoại của một cố nhân.

"Trần Kết, còn nhớ anh không? Anh là Phùng Tiếu Hải."

"Nhớ chứ! Bây giờ anh như thế nào? Đã rất lâu không có liên lạc rồi!"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, anh muốn hỏi em, ngày Uyển Tâm ra tù anh và em cùng đi đón cô ấy có được không?"

Đây thật sự là chuyện mà tôi không ngờ, mãi cho đến khi ngồi lên xe của Phùng Tiếu Hải, cùng anh ta đi đến nhà giam ngoại ô mà tôi vẫn còn chưa kịp phản ứng.

Phùng Tiếu Hải mập hơn rất nhiều, tóc cạo ngắn ngủn, mặc áo jacket, thì ra là một người gầy gò thấp bé hiện tại cũng có thể trầm ổn như vậy. Anh ta nói cho tôi biết anh ta đã mở được hai cửa hàng quần áo ở Đông Thanh, mấy năm này vẫn đang làm đồng phục để buôn bán sỉ, những năm gần đây anh ta vẫn luôn đi nhà giam thăm Uyển Tâm, chỉ là Uyển Tâm chưa bao giờ nói cho tôi biết.

Thời điểm thấy Uyển Tâm, tôi khóc, Phùng Tiếu Hải cũng khóc. Dưới trời xanh mây trắng, Uyển Tâm bước ra khỏi cửa nhà tù, sau khi ôm tôi liền ôm chặt lấy Phùng Tiếu Hải.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn bọn họ, đột nhiên hiểu ra tất cả, nụ tình yêu lúc tôi chưa kịp phát hiện đã lặng lẽ nở rộ, Phùng Tiếu Hải sử dụng một cách thức không chê được, đã sớm bắt trái tim Uyển Tâm làm tù binh.

Ba người chúng tôi cùng nhau đi ăn một bữa cơm, ăn mừng cho Uyển Tâm. Trong cả đoạn đường lúc nào Phùng Tiếu Hải cũng nắm tay Uyển Tâm thật chặt, anh ta còn chưa cao bằng Uyển Tâm, dáng vẻ cũng không đẹp trai nhưng khi nhìn hai người bọn họ đi cùng một chỗ, bốn mắt nhìn nhau thế nhưng tôi lại cảm thấy bọn họ cực kỳ xứng đôi. Tôi cảm thấy vui mừng thay cho Uyển Tâm, thật sự , tôi cho là tương lai của Uyển Tâm sẽ rất khó khăn, nhưng hôm nay xem ra thật sự đúng là tôi đã quá lo lắng rồi.

Trên thế giới này đàn ông tốt thật ra không ít, chỉ là lúc còn trẻ chúng ta thường bị dáng vẻ hư ảo bên ngoài che mắt, không cách nào thấy một

https://thuviensach.vn

người thật lòng. Trải qua chuyện của Diệp Tư Hòa, lại gặp Phùng Tiếu Hải, tôi tin tưởng Uyển Tâm đã sớm hiểu ra chân lý tình yêu.

Phùng Tiếu Hải đưa tôi và Uyển Tâm đến phòng nhỏ mà tôi mới thuê, anh ta lập tức lễ phép rời đi.

Tôi lôi kéo Uyển Tâm ngồi xuống, hỏi chị ấy lúc nào thì bắt đầu với Phùng Tiếu Hải, Uyển Tâm đỏ mặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: "Khoảng ba năm trước, anh ấy nói với chị là anh ấy sẽ chờ chị mà chị cảm thấy mình không xứng với anh ấy nhưng mà anh ấy lại nói chị không nên suy nghĩ nhiều, anh ấy nói nhất định sẽ đợi đến ngày chị ra tù. Chị nói chuyện với anh ấy khoảng nữa năm, sau đó chị nghĩ không bằng cứ thử một chút xem sao, dù sao chị cũng không có tổn thất gì nhưng chị vẫn khuyên anh ấy là không nên bỏ qua những cô gái tốt khác, nếu có nhân duyên tốt thì quên chị đi, không ngờ anh ấy thật sự chờ lâu như vậy."

Tôi nhìn khuôn mặt của Uyển Tâm, chị ấy cắt tóc ngắn chỉnh tề, gương mặt không chút phấn son nhưng vẫn xinh đẹp trẻ tuổi như cũ . Hình như năm tháng trong ngục đã mài phẳng tính cách nóng nảy làm cho chị ấy trở nên trầm tĩnh, ôn hòa hơn, nhất là đôi mắt lạnh nhạt làm tôi có chút thổn thức. Đã từng là Uyển Tâm kiêu ngạo liều lĩnh như vậy nhưng mà hôm nay lại giống như một cô gái nhỏ, hưởng thụ tình yêu, hô hấp không khí tự do, thật làm tôi vừa chua xót lại vừa vui mừng.

Buổi tối, tôi và Uyển Tâm ngủ cùng nhau, tôi nghĩ thật lâu rốt cuộc cũng nói cho chị ấy biết tôi và Diệp Tư Viễn đã sớm chia tay thật sự.

Uyển Tâm vẫn không có nói chuyện, thật lâu về sau, chị ấy lại gần ôm lấy tôi, nói: "Thật xin lỗi, Tiểu Kết."

"Chị nói thật xin lỗi làm gì!"

"Nếu như không phải là do chị xúc động đả thương Diệp Tư Hòa thì có lẽ em và Diệp Tư Viễn cũng sẽ không như vậy."

https://thuviensach.vn

"Không liên quan gì đến chị, Uyển Tâm." Tôi thở dài: "Hiện tại tất cả đều đã qua, chúng ta đều phải cẩn thận sống qua ngày, Phùng Tiếu Hải là một người tốt, chị cũng không nên cô phụ anh ta."

“Chị sẽ không." Uyển Tâm dừng một chút, đột nhiên nói: "Đúng rồi Tiểu Kết, chị muốn cầu xin em một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Những năm này chị vẫn không biết tình trạng của Diệp Tư Hòa, em có thể giúp chị đi hỏi thăm một chút hay không?"

"À? Chị còn băn khoăn về anh ta làm cái gì?" Tôi ngu rồi.

"Không phải, không phải chị nhớ anh ta, chỉ là muốn biết hiện tại anh ta thế nào, mặc kệ còn sống hay là đã chết, chị chỉ là muốn biết rõ để về sau có thể buông xuống."

Tôi nghĩ nghĩ, đồng ý chị ấy.

Tôi khổ não rất nhiều ngày, tìm ai để tìm hiểu về tình trạng hiện giờ của Diệp Tư Hòa đây?

Tôi đã sớm cắt đứt liên lạc với người nhà họ Diệp, mặc dù bây giờ Diệp Tư Viễn ở gần trong gang tấc nhưng tôi không thể nào đi tìm anh. Sau khi suy nghĩ tỉ mỉ, tôi thử gọi một cú điện thoại muốn xem thử cái người đã lâu không liên lạc có đổi số điện thoại di động hay không.

Vậy mà điện thoại lại thông.

"Chào anh." Giọng nói thanh nhã vang lên ở đầu kia điện thoại còn mang theo một chút vui mừng: "Tiểu Kết, là em sao?"

"Là em, A Lí, anh khỏe không?"

https://thuviensach.vn

“Anh rất khỏe. Em thì sao?" Anh ta cười lên, tiếng cười như trong trí nhớ bình thường sảng khoái: "Không ngờ em lại gọi điện thoại cho anh, thật sự là đã rất nhiều năm."

Tôi chần chờ một chút, có nên hỏi vấn đề của Uyển Tâm hay không, lại bổ sung một câu: "Anh yên tâm, Uyển Tâm đã buông xuống, chỉ là chị ấy muốn biết hiện tại anh ta như thế nào."

Tần Lí trầm mặc một hồi, nói: "Bây giờ anh cũng không liên lạc với nhà bọn họ nhiều. Em cũng biết sau khi chuyện năm đó xảy ra về sau quan hệ của anh và nhà bác Cả hoàn toàn đóng băng, những năm này cả nhà chú Hai gần như đều ở Italy, rất ít khi trở về, chỉ trừ lúc bà ngoại qua đời thì cả nhà mới trở lại một chuyến."

"Bà nội. . . Qua đời?" Tôi kinh hãi, nghĩ đến bà cười híp mắt đưa bao tiền lì xì cho tôi, tuy chỉ có gặp mặt một lần ấn tượng lại khắc sâu.

"Đúng vậy, sau một năm xảy ra chuyện của bọn em thì bà ngoại liền trúng gió, chống đỡ hơn hai năm rồi qua đời." Tần Lí thở dài, nói tiếp: " Cũng may là hiện tại thân thể ông ngoại rất tốt, ở chung với anh và Chú Ba. Về phần Diệp Tư Hòa thì anh rất hiếm khi thấy anh ta, không qua hết năm đó thì anh ta đã kết hôn. Nhà bọn anh cũng không có đi uống rượu mừng, chỉ có nhà chú Ba đi, nghe Tư Dĩnh nói Diệp Tư Hoà mở một cửa hàng sửa chữa ô tô, đã kinh doanh nhiều năm, hình như buôn bán cũng không tệ lắm."

Tôi tiêu hóa những tin tức này, lại hỏi: "Hiện tại thân thể anh ta như thế nào? Có để lại di chứng gì không?"

"Dường như rất tốt, tóm lại khẳng định là tốt hơn so với anh. Ha ha ha ha. . . " Anh ta cười lên thế nhưng lòng tôi lại cảm thấy chua xót, Tần Lí nói: “Anh ta khôi phục rất lâu, bây giờ coi như là khỏi hẳn, chỉ là bị cắt một quả thận cho nên không thể quá mức mệt nhọc, cái khác thì không có ảnh

https://thuviensach.vn

hưởng gì. Đúng rồi, nghe Tư Dĩnh nói Diệp Tư Hòa sắp làm ba, vợ anh ta đã mang thai được mấy tháng."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, kỳ quái phát hiện khi nghe được tin về người mà năm đó tôi hi vọng anh ta xuống địa ngục cuộc sống bây giờ không tệ thì trong lòng lại cảm thấy nhẹ nhõm, bình tĩnh.

“Rất tốt." Tôi cảm thấy buổi tối sau khi nói tin tức này cho Uyển Tâm nghe xong thì chị ấy cũng sẽ cảm thấy tảng đá trong lòng rơi xuống đất giống như tôi.

"Đúng vậy, anh cũng cảm thấy rất tốt. Ân ân oán oán, quá khứ đã trôi qua rồi, em nên khuyên Uyển Tâm không cần để ở trong lòng, cố gắng sống tốt, cô ấy còn trẻ, tương lai vẫn còn rất dài."

"Ừ, em sẽ nói lại với chị ấy. A Lí, bây giờ anh như thế nào?"

"Vẫn như cũ, em yên tâm. Ngược lại thời điểm đó anh vẫn luôn muốn nói với em tiếng xin lỗi, những năm gần đây cũng không gọi điện thoại cho em, có lúc suy nghĩ một chút thật sự rất không nên."

"Không sao ..., em rất tốt." Tôi đột nhiên nghĩ đến người kia, chần chờ mở miệng: "A Lí, gần đây em có gặp Diệp Tư Viễn."

"Hả?" Anh ta dừng một chút: "Hình như cậu ấy mở chi nhánh công ty ở thành phố H, là cậu ấy tới tìm em sao?"

"Không phải, là tình cờ gặp nhau."

"Như vậy à. . . " Giọng của Tần Lí nghe có chút kỳ quái: "Tư Viễn có nói với em cái gì không?"

"Không có. Anh ấy chỉ nói thật xin lỗi." Tôi cười lên: "A Lí, không phải chuyện này thật sự rất kỳ quái sao? Anh ấy nói xin lỗi là có ý gì! Hoặc là

https://thuviensach.vn

anh ấy nói rõ chuyện năm đó hoặc cứ ở tại Italy cả đời không trở lại đi! Kỳ hạn em đặt ra vừa kết thúc thì anh ấy liền xuất hiện, anh ấy đang đùa em sao?"

"Cậu ấy. . . Thật ra thì anh cũng không biết đến tột cùng Tư Viễn nghĩ như thế nào."

"A Lí, đã qua lâu như vậy, anh có thể nói cho em biết năm đó đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì hay không? Em hiểu rất rõ nhất định phải có lý do , đến tột cùng là Diệp Tư Viễn đã xảy ra chuyện gì mà lại muốn chia tay với em?"

Tôi thừa nhận tôi không bỏ được, không thể lấy được đáp án từ chỗ Diệp Tư Viễn thì có lẽ có thể từ chỗ Tần Lí biết được tất cả.

"Bọn em không có trao đổi với nhau sao?"

"Trao đổi cái rắm! Anh ấy không nói gì cả!"

"Anh cũng không biết được tất cả mọi chuyện, em cũng biết khi đó anh và cậu ấy có vài năm không gặp mặt, chỉ là lúc em vừa mới nhảy lầu thì cậu ấy có nói với anh một số chuyện."

"Nói cái gì?"

"Khi đó, em vẫn còn đang cấp cứu, vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng, thím Hai lại cố ý muốn Tư Viễn đi Italy, Tư Viễn không chịu đi, cậu ấy có gọi điện thoại cho anh, hi vọng nhà anh có thể ra mặt khuyên nhủ thím Hai. Ở trong điện thoại Tư Viễn nói với anh, nếu như em chết thì cậu ấy cũng không sống nổi, nếu như em tàn tật thì cậu ấy sẽ chăm sóc cho em cả đời, nếu như em hoàn toàn hồi phục thì. . . "

Anh ta không có nói tiếp.

https://thuviensach.vn

"Anh ấy nói như thế nào?" Lòng của tôi nhanh chóng nhảy dựng lên, có lẽ đã đoán được đáp án.

"Cậu ấy nói. . . Rời khỏi em."

"Tại sao? !" Tôi sắp điên rồi, đây là suy luận kiểu gì vậy, Diệp Tư Viễn, trong đầu anh chứa toàn những thứ gì vậy?

"Bởi vì cậu ấy cảm thấy mình không có cách nào bảo vệ em. Tiểu Kết, tâm tư của Tư Viễn rất tinh tế, anh và em đều biết. Lúc ấy chuyện mới vừa xảy ra, áp lực của cậu ấy rất lớn, nhất thời anh chưa kịp chạy tới thành phố H nhưng mà mẹ anh lại tới kịp. Nghe mẹ anh nói, lúc ấy thái độ của ba em đối với cậu ấy rất ác liệt, cho là xảy ra chuyện như vậy đều là do cậu ấy, nói rất nhiều từ ngữ làm tổn thương người khác. Tư Viễn cũng không có cãi lại nhưng mà cảm xúc của cậu ấy vô cùng sa sút, trong điện thoại cậu ấy nói với anh không chừng ở chung với em là một sai lầm, người giống như cậu ấy nhất định không cách nào cho em hạnh phúc được."

". . . " Cả người tôi run rẩy, cắn chặt môi, nói không ra lời.

"Chẳng qua về sau anh cũng có khuyên cậu ấy. Anh tự nhận mình ở trong lòng cậu ấy vẫn có chút phân lượng nhất định. Anh nói cho cậu ấy biết em chưa bao giờ để ý cậu ấy tàn tật, chuyện xảy ra là ngoài ý không liên quan với nhân tố khác. Nếu em bình phục thì cậu ấy càng nên ở cùng với em, quý trọng toàn bộ những khó khăn đã qua, mặc dù em thật sự tàn tật, thậm chí là chết rồi thì cậu ấy cũng phải sống cho thật tốt, dù sao ở bên cạnh cậu ấy vẫn còn nhiều người đáng để cậu ấy quý trọng như vậy, tin tưởng em cũng sẽ không hi vọng cậu ấy chỉ vì em mà buông tha sinh mạng."

"Nhưng. . ." Tôi muốn nói, anh đã khuyên anh ấy thì tại sao anh ấy vẫn nói chia tay với tôi đây?

https://thuviensach.vn

" Chuyện sau đó thì anh không rõ lắm nhưng lúc đó thật sự anh đã khuyên được cậu ấy, Tư Viễn cũng đồng ý với anh, sẽ bình tĩnh, sẽ khích lệ em, chăm sóc ở bên cạnh em. Nhất là sau khi em tỉnh lại, cậu ấy vẫn luôn làm được rất tốt, không phải sao? Cậu ấy nói cho anh biết lễ Giáng Sinh cậu ấy sẽ trở về thăm em, cậu ấy nói cho anh biết cậu ấy sẽ không bao giờ suy nghĩ tới những thứ ngổn ngang kia nữa, anh cho là cậu ấy đã nghĩ thông suốt, không ngờ vài tháng sau,

cậu ấy lại nói chia tay với em, lúc ấy anh cũng rất khiếp sợ, hỏi cậu ấy, khuyên cậu ấy nhưng vô dụng. Anh hiểu rõ cậu ấy đã quyết định rồi."

"A Lí, lời em nhờ anh nói với anh ấy, anh đã nói rồi sao?"

"Đã nói rồi. Ước hẹn năm năm, rõ ràng đã nói rồi, thật ra thì anh vẫn một mực khuyên cậu ấy nhưng mà cậu ấy rất cố chấp, anh cảm thấy hình như cậu ấy tự chui vào ngõ cụt, tìm không thấy lối ra."

"Vậy hiện tại anh ấy lại trở về làm cái gì?"

“Anh không biết." Giọng nói của Tần Lí rất thấp: "Tiểu Kết, bây giờ em có bạn trai chưa?"

"Không có."

"Tư Viễn cũng không có đi tìm bạn gái, anh cảm thấy được cậu ấy có ý định một mình cô đơn qua một đời rồi. Anh đoán cậu ấy trở lại chỉ là muốn xem xem em có sống tốt hay không thôi. Có lẽ cậu ấy không định gặp mặt em."

Cúp điện thoại, ở trong đầu tôi vẫn quanh quẩn lời nói của Tần Lí:

Nếu như mà tôi chết thì Diệp Tư Viễn cũng sẽ không sống tiếp.

Nếu như mà tôi tàn tật thì Diệp Tư Viễn sẽ chăm sóc tôi cả đời.

https://thuviensach.vn

Nếu như mà tôi bình phục thì Diệp Tư Viễn liền. . . Rời xa tôi.

Diệp Tư Viễn, anh chính là tên đần độn! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Anh mới là người ngu ngốc nhất trên thế giới này! !

@@@@@@@@@@@@

Tôi hoàn toàn không cần lo lắng về công việc của Uyển Tâm, chị ấy đi đến cửa hàng của Phùng Tiếu Hải làm việc, hai người giống như một đôi vợ chồng son. Phùng Tiếu Hải kiên nhẫn dạy Uyển Tâm, mỗi ngày chị ấy đi sớm về trễ, sau khi về nhà còn dùng Laptop viết ra những điều tâm đắc lại còn không ngừng tra tài liệu ở trên mạng.

Thậm chí tôi có chút mất mát, nói giỡn với Uyển Tâm trọng sắc khinh bạn, dứt khoát đừng ở chung với tôi nữa, chuyển đến ở với Phùng Tiếu Hải luôn đi. Uyển Tâm lắc đầu cười, lặng lẽ nói cho tôi biết chị ấy vẫn chưa làm việc đó với Phùng Tiếu Hải lại càng không có tính toán cùng anh ta ở chung.

"Khi đó chị quá trẻ tuổi, không hiểu được phải quý trọng mình." Uyển Tâm ôm đầu gối, ngồi ở trên giường nói với tôi: "Tiếu Hải nói anh ấy muốn kết hôn với chị nhưng chị lại cảm thấy hình như có chút qua loa, muốn cùng anh ta lui tới lâu một chút rồi nói sau, dù sao bọn chị vẫn chưa hiểu rõ đối phương lắm."

Tôi cảm thấy được chị ấy nói rất có lý, con gái thật sự nên tự yêu mình nhiều hơn, chính tôi là một ví dụ đang sống sờ sờ đây, tôi tình nguyện buông tha sinh mạng của mình, quay đầu lại thì được cái gì?

Một ngày đầu tháng 12 , Uyển Tâm gọi điện thoại cho tôi nói Phùng Tiếu Hải gọi tôi buổi tối cùng đi ăn cơm.

"Kêu cả Vương Giai Phân luôn, mọi người đã lâu không gặp rồi."

https://thuviensach.vn

"Được!" Tôi đồng ý, lúc học đại học thì mấy người chúng tôi thường xuyên chơi với nhau, ca hát, ăn cơm, đánh bài, nghĩ lại người bây giờ ít liên lạc với bọn họ nhất chính là tôi.

Sau khi tan việc tôi chạy tới khách sạn theo lời của Uyển Tâm, vừa vào phòng liền phát hiện Uyển Tâm, Phùng Tiếu Hải, Vương Giai Phân cùng với chồng của cô ấy Nghê kiện đều đã đến, Uyển Tâm đang đùa với Đóa Đóa trong ngực Vương Giai phân, cười đến rất vui vẻ.

"Hi! Xin lỗi, em tới trễ." Tôi ngồi xuống, chào hỏi với bọn họ, cho rằng mình là người trễ nhất không ngờ Phùng Tiếu Hải nói: "Không có chuyện gì, còn có hai người chưa tới."

Lập tức tôi liền ngây ngẩn cả người, đầu óc xoay chuyển một cái liền biết anh ta đang nói tới ai, tôi tức giận nhìn Uyển Tâm, chị ấy chột dạ xoay đầu đi, tôi hiểu rõ nhất định chuyện này là chủ ý của Phùng Tiếu Hải.

Vương Giai Phân nhỏ giọng nói với Nghê Kiện: "Một lát nữa còn có một bạn học cũ sẽ tới, thân thể anh ấy không được tiện cho lắm, anh đừng ngạc nhiên."

“Được." Nghê Kiện nhìn tôi, Vương Giai Phân đã giới thiệu Uyển Tâm và Phùng Tiếu Hải cho anh ta biết, trong lòng tôi giống như đang có con nai con chạy loạn, ngồi ở bên cạnh Uyển Tâm mà cảm thấy cả người khó chịu.

Đối với Diệp Tư Viễn, tôi có thể giữ vững trấn định ở trước mặt các đồng nghiệp cùng với nhân viên của A. R nhưng ở nơi này trước mặt người quen, tôi sợ mình không giả bộ được, sẽ phát điên thêm lần nữa mất.

20 phút sau, cửa phòng bị đẩy ra, Lưu Nhất Phong đi vào, tươi cười chào hỏi với tôi.

Phùng Tiếu Hải nhiệt tình ôm anh ta, hai người bá vai nói chuyện.

https://thuviensach.vn

"Tư Viễn đâu?" Phùng Tiếu Hải nhìn sau lưng Lưu Nhất Phong một chút, nghi ngờ hỏi.

"Cậu ấy đi toilet rửa bàn chân, lập tức tới ngay."

"Có phải cậu nói cho cậu ấy biết hay không. . . " Phùng Tiếu Hải bĩu bĩu môi nhìn về phía tôi.

"Không có… không có, mình không dám." Lưu Nhất Phong lắc đầu liên tục.

Tôi tức giận, nói lớn tiếng: "Các anh thật quá đáng! Đùa như vậy vui sao?"

"Trần Kết, em đừng tức giận, không phải là anh sợ em không tới sao, hiện tại Uyển Tâm đã trở lại, Nhất Phong cùng Tư Viễn cũng đang ở trong nước, cơ hội này rất khó có được nha, trong mấy năm qua chúng ta chưa có gặp nhau rồi!" Phùng Tiếu Hải chịu tội với tôi.

Tôi cầm lấy túi xách đi tới cửa: "Mọi người ăn đi, em đi trước."

Uyển Tâm kéo tôi: "Tiểu Kết, đừng như vậy."

Tôi hất tay chị ấy ra, quay đầu lại trừng chị ấy: "Tô Uyển Tâm! Chị không xem em là chị em nữa đúng không? Thông đồng với bọn họ lừa dối em! Rất vui sao?"

Giọng nói của tôi rất vang, Đóa Đóa trong ngực Vương Giai Phân mở to mắt mờ mịt nhìn chúng tôi, đột nhiên liền"Oa ————" một tiếng khóc lớn.

Vương Giai Phân vừa dụ dỗ Đóa Đóa, vừa nói với tôi: "Tiểu Kết, tới thì cũng đã tới rồi, ngồi xuống đi, cậu xem cậu dọa Đóa Đóa sợ quá khóc rồi

https://thuviensach.vn

này, ăn chung một bữa cơm thôi mà, mọi người đều ở đây, anh ta còn có thể bắt nạt được cậu sao?"

Uyển Tâm cùng Phùng Tiếu Hải ba chân bốn cẳng nhấn tôi xuống ghế , tôi buồn buồn không vui, đúng lúc này cửa phòng mở ra.

Diệp Tư Viễn đi vào, anh không có mặc đồ vest mà mặc một cái áo bông màu đen hưu nhàn, quần jean màu xanh đen, tay áo bông nhét vào trong túi, mới nhìn qua thì không thể phát hiện ra anh không trọn vẹn.

Dáng vẻ Diệp Tư Viễn như vậy mới giống như trong ký ức của tôi, tôi nhìn anh, đột nhiên giống như là trở lại mấy năm trước.

Diệp Tư Viễn nhìn thấy một phòng toàn người, có chút ngốc.

Anh cũng là bị lừa tới, có lẽ anh vốn cho rằng đây chỉ là một buổi liên hoan bạn cùng phòng cũ.

Tầm mắt của anh xẹt qua khuôn mặt của mỗi người, cuối cùng dừng lại ở trên người tôi.

Tôi và anh nhìn nhau một lát, tiếp sau đó liền cúi đầu.

Vương Giai Phân nói với Nghê Kiện: "Đó là Lưu Nhất Phong, đây là Diệp Tư Viễn, đều bạn tốt lúc học đại học của em, sáu người chúng em khi đó thường chơi cùng với nhau."

Nghê Kiện quan sát Diệp Tư Viễn, ánh mắt có chút mê mang, Diệp Tư Viễn dùng chân kéo cái ghế ngồi xuống, anh gật đầu chào hỏi với Nghê Kiện: "Chào anh."

"Chào anh." Nghê Kiện đưa tay phải ra với anh, mọi người chúng tôi đều ngẩn ra.

https://thuviensach.vn

Mặt của Vương Giai Phân đỏ lên, tay áo của Diệp Tư Viễn trống rỗng , nhất định là Nghê Kiện vẫn chưa có phát hiện ra.

Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm tay phải của Nghê Kiện đang đưa đến trước mặt anh, khẽ mỉm cười: "Xin lỗi, tôi. . .Không có tay."

Nghê Kiện sửng sốt hồi lâu mới phản ứng được, sắc mặt anh ta lúng túng, lập tức thu tay lại: "Thật xin lỗi… thật xin lỗi."

"Không sao, một lát tôi còn phải dùng chân ăn cơm, hi vọng anh không để ý."

"Không sao, thật xin lỗi."

Diệp Tư Viễn cười một tiếng, tầm mắt của anh rơi vào Đóa Đóa trong ngực Vương Giai Phân, Đóa Đóa đang nháy đôi mắt to nhìn anh, trên lông mi còn dính nước mắt, sau khi nhìn Diệp Tư Viễn một lát, con bé đột nhiên cười lên, đưa bàn tay nhỏ bé hướng về phía Diệp Tư Viễn.

"Ai u! Bảo bối! Con đang làm gì vậy!" Vương Giai Phân ôm lấy Đóa Đóa lui về phía sau, nói với Diệp Tư Viễn: "Đứa nhỏ này vẫn luôn thích người có bộ dạng xinh xắn, thấy Tiểu Kết cũng thích để cho cô ấy ôm, về sau làm sao tìm được đối tượng đây!"

Phùng Tiếu Hải chen miệng vào: "Đúng vậy! Mới vừa rồi tôi muốn ôm con bé, nó chết sống cũng không để cho tôi ôm, ôm một cái sẽ khóc, Tư Viễn, sự đối xử khác biệt này cũng quá rõ ràng nha!"

Diệp Tư Viễn cười, hỏi: "Nó tên gọi là gì? Bao nhiêu tuổi rồi?"

"Nhủ danh là Đóa Đóa, tên thật là Nghê Đóa Dương, gần 7 tháng."

Thân thể nhỏ bé ở trong ngực Vương Giai Phân uốn qua uốn lại, đưa tay nhỏ bé muốn tiếp cận Diệp Tư Viễn, trong miệng y y nha nha réo lên không

https://thuviensach.vn

ngừng. Vương Giai Phân ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn một chút, lại cúi đầu nhìn Đóa Đóa nhiều hơn một chút, cười: " Diệp Tư Viễn , anh có phát hiện Đóa Đóa cũng có hai má lúm đồng tiền không, không trách được nó thấy anh sẽ hưng phấn như vậy, đoán chừng là xem anh trở thành người thân đã thất lạc nhiều năm của nó rồi."

Mọi người đều cười nhưng tôi không có cười, nhìn Diệp Tư Viễn khẽ khom người đùa với Đóa Đóa, tâm tôi liền xoắn lại.

Mặc dù anh cười rất thoải mái, ánh mắt cũng nhu hòa, nhưng tôi biết trong lòng anh thật sự tiếc nuối sâu sắc. Một đứa bé xinh đẹp khả ái như vậy ở trước mặt thế nhưng anh lại không thể ôm nó một cái, thậm chí ngay cả đụng vào một chút cũng không được.

Sau khi thức ăn được dọn lên bàn, tất cả mọi người đều cầm đũa lên, Diệp Tư Viễn cười cười xin lỗi Nghê Kiện một tiếng, sau đó đặt chân lên mặt bàn, Lưu Nhất Phong giúp anh rót đồ uống, cắm ống hút vào lại gắp thức ăn cho anh.

Vào rất nhiều năm trước, đây là công việc của tôi,anh cũng không muốn những người khác giúp anh làm những thứ này nhưng bây giờ tôi chỉ có thể ngồi trên bàn tròn nhìn anh ăn cơm, ngón chân đang kẹp chiếc đũa gắp món ăn bỏ vào trong miệng.

Đã rất nhiều nhiều năm tôi chưa từng thấy Diệp Tư Viễn ăn cơm, bây giờ lại một lần nữa được nhìn thấy bàn chân trắng nõn của anh đặt trên bàn ăn cơm, trong lòng vẫn thương yêu như cũ, món ăn ở trong miệng cũng biến thành không có mùi vị gì.

Mọi người vì Uyển Tâm lấy lại được tự do mà chạm cốc, Diệp Tư Viễn chỉ ngồi lẳng lặng nhìn chúng tôi nâng ly chúc mừng.

Mọi người cũng chúc phúc cho Phùng Tiếu Hải và Uyển Tâm có thể sớm ngày tu thành chánh quả, Diệp Tư Viễn chỉ mỉm cười, nghe chúng tôi nói

https://thuviensach.vn

chuyện.

Mọi người kể lại công việc cùng cuộc sống mấy năm này, thành phố H phát triển thay đổi như thế nào, tin tức mới nhất của đại học Q, nhớ lại lúc trước cũng như nhìn về tương lai, Diệp Tư Viễn nói chuyện rất ít, chỉ là nhìn chúng tôi, thỉnh thoảng phóng tầm mắt đến trên người tôi.

Vương Giai Phân vẫn tồn tại bất mãn đối với Diệp Tư Viễn, lúc trước khi tôi và cô ấy gặp mặt uống trà thì tôi đã nói cho cô ấy biết chuyện mình đã gặp Diệp Tư Viễn, sau khi ăn xong được một lát thì Vương Giai Phân hỏi anh: "Diệp Tư Viễn, chuyến này anh trở lại ngoại trừ mở chi nhánh công ty thì còn có chuyện khác không?"

Diệp Tư Viễn đang kẹp đũa nơi ngón chân bỗng hơi nhúc nhích, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, nói: "Có, chỉ là đã làm xong rồi."

"Làm xong rồi? Chuyện gì vậy?"

"Không có gì, chờ chuyện nơi đây chấm dứt thì anh lập tức về Italy, đến lúc đó Nhất Phong sẽ ở lại chỗ này chủ trì công việc."

"Anh!" Vương Giai Phân hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, tức giận không nói thêm gì nữa.

Không khí có chút xấu hổ, tất cả mọi người trầm mặc.

Tôi muốn rời đi.

Trong lòng nghĩ đến lời nói Tần Lí, có lẽ Diệp Tư Viễn trở lại chỉ là muốn xem xem tôi có sống tốt hay không thôi.

Có lẽ anh hoàn toàn không có ý định gặp mặt tôi.

Có lẽ suy đoán của A Lí là thật.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Chỉ Vì Em

Tôi ép buộc mình ở lại, miễn miễn cưỡng cưỡng ăn xong một bữa cơm. Đóa Đóa vẫn còn rất nhỏ, náo loạn nửa ngày liền ngủ thiếp đi ở trong ngực Vương Giai Phân. Mọi người chuẩn bị về, Phùng Tiếu Hải và Uyển tâm còn chơi chưa đã, hai người tay trong tay nói muốn đi xem phim, Lưu Nhất Phong nói anh ta sẽ đưa tôi về nhà, nghĩ đến việc sẽ cùng Diệp Tư Viễn ngồi chung một xe thì tôi lập tức cự tuyệt, nói còn chưa muộn lắm, muốn đi dạo một chút rồi mới trở về nhà.

Diệp Tư Viễn vẫn đứng ở một bên không lên tiếng, lúc này đột nhiên mở miệng: "Anh đưa em đi, một mình em đi không an toàn."

"Không cần, cám ơn." Tôi nhìn anh ta một cái, phất tay với những người khác rồi một mình đi ra khỏi phòng ăn.

Diệp Tư Viễn còn lâu mới để ý đến sự cự tuyệt của tôi, đi theo ra ngoài.

Tôi không để đến anh, cầm túi xách đi ở trên đường, Diệp Tư Viễn theo sát ở sau người tôi không xa không gần.

Tôi đi rất chậm, dần dần, anh đi tới bên cạnh tôi.

Ban đêm hai bên đường phố có bày rất nhiều sạp hàng, chủ cửa hàng đang treo những bóng đèn lên, dọn hàng hóa ra đặt ở trên giá hàng. Tôi vừa đi vừa nghỉ, dừng chân ở trước mỗi một gian hàng, sờ mó một chút đồ trang sức nhỏ, đi dạo thoải mái vui vẻ.

Diệp Tư Viễn vẫn trầm mặc đi theo bên cạnh tôi.

https://thuviensach.vn

Thời tiết rất lạnh, tôi không có mang bao tay, áo ấm cũng không có túi, tay phơi ra ở trong gió rét cóng, thỉnh thoảng tôi lại xoa xoa đôi tay, còn để ở khóe miệng hà hơi. Diệp Tư Viễn đi bên cạnh tôi, tôi lặng lẽ nhìn anh một cái, nhớ lại lúc mùa đông chúng tôi còn ở chung một chỗ, gặp phải tình huống như thế anh sẽ bảo tôi vòng tay qua hông của anh, nhét vào trong túi áo khoác của anh, nhiệt độ ấm áp xuyên qua hai tay truyền đến trên người tôi rồi chạm vào trong lòng tôi.

,

Tôi liền hạnh phúc như kẻ ngu ngốc đu lên trên người anh, hai người gần như là dán tại một chỗ. Mặc dù đi bộ như vậy cũng không thoải mái lắm, thậm chí sẽ dẫm lên chân đối phương nhưng mà tôi vẫn làm không biết mệt như cũ, có lúc ra cửa còn cố ý không mang bao tay, chỉ vì muốn hưởng thụ cảm ngọt ngọt ngào ngào giác lúc dính chung một chỗ với anh. Diệp Tư Viễn sẽ không ngại cúi thấp đầu nhìn tôi, ánh mắt nhu tình tựa như nước, khóe môi nhếch lên, nụ cười yếu ớt, nụ cười của anh lập tức hóa giải mùa đông rét lạnh.

Thời điểm đó tôi sẽ ngước mặt lên cười với anh, cảm giác mình là cô gái hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Tôi đắm chìm trong ký ức, lúc đi ngang qua một gian hàng, Diệp Tư Viễn đột nhiên gọi tôi: "Tiểu Kết."

Tôi quay đầu lại nhìn anh.

"Nơi này có bán bao tay." Anh dùng cằm chỉ một gian hàng: "Mua một đôi đi, anh thấy tay của em bị lạnh tới mức đỏ lên rồi."

Tôi đi ngược trở lại, nhìn bao tay nhiều màu sắc khác nhau trong gian hàng, bà chủ nhiệt tình mời gọi tôi.. tôi tùy ý cầm lên một đôi bao tay len sợi màu xanh đen lên, hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

https://thuviensach.vn

"15 khối."

"Bớt một chút ."

"12 khối cho cô đó, bán mở hàng."

"8 khối."

"10 khối! 10 khối là thấp nhất!"

"8 khối." Tôi nhíu mày nhìn bà ấy.

Diệp Tư Viễn đang bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn tôi.

Mặt bà chủ rối rắm: "Được rồi được rồi, bán cho cô một đôi, cô gái trẻ, cô thật biết trả giá. Xem thử có thích cái khác hay không, tôi bán rẻ cho cô một chút."

Tôi đưa cho bà chủ 20 đồng, bà chủ liếc nhìn Diệp Tư Viễn, đột nhiên cầm một đôi găng tay nói với anh: "Ừ, đôi bao tay mà cô chọn vừa rồi là bao tay tình nhân, có của nam nữa, có muốn mang cùng nhau hay không, tổng cộng là 15 khối."

Lòng của tôi giống như bị thứ gì đó hung hăng nhéo một cái, lập tức nói: "Không cần."

"Ai nha, mang cùng nhau đi." Bà chủ cười hì hì tiếp tục khuyên tôi: "Trời lạnh như thế này, mang bao tay tình nhân thật là tốt, nhìn hai cô cậu rất xứng đôi, đeo bao tay của tôi lên bảo đảm rất đẹp mắt."

Đeo bao tay thì có gì đẹp, giọng tôi lớn lên: "Tôi nói không cần!"

Bà chủ bị tôi rống đến sững sờ, đột nhiên Diệp Tư Viễn nói: "Tiểu Kết, mua cho anh một đôi đi."

https://thuviensach.vn

"Anh. . . " Thiếu chút nữa tôi đã bật thốt lên, câu nói đã ở trên bờ môi liền bị nuốt xuống.

Vẻ mặt Diệp Tư Viễn cũng không có lúng túng, ngược lại cười nhàn nhạt, còn trừng hai mắt với tôi.

Bà chủ cười, lập tức bỏ hai đôi bao tay vào một cái túi ny lon, thối lại cho tôi 5 đồng tiền giống như sợ tôi sẽ đổi ý.

Tôi cầm túi ny lon, trừng mắt nhìn Diệp Tư Viễn rồi xoay người đi, anh lập tức đi tới bên cạnh tôi.

"Mang vào đi, sẽ hơn ấm một chút."

"Ai cần anh lo!"

"Tiểu Kết, mang vào."

Tôi lấy bao tay ra tháo nhãn rồi mang vào tay, tiếp đó cột túi ny lon lại hỏi anh: "Tại sao anh lại muốn mua?"

"Trời lạnh như vậy, bọn họ làm ăn cũng không dễ dàng gì." Anh nở nụ cười: " Người đi dạo cũng không có nhiều, một đêm đoán chừng cũng không bán được bao nhiêu."

"Vậy thì tự anh bỏ tiền đi! Lãng phí tiền của em!"

"Trong túi anh có tiền, em tự lấy đi.” Anh chỉ chỉ vào túi quần mình.

"Ai mà thèm!" Được rồi, tôi thừa nhận là mình đang cố ý chọc tức anh.

"Cũng không lãng phí đâu, em có thể đưa cho những người khác."

" Bao tay tình nhân, em đưa cho người nào đây? "

“. . ." Anh nghĩ nghĩ: "Em có thể đưa cho Trình Tiên Sinh."

https://thuviensach.vn

Vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

"Này! Diệp Tư Viễn! Anh có ý gì?" Tôi sắp tức chết rồi.

"Đưa cho Trần dạ cũng được, hoặc là cho ba em." Anh giật giật khóe miệng, mặt lại có chút đỏ.

Tôi phục rồi, thật sự là phục sát đất.

Đi qua một ngã tư đường, đang sáng đèn đỏ, tôi dừng bước lại chờ đợi. Dòng xe chạy ở trước mặt lướt qua tôi, bên cạnh là những người xa lạ cũng đang chờ đợi, có người vẻ mặt mệt mỏi, có nhân viên tan việc về nhà, cũng có những đôi tình nhân đang ôm nhau thân thiết, có cặp vợ chồng già sau khi ăn xong cùng nhau đi ra ngoài tản bộ, cũng có những người lớn tuổi dẫn cháu đi dạo.

Tôi nhìn một cô gái nhỏ trên ghế sau xe đạp, nhận thấy tôi đang nhìn mình, cô bé cũng nhìn về phía tôi ngượng ngùng nở nụ cười, hai má phúng phính bị gió lạnh làm cho đỏ ửng lên, ánh mắt trong suốt sáng ngời.

Ánh mắt của đứa bé là thuần khiết, chân thành nhất, nhìn cô bé tôi không tự chủ cười lên, cho đến khi ba cô bé xe đạp đi thì tôi mới ý thức được đèn xanh đã sáng.

Dòng người chen chúc băng qua đường cái không tránh khỏi va chạm lẫn nhau.

Bọn họ chen qua người tôi mà đi nhưng tôi lại không có cất bước, chỉ là từ từ nhìn dòng người đang di chuyển.

Không khí đột nhiên lạnh lẽo, nhiệt độ đã xuống rất thấp, Diệp Tư Viễn đứng trước mặt tôi, ống tay áo trống rống được nhét trong túi quần bị gió thổi bay. Thân thể anh cao lớn, tóc có chút xốc xếch, sắc mặt trầm ổn, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi cười hỏi anh: "Diệp Tư Viễn, đến tột cùng là anh đi theo em làm cái gì?"

“Anh lo lắng một mình em đi sẽ không an toàn."

"Haha...!" Tôi ngẩng đầu lên cười: "Diệp Tư Viễn, một mình em ở thành phố này đã rất nhiều năm, thường xuyên làm thêm giờ về nhà muộn, không có xe, chỉ có thể đi bộ, khi đó anh có lo lắng đến an toàn của em hay không?"

". . . "

"Em gặp phải ăn trộm, bị trộm điện thoại di động và ví tiền, thời điểm ngồi xe buýt còn gặp phải bọn quấy rối tình dục, lúc lái xe chạy bằng điện đi làm không cẩn thận bị một chiếc xe hơi đụng phải, bị ngã, trên đùi bị bầm tím một mảng lớn, rõ ràng không phải lỗi của em nhưng em vẫn phải chịu bị người ta chất vấn oán giận, bảo em phải bồi thường vì xe hắn ta bị trầy xước, em tiếp khách hàng ăn cơm uống rượu bị ói, thiếu chút nữa bị vô lễ, thật may là đồng nghiệp ra mặt giúp em giải vây, em cảm cúm nóng sốt, một mình đi bệnh viện truyền dịch, bệnh nhân ở đó đều có người đi cùng chỉ có em là cô đơn một mình, dĩ nhiên là có rất nhiều đàn ông đuổi theo em nhưng mà em vẫn luôn nói với bọn họ em có bạn trai đang ở nước ngoài, em đang chờ anh ấy trở về! Cũng có rất nhiều bạn tốt vẫn ở cùng với em, em còn có người nhà, mỗi lần về nhà, em đều cảm thấy mình thật hạnh phúc! Em đã từng cho là mình đối với cái nhà kia mà nói hoàn toàn không còn gì nữa nhưng mà bây giờ em đã hiểu một cách sâu sắc, ba, Trần Dạ, dì xinh đẹp đều rất yêu em, em cũng thương bọn họ! Cho nên tất cả khó khăn em đều có thể chịu đựng được, cô đơn tịch mịch em cũng có thể chịu đựng được! Em vẫn luôn rất cố gắng, vì mình, vì những người em yêu mà cố gắng sống tốt!"

Nhìn mắt Diệp Tư Viễn, tôi mỉm cười, không có rơi nước mắt, nói tiếp:

https://thuviensach.vn

"Không sai, em rất nhớ anh, Diệp Tư Viễn, em vô cùng nhớ anh, trong nháy mắt nhìn thấy anh, em biết ngay mình hoàn toàn không có quên anh. Em cho anh một kỳ hạn là hi vọng anh có thể trở lại, em không biết năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nếu không phải là em có vấn đề vậy thì là anh có vấn đề, chúng ta cứ tách ra như vậy, thậm chí cũng không có nói một tiếng hẹn gặp lại. Nhưng anh một mực không có trở lại , vẫn luôn không có. . . Em đợi anh nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều gối lên nỗi nhớ mà ngủ, ảo tưởng ngày mai anh lại đột nhiên xuất hiện! Hiện tại kỳ hạn đã qua, tất cả đều không còn ý nghĩa nữa. Diệp Tư Viễn, nếu anh thật chỉ là trở lại xem em có sống tốt hay không thì OK, anh đã thấy được rồi đó, em rất tốt, anh không cần thiết phải lo lắng , thu hồi diễn xuất giả mù sa mưa của anh đi! Cái gì mà sợ em về nhà một mình không an toàn, Trần kết em ngay cả chết cũng không sợ! Còn sợ đi phải về nhà một mình sao? !"

Nói xong đoạn văn này, tôi xoay người nhìn sắc mặt đã trắng bệch của anh, cười lớn rồi xoay người nhanh chóng rời đi.

Không thể chạy, không thể lảo đảo, phải ngẩng đầu ưỡn ngực, phải ung dung, phải ưu nhã, phải kiêu ngạo, phải tự tin.

Ở trong trận chiến tình yêu này, không có thắng bại nhưng tôi vẫn kiên định cho là mình không thẹn với lương tâm, Diệp Tư Viễn, chúng ta quên nhau thôi! Không gặp lại!

Chúc anh hạnh phúc.

Lúc Quan tiểu thư gọi điện thoại cho tôi thì đã là hai tuần lễ về sau, trong thời gian này, Diệp Tư Viễn hoàn toàn biến mất.

Quan tiểu thư hẹn tôi gặp mặt, tôi đang sửa chữa xe chạy bằng điện ở ven đường, xin lỗi với cô ấy nói một lát nữa tôi sẽ tới A. R. .

"Là về phương diện hợp đồng công việc, Trần tiểu thư, bộ dạng này của cô sẽ làm cho tôi cảm thấy được cô không có thành ý hợp tác. Phải biết ở

https://thuviensach.vn

thành phố H này không chỉ có một mình công ty quảng cáo của cô, thái độ của cô như vậy khiến tôi không thể không suy tính sau này có nên hợp tác với cô nữa hay không."

"Thật xin lỗi… thật xin lỗi, như vậy đi, một tiếng sau tôi sẽ tới, có được không?"

"Một tiếng sau tôi phải đi rồi, cô cũng không cần tới nữa."

Tôi ngẩng đầu lên xem thử mình đang ở chỗ nào rồi nói với cô ấy: "Bây giờ tôi đang ở rất gần cửa hàng của công ty của cô, không biết có thể hẹn cô nói chuyện ở trong cửa hàng đó hay không, 20 phút sau là tôi có thể chạy tới đó rồi."

Cô ấy chần chờ một chút, cứng rắn nói: "Được rồi, một lát nữa gặp."

Cúp điện thoại, tôi nhìn chiếc xe của mình một chút sau đó nói với người sửa xe tối nay tôi sẽ trở lại lấy xe rồi cầm túi xách gọi xe taxi đến cửa hàng của công ty A. R.

Trước đó tôi đã đi tới chỗ này rất nhiều lần, trước khi khai trương trong tiệm cần phải lắp đặt bố trí thiết bị thì tôi cũng có vô tình đi ngang qua đây mấy lần, sau khi khai trương biết đây là nhãn hiệu đồng phục của Diệp Tư Viễn thì tôi không đến đây một lần nào nữa.

Tôi tới tương đối sớm, Quan tiểu thư vẫn còn chưa tới, trong quá trình chờ đợi, tôi liền tùy ý bắt đầu đi dạo ở trong cửa hàng.

Đối với phong cách thiết kế của Diệp Tư Viễn, tôi vẫn luôn hiểu rất rõ, bây giờ nhìn đến những mặt hàng mà anh đã lãnh đạo toàn đội thiết kế ra đồng phục thì trong lòng lại có cảm giác khác biệt.

Cửa hàng của A. R. có hai tầng, diện tích rất lớn, tủ kính trưng bày hàng hóa cũng tương đối khác nhau, bây giờ đang trưng bày quần áo mùa đông,

https://thuviensach.vn

còn có một số ít quần áo mùa xuân, đó là quần áo của quý tiếp theo, tất cả đều không có giảm giá, giá tiền cũng không rẻ.

Tôi vừa đi vừa nhìn, cô bán hàng vẫn mỉm cười đi theo bên cạnh tôi, trong lúc vô tình quay đầu tôi liền thấy được một gian trưng bày, ở phía trước là áo T-Shirt được sắp xếp rất ngay ngắn, bên cạnh treo các mẫu quần áo giống vậy nhưng khác màu.

Đây là một việc rất bình thường nhưng mà tôi lại trợn to hai mắt vì bị các mẫu T shirt này hấp dẫn.

Đưa tay lên sờ chất vải thuần cotton, nghe thấy cô bán hàng nói ở bên tai tôi: "Đây là T shirt thuộc bộ sưu tập mùa xuân mới nhất của chúng tôi, là do A. R thiết kế. Nó có tên là ...khu vui chơi."

Trên chiếc áo T shirt đáng yêu này là hình một cái vòng quay lớn, trắng đen đang xen nhau, thế nhưng tôi lại cảm thấy được nó có tới 5 màu sắc.

" Tổng cộng mẫu T shirt này có 8 màu sắc, đen, trắng hồng, vàng, xanh da trời, xanh lá, tím, phấn hồng, hàng năm chúng tôi cho ra hai bộ sưu tập, đều liên quan tới chủ đề khu vui chơi, cái vòng quay này đã là bộ thứ 5 rồi."

"Vậy bốn bộ trước kia là hình gì?" Tôi hỏi.

"Cầu bập bênh, bàn đu dây, cáp treo và vòng xoay ngựa gỗ." Cô bán hàng kiên nhẫn trả lời, "Mùa xuân thì cho ra T-shirt dài tay, mùa hè cho ra T shirt ngắn tay, đều là hàng số lượng có hạn, bán xong sẽ không còn nữa."

Tôi gật đầu một cái, tầm mắt chuyển đến một chỗ , đột nhiên thấy bên cạnh có treo một cái T shirt màu cam.

Tôi chỉ vào nó: " Có thể cho tôi xem cái đó được không?"

https://thuviensach.vn

Cô bán hàng không có lập tức lấy xuống mà là nhìn từ trên xuống dưới đánh giá tôi một chút, cười lên: "Tiểu thư, cô thật có mắt nhìn, cái áo màu cam này là bản số lượng có hạn trong bản số lượng có hạn, nó chỉ có một size S nên ở Italy có rất ít người mặc được, ở trong nước thì cũng chỉ có những cô gái có chiều cao khoảng 160 cm và da trắng thì mặc mới đẹp. Tôi thấy vóc người của cô cũng rất thích hợp."

Tôi im lặng không lên tiếng, nhận lấy áo rồi vào trong phòng thay đồ mặc thử.

T shirt màu cam , màu sắc vừa phải, không có quá chói, cũng không có quá mờ, nhìn đặc biệt ấm áp sáng ngời, tôi thay T shirt soi vào gương, màu cam ấm áp làm cho làn da của tôi trắng giống như tuyết, sắc môi mềm mại, hình như ngay cả ánh mắt cũng sáng lên một chút. Áo rất vừa người, nhất là vai, ngực, áo dài vừa phải, tay cũng dài vừa phải, giống như là được may riêng cho tôi, chỉ là eo hơi rộng một chút.

Ngu ngốc. Tôi gầy rất nhiều, chắc anh không biết rồi!

Thời điểm Quan tiểu thư đến, tôi phát hiện Lưu Nhất Phong cũng đi cùng với cô ấy.

"Hi, Trần kết." Anh ta nhìn thấy túi mua hàng trong tay tôi , có chút kinh ngạc: "Em đã mua quần áo rồi hả ? Quần áo ở nơi này em thích cái nào thì cứ lấy đi coi như là quà đàn anh tặng cho em."

"Cám ơn ý tốt của anh, chỉ là bắt người tay ngắn." Tôi nửa đùa nửa thật nói, chỉ là sắc mặt của Quan tiểu thư ở bên cạnh rất kém, sau khi nói chuyện hợp đồng được nửa giờ thì vội vàng rời đi.

Tôi cũng chuẩn bị rời đi thì bị Lưu Nhất Phong gọi lại: "Trần Kết, em đi đâu vậy? Anh đưa em đi."

"Không cần, cám ơn."

https://thuviensach.vn

"Thật ra thì. . . Anh cũng muốn nói chuyện với em một chút."

Tôi nghi ngờ: "Lưu Nhất Phong, em và anh có chuyện gì đáng nói hay sao?"

Anh nhún nhún vai, mở tay ra: "Thực không dám dấu diếm, là về Tư Viễn, em có thì giờ rãnh không?"

Tôi rất không có tiền đồ, ngồi lên xe của Lưu Nhất Phong, tôi rất muốn nghe một chút đến tột cùng là anh ta muốn nói với tôi cái gì.

Anh ta lái xe theo chỉ dẫn của tôi, vẫn luôn không nói gì.

Tôi quyết định dời đi sự chú ý của mình, suy nghĩ xem thử xe của mình đã sửa xong chưa, nếu xong thì phí sửa chữa là bao nhiêu?

Qua một con đường, rốt cuộc Lưu Nhất Phong cũng mở miệng: "Trần Kết, cuối cùng là giữa em và Tư Viễn đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Thật là vấn đề cổ quái.

" Anh cho là Tư Viễn trở lại thì hai người sẽ quay lại với nhau."

"Anh cảm thấy em và anh ấy cần thiết phải quay lại với nhau sao?"

Anh ta mím môi suy nghĩ một chút, trả lời: "Đứng ở lập trường của anh, dĩ nhiên hi vọng thấy hai người ở chung một chỗ lần nữa. Nhưng anh hiểu rõ mình chỉ là người ngoài, không thể nói được cái gì. Anh biết rõ em đang trách Tư Viễn, trách cậu ấy năm đó lúc thương thế của em rất nặng còn chưa tỉnh thì đã chia tay không lời từ biệt, chỉ là Tư Viễn thật sự là thân bất do kỷ."

"Em không trách anh ấy." Tôi cười: "Có cái gì tốt đâu, đều đã qua rồi."

"Những năm này Tư Viễn cũng không dễ dàng gì."

https://thuviensach.vn

"Lưu Nhất Phong, anh làm sao vậy? Muốn nói lịch sử xây dựng sự nghiệp của anh ấy cho em sao?"

"Em muốn nghe sao? Anh thật sự suy nghĩ muốn nói."

"Không muốn nghe."

"Trần kết, em đừng như vậy." Lưu Nhất Phong lắc đầu: " Có rất nhiều việc nếu giết Tư Viễn thì cậu ấy cũng không nguyện ý nói cho em biết, nhưng anh vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy, nhìn cậu ấy đi từng bước một đến thành tựu hiện giờ, anh thật sự cảm thấy cậu ấy rất đáng gờm. Cậu ấy cũng không có quên em, vẫn luôn cất giữ hồi ức cẩn thận, dựa vào lời hứa và sự tín niệm của em mà lúc lần lượt bị đánh bại đều bò dậy, lại bị đánh ngã, lại bò dậy một lần nữa, rốt cuộc cũng có thành tựu như bây giờ."

Tôi nhăn mày: "Đến tột cùng là anh ấy như thế nào? Anh nói cho rõ ràng đi."

"Nói đơn giản một chút là lúc Tư Viễn tốt nghiệp không tìm được việc làm. Một năm kia kinh tế toàn cầu bị khủng hoảng, tỉ lệ thất nghiệp ở các quốc gia Châu Âu rất cao, lúc ấy ba Tư Viễn tập trung toàn bộ sự nghiệp vào việc xuất khẩu đồng phục, nhà xưởng ở thành phố D cũng bán mất. Nhưng em nên hiểu rõ việc xuất khẩu có nguy cơ rất lớn, có thể ảnh hưởng đến cả một ngành nghề, công ty của ba Tư Viễn vẫn luôn phải khổ sở chống đỡ, còn phải dựa vào anh của Tư Viễn ở trong nước giúp đỡ mới không bị phá sản. Tư Viễn cũng không giúp được gì nên mới thử tự mình đi đến các công ty đồng phục tìm việc làm, nhưng lúc đó cũng có rất nhiều công ty cũng bị phá sản, người thất nghiệp rất đông, kết quả Tư Viễn tìm việc làm. . . chắc em cũng có thể đoán ra."

Tôi ngây ngẩn cả người, tôi vẫn cho là cuộc sống của Diệp Tư Viễn ở tại Italy xa xôi trôi qua rất suôn sẻ, chưa bao giờ nghĩ tới anh cũng phải trải qua thời khắc gian nan như thế .

https://thuviensach.vn

Khủng hoảng tài chính, chuyện đó đương nhiên là tôi biết, lúc đó chuyện này cũng ảnh hưởng rất nhiều đến ngành công nghiệp quảng cáo, rất nhiều công ty phải cắt giảm biên chế, đều là những công ty mới ra đời, lúc ấy tôi mới vừa vào công ty không lâu, nghe nhân viên kỳ cựu nói trước đó một năm nghiệp vụ của công ty rất kém cỏi, thậm chí ông chủ còn sa thải mấy người nhân viên, làm cho lần đó tôi nghĩ chính mình cũng phải uống gió Tây Bắc rồi.

Nghĩ đến việc Diệp Tư Viễn mang theo tác phẩm đi đến từng công ty phỏng vấn, anh lần lượt ôm hi vọng, lại lần lượt thất vọng, lúc người phỏng vấn nhìn thấy thân thể không hoàn hảo của anh không biết sẽ lộ ra ánh mắt như thế nào, không biết có nói những lời làm tổn thương anh hay không? Cho dù là người nước ngoài thì cũng có cái nhìn không tốt đối với người tàn tật, cho dù tác phẩm ưu tú thì như thế nào? Ngay lúc đó tâm tình của Diệp Tư Viễn là như thế nào? Anh sẽ không tuyệt vọng đúng không?

Nghĩ đến rất nhiều năm trước, anh nghiêm túc nói với tôi: "Tiểu Kết, tin tưởng anh."

Khi đó ánh mắt của anh rất trong suốt, chứa đầy kiên định cùng tự tin.

Khi thời gian trôi qua thế giới hiện thực tàn khốc hiện ra ở trước mặt chúng tôi, Diệp Tư Viễn, làm thế nào mà anh vượt qua được những khó khăn, áp lực đó, từng bước tiến về phía trước?

"Sau đó thì sao?" Tôi không nhịn hỏi tiếp.

"Sau đó cậu ấy vào làm việc trong công ty của ba mình, sau khi khủng hoảng tài chính dần dần qua đi, cậu ấy manh nha phát triển ý tưởng tự mình gây dựng sự nghiệp nhưng thân thể của cậu ấy đặc biệt, cần phải có một người đáng tin cậy trợ giúp cậu ấy vì vậy cậu ấy gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có đồng ý đi đến Italy giúp cậu ấy hay không. Anh cũng không có suy nghĩ quá lâu, liền đồng ý với cậu ấy. Anh hiểu rất rõ Tư Viễn, nếu là

https://thuviensach.vn

chuyện cậu ấy đã quyết định thì nhất định sẽ dốc hết toàn lực làm một cách tốt nhất. Trong quá trình này anh họ của Tư Viễn cũng giúp đỡ rất nhiều, chủ yếu là tài chính, tiền chính là phương diện để bắt đầu. Khi đó anh và Tư Viễn thường sẽ loay hoay mấy ngày mấy đêm không ngủ được, thảo luận các loại phương án, thiết kế, vừa bắt đầu bọn anh chỉ thành lập được một công ty thiết kế rất nhỏ, thành viên cũng chỉ có mấy người trẻ tuổi, chủ cũng là nhân viên. Dần dần, thiết kế đồng phục của Tư Viễn có danh tiếng thì bọn anh mới quyết định thành lập một nhãn hiệu mới."

“Rất tốt chứ sao." Tay tôi chống má nở nụ cười, dần dần vì thành công của bọn họ mà vui mừng.

Lưu Nhất Phong than thở: "Thật ra thì thật sự rất khó, rất khó. Bây giờ quay đầu nhìn lại anh cũng không biết là tại sao mình lại chịu đựng nổi. Em xem, anh cũng đã có tóc bạc rồi." Anh ta chỉ chỉ đầu tóc của mình, tôi nhìn kỹ, quả nhiên trong tóc đen có xen lẫn tóc bạc, hình như tôi cũng cảm nhận được sự khó khăn, gian khổ trong thời kỳ đầu khi bọn họ mới gây dựng sự nghiệp.

"Vậy. . ." Tôi hỏi: "Tại sao các anh lại nghĩ đến việc về nước mở chi nhánh công ty? Ở Italy đã vững gót chân rồi sao?"

"Cũng không phải. Trở về nước là chủ ý của Tư Viễn ." Giọng nói của Lưu Nhất Phong trầm thấp: " Thật ra thì hội đồng quản trị trong công ty cũng không tán thành việc mở rộng thị trường ở Trung Quốc sớm như vậy, dù sao A. R. vẫn còn là một nhãn hiệu cực kì trẻ tuổi , ngộ nhỡ việc mở rộng thị trường trong nước thất bại thì cũng sẽ tạo thành ảnh hưởng xấu đối với thị trường ở Italy mhưng mà ý của Tư Viễn đã quyết, đầu năm lúc nói lên kế hoạch thì bọn anh đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt đầu áp dụng , rốt cuộc cũng thuận lợi khai trương cửa hàng ở trong nước, ít nhất trước mắt thì có vẻ lượng tiêu thụ cũng không tệ lắm."

Tôi nghi ngờ nhìn Lưu Nhất Phong, không biết đây là vì cái gì.

https://thuviensach.vn

Lưu Nhất Phong lườm tôi một cái, cười: "Tại sao lại có biểu tình như vậy? Đáp án còn chưa rõ ràng sao? Tư Viễn là vì em đó."

". . . Vì em?"

"Đúng, chỉ vì em. Chỉ là anh vẫn cho rằng lần này cậu ấy trở lại là vì muốn quay lại với em một lần nữa, không nghĩ tới về sau cậu ấy đột nhiên hỏi anh có đồng ý ở lại trong nước làm quản lý hay không, cậu ấy còn là phải về Italy. Anh cảm thấy rất kỳ quá liền hỏi cậu ấy tại sao."

“ Anh ấy nói thế nào?"

"Cậu ấy nói cậu ấy đã không còn lý do để ở lại trong nước."

"À?"

"Anh hỏi cậu ấy tại sao lại không thử bắt đầu với em một lần nữa, anh hiểu rất rõ chuyện này đối với em mà nói cũng không công bằng, nhưng mà Trần Kết, em cũng không thể quên được Tư Viễn không phải sao? Tư Viễn cũng như thế, em xem cách cậu ấy đặt tên cho nhãn hiệu đi, cách chọn LO¬GO, màu sắc chủ đạo, cậu ấy vẫn đặt em ở trong lòng, cho tới bây giờ cũng không có quên. Nhưng mà cậu ấy lại trả lời anh, giữa cậu ấy và em đã không có cơ hội thay đổi được nữa, cậu nói em đáng giá được một người ưu tú yêu em, bảo vệ em, cậu ấy đã từng buông tha cho đoạn cảm tình này, cho nên hiện tại đã không còn tư cách tranh thủ cái gì cả."

". . . " Tôi ngu rồi.

"Anh và Tiếu Hải cũng không biết nên làm sao bây giờ, vốn còn muốn khuyên cậu ấy một lần nữa nhưng kết quả là cậu ấy về Italy rồi."

"Cái gì?" Tôi không tự chủ được kêu lên: "Anh ấy không trở lại nữa?"

https://thuviensach.vn

"Không không không, trước tiên em đừng kích động, bên kia có một số việc cần cậu ấy đi giải quyết, tạm thời cậu ấy phải trở về xử lý." Lưu Nhất Phong ý vị sâu xa nhìn tôi: "Trần Kết, nếu như cậu ấy thật sự không quay lại nữa, em. . . "

"Đến rồi!"

Lưu Nhất Phong đậu xe ở ven đường, tay chân tôi luống cuống bước xuống xe.

"Trần Kết!"

Anh ta gọi tôi... nhưng tôi không để ý anh ta, bước về phía quán sửa xe.

Nếu như Diệp Tư Viễn thật sự không quay lại nữa thì tôi có thể quên anh sao? Có thể sao?

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Nút Thắt Trong Lòng

Mùa đông ở thành phố H rất lạnh, mùa đông lạnh và khô ráo khác với quê hương tôi, nơi này ẩm thấp, lạnh thấu xương, đi ở trên đường thì gió lạnh có thể chà xát làm đau gò má người ta, cái loại lạnh lẽo đó có thể như những sợi tơ lan tràn từ lòng bàn chân tới toàn thân, đối với tôi mà nói, rất khó chịu được.

Thành phố phương nam không đủ ấm áp, chỉ có thể dựa vào máy điều hòa không khí hoặc khí từ máy sưởi tới gia tăng nhiệt độ trong phòng. Cho nên vừa đến mùa đông, tôi liền không muốn ra cửa, ngoài đi làm thì như gấu ngủ đông vùi ở trong căn phòng đã thuê để trôi qua cuộc sống thường ngày.

Uyển Tâm thường xuyên ra ngoài hẹn hò với Phùng Khiếu Hải, ngày tôi và chị ấy cùng nhau ăn cơm tối có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có lúc lười phải nấu, sau khi tan việc, trên đường về nhà tôi sẽ mua một phần đồ ăn bên ngoài mang về, hoặc là dứt khoát nấu chút thực phẩm nhanh đông lạnh để giải quyết vấn đề cái bụng.

Trước kia ở một mình, lúc hăng hái thì tôi sẽ mua thức ăn nấu cơm, làm hơi nhiều liền gọi hai nam sinh vừa tốt nghiệp chưa bao lâu ở phòng cách vách ăn chung. Bọn họ đều là người rất tốt, bình thường sẽ giúp tôi sửa máy tính, thay bóng đèn, di chuyển vật nặng. Hiện tại một mình nấu ăn, tôi ngược lại cảm thấy cô đơn rất nhiều, bắt đầu hoài niệm ngày trước cùng bọn họ ở chung phòng bếp, giặt quần áo, nấu cơm, ít nhất khi đó còn có người có thể nói chuyện một chút.

https://thuviensach.vn

Khi nhìn thấy người kia, cũng là một ngày sau khi tan việc. Tôi gói một phần cơm thịt kho, cởi xe điện donkey lên đường về nhà.

Xe điện donkey sắp tiến vào chung cư thì đột nhiên tôi nghiêng mắt nhìn thấy ven đường đứng một người, tầm mắt của bà vẫn luôn dõi theo tôi.

Chỉ nhìn bà một cái, tôi liền ngây ngẩn cả người.

Bầu trời âm trầm, mặt trời sắp lặn về tây, mẹ Diệp đứng ở bên cạnh một cây đại thụ đối diện mỉm cười với tôi.

Tôi dừng xe, chân hơi chạm đất nhìn bà, không thể tin được ánh mắt của mình.

"Cô?"

"Tiểu Kết, chào cháu." Bà đi về phía tôi, mặc trên người áo khoác ngoài màu đậm, quấn khăn quàng cô lông dê thuần sắc, một đầu tóc ngắn gọn gàng. So với trong trí nhớ của tôi, ít đi một chút hơi thở dịu dàng, có vẻ già hơn một chút rồi.

Tính toán, mẹ Diệp đã 55 tuổi, vóc người và khí chất của bà vẫn tốt như cũ, trên mặt trang điểm trang nhã, chỉ là phấn lót tốt hơn nữa cũng không giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt.

"Sao cô lại ở chỗ này?" Tôi mờ mịt nhìn chung quanh một chút. Cửa chung cư cũ, thế nào cũng không giống là nơi hẹn người đi ăn cơm dạo phố. Huống chi, tại sao bà ấy lại ở thành phố này chứ?

"Cô là tới tìm cháu, Tiểu Kết." Bà nở nụ cười, cúi đầu nhìn đến hộp tôi treo ở đầu xe, hỏi, "Cháu còn chưa ăn cơm tối sao? Có thời gian không, chúng ta tìm một chỗ ngồi một chút, cô đã lâu rồi không gặp cháu."

https://thuviensach.vn

Tôi nghi hoặc nhìn bà, đoán không ra dụng ý của bà, nhưng mà bà là trưởng bối, cũng đã đứng trước mặt tôi, tôi thật sự tìm không ra lý do cự tuyệt.

Tôi và mẹ Diệp ở một quán cà phê, mặt đối mặt ngồi xuống, chúng tôi gọi một phần ăn. Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, mẹ Diệp quan sát tôi tỉ mỉ, trên mặt vẫn lộ nụ cười.

Nụ cười này lập tức kéo trí nhớ tôi về lại mùa đông năm ấy, hình như bà vĩnh viễn đều là như vậy, sẽ không lộ ra suy nghĩ thật ở trên mặt, khiến người ta nhìn không thấu, làm người khác nổi da gà.

"Tiểu Kết, cháu càng ngày càng đẹp." Mẹ Diệp mở miệng trước, "Chỉ là gầy một chút, hiện tại thân thể có tốt không?"

"Tạm được."

"Đang làm công việc gì vậy?"

"Làm việc ở công ty quảng cáo."

"A, không tệ, làm đúng chuyên ngành." Mẹ Diệp cười cười, bắt đầu cùng tôi nói việc thường ngày, từ thời tiết gần đây của thành phố H, hàn huyên tới trang phục mới nhất của mùa, cuối cùng thậm chí kéo tới trên giá phòng.

Tôi không hiểu ra sao, dứt khoát trực tiếp hỏi bà: "Cô, cô tìm cháu có chuyện gì sao?"

"Thật sự đã lâu không gặp cháu, hàn huyên với cháu một chút chứ sao."

"Cô à, cháu không thích chơi đoán chữ." Tôi nói nghiêm túc.

Bà dần dần thu lại tươi cười, một lát sau hỏi: "Tiểu Kết, cháu đã gặp Tiểu Viễn rồi hả?"

https://thuviensach.vn

"Đã gặp." Tôi cười lạnh ở trong lòng, kẻ ngu cũng biết, bà tìm tôi nhất định là có liên quan với Diệp Tư Viễn.

"Nó nói gì với cháu chưa?"

"Không có, hắn là khách hàng của công ty cháu."

Nét mặt của tôi đã rất lạnh, sắc mặt mẹ Diệp trước mặt đã bắt đầu lúng túng.

"Cháu . . . . ." Bà tựa hồ đang cân nhắc dùng từ, "Có phải vẫn còn đang trách cô không?"

"Cái gì?" Tôi kinh ngạc, trách bà? Trách bà cái gì?

Nhìn thấy vẻ mặt ngây ra của tôi, mẹ Diệp nghiêm túc nói: "Trách cô ban đầu, vào lúc cháu còn chưa thoát khỏi nguy hiểm tánh mạng đã ép buộc Tiểu Viễn đi Italy."

Tôi trầm mặc.

"Xin cháu tha thứ cho cô, Tiểu Kết, tình hình lúc đó thật sự làm cô không thể không làm ra quyết định thực tế nhất. Cô biết rõ cô suy tính không chu đáo, khiến Tiểu Viễn cô phụ cháu, nhưng xin thông cảm cho cô là một người mẹ, không riêng gì mẹ Tiểu Viễn, còn là mẹ của Tiểu Viêm."

"Cô, cháu không trách người. Bây giờ nói những thứ này làm gì, không phải mọi người đều rất tốt ư? Cháu không sao rồi, gần như không có lưu lại di chứng, người không nên suy nghĩ nhiều."

"Không." Bà chậm rãi lắc đầu, "Sau đó suy nghĩ một chút, lúc ấy cô nên tĩnh táo một chút. Chỉ là khi đó, Tiểu Viễn canh giữ ở bệnh viện một ngày một đêm, chờ tin tức của cháu. Cô phải chăm sóc nó, Tiểu Viêm vẫn còn học ở thành phố D, cô thật sự không chăm sóc được, chỉ có thể để cho ba

https://thuviensach.vn

nó ở lại đó chăm sóc cho nó. Lúc ấy Diệp Tư Hòa vẫn còn đang cấp cứu, cô hiểu rõ, nếu như nó chết, mẹ nó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Tiểu Viễn và Tiểu Viêm. Cô thật sự vô cùng sợ Diệp Tư Hòa sẽ chết, vì vậy chỉ có thể ở trong thời gian ngắn nhất mang theo Tiểu Viễn và Tiểu Viêm ra nước ngoài."

Thật ra thì đối với tôi mà nói, bây giờ nói những thứ này thật rất vô vị, tôi nhìn mẹ Diệp, cười: "Cô à, người thật sự không cần nói với cháu những thứ này, cháu thật sự không trách ngài, quyết định của ngài rất chính xác, không phải bây giờ Diệp Tư Viễn rất tốt ư? Đã học xong rồi, đây chẳng phải là kỳ vọng của mọi người sao?"

Mẹ Diệp ngưng mắt nhìn mắt của tôi, cẩn thận từng li từng tí nói: "Cháu thật cảm thấy hiện tại nó rất tốt ư?"

Tôi nhăn mày lại: "Dĩ nhiên, hắn có nhãn hiệu trang phục của mình. Đây không phải là mơ ước trước giờ của hắn sao? Không phải mơ ước của ai cũng sẽ trở thành sự thật ."

Mẹ Diệp hoàn toàn rơi vào trầm mặc, chúng tôi uống trà của mình, không khí thật sự là rất vi diệu.

Rốt cuộc, bà ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu Kết, cô cũng không vòng vo với cháu, cô tìm cháu, chính là muốn hỏi cháu một chút. Trong lòng của cháu, còn có Tiểu Viễn không?"

Nghe được vấn đề này, một loại cảm giác khuất nhục dâng lên trong nháy mắt, tôi cắn răng, cảm thấy bắp thịt của toàn thân đều căng thẳng. Tôi nhìn bà chằm chằm, hỏi: "Người có ý gì?"

"Tiểu Kết, cháu đừng tức giận." Mẹ Diệp đưa tay ra cầm tay của tôi, hai tay của bà lạnh lẽo, tôi cũng giống như vậy.

https://thuviensach.vn

"Cô!" Tôi nắm chặt nắm tay, không kiềm chế được thân thể khẽ run, "Có một chuyện, cháu hi vọng người có thể rõ ràng. Lúc trước người nói chia tay là hắn, không phải là cháu. Người ở chỗ này chờ hắn năm năm, là cháu! Không phải hắn! Cháu cho hắn đủ thời gian tới giải thích tất cả với cháu, nhưng bây giờ kỳ hạn đã qua, người cảm thấy người nói cái này còn có ý nghĩa gì sao?"

"Không, không, Tiểu Kết." Vẻ mặt mẹ Diệp rất khổ sở, bà lắc đầu, "Cháu đừng nói như vậy, tất cả đều là sai lầm của cô!"

"Chuyện này không liên quan đến người. Dù sao cũng không phải là người nói Diệp Tư Viễn chia tay với cháu?" Tôi cười lạnh, chậm rãi rút tay ra từ trong tay bà, "Cô, cháu coi người là trưởng bối, mới ngồi xuống nói chuyện với người. Nhưng về chuyện của cháu và Diệp Tư Viễn, cháu thật sự cảm thấy đã không còn gì đáng nói. Cháu còn có chuyện, đi trước."

Tôi đứng lên, mẹ Diệp lập tức đứng lên, nắm chặt tay của tôi, vẻ mặt bà rất hốt hoảng, không còn trấn định tự nhiên giống như trước nữa, bà vội vàng nói: "Tiểu Kết, cháu nguyện ý nghe cô nói một chuyện không? Những chuyện này, những người khác đều không biết, Tiểu Viễn cũng sẽ không bao giờ nói với cháu, nhưng cô hi vọng cháu có thể biết. Cô đã từng cho là theo thời gian qua đi, Tiểu Viễn có thể bỏ xuống tất cả, nhưng bây giờ cô phát hiện mình sai lầm rồi, tất cả mọi chuyện đã biến thành một nút thắt trong lòng nó, nút thắt này không người nào có thể mở, có lẽ sẽ quấn nó cả đời. Tiểu Kết, cháu là người duy nhất có thể mở nút thắt này. Đừng đi, được không? Cô cầu xin cháu!"

Tôi thật sự ngồi xuống, có lẽ là bởi vì nhìn một người phụ nữ ưu nhã trên năm mươi tuổi, vì con trai mình mà trở nên kinh hoảng, luống cuống như thế, có chút cảm thấy không đành lòng. Cũng có lẽ là bởi vì tôi thật sự có chút tò mò, không biết bà muốn nói với tôi cái gì. Nhưng mà trong lòng tôi vẫn làm một quyết định cho mình, mặc kệ bà nói với tôi cái gì, đều không thể dao động ý nghĩ của tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi và hắn đã không trở về được, vào ngày sinh nhật 25 tuổi ấy, khi tôi nghe được hắn nói hắn không giải thích thì tôi biết ngay, chúng tôi đã không thể quay lại được nữa.

Thấy tôi lần nữa ngồi xuống, mẹ Diệp giống như thở phào nhẹ nhõm, bà suy nghĩ một chút, hỏi: "Chuyện của Diệp Tư Hòa, cháu đã biết hết chưa?"

"Phương diện nào?"

"Lịch sử gây dựng sự nghiệp có chút xui xẻo."

"Biết."

"Những chuyện kia, đều là cô làm."

Tôi trợn to hai mắt.

Mẹ Diệp vuốt tóc, cười khổ: "Toàn bộ đều là cô làm, kể từ sau khi Tiểu Viễn gặp chuyện không may, cô liền chưa từng để cho nó sống tốt. Nhưng Tiểu Viễn không biết chút gì. Mãi cho đến khi chúng ta đi Italy, cô mới nói những chuyện này cho Tiểu Viễn."

". . . . . ."

"Lúc ấy, nó vô cùng khiếp sợ, vô cùng thất vọng với cô. Cho nên cô đã nói cho nó biết, là bởi vì Diệp Tư Hòa thiếu chút chết đi, cô đột nhiên ý thức được, những chuyện đã xảy ra này, có lẽ đều là do cô gây lên. Cảnh sát ở bệnh viện lấy khẩu cung của Tiểu Viễn thì tất cả mọi chuyện xảy ra ở nhà hai đứa đều được tỉ mỉ ghi xuống, cô mới biết, cô sai lầm rồi."

"Tiểu Viễn là một đứa bé hiền lành, sau khi mất đi hai cánh tay, nó vẫn rất cố gắng sống tiếp. Cho dù nó biết nguyên nhân bị thương là bởi vì Diệp Tư Hòa cố ý hoặc vô tình lừa gạt, nó cũng chỉ là không thèm để ý đến Diệp Tư Hòa. Cô dạy nó dùng phương thức khác tiếp tục học tập, sinh hoạt.

https://thuviensach.vn

Cũng dạy nó dùng tâm trạng rộng lượng đối mặt cuộc sống, thân thể không bao giờ có thể đầy đủ lại lần nữa, tâm tình cũng không thể vì vậy mà không trọn vẹn, Tiểu Viễn vẫn luôn làm rất tốt. Cô tự hào, hãnh diện vì nó. Nhưng không nghĩ tới vì cô, nó lại lọt vào trong nước xoáy cừu hận, không rút thân ra được."

"Kể từ khi biết Diệp Tư Hòa muốn ra nước ngoài học, cô liền vận dụng quan hệ anh của cô, để nó không thể thuận lợi làm thị thực. Sau khi biết nó rất thất vọng, trong lòng cô liền có khoái cảm trả thù thành công. Từ đó về sau thì càng không thể ngăn cản, nó không được nhận học bổng, không làm được cán bộ hội học sinh, vào không được đơn vị tốt để thực tập, thi không đậu nhân viên công vụ, những thứ này, tất cả đều là cô làm. Chờ sau khi nó tốt nghiệp, mỗi một lần nó gây dựng sự nghiệp, cuối cùng đều là thất bại, toàn bộ đều là cô tìm người làm. Càng về sau, cô càng khó có thể tự kềm chế, thấy Diệp Tư Hòa thuận lợi vui vẻ xuất hiện, muốn nhìn bộ dạng Tiểu Viễn lần nữa, cô liền cảm thấy hận! Cô hận nó! Hận chết nó! Tiểu Viễn là con trai của cô! Thằng bé đã từng là một đứa bé thông minh, khỏe mạnh, nhưng bởi vì Diệp Tư Hòa nên biến thành bộ dáng như bây giờ! Cô quyết định, đời này chỉ cần cô còn sống thì không thể để Diệp Tư Hòa dễ chịu! Tiểu Viễn chịu khuất nhục, uất ức và khổ sở, cô nhất định phải bắt nó trả gấp bội! Cho dù nó chết cũng không thể giải được mối hận của tôi!"

"Cho đến khi cháu xảy ra chuyện, cô mới biết cô sai hoàn toàn. Nếu như không phải là bởi vì cô, Diệp Tư Hòa cũng sẽ không cấu kết với Đường Duệ, Tiểu Viễn cũng sẽ không nhìn thấy cháu rơi vào trong tay Đường Duệ mà không cứu được. Sau khi Tiểu Viễn biết tất cả mọi chuyện, vô cùng tự trách, nó hối hận lúc ấy không có cúi đầu với Diệp Tư Hòa, nó hối hận vì quá tin tưởng cô, nó hối hận nó đặt mạng của cháu lên tự tin của nó. Tóm lại đoạn thời gian đó, nó rất sa sút, vô số lần nói với cô muốn trở lại thăm cháu, muốn nói xin lỗi với cháu, bởi vì lúc cháu nói những chuyện này cho nó biết, nó không tin cháu mà là lựa chọn tin cô, còn vì vậy cãi nhau với cháu, gián tiếp dẫn đến tất cả mọi chuyện xảy ra tiếp theo."

https://thuviensach.vn

"Nhưng tình hình lúc đó còn không cho phép nó trở về, mặc dù cháu đã tỉnh lại, tình trạng của Diệp Tư Hòa lại rất không tốt. Cô liền khuyên Tiểu Viễn, mấy tháng nữa, đợi đến ngày nghỉ lễ Giáng Sinh thì nó có thể trở về thăm cháu. Nó đã đồng ý, sau đó liền phấn chấn tinh thần, tập trung toàn bộ tinh lực vào trong bài chuyên ngành. Mỗi đêm nó bắt đầu vẽ, thiết kế, đi xem các chương trình thời trang. Khi đó, có phải ngày nào nó cũng đều gọi điện thoại hoặc video với cháu đúng không?"

Tôi gật đầu, mẹ Diệp cười một tiếng, nói tiếp,

"Nhưng đầu tháng 12 lại xảy ra một chuyện ngoài ý muốn, chúng tôi không có nói với bất kỳ ai, đến ba Tiểu Viễn cũng không biết. Cô vốn là không cảm thấy chuyện này quá nghiêm trọng, nhưng bây giờ xem ra, có lẽ mức độ nghiêm trọng của nó vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người chúng tôi, bởi vì nó -- phá hủy lòng tự tin của Tiểu Viễn."

"Chuyện gì?" Tôi sớm đã nghe đến nhập thần, lúc này giọng nói cũng có chút run rẩy.

"Một ngày đầu tháng 12, Tiểu Viễn ở trường học vẽ họa đồ đến rất khuya, một mình ngồi tàu điện ngầm về nhà. Chỗ chúng tôi còn cách cửa ra tàu điện ngầm một cây số, lúc một mình nó đeo túi xách đi ở trên đường, bị một đứa trẻ Gypsy(1) theo dõi."

"Đó chỉ là một bé trai 14 tuổi, vóc dáng mới cao đến cằm Tiểu Viễn, thân thể gầy teo. Nó nhìn ra Tiểu Viễn là một người tàn tật, nó đi theo phía sau, đi tới một đoạn vắng vẻ trên đường nhỏ thì đoạt túi xách của Tiểu Viễn."

Tôi nhỏ giọng hô một tiếng.

"Thật ra tình trạng trị an của Italy không tốt lắm, nhất là ăn trộm Gypsy, đều đi đầy đường, phụ nữ, trẻ em đặc biệt chiếm đa số. Đứa bé kia đoạt túi xong liền bắt đầu chạy, Tiểu Viễn đuổi theo nó ngay. Trong túi của Tiểu Viễn có laptop, đứa trẻ vác theo nên chạy không nhanh, liền bị Tiểu Viễn

https://thuviensach.vn

đuổi theo. Tiểu Viễn muốn lấy lại túi, liền đánh nhau với đứa bé kia, nhưng dù sao Tiểu Viễn cũng không có cánh tay, nó. . . . . còn không đánh lại một đứa bé choai choai, đứa bé kia đánh Tiểu Viễn ngã xuống đất, cưỡi trên người nó đánh nó mấy quyền rồi lại bắt đầu chạy. Tiểu Viễn giùng giằng bò dậy đuổi theo, vừa đuổi theo vừa kêu, dần dần thì có người đi đường cùng đuổi theo, rốt cuộc mọi người dồn đứa bé kia đến bên một con sông. Đứa bé kia thấy trốn không thoát, liền ném túi của Tiểu Viễn xuống sông. Những người qua đường kia bắt được đứa bé kia, đến cảnh sát cũng chạy tới. Không ngờ lúc này, Tiểu Viễn lại lập tức nhảy vào trong sông."

Tôi che kín miệng mình, trái tim co rút thật chặt: "Tại sao?"

"Tiểu Viễn nó, chỉ là vì lấy lại túi xách của nó."

Mẹ Diệp mẹ nhìn tôi thật sâu, "Trong laptop có tác phẩm của nó, quan trọng nhất là còn có ảnh chụp chung của hai đứa. Trong ví tiền của nó còn có một tấm hình của cháu. Sau đó Tiểu Viễn nói với cô, đó là tấm ảnh đầu tiên cháu cho nó. Khi đó, cháu mới 18 tuổi."

Là lúc tôi về nhà nghỉ đông vào năm nhất đại học, dùng di động chụp ảnh trên xe lửa.

Tôi sợ ngây người, nước mắt không khống chế được liền chảy xuống.

"Tiểu Viễn tự nhiên không thể lấy lại cái túi xách kia, đó là mùa đông, nước sông lạnh thấu xương. Nó nhảy xuống nước không bao lâu thì chân liền rút gân, phải dựa vào mấy người đi đường và cảnh sát nhảy xuống mới cứu nó lên được. Tiểu Viễn bị thương không nghiêm trọng lắm, nhưng mà bởi vì bị lạnh nên viêm phổi cấp tính, ở trong bệnh viện rất nhiều ngày. Đoạn thời gian kia, nó không có gọi video, cũng không có gọi điện thoại với cháu, bởi vì nó không tiện nói chuyện. Nó chỉ hàn huyên QQ với cháu, không biết cháu có còn ấn tượng không."

https://thuviensach.vn

Tôi cẩn thận nhớ lại một chút, trước lễ giáng sinh năm đó, tôi một mực chờ đợi Diệp Tư Viễn trở lại thăm tôi, thật sự là có một mấy ngày chỉ tán gẫu QQ với hắn. Hắn nói camera của hắn bị hư, điện thoại di động cũng hư, đang sửa. Sau đó nữa, đợi đến lần nữa gọi video với hắn, tôi phát hiện thấy hắn gầy hơn rất nhiều, hắn nói với tôi học tập rất bận, hơn nữa lễ giáng sinh không thể trở về thăm tôi được.

"Thật ra thì nó có thể trở về thăm cháu, nhưng nó nói với cô, nó không trở về. Cô hỏi nó tại sao, nó lại không nói với cô, chỉ là thường ngồi ngẩn người một mình. Sau này cô mới hiểu được, có lẽ bắt đầu từ lúc đó, Tiểu Viễn đã nghĩ tới muốn chia tay với cháu."

Diệp Tư Viễn, anh thật sự là một đứa ngốc! Tại sao muốn nuốt tất cả vào trong lòng, cái gì cũng không nói cho tôi biết chứ?

Đây đều là chuyện nhỏ! Cái này có gì ghê gớm chứ!

Không phải là vài tấm hình thôi ư, mất thì mất! Diệp Tư Viễn, sao anh lại ngốc như vậy đây?

Rời khỏi quán cà phê, tôi và mẹ Diệp vừa đi vừa nói, bà nói tiếp chuyện sau đó với tôi, bởi vì cảm xúc Diệp Tư Viễn thật không tốt, bà còn để Tần Lý gọi điện thoại khuyên can anh, chỉ là hình như không có hiệu quả.

"Cô nói với Tiểu Viễn, cháu là một cô gái tốt, hiện tại lại bị thương nặng như vậy, vô luận như thế nào thì nó đều nên quý trọng cháu thật tốt, không thể dễ dàng buông tha phần cảm tình này. Từ nhỏ đến giờ, gặp thất bại lớn hơn, chịu đựng một chút cũng liền qua đi, duy chỉ có lần này, hình như nó nghĩ thế nào cũng không thông. Cô đoán, Tiểu Viễn là cảm thấy, nó ở chung với cháu, nhưng lại không thể bảo vệ tốt cho cháu. Nó đã từng nói với cô: ‘Mẹ, con ngay cả một cái túi cũng không bảo vệ được, có phải là rất vô dụng không?’ Khi đó cô biết ngay, lòng tự tin của nó đã sụp đổ. Lúc ấy, cô thật sự rất muốn gọi điện thoại nói cho cháu biết chuyện này, chỉ có cháu

https://thuviensach.vn

mới có thể giúp nó dựng lại lòng tin. Nhưng nghĩ đến cô buộc Tiểu Viễn đi Italy, liền cảm thấy gọi điện thoại cho cháu thật sự là quá mức ích kỷ, aizz. . . . . ."

Lúc chia tay, mẹ Diệp nhẹ nhàng ôm tôi: "Tiểu Kết, thật ra thì cô vẫn rất ích kỷ. Chỉ là Tiểu Viễn nó. . . . . thật sự là quá đau khổ, mặc dù bây giờ nhìn thấy nó cũng không tệ lắm, nhưng cô là mẹ nó, cô biết rõ, nó hoàn toàn không thoát ra được. Cho nên cô mới đến tìm cháu, là muốn nói cho cháu biết, ở trong lòng Tiểu Viễn vẫn luôn chỉ có cháu. Tiểu Kết, nếu như trong lòng của cháu vẫn có nó, cô hi vọng cháu có thể suy nghĩ một chút. Cho dù cháu không muốn ở chung với nó nữa, cũng xin giúp nó cởi ra nút thắt trong lòng này được không?"

Tôi nhìn bà, thật ra thì hoàn toàn không biết mình phải làm gì.

Đây là một nút thắt vĩnh viễn trong lòng Diệp Tư Viễn, ai cũng không mở được. Còn cảm giác của tôi thì sao?

Nút thắt trong lòng tôi, ai tới giúp tôi cởi?

Có một chiếc xe tới đón mẹ Diệp, xe dừng ở ven đường, một cô gái đi xuống từ trong xe. Nhìn thấy tôi, cô sững sờ, tôi cũng ngây ngẩn cả người.

"Mol¬ly?" Cô gái này chung sống với tôi hai, ba ngày, tôi còn nhớ cô.

Cô cười lên: "Tôi đã sanh đứa bé, sau đó mập hơn rất nhiều. Tiểu Kết, thiệt thòi cô còn nhớ rõ tôi."

"Các người quen nhau sao?" Mẹ Diệp nghi ngờ nhìn chúng tôi.

"Cô ấy làm ở công ty Tần Lý?" Tôi nói.

"Công ty Tần Lý?" Nét mặt mẹ Diệp lại càng kỳ quái, "Không phải đâu."

"Không phải? Vậy cô ấy là?"

https://thuviensach.vn

Mol¬ly cười ha ha, tay trái cô khoác tay mẹ Diệp, tay phải khoác tay tôi, cười nói: "Tiểu Kết, tôi tên là Trang Molly, là chị họ Diệp Tư Viễn, đây là bác tôi đó."

Trang. . . . . Molly? Chính là con gái của Trang Thính Trường sao? Nói đúng ra, cô ấy và Tần Lý cũng không có quan hệ. Khi đó, là ai gọi cô tới nhà tìm tôi đây?

Trang Molly nháy nháy mắt với tôi, tôi lập tức hiểu, trừ tên ngu ngốc kia, còn ai vào đây?

@@@@@@@@@@@

Khi Quan Tiểu Tả lại một lần nữa gọi tôi đi A. R gặp mặt nói chuyện thì tôi không chậm trễ chút nào liền đi ngay.

Trên thực tế, tôi rất muốn tìm Diệp Tư Viễn nói chuyện thật tốt một chút, kể từ khi gặp lại anh, hình như chúng tôi cũng chưa từng nói chuyện thật tốt với nhau. Không phải là tôi đuổi theo anh chạy trốn thì chính là anh đuổi theo tôi chạy trốn. Tôi vẫn không có cho anh sắc mặt tốt, la to với anh, vừa đánh vừa đá, hỏi anh vấn đề, anh nói xin lỗi, nói sẽ không giải thích, tôi liền xù lông.

Thật ra thì, tính tình Diệp Tư Viễn rất bướng bỉnh, tôi hiểu điều này hơn người khác nhiều. Không muốn nói chuyện, không phải vạn bất đắc dĩ, anh có thể cố chấp chết không mở miệng, chúng tôi đã từng vì chuyện tương tự cãi nhau không ít lần. Cho nên ngay từ đầu, tôi mới có thể nghĩ đến anh có phải là có nguyên do gì không? Nên mới có thể cho anh một kỳ hạn, muốn nghe anh giải thích.

Chỉ là theo thời gian, một ngày rồi một ngày, một năm rồi một năm qua đi, tôi cũng đã bỏ quên tất cả, không biết ước nguyện chờ đợi ban đầu đến tột cùng là cái gì. Thẳng đến một ngày ngoài ý muốn gặp anh, tôi phát hiện tâm mình đã trở nên đặc biệt mâu thuẫn.

https://thuviensach.vn

Loại cảm giác đó, người chưa từng trải qua một lần thì hoàn toàn không cách nào thể nghiệm. Tôi muốn hung hăng đánh anh một trận, dùng ngôn ngữ ác độc nhất trên đời đi mắng anh, chọc anh, chế nhạo anh, nhưng trong lòng không ngừng đau đớn. Đúng, tôi vẫn sẽ đau lòng, sẽ nghĩ muốn nhào vào trong ngực anh, ôm anh thật chặt.

Đây thật là một vấn đề nan giải.

Đến A. R tôi mới biết, Diệp Tư Viễn còn chưa trở lại từ Italy. Tính toán thời gian, sắp đến Nguyên Đán rồi, anh đã đi gần một tháng.

Ở nơi Quan Tiểu Tả làm xong việc, Lưu Nhất Phong và tôi hàn huyên mấy câu, cuối cùng an bài tài xế Trữ lái xe đưa tôi về công ty.

Ở trên xe, tôi cảm tạ tài xế Trữ, làm người ngoài công ty hưởng thụ phục vụ của anh, tôi có chút ngượng ngùng.

Tài xế Trữ hơn 40 tuổi, người rất nhiệt tâm, anh từ trong kính chiếu hậu nhìn tôi một cái, cười nói: "Trần tiểu thư, cô có biết hay không, tôi đã thấy cô."

"Hả?" Tôi nghĩ nghĩ, "Tôi đều ngồi xe của người rất nhiều lần rồi..., anh dĩ nhiên gặp qua tôi rồi."

"Không phải, tôi là nói trước kia."

"Trước kia? Lúc nào? Mấy tháng trước không phải tôi còn ngồi xe này của anh ư."

"Lâu hơn lúc đó." Tài xế Trữ cười, "Cô đừng nói ra ngoài, thật ra tôi đã thấy hình của cô. Không phải trước kia cô và Diệp tiên sinh là một đôi sao?"

"Cái gì?" Tôi ngốc rồi.

https://thuviensach.vn

"Hơn nửa năm nay, Diệp tiên sinh trở về nước thì tôi đưa hắn đi phi trường. Khi vận chuyển hành lý gửi, nhân viên làm việc ở phi trường nói trong hành lý của hắn có một hộp kim loại, nói muốn mở ra kiểm tra. Thân thể Diệp tiên sinh không tiện, chỉ có thể gọi Thẩm tiên sinh giúp hắn mở ra, đó là một cái hộp thiếc rất nhỏ, bên trong chỉ là vài tấm hình. Tôi ở bên cạnh tò mò liền nhìn vài lần, đều là một cô gái."

"Chẳng lẽ là tôi?"

"Đúng vậy, chính là cô! Cô gái xinh đẹp như vậy, thấy là không thể quên được đâu! Sau này nhìn thấy cô, tôi lập tức liền nhận ra! Ánh mắt cũng không tệ lắm phải không?" Tài xế Trữ cười đắc ý, "Sau đó tôi liền phát hiện, mỗi lần Diệp tiên sinh trở về nước đều mang cái hộp nhỏ này, tôi liền nghĩ, cô gái này nhất định là bạn gái của hắn, đi công tác trở về nước đều không quên mang theo hình. Tôi vẫn cho là cô gái trong hình ở Italy, không ngờ lại có thể ở chỗ này."

Hắn vẫn còn đang nói lao thao gì đó, nhưng tôi đã không nghe lọt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Ngu ngốc, đứa ngốc, chuyện ngu xuẩn như thế, rốt cuộc anh đã làm bao nhiêu lần?

Chú thích:

(1) Gypsy Người Di-gan (hoặc Rom, Rrom, hay Rroma) là một dân tộc với dân số khoảng 15 triệu người, sống thành nhiều cộng đồng trên khắp thế giới. Trong văn học hiện đại và dân gian, người Di-gan vẫn được cho là các bộ lạc du mục. Tuy nhiên, ngày nay đa số họ đang sống định cư. Các cộng đồng người Di-gan sinh sống nhiều không những tại các vùng đất lịch sử của họ tại Nam Âu và Đông Âu, mà còn tại châu Mỹ và Trung Đông.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hộp Bảo Bối Của Diệp Tư Viễn

Buổi tối ngày 31 tháng 12, Uyển Tâm và Phùng Khiếu Hải cùng đi mừng năm mới, tôi và một đám đồng nghiệp đi cuồng hoan trắng đêm.

Tiếng chuông đồng hồ 0 giờ vang lên thì điện thoại di động của mọi người đều vang lên âm tin nhắn tới tấp.

"Quê mùa chết được, bây giờ còn có người gửi tin nhắn chúc mừng này." Tiểu Chương nói vậy nhưng vẫn cúi đầu tạch ‘tạch tạch’ trả lời.

"Người nào gửi?" Tôi cười hỏi cô, "Con trai hả?"

"Hắc hắc, mới quen được một thời gian, hẹn em ngày mai đi chùa ăn cháo mồng tám tháng chạp."

Tôi giờ mới nhớ tới, năm nay tết mồng tám tháng chạp trùng hợp chính là ngày Nguyên Đán.

Lúc này điện thoại tôi vang lên, lại là Trình Húc.

"Năm mới vui vẻ! JO¬JO." Anh cười, "Chỗ em thật ồn ào, đang chơi đùa sao?"

"Ừ, ở chung một chỗ với các đồng nghiệp, năm mới vui vẻ! Chỗ anh cũng rất âm ĩ đấy!"

"Anh cũng ở quán bar với các đồng nghiệp, ngày nghỉ Nguyên Đán có kế hoạch đi chỗ nào chơi không?"

https://thuviensach.vn

"Không có, lạnh như vậy, ở nhà thôi. Anh thì sao?"

"Anh cũng không đi đâu. Đúng rồi, ngày mai em có rãnh không?"

"Làm gì?"

"Rất lâu không có gặp em, muốn tìm em ăn một bữa cơm."

"Em. . . . . ."

"JO¬JO, em vẫn đang độc thân, có đúng không?"

"Làm sao anh biết?"

"Anh có mật thám." Anh cười, tôi nhìn đồng nghiệp chung quanh một cái, Tiểu Chương cười lên với tôi, còn ra dấu tay chữ V.

Con bé chết tiệt kia!

"Nếu như có rãnh liền gặp mặt đi. Qua Nguyên Đán, tất cả mọi người sẽ khá bận, đến lúc đó càng khó gặp mặt hơn."

"Được rồi, nhưng mà Trình Húc, ngày mai em muốn đi chùa."

"Chùa?"

"Ừ, em muốn đi uống cháo mồng 8 tháng chạp."

"Được, tới thành phố H hơn mấy năm, anh vẫn chưa từng đi. Ngày mai 10 giờ anh tới đón em."

"Được."

Cúp điện thoại, tôi liếc nhìn mấy tin nhắn chưa đọc, đều là bạn bè, bạn học gửi các loại tin nhắn chúc mừng. Có một cái tin nhắn xen lẫn ở trong đó, rất đặc biệt, bốn chữ thật đơn giản: Năm mới vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Là một số xa lạ, tôi gọi lại, tắt máy.

@@@@@@@@@@

Sáng ngày hôm sau, tôi cắn răng leo ra ngoài chăn, gội đầu tắm rửa, Uyển Tâm vẫn ở trong phòng ngủ, tôi ngay cả trang điểm cũng không liền đi xuống lầu.

Trình Húc đã ở dưới lầu chờ tôi, tôi và anh ta đã mấy ngày không gặp, lúc này nhìn thấy, hơi lúng túng.

Chúng tôi đã đến chùa cường thịnh hương khói nhất, tết mồng tám tháng chạp lại là ngày đầu tiên của năm mới, trong chùa người đồng nghìn nghịt, chen lấn đến sắp không có chỗ đặt chân rồi.

Chúng tôi đã đến bên ngoài bảo điện Đại Hùng, tôi đốt hương lên, thành kính quỳ xuống cầu nguyện.

Mỗi một năm tôi đều sẽ đến nơi này một lần, mỗi một năm tôi đều cầu mong cùng một nguyện vọng, mỗi một năm tôi đều thất vọng.

Có lẽ thần thánh không tồn tại, hoặc là lòng của tôi còn chưa đủ thành. Tôi cười tự giễu, an ủi mình nói Bồ Tát rất bận, trong chùa này chen tới chen lui đều là thiện nam tín nữ, tôi chỉ là một người nhỏ bé, một ít nguyện vọng nho nhỏ này của tôi, đoán chừng phải xếp hạng đội ngũ thật lâu mới có thể đến lượt.

Lạy Phật xong, tôi mang theo Trình Húc quen cửa quen nẻo đi tới trai đường(1), đội ngũ xếp hàng ăn cháo cũng là một hàng dài như trước. Trình Húc trợn tròn mắt, hỏi: "Thật muốn đứng xếp hàng?"

"Ừ." Tôi cười, "Nguyên liệu cháo nơi này vừa tốt lại vừa ngon..., hôm nay lại vừa lúc là ngày 1 tháng 1, sau khi ăn xong, cả năm đều có vận khí tốt."

https://thuviensach.vn

"Được rồi." Trình Húc bất đắc dĩ theo tôi xếp hàng, ước chừng xếp hàng nửa tiếng mới đến lượt.

Ngồi ở trước bàn, tôi từ từ dùng muỗng múc. Cháo ngọt ngào ăn vào trong miệng, trong lòng liền nhớ đến người kia. Tết mồng tám tháng chạp một năm kia, chúng tôi chính là ngồi ở chỗ này, tôi đút hắn ăn cháo thì mặt của hắn đều đỏ lên, cau mày nói ngọt.

Bộ dáng kia thật đáng yêu, tôi bất tri bất giác liền bật cười. Trình Húc kỳ quái nhìn tôi, hỏi: "Cười gì vậy?"

"Không có gì." Tôi uống cạn sạch cháo, nói với anh, "Hắc, chúng ta đi đánh chuông thôi."

Tôi đỡ cái dùi đụng vào chiếc chuông đồng, vẻ mặt thành kính giống như là đang hoàn thành một loại nghi thức.

Tiếng chuông lớn vang lên, một tiếng, hai tiếng, ba tiếng. Tôi nhắm mắt lại, chúc mình có thể có may mắn trong cả một năm mới.

Trở lại trong thành phố, Trình Húc muốn hẹn tôi đi xem phim, tôi cự tuyệt.

Anh dừng xe ở ven đường, nói: "JO¬JO, có chuyện anh nghĩ thật lâu, vẫn luôn muốn nói với em."

Tôi cúi đầu, trầm mặc.

"Anh rất thích em. JO¬JO, em nguyện ý làm bạn gái của anh không?"

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn anh, trong mắt của Trình Húc lóe ngọn lửa hy vọng. Tôi lắc đầu, mỉm cười: "Thật xin lỗi."

Trên mặt của anh hiện lên vẻ thất vọng, sau đó liền nhún vai cười lên: "Thật ra thì, anh đã sớm biết được kết quả."

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ gặp được một cô gái tốt. Trình Húc, anh là người tốt."

"Chỉ mong như vậy." Anh cười bất đắc dĩ, "Em định làm gì? Tiếp tục dây dưa với bạn trai cũ của em sao? JO¬JO, tuổi của em đã không nhỏ, đừng phung phí tuổi trẻ như vậy."

"Em hiểu rõ. Em cũng cần cẩn thận suy nghĩ." Xuyên thấu qua kính chắn gió của xe nhìn về phía trước, tôi có chút không xác định với tương lai của mình, "Em và anh ấy phải nói chuyện lần nữa, mặc kệ kết quả như thế nào."

"Đúng, mặc kệ có chuyện gì, nhất định phải khai thông mới có thể giải quyết." Trình Húc gật đầu, "Là một người đàn ông, bại bởi vị Diệp tiên sinh kia, anh cảm thấy mình rất thất bại. Nhưng làm một người đứng xem, anh không thể không nói, anh rất kính nể anh ta. Cho tới bây giờ anh đều không có thành kiến với người tàn tật, anh hoàn toàn có thể hiểu lần đầu tiên em gặp anh ta, trên người của anh ta nhất định là có phẩm chất ưu tú đáng giá thưởng thức. Nếu như giữa hai người là bởi vì có hiểu lầm, hai người thật nên câu thông một chút. Nếu như được, thậm chí có thể lựa chọn ở chung một chỗ lần nữa. JO¬JO, tin tưởng anh, em vẫn thích anh ta, mà anh ta cũng yêu em."

"Làm sao anh biết?" Tôi cười hỏi anh.

Anh chỉ chỉ hai mắt của mình: "Ánh mắt sẽ bán đứng tất cả. JO¬JO, anh chúc em nhiều may mắn."

"Hôm nay anh cũng gõ chuông đầu năm mà... Trình Húc, năm nay anh nhất định may mắn."

"Nhận được lời chúc của em, anh hi vọng ông trời ban thưởng cho anh một bà xã mỹ nữ, để anh không bị cha mẹ bức hôn."

https://thuviensach.vn

Tôi bị vẻ mặt và lời nói phớt tỉnh của anh chọc cười, anh thật sự là một người đàn ông tốt. Đáng tiếc, chúng tôi quen biết quá trễ.

Tôi sớm đã gặp kiếp số trong mạng của tôi, ở tuổi hoa nở, năm tháng đẹp nhất.

@@@@@@@@@@

Sau khi tách ra với Trình Húc, tôi không muốn về nhà, cũng không biết muốn đi đâu. Ngồi lên một chiếc xe taxi, tôi quỷ thần xui khiến báo ra địa chỉ đại học Q.

Sau khi tốt nghiệp, tôi liền không trở lại trường học. Lúc này đi ở trong sân trường, nhìn tòa nhà quen thuộc ở hai bên đường, tôi giống như trở lại nhiều năm trước.

Dấu chân của tôi và Diệp Tư Viễn trải rộng cả sân trường, bên hồ nhân tạo, bên cạnh bãi tập, trong rừng cây nhỏ, phòng ăn. . . . . còn có sân vũ cầu trong trí nhớ không tốt đó.

Đi ngang qua thư viện, tôi dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn lại nó. Nắng ấm mùa đông chiếu xạ lên màn tường thủy tinh của thư viện, chiết xạ ra ánh sáng chói mắt. Tôi mỉm cười, trong đầu hiện ra hình ảnh một thiếu niên đứng ở bên giá sách, mặc màu xanh lam, đội nón lưỡi trai. Thời điểm đó, Diệp Tư Viễn mặt mũi trẻ trung, cái mũ che lấp trán, ánh mắt sáng ngời, nụ cười xấu hổ.

Hình như tôi còn có thể nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cảm giác tim đập nhanh.

Chẳng lẽ, đây chính là nhất kiến chung tình(2) trong truyền thuyết?

Đi ra từ cửa sau trường học, tôi đột nhiên phát hiện bên cạnh trường học vừa mới xây lên rất nhiều ngôi nhà chung cư, còn đều là nhà cao tầng. Liếc

https://thuviensach.vn

nhìn lại, chung cư Prague nhiều tầng đã bị chôn vùi trong đó.

Tôi từ từ đi tới nơi từng là "Nhà" đó, đi ngang qua cửa hàng tiện lợi, sữa đậu nành Vĩnh Hòa, còn có chợ thức ăn nhỏ, tất cả giống như đang là ngày hôm qua.

Đi vào chung cư, tôi hít sâu một hơi. Mặc dù đã hơn bốn năm không có trở về nơi này, tôi vẫn nhớ rõ từng cọng cây ngọn cỏ, không khí ở nơi này.

Vào chung cư chúng tôi từng ở, chậm rãi đi lên lầu sáu. Tôi đối mặt với cánh cửa đóng chặc, có chút mất hồn.

Lật cái ghế cố định ở trên cửa phòng ra, lâu rồi không dùng, nó đã không linh hoạt lắm, lúc lật ra đặc biệt phát ra âm thanh "Kẽo kẹt kẽo kẹt".

Tôi móc túi của mình, lấy cái chìa khóa vẫn mang theo bên người ra, cắm vào lỗ khóa, nhẹ nhàng xoay một cái, cửa liền mở ra.

Trong cửa, tất cả hiện ra ở trước mặt của tôi.

Sau khi tôi rời khỏi, có người đã tới nơi này. Trên vật dụng trong nhà được phủ lên một vải bố che bụi màu trắng. Trên sàn nhà cũng không có quá nhiều bụi bậm, hiển nhiên có người đã từng vệ sinh sạch sẽ.

Tôi đi vào căn phòng, khép cửa.

Tôi không biết tại sao lại đến nơi này, đã từng cho là cả đời mình cũng sẽ không vào căn phòng này nữa. Nơi này có rất nhiều kỷ niệm thuộc về tôi và hắn, cũng có hồi ức quá thống khổ, tôi không có đụng vào bất kỳ vật gì, chỉ là ở mỗi gian phòng đều đi một vòng, cuối cùng lại trở về trong phòng khách.

Đột nhiên, tầm mắt của tôi bị một vật trong góc phòng khách hấp dẫn.

https://thuviensach.vn

Đó là một cái hộp lớn đựng đồ bằng kim loại, nhìn chất liệu giống như là inox. Nó nằm lẳng lặng ở trên sàn nhà, hiện lên ánh sáng kim loại đặc biệt.

Tôi không nhớ rõ lúc rời đi trong phòng có một vật như vậy, hai chân không nghe theo khống chế đi về phía nó. Tôi ngồi chồm hổm xuống, tò mò quan sát nó. Trên nắp hộp phủ một tầng bụi mỏng. Tôi cầm quai hộp, nhẹ nhàng giở lên, cái hộp liền lặng yên không một tiếng động mở ra.

Nhìn đồ xuất hiện ở trước mắt, tôi sửng sốt thật lâu, đợi đến suy nghĩ lần nữa xoay chuyển, tôi mới phát hiện ra mình đã rớt nước mắt.

Tôi lấy một hộp chocolate lên, đây là nhãn hiệu rất nhiều năm trước. Tôi nhớ được đó là lúc tôi và Diệp Tư Viễn quen biết không lâu, tôi tặng cho hắn một hộp chocolate, ngày đó là lần đầu tiên chúng tôi gây gổ.

Mở nắp hộp ra, tôi phát hiện bên trong có một tờ giấy gấp, mở ra nhìn thì mới phát hiện là giấy vay nợ tôi đã viết.

Khi đó chúng tôi cũng có chút ngây thơ, tôi nhìn mình nghiêm túc ký tên vay mượn lên, còn có ngày tháng, lại có thể đã qua hơn sáu năm.

Bên dưới giấy vay nợ là một đống lời ghi chép, lúc đó chúng tôi ở cùng một chỗ thì có lúc viết lại lời nhắn cho đối phương. Phần lớn đều là tôi viết, nhớ ngày sinh nhật hắn 22 tuổi, chúng tôi gây gổ, tôi đều lưu lại giấy ghi nhớ nhắc hắn ăn cơm, không ngờ hắn đều giữ lại.

Tôi để hộp chocolate xuống, lại cầm một quyển nhật ký trong hộp ra, vừa mở ra nhìn, phát hiện là nhật ký của Diệp Tư Viễn.

Là hắn dùng chân, dùng miệng ghi lại, chữ bút máy rõ ràng tiêu sái, vẫn luôn làm tôi mặc cảm. Lật vài tờ, ánh mắt tôi sáng lên, bởi vì tôi phát hiện chữ viết của mình.

https://thuviensach.vn

Kẹp ở bên trong chữ viết của hắn là chữ viết nho nhỏ, xinh đẹp của tôi, có vẻ có chút buồn cười.

Trong quyển nhật ký còn kẹp một trang giấy, gấp lại rất tinh tế. Tờ giấy đã có chút ố vàng, mở ra xem, là mấy câu nói lộn xộn:

-- Diệp Tư Viễn, em giúp anh nhớ thôi.

-- Chữ của em rất xấu, có thể phá hỏng vở của anh không?

-- Anh chê em viết rất khó coi sao?

Còn có một câu trả lời của hắn, là hắn cắn bút viết xuống: Vẫn luyện tập thư pháp chứ?

Nước mắt của tôi tuôn rơi xuống đất, rơi tới trên giấy trong tay, làm mực nước lan ra một chút. Tôi vội vàng gấp tờ giấy để trở về trong quyển nhật ký, bắt đầu nhìn những vật khác trong hộp.

Có mấy bức tranh thật lớn, tôi vuốt chúng nó, mới phát hiện là màu nước tôi luyện vẽ, thật sự đủ xấu xí. Lúc ấy luyện tập cùng với Diệp Tư Viễn ở phòng vẽ tranh, thật ra vì tôi không yên lòng, suy nghĩ đều ở trên người hắn thì sao có thể vẽ. Hắn rất nghiêm túc hướng dẫn tôi, mà hình như tôi chỉ là đắm chìm trong mùi thơm nhàn nhạt khi hắn đến gần tôi.

Những thứ này theo tay tôi bôi loạn gì đó, thì ra là cũng bị hắn cất giữ, giống như cất giấu bảo bối.

Tôi lật từng tờ, một lát khóc, một lát cười, cho đến khi tôi thấy được bức tranh màu nước.

Đó là Diệp Tư Viễn vẽ, trên bức tranh là tôi đạng gục xuống bàn ngủ, trên người phủ xuống ánh nắng ấm áp. Tôi nheo mắt lại, hình như còn có thể nhớ lại ngày đó trong phòng vẽ tranh, hơi thở mập mờ ngọt ngào. Đó là

https://thuviensach.vn

hắn len lén vẽ, sau khi bị tôi phát hiện, Diệp Tư Viễn đỏ mặt gay gắt, hắn cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn tôi.

Không biết hắn nhìn tôi, dùng chân kẹp bút, một nét, một nét vẽ xuống bộ dáng của tôi thì trong mắt là vẻ mặt như thế nào.

Để bức tranh xuống, tôi lấy một túi đựng đồ trong góc hộp ra. Đổ đồ vật bên trong ra, bình bình lọ lọ ngay lập tức lăn đầy đất. Tôi đình thần nhìn lại, thì ra là bộ đồ bảo vệ và dao cạo râu tôi tặng hắn vào lễ Giáng Sinh năm ấy.

Bình cũng đã trống không, từng cái đều được lau đến sạch bóng, dao cạo râu được cất cẩn thận ở trong một túi nhựa trong suốt, nhìn giống như chưa từng dùng tới.

Tôi cất những đồ này vào, cầm mấy quyển album đầy ảnh -- ở dưới cùng cái hộp đó lên.

Tôi cho rằng đây là ảnh chụp chung của tôi và Diệp Tư Viễn, suy nghĩ một chút lại không đúng, ảnh chúng tôi chụp cùng nhau vô cùng ít, nhưng album ảnh trên tay rõ ràng có hàng trăm tấm hình.

Mở bìa mặt ra, tôi liền sáng tỏ rồi, thì ra là chụp lúc tôi đi làm người mẫu ở cửa hàng của Ứng Hạc Minh.

Có chụp lúc năm thứ hai đại học, cũng có chụp lúc năm bốn, Xuân Hạ Thu Đông đều có, hắn lại lấy hết hình của tôi xuống rồi in ra ngoài.

Những hình này đã trải qua photoshop, nhìn không quá giống tôi, nhiều son dầy phấn, tư thế kiểu cách, cười đến đặc biệt giả tạo. Không biết Diệp Tư Viễn nhìn những hình này thì sẽ có tâm tình như thế nào, từ trên khuôn mặt như đang mang mặt nạ của tôi, hắn có thể tìm ra một tia cảm giác quen thuộc sao?

https://thuviensach.vn

Tôi phát hiện một tấm hình trắng đen, tôi mặc một bộ áo đầm màu trắng, đứng ở bên cạnh một cây đại thụ, sống lưng dựa vào thân cây, nhìn phương xa.

Lúc ấy, ứng Hạc Minh để nhiếp ảnh gia chụp trang phục biểu hiện cảm giác thanh thuần, nhìn chung mấy quyển album ảnh, đây là tấm ảnh trắng đen duy nhất, Diệp Tư Viễn viết thời gian xuống bên cạnh, ghi chú mấy chữ: Tiểu Kết của tôi.

Tôi ngồi dưới đất, nước mắt đã vỡ đê, gần như có thể tính là gào khóc. Trong hộp còn có một chút vật nhỏ lẻ tẻ có liên quan tới tôi, mỗi một món đều được hắn cất giữ cẩn thận.

Tôi ôm những album ảnh kia, nước mắt rơi như mưa. Đây là hộp bảo bối của Diệp Tư Viễn, đây là phương thức hắn lựa chọn nhớ lại. Thì ra là, mỗi ngày người gối lên ký ức chìm vào giấc ngủ, cũng không phải chỉ có một mình tôi.

Ôm đầu gối ngồi ở bên cái hộp, tôi phát ngốc. Không biết qua bao lâu, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân.

Tôi cả kinh thất sắc, nhanh chóng nhảy lên, đắp nắp hộp lại một vòng nguyên vị trí, nghe âm thanh khóa cửa chuyển động, tôi nắm túi lên liền xông về gian phòng gần đấy -- phòng vẽ tranh, còn chưa kịp khóa cửa lại thì cửa chính liền mở ra.

Tim của tôi đập kịch liệt, không biết là ai sẽ tới nơi này, có lẽ là người quét dọn vệ sinh? Lưng của tôi tựa vào vách tường, không dám đi qua đó, xuyên qua khe cửa mở ra nhìn phòng khách, người đi tới lại là Thẩm Tri và -- Diệp Tư Viễn.

Hắn trở lại từ Italy?!

https://thuviensach.vn

Tôi sợ đến không dám thở mạnh, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trên ót cũng toát ra mồ hôi. Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Thần ơi, hi vọng hắn chỉ ở lại trong chốc lát, mau chóng rời đi đi! Tôi còn không làm tốt chuẩn bị tư tưởng chạm mặt với hắn đâu, ở dưới tình hình này, tôi thật sự không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

"Diệp tiên sinh, có muốn giúp người cởi áo khoác xuống không? Ngồi máy bay lâu như vậy , người đeo tay giả cũng đã lâu rồi, có thể mệt mỏi hay không?"

"Không mệt, cởi áo khoác xuống đi, tay giả không cần cởi, sau khi trở về khách sạn rồi lại nói." Diệp Tư Viễn nhàn nhạt đáp. Tôi nhìn kỹ, hắn mặc âu phục, bên ngoài còn khoác một cái áo khoác, hai "Cánh tay" cứng đờ xuôi ở bên người. "Cùi chỏ" hơi cong, trên "Tay" cũng không có mang bao tay, "Ngón tay" hơi gập, lộ ra màu sắc tương tự màu da của hắn.

Thẩm Tri giúp hắn cởi áo khoác, tôi nhìn không rõ lắm, chỉ nghe được âm thanh sột sột soạt soạt.

Một lát sau, nghe được Diệp Tư Viễn nói: "Anh trở về trước đi, chính tôi ở nơi này đợi một hồi, anh nói tài xế Trữ sau ba tiếng nữa tới đón tôi."

"Được."

Tôi nghe được âm thanh cửa lớn mở ra, tiếng bước chân đi ra ngoài cửa, tiếng đóng cửa vang lên, trong phòng khách liền yên tĩnh lại.

Tôi muốn điên rồi, ba tiếng đồng hồ! Diệp Tư Viễn muốn làm gì?

Tôi lặng lẽ nhìn ra ngoài từ trong khe cửa. Diệp Tư Viễn ngồi xuống bên cạnh bàn ăn, tôi chỉ có thể nhìn thấy lưng hắn. Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, không nhúc nhích. Qua mấy phút, hắn khom lưng cúi đầu động, tôi cẩn

https://thuviensach.vn

thận nhìn, mới phát hiện hắn cởi bỏ vớ, sau đó hắn liền đứng lên đi tới phòng bếp.

Trong phòng bếp truyền đến một hồi âm thanh đinh đinh đang đang, tiếp lại vang lên âm thanh ấm nước điện đang nấu.

"Ô ô ----" tiếng nước sôi. Một lát sau, Diệp Tư Viễn đẩy chiếc xe nhỏ bốn bánh trở về, trên xe đẩy là ấm nước điện và một chén nhựa trống không. Tôi kinh ngạc trợn to hai mắt, hắn lại đang dùng "Tay" đẩy xe. Hai "Tay" vịn ở trên tay xe đẩy nhỏ, tư thế "Ngón tay" rất quái dị. Hắn cúi đầu, cau mày, bước từng bước chậm rãi.

Đẩy xe nhỏ đến trước bàn ăn, Diệp Tư Viễn suy tư một chút, vẫn là ngồi xuống, nâng hai chân lên. Hai ngón chân kẹp ấm nước điện, cầm ấm nước lên, chậm rãi rót nước từ trong ấm vào chén nhựa.

Sau khi làm xong, hắn liền đứng lên, cúi người xuống nhìn cái chén kia một chút, sau đó hắn điều chỉnh một thế đứng, cúi đầu nhìn về phía "Cánh tay phải" của mình.

Tôi ổn định hơi thở, ánh mắt lom lom nhìn chằm chằm vào hắn.

"Cánh tay phải" hắn cử động, khuỷu tay cong lên một góc, xoay cổ tay, "Ngón tay" cứng ngắc khẽ mở ra liền nắm cái chén kia.

Hắn quay mặt về phía tôi, tôi có thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn rất nghiêm túc, thậm chí có hơi quá nghiêm túc. Hình như hắn đang thử cảm giác có nắm chặt chén nước hay không, tiếp cùi chỏ lớn cong lên thêm chút nữa. Hắn khẽ cúi người, mặt cách cái ly càng ngày càng gần.

Tình cảnh này đối với tôi mà nói là quá mức rung động, gần như muốn làm tôi la lên. Tôi che miệng mình thật chặt, tâm vì hắn mà treo lơ lửng, hi vọng hắn có thể thuận lợi uống được nước.

https://thuviensach.vn

Nước kia rất nóng, hắn không cảm thấy sao? A! Đó là mượn tay người khác! Là không có cảm giác! Nhìn Diệp Tư Viễn "Đầy đủ" như vậy, nhìn hắn dùng "Cánh tay" làm việc, tôi thật sự là cảm thấy rất không thể tin!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không thành công, giơ cái ly lên một nửa thì "Ngón tay" của hắn có chút mở lỏng ra. Ánh mắt Diệp Tư Viễn rét lạnh, nhanh chóng khom lưng, nhưng vẫn không kịp. Chén nước "rầm" một tiếng đập trúng trên bàn, may mắn là đáy ly rơi vào mặt bàn, chỉ là vẫn làm bắn ra rất nhiều bọt nước.

Diệp Tư Viễn đứng thẳng người, cúi đầu lạnh lùng nhìn cái ly gần như đổ sạch nước kia, khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu.

Hắn lắc đầu một cái, xoay người đi ngược lại.

Lòng của tôi vì hắn thất bại mà té xuống đáy cốc, nước mắt đã sớm chảy xuống, mẹ kiếp ở trên vách tường khóc không ra tiếng, trong lòng đau từng trận.

Không biết qua bao lâu, Diệp Tư Viễn lại đi trở về, hắn đẩy xe đẩy nhỏ ra. Lần này hắn không có dùng "Tay", mà giống như mấy năm trước, dùng hông đẩy.

Tôi không biết hắn muốn làm cái gì, chỉ có thể không nhúc nhích núp ở trong phòng vẽ tranh, yên lặng theo dõi biến hóa.

Mấy phút sau, Diệp Tư Viễn đẩy tới một thau nước, hắn ngồi xuống, hai chân nâng thau nước, bỏ nó trên đất.

Hắn điều khiển chân thay nhau vén ống quần hai bên lên, tiếp chân liền đưa vào thau nước, chà xát khăn lông.

Sau khi vắt khăn lông khô, chân phải của hắn kẹp khăn lông đứng lên, cách xa tầm mắt của tôi, một lát sau lại đi trở về, lần thứ hai vắt khăn lông.

https://thuviensach.vn

Sau khi lặp lại mấy lần, khi hắn lại đi đến bên trong phạm vi tầm mắt của tôi, tôi mới biết hắn là đang lau sàn nhà.

Loại thời điểm này, hắn lại có thể ở trong gian căn phòng này lau chùi sàn nhà!

Hắn lau sàn nhà rất nghiêm túc, không giống lúc trước, bên cạnh treo ống tay áo đung đưa. Hắn bây giờ, thoạt nhìn tương đối đầy đủ, nhưng hai "Cánh tay" lại không còn sức sống rũ xuống bên cạnh, thỉnh thoảng cùi chỏ còn có thể giơ lên bỏ xuống một cách kỳ quái, làm tư thế của hắn thoạt nhìn càng quỷ dị hơn.

Tôi cực kỳ sợ, chỉ sợ hắn sẽ lau trong phòng vẽ tranh. Quay đầu lại xem một chút, phòng vẽ tranh đã từng được sửa sang lại, đồ vật để rất gọn gàng, tôi chỉ có thể cầu nguyện hắn không vào .

Thật may là hắn thật không có đi vào, thời gian một tiếng, hắn đổi ba chậu nước, đi tới tới lui lui rất nhiều chuyến, cuối cùng lau sạch sẽ sàn nhà phòng khách to như thế, và thêm cả phòng ăn.

Tôi lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm thấy chân đã đứng đến tê rần, lại không dám động. Cả người tôi căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, chỉ sợ hắn đi tới chỗ tôi.

Cất xong xe đẩy nhỏ và thau nước, Diệp Tư Viễn lại đi trở về. Tôi không nhìn thấy hắn, nhưng mà tôi lại nghe được tiếng mở hộp hơi nhỏ, tiếp theo đó là một chút âm thanh rất nhỏ. Tôi đoán, có lẽ là Diệp Tư Viễn ngồi trên mặt đất, bắt đầu lục lọi đồ trong hộp.

Suốt nửa giờ, chỉ có một chút âm thanh truyền đến, tôi có thể phân biệt ra được, chính là âm thanh lật giở tờ giấy và tiếng đóng ablum ảnh.

Chẳng lẽ những năm này, hắn chính là làm như vậy? Lẳng lặng mà ngồi bên hộp bảo bối của hắn, nhìn những thứ năm xưa vật cũ kia, cái này thì có

https://thuviensach.vn

ý nghĩa gì đây? Hắn tình nguyện đắm chìm trong trí nhớ, cũng không muốn trở lại bên cạnh tôi, nhìn một chút cuộc sống của tôi.

Chỉ là một chút hình, tờ giấy, bình, hình như là có thể làm hắn thỏa mãn rồi. Diệp Tư Viễn, anh thật là rất ngốc! Rất ngốc!

Rốt cuộc, hắn lại trở về tầm mắt trong phạm vi của tôi, nhìn phương hướng hắn đi tới, hình như là vào phòng ngủ chính.

Tôi chờ 10 phút, trong phòng khách không có động tĩnh gì, tôi cảm thấy cơ hội tới, liếc phương hướng cửa một cái, tôi suy nghĩ mình có thể nhanh chóng xông tới, mở cửa, lách người, đóng cửa hay không? Tốt nhất còn có thể làm đến im hơi lặng tiếng.

Cho dù bị nghe thì như thế nào, chỉ cần tôi chạy trốn khá nhanh, hắn đuổi theo ra tới cũng sẽ không kịp, chỉ cần không cho hắn biết tôi từng ở nơi này là được!

Lại qua năm phút, vẫn không có tiếng động. Tôi hạ quyết tâm, cởi giày cao gót ra, nhẹ nhàng kéo cửa, lấm lét nhìn trái phải một chút. Cửa phòng ngủ chính nửa mở, tôi hít sâu một hơi, ôm túi giơ giày lên, nhẹ chân nhẹ tay đi ra ngoài.

Tôi nhón mũi chân lên, ôm túi đi tới cửa. Không ngờ mới đi mấy bước, sau lưng truyền tới một tiếng "cạch".

Là tiếng mở cửa phòng ngủ chính.

Động tác của tôi trong nháy mắt cứng ngắc, thân thể ngừng lại tựa như người gỗ đồ chơi, quay đầu một phần ba.

Tôi vẫn duy trì tư thế nhón mũi chân như cũ, mồ hôi trên trán rơi như mưa, trái tim nhảy đến giống như đánh trống, mặt cũng sung huyết đỏ bừng.

https://thuviensach.vn

Người phía sau hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người. Thật lâu sau, tôi từ từ đứng thẳng người. Làm trộm bị bắt ngay tại trận, thật là có đủ bi thống. Tôi nhắm mắt lại, trong lòng không ngừng hỏi: Làm thế nào? Làm thế nào? Làm thế nào đây?

Tôi nghe Diệp Tư Viễn chậm rãi mở miệng:

"Tiểu Kết."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Chuyện Thứ Ba!

Tôi cam chịu số phận xoay người sang chỗ khác, Diệp Tư Viễn đang đứng ở trước cửa phòng ngủ, mày rậm khẽ nhăn lại, vẻ mặt khó có thể tin được.

"Hi." Tay trái của tôi ôm túi xách, tay phải cầm một đôi giày, giống như kẻ ngu

cười với anh: "Anh đã trở lại?"

"Mới vừa xuống máy bay không bao lâu, em. . . Tại sao lại ở chỗ này?"

"Em. . . Em. . .” Thật sự là không thể bịa ra một lí do nào hợp lí được nên tôi thẳng thắn trả đũa: "Vậy tại sao anh lại ở chỗ này?"

“Anh tới lấy đồ, trước khi đi Italy có bỏ quên một vài đồ vật ở trong nhà nên bây giờ tới lấy mang về khách sạn." Anh lạnh nhạt nói: "Tiểu Kết, em tới lúc nào?"

"Em. . . Em nhớ không rõ, mới vừa rồi em. . . Ở trong phòng tranh ngủ thiếp đi!"

Thái độ của anh càng mơ hồ hơn, tôi vội vàng nói: "Nếu anh bận rộn thì em đi trước, bái bai." Nói xong xoay người muốn đi.

"Đợi đã nào...!" Diệp Tư Viễn vừa dứt lời thì điện thoại di động đang đặt ở trên bàn ăn vang lên, anh vừa đi tới, vừa quay đầu nói với tôi: "Khoan hãy đi, chờ một chút."

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn thấy anh nhấc chân phải lên trên mặt bàn, đè xuống phím call, ngón chân gắp điện thoại di động lên, khom lưng nhấc chân kẹp điện thoại di động bỏ vào má trái bên, ngẹo đầu, dùng bả vai cùng gương mặt kẹp lấy điện thoại di động.

Rõ ràng anh có hai "Cánh tay" nhưng mà lại không sử dụng đến, không giúp được gì.

"Chú Trữ, chú đến rồi?"

. . . . . .

"Chú lên đây trước đi, có một số việc muốn nhờ chú giúp đỡ."

Để điện thoại xuống, anh xoay người lại nhìn tôi, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy, anh nhìn thấy túi xách trong ngực và đôi giày trên tay tôi, đột nhiên nở nụ cười: “ Trước tiên em ngồi xuống đi, có muốn uống nước không? Anh đi nấu nước ấm."

"Không cần… không cần." Tôi lắc lắc đầu, ngồi xuống bên bàn ăn, quay mặt thấy một vũng nước lớn và ly nước trên bàn ăn, lập tức nghĩ tới chuyện hồi nãy.

Diệp Tư Viễn theo tầm mắt của tôi cũng chú ý tới mặt bàn, anh xoay người đi vào phòng bếp, khi trở về trên “cánh tay" phải có vắt một cái khăn lau, đứng ở bên cạnh bàn, "cùi chỏ" của anh từ từ duỗi thẳng, khăn lau liền trượt xuống mặt bàn, tôi nhìn thấy anh muốn nhấc chân lên, lập tức cầm lấy cái khăn lau, lau sạch mặt bàn: "Để em làm đi."

"Cám ơn.” Anh nhỏ giọng đáp lời, ngồi xuống ở chỗ khác trên bàn ăn, tôi lau khô mặt bàn, cầm cái ly đi tới phòng bếp rửa sạch, lúc trở lại phòng khách thì nghe thấy tiếng chú Trữ gõ cửa. Diệp Tư Viễn mở cửa, lúc chú Trữ đi vào nhìn thấy tôi thì sợ hết hồn, tôi có chút lúng túng, cười cười với ông, dứt khoát tránh xuống phòng bếp.

https://thuviensach.vn

Tôi nghe thấy Diệp Tư Viễn đang ở phòng khách nói với chú Trữ: "Làm phiền chú chuyển giúp tôi cái rương này tới khách sạn, nói Thẩm Tri đưa vào trong phòng của tôi."

"Diệp tiên sinh, cậu không đi sao?"

"Tôi còn có chút việc, sau khi chú đưa mấy cái rương này đến khách sạn xong thì về nhà nghỉ ngơi đi, hôm nay là lễ, chú cũng cực khổ rồi."

"Vậy cậu trở về bằng cách nào?"

"Tôi thuê xe là được, đến khách sạn sẽ nói cho Thẩm Tri tới đón tôi, chú cứ yên tâm."

"Được rồi, vậy tôi đi trước, Diệp tiên sinh, nếu cậu có chuyện gì cần thì cứ gọi điện thoại cho tôi."

"Được, cám ơn chú."

Sau khi chú Trữ rời đi thì tôi mới từ phòng bếp ra ngoài, tôi dùng nước lạnh rửa mặt, tâm tình đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Diệp Tư Viễn đứng ở nơi đó nhìn tôi, nói: "Ngồi đi, Tiểu Kết."

"Có chuyện gì không?" Tôi cảm thấy anh có lời muốn nói với tôi.

Anh nở nụ cười, tự mình ngồi xuống trước: "Ngồi xuống rồi nói được không?"

Chúng tôi lại trở về trạng thái ban đầu, hai người ngồi trên bàn ăn nhìn nhau giống như đang đàm phán một chuyện gì đó.

"Hai cánh tay"của Diệp Tư Viễn vẫn không nhúc nhích rũ xuống bên cạnh, ngồi một lúc cả người liền có chút cứng ngắc . Anh vẫn ngưng mắt

https://thuviensach.vn

nhìn tôi, một lát sau anh mới mở miệng: "Tiểu Kết, anh lập tức phải rời khỏi đây rồi."

Trong lòng tôi căng thẳng nhưng mà trên mặt vẫn bất động thanh sắc: "Đi đâu?"

"Milan."

"Có trở lại không?"

Anh chậm rãi lắc đầu: "Kế hoạch tiếp theo của bọn anh là khai trương khoảng 7 đến 8 cửa hàng chuyên kinh doanh sản phẩm của mình ở các thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Nghiễm Châu, còn phải gia nhập thị trường, về sau thị trường trong nước sẽ do Nhất Phong phụ trách, anh sẽ đặt nhiều tinh lực hơn ở Italy cùng những khu vực khác ở châu Âu cho nên sẽ không trở lại nữa."

"Anh nói với em chuyện này để làm gì?"

Anh nhìn tôi sâu hơn, trong ánh mắt hiện lên đau thương nhàn nhạt: "Tiểu Kết, còn nhớ rõ những lời đêm hôm đó em đã nói với anh không ? Em nói không sai, những năm này anh thực sự xin lỗi em, một mình em làm việc ở đây, anh cũng có thể tưởng tượng được cuộc sống của em có rất nhiều gian nan. Hiện tại anh nói thì không còn ý nghĩa gì nữa nên anh chỉ có thể nói thật xin lỗi. Tiểu Kết, em là một cô gái rất tốt, rất tốt, đáng giá có một người đàn ông tốt dùng cả đời để yêu cho nên sau khi anh rời khỏi, hi vọng em có thể bắt đầu một đoạn tình cảm mới, hoàn toàn quên anh đi, quên sạch sẽ càng tốt."

Tôi ngơ ngác nhìn anh, nếu đổi lại trước kia khi nghe được anh nói lời như vậy thì nhất định tôi sẽ giận điên lên sau đó đứng lên vỗ bàn mắng to anh dừng lại thậm chí sẽ xông lên tát anh mấy bạt tai, sẽ lấy những thứ bên cạnh nện vào người anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng mà bây giờ tôi đã có thể nở nụ cười, bình tĩnh nói: "Sau đó thì sao? Em quên anh sạch sẽ thì anh cũng có thể quên em sạch sẽ sao? Anh có dám vứt hết những bảo bối trong cái hộp kia không, thiêu hủy chúng, đốt chúng thành một tro bụi rồi ném tất cả những gì còn sót lại của chúng ta vào trong gió?"

Trong nháy mắt sắc mặt Diệp Tư Viễn trắng bệch, anh yên lặng nhìn tôi chăm chú, đôi môi bỗng nhúc nhích: "Em. . ."

Tôi tiếp tục cười gật đầu: "Em đã xem qua cái hộp đó."

Anh hơi nghiêng đầu sang chỗ khác, không lên tiếng nữa, trên gương mặt còn hiện lên một chút ửng hồng khả nghi.

Tôi không cho anh thời gian suy nghĩ mà nói tiếp: "Diệp Tư Viễn, em đã gặp cô rồi."

Anh lập tức quay đầu lại , mắt mở rất lớn, gắt gao nhìn chằm chằm tôi.

Tôi cười: "Tại sao trước kia em lại không phát hiện anh là người hay để tâm vào chuyện vụn vặt như vậy nhỉ?. Diệp Tư Viễn, anh bị ngốc sao? Không phải chỉ là vài tấm hình, không phải chỉ là bị cướp thôi sao, có gì ghê gớm đâu? Cuộc đời này có rất nhiều chuyện không giải thích được lắm, anh cứ chán ngán thất vọng, buông tha tất cả như vậy sao?"

Chúng tôi nhìn thẳng vào mắt nhau một hồi lâu, Diệp Tư Viễn lắc đầu một cái, khẽ nói: "Không, Tiểu Kết, em không hiểu."

"Em không hiểu cái gì? Không hiểu tâm tư của anh sao? Đúng vậy! Em không hiểu, em không hiểu thiếu chút nữa em bị gãy tay thiếu chân, cận kề cái chết còn anh lại bởi vì một chút chuyện lớn như hạt mè hạt đậu mà tự giận mình; em không hiểu lúc em mỏi mắt nằm ở trên giường bệnh chờ anh trở lại thăm em thì anh lại giấu tất cả ở trong bụng không nói cho em biết; em không hiểu em dần dần tốt lên, cho là tất cả mọi chuyện đều đã qua thì

https://thuviensach.vn

anh lại đột nhiên nói không cần em; em không hiểu em đợi anh năm năm, anh đều không có trở lại nhưng sau khi hết thời hạn anh lại đột nhiên xuất hiện, em không hiểu anh muốn tặng quà sinh nhật cho em nhưng hiện tại lại bảo em hoàn toàn quên anh đi; em không hiểu ngay cả lầu sáu em cũng dám nhảy vậy mà anh lại không dám đối mặt với tương lai của chúng ta! Chuyện em không hiểu thật sự là rất nhiều... Diệp Tư Viễn, nếu đổi lại là anh...anh có thể hiểu không?"

"Không có đơn giản như em nói." Diệp Tư Viễn cúi đầu, giống như đang ngẫm nghĩ, rốt cuộc anh ngẩng đầu lên, giống như đã quyết định nói: "Tiểu Kết, không phải là anh không dám đối mặt với tương lai của chúng ta, ngược lại, anh suy nghĩ vô cùng cẩn thận về tương lai của chúng ta. Em ở cùng với anh, chuyện mà em phải gánh vác thật sự quá nhiều nhưng mà vốn dĩ những thứ này lại không cần em phải gánh vác. Anh là một người đàn ông nhưng mà những gì anh có thể cho em lại rất có hạn. Em nên tìm một người đàn ông tốt hơn, có thể chăm sóc em, bảo vệ em, cưng chiều em, cả đời đều không làm cho em bị thương tổn. Hiện tại anh còn trẻ tuổi, có lẽ em sẽ không cảm thấy gì, nhưng mà anh sẽ già đi, chờ anh già rồi sẽ càng có rất nhiều chuyện không thể làm được, khi đó em phải làm sao vây giờ? Tiểu Kết, cả đời thật sự rất dài, anh đã rất nghiêm túc nghĩ qua, anh không phải là người thích hợp với em, càng không có lý do gì buộc em phải ở bên anh cả đời, ở cùng với anh, em sẽ rất khổ cực, chúng ta vĩnh viễn không thể giống những cặp vợ chồng bình thường sống qua ngày, em có hiểu không?"

"Em không hiểu ." Tôi lắc đầu, "Diệp Tư Viễn, ở trong tư duy của anh người thích hợp với em, người đàn ông tốt hơn anh là dạng gì? Chính là tứ chi kiện toàn sao?"

"Tứ chi kiện toàn, thân thể khỏe mạnh, Tiểu Kết, đó là một người đàn ông có thể cho em hạnh phúc, là tiền đề cơ bản nhất."

"Nhưng vĩnh viễn anh cũng không làm được?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, vĩnh viễn anh cũng không làm được."

"Anh cảm thấy ai có thể làm được đây? Trình Húc sao?"

Anh sửng sốt một chút, vậy mà lại gật đầu một cái: "Không sai, Trình tiên sinh chính là một rất người thích hợp, anh ta là một người đàn ông tốt."

"Anh lại không quen biết anh ta, làm sao anh biết?"

“Anh có thể cảm thấy anh ta rất thích em."

"Vậy anh có thể cảm thấy em không thích anh ta hay không?"

". . . "

"Còn nữa anh nói anh không thể buộc em cả đời đều ở bên anh, vậy tại sao anh còn muốn trở lại đây? Anh đâu cần phải trở về nước mở chi nhánh công ty!"

"Hiện tại anh cảm thấy đây là một quyết định rất sai lầm. Tiểu Kết, thật sự anh không nên trở về. Rất xin lỗi, lại quấy rầy đến cuộc sống của em rồi."

Tôi cười lạnh một tiếng, hỏi: "Diệp Tư Viễn, anh lại trước sau mâu thuẫn rồi! Còn nữa, anh vĩnh viễn đều không thể nào tứ chi kiện toàn được, vậy không phải là anh tính toán không kết hôn đấy chứ?"

Tôi hiểu rõ vấn đề của mình rất tàn nhẫn, Diệp Tư Viễn chần chờ một chút, khóe miệng hiện ra vẻ khổ sở : "Không phải nhất định người nào cũng phải kết hôn, nếu như một người đàn ông không cho một nữa kia của mình hạnh phúc, chỉ biết mang lại cho cô ấy khổ sở vô cùng thì hôn nhân này có ý nghĩa gì?"

"Nhưng mà Diệp Tư Viễn, trước khi anh quyết định những thứ này thì có nghĩ đến việc đến tột cùng là em muốn cái gì hay không?"

https://thuviensach.vn

"Anh biết rõ em muốn cái gì nhưng Tiểu Kết, em còn trẻ, tư tưởng vẫn chưa chín chắn, em cũng không biết những thứ em muốn đó thật ra là rất không thiết thực."

"Anh cũng không phải là em, làm sao anh biết được?"

Còn lâu Diệp Tư Viễn mới trả lời được vấn đề của tôi, chỉ là cụp mắt xuống, thong thả nói: "Lúc ở Italy thì có một ngày đi học thầy giáo của anh ở trước mặt bạn học cả lớp nói với anh một chuyện, Tiểu Kết, em biết ông ấy nói gì không?"

"Chuyện gì?" Đột nhiên anh dời đi đề tài làm tôi cảm thấy rất kỳ quái.

"Đó là hai năm ba tháng sau ngày em nhảy lầu. Ngày đó bọn anh đang đi học, thầy giáo của anh là một nhà thiết kế thời trang lớn tuổi nổi danh, thanh danh trong giới thời trang rất hiển hách, dạy ra rất nhiều học sinh xuất sắc, những học sinh đó ở giới thời trang của rất nhiều quốc gia cũng chiếm cứ được một số vị trí quan trọng, có một số người đã trở thành bậc thầy."

"Sau đó thì sao?"

"Ông ấy nhìn qua tác phẩm của anh, đột nhiên rất tức giận. Ông ấy nói với anh: “Diệp, tư tưởng của em đang bị giam cầm, có phải bởi vì nguyên nhân là thân thể tàn tật hay không, mất đi hai cánh tay, linh hồn của em đã không cách nào bay lượn, nhìn thiết kế của em thử đi, một chút linh tính cũng không có, trung quy trung củ, không hề có điểm sáng. Về sau em không nên nói với người khác em là học sinh của tôi, bởi vì đời này em cũng không thể nào trở thành một nhà thiết kế thời trang ưu tú được, nhiều nhất chỉ có thể ăn may một lần, thân thể của em hoàn toàn không thích hợp làm thiết kế, bởi vì em rất đè nén, rất chán chường, em không cách nào thể hiện tư tưởng chân thật của mình ở bên trong thiết kế, càng không cách nào

https://thuviensach.vn

khiến người khác cảm thấy đồng cảm, tôi khuyên em nên sớm đổi nghề đi, ở nghề này, em tuyệt đối không thể nào thành công được."

Tôi sợ ngây người, khi nghe thấy Diệp Tư Viễn dùng giọng điệu bình tĩnh lạ thường nói ra những lời này thì tôi không cách nào tưởng tượng được ban đầu lúc anh ở trước mặt học sinh đến từ khắp nơi trên thế giới nghe được những lời này thì anh có tâm tình gì. Tôi tức giận thay cho anh, gấp gáp thay cho anh, rõ ràng trước mắt của tôi chỉ có anh, nhưng tôi thật sự giống như đang đối mặt với người thầy giáo bất công kia, thật sự rất muốn lật bàn.

Giọng nói của tôi lên run dữ dội hơn: "Tại sao ông ta lại có thể nói như vậy? Tại sao ông ta lại có thể nói như vậy! !"

"Bằng quyền uy của mình." Diệp Tư Viễn lại cười: "Đáng buồn nhất chính là mặc dù lúc ấy anh tức giận muốn chết, muốn lý luận với ông ấy nhưng sau đó cẩn thận suy nghĩ một chút, những lời ông ấy nói cũng không phải là không có đạo lý, thậm chí anh dần dần cảm thấy ông ấy nói rất đúng. Anh là người tàn tật, sau này cũng chỉ là tàn tật không thay đổi được, tính cách của anh đã thay đổi, tự anh cũng biết thật ra thì tính cách của anh không thích hợp làm trong ngành thiết kế này, bởi vì anh không đủ tự tin, không đủ tiêu sái, không đủ phóng khoáng, không đủ ngông ngênh, không đủ không coi ai ra gì, anh lại cực kì để ý đến một chút chuyện nhỏ nhặt thật ra không cần để ý đến, khi đó anh bị những thứ này ràng buộc, quả thật không có cách nào bộc lộ ra được sức hấp dẫn của riêng mình, người thiết kế không có cảm xúc thì tác phẩm của anh tại chỗ này thật sự chỉ là đồ bỏ đi."

"Không phải vậy!" Tôi vỗ bàn, lớn tiếng quát lên: "Không phải vậy! Không phải vậy! Diệp Tư Viễn, anh không cần nghe ông ta nói hưu nói vượn! Không phải bây giờ anh rất thành công sao? Em đã xem qua các bản thiết kế của anh, ngay cả áo em cũng đã thử qua! Những thứ kia đều rất tốt!"

https://thuviensach.vn

"Hiện tại anh chỉ là một thương nhân. Những thứ thiết kế đó chỉ có thể phù hợp với xu thế của thị trường, thích hợp với những người hay tiêu xài hoang phí nhưng không thể nào lọt vào vào trong mắt những người có thâm niên trong ngành. Tiểu Kết, em thật sự cảm thấy như vậy là một nhà thiết kế ưu tú sao?"

Tôi luống cuống nhìn vào mắt của Diệp Tư Viễn, thành khẩn, nặng nề, tôi hiểu rõ anh đang rất nghiêm túc hỏi tôi.

Tôi không biết nên trả lời như thế nào, đối với sự chuyên nghiệp của anh tôi vốn là một người ngoài giới nhưng mà tôi lại thật sự cảm thấy anh có thể trở thành một nhà thiết kế thời trang vô cùng ưu tú, thầy giáo ở đại học Q đánh giá anh rất cao, không phải Ứng Hạc Minh cũng khen ngợi đáng tác phẩm của anh sao? Tại sao ông thầy chó má ở Italy kia lại có thể nói ra những lời như vậy! !

Đầu óc của tôi nhanh chóng chuyển động, sau khi tôi bị thương hai năm ba tháng! Trước khi Diệp Tư Viễn nói chia tay với tôi, chẳng lẽ nguyên nhân thật sự anh nói chia tay với tôi là bởi vì chuyện này?

Tôi không thể tỉnh táo được nữa, "Rầm" một cái đứng lên, hai tay chống lên mặt bàn, từ trên cao nhìn xuống nhìn anh chằm chằm: "Diệp Tư Viễn, anh hãy thành thật nói cho em biết có phải bởi vì thầy giáo kia nói với anh những thứ này cho nên anh mới quyết định chia tay với em hay không? Phải hay không?"

Anh mím môi ngẩng đầu nhìn tôi, đột nhiên nhún vai một cái, nở nụ cười, lộ hàm răng trắng và má lúm đồng tiền, anh cười lắc đầu: "Tiểu Kết, anh nói nhiều như vậy, tại sao em vẫn không hiểu? Không có nguyên nhân gì, chỉ là đơn thuần cảm thấy chúng ta không thích hợp, em đáng giá tốt có được một người đàn ông tốt hơn mà anh thật sự không thể cho em cái gì cả."

https://thuviensach.vn

"Anh có thể cho em tất cả." Tôi theo dõi ánh mắt của anh: "Anh có thể cho em toàn bộ thế giới này."

"Làm sao có thể? ! Tiểu Kết, cái gì anh cũng không thể cho em được!" Giọng anh đột nhiên cao lên: "Nhìn thấy em nhảy lầu trước mặt anh vậy mà anh lại không thể ngăn em lại! Trong giây phút đó chưa bao giờ anh lại hi vọng mình có một đôi tay giống như vậy, dù chỉ có một tay cũng được! Như vậy thì anh đã có thể kéo em lại! Nhìn bọn Đường Duệ tổn thương em nhưng anh lại không thể làm gì được! Trần Kết! Trần Kết! Nhìn em nhảy xuống lầu sáu, anh cảm thấy thế giới này giống như đã bị hủy diệt! Nếu như em chết thì anh phải làm thế nào? Làm thế nào! Em muốn anh sống tiếp sao? Anh sống còn có ý nghĩa gì nữa? Anh không thể bảo vệ em, thậm chí không thể ngăn em làm những chuyện điên cuồng như vậy, anh chỉ có thể giống như một con chó bị người ta dẫm trên mặt đất! Làm sao anh có thể cho em tất cả! Cho em toàn bộ thế giới! Anh không thể cho em được cái gì cả!"

Nước mắt của tôi từng giọt từng giọt rớt xuống. Sắc mặt Diệp Tư Viễn đã giống như tờ giấy, nhìn thấy anh không khống chế được rống lên với tôi thì tôi cảm thấy lòng của mình vỡ nát rồi, mảnh vỡ đầy đất, máu chảy thành sông.

"Diệp Tư Viễn, trước kia anh rất tự tin mà! Tại sao bây giờ anh lại như vậy? Anh đã từng nói với em muốn em tin tưởng anh, em vẫn luôn tin tưởng anh, em tin anh có thể làm được tốt nhất, tin anh có thể thành công, tin tưởng chúng ta sẽ ở cùng nhau cả đời! Có tay hay không tay thật sự không quan trọng! Diệp Tư Viễn, sự tự tin của anh ở đâu rồi? Ở đâu rồi!"

Vẻ mặt của anh khổ sở, hàm răng cắn chặt, gân xanh trên trán cũng lộ ra. Trong ánh mắt của anh chứa đầy thê lương, còn hiện lên sương mù. Thật lâu về sau tôi nghe thấy anh chậm rãi nói: "Có tay hay không tay thật sự không quan trọng sao?"

https://thuviensach.vn

"Dĩ nhiên không quan trọng!" Tôi luống cuống lau nước mắt đang trào ra mãnh liệt, khàn cả giọng kêu lên.

"Rất quan trọng." Anh nâng đôi môi lên, hiện ra một nụ cười thê lương: "Anh muốn ôm em; anh muốn áp tay vào đôi má của em, hôn lên môi em; anh muốn nắm tay em đi tản bộ ở trên đường; anh muốn đánh cầu lông với em, muốn khiêu vũ với em; anh muốn khi chúng ta đi chơi có thể chụp thật nhiều ảnh đẹp cho em; anh muốn khi em khóc, anh sẽ ở bên lau đi giọt lệ ở khóe mắt em; anh muốn khi em bị thương, bị bệnh, có thể ngồi bên cạnh ôm em, đưa em đi bệnh viện. Thế nhưng tất cả những chuyện đó cả đời này anh đều không thể làm được. Cho nên Tiểu Kết, thật xin lỗi, chúng ta không thể ở bên nhau."

Tôi muốn điên rồi, muốn điên rồi, không! Tôi đã điên rồi! Hai mắt tôi mơ hồ, đầy nước mắt nhìn về phía anh, lớn tiếng kêu lên: "Diệp Tư Viễn! Đồ rùa rụt cổ! Trong đầu anh chứa những thứ gì vậy? Những chuyện anh nói em đều không cần ! ! Em chỉ muốn hỏi anh một câu! Anh có yêu em không?"

Sắc mặt của anh lúc thì đỏ, lúc thì trắng, đau thương trong mắt tràn ra ngoài. Anh chậm rãi lắc đầu, giọng nói trầm thấp: "Trần Kết, anh muốn yêu em, anh đã thử yêu em những lại phát hiện mình không có tư cách yêu em. Em nói em không quan tâm đến những chuyện đó nhưng anh lại cực kì để ý, thật xin lỗi, quên anh đi, quên tất cả những gì chúng ta đã có thôi. Anh lập tức phải rời khỏi đây, về sau cũng sẽ không trở lại nữa, anh sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của em cũng sẽ không bao giờ quấy rầy đến em nữa."

Tôi dần dần tỉnh táo lại, vừa hít hít mũi, vừa kéo khóa kéo áo khoác nhung của mình, cởi áo khoác ra.

Diệp Tư Viễn nghi hoặc nhìn tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi ném áo khoác qua một bên, gỡ khăn quàng cổ tơ lụa ra, tôi cười với anh nhưng trên mặt lại tràn đầy nước mắt.

"Diệp Tư Viễn, anh đi đi, đi xa xa, nhớ là không cần trở lại. Nhưng mà trước khi anh đi, em muốn anh làm một việc, anh đã đồng ý với em ba việc, chỉ cần em nói, chỉ cần anh làm được thì anh sẽ làm, anh còn nhớ rõ không?"

Anh nhăn mày lại, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện gì?"

Tôi dùng hành động thực tế cho anh đáp án.

Vòng qua cái bàn đi tới trước mặt Diệp Tư Viễn, chân trái tôi co lên, đùi phải gác lên đùi của anh, tôi nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, cúi người hôn lên môi anh.

Khi ngón tay chạm đến thân thể của anh thì cả người tôi liền run rẩy.

Khi đôi môi chạm đến bờ môi của anh thì nước mắt tôi tuôn rơi như mưa.

Bờ môi của anh lạnh lẽo, mềm mại, thậm chí có chút khẽ run, tôi dịu dàng liếm hôn môi của anh, trằn trọc từng chút một, đầu lưỡi dọc theo môi của anh phác họa một lần. Chẳng biết từ lúc nào Diệp Tư Viễn đã nhắm hai mắt lại, ngực của tôi dán lên thân thể anh, tôi có thể cảm nhận được lồng ngực của anh phập phồng kịch liệt , hô hấp cũng dần dần dồn dập. Tôi nhẹ nhàng cạy hàm răng đang cắn chặt của anh ra, cái lưỡi duỗi vào, lập tức dịu dàng quấn lấy lưỡi của anh.

Nụ hôn này vừa triền miên, vừa đau khổ, vừa ngọt ngào, vừa đắng chát, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đây là là nụ hôn đã tới trễ bao lâu!

https://thuviensach.vn

Chúng tôi hiểu rõ lẫn nhau như vậy, hiểu rõ thân thể của nhau, hiểu rõ tâm nhau. Tôi đắm chìm trong mùi hương thoang thoảng ưu nhã phát ra từ trên người Diệp Tư Viễn, đắm chìm trong trong đôi môi, trong hơi thở thơm ngào ngạt của anh, anh cũng không trả lời tôi, chỉ là mặc cho tôi cần thì tôi cứ lấy.

Tôi cũng nhắm hai mắt lại, vòng quanh thân thể của anh thật chặt, chuyên tâm hôn anh. Đột nhiên tôi nếm được một mùi vị đặc biệt, đó là mùi vị mặn mặn, tôi lập tức mở mắt, kinh ngạc phát hiện tuy Diệp Tư Viễn vẫn nhắm chặt hai mắt nhưng nước mắt lại chảy xuống.

Sắc mặt của anh trắng bệch, thân thể run rẩy kịch liệt, mày rậm hơi nhíu lại, chóp mũi đã ửng hồng, đôi môi cũng run lên.

Nước mắt thấm ướt lông mi dài mảnh của anh, không tiếng động chảy theo gương mặt rơi xuống.

Tôi cũng chịu đựng không nổi nữa, sau khi buông bờ môi của anh ra thì khóc lớn. Tôi vòng quanh cổ của anh như cũ, chạm cái trán của mình vào trán anh, khóc đến tê tâm liệt phế, ngay cả hô hấp cũng không thông.

Đột nhiên Diệp Tư Viễn ngẩng đầu lên, anh mở mắt, nhanh chóng hôn lên môi tôi.

Anh động đậy thân thể, tôi thu chân phải bỏ xuống đất, anh liền đứng lên , cúi đầu hung hăng hôn tôi, điên cuồng, nóng bỏng, lỗ mãng, khó có thể tự kìm chế được. Anh dùng thân thể của mình đẩy thân thể tôi, tôi lảo đảo lui về phía sau, rốt cuộc lưng cũng chạm vào tường. Sau lưng đã có vật chống đỡ, Diệp Tư Viễn càng thêm bất chấp tất cả, anh cúi người, dán chặt vào người tôi, cuồng dã hôn tôi.

Nụ hôn này làm tôi quên đi mình đang ở chỗ nào, quên trước tất cả những gì chúng tôi đã nói trước đó, nụ hôn này làm tôi quên đi toàn bộ thế giới.

https://thuviensach.vn

Trong mắt của tôi chỉ có Diệp Tư Viễn, trong lòng của tôi chỉ có Diệp Tư Viễn, người tôi ôm thật chặt cũng chỉ có Diệp Tư Viễn.

Thân thể của tôi càng ngày càng nóng, anh cũng giống như vậy, tôi bắt đầu giúp anh cởi quần áo, tay chân luống cuống, đầu óc trống rỗng. Mới cởi được vài cái nút áo của anh thì tôi liền phát hiện bởi vì anh đeo chi giả cho nên rất khó cởi ra.

Tôi gấp đến độ khóc lên, vừa kéo vừa kêu: "Anh mang cái này làm gì! Làm cái gì! Nó có ích lợi gì! Anh mang cái thứ đồ vật quái quỷ này làm cái gì!"

"Từ từ, không nên gấp." Diệp Tư Viễn thở hổn hển, chỉ huy tôi giúp anh cởi quần áo, rốt cuộc áo vest cũng bị tôi ném ra ngoài.

Tôi lại mở nút áo sơmi của anh, mới cởi chưa được mấy nút thì tôi liền sợ ngây người.

Đây là cái gì? Tôi thấy được trước ngực của anh có hai cái dây giống như dây nịt buộc thật chặt trên làn da trắng nõn, hai sợi dây này lại nối với chi giả, làn da chỗ này phải chịu đựng vật có tính chất cứng rắn nên có chút đỏ, vật này diện tích rất lớn gần như là bao bọc hết cả đôi vai của anh. Tay tôi run run cởi áo sơ mi của anh ra, trên người Diệp Tư Viễn liền lộ ra da thịt trắng nõn, đôi vai rộng rãi, eo thon , trên bụng có những khối cơ cứng chắc rõ ràng, thân thể hình như so năm năm trước bền chắc một chút.

Khi áo sơ mi ném trên mặt đất, rốt cuộc tôi cũng thấy được rõ ràng chi giả của Diệp Tư Viễn.

Đây là vật quái quỷ gì vậy! Khác hoàn toàn so với trí tưởng tượng của tôi! Phần lớn chi giả là màu da, bả vai, khuỷu tay còn có kết hợp với cả kim loại , từng cái khớp xương cũng có vẻ đặc biệt kì lạ giống như người máy ở trong phim điện ảnh.

https://thuviensach.vn

Tôi kéo "Tay" anh lại nhìn kỹ, đoạn từ cổ tay cho đến ngón tay khoảng 15 cm là đoạn cánh tay được thiết kế đặc biệt tinh xảo, tuy là đồ giả nhưng nhìn qua rất giống cánh tay thật. Thế nhưng tại sao cánh tay ấy lại cứng rắn, giá lạnh như vậy, ngón tay co duỗi một quái dị, đột nhiên còn động đậy nữa.

Tôi sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn: "Nó, tại sao nó lại cử động được?"

"Thông qua việc khống chế phần bắp thịt còn lại của chân tay đã bị cụt, đây là cơ điện tay." Anh làm mẫu cho tôi xem một chút, bả vai cử động, "Cánh tay phải" của anh liền cong lên: "Anh không sử dụng nó thành thạo được, vì trước kia không có luyện tập cho nên gần như không làm được chuyện gì."

"Vô dụng thì không cần mang nữa!" Tôi bắt đầu muốn tìm hiểu về chi giả của anh, mặc dù hoàn toàn không biết phải hiểu như thế nào nhưng tôi vẫn không ngừng kéo mấy cái dây nịt kia, giống như đang giận dỗi .

Diệp Tư Viễn thở dài, nhẹ giọng nói với tôi, rốt cuộc tôi cũng cởi ra được mấy cái dây nịt làm cho người ta chán ghét sau đó cởi hai cánh tay giả xuống.

Trước ngực và sau lưng của anh bị hai cái dây nịt siết chặt, hằn thành hai đường thật sâu, thậm chí bả vai chỗ gắn chi giả còn bị đỏ một mảng, tôi kiềm chế không được khóc lên, vuốt ve phần da kia và phần còn lại của cánh tay đã bị cụt, hô to: "Tại sao anh phải làm vậy! Tại sao lại muốn mang vật quái quỉ này! Anh không cảm thấy đau sao ? Tại sao anh phải gánh chịu những chuyện này! Ô ô ô ô ô. .."

Diệp Tư Viễn có chút gấp gáp, anh cúi người để cho đầu của tôi tựa vào trong ngực anh, giọng nói của anh nghẹn ngào: "Tiểu Kết, đừng khóc, đừng

https://thuviensach.vn

khóc, anh không đau , đã thành thói quen rồi. Anh cũng không mang chi giả thường xuyên, em không cần phải khóc, Tiểu Kết, đừng khóc."

Tôi vẫn khóc nức nở như cũ, Diệp Tư Viễn dùng một nụ hôn để ngăn tiếng khóc của tôi lại, lần này anh hôn rất dịu dàng, nhẹ nhàng liếm mút, triền miên dây dưa, rốt cuộc tôi cũng ngưng khóc thút thít, giơ tay lên ôm chặt lấy thân thể của anh.

Trên người của anh đã không còn những thứ dư thừa kia cản trở. Vừa hôn lẫn nhau, tôi vừa cởi áo khoác lông của mình và đồ lót, sau đó giúp Diệp Tư Viễn cởi dây nịt, cởi quần dài và quần lót của anh.

Hai người chúng tôi dùng phương pháp nguyên thủy nhất để thẳng thắn thành thật với nhau.

Vị trí của chúng tôi rất kín đáo, cho dù đứng ngoài cửa sổ cũng không thể nhìn thấy chúng tôi.

Tôi và Diệp Tư Viễn ôm nhau thật chặt đi tới bên cạnh bàn ăn, không cần lên tiếng thì chúng tôi vẫn biết nên làm như thế nào.

Tôi nằm ở trên bàn ăn, Diệp Tư Viễn đứng trên mặt đất, anh cúi người 90 độ, cả người đều nằm ở trên người tôi, ngọt ngọt mật mật hôn tôi.

Hôn môi của tôi, lỗ tai của tôi, gương mặt của tôi, tôi rơi nước mắt, sau đó anh liền hôn đến cổ của tôi, xương quai xanh của tôi —— đó là chỗ mà Tư Viễn thích nhất.Anh hôn nơi đó một lúc lâu, vừa liếm vừa cắn, hàm răng cắn lên xương của tôi làm tôi đau đớn nhưng mà trong nội tâm lại cực kỳ tê dại.

Anh hôn lên bộ ngực mềm mại của tôi, dần dần đi xuống, đi xuống, cuối cùng, hôn lên trên bụng bằng phẳng.

https://thuviensach.vn

Nơi đó là nơi có hình xăm, Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng hôn nơi đó, tôi có thể cảm nhận được có chất lỏng ấm áp rơi xuống, một giọt một giọt rơi xuống trên da thịt của tôi.

Hai tay của tôi nâng vai anh lên, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, từ từ chạm đến phần còn lại của hai cánh tay.

Thân thể khuyết tật của anh đã từng khiến tôi say mê rất lâu, mặc dù đã qua năm năm nhưng vẫn có thể làm tâm tình của tôi dâng trào, ý loạn tình mê như cũ. Tôi vuốt ve hai cánh tay của anh, phần còn lại vừa ngắn lại vừa nhỏ đang run rẩy từng hồi ở trong tay tôi.

Thật ra trong phòng rất lạnh nhưng chúng tôi thì lại mồ hôi đầy người. Tôi mở hai chân ra, vòng qua eo của Diệp Tư Viễn thật chặt, tay phải tìm tòi, nắm lấy Tiểu Viễn đã sớm cứng rắn đứng thẳng. Cảm giác quen thuộc như thủy triều đánh tới, Diệp Tư Viễn ngầm hiểu điều chỉnh lại tư thế, anh đứng thẳng người, phần hông đẩy lên trên liền khiến cho Tiểu Viễn tiến vào thân thể của tôi.

Thân thể của tôi ướt át lại cô đơn tịch mịch, sau khi Tiểu Viễn tiến vào, tôi giống như được kết nối với máy sạc điện, cảm giác thật là đê mê, thỏa mãn, hình như thân thể của tôi vẫn luôn đợi thời khắc này, chờ đợi tôi và Diệp Tư Viễn kết hợp một lần nữa.

Diệp Tư Viễn rên lên một tiếng, lập tức chuyển động kịch liệt, hai mắt của tôi giống như bị sương mù giăng kín, lớn tiếng rên rỉ, đôi tay nắm chặt mép bàn ăn, nhận lấy từng đợt từng đợt tiến công mãnh liệt của Diệp Tư Viễn.

Tôi nằm ở trên bàn ăn nhìn anh, anh cũng đứng ở nơi đó nhìn tôi.

Vẻ mặt của anh có chút thê lương, con mắt sưng đỏ, che kín một tầng hơi nước, ánh mắt phức tạp làm tôi không phân biệt rõ, tôi tin tưởng chính mình cũng giống như vậy.

https://thuviensach.vn

Nước mắt không kịp khống chế rơi xuống, tại thời khắc vui vẻ như vậy, thân thể của tôi lại đang hưởng thụ vui vẻ cực hạn nhưng mà trong nội tâm lại khổ sở đến mức làm cho tôi phát điên.

Diệp Tư Viễn vừa mạnh mẽ co rúm lại, vừa động đậy bả vai, phần còn lại của cánh tay đã bị cụt hơi cử động, hình ảnh không trọn vẹn này làm lòng tôi rung động thật sâu, tôi cứng rắn nhắm mắt lại, mặc cho mình ở trong tình huống khó có thể dùng lời để diễn tả được đạt tới vui sướng tột cùng.

Tiểu Viễn vẫn dong ruỗi ở trong thân thể của tôi như cũ, tôi nghe thấy càng ngày tiếng hít thở của Diệp Tư Viễn càng dồn dập, rốt cuộc biên độ chuyển động của anh càng lớn, tốc độ càng ngày càng nhanh, Diệp Tư Viễn gầm lên, đó là một loại rên rỉ khó khống chế được, tiếng rên này thuộc về một người đàn ông ẩn nhẫn lại kích tình. Tiểu Viễn kịch liệt nhảy lên, tôi có thể cảm thấy nó đang ở trong thân thể tôi phóng ra cực hạn .

Tất cả đều kết thúc.

Diệp Tư Viễn cúi người, thân thể ướt mồ hôi lại nóng bỏng của chúng tôi chặt chẽ dán sát vào nhau.

Nhưng mà linh hồn đâu?

Còn có quá khứ như vậy, có thể giống như không hề có lỗ hổng mà kết hợp với nhau hay sao?

Hoặc là thật sự muốn rời xa nhau?

Từ đầu tới đuôi tôi vẫn luôn khóc, vào giờ phút này tôi cũng không biết đáp án là như thế nào nữa.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Diệp Tư Viễn, Tạm Biệt.

"Diệp Tư Viễn."

Sau khi bình tĩnh lại, tôi vẫn ôm anh thật chặt như cũ, tôi nói: "Ở với em một đêm cuối cùng, được không?"

Anh trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng đồng ý.

Chúng tôi cùng nhau tắm rửa, mặc cho nước nóng xối lên người, tôi ôm anh, đầu tựa vào trong ngực anh, đứng bất động.

Tắm xong trở về phòng, tôi phát hiện nơi đã từng phòng ngủ của chúng tôi bây giờ lại giống như một thế giới màu trắng, vén những tấm vải phủ chống bụi lên, tôi lấy gối và chăn từ trong tủ quần áo ra, bọn nó đã lâu không được thấy ánh mặt trời, có chút ẩm mốc, thậm chí còn có mùi long não những tôi lại không thèm để ý chút nào.

Diệp Tư Viễn ngồi ở trên giường, hai chân kẹp cái chăn giúp tôi nhét vào vỏ, khi chân trái của anh cử động thì tôi nhìn thấy cái vòng chân kia, sợi dây đeo con thú nhỏ bằng vàng đã bị phai màu nghiêm trọng biến thành màu hồng nhàn nhạt, có lẽ là Diệp Tư Viễn sợ sợi dây sẽ bị đứt cho nên mới buộc thêm một sợi dây da màu nâu dây để cố định lại.

Chú ý tới tôi đang nhìn chân trái của anh, anh xê dịch thân thể, thu chân lại, tôi cười: "Anh còn đeo nó hả?."

"Ừ."

https://thuviensach.vn

"Sợi dây cũng đã cũ rồi."

"Không sao, sẽ không bị đứt đâu."

"Tại sao anh lại không đổi sợi dây?"

Diệp Tư Viễn mím môi cúi đầu, chân trái đang kẹp góc chăn, ngón chân phải đưa vào trong định nhét chăn vào vỏ.

"Là do em bện, không muốn đổi lại."

Tôi không lên tiếng.

Lúc ôm lấy Diệp Tư Viễn nằm ở trên giường, ngoài cửa sổ đã sớm tối đen như mực, chúng tôi chỉ mở đèn bàn ở đầu giường, trong ngọn đèn mờ ảo tôi cẩn thận quan sát gương mặt của anh. Dịu dàng vuốt tóc đen trên trán anh, ngón tay của tôi chậm rãi lướt các đường nét trên gương mặt. Gương mặt như vậy đã sớm khắc sâu vào trong đầu tôi, trên người của anh lại có hơi thở ấm áp quen thuộc, quen thuộc tới mức làm tôi muốn khóc.

Diệp Tư Viễn chỉ dịu dàng nhìn tôi, vẫn luôn không nói gì, tôi như bạch tuộc tám chân quấn lên người anh, chân của anh như có như không cọ sát chân tôi, tay của tôi lại không tự chủ được vuốt cánh tay phần còn lại của cánh tay bị cụt, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực của anh, tôi hưởng thụ thời khắc ngắn ngủi này, quý trọng từng giây từng phút, tuy mí mắt bắt đầu đánh nhau nhưng cũng không chịu ngủ.

"Haha, tâm sự thôi." Ngón tay của tôi vẫn cứ vuốt ve phần cánh tay còn lại của anh giống như đang vuốt ve một món đồ chơi thú vị, anh cũng khẽ động đậy cánh tay nhỏ của mình, nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay tôi , đây đã từng là trò chơi mà chúng tôi chơi không biết mệt mỏi khi nằm ở trên giường nói chuyện với nhau, mà bây giờ chúng tôi vẫn như cũ ăn ý.

https://thuviensach.vn

"Tán gẫu chuyện gì?" Giọng nói của Diệp Tư Viễn trong căn phòng yên tĩnh có vẻ cực kỳ trầm thấp, giọng nói của anh trong sáng lại dồi dào từ tính.

"Ừ. . . Vậy thì tán gẫu mấy năm này có cô gái nào theo đuổi anh hay không?"

Anh nở nụ cười, nói: "Không có."

"Em không tin."

"Thật sự không có, ai lại ngu ngốc như vậy."

"Hả? Anh nói em khờ?"

Diệp Tư Viễn ngưng cười, ánh mắt của anh nhìn tôi chăm chú, nói: "Tiểu Kết, em chính là cô gái ngu ngốc nhất, ngu ngốc nhất trong số những cô gái mà anh từng gặp."

"Anh cũng là đứa ngốc, em đã gặp được người ngu ngốc nhất trên thế giới này rồi." Tôi thở dài: "Hai kẻ ngu, rất xứng với nhau, không trách được ban đầu hai ta lại có thể quen nhau được."

Anh vừa cười vừa nói: "Đã qua nhiều năm mà em vẫn ngốc như vậy. Tiểu Kết, chừng nào thì em mới có thể lớn lên đây?"

Tôi hồ đồ: "Em đã già rồi, tại sao có thể nói là không có lớn lên đây? Diệp Tư Viễn, Tiểu ngu ngốc cũng đã18 tuổi rồi, thậm chí nó còn cao hơn anh nữa đó."

"Thật? Anh nhớ lúc gặp nó thì nó vẫn chỉ là một đứa con nít, còn chưa có trổ mã nữa đấy."

“Ừ, bây giờ nó rất đẹp trai, không thua kém anh chút nào đâu. Đúng rồi, Diệp Tư Viêm thì sao? Nó cũng đã 16 tuổi rồi nhỉ."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn híp mắt suy nghĩ một chút, nói: "Đúng vậy, Tư Viêm cũng đã trở thành một cậu thiếu niên. Bây giờ nó đang học trung học ở Milan, cũng đã cao gần 1m8 rồi."

Ở trong đầu tôi liền hiện lên bóng dáng của Diệp Tư Viêm lúc 10 tuổi, vóc dáng nho nhỏ, gương mặt xinh đẹp, giống như một cái đuôi luôn đi theo sau lưng tôi, len lén kéo tay tôi, đỏ mặt gọi tôi là "Tiểu Kết" . Chắc bây giờ nó đã sớm trở thành một thiếu niên tràn đầy sức sống rồi nhỉ, thời gian thật sự trôi qua quá nhanh.

"Tư Viễn."

"Hả?"

Tôi nghĩ nghĩ: "Không có việc gì."

". . . "

"Tư Viễn."

"Thế nào?"

". . . "

"Tiểu Kết?"

"Những việc mà anh nói trước đó, em thật sự không quan tâm." Nước mắt của tôi lặng lẽ chảy xuống: "Cho tới bây giờ em vẫn chưa từng để ý đến."

"Đừng suy nghĩ nữa. Tiểu Kết.” Anh nặng nề thở dài: "Ngủ một giấc thật ngon, bộ dáng của em thoạt nhìn rất mệt mỏi."

"Tối hôm qua chơi tới khuya, gần tới năm mới rồi, hôm nay lại phải dậy sớm. Anh thì sao? Năm trước anh trải qua giao thừa như thế nào?"

https://thuviensach.vn

"Ở trên máy bay."

"À...."

". .."

"Diệp Tư Viễn."

"Hả?"

"Chúng ta còn có thể liên lạc với nhau không?"

". . . Tiểu Kết, anh sẽ không trở lại nữa."

"Nếu em gửi mail cho anh, anh có trả lời không? Ví dụ như ngày lễ, ngày tết hoặc là sinh nhật anh ."

". .."

Tôi cười cười tự giễu: "Được rồi, em hiểu rồi, sẽ không trả lời."

"Ngủ đi, Tiểu Kết, không còn sớm nữa rồi." Anh nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của tôi.

"Ừ."

Rúc vào bên người Diệp Tư Viễn, tôi giống như đang nằm mơ, lúc này trong lòng lại trở nên bình tĩnh lạ thường. Mặc dù tôi hiểu rằng thời gian còn lại không nhiều nhưng lại không có cảm thấy khổ sở cùng lo lắng một chút xíu nào.

Sau khi trời sáng, chúng tôi sẽ giống như người lạ, trời Nam đất Bắc, vậy thì trong khoảng thời gian này hãy để tôi trầm luân thêm một lần nữa thôi.

Dù là từ đó về sau vạn kiếp bất phục, đau đến không muốn sống nữa nhưng vào giờ phút này, cuối cùng Diệp Tư Viễn vẫn đang ở bên cạnh tôi .

https://thuviensach.vn

Trán của tôi chạm vào trán của anh, tôi dần dần ngủ thiếp đi.

Trong khi ngủ tôi mơ thấy rất nhiều giấc mơ, có ác mộng nhưng cũng có mộng đẹp.

Trong mơ tôi cột tóc đuôi ngựa thật cao, mặc T-Shirt dễ thương, quần jean thụng, còn có giày thể thao màu sắc rực rỡ, vai mang balo không buồn không lo chạy ở trong sân trường, trên balo còn treo một số đồ trang trí nhỏ và đồ chơi hoạt hình.

Hình như là tôi đang tìm một người, tôi biết rõ anh đang đứng ở nơi đó, nhưng chạy mãi, chạy mãi, chạy một hồi lâu cũng không có tìm được anh.

Tôi mệt mỏi thở lớn tiếng, gấp đến độ sắp khóc lên.

Người kia, đến tột cùng là người nào, anh đang ở nơi nào?

Rốt cuộc tôi cũng đầu hàng, dừng bước lại, mờ mịt nhìn chung quanh, vốn là bầu trời trong xanh đã u ám, tôi bắt đầu khóc rống lên, biết có lẽ là mình sẽ không tìm được người kia nữa.

Lúc tỉnh lại, tôi phát hiện mình vẫn đang dựa vào trong ngực Diệp Tư Viễn như cũ, cánh tay còn ôm chặt hông của anh. Trong chăn thật là ấm áp, anh nghiêng người ngủ rất ngon, phát ra từng tiếng thở nhỏ nhẹ.

Ánh sáng sau rèm cửa sổ nói cho tôi biết, trời đã sáng rồi.

Tôi cẩn thận nhìn giương mặt Diệp Tư Viễn lần nữa, vẻ mặt của anh rất trầm tĩnh, lông mi dày giãn ra, làm cho tôi có thể nhìn thấy đôi mắt hấp dẫn của anh nhưng trong đôi mắt đó lại tràn ngập tang thương mất mát. Tôi hiểu rõ mấy năm này cuộc sống của anh trôi qua cũng không phải thuận lợi, tốt đẹp như là tôi đã nghĩ. Ngược lại, tôi gần như có thể cảm nhận được đau khổ và gian nan của anh.

https://thuviensach.vn

Người đàn ông này đã phải chịu đựng quá nhiều đau khổ, tâm hồn của anh đeo nặng gông xiềng, những điều mà anh để ý nhiều như vậy, so với ai khác tôi lại càng hiểu anh hơn, tôi hiểu rõ sau khi đã trải qua nhiều như vậy chuyện, anh đã không còn là anh mà thật đáng buồn chính là tôi cũng không còn là tôi nữa.

Đây là kết cục đã định của chúng tôi, cũng là kết cục không mong muốn nhất.

Lặng lẽ rời giường, tôi đi đến toilet rửa mặt súc miệng, mặc quần áo tử tế rồi trở lại phòng ngủ, tôi đứng ở bên giường nhìn Diệp Tư Viễn một lần cuối cùng.

Anh đã biến thành tư thế nằm ngửa, vẫn ngủ rất ngon như cũ, hơi nghiêng đầu, mái tóc đen dày có chút rối loạn , che phủ cái trán, trên gương mặt còn có dấu hằn của gối. Trên người của anh được đắp chăn, làm tôi không thể nhìn thấy thân thể khuyết tật của anh. Nhưng rõ ràng trên chăn có lõm xuống, nơi vốn là vai của anh lại trống không, chăn lõm xuống làm lộ ra bề ngoài có chút gầy, vóc người càng lộ vẻ thon dài, tôi đứng không nhúc nhích nhìn anh, rốt cuộc nở nụ cười.

Tôi cúi người xuống vuốt ve mái tóc đen của anh, cúi đầu hôn một cái lên gương mặt anh, khẽ nói:

"Diệp Tư Viễn, tạm biệt."

Anh hơi nhíu nhíu mày, đôi môi bỗng nhúc nhích, nhưng vẫn không có tỉnh lại.

Tôi đứng dậy rời đi.

@@@@@@@@@@@@@@@@@

Ba giờ sau, tôi lên chuyến bay giá rẽ trở về thành phố K.

https://thuviensach.vn

Tôi đã xin phép lãnh đạo nghỉ mấy ngày, thu thập mấy bộ quần áo đơn giản rồi đến sân bay.

Từ tỉnh đổi xe mấy lần mới về đến nhà, khi đó đã là buổi chiều, ba, dì xinh đẹp và Trần dạ nhìn thấy tôi thì giật nảy mình.

Cách năm mới chỉ có 20 ngày, lúc này về nhà thật sự có chút kì lạ, ba đuổi theo sát ở phía sau tôi hỏi tôi về nhà làm cái gì, tôi lười phải nhiều lời, chỉ nói là có chuyện.

"Chuyện gì?" Ba nhất quyết không tha hỏi.

"Con muốn mua nhà."

"À?"

"Ba, con muốn trở về đây làm việc. Ba cảm thấy như thế nào?"

"Tại sao? Ở đó không vui hả? Tại sao đang êm đẹp đột nhiên muốn trở về nhà ?"

Ba ngồi xuống ở bên mép giường của tôi, tôi nằm ở trên giường ôm gối đầu, cảm giác mệt mỏi: " Giá phòng ở thành phố H quá cao, phòng nhìn vừa ý một chút cũng phải 2 vạn, cho dù có kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng không mua được một căn nhà còn giá phòng ở nơi này của chúng ta chỉ cần 4000 là đủ rồi, con muốn mua một căn nhà có ba phòng ngủ, một phòng khách, con và Trần Dạ cùng đứng tên, sau đó qua sang năm liền chuyển về đây làm việc."

Ba nghi ngờ nhìn tôi, tôi cười cười với ông: "Ba, con thật sự không có việc gì. Ba yên tâm, tiền học đại học năm nay của Trần Dạ con đã tiết kiệm đủ rồi, còn tiền mua nhà thì ba cho con mượn tiền đặt cọc, còn lại cứ để con lo là được."

https://thuviensach.vn

". .." Ba đứng dậy, đi về phía cửa phòng, đi tới đi lui rồi quay đầu hỏi tôi: "Nha đầu ngốc, chuyện này còn đã suy nghĩ kĩ chưa, đã quyết định chắc chắn rồi?"

"Dạ, đã suy tính tương đối kỹ càng rồi."

"Cũng tốt, tới tháng 9 thì Tiểu Dạ phải đi học đại học rồi, cũng không biết sẽ đi tới thành phố nào, đến lúc đó trong nhà chỉ còn lại hai ông bà già này, nhà cửa lạnh lẽo, con trở lại cũng tốt."

Hôm sau tôi bắt đầu đi xem nhà, tôi muốn mua một căn nhà khoảng 90 m2, hơn 40 vạn, tôi bấm máy tính xem thử cần phải đặt cọc bao nhiêu tiền, mỗi tháng phải trả bao nhiêu, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, loay hoay chân không chạm đất.

Lúc về nhà ăn cơm tôi có nói với ba chuyện mình đi xem mấy căn phòng bán hoặc cho thuê, ba đều nói là không được, nếu không phải ngại khu vực kém thì chính là ngại tầng lầu thấp, thậm chí còn ngại tên người bán khó nghe. Tôi lặng lẽ bới cơm, ở trong lòng suy nghĩ, chuyện này tôi cứ tự mình quyết định thôi, hỏi ý kiến ba cơ bản cũng chỉ là nói cho có.

Ba ngày sau, tôi nhìn trúng một căn hộ ở trung tâm thành phố, căn hộ đó nằm trên tầng 7, ba phòng ngủ một phòng khách, phòng khách rộng rãi sáng ngời, hai phòng ngủ hướng Nam, một phòng ngủ hướng Bắc, căn nhà nhìn qua rất tốt, rất hợp với ý tôi, hoàn cảnh chung cư này cũng không tồi, việc mấu chốt chính là giá tiền thấp hơn so với những căn nhà tương tự trong khu vực này.

Tôi hào hứng về nhà thương lượng với ba, hi vọng ba có thể cho tôi mượn 10 vạn làm tiền đặt cọc, thật bất ngờ, vậy mà ba lại không đồng ý.

"Tại sao vậy?" Tôi cảm thấy rất rất kỳ quái, cầm quyển cataloge đưa cho ông nhìn: "Hiện tại giá nhà đất đang thấp, chính là thời cơ mua nhà tốt, hơn

https://thuviensach.vn

nữa khẳng định sau này giá cả sẽ tăng lên, phòng này lại ở khu vực rất tốt, sau này có thể cho Tiểu Dạ làm phòng cưới."

"Ai biết thằng ranh chết bầm kia tương lai sẽ đi nơi nào đó phát triển, đến lúc đó rồi hãy nói tiếp."

"Cho dù không có em ấy nhưng mà có thể cho gia đình mình ở mà, ba, dì xinh đẹp và con có thể ở cùng nhau, nhà chúng ta thật sự quá nhỏ, mỗi lần các chú các bác tới dùng cơm, phòng khách đều không đủ chỗ ngồi ."

Không biết vì sao, mặc kệ tôi nói thế nào, ba hoa chích chòe khen ngợi căn nhà này tốt ra sao thì ba vẫn không đồng ý.

"Ba!" Tôi tức giận: "Con chỉ mượn ba thôi, con sẽ trả! Nên bây giờ ba cho con mượn 10 vạn đi!"

Mặt ba đỏ lên rất kỳ quái, ánh mắt của ông tránh né, ấp úng nói không ra lời, tìm một cái cớ liền chạy ra khỏi nhà.

Buổi tối, Trần Dạ lặng lẽ chui vào phòng tôi, tôi vẫn đang còn hờn dỗi: "Em vào đây làm gì? Không phải gần thi cuối kì rồi sao, còn không lo học đi!"

Trần Dạ không để , ngồi xuống ở bên cạnh tôi, nói: "Chị, em biết đại khái tại sao ba lại không đồng ý cho chị mua nhà."

"À? Tại sao?"

Nó cúi đầu, giống như đang đấu tranh tư tưởng, rốt cuộc nó cũng lại gần sát bên tai tôi, nói cho tôi biết một chuyện.

Tôi sợ ngây người.

Không để ý đến Trần Dạ đang ngăn cản, tôi vọt tới phòng của ba, gọi ông dậy: "Ba! Tại sao ba lại có thể làm như vậy? !"

https://thuviensach.vn

Ba và dì xinh đẹp đang vùi ở trong chăn xem ti vi, bị tôi rống lên thì ngẩn ra, ông nói: "Hơn nửa đêm mà con còn làm cái gì vậy! Ba thì như thế nào?"

"Ba! Ba! Ba còn không biết mình đã làm ra chuyện tốt gì sao! Vậy mà ba lại nhận nhà của ba mẹ Diệp Tư Viễn!" Tôi nổi cáu: "Ba đang làm cái quái gì vậy! Ba có nghĩ tới cảm nhận của con hay không? Lúc ba nhận nhà của bọn họ ba có hỏi qua ý kiến của con không? Con là con gái của ba mà! Ba xem con là cái gì vậy! !"

Ông mặc quần từ trong chăn chui ra, đứng ở nơi đó, mặt kìm nén đến đỏ bừng, rống lên với tôi: "Trần Kết! Con là đứa chết bầm ăn cây táo rào cây sung! Cũng là bởi vì con là con gái của ba cho nên ba mới nhận lấy căn nhà kia đấy! Cái thằng tàn phế đó mặc kệ chết sống của con cao bay xa chạy, nó đâu có nhớ tới con ! Con nhận một chút bồi thường của nhà bọn họ cũng là chuyện đương nhiên, con biết chưa?"

"Con không biết! Con không biết! ! Con chỉ biết ba nhận lấy căn phòng đó chính là vũ nhục con ! Một căn nhà thì tính là gì! Một căn nhà có thể đổi lại thời thanh xuân của còn sao? Có thể đổi về thân thể khỏe mạnh của con sao? Ba nhận nhà của người ta làm con mất sạch thể diện! Ba ơi ba! Tại sao ba có thể làm như vậy!"

"Đó là con nên có được! Trần Kết!" Ba lớn tiếng kêu lên: "Con vì thằng chết tiệt đó mà ngay cả mạng cũng không cần, con còn chưa có tỉnh lại thì nó đã phủi mông chạy lấy người, con còn dám gạt ba nói hai đứa vẫn còn yêu nhau! Con mẹ nó, con nghĩ ba con là đồ ngu sao? Nó đã sớm không còn nhớ con nữa rồi! Cũng may là lương tâm của nhà kia không có bị chó ăn sạch, mẹ nó vẫn còn biết sai chị họ của nó tới đây mua nhà cho con! Vì sao ba lại không được nhận? Con nói cho ba biết vì sao ba lại không được nhận? Con gái của ba thiếu chút nữa đã chết đó! Đừng nói là một căn nhà, con mẹ nó, coi như là đưa cho lão tử hỏa tiễn thì lão tử cũng nhận! Đó là con nên có được!"

https://thuviensach.vn

"Chó má! Tất cả đều là chó má!" Tôi nói chuyện mà không lựa lời: "Ngày mai ba trả nhà lại cho họ đi! Trả lại cho bọn họ đi! Con không muốn bất kì vật gì của nhà đó! Đừng làm vậy! Đừng! Ba! Con biết rõ là ba yêu tiền nhưng không ngờ ba lại tham lam hư vinh như vậy! Ba lấy mạng của con đi đổi một căn nhà. .."

"Chát!" Một cái tát.

Người đánh tôi là dì xinh đẹp, bà đang đứng bên cạnh tôi, rơm rớm nước mắt nhìn tôi chằm chằm: "Trần Kết, con đang nói cái gì vậy? Căn nhà đó ba và dì không có lắp đặt thiết bị, cũng không có ý định vào đó ở ! Vẫn luôn để trống như vậy chính là một ngày nào đó nếu con cần thì ba và dì sẽ bán nó lấy tiền cho con dùng. Thời điểm con vừa mới vừa khỏi hẳn, có quỷ mới biết về sau sẽ để lại di chứng gì không, coi như không có di chứng về sau nhưng căn nhà này cũng có thể bán lấy tiền mua đồ cưới cho con! Ba con không có thèm muốn căn nhà đó một chút nào cả! Ông ấy, điều ông ấy quan tâm nhất chính là con đó!"

Tôi khóc, dì xinh đẹp khóc, ba cũng khóc, Trần Dạ thất kinh nhìn chúng tôi, kéo tôi ra khỏi phòng của ba.

Nó đưa tôi trở về phòng, tôi khóc bù lu bù loa , kéo cổ áo của Trần Dạ qua, dựa đầu lên bả vai gầy teo của nó.

"Tiểu ngu ngốc, cho chị mượn bả vai để dựa vào đi."

Trần Dạ vụng về vỗ lưng tôi, nó thật sự đã trưởng thành rồi, không ngừng an ủi bảo tôi đừng khóc nữa.

Thật lâu về sau, nó mới hỏi tôi: "Chị, có phải chị vẫn còn chưa quên được anh Tư Viễn hay không?"

Cặp mắt sưng đỏ của tôi trừng nó: "Em thì biết cái gì!"

https://thuviensach.vn

"Em không hiểu. Chỉ là khi đó anh ấy thật sự không cần chị nữa? Lại ở trong thời điểm chị bị thương nặng như vậy?"

Tôi quay đầu đi không nhìn nó.

"Anh ta thật sự không đáng là đàn ông! Nếu khi đó để cho em thấy anh ta, em sẽ đánh chết anh ta!" Trần Dạ cắn răng nghiến lợi nói, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nó, tôi kiềm chế không bật cười thành tiếng.

"Tiểu ngu ngốc, thời điểm đó em còn nhỏ xíu, em đánh thắng được anh ấy sao?"

"Đánh không lại cũng phải đánh! Anh ta khiến chị đau lòng như vậy, vậy mà ban đầu em còn giúp anh ta!"

"Tiểu Dạ, em thật sự không hiểu được đâu." Tôi lau mắt, cảm thấy không cần phải nhiều lời nữa: "Được rồi, em đi đọc sách đi, đừng quấy rầy chị nữa."

"Dạ." Nó ngượng ngùng đứng lên, lại không yên tâm nói: "Chị, chị nên tìm đối tượng đi..., chị cũng đã 26 rồi."

" Hình như tiểu tử thúi em càng ngày càng lo chuyện bao đồng rồi thì phải ! Đi đi đi, phiền lắm."

Trần Dạ cười cười đi ra khỏi phòng, nhìn bóng dáng cao gầy cuả nó, tôi không tự chủ nở nụ cười, suy nghĩ kỹ một chút lời của ba và dì xinh đẹp đã nói lúc nãy, tức giận của tôi dần dần biến mất, tôi biết bọn họ thật sự muốn tốt cho tôi.

Cầm lấy gương trên bàn làm việc lên soi, ngoại trừ con mắt sưng đỏ thì tôi vẫn trẻ tuổi xinh đẹp như cũ, gương mặt hơi gầy, da thịt trắng noãn, đôi môi đỏ thắm, khóe mắt cũng chưa có xuất hiện nếp nhăn.

https://thuviensach.vn

Thật ra thì độc thân chẳng có gì ghê gớm, tôi còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng để bắt đầu một tình yêu mới, có lẽ ở trong một khoảng thời gian rất dài tôi sẽ không có ý định này.

Sức lực của tôi đã bị tiêu xài gần hết trong mối tình đó.

Tuyết rơi.

Là tuyết của phương Bắc, bay lả tả rơi xuống, trong một đêm biến thành phố thành một thế giới màu trắng.

Không biết tại sao tôi lại bị sốt, sốt liên tục hai ngày hai đêm. Chỗ gảy xương ở trên người mơ hồ đau nhức, đầu nóng tới mức không còn suy nghĩ được chuyện gì nữa .

Tôi không chịu đi bệnh viện, chỉ tắt điện thoại ở nhà ngủ, uống lung tung mấy viên thuốc hạ sốt.

Thứ Bảy, tôi đang ngủ thì mơ hồ nghe được tiếng gõ cửa, sau đó chính là giọng nói của ba cao lên đến quãng tám, nghe giống như là cực kì tức giận, tiếp theo là tiếng sập cửa nặng nề.

Tôi nghe không rõ ba nói những gì, trong đầu mờ mịt, cả người một chút hơi sức cũng không có, cứ ở trong chăn không muốn dậy.

Lúc sau hình như trong nhà náo nhiệt hẳn lên, trong phòng khách truyền đến tiếng người nói chuyện, tôi mơ mơ màng màng mở mắt, khoác áo khoác xuống giường, đi tới phòng khách thì sợ hết hồn, cả một phòng đầy người, thì ra là nhà bác Hai đến làm khách.

Chị dâu bước tới kéo tay của tôi: "Tiểu Kết, tại sao sắc mặt lại kém như vậy? Ngã bệnh hả?"

https://thuviensach.vn

“Cảm sốt một chút thôi, không có chuyện gì đâu." Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã là 4 giờ rưỡi chiều.

"Nên đi bệnh viện kiểm tra thử đi."

"Trời vẫn còn đang đổ tuyết, em không muốn ra khỏi cửa." Trong nhà ấm áp, bên ngoài gió lạnh thấu xương, tôi thật sự không muốn đi chịu tội.

Sắc mặt của bác Hai trai, bác Hai gái , anh Chí Cương và chị dâu đều kì quái , bọn họ nhìn lẫn nhau, giống như đang trao đổi bằng mắt, ba và dì xinh đẹp đang bận rộn ở trong phòng bếp, tôi đang muốn đi vào rửa mặt thì bị ba hộ tống đến phòng vệ sinh: " Đừng chen lấn ở nơi này nữa, đi nghỉ đi."

Rửa mặt xong, Lỗi Lỗi bắt đầu quấn tôi: "Cô, cô, con muốn chơi máy vi tính của cô." Nó đã 8 tuổi, đã học tiểu học rồi.

"Đi chơi đi, bảo chú của con mở trò Câu cá nhỏ cho con chơi, Trần Dạ, em chơi cùng với nó đi."

Tôi dẫn bọn nó vào phòng mình, Trần Dạ cùng với Lỗi Lỗi đang chơi máy vi tính, tôi tiếp tục bò lên giường định ngủ tiếp.

Lỗi Lỗi cùng Trần Dạ ríu ra ríu rít trò chuyện, đáy lòng của tôi chết lặng, đầu lại vô cùng đau đớn, trái tim không khỏi đập nhanh lên, cảm giác có cái gì đó không đúng.

Chợt Lỗi Lỗi chỉ vào màn hình máy vi tính, nói với tôi: "Cô ơi! Chú này. .."

Trần Dạ lập tức bịt kín miệng Lỗi Lỗi: "Đừng quấy rầy cô, chú bật trò chơi cực kì hay cho con chơi!"

Lỗi Lỗi giùng giằng ra khỏi tay của Trần Dạ, mặt cũng đỏ cả lên.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi dậy: "Trần Dạ, em làm sao vậy? Nhanh bỏ nó ra!"

"Hư. . . Chớ lắm mồm!" Trần Dạ hung tợn trừng mắt nhìn Lỗi Lỗi sau đó mới buông tay ra.

Lỗi Lỗi ủy khuất nhìn Trần Dạ, lại quay đầu nhìn tôi một cái, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

"Chuyện gì vậy?" Tôi đi tới, Trần Dạ lập tức che màn hình máy vi tính lại nhưng vì tay chân luống cuống nên vẫn bị lộ ra, tôi liếc mắt một cái, nhìn thấy được —— trên màn hình là ảnh chụp chung của tôi và Diệp Tư Viễn ở núi Linh Đang, không biết vì sao lại bị Lỗi Lỗi mở ra được.

Tôi nở nụ cười: "Không có chuyện gì, tắt đi."

Lỗi Lỗi liếc Trần dạ một cái, đột nhiên lớn tiếng nói với tôi: "Cô! Thời điểm nhà con tới đây thì thấy chú này đang đứng ở dưới lầu !"

Mặt Trần Dạ trắng bệch, tôi ngây người như phỗng nhìn Lỗi Lỗi, rồi nhìn về phía Trần Dạ: "Anh ấy nói gì?"

"Không có gì."

"Cô! Chú này không có tay, chú ấy đang dưới lầu! Con thấy rõ ràng mà!"

Tôi lập tức chạy ra ngoài.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Anh Xác Định.

Tôi vọt vào phòng bếp, đơn giản vì nơi đó có thể thông qua cửa sổ để thấy được bên ngoài. Ba không thể ngăn tôi lại, tay tôi bám vào bệ cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, thế giới trắng xóa, nóc nhà, cây cối, mui xe. . . Tất cả đều là màu trắng, bông tuyết vẫn còn đang rơi xuống, gió thổi rất mạnh, hình như tôi có thể cảm nhận được cái rét lạnh ngoài trời. Tôi nhìn thấy bóng dáng màu đen kia nổi bật trên nền tuyết trắng xóa, anh đứng ở nơi đó, cao lớn, bản lĩnh, không nhúc nhích, ở trong khung cảnh tuyết bay đầy trời có vẻ cực kỳ cô đơn.

Một lát về sau, anh xoay người đi tới bồn hoa bên cạnh, nhấc chân phải lên kẹp lấy một vật ở trên khóm hoa, cúi người, kẹp vào má, là điện thoại di động.

Sau vài giây, anh để điện thoại di động xuống, lại cúi đầu đứng ở ven đường.

Tôi khó có thể tin, nhìn tất cả mọi chuyện, không biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Anh…tại sao anh lại ở chỗ này?

Anh tới làm cái gì?

Tôi trở về phòng mặc thêm áo khoác lông rồi đi ra cửa nhưng bị ba kéo lại.

"Trần Kết! Không cho đi!"

https://thuviensach.vn

"Con xuống xem một chút thôi, lập tức lên mà."

"Không cho đi!"

"Ba." Tôi rất suy yếu, nhưng vô cùng kiên định tin tưởng vào ánh mắt của chính mình: "Để cho con đi đi."

Một nhà bác Hai đều đứng lên, tôi nhìn bọn họ, tầm mắt cuối cùng dừng lại ở trên người Trần Dạ.

Tay của ba vẫn giống như kềm sắt giữ chặt tay tôi như cũ, tôi nhìn chằm chằm Trần Dạ, vẻ mặt của nó phức tạp, đột nhiên vọt lên tóm lấy cánh tay của ba.

Sức lực của Trần Dạ đã rất lớn, lập tức ba bị nó ép phải buông lỏng tay, Trần Dạ lớn tiếng kêu lên: "Chị! Đi nhanh đi!"

Tôi lập tức xoay người chạy ra khỏi nhà.

Sau lưng truyền đến tiếng rống giận dữ của ba, còn có tiếng bạt tai, Trần Dạ rống to lên: "Ba! Để cho chị ấy đi đi! Để cho chị ấy đi đi!"

Ba! Tôi trong lòng nói thầm: thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Còn có Trần Dạ của chị, cám ơn em, thật sự cám ơn em.

Ngoài trời gió lạnh thấu xương, bông tuyết bay xuống, tôi ngẩng đầu nhìn trời, cảnh tượng này thật sự rất đẹp.

Chân đạp ở trên mặt tuyết, phát ra âm thanh lạo xạo, tôi từ từ đi về phía người kia.

Anh nghe thấy âm thanh, lập tức nghiêng đầu lại nhìn.

Một đôi mắt đen nhánh trong nháy mắt sáng lên.

https://thuviensach.vn

Trên tóc, trên vai của anh đều có tuyết, nhiệt độ thân thể đã không còn đủ để hòa tan những thứ tinh thể màu trắng này.

Gương mặt của anh tái nhợt, lỗ mũi cóng đến độ có chút hồng, lúc hô hấp trong miệng thở ra từng làn khói trắng.

Anh mặc áo khoác ngoài màu đen, tay áo trống không không có nhét vào trong túi, chỉ là lẳng lặng rũ xuống bên cạnh.

Cúi đầu nhìn chân anh, anh không có mang vớ, để chân trần mang một đôi giày đơn giản.

Nhìn thấy tôi dần dần đến gần, trên môi anh hiện ra nụ cười, có lẽ là bị cóng đã lâu nên nụ cười của anh hơi căng cứng, nhìn có chút là lạ.

Tôi kéo áo khoác, cau mày quan sát anh.

Đã ba ngày tôi chưa có gội đầu, tóc đầy dầu, rối tung được buộc hờ sau gáy, phía dưới còn mặc quần ngủ bông vải có in hình hoa hồng và đi dép trong nhà, tôi biết rõ sắc mặt của mình tệ đến mức nào, dáng vẻ cũng rất nhếch nhác nhưng mà Diệp Tư Viễn cũng không khá hơn chút nào.

Rốt cuộc cũng đi tới trước mặt anh, tôi nghiêng đầu hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Anh cười một cái: "Điện thoại di động của em đã tắt máy rất nhiều ngày rồi." Anh vừa mở miệng liền làm tôi giật nảy mình, giọng nói của anh khàn khàn, mang theo giọng mũi nồng đậm.

“ Anh có biết nhiệt độ hôm nay là bao nhiêu không? Âm 15 độ đó, đầu óc của anh bị hư rồi hả?"

Anh nhún vai một cái: "Anh có chuyện muốn nói với em nhưng không tìm được em."

https://thuviensach.vn

"Nói chuyện gì?" Tôi rất kỳ quái, Diệp Tư Viễn còn có cái gì muốn nói với tôi sao? Những điều nên nói không phải anh đều đã nói rõ ràng rồi sao? Nếu là những chuyện nhảm nhí kia thì tôi không muốn nghe thêm một lần nào nữa.

Nhưng mà tôi thật sự không ngờ sau khi nghe được những lời anh nói thì tôi hoàn toàn ngu luôn rồi.

Diệp Tư Viễn nhìn thẳng vào đôi mắt của tôi, nghiêm túc nói: "Tiểu Kết, anh sai lầm rồi. Em có đồng ý cho anh thêm một cơ hội, để cho chúng ta bắt đầu lại lần nữa không?."

Tôi không giải thích được nhìn anh, ước chừng nhìn không chớp mắt khoảng 1 phút.

Sau đó tôi dùng sức vỗ vỗ mặt của mình, rất đau, không phải đang nằm mơ.

Tôi tin chắc bây giờ vẻ mặt của mình rất giống một người ngu ngốc, nửa ngày sau mới phản ứng kịp, nói: "Anh điên à?"

Diệp Tư Viễn sững sờ, sau đó lắc đầu một cái: "Không có, anh rất nghiêm túc."

"Anh. ..Anh.. ." Tôi gãi gãi đầu, lại lắc lắc đầu: "Anh đừng đùa nữa."

"Tiểu Kết, anh vô cùng nghiêm túc."

"Em không tin." Tôi liếc mắt nhìn anh, thậm chí còn lui về phía sau một bước: "Là ai gọi anh tới đây?"

"Không ai gọi anh, là anh tự mình tới ."

"Không thể nào."

https://thuviensach.vn

"Thật sự, một mình anh tới đây, anh không chắc chắn em có ở nhà hay không, chỉ là khi nhìn thấy phản ứng của chú thì anh liền biết rõ em đang ở đây."

"À? Anh đã đi lên nhà?"

"Ừ." Diệp Tư Viễngật đầu.

Nhất định là ba sẽ không để cho anh vào cửa, nhưng. . .Tôi cẩn thận nhớ lại mọi chuyện, lần cuối cùng khi tôi nói chuyện với Diệp Tư Viễn là vào sáu ngày trước, ngày đó anh nói chuyện rất tuyệt tình, hoàn toàn chặt đứt toàn bộ hi vọng của tôi. Mặc dù tôi hiểu rõ trong lòng của anh vẫn có tôi như cũ nhưng anh tự che chắn cho mình bằng một tấm lưới gió thổi không lọt, hoàn tự vây khốn chính mình. Trong cái lưới kia, anh không tìm thấy lối ra mà tôi cũng không đi vào được, tôi biết rõ anh đau đớn, anh khốn hoặc, biết anh để ý rất nhiều chuyện, chính là những chuyện mà cả đời này anh đều không thể làm được, vì vậy anh mới quyết định kết thúc tất cả.

Giống như lúc chúng tôi bắt đầu là do anh quyết định thì lúc chúng tôi kết thúc cũng là do anh quyết định.

Ở trong tình yêu này, tôi vĩnh viễn là người truy đuổi, vĩnh viễn là người chờ đợi còn anh vĩnh viễn là người trốn tránh, vĩnh viễn là người quyết định mọi chuyện.

Anh tình nguyện đẩy tôi ra xa, một mình trốn ở góc phòng liếm láp vết thương, cất giữ hồi ức. Tôi hiểu rất rõ tính tình của anh, một khi anh đã quyết định làm chuyện gì thì hoàn toàn không có cơ hội để thương lượng lại, từ trước đến giờ Diệp Tư Viễn luôn là một người quật cường cố chấp, tình yêu của chúng tôi đã từng được xây dựng dựa trên sự tự tin của anh, khi kiêu ngạo của anh trở nên cẩn thận thì cho dù tình cảm có kiên cố đến mấy đi nữa cũng chịu không được một chút xíu khảo nghiệm cùng đả kích.

https://thuviensach.vn

Cho nên khi nghe được Diệp Tư Viễn nói: " Em có đồng ý cho anh thêm một cơ hội, để cho chúng ta bắt đầu lại lần nữa không?." Tôi hoàn toàn trợn tròn mắt, hoàn toàn không biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cách có 6 ngày mà anh lại hoàn toàn thay đổi quyết định luôn kiên trì trong suốt năm năm, đồng thời cũng quyết định xé rách cái lưới kia, đứng ở trước mặt tôi.

Tôi nghĩ nhất định là có người đã khuyên anh, nếu chỉ dựa đầu óc bị lừa đá của anh thì tới tám trăm năm sau cũng sẽ không có chuyện hồi tâm chuyển ý được.

Rất kỳ quái, thế nhưng tôi lại không hưng phấn chút nào, không cảm động, không kích động, không mừng rỡ, chỉ cảm thấy kỳ quái, rất kỳ quái, cực kì kỳ quái, híp mắt nhìn Diệp Tư Viễn, tôi hỏi: "Anh đã đứng đây bao lâu rồi?"

"Không lâu, chỉ khoảng mấy giờ thôi."

"Mấy giờ?"

"6, 7 giờ."

"Anh không lạnh sao? Không mệt mỏi sao? Không đói bụng sao?"

"Không lạnh, không mệt, không đói bụng." Anh cười: “Anh chỉ muốn đến gặp em, chỉ cần có thể nhìn thấy em thì sao cũng được."

"Diệp Tư Viễn, anh còn nhớ những lời mà anh đã nói đêm hôm đó hay không?"

"Câu nào?"

" Rất nhiều, những chuyện mà anh luôn để ý."

https://thuviensach.vn

"Nhớ."

"Anh vẫn không thể làm được như cũ, cả đời đều không thể làm được."

"Đúng, cả đời đều không thể làm được."

"Vậy bây giờ anh không để ý nữa hả?"

"Không, anh vẫn để ý. Nhưng mà anh lại quan tâm em hơn, Tiểu Kết, anh muốn bắt đầu lại với em, muốn ở bên cạnh em, không rời xa em, dù chỉ là một ngày, một giờ, một phút, một giây đồng hồ, cũng không muốn rời xa em."

Trên người tôi nổi lên một tầng da gà, lời nói sến sẩm như vậy mà anh cũng nói ra khỏi miệng được.

"Nhưng mà, Diệp Tư Viễn, anh vĩnh viễn không thể ôm em."

Anh cười: "Em có thể ôm anh mà, chỉ cần có thể được em ôm là tốt rồi."

"Anh không thể áp tay vào đôi má của em, hôn lên môi em."

"Cho dù không thể áp tay vào má em thì anh vẫn có thể hôn em như cũ."

"Anh không thể nắm tay em đi tản bộ ở trên đường."

"Em có thể ôm eo anh, dựa vai anh, chúng ta cùng nhau tản bộ."

"Anh không thể đánh cầu lông với em, khiêu vũ với em."

"Chúng ta có thể bơi chung với nhau, lên núi, chạy bộ, đánh cờ, xem chiếu bóng. . . Chúng ta có thể cùng nhau làm rất nhiều chuyện, nếu như em muốn khiêu vũ, anh có thể đi học, anh có thể nhảy điệu nhảy clacket."

"Khi chúng ta ra ngoài đi chơi, anh cũng không thể giúp em chụp hình."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Kết, em đã từng nói chỉ cần chúng ta cùng nhau đi đến những chỗ đó thì cho dù không chụp hình cũng không sao, em có thể chụp lại những cảnh đẹp kia, giữ lại về sau chúng ta cùng nhau từ từ xem, chỉ cần thấy được những bức hình kia thì chúng ta có thể nhớ lại là đã từng cùng nhau đi đến đó."

"Vậy thời điểm em khóc anh không thể giúp em lau nước mắt, lúc em ngã anh không thể bế em lên, đưa em đi bệnh viện."

"Anh sẽ không để cho em phải khóc, sẽ không để cho em bị ngã, bị thương, bị bệnh. Nếu như thật sự xảy ra thì anh có thể cõng em đến bệnh viện, anh có thể làm được."

Giọng nói của Diệp Tư Viễn cực kỳ kiên định, trong mắt lóe lên ánh sáng khao khát, mặt tôi vẫn không chút thay đổi như cũ: "Vậy nếu như có một ngày anh phá sản thì phải làm thế nào?"

"Em đang rủa anh." Anh nở nụ cười nhẹ nhàng: " Đúng là có thể xảy ra. Bây giờ anh vẫn đang còn phải vay ngân hàng , còn thiếu A Lí một khoản tiền chưa trả nhưng mà anh hứa với em, mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì thì anh đều không rời xa em."

Tôi cúi đầu xuống nhỏ giọng nói: "Trước kia anh cũng từng nói như vậy, sau đó không phải cũng bỏ đi sao."

"Cho nên anh biết mình sai lầm rồi, Tiểu Kết, anh phát hiện mình không thể không có em, xin em tha thứ cho anh, được không?"

Tôi nhìn anh, vẫn cảm thấy giống như đang nằm mơ: "Diệp Tư Viễn, đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra à? Anh làm sao vậy? Bỗng chốc anh lại thay đổi, em...em không biết nên tin hay không nên tin anh đây."

Anh từ từ bước đến gần tôi, cho đến khi đứng ở ngay trước mặt tôi: "Tiểu Kết, đừng hoài nghi, anh thật sự đã trở lại."

https://thuviensach.vn

"Anh. .."

Anh cúi người xuống, dùng đôi môi lạnh như băng áp lên môi tôi.

Tôi dùng sức đẩy anh: "Em bị cảm! Sẽ lây đó!"

"Không sao." Anh dịu dàng nói: "Hình như anh cũng bị cảm rồi."

Nói xong, anh lại hôn tôi một cái .

Tôi đứng chết lặng ở nơi đó, không có giơ tay lên ôm anh, cũng không có đáp lại anh, trong đầu là một đống bột nhão, hoàn toàn không thể tự suy nghĩ được.

Diệp Tư Viễn hôn một lát, rốt cuộc buông môi tôi ra, anh dùng trán mình chạm vào trán tôi, khàn giọng nói: "Em bị sốt."

"Ừ."

" Đã đi bệnh viện chưa?"

"Chưa."

"Anh đi với em."

"Không cần."

"Tiểu Kết.. ."

"Diệp Tư Viễn."

"Hả?"

"Em yêu anh, anh yêu em sao?"

https://thuviensach.vn

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh, anh yên lặng nhìn chăm chú vào tôi, tròng mắt đen nhánh sáng ngời, ánh mắt sâu thẳm tựa như biển.

Anh nói: "Anh yêu em. Tiểu Kết, anh yêu em."

"Anh xác định sao?"

“Anh xác định."

Cả người tôi run rẩy giống như bị điện giật, đột nhiên đưa tay ôm lấy anh, dùng hết sức lực toàn thân ôm anh.

Tôi ngẩng đầu, nhón chân lên, nụ hôn cực nóng của Diệp Tư Viễn lập tức rơi xuống dồn dập, chúng tôi ôm nhau ở trong tuyết, điên cuồng hôn môi, nước mắt tràn ra, tôi không biết nên diễn tả tâm tình lúc này của mình như thế nào, tôi vẫn không thể tin tất cả những gì vừa mới xảy ra nhưng tôi hiểu rất rõ bánh xe vận mạng đã xảy ra thay đổi, rốt cuộc thần linh trên trời đã nghe được tiếng lòng của tôi.

Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn của tôi, anh đã trở lại.

Đang lúc chúng tôi hôn nhau quên hết tất cả thì tiếng la hét của ba từ đàng xa truyền đến: "Nha đầu chết tiệt kia! Không muốn sống nữa hả!"

Tôi và Diệp Tư Viễn lưu luyến không rời, cuối cũng vẫn phải tách ra, cùng nhau nghiêng đầu nhìn lên phía trên lầu, bên cửa sổ phòng bếp nhà tôi có nhều cái đầu lớn nhỏ đang chen chúc, ba đứng ở chính giữa, nhìn về phía tôi quát to: " Trời đang đổ tuyết lớn như vậy, con còn đang bị sốt ! Mau trở lại ăn cơm cho ba!"

Diệp Tư Viễn nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, em nhanh lên đi, trời đã rất lạnh rồi, đừng để cho chú lo lắng."

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ nghĩ, nhìn về phía cửa sổ phòng bếp kêu lên: "Ba! Diệp Tư Viễn cũng chưa ăn cơm trưa nữa! Anh ấy đói bụng!"

Diệp Tư Viễn lập tức đỏ mặt: "Anh không đói bụng."

Phòng bếp truyền đến một trận cười vang, ba trầm mặc chốc lát, nói lớn tiếng: "Gọi nó cùng lên đi ! Chỉ có kẻ ngu mới có thể đứng ở đó lâu như vậy!" Nói xong ba liền xoay người đi ra ngoài.

Trần Dạ đang đứng ở cửa sổ ngoắc tay với tôi: "Chị! Mau dẫn anh rể lên lên đây đi!"

Mặt tôi cũng đỏ lên, lôi kéo tay áo Diệp Tư Viễn: "Này, anh dám đi lên không?"

Anh nhẹ nhàng gật đầu: "Dám."

"Không sợ ba em chặt đứt chân của anh hả?"

Diệp Tư Viễn nở nụ cười, nụ cười ấm áp, ánh mắt sáng ngời, má lúm đồng tiền hiện lên rõ ràng ở hai bên má của anh:

“Anh không sợ."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Hồi Cuối (Phần 1)

Trần Kết vẫn luôn không muốn hiểu.

Ngồi chung xe với Diệp Tư Viễn, đầu của cô dựa vào bờ vai của anh, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng hỏi: "Đang suy nghĩ gì?"

"Hả? Không có gì." Trần Kết ngồi thẳng người, đưa tay ôm chặt hông của anh, "Có phải mấy ngày nay anh rất bận không?"

"Không bận lắm."

"Em thấy tối hôm qua anh nói điện thoại thật lâu."

"Nhất Phong ở Italya, có một số việc cần cùng anh quyết định sách lược, chỉ là đã xử lý tốt. Hai ngày nay, anh sẽ đi chơi với em”.

Trần Kết cười thỏa mãn: "Được."

Diệp Tư Viễn nhắm mắt lại, hôn một cái lên trán của cô, trong lòng rầu rĩ.

Những năm này, anh thiếu cô thật sự là quá nhiều, quá nhiều.

Đây là một ngày trước Valentine.

Trần Kết vẫn sẽ nhớ lại tất cả chuyện phát sinh vào ngày tuyết rơi một tháng trước.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn cảm thấy không giải thích được, Diệp Tư Viễn đột nhiên xuất hiện, anh tỏ tình, anh mỉm cười, nụ hôn của anh, hoàn toàn không có điềm báo trước, làm Trần Kết nghĩ hoài không ra.

Đã hỏi anh mấy lần, Diệp Tư Viễn chỉ cười không nói nên Trần Kết cũng không hỏi nữa. Cô nghĩ, mặc kệ ai ở trong tối trợ giúp cô, làm anhi tâm chuyển ý, cô đều cảm tạ.

Diệp Tư Viễn,trở lại là tốt rồi.

Chung sống một đoạn thời gian, bọn họ từ từ kết hợp, thích ứng lẫn nhau, rất nhanh sẽ tìm về ăn ý lúc trước. Trần Kết phát hiện, bây giờ Diệp Tư Viễn có chút khác với lúc trước. Ở trong công việc, anh có sự nhạy bén, sáng suốt và quyết sách quyết đoán. Trên bản đồ phát triển của A. R, tác dụng của anh không có ai có thể thay thế được. Mà ở trong cuộc sống, Diệp Tư Viễn có vẻ thản nhiên, bình tĩnh hơn lúc trước nhiều. Tình huống thân thể của anh đặc biệt, sau khi đi vào xã hội, ở rất nhiều phương diện đều không thể tự nhiên thao tác như người kiện toàn, mà cần người khác trợ giúp, chăm sóc. Đối diện với mấy chuyện này thì anh không kháng cự như trước nữa, Thẩm Tri làm phụ tá bên cạnh anh, ở nơi công chúng giúp anh hoàn thành một chút chuyện anh không đủ sức. Sắc mặt Diệp Tư Viễn chưa bao giờ có vẻ lúng túng, ánh mắt nhạt nhẽo như nước, Trần Kết nhìn ở trong mắt, trong lòng có chút chua xót, nhưng cũng có kính nể thật sâu.

Là ai nói lòng tự tin của Diệp Tư Viễn đã sụp đổ? Thật ra thì, không hề có. Có lẽ nội tâm của anh không cường đại như tưởng tượng của mọi người, nhưng ai cũng không thể phủ nhận, anh vẫn luôn dùng phương thức của mình, từng bước chứng minh bản thân, từng bước dùng bước chân kiên cố có lực đi tới mục tiêu của mình.

Dáng vẻ Diệp Tư Viễn như vậy, đối với Trần Kết là vừa có chút xa lạ, vừa làm cô có chút quen thuộc.

https://thuviensach.vn

Tim của anh vẫn luôn không có đổi, mặc kệ thời gian qua bao lâu, cự ly xa xôi như thế nào, Trần Kết biết mình ở trong lòng anh tựa như một hộp bảo bối, vẫn lẳng lặng giấu ở trong một góc bí ẩn, vững vàng chiếm lấy một vị trí nhỏ nhoi. Có lẽ, cô và những hồi ức kia đều là bảo bối trân quý cả đời của anh, sẽ không bị bất luận kẻ nào tới thay thế được.

Nếu như không biết nguyên nhân xoay chuyển đó, cô và Diệp Tư Viễn sẽ đi ngược lại, cuộc sống của mỗi người sẽ quẹo cua, quẹo cua rồi quẹo cua nữa. Tựa như đi mê cung, càng cách càng xa, vĩnh viễn đều không tìm được nhau.

Cho nên, Trần Kết vẫn tò mò, rất tò mò, nhưng hình như Diệp Tư Viễn quyết định cái gì cũng không nói, Trần Kết cũng không có biện pháp.

Điệu bộ này của anh vẫn như nhiều năm trước, chuyện không muốn để cho cô biết, vô luận như thế nào cũng sẽ giấu ở trong lòng.

Diệp Tư Viễn nói: "Thật không có nguyên nhân gì, Tiểu Kết, anh biết rõ anh sai lầm rồi, anh muốn trở lại, trở lại bên cạnh em, như thế mà thôi."

Trần Kết thật rất muốn nói với anh: Anh muốn đi thì đi, suy nghĩ muốn trở về thì trở về, anh xem em là cái gì chứ?

Nhưng cuối cùng cô không có nói ra, bởi vì cô biết anh coi cô là gì! Là người phụ nữ mà đời này anh nhớ thương nhất, áy náy nhất, yêu tha thiết nhất. Trước kia là vậy, bây giờ là vậy, vĩnh viễn vĩnh viễn đều là vậy

Xe đến nơi, Trần Kết và Diệp Tư Viễn xuống xe, tài xế Trữ lấy hành lý ra giao cho Trần Kết, Diệp Tư Viễn và hắn ước định thời gian ngày hôm sau xe tới đón, tài xế Trữ liền lái xe đi.

Nhìn Trần Kết muốn đeo hai túi lên vai, Diệp Tư Viễn nhấc chân cọ xát bắp chân của cô: "Để lên lưng anh"

https://thuviensach.vn

Trần Kết cười một tiếng, giúp đỡ anh đeo túi lên, cô ngẩng đầu nhìn cửa lớn cách đó không xa, quay đầu lại cười đến rực rỡ: "Đi, Diệp Tư Viễn, leo núi đi."

Núi Linh Đang.

Ngồi xe cáp chậm rãi đi lên, Trần Kết hưng phấn nhìn cảnh sắc ở dưới xe cáp. Mùa đông nên du khách trên núi Linh Đang không nhiều lắm, xe cáp trước sau đều là trống rỗng, thảm thực vật trên núi có chút khô héo, không còn là một mảnh xanh lá mạ, có vẻ có chút tiêu điều cô đơn.

Xe cáp đến trạm, Diệp Tư Viễn và Trần Kết đi thang cấp, cảnh sắc bên cạnh không quá khác bảy năm trước. Trần Kết phát hiện mình thế nhưng rõ ràng nhớ đường núi nơi này, bọn họ từng dịu dàng hôn môi bên cạnh lan can đó, từng ngắm cảnh ăn cơm dã ngoại trên tảng đá lớn đó. Lại một lần nữa sóng vai ngồi xuống nhìn cảnh sắc chân núi, Diệp Tư Viễn nhíu nhíu mày, hỏi: "Có nhớ anh đã từng hỏi em muốn đi đâu nhất không?"

"Nhớ."

"Khi đó em nói em còn chưa có nghĩ đến, hiện tại thế nào? Nghĩ tới chưa?"

"Vẫn không có thôi." Trần Kết lắc đầu, cô nhìn mắt Diệp Tư Viễn, cười nói, "Có phải chỉ cần em muốn đi, anh đều sẽ đi theo em không?"

"Dĩ nhiên, chỉ cần là nơi em muốn đi, anh đều sẽ đi với em."

"Được, ngày mai em sẽ dẫn anh đi."

Diệp Tư Viễn nghi ngờ nhìn cô: "Ngày mai?"

"Đúng, ngày mai." Trần Kết cười giảo hoạt, "Đến lúc đó, anh cũng đừng sợ đến chạy trốn."

https://thuviensach.vn

Đi gần hai giờ, Diệp Tư Viễn và Trần Kết đến khách sạn Linh Đang lúc trước. Khách sạn nhỏ đã sớm thay đổi, lắp đặt thiết bị thành một khách sạn nghỉ ngơi cấp ba sao.

Trần Kết rất muốn ở gian phòng 306 lúc trước, nhưng mã số gian phòng đã thay đổi, cuối cùng không thể để cô như ý nguyện. Diệp Tư Viễn mở cửa một gian phòng giường lớn xa xỉ ra, cùng Trần Kết đi vào phòng.

Lúc này đã là năm giờ chiều, bọn họ không có ý định lại ra cửa, gọi bữa ăn tối phục vụ ở trong phòng. Trần Kết đã giúp Diệp Tư Viễn cởi quần áo, sau khi cùng nhau tắm xong, anh đổi lại quần áo thể thao bằng bông vải thích hợp vận động.

Hai người vuốt ve an ủi trên giường lớn thoải mái mềm mại một lần, Trần Kết dần dần buồn ngủ. Cô dựa vào thân thể Diệp Tư Viễn, mắt không nhìn ti vi phía trước, trong đầu đột nhiên nhớ tới vấn đề quấy rầy cô, cô không nhịn được lại hỏi .

"Aizz, Diệp Tư Viễn, sao anh không nói với em lý do anh đột nhiên hiểu ra?"

Diệp Tư Viễn ngẩn ra, nghĩ thầm cô gái nhỏ này thật đúng là kiên nhẫn, anh cười: "Không phải là nói với em rồi sao, không có lý do."

"Không thể nào! Anh đừng nghĩ lừa gạt em."

Diệp Tư Viễn than thở: "Tại sao em vẫn không chịu tin tưởng anh chứ?"

"Bởi vì anh có tiền án." Trần Kết chu miệng lên, "Trước kia chính là do em quá tin tưởng anh mới có thể ngây ngốc đợi anh nhiều năm như vậy. Sau này, lời của anh nói, trong lòng em đều sẽ giảm bớt đi một chút, mới không tin anh hoàn toàn đâu."

Diệp Tư Viễn bất đắc dĩ cười: "Anh sẽ không nữa nuốt lời, nhất định."

https://thuviensach.vn

"Lời này em phải giảm bớt một chút." Trần Kết cười khúc khích ra tiếng, ôm chặt eo Diệp Tư Viễn hơn, "Aizz, em hỏi thật, là có người khuyên anh đúng không?"

Diệp Tư Viễn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Đúng"

"A! Thật sự có à?" Trần Kết lên tinh thần, ngửa mặt lên hỏi tiếp, "Là mẹ anh sao?"

"Không phải." Diệp Tư Viễn lắc đầu.

"Nhất định là A Lý!"

"Không phải." Diệp Tư Viễn lại một lần cười lắc đầu.

"Chẳng lẽ là Lưu Nhất Phong? Phùng Khiếu Hải?"

"Cũng không phải. Tiểu Kết, đừng đoán nữa."

"Ách. . . Không phải là. . . Diệp Tư Hòa chứ?" Trần Kết cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Vẻ mặt Diệp Tư Viễn không có lạnh xuống, ngược lại nụ cười càng mở rộng hơn: "Không phải. Em không đoán được đâu, đừng suy nghĩ nữa."

"Anh thật là đáng ghét! Mua bán nút thắt gì chứ!" Mắt Trần Kết khép hờ, đột nhiên lại như nhớ tới cái gì nói, "Diệp Tư Viễn, bây giờ anh có liên hệ với Diệp Tư Hòa không?"

"Rất ít." Diệp Tư Viễn mím môi, nhỏ giọng nói, "Có lúc đi nơi ông nội sẽ nghe được tin tức của hắn, cũng đã gặp hắn mấy lần."

"A. . . Các người. . ." Trần Kết châm chước dùng từ.

https://thuviensach.vn

"Bọn anh không có gì. Em đừng lo lắng, cuộc sống bây giờ của Diệp Tư Hòa rất yên tĩnh, chưa tới 3 tháng nữa, hắn sẽ làm ba, vợ của hắn là một người rất chất phác. Anh nhìn ra, tình cảm bọn họ không tệ."

"Ừ."

"Chúng ta bây giờ cũng rất tốt, có phải không?" Diệp Tư Viễn dùng cằm vuốt ve cái trán Trần Kết, chậm rãi nói, "Tiểu Kết, anh đã buông xuống, anh không hận hắn. Những năm trước đây bởi vì mẹ anh, hắn cũng trôi qua không tốt. Thật ra thì cẩn thận suy nghĩ một chút, chuyện xảy ra năm đó cũng không thể hoàn toàn trách hắn, lúc đó hắn mới 15 tuổi, anh tin tưởng hắn cũng không hy vọng sẽ xảy ra chuyện như vậy, cũng không biết có thể tạo ra hậu quả nghiêm trọng như vậy. Nếu như hắn biết, hắn nhất định sẽ không kiên trì bảo anh đi leo tường đó. Mà anh cũng không nhỏ, nếu như mà anh cẩn thận hơn một chút, hoặc là nghe lời Tần Lý nói thì chuyện gì cũng không xảy ra, cho nên anh cũng có trách nhiệm. Bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì nữa, trải qua nhiều năm như vậy, anh cũng đã sớm thích ứng thân thể bây giờ, anh đã. . . . . một chút cũng không nghĩ ra, có tay là cảm giác gì. Nhưng mà anh vẫn sống rất tốt, có đúng hay không?"

"Ừ." Trần Kết cong khóe môi lên, dần dần nhắm hai mắt lại, "Tư Viễn, em mệt rồi."

"Ngủ đi, ngày mai phải dậy sớm."

"Được, anh chừng nào mới ngủ?"

"Anh xem tivi thêm một chút nữa, chờ em ngủ thiếp đi thì anh liền ngủ."

"Được, Tư Viễn, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn dựa lưng lên giường, nhìn cô gái nhỏ bên cạnh đã nhắm mắt lại, từ từ ngủ thiếp đi. Vẻ mặt của cô càng ngày càng tĩnh lặng, cũng không lâu lắm liền phát ra tiếng thở nhẹ nhàng.

Diệp Tư Viễn nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của cô, da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, lông mi vừa dài vừa cong vút, lỗ mũi vểnh cao, môi mềm mại đỏ thắm. Trần Kết vẫn xinh đẹp như vậy, chỉ là cô thật đã gầy đi rất nhiều. Diệp Tư Viễn còn nhớ rõ nhiều năm trước, cô đứng ở trước mặt mình thì khuôn mặt ấy rất trẻ trung, trên má còn mang theo mập mạp trẻ con đặc biệt của thiếu nữ, khi anh trông thấy cô, cô sẽ cười ngượng ngùng, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng phác phác, giống như một quả táo đáng yêu.

Đến tột cùng là người nào làm anh hồi tâm chuyển ý, xông ra nhà tù giam cầm anh nhiều năm qua, dũng cảm đi tới trước mặt cô?

Đáp án này, chỉ có Diệp Tư Viễn biết.

Anh cũng không muốn để cho Trần Kết biết điều bí mật này.

Đó là một đêm cuối cùng ở chung cư Prague.

Trần Kết nói ra một thỉnh cầu với anh: "Ở bên em một đêm cuối cùng, được không?"

Diệp Tư Viễn không có cự tuyệt, anh không biết nên cự tuyệt như thế nào, hoặc là anh hoàn toàn không muốn cự tuyệt.

Đây không phải là tình một đêm, Trần Kết chỉ là ôm anh thật chặt, ngủ say.

Diệp Tư Viễn ngồi máy bay mười mấy tiếng, chênh lệch còn có chút hỗn loạn, mãi cho đến rất khuya cũng không có buồn ngủ.

https://thuviensach.vn

Anh ở dưới ánh đèn u ám nhìn mặt của Trần Kết, tuyệt đối không chịu dời tầm mắt đi. Anh hy vọng có thể khắc sâu từng vẻ mặt, mỗi một giọng nói, mỗi một ánh mắt của cô vào trong đầu, giữ lại để sau này từ từ nhớ lại.

Cô khóc, cô cười, bộ dạng cô như tên trộm, lúc cô làm chuyện xấu bị bắt, bộ dáng lúng túng rất đáng yêu, vẻ mặt cô tức giận đằng đằng, vẻ mặt đau thương bất đắc dĩ của cô. Trần Kết, Trần Kết, tất cả của cô, đều là kiếp số trong mệnh Diệp Tư Viễn anh.

Thứ anh không cho cô được thật sự quá nhiều, sao không thừa dịp cô còn trẻ, thả cô đi xa.

Diệp Tư Viễn cũng không hối hận quyết định năm năm qua của mình, anh cho đó là chính xác, anh biết việc đó sẽ mang đến khổ sở cho Trần Kết. Nhưng anh tin tưởng sức mạnh của thời gian sẽ chữa khỏi tất cả, giống như anh mất đi hai cánh tay, sau đó cũng từng cho là mình sẽ không sống được nữa, nhưng theo thời gian trôi qua, anh phát hiện sự thực lúc trước đã không cách nào thay đổi, chỉ có cắn răng dùng hai chân của mình tiếp tục sống.

Đối mặt với đoạn tình yêu này, Diệp Tư Viễn tin tưởng Trần Kết cũng có thể buông ra, cuối cùng cô sẽ quen biết được một người tốt, ghi nhớ anh ở trong hồi ức.

Nhưng Diệp Tư Viễn chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ quên Trần Kết, đó là cô gái mà anh yêu mến duy nhất trong cuộc đời này.

Không biết thời gian qua bao lâu, Diệp Tư Viễn hơi có chút mỏi mệt, đúng lúc này, Trần Kết đột nhiên lật người, đưa lưng về phía anh nói mớ.

Diệp Tư Viễn hơi giật mình, anh cẩn thận nghe, phát hiện Trần Kết mơ hồ không rõ kêu tên của anh.

"Tư Viễn. . . Diệp Tư Viễn. . ."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Kết?" Anh tiến tới, thân thể dán sát vào phía sau lưng của cô, anh nhẹ nhàng gọi cô, "Sao vậy? Tiểu Kết."

Trần Kết không để ý anh, chỉ là bất an xoay thân thể, tiếp tục lầu bầu: "Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn. . . anh đang ở đâu?"

Diệp Tư Viễn giật mình, hiểu Trần Kết là gặp ác mộng, anh nâng phần còn lại của cánh tay phải lên nhẹ nhàng cọ lên cánh tay bên hông của cô, nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, anh đang ở đây."

Thân thể Trần Kết đột nhiên ngưng giãy dụa, một lúc lâu sau cô đều không có động tĩnh, Diệp Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, cho là cô lại ngủ thiếp đi, không ngờ cô đột nhiên nâng thân thể lên, nhỏ giọng khóc.

Cô khóc đến rất đau lòng, rất đau lòng, hai cái tay níu lấy chăn ôm ở trước người, mặt vùi vào trong chăn: "Diệp Tư Viễn. . . Diệp Tư Viễn, anh đang ở đâu? Anh đang ở đâu?"

"Anh đang đây, ở chỗ này." Diệp Tư Viễn đau lòng, nhìn bóng lưng gầy yếu của Trần Kết, sống lưng cong lên thật sâu, anh thật muốn ôm cô, ôm vào trong lòng ngực mình, cho cô một tia an ủi và ấm áp.

Thân thể Trần Kết hơi run rẩy, Diệp Tư Viễn thở dài, anh dán lưng vào cô thật chặt, tiến đầu đến gần... nói nhỏ ở bên tai của cô: "Tiểu Kết, đừng khóc, đừng khóc, anh đang ở đây."

Trần Kết dần dần an tĩnh lại, mấy phút sau, cô lại mở miệng, lần này giọng điệu cô đặc biệt bình tĩnh, bình tĩnh đến mức làm Diệp Tư Viễn cảm thấy tuyệt vọng.

"Diệp Tư Viễn, anh đi đi, đi thôi, em sẽ sống tiếp thật tốt."

Trong lòng Diệp Tư Viễn vô cùng thương cảm, anh kiềm chế chất lỏng ấm áp trong mắt, biết rõ Trần Kết là đang nói mớ, lại không nhịn được đáp

https://thuviensach.vn

lại cô: "Tiểu Kết, em phải hạnh phúc. Em đáp ứng anh, nhất định phải hạnh phúc."

"Em sẽ không hạnh phúc." Trần Kết vẫn đưa lưng về phía Diệp Tư Viễn, nhưng đáp lời nói. Diệp Tư Viễn cả kinh, cho là cô đã tỉnh, quan sát một lát mới phát hiện lại không có.

Trần Kết tiếp tục lầm bầm: "Anh đi đi, Diệp Tư Viễn, anh đi đi, em sẽ sống tiếp thật tốt, em sẽ sống tiếp thật tốt. Anh đi. . . Anh đi. . . đi. . ."

Giọng nói của cô càng ngày càng nhẹ, rốt cuộc lại lâm vào yên lặng, Diệp Tư Viễn nhẹ giọng than thở, nhìn bả vai Trần Kết bởi vì thân thể mới vừa giãy dụa nên đã lộ ở bên ngoài chăn, anh cúi đầu cắn chăn kéo lên trên, lần nữa thay Trần Kết che kín thân thể.

Động tác của anh hình như lại quấy rầy đến cô, Trần Kết lại một lần nữa nói thầm: "Không, không. . . Diệp Tư Viễn, anh. . . anh đừng đi, anh đang ở đâu? Ở nơi nào?"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Hồi Cuối (Phần 2)

Diệp Tư Viễn cũng nhịn không nổi nữa, anh cúi đầu hôn da hõm vai Trần Kết, cau mày trả lời: "Tiểu Kết, anh đang ở nơi này."

Trần Kết đột nhiên lao người tới, cô ôm chặt thân thể Diệp Tư Viễn, chặt đến nỗi làm cho anh hít thở không thông. Đầu của cô dựa vào lồng ngực của anh, trong miệng càng không ngừng nói: "Không, không, anh đi rồi, anh không ở nơi này, không ở nơi này."

"Anh đang ở nơi này. Tiểu Kết, anh đang ở nơi này."

Tay Trần Kết di chuyển, cô vẫn nhắm mắt như cũ, tay ở thắt lưng Diệp Tư Viễn bắt đầu sờ từ sườn, sờ tới ngực, cuối cùng chạm đến phần còn lại của cánh tay đã bị cụt của anh.

Trần Kết nắm chặt phần còn lại cánh tay bị cụt của anh, tiếp không biết nặng nhẹ nhéo một cái. Mặc dù Diệp Tư Viễn đã cụt 17 năm, nhưng nơi xương gảy vẫn không nhịn được cô hành hạ như vậy, anh đau đến cắn răng nhíu mày lại, liều mạng nhẫn nhịn mới không có kêu thành tiếng.

Trong miệng Trần Kết vẫn lầm bầm không ngừng, huyên thuyên làm Diệp Tư Viễn nghe không rõ cô đang nói cái gì.

Anh cẩn thận phân biệt, mới nghe rõ cô lăn qua lộn lại đang nói chính là mấy từ đơn tiếng Anh: Sweet, Heart, For¬ev¬er, For¬ev¬er, For¬ev¬er. . . . .

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn chống trán lên trán Trần Kết, nước mắt của anh rơi xuống, thấm ướt áo gối bên má.

Trần Kết đột nhiên kêu to lên: "Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn! Diệp Tư Viễn!"

"Sao thế? Tiểu Kết, em làm sao vậy?" Diệp Tư Viễn không hiểu Trần Kết đến tột cùng là nằm mộng thấy gì, cô ngủ không yên, thậm chí không ngừng nói mớ.

"Là anh. . . . . ." Bên môi Trần Kết hiện ra một nụ cười quỷ dị, cô tiếp tục nắm chặt phần tay bị cụt còn lại của Diệp Tư Viễn, có chút thõa mãn nói, "Là anh, là anh. . . . . Thật sự là anh . . . . . Anh ở nơi này."

Diệp Tư Viễn đã không có biện pháp rồi, liền dứt khoát mặc cho cô náo. Anh không có nói chuyện, phần tay bị cụt còn lại bị Trần Kết bóp rất đau, nhưng anh tuyệt không muốn gọi tỉnh cô.

Đúng lúc này, Trần Kết đột nhiên nhăn mày lại thật sâu, cô chu miệng nhỏ một cái, hu oa một tiếng liền khóc rống lên, tay của cô buông lỏng phần tay bị cụt còn lại của Diệp Tư Viễn, ôm chặt thân thể của anh, từng giọt nước mắt của cô tuôn ra khỏi hốc mắt, toàn thân run rẩy lợi hại, cô lớn tiếng kêu:

"Diệp Tư Viễn! Anh đừng đi! Đừng đi! Đừng đi! . . . . . ."

Diệp Tư Viễn không biết nên trả lời như thế nào, anh không nhúc nhích nằm nghiêng, mặc cho cô ôm chặt anh.

"Đừng đi. . . . . đừng đi! Đừng đi! Diệp Tư Viễn, anh đừng đi!" Trần Kết tiếp tục khóc nháo.

Diệp Tư Viễn thử an ủi cô: "Được, anh không đi. Tiểu Kết, đừng khóc, anh không đi."

https://thuviensach.vn

"Anh lừa em."

"Anh không lừa em, anh thật sự không đi."

"Anh không thể gạt em."

"Anh không gạt em."

"Ừ. . . . . ." Trần Kết nở nụ cười, gương mặt cọ xát ở trước ngực Diệp Tư Viễn, bôi nước mắt lên trên thân thể của anh.

Nhìn cô thật thỏa mãn, giống như là một đứa bé thực hiện được nguyện vọng.

Trong lòng Diệp Tư Viễn gió nổi mây phun, nhìn bộ dạng Trần Kết, nghĩ tới tất cả chuyện vừa mới xảy ra

Anh vô cùng khiếp sợ, Tiểu Kết của anh, ở mấy năm này, có phải vẫn luôn trải qua mộng yểm như vậy không?

Bất lực kêu tên của anh, lệ rơi đầy mặt, tỉnh lại chỉ có thể đối mặt với một gian phòng trống rỗng?

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Tư Viễn đột nhiên nổi lên hoài nghi, anh nghĩ tới quyết định anh cố thủ mấy năm. Cái quyết định này, có phải thật sự chính xác không?

Anh rời đi, cô thật sự sẽ không hạnh phúc nữa?

Hạnh phúc hư vô mờ mịt đó, đến tột cùng nên dùng cái gì để định nghĩa?

Diệp Tư Viễn nhớ lời của mình đã nói, cả đời thật rất dài, rất dài. . . . . Như vậy, Trần Kết, em còn cần dùng thời gian bao lâu mới có thể thoát khỏi giấc mộng yểm này, chân chính quên anh?

https://thuviensach.vn

Có phải anh làm xong chuẩn bị cả đời, cũng sẽ không bao giờ quên?

Nếu quả thật như vậy, vậy cố thủ này, đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm cô gái ở trong ngực, nét mặt của cô có chút quật cường, có chút thỏa mãn, đôi môi hơi động lên, cũng không nói gì.

Cô là một đứa ngốc, sống lưng Diệp Tư Viễn tê dại một hồi, hình như anh dự cảm được, có lẽ cô sẽ làm việc ngốc.

Ý nghĩ của anh đang mãnh liệt giống như sóng lớn trên biển rộng thì cánh tay Trần Kết đột nhiên phát lực, cô ôm thân thể của anh chặt hơn, móng tay cũng đâm vào sâu trong làn da của anh, Diệp Tư Viễn nghe được cô nói:

"Tư Viễn, em đang chờ anh trở về."

Con ngươi Diệp Tư Viễn trong nháy mắt phóng đại, trái tim kịch liệt nhảy lên, không có ai biết chuyện xảy ra vào đêm này mang cho Diệp Tư Viễn rung động như thế nào? Chính anh cũng không biết tâm tình của mình vào giờ phút này là như thế nào.

Anh biết rõ, anh yêu cô.

Năm năm chia lìa, anh cho là cô sẽ hận anh. Mấy lần trước chạm mặt, cô đều không cho anh sắc mặt tốt để nhìn, trong lòng Diệp Tư Viễn áy náy, biết đây đều là bình thường.

Nhưng vào buổi tối hôm ấy, Diệp Tư Viễn càng ngày càng phát hiện rõ, thì ra là cô vẫn yêu anh như cũ.

Nếu so với anh tưởng tượng, yêu càng sâu hơn.

Đến tột cùng anh nên làm cái gì?

https://thuviensach.vn

Sau khi lăn qua lộn lại rất lâu, Diệp Tư Viễn rốt cuộc không chống cự nổi mệt nhọc, chìm vào giấc ngủ.

Một giấc này ngủ thẳng tới chín giờ sáng ngày hôm sau, mở mắt, anh kinh ngạc phát hiện, Trần Kết đã rời đi rồi.

Khi đó, đối mặt quần áo ngổn ngang đầy đất, Diệp Tư Viễn hiểu rõ mình không có biện pháp mặc vào quần tây cần dây nịt. Anh gọi điện thoại cho Thẩm Tri, nhờ anh ta tới trợ giúp. Trong quá trình chờ đợi, anh gọi điện thoại cho Trần Kết, tắt máy.

Chuyện sau này liền bắt đầu trở nên đơn giản, rõ ràng.

Diệp Tư Viễn suy nghĩ tỉ mỉ hai buổi tối, nhanh chóng xử lý chuyện làm ăn, tất cả mọi người kinh ngạc vì anh đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng bọn họ đều ủng hộ anh, cũng vì thế mà cảm thấy vui mừng.

Diệp Tư Viễn hỏi thăm tung tích của Trần Kết, điện thoại di động của cô vẫn tắt máy. Cô không ở nhà, còn xin nghỉ với lãnh đạo công ty, Tô Uyển Tâm nói Trần Kết chỉ đem theo một túi tùy thân, không có mang va ly hành lý lớn, cô hẳn không phải là đi du lịch.

Diệp Tư Viễn gần như có thể xác định, cô trở về quê. Vì vậy, anh cự tuyệt Thẩm Tri nói muốn cùng đi, một thân một mình leo lên chuyến bay đến tỉnh K.

Lần này, anh xác định tim của mình, biết mình nhất định phải dũng cảm.

Anh đã quyết định sai lầm, hao phí năm năm, cũng làm trễ nãi cô năm năm. Anh quyết định, muốn dùng cả đời còn dư lại đi chuộc tội, đi đền bù, dùng hết tất cả sức lực, cho cô hạnh phúc.

Đúng, xác thực có người khuyên Diệp Tư Viễn, Trần Kết vẫn muốn biết người kia đến tột cùng là người nào? Cô làm sao cũng sẽ không nghĩ đến,

https://thuviensach.vn

người kia chính là bản thân cô.

Năm giờ rưỡi sáng, Diệp Tư Viễn và Trần Kết ở núi Linh Đang ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi.

Sáng sớm mùa đông, mặt trời mọc trễ, nhiệt độ cũng rất thấp.

Trần Kết núp ở trong áo khoác ngoài của Diệp Tư Viễn, ôm lấy thân thể ấm áp của anh, nhìn phương xa.

Cả đỉnh núi có hai người bọn họ, mặt trời rốt cuộc dâng lên, cảnh tượng này vẫn chấn động lòng người như cũ. Trần Kết tựa vào trong ngực Diệp Tư Viễn, nghĩ đến suy nghĩ trong lòng của cô ở giờ phút này vào bảy năm trước.

Cô tin tưởng, tình cảm của cô và Diệp Tư Viễn có thể chống lại tất cả khảo nghiệm của thế gian, thời gian, không gian, tất cả đều không phải là vấn đề.

Hiện tại, cô càng thêm xác định.

Nhìn xong mặt trời mọc, Diệp Tư Viễn nghĩ đến một ngày trước Trần Kết nói, hỏi: "Ngày hôm qua em nói, muốn dẫn anh đi nơi nào?"

Con ngươi của Trần Kết xoay động, cười lém lỉnh một tiếng, nói: "Anh đi theo em."

Thì ra là, núi Linh Đang trong gần hai năm này mới xây dựng một đài nhảy Bungee.

Diệp Tư Viễn kinh ngạc mà nhìn chiếc cầu nhảy kết cấu bằng thép này ở xa xa đó, phía dưới cầu nhảy là vách đá, đáy vực có một hồ nước trong xanh.

https://thuviensach.vn

"Hắc, anh dám nhảy không?" Trần Kết kéo cánh tay áo trống không của anh, "Đi chung với em."

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn cô, gương mặt của cô bị gió núi thổi trúng nên có chút hồng, trong ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Anh cười lên, gật đầu: "Dám."

Nhân viên làm chuẩn bị cho bọn họ, nhắc nhở bọn họ lấy trang sức, móc tất cả mọi thứ trong túi ra.

Trần Kết móc hết trong túi mình, lấy được khuyên tai, dây chuyền, cởi xuống đồng hồ đeo tay, lại giúp Diệp Tư Viễn tháo vòng chân của chân trái xuống. Cô biết trong túi quần áo của Diệp Tư Viễn sẽ không đựng đồ gì, nên cũng không móc ra.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn túi của mình, nhẹ nói: "Giúp anh móc túi áo bành tô một chút."

"Cái gì? Anh bỏ cái gì vào chứ?" Trần Kết vừa nói, vừa đưa tay móc ra. Đột nhiên, cô ngây ngẩn cả người.

Cô mò được một cái hộp nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn mặt Diệp Tư Viễn, anh cười đến ấm áp, Trần Kết chần chờ duỗi tay ra ngoài, nhìn cái hộp nhỏ nhung tơ màu xanh dương đậm trong tay.

Lòng của cô "thịch thịch thịch" nhảy lên, Diệp Tư Viễn mong đợi nhìn cái hộp: "Mở ra xem một chút. Thật xin lỗi, anh không thể tự mình mở ra."

Trần Kết nghe lời mở hộp ra, một chiếc nhẫn kim cương nho nhỏ lập tức xuất hiện ở trước mặt cô.

Hốc mắt cô ướt, vểnh môi nói: "Anh làm gì thế?"

https://thuviensach.vn

"Tiểu Kết, gả cho anh, được không?"

Giọng nói Diệp Tư Viễn trầm thấp, tóc của anh hơi dài, bị gió thổi có chút rối loạn. Ánh mắt của anh thành khẩn, dịu dàng, kiên định, lóe ra ánh sáng còn chói mắt hơn chiếc nhẫn kim cương.

Trần Kết đưa tay trái ra trước mặt Diệp Tư Viễn, năm ngón tay mở lớn: "Anh giúp em đeo lên, em liền đồng ý với anh."

Diệp Tư Viễn ngẩn ra, anh nhìn cái hộp trên tay phải Trần Kết, cúi đầu xuống liền cắn chiếc nhẫn trong hộp. Từ nhỏ anh đã biết sử dụng miệng giúp đỡ làm việc, răng môi rất linh hoạt. Dùng răng ngậm cái nhẫn đó lên, nhẹ nhàng đeo vào ngón trở vô danh trên tay trái Trần Kết.

Sau khi mang vào, anh nghiêng đầu, ở trên mu bàn tay Trần Kết, dùng răng cắn chiếc nhẫn, từ từ đeo nó vào ngón tay cô. Kích cỡ chiếc nhẫn vừa vặn, kim cương sáng chói lộ ra trên ngón tay dài nhọn của Trần Kết, cực kì đẹp đẽ.

Sau khi mang xong, Diệp Tư Viễn ngẩng đầu lên cười: "Mang xong rồi."

"Hừ." Trần Kết quay đầu, làm bộ như ngắm phong cảnh.

"Aizz, em đừng nói chuyện không giữ lời đó."

". . . . . ."

"Tiểu Kết, em. . . . . nguyện ý gả cho anh không?"

Trần Kết lau mắt, ngẩng đầu nhìn anh, vẫn không nói lời nào như cũ.

"Tiểu Kết. . . . . ."

Lúc này, nhân viên làm việc đi tới: "Lấy ra hết rồi chứ? Tôi buộc dây cho hai người rồi."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn và Trần Kết mặt đối mặt, được cột chặt ở chung một chỗ. Bởi vì Diệp Tư Viễn không có hai cánh tay, nhân viên làm việc nhắc nhở Trần Kết, trong quá trình nhảy xuống nhất định phải ôm anh thật chặt, nếu không thân thể hoặc đầu hai người xảy ra va chạm thì sẽ rất nguy hiểm.

Trần Kết kiên nhẫn ghi nhớ, rốt cuộc đi đến bên cầu nhảy với Diệp Tư Viễn.

Nhìn vách đá dưới chân, cô giơ tay lên ôm sát hông của anh, đã dùng hết toàn bộ hơi sức.

Cô nói: "Có vài người từng chìm dưới nước thì sẽ sợ nước, có vài người từng gặp hỏa hoạn thì sẽ sợ hỏa. Em từng rơi lầu, nhưng mà một chút cũng không sợ độ cao, thậm chí lá gan còn lớn hơn trước".

Diệp Tư Viễn ngưng mắt nhìn cô, cô nói tiếp, "Lần đó cũng không đáng sợ. Diệp Tư Viễn, lần này chúng ta liền cùng nhau điên cuồng một chút đi."

"Được."

Trần Kết nở nụ cười: "Chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong."

"Diệp Tư Viễn, em nguyện ý."

Diệp Tư Viễn ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng, Trần Kết đã mang theo thân thể anh, trực tiếp ngã người xuống.

Rơi vào vực sâu hạnh phúc đó, lại lần nữa bay lên thiên đường ngọt ngào.

Rơi xuống cực nhanh, hoá ra là một loại cảm giác như vậy.

https://thuviensach.vn

Trần Kết lớn tiếng hét ầm lên, Diệp Tư Viễn cũng không nhịn được hô to ra tiếng.

Tóc của bọn họ tung bay theo gió, hai người đều can đảm mở mắt, trong mắt chỉ có bóng dáng nhau, giống như thời gian đã bất động, hoàn toàn không nhìn thấy phong cảnh gào thét trôi qua ở bên cạnh.

Bọn họ ôm nhau thật chặt, trên không trung bắn lên một lần lại một lần, rơi xuống, tiếp tục bắn lên, rồi rơi xuống lần nữa.

Con người khi còn sống tựa như nhảy Bungee, có cao triều, có thung lũng, chìm nổi trôi giạt, cuối cùng sẽ bình tĩnh trở về.

Diệp Tư Viễn và Trần Kết, hai người buộc chung một sợi dây, đầu dưới chân trên dao động qua lại giữa khe núi. Thân thể của bọn họ vẫn dán sát ở chung một chỗ như cũ, đợi đến khi sợi dây không hề bắn lên xuống nữa, Trần Kết nhắm mắt lại, đưa hai tay ra bưng lấy gương mặt Diệp Tư Viễn.

Bọn họ lấy một loại tư thế kỳ quái hôn môi, thân thể vẫn còn đang lắc lư với biên độ lớn. . . . . .

Lắc lư như con thoi ở giữa núi sông, hôn trong gió mát cây xanh.

Trần Kết mở mắt, phát hiện Diệp Tư Viễn đang nhìn cô, tóc của anh rơi ngược xuống, có vẻ hơi tức cười. Nhưng ánh mắt của anh đen nhánh sáng ngời, còn mang theo nụ cười.

"Diệp Tư Viễn, em nguyện ý." Trần Kết nở nụ cười, kiên định nói.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Ngoại Truyện 1: Valen¬Tine’S Day (Thượng).

"Diệp Tư Viễn, chúng ta chấm hết tại đây, em đã từng nói là em thích anh, chỉ là hôm nay anh cũng rồi thấy đấy, em và anh, chúng ta không thể đi chung một đường." Người nói lời này chính là một cô gái, cô ấy tên là Trần Kết.

Ngày ấy là Lễ Giáng Sinh, à, không đúng, đã qua rạng sáng nên phải là ngày 26 tháng 12 mới đúng. Đêm đông giá rét, dưới đèn đường u ám, cô ấy đứng ở trước mặt tôi, tóc phía sau tùy ý buộc thành đuôi ngựa, mặt mộc không trang điểm, mặt mũi tiều tụy, phía dưới hốc mắt còn có hai quầng thâm, cô mặc một cái áo lông màu đỏ sậm dài tới đầu gối.

Tôi nhìn cô ấy trong một khoảng thời gian dài nhưng vẫn không nói nên lời.

Cô nói không có sai, đúng vậy, chúng tôi không thể đi chung một đường.

Trần Kết, cô là một cô gái rất kì quái.

Mà trong nhận thức của tôi thì cô —— thật sự đặc biệt.

Lần thứ hai thấy cô ở thư viện, vậy mà tôi lại cảm thấy rất kỳ diệu.

Lúc ấy cô đang đứng đối mặt với một nam sinh ở trước kệ sách, sau khi nhìn thấy tôi thì cô đột nhiên bước nhanh đến chỗ tôi, vừa đi vừa cười nói: "Tư Viễn, tại sao bây giờ mới đến, em đã chờ anh rất lâu rồi."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của cô rất thân thiện, rất ngọt ngào, bộ dáng của cô —— rất đẹp.

Cô có một mái tóc dài màu đen, mềm mại xõa xuống trên vai, gương mặt lớn cỡ bàn tay, cằm nhọn, da trắng nhẵn nhụi, ít thấy lỗ chân lông, trên gương mặt còn có một màu hồng nhàn nhạt, lông mày của cô nhỏ và cong, đôi mắt to linh động lại quyến rũ, lông mi vừa dày lại vừa dài, trong ánh mắt lộ ra một chút vui mừng. Cái mũi của cô nhỏ mà cao, đôi môi đỏ thắm, hình dạng môi tuyệt đẹp, không thể phủ nhận cô là một cô gái xinh đẹp điển hình.

Tôi nhìn cô, còn chưa kịp nghĩ thông suốt tại sao cô lại xưng hô với tôi một cách quen thuộc như thế thì cô đã đưa tay ra.

Trong lòng tôi cả kinh, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào ống tay áo trống rỗng bên trái của tôi.

Trong nháy mắt đó tôi chỉ muốn nhắm mắt lại.

Nhưng một giây kế tiếp, tôi cảm giác cánh tay của cô ôm thật chặt lấy hông tôi.

Cô rất thân mật tựa vào trên người của tôi, tôi nghe thấy cô nói với nam sinh kia: "Giới thiệu với anh, đây chính là bạn trai của tôi, Diệp Tư Viễn."

Tôi không nói gì, tôi còn chưa biết đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, sau đó tôi liền nghe nam sinh kia nói: "Trần Kết, em bị gì vậy, chọn tới chọn lui cuối cùng chọn một người tàn tật? Diệp Tư Viễn, đến cả tay anh ta còn không có thì anh ta có thể làm gì cho em?"

—— Người tàn tật.

Đúng vậy, không sai, tôi là người tàn tật hơn nữa còn tàn tật rất nặng, tôi không có hai cánh tay.

https://thuviensach.vn

Mặc dù tôi đã sớm đón nhận sự thật này, cũng đã dùng thân thể này vượt qua thời gian mười năm, nhưng mà ngay thời điểm đó, khi cô gái tên Trần Kết này đang ở bên cạnh, nghe thấy một người mà tôi hoàn toàn không biết, một người có thân thể kiện nói như vậy thì thân thể của tôi cũng không nhịn được nữa mà run lên từng hồi.

Tôi không biết Trần Kết sẽ có phản ứng như thế nào, thật ra thì thẳng đến lúc đó, tôi vẫn không biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Không ngờ chính là Trần Kết nhảy lên, mắt hạnh trợn tròn, cả khuôn mặt đỏ bừng, tức giận chỉ vào nam sinh kia mắng to, hình như so người trong cuộc là tôi đây còn tức giận hơn nữa.

Thậm chí cô còn nói: Chỗ nào của Diệp Tư Viễn cũng hơn anh cả!

Tôi nhăn mày lại, càng ngày càng nghi ngờ, tôi nghĩ cô ấy quen biết tôi sao? Cô hiểu được tôi bao nhiêu?

Đây là lần gặp mặt thứ hai của chúng tôi, so với lần đầu hỏng bét thì lần này cũng không khá hơn được bao nhiêu.

Nhưng mà cô không giống như lần đầu tiên gặp mặt, lần đó cô như một con thỏ con bị giật mình, mặt quẫn bách hoảng hốt chạy trốn, mà là da mặt dày đi theo bên cạnh tôi, uốn éo người cợt nhã nói chuyện với tôi.

Chúng tôi liền quen biết nhau như vậy, tôi vẫn luôn cho đây là duyên phận.

Cho đến rất nhiều năm sau, Trần đồng học mới cười hề hề nói cho tôi biết thật ra lúc ấy cô đã ôm cây đợi thỏ một tuần liền. À. . . Thì ra tôi mới chính là thỏ.

Dĩ nhiên đây là về sau này.

https://thuviensach.vn

Về sau giữa tôi và Trần Kết xảy ra rất nhiều việc, trong sáu ngày ngắn ngủn, ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau, vậy mà tôi lại vẫn đồng ý để cho cô đút tôi ăn cơm, có trời mới biết đây là chuyện tôi kháng cự suốt nhiều năm nhưng lúc đối mặt Trần Kết, tôi lại cảm thấy rất thản nhiên. Cô thường hay mặc một cái áo khoác nhung màu đỏ sậm, bên trong là áo len cổ chữ V màu đen, cổ quàng một cái khăn hoa màu sắc rực rỡ.

Lúc đến phòng ngủ của tôi thì cô sẽ cởi khăn quàng cổ xuống, mở khóa kéo áo khoác làm cho tôi có thể nhìn rõ ràng xương quai xanh đẹp đẽ cùng cái cổ thon dài trắng nõn của cô.

Chỉ một cái chớp mắt như vậy tôi liền cảm thấy nếu như được dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve từ chỗ hõm xuống giữa hai xương quai xanh rồi dọc theo đường vòng cung của xương quai xanh, dần dần cuối cùng trượt đến hõm vai, nhất định sẽ rất tuyệt vời.

Chỉ là cảm giác này vĩnh viễn tôi đều không thể cảm nhận được.

Mấy năm đầu sau khi bị thương thì tôi vẫn còn có thể nhớ lại cảm giác có tay.

Khi nhìn thấy một vật tôi thường sẽ quên sau đó ý thức muốn dùng tay cầm lấy vật đó nhưng cuối cùng giật mình nhớ lại tôi đâu còn tay nữa.

Những lúc này phần còn lại không được nhiều lắm của hai cánh tay có thể nâng lên được một chút kèm theo ống tay áo đung đưa nhè nhẹ.

Tôi cúi đầu nhìn xuống phía dưới hai vai của mình, phần cánh tay còn lại cũng không có công dụng gì. Dần dà rốt cuộc tôi cũng bắt đầu quên sự tồn tại của nó, chỉ có khi mặc quần áo thì tôi mới cần đến sự hỗ trợ của bọn nó phối hợp giúp tôi, làm cho tôi có thể cúi thấp người để mặc quần áo.

Thậm chí khi nằm mơ thì tôi cũng không thể nhớ nổi cảm giác có tay nữa.

https://thuviensach.vn

Dáng vẻ khi làm việc của tôi khó coi, thật sự không đẹp mắt. Nhưng mà tôi không có cách nào cả.

Nhưng mà tôi không thể cứ ngồi ở một chỗ chờ đợi người khác chăm sóc, người khác trợ giúp.

Tôi còn có hai chân khỏe mạnh, có bả vai, có miệng, có mắt, có tai, còn có đầu óc thông minh nên tôi vẫn có thể làm rất nhiều chuyện.

Có lẽ ở trong mắt người khác tôi chính là một quái vật, ông trời lấy đi hai cánh tay của tôi lại để lại cho tôi một cái mạng, tôi không có lựa chọn nào khác chỉ có thể kiên cường sống tiếp.

Vốn là tôi đã quen tất cả mọi chuyện, cuộc sống bất tiện, ánh mắt người đời, gian khổ khó lường được trong tương lai, thỉnh thoảng còn có cảm giác bất lực nhưng những thứ này cũng không cái gì cả, tôi đều có thể vượt qua.

Nhưng mà chuyện tôi quen biết Trần Kết.

Đây tột cùng là may mắn hay là bất hạnh?

Thật lâu về sau, lúc Trần Kết đang lột vỏ cảm có nói với tôi: "Nói nhảm! Đương nhiên là may mắn rồi! Hừ? Diệp Tư Viễn, anh không muốn quen em sao? Vậy anh muốn quen người nào?"

Tôi cười, cô liền nhét một múi cam vào trong miệng tôi.

Ừ. . . Thật ngọt. A, lạc đề rồi, đây đều là về sau.

Sau Lễ Giáng Sinh mãi cho đến kì thi cuối kỳ, trong vòng một tháng, tôi và Trần Kết không có bất kỳ liên lạc nào.

Trong thời gian này, tôi chỉ gặp cô có một lần.

Là ở căn tin số 3 bên cạnh kí túc xá nam.

https://thuviensach.vn

Lưu Nhất Phong đang đứng xếp hàng mua cơm thì tôi liền thấy được Trần Kết đang cúi đầu ăn cơm.

Thị lực của tôi rất tốt, có lẽ có liên quan đến việc từ nhỏ tôi đã dùng chân viết chữ, mắt cách quyển sách khá xa.

Khoảng cách của tôi và Trần Kết cũng không tính là gần nhưng tôi lại có thể nhìn thấy rõ ràng mắt cô đang rũ xuống, lông mi dài cong đang chớp chớp.

Lúc cô ngẩng đầu cũng nhìn thấy tôi nhưng mà cô chỉ nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu xuống.

Tôi thấy sắc mặt của cô có chút cổ quái.

Hai tháng trước, cô đã từng nói: Diệp Tư Viễn, em thích anh.

Một tháng trước, cô đã từng nói: Diệp Tư Viễn, chúng ta chấm dứt tại đây.

Tôi cảm thấy không phải là bởi vì cô hay thay đổi mà là ở chung một chỗ với người như tôi thì cô sẽ rất khổ cực, rất mệt mỏi.

Rốt cuộc cô cũng nghĩ thông suốt, như vậy rất tốt.

Tâm tình của tôi cũng không bị dao động quá lớn, mười năm này tôi đã học được cách che giấu cảm xúc, khống chế tình cảm của mình. Nhiệm vụ thiết yếu bây giờ của tôi là học tập, sau đó nhiệm vụ cả đời của tôi chính là cố gắng kiên cường sống tiếp.

Có một cô gái tên là Trần Kết đã từng xuất hiện ở bên cạnh tôi, tôi rất muốn quý trọng cô nhưng mà lực bất tòng tâm, không thể làm được gì.

Cô sẽ rời khỏi tôi, đó là điều tất nhiên.

https://thuviensach.vn

Sau kì thi cuối kì, ngày rời trường chú Tào tới trường học đón tôi.

Chú ấy giúp tôi mang hành lý từ phòng ngủ xuống, sau đó tôi và chú ấy đi đến bãi đậu xe.

Lúc xe chạy ra đến trước cửa trường, tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở ngoài cửa sổ xe.

Là Trần Kết.

Cô vẫn buộc tóc đuôi ngựa, mặc một cái áo khoác đỏ sậm, trên vai mang một cái balo căng phồng màu xanh nhạt, hai tay còn xách theo hai cái túi ny lon, một đỏ một xanh lá, tôi cảm thấy cô thật sự rất đáng yêu, bộ dáng của cô rất vui vẻ.

Trần Kết nhảy chân sáo bước về phía trước, cảm giác khi cô đi thì cái đuôi ngựa phía sau cũng đung đưa trái phải theo bước chân của cô, dĩ nhiên là tôi nhìn cô chằm chằm cho đến khi xe chạy qua bên người cô, không thấy được cô nữa thì tôi mới quay đầu lại.

Vì lúc đó là cuối kì cho nên xe đến trước cửa đại học đón sinh viên xếp thành một hàng dài, những chiếc xe muốn ra vào đại học Q đều phải ghi danh, lúc xếp hàng thì tôi thấy Trần Kết loạng choạng đi ra khỏi cổng trước.

Rốt cuộc khi xe chạy ra khỏi cổng thì tôi trộm nhìn trái phải, tìm kiếm bóng dáng của cô.

Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy cái bóng dáng hồng hồng đó đang đứng ở bên phải phía trước trạm xe buýt.

Tôi nói với chú Tào: “ Chú Tào, làm phiền chú dừng xe lại ở trước trạm xe buýt một chút."

https://thuviensach.vn

"Đại thiếu gia, có chuyện gì sao?"

"Tôi nhìn thấy một bạn học, chúng ta tiễn cô ấy đi một đoạn."

"Được."

Trần Kết nhìn thấy tôi, có chút giật mình nhưng cũng không có từ chối liền lên xe.

Ở trên xe chúng tôi tùy ý hàn huyên mấy câu, không khí liền có chút lúng túng.

Sau đó tôi bắt đầu nói nhảm, hỏi cô: "Trần Kết, gần đây em có khỏe không?"

Cô nhìn tôi, lắc đầu mà nói: "Không tốt."

Tôi nhìn cô chằm chằm, không nói gì.

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt của cô nhu hòa tựa như nước, nói: "Bởi vì ——"

Cô dùng ngón trỏ bên trái viết lên đùi phải tôi một chữ —— anh.

Tôi cúi đầu, nhìn ngón tay cô viết từng nét lên quần của tôi, tay của cô rất đẹp, mười ngón tay thon dài, nhìn qua vừa trắng noãn vừa mềm mềm, móng tay được cắt ngắn, không có sơn móng tay, khoe ra màu hồng khỏe mạnh, trên đó còn có hình trăng lưỡi liềm. (cái trắng trăng ở trên móng tay đó)

Tôi tượng tưởng một người nào đó có thể nắm lấy bàn tay này tản bộ ở trên đường; tôi tưởng tượng khuôn mặt của một người nào đó có thể được bàn tay này vuốt ve; tôi tưởng tượng thân thể nào đó sẽ được đôi bàn tay này ôm thật chặt.

https://thuviensach.vn

Tóm lại người đó không phải là tôi.

Sau khi đưa Trần Kết đến ga tàu, trở lại thành phố D thì đã là 7 giờ tối.

Ba mẹ và Tư Viêm khi nhìn thấy tôi thì rất cao hứng, đã một tháng tôi chưa có trở về nhà.

Chúng tôi ăn cơm cùng nhau, sau khi ăn xong, tôi nói chuyện với mẹ một chút, đến hơn 8 giờ thì tôi trở về phòng mình.

Điện thoại di động của tôi vang lên.

Tôi dùng miệng cắn dây treo di động, ngồi ở trên giường, cúi đầu, dùng chân mở tin nhắn ra.

Là Trần Kết gởi: em vừa mới ăn cả một thùng mì ăn liền, no căng bụng rồi, anh thì sao? Đã ăn chưa?

Tôi cười một tiếng, dùng hai chân ngón cái cùng nhau ấn phím, nhắn tin trả lời lại cô: Ăn rồi, 7 giờ thì anh đã về đến nhà rồi.

Rất nhanh cô đã nhắn tin lại: Diệp Tư Viễn, em bắt đầu nhớ anh rồi.

Tôi không biết nên nhắn trả lời như thế nào.

Tôi nằm ở trên giường, ngẩn người nhìn trần nhà.

Tôi nghĩ tới rất nhiều… rất nhiều chuyện, những chuyện xảy ra trong khi tôi quen biết Trần Kết, những chuyện xảy ra trước khi quen biết Trần Kết, thậm chí tôi còn nhớ lại chuyện lúc bị thương mà đã lâu không nghĩ tới, tôi còn suy nghĩ đến cả tương lai của tôi.

Tương lai của chúng tôi.

https://thuviensach.vn

Thân thể của tôi tàn tật như vậy, có thể cho một cô gái một lời hứa hẹn được hay không.

Cực kỳ lâu về sau, tôi ngồi dậy, ngón chân kẹp lấy điện thoại di động, do dự một lát, quyết định nhắn cho cô một cái tin:

Trần kết, anh không chắn chắn.

Cô lập tức nhắn tin lại: Nhưng mà Diệp Tư Viễn, em lại chắc chắn.

Tối đó tôi mất ngủ.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Valen¬Tine’S Day(Hạ)

Về nhà ngày thứ hai, sau bữa cơm trưa, Tần Lý gọi tôi đi vương quốc suối nước nóng của anh, tôi đi rồi.

Ngâm mình ở trong suối nước nóng với anh, nước sâu vừa lúc đủ lộ ra bả vai của hai chúng tôi, tôi trầm mặc không nói lời nào.

Tần Lý ở bên cạnh nhìn tôi, vỗ vỗ vai của tôi, hỏi: "Thế nào?"

Tôi nghiêng đầu nhìn anh, nói: "Gần đây em biết một người."

"Con gái?"

"Ừ."

"Cô ấy thích em?"

"Ừ."

"Em thích cô ấy sao?

Tôi dời tầm mắt, không dám trả lời.

Tôi thích cô.

Tần Lý nói: "Tư Viễn, em rất ưu tú, đừng tự coi nhẹ mình."

Tôi cúi đầu, nhìn vai của mình.

https://thuviensach.vn

Phần còn lại của hai tay đã cụt của tôi giấu ở dưới nước, vách tường ao nước là màu đậm, cho nên màu nước cũng rất đậm, ánh sáng lại mờ mờ, làm tôi không thấy rõ tình huống dưới nước.

Lúc này, nếu như có người xa lạ nhìn thấy tôi, nhất định sẽ không cảm thấy tôi có cái gì khác thường.

Chỉ có mình tôi biết, thân thể của tôi là tàn phế, là rách nát, tôi mất đi bộ phận thân thể loài người thường dùng nhất -- cánh tay.

Tôi rất ưu tú sao?

Tần Lý không nói gì thêm, ngâm nước nóng xong, chúng tôi cùng nhau phơi nắng, uống trà chiều. Ở vương quốc của anh, tôi cảm thấy rất tự do.

Tôi thật hâm mộ anh, lúc nào thì tôi cũng có thể nắm giữ một vương quốc của tôi.

Gần tối về đến nhà, ăn xong cơm tối, tôi và mẹ ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi, điện thoại di động vang lên.

Tôi nhìn chằm chằm nó, mẹ hỏi tôi: "Tiểu Viễn, con có tin nhắn, không xem sao?"

Tôi nói: "Không có việc gì, một lát rồi xem."

Mẹ giúp tôi lấy di động từ trên bàn trà qua, đặt ở trên ghế salon bên cạnh tôi, nói: "Nói không chừng người khác có việc gấp tìm con đấy, xem một chút đi."

Tôi nghĩ nghĩ, cuối cùng gác chân lên ghế salon, kẹp điện thoại di động, mở tin nhắn ra.

Quả nhiên là Trần Kết gởi tới, cô nói: Em sắp đến nhà.

https://thuviensach.vn

Tôi trả lời: Có mệt không? Đã 26 tiếng rồi.

Cô gửi lại: Cũng may, thắng lợi trong tầm mắt.

Tôi tưởng tượng vẻ mặt của cô, cô ở trên xe lửa, ngồi ghế cứng tổng cộng 28 tiếng, tôi không biết hiện tại cô là lấy tư thế gì gởi nhắn tin.

Mẹ ở bên cạnh nhìn tôi, nói: "Tiểu Viễn, tin nhắn rất thú vị hả? Con đang cười cái gì."

Tôi đỏ mặt, nói với bà: "Không có gì. Mẹ, con trở về phòng, bạn học tìm con."

"Được, đi đi." Mẹ vỗ vỗ vai của tôi, tôi cúi người xuống, dùng ngón chân gắp điện thoại di động lên, trực tiếp cắn điện thoại di động vào trong miệng, bước nhanh trở về phòng.

Tôi ngồi trước máy vi tính, nhanh chóng giúp Trần Kết nạp 200 tệ phí điện thoại. Tôi không biết nguyên nhân làm như vậy là gì, cô ngoài tiết kiệm đi đường dài, hơn nữa còn đi rất lâu, nhất định rất cố gắng.

Nạp tiền thành công, tôi để đeo tai nghe, nằm lại trên giường. Tôi suy tư chốc lát, bấm số điện thoại của cô.

Giọng nói của cô rốt cuộc vang lên ở bên tai tôi.

Tôi cười nói hàn huyên mấy câu với cô, rốt cuộc cô lại nói với tôi lời nói rõ ràng.

Tôi trầm mặc thật lâu, hỏi: "Trần Kết, em thật xác định?"

Cô lập tức trả lời: "Vâng, em xác định. Diệp Tư Viễn, em xác định!"

Tất cả phòng của tôi ầm ầm sụp đổ. Trong một phút kia, tôi đã quyết định, tôi nghĩ muốn đánh cuộc một lần.

https://thuviensach.vn

Mặc kệ kết quả như thế nào.

Nghỉ đông năm đó là một đoạn thời gian rất kỳ diệu.

Tôi có một cô gái, cô gái của tôi.

Tôi và Trần Kết nói điện thoại, thông qua tin nhắn, mỗi ngày đều liên lạc.

Chúng tôi báo cáo cho đối phương hôm nay làm cái gì, ăn cái gì, cô sẽ nói cho tôi chuyện lý thú lúc làm ở siêu thị. Trần Kết là hợp thể rất mâu thuẫn, có lúc tôi cảm thấy cô rất hướng ngoại, hi hi ha ha, giống như một chút tâm sự cũng không có; có lúc, tôi lại cảm thấy cô rất hướng nội, sẽ có một chút đa sầu đa cảm của cô gái nhỏ, tôi không hiểu rõ cô ấy lắm. Thật ra thì, tôi không biết nhiều cô gái.

Ở trong quá trình trưởng thành của tôi, cô gái tiếp xúc được cũng không nhiều. Mặc dù cũng có một vài cô gái đã từng đối bày tỏ cảm tình với tôi, nhưng đối mặt một thân thể như vậy của tôi, đối mặt với cự tuyệt của tôi, họ đều rút lui.

Chỉ có Trần Kết, cô giống như cái gì cũng không sợ.

Tôi thường sẽ nghĩ tới cô, thời điểm nhớ cô, tôi liền mở điện thoại di động lên, nhìn tấm hình cô gửi cho tôi.

Pixel điện thoại di động của cô không hề cao, có lẽ chỉ có 30 vạn pixel. Trong hình, mặt của cô có chút mơ hồ.

Nhưng cô cười lại rực rỡ như vậy, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ngày mùa đông tối tăm cũng giống như rắc đầy ánh mặt trời.

Trong một ngày tháng giêng, tôi theo ba mẹ đi nhà cô chúc tết.

Khi về nhà, đã là tám giờ tối.

https://thuviensach.vn

Chú Tào nghỉ, là mẹ lái xe, ba ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tư Viêm và tôi ở ghế sau.

Tư Viêm luôn luôn hiếu động, leo lên leo xuống, có lúc dựa vào trên đùi tôi, có lúc kéo hai ống tay áo trống không của tôi qua chơi, có khi lại duỗi dài cặp chân đặt ở trên ghế dựa của ba. Mẹ quát lớn nó mấy câu, nó mới an tĩnh một lát. Không quá hai phút, nó lại động, đòi muốn ăn chocolate, vịn ghế ngồi dựa lưng của ba nói muốn nghe radio. Ba giúp nó đổi mấy đài, tôi cảm thấy rất kỳ quái, hình như mỗi đài đềuđang phát nhạc tình ca lãng mạn.

Nghe khúc tình ca uyển chuyển động lòng người, tôi nhìn ngoài cửa sổ. Bởi vì lễ mừng năm mới mà thời tiết lại không tốt, nên người đi trên đường rất thưa thớt.

Nhưng có rất nhiều tình nhân.

Tôi nhìn từng đôi đi lướt qua cửa kính, trên mặt của bọn họ đều mang một niềm hạnh phúc.

Có chàng trai dắt tay cô gái, có chàng trai ôm vai cô gái;

Có cô gái kéo tay của cánh tay chàng trai, có cô gái tránh ở trong ngực chàng trai để tránh gió.

Tôi lẳng lặng nhìn bọn họ, biết đời này tôi đều không thể làm được tất cả chuyện này.

Tôi nhớ tới cô gái của tôi, cô có khát vọng nhận được những chuyện này không?

Một cặp tình nhân đi ra từ cửa hàng nhỏ bên đường, trong tay cô gái đang cầm một bó hoa hồng đỏ to, tôi sững sờ, đột nhiên hỏi mẹ: "Mẹ, hôm nay là ngày bao nhiêu?"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay? 14 tháng 2, thế nào?"

"À. . . Không có gì."

Ba vỗ đầu một cái, cười lên, nói: "Bà xã, chúng ta đều quên, hôm nay là Valentine đấy."

Mẹ bừng tỉnh hiểu ra, nói: "Đúng vậy, vừa đúng lễ mừng năm mới, đều quên hết. Khụ! Vợ chồng còn nói cái gì Valentine." Ba quay đầu lại, hỏi Tư Viêm: "Diệp Tiểu Viêm, hôm nay có cô gái nhỏ gọi điện thoại cho con không?"

Tư Viêm mê muội nhìn ba, nói: "Không có. Sao họ phải gọi điện thoại cho con?"

Ba nói: "Không phải bình thường con nói có người thích con sao? Thế nào đến hôm nay ngược lại không ai gọi điện thoại cho con rồi, con quá thất bại."

Tư Viêm bĩu môi, lại nháy nháy mắt với tôi. Trẻ con bây giờ đều trưởng thành rất sớm, mặc dù thằng bé mới 9 tuổi, nhưng tôi tin tưởng, nó đã hiểu ra hôm nay là ngày mấy, chỉ là nó không muốn nói ở trước mặt ba mẹ.

Lúc này, mẹ nói: "Diệp Tư Viễn, con thì sao? Có cô gái nào gọi điện thoại cho con không?"

Tôi cười cười, nói: "Không có, con và Tư Viêm thất bại giống nhau."

Tư Viêm cười hì hì lên, lột một viên chocolate liền nhét vào trong miệng tôi, nói: "Anh, vậy anh phải cố gắng lên!"

Tôi cúi đầu nhìn nó, nhịn không được bật cười, trong miệng tràn ngập vị ngọt.

https://thuviensach.vn

Sau khi về nhà, tôi tắm xong, dùng chân bật máy điều hòa không khí, nằm chết dí trong chăn.

10h15, tiếng chuông điện thoại di động của tôi vang lên rất đúng giờ.

Tôi đeo tai nghe, lại nghe được giọng nói ngọt ngào truyền vào trong tai tôi:

"Diệp Tư Viễn, em về đến nhà rồi!"

Giọng nói của cô nghe rất kích động, nhưng có chút khàn, tôi biết rõ cô đứng ở trong siêu thị tám, chín tiếng, còn phải không ngừng giới thiệu sản phẩm với khách hàng, nhất định rất mệt mỏi.

Tôi nói: "Rất mệt phải không?"

"Tạm ổn. Aizz! Anh không biết đâu, hôm nay em bán chocolate, buôn bán rất tốt! Bổ sung thêm hàng vô số lần!"

"A. . ."

"Còn nữa, siêu thị tụi em có cửa hàng hoa, hôm nay hoa cũng bán hết rồi!"

"À . . ."

". . ."

Cô không có lên tiếng nữa, tôi nói: "Tiểu Kết, tại sao không nói chuyện?"

Cô hừ hừ hai tiếng, nhỏ giọng nói: "Diệp Tư Viễn, anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

"Nói cái gì?" Tôi giả bộ ngu.

https://thuviensach.vn

"Không có thì thôi. . ."

Tôi cười lên, hỏi cô: "Vậy còn em? Em có lời gì muốn nói với anh sao?"

"À. . . ừ. . . Diệp Tư Viễn, em hát cho anh một bài."

"Hả? Em còn có thể hát? Được, hát nghe thử một chút."

Cô hắng giọng một cái, nói: "Cổ họng em có chút khàn, hát không được hay, anh đừng cười em nha."

"Sẽ không, em hát đi, anh nghe."

Cô hát lên, là một ca khúc tôi chưa từng nghe qua:

"Em là thiên sứ, một thiên sứ lãng mạn cô đơn

Thích bay vòng quanh trái đất, là một trái tim không tìm được tình yêu ngọt ngào

Anh là cá heo, biển là một thành phố không có tường rào

Nhìn lên cầu vồng trên bầu trời, vết sẹo tình yêu trong lòng anh đã biến mất

Khi các thiên sứ biết được nỗi buồn của cá heo

Khi cá heo thương tiếc sự đau khổ của thiên sứ

Sự gặp lại của chúng ta trở nên rất đáng quý

Chúng ta ở trong gió, rơi nước mắt vui sướng

Thiên sứ rất muốn học xong bơi lội

Cá heo ở trong mộng bay đến giữa không trung

https://thuviensach.vn

Tình yêu như vậy có lẽ không thoải mái

Nhưng chỉ có anh khiến em cảm động thật sâu

Thiên sứ thật muốn cho cá heo một nụ hôn

Nhưng biển tình thần bí như vậy, sâu như vậy

Cá heo muốn cho thiên sứ một cái ôm

Nhưng thiên sứ sống ở nơi cao như vậy

Có tình yêu sẽ không còn khó khăn

Em rất nhớ anh. . ." (1)

Sau khi hát xong, chúng tôi đều trầm mặc.

Một lúc lâu, Trần Kết mới cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Không dễ nghe à?"

"Không có, rất êm tai."

"A. . . Vậy...vậy không có chuyện gì nữa thì em cúp máy đây, anh nghỉ ngơi sớm chút đi."

"Tiểu Kết." Tôi gọi tên cô.

"Hả?"

"Ti amo."(2)

". . ." Cô yên lặng một lúc, nói, "Anh nói cái gì?"

"Không có gì, không nghe rõ thì thôi."

https://thuviensach.vn

"Ai ai! Không phải không nghe rõ, là nghe không hiểu!" Cô nóng nảy.

"Chỉ nói một lần, nghe không hiểu thì thôi. Anh đi ngủ, em cũng đi ngủ sớm một chút."

"Diệp Tư Viễn. . . Anh khi dễ em, anh khi dễ em nghe không hiểu tiếng chim, là tiếng địa phương chỗ anh sao?"

"Không phải, hôm nay chỉ nói một lần, sau này lại nói cho em nghe."

"À. . . Được rồi, vậy em cúp đây, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Tôi ngồi dậy từ trong chăn, nhấn tắt điện thoại, kéo tai nghe xuống, đưa chân tắt đèn giường bên bàn rồi lại nằm xuống.

Thật lâu về sau, tôi vẫn không ngủ được, dứt khoát rời giường mở máy vi tính ra, tôi tìm được bài nhạc cô hát cho tôi nghe.

Tên bài hát là --《 thiên sứ và cá heo 》.

Tôi nối tai nghe với máy tính, không biết nghe bài hát này bao nhiêu lần.

Lúc mẹ vào phòng tôi, tôi cũng không nghe thấy.

Bà đi tới sau lưng tôi, tay phủ lên vai tôi, tôi mới phản ứng được, nghiêng đầu nhìn bà.

"Xin lỗi con trai, mẹ thấy đèn phòng con còn sáng, gõ cửa mấy lần con đều không có trả lời nên liền tiến vào. Cũng sắp 12 giờ, sao con còn chưa ngủ?"

Tôi không biết nên trả lời bà như thế nào, gạt tai nghe, nói: "Đang nghe nhạc, cũng nên ngủ rồi."

https://thuviensach.vn

"Ừ, đi ngủ sớm một chút." Bà cười cười nhìn tôi, không nói thêm gì, quay người ra khỏi gian phòng, giúp tôi khép cửa lại.

Tôi nằm lại trên giường, lần nữa tắt đèn.

Điện thoại di động của tôi không hề báo trước mà vang lên nhạc tin nhắn.

Tôi lập tức bò dậy, ngón chân kẹp điện thoại di động vừa nhìn, là Trần Kết gởi tin nhắn tới:

"Tư Viễn, Hap¬py Valen¬tine’s Day."

Đây chính là cô gái của tôi, cô là một thiên sứ.

Ngoại truyện một, Valen¬tine’s Day hết

Chú thích:

(1) Đây là bài hát Angel and Dolphin thuộc ablum "Amour"

(2) Ti Amo Chocolate (Trung Quốc: 愛上巧克力) là một bộ phim hài lãng mạn-series phim truyền hình thần tượng Đài Loan năm 2012. Bộ phim truyền hình được sản xuất bởi Sanlih E-Truyền hình và Đài Loan Mobile sản xuất Công ty TNHH diễn viên Ngô Kiến Hào vào vai nam chính và Joanne Tseng là nữ diễn viên chính. Nó cũng sao Michael Zhang, Wang Zi, MC40, Guo Shu Yao, và Dou Zhi Kong. Việc chụp hình bắt đầu vào ngày 12 tháng 2 năm 2012 với "tình yêu sô cô la" là chủ đề chính. Nó lần đầu tiên được phát sóng vào ngày 10 Tháng Tư năm 2012 trên SETTV sau bẩm sinh Pair và phát sóng cuối cùng vào ngày 30, năm 2012.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Ngoại Truyện 2: Không Đề Phòng (Phần 1)

Tiếng chuông báo thời gian rạng sáng, tôi đang ngồi một mình ở trên ghế sa lon nhìn tiết mục cuối năm.

Tư Viêm đòi bắn pháo, mẹ liền bồi nó đi ra ngoài. Ba và chú, các bác ở nhà ông nội chà mạt chược. Trong nhà chỉ còn lại một mình tôi, phòng ốc to như vậy, có vẻ trống rỗng.

Tôi nghe tiếng pháo huyên náo ngoài phòng, không khỏi tăng âm lượng TV, nhưng vẫn nghe không rõ những người chủ trì quần áo lộng lẫy trên TV kia rốt cuộc đang nói cái gì.

Trên mặt mọi người đều là vẻ vui sướng, tôi không biết tại sao bọn họ lại vui mừng như vậy. Không phải là tết thôi sao, hàng năm đều có một ngày này mà, trái đất luôn xoay chuyển, thời gian chưa bao giờ dừng lại bước chân.

Đối với tôi mà nói, thời gian một ngày rồi một ngày trôi qua vừa chậm, vừa nhanh.

Chậm ở đây vì tôi trôi qua rất khó khăn; nhanh ở đây vì mỗi một ngày, tôi đều cần tốn hao khá nhiều thời gian so với người khác, dùng ở trên một chút công việc hàng ngày, tỷ như mặc quần áo, cởi quần áo, ăn cơm, rửa mặt, đi toilet vân vân. Thường làm xong một chuyện, sẽ phát giác thời gian đã qua thật lâu.

Nhớ khi còn bé, tôi đã từng giày vò đến chân rút gân, chỉ vì mặc vào hai bộ quần áo.

https://thuviensach.vn

Khi đó hai chân của tôi còn không nghe theo sai bảo, tính mềm dẻo của chân cũng không đủ, hao hết công sức thời gian cầm áo mặc từ trên đầu. Đầu của tôi chui sai lỗ, chui vào trong một tay áo. Đợi đến khi tôi phát hiện, muốn dùng chân kéo áo ra, mới phát hiện chuyện thật đơn giản này đối với tôi mà nói, thật ra thì rất khó.

Một lần kia, tôi khó chịu đến lăn lộn giãy dụa ở trên giường, phần bị cụt còn lại của hai cánh tay vô luận động như thế nào cũng không thể nâng lên một chút xíu tác dụng, chân của tôi một lần lại một lần giơ đến đỉnh đầu, ngón chân phí sức kẹp áo lại, nhưng vẫn không đủ sức kéo nó xuống.

Cái loại uất ức đó, cái loại tuyệt vọng đó, người chưa từng trải qua một lần, cả đời cũng sẽ không hiểu.

Nước mắt của tôi ướt rồi lại khô, đã khô lại ướt, lại cắn chặt hàm răng không có tìm người đến giúp một tay, tôi cố chấp tin tưởng mình có thể làm được. Mà tôi, cũng thật sự làm được, mặc dù ước chừng tốn cả một tiếng đồng hồ.

Tôi ngồi ở trên giường, mệt mỏi thở hồng hộc, nghiêng đầu nhìn mình trong gương to của tủ quần áo lớn.

Đầu tóc rối bời, gương mặt thon gầy tái nhợt, khóc đến cặp mắt hồng hồng. Xung quanh chân tôi đều là quần áo nhăn nhúm, dưới bờ vai nhỏ của tôi là hai ống tay áo trống không, bọn chúng đã sớm quấn đến rối tinh rối mù, rủ xuống ở trên giường, vẫn không nhúc nhích. Tôi không phục giơ cánh tay phải lên, cúi đầu cách tay áo lau mặt, phát hiện mình thậm chí không cách nào lau chùi sạch nước mắt. Tôi tiếp tục nhìn mình trong gương, đôi tay đã từng mang đến cho tôi vô số vinh dự đã sớm biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn sót lại một chút như vậy, khẽ phập phồng ở trong ống tay áo.

https://thuviensach.vn

Khi đó tôi, hoàn toàn không biết tương lai ở nơi nào. Hoặc là nói, tôi rốt cuộc có còn tương lai không.

Tôi cảm thấy được mình tựa như một con quái vật, khó trách mọi người nhìn thấy tôi đều sẽ quăng tới các loại ánh mắt.

Một năm đó, tôi mới 12 tuổi rưỡi.

Mười năm này, tôi chính là trải qua như vậy.

Tại sao nhớ lại chuyện tiêu cực như vậy? Tôi cong khóe miệng lên, tựa vào trên ghế sa lon, chân phải đặt lên bàn trà, vô tình hay cố ý đùa bỡn điện thoại di động.

Tôi biết rõ, là bởi vì chuyện xảy ra lúc ăn cơm tất niên.

Mỗi lần gặp mặt với bọn họ, trong lòng của tôi sẽ bị nghẹn khó chịu, mặc dù chuyện đã qua thật lâu, nhưng tôi biết, tôi không có để xuống, ba mẹ của tôi cũng không có để xuống. Thậm chí là, đến Tần Lý là người tiêu sái cởi mở cũng không có để xuống. Có lẽ, cả đời tôi cũng sẽ không bỏ được.

Tôi đột nhiên thấy được một chậu quýt trên bàn trà nhỏ.

Quýt màu vàng óng, màu sắc ấm áp, phía trên còn có mấy chiếc lá xanh, nhìn rất xanh tốt.

Quả quýt, quả quýt. (kết tử: quả quýt, quả cam)

Trong lòng của tôi lập tức nghĩ tới cô gái kia.

Trần Kết, Trần Kết, Tiểu Kết, Tiểu Kết. . . . . Tên của cô thật là kỳ quái, tại sao có thể có người dùng trái quýt để làm tên? Nghĩ đến cô, trong lòng của tôi liền xẹt qua một tia ấm áp, vớt qua một cái kết tử, lòng bàn chân tôi

https://thuviensach.vn

nắm trên mặt bàn, bụng ngón chân ma sát nhẹ da xù xì lạnh lẽo của quả quýt, tôi cúi đầu cẩn thận nhìn.

Màu da cam sáng, tựa như ngọn lửa thiêu đốt, dần dần hòa tan sông băng trong lòng tôi, chiếu sáng thế giới của tôi, làm bóng tối hắc ám cũng ẩn dấu đi thật sâu.

Tựa như cô gái kia, nụ cười của cô luôn là ánh nắng mặt trời rực rỡ, một đôi mắt như nước, nhìn quanh tới trước, ánh mắt nhiệt tình dễ dàng có thể xông vào trong lòng của tôi.

Thật sự có dễ dàng như vậy sao?

Tôi lắc đầu một cái.

Tôi hiểu rõ, đối mặt với cô, thật ra thì lòng của tôi hoàn toàn không có đề phòng.

Tôi đột nhiên nghĩ, có nên gọi điện thoại cho cô không?

Muốn nói gì đây? Năm mới đến, nên nói một tiếng "Chúc mừng năm mới" thôi.

Vào lúc này, điện thoại di động không hề có điềm báo trước mà vang lên. Tôi ngồi thẳng thân thể, kẹp điện thoại di động nhìn một chút, lập tức nở nụ cười. Là điện thoại của cô.

Tôi đè xuống phím call, đưa điện thoại di động kẹp ở dưới gương mặt, tiếng thét chói tai vui sướng của Trần Kết lập tức truyền tới:

"Diệp Tư Viễn, năm mới vui vẻ! !"

Sự vui vẻ của cô luôn có thể lây nhiễm tôi...tôi không nhịn được bật cười, nói với cô: "Tiểu Kết, năm mới vui vẻ."

https://thuviensach.vn

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi mới ý thức được, đây là lần đầu tiên tôi gọi cô là Tiểu Kết, trước đó tôi đều gọi cô là Trần Kết. Có lẽ bởi vì trước đó tôi nghiên cứu tên của cô, tôi bất đắc dĩ cười cười, vì mình bật thốt lên tên gọi thân mật mà cảm thấy một tia quẫn bách, còn có một tia -- may mắn.

Hình như cô rất hài lòng cách gọi vừa rồi của tôi với cô, trong giọng điệu lộ ra tâm tình tốt.

Sau đó, tôi dùng gương mặt và bả vai đang kẹp điện thoại di động, vừa nói chuyện với cô, vừa đi ban công lầu một.

Tôi nhìn pháo hoa nở rộ đầy trời, bên tai nghe giọng nói ngọt ngào và tràn đầy tinh thần của cô, trong lòng suy nghĩ hình dáng của cô. Trò chuyện với cô, hình như tôi quên luôn cả bữa ăn tối không vui.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, cẩn thận tính toán, tôi và Trần Kết, thời gian xuất hiện cùng nhau thật ra thì cũng không nhiều.

Hơn nữa, chúng tôi ở chung một chỗ thì còn thường huyên náo không vui, nhưng tôi một chút cũng không tức giận được với cô.

Cô ở một địa phương xa xôi, tôi lại cảm thấy, cô vẫn luôn ở bên cạnh tôi, vẫn luôn ở đây, trong lòng của tôi.

Loại cảm giác này làm tôi có một tia sợ hãi, một tia lo lắng, nhưng vẫn không ngừng được mà rơi xuống trầm luân.

Một ngày gần kết thúc nghỉ đông, tôi và Tần Lý bơi lội ở vương quốc của anh.

Tôi nhảy vào trong nước, hưởng thụ đáy nước yên tĩnh trong chốc lát, bên tai không nghe được những âm thanh khác, chỉ có nước gợn sóng khuấy động lớn một tiếng, và tiếng phun không khí từ trong miệng tôi.

https://thuviensach.vn

Sau khi nén một hơi, tôi ngẩng đầu lên, dùng lực đá chân về phía trước. Tôi giỏi bơi tự do, có thể không bị hạn chế tư thế tùy ý bơi lội. Tôi lại nén thêm một hơi, lập tức vượt qua Tần Lý chạm vào vách hồ trước.

Tần Lý chậm rãi bơi tới, anh vịn bờ hồ, lắc đầu tóc nói với tôi: "Bơi mạnh như vậy làm gì? Cẩn thận đụng đầu vào vách hồ lại phải đau mấy ngày."

"Không biết, cũng không phải là tranh tài, em thấy bơi gần tới liền xoay người rồi." Tôi dùng phần còn lại của cánh tay bị cụt đè lên phao, hơi hất cằm với hắn, "Một lần nữa?"

Hắn lắc đầu cười nói: "Không sánh bằng em, bơi về đi, một lát anh giúp em gọi A Miễn."

"Được." Tôi lại lặn xuống nước, bơi tới một đầu khác của hồ bơi.

Ba người chúng ta ăn chung cơm trưa, vừa ăn vừa nói chuyện, Tần Lý nheo mắt lại nhìn tôi, nói: "Bạn họ Diệp, có phải bạn nói yêu đương không?"

Tôi cười một tiếng, nói: "Anh từ chỗ nào nhìn ra được?"

"Toàn thân cao thấp của em đều viết sáu chữ -- đang trong tình yêu cuồng nhiệt." Tần Lý cười to, lại hỏi A Miễn, "Em nói gì đi?"

A Miễn chuyên tâm dùng bữa, ngẩng đầu nhìn tôi một cái, gật gật đầu nói: "Giống."

Tôi buồn bực, có rõ ràng như vậy sao.

Tần Lý thấy tôi không nói lời nào, lại hỏi: "Chính là cô gái lần trước em nói sao?"

Tôi gật đầu, "Ừ" một tiếng, lại bổ sung: "Cô ấy là một người rất tốt."

https://thuviensach.vn

Tần Lý đưa tay gõ xuống A Miễn, nói: "Này, anh nói, có phải chúng ta nên cố gắng không? Tư Viễn đã có bạn gái, anh và em không phải muốn cô độc chứ!"

A Miễn liếc hắn một cái, nói: "Valentine mấy ngày trước, anh thu bao nhiêu quà tặng, anh đếm qua chưa?"

Tần Lý sững sờ, lập tức hỏi tôi: "Em tặng cô ấy quà vanlentine chưa?"

"Không có." Tôi lắc đầu, "Em quên."

"Ai nha! Em đó! Thật là đầu óc cọc gỗ, sao anh lại không dạy em chuyện này chứ. Vậy cô ấy có tặng quà cho em không?"

"Không có! Quê nhà cô ấy là một chỗ rất xa."

"À. . . . . A Miễn, em thì sao? Em nhận được bao nhiêu quà tặng?"

"Không có." A Miễn nghiêm trang trả lời.

Tần Lý vui mừng, vỗ tay phát ra tiếng nói: "Xem ra trong ba anh em chúng ta, vẫn là anh lợi hại nhất! Ha ha ha ha!"

Tôi nhìn bộ dáng cười to vui vẻ của anh, thật là có chút hâm mộ anh. Tần Lý lợi hại hơn tôi, anh có thể lạc quan như vậy, thoải mái như vậy. Có chuyện, anh đều có thể nghĩ về mặt tốt. Đối với con đường của tương lai, hình như anh không có do dự chút nào, không có bàng hoàng, không có sợ hãi.

Chỉ là cũng có thể hiểu, anh đã có vương quốc của anh, đây chính là mục tiêu tôi cần nỗ lực. Tần Lý, anh vẫn là tấm gương của tôi.

Trong ấn tượng, anh chỉ ở trước mặt tôi lộ ra qua cảm xúc khác thường một lần. Một lần kia, chúng tôi uống rất nhiều rượu, thời điểm say mèm, tôi nhớ được anh nói, thật ra thì anh rất hâm mộ tôi.

https://thuviensach.vn

Tưởng tượng thấy cuộc sống của anh, tôi tin tưởng anh nói, là thật.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Không Đề Phòng (Phần 2)

Nghỉ đông kết thúc, chú Tào đưa tôi đến trường học, mẹ muốn đi với tôi, tôi từ chối khéo.

Tôi đã là năm thứ hai đại học, mặc dù cuộc sống trường học không thuận tiện bằng ở nhà, nhưng tôi tin tưởng mình có thể tự chiếu cố bản thân.

Trở lại phòng ngủ đã là buổi trưa, Nhất Phong và Khiếu Hải cũng đã ở đây. Nhìn thấy tôi, bọn họ cũng thật vui mừng. Tôi rất may mắn mình gặp được bạn cũng phòng tốt. Trong một năm rưỡi ở chung, có rất nhiều chuyện tôi đều cần hổ trợ của bọn họ, tỷ như mua cơm ở căn tin, che dù vào trời mưa, lúc học bài chuyên ngành giúp tôi cầm một ít dụng cụ vẽ tranh, còn có một chút chuyện nhỏ linh tinh khác.

Chuyện có thể tự mình làm được, tôi đều làm hết sức. Nhưng tôi hiểu, thân thể của tôi không giống với bọn họ. Có một số việc, cả đời tôi đều làm không được, không làm được chính là không làm được. Mẹ nói không sai, lúc cần thiết vẫn phải tìm người hỗ trợ, đây không phải là vấn đề tôn nghiêm, mà là cuộc sống của tôi nhất định phải trải qua tất cả.

Chú Tào nói lên giúp tôi sửa sang lại hành lý, tôi nói tự mình có thể, sau đó tôi gọi Nhất Phong và Khiếu Hải, chú Tào cùng đi tiệm cơm nhỏ gần phòng ngủ nam sinh ăn cơm trưa. Chú Tào và bọn họ cũng rất quen rồi, mấy người vừa ăn vừa nói chuyện. Đột nhiên, điện thoại di động trong túi áo tôi vang lên âm tin nhắn.

Cằm tôi chỉ hướng cái ghế trống bên cạnh, nói với Nhất Phong: "Nhất Phong, giúp tớ lấy điện thoại di động để lên trên này. Cám ơn."

https://thuviensach.vn

Hắn làm theo, nói: "Tin nhắn mà thôi, ăn cơm trước đi, gấp như vậy làm gì?"

Tôi cười cười, để đũa xuống xoay người, chân phải đặt trên mặt ghế, ngón chân ấn phím, vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên là Trần Kết gởi tin nhắn tới: Diệp Tư Viễn, mười giờ hơn tối nay xe lửa của em sẽ về tới thành phố H!

Phía sau còn tăng thêm một khuôn mặt tươi cười: ^_^

Tôi nghĩ đến vẻ mặt vui vẻ của cô, không tự chủ nở nụ cười, tôi trả lời: Anh đã tới trường học, đang dùng cơm, em nằm giường sao?

Cô lập tức trả lời: Không phải, vẫn là ghế ngồi cứng, vậy anh ăn cơm trước đi, em nên sửa sang lại hành lý, buổi chiều lại nói chuyện với anh.

Tôi trả lời cô: Được, buổi tối nhớ chú ý an toàn.

Tắt tin nhắn, tôi bắt đầu lo lắng. Cô gái này, thật là không thương tiếc thân thể của mình chút nào. Tôi không có ngồi qua xe lửa đường dài, đến giường nằm cũng chưa từng ngồi. Tôi không cách nào tưởng tượng được ngồi ghế cứng 28 tiếng là như thế nào, nhưng cô lại đã ngồi rất nhiều lần. Tôi thở dài, lần nữa đặt chân trở về mặt bàn, kẹp đũa lên, sau khi ăn hai miếng, tôi cảm thấy ba người khác thật yên lặng.

Tôi ngẩng đầu nhìn bọn họ, phát hiện bọn họ đều đang nhìn tôi, trên mặt còn mang theo một tia trêu chọc.

Nhất Phong cười nói: "Tư Viễn, gởi nhắn tin với ai đấy? Vui thành như vậy."

Tôi cảm thấy được trên mặt có chút nóng, nói: "Không có, một bạn học."

https://thuviensach.vn

Khiếu Hải nói: "Trước kia không thấy cậu thích gởi nhắn tin, còn vừa gửi vừa cười, tuyệt đối có vấn đề!"

Nhất Phong hỏi chú Tào: "Chú Tào, có phải trong kỳ nghỉ đông Tư Viễn nói chuyện với bạn gái không?"

Chú Tào ngó ngó tôi, cười ha ha vài tiếng, nói: "Chú không rõ lắm, chính các cháu hỏi nó đi."

Khiếu Hải cười ha ha, nói: "Tớ biết rồi, tớ biết rồi, nhất định là Trần Kết! Có đúng hay không?"

"Nói cái gì đó!" Tôi cúi đầu, lại bới cơm lên, ăn vào trong miệng cũng không biết là tư vị gì.

Nhất Phong gắp chút món ăn vào trong chén tôi, nói: "Được rồi, không chọc cậu nữa. Cậu cũng đừng không ăn thức ăn mà chỉ ăn cơm không nha."

"Cám ơn."

Mọi người lại ăn cơm, Khiếu Hải đột nhiên lại phát ra một tiếng cảm thán: "Tư Viễn, Trần Kết là cô gái vô cùng tốt. Tớ nhìn người không sai đâu, cậu phải đối xử với cô ấy thật tốt."

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn hiếm khi lại lộ ra vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Buổi chiều, tôi ở trong phòng ngủ sửa sang lại hành lý, thay ga giường sạch sẽ, mặc bộ bao gối, chỉ là lúc bọc cái mền thì tương đối phiền toái. Tôi ngồi ở trên giường, hai cái chân đang kẹp cạnh góc mền, từ từ bọc từng góc cái mền, sau khi xong, tôi kêu Nhất Phong giúp tôi cùng nhau vẫy xuống, sau khi vẫy bốn góc, tôi kéo khóa kéo, gấp chăn lại.

https://thuviensach.vn

Sau đó tôi xếp quần áo, bởi vì gần như tháng nào tôi cũng sẽ về nhà, cho nên quần áo trong trường học cũng không nhiều, đều là chút đồ theo mùa. Tôi cầm quần áo và móc áo ném lên trên giường, móc xong quần áo, sau đó dùng miệng cắn móc, treo từng món đến trong tủ treo quần áo, xếp quần áo liền phiền toái Nhất Phong giúp tôi đặt xuống tầng dưới của tủ treo quần áo.

Sau khi làm xong, lau bàn và ghế của mình, lấy Laptop ra kết nối với dây mạng. Hướng về phía màn ảnh, tôi có chút mê mang, không biết nên làm gì, dứt khoát ngồi trở lại trên giường mở điện thoại di động ra.

Tôi gửi tin nhắn cho Trần Kết: Xuất phát lúc mấy giờ?

Cô không có trả lời tôi...tôi chờ có chút nhàm chán, lại ngồi trở về trước máy vi tính, tra được số chuyến xe cô muốn đi, tôi đếm tên tỉnh và trạm dừng dọc theo đường đi, phát hiện cô gần như là xuyên qua gần phân nửa Trung Quốc mới có thể tới đây. Cuối cùng, tầm mắt của tôi dừng ở trên thời gian xe đến trạm.

Rạng sáng hai giờ rưỡi. Tôi cau mày nghĩ, sau khi cô đến, trường học sớm qua giờ đóng cổng rồi, cô có thể đi đâu đây? Chẳng lẽ muốn ở trạm xe lửa đợi đến trời sáng sao?

Mãi cho đến gần hơn năm giờ tối, Trần Kết mới trả lời tin nhắn của tôi: Thật xin lỗi, em mới vừa đi siêu thị mua đồ, không mang điện thoại di động, em ăn cơm ở nhà Uyển Tâm trước, buổi tối đi cùng chị ấy.

Tôi nói: Em mang nhiều đồ ăn đồ uống một chút, quần áo cũng mặc nhiều một chút, đoàn xe mùa xuân rất dễ trễ giờ.

Cô trả lời: Biết rồi! Anh đừng lo lắng ~ em chính là hiệp khách xe lửa kinh nghiệm phong phú!

https://thuviensach.vn

Tôi cười, hiệp khách xe lửa liều lĩnh, không bao lâu nữa, tôi liền có thể nhìn thấy em.

Cô giống như là cảm ứng tâm điện với tôi, lại gửi tới một tin nhắn: Diệp Tư Viễn, em lập tức có thể nhìn thấy anh, thật vui vẻ! Anh biết không? Em nhớ anh muốn chết rồi ~

Phía sau còn đi theo một vẻ mặt khóc thầm: T_T

Tôi rất muốn nói với cô, tôi cũng nhớ cô, tôi cũng muốn gặp cô.

Nhưng suy tính hồi lâu, tôi vẫn chỉ đáp lại một chữ: À.

Cô không tiếp tục trả lời.

Ăn xong cơm tối, tôi ngồi ở trên giường đọc sách, là Jack? Hoắc Cát viết một quyển sách 《 lực lượng thói quen 》 bán rất chạy. Tôi tùy ý lật trang sách, cảm giác tinh thần mình không thể tập trung, tầm mắt thỉnh thoảng sẽ nhìn chăm chú điện thoại di động ở bên chăn.

Nhất Phong và Khiếu Hải đang xem phim điện ảnh, phim của Hollywood, hiệu quả âm hưởng rất tốt, cả phòng ngủ đều là âm thanh "Bang bang bốp bốp" trong phim.

Tôi nói: "Các cậu có cần đi vệ sinh không? Tớ muốn tắm rửa trước."

Hai người bọn họ đều không chớp mắt nhìn chằm chằm màn ảnh, Nhất Phong trả lời: "Cậu dùng đi, tụi tớ chưa cần."

Tôi gật đầu một cái, sửa sang lại áo quần ngủ, cởi áo khoác, áo len và quần dài xuống, liền đi vào toilet.

Toilet phòng ký túc rất nhỏ, với tôi mà nói cũng là không dễ dàng, nhưng tôi cũng đã quen. Trên cái thế giới này, người mất đi hai cánh tay không chỉ có một mình tôi, trước kia luyện tập ở trong đội bơi lội hai năm, tôi liền

https://thuviensach.vn

biết nhiều bé trai có tình huống tương tự tôi, chỉ là điều kiện gia đình của bọn họ không bằng tôi...tôi còn từng đi qua nhà của bọn họ chơi, nhìn thấy phòng ốc đơn sơ và trạng thái nghèo khó của bọn họ, tôi mới biết mình coi như là may mắn.

Từ đó về sau, tôi không hề bắt bẻ không như ý trong cuộc sống nữa, bọn họ có thể sinh hoạt ở điều kiện như vậy, tôi cũng có thể, đây chính là lý do vì sao tôi kiên trì muốn ở phòng ngủ.

Gia đình của tôi không thể che chở tôi cả đời, một ngày nào đó, tôi muốn dựa vào chính mình.

Trên tường của phòng vệ sinh ký túc có gắn thêm một chút thiết bị đặc biệt cho tôi, còn đóng đinh hoặc cao hoặc thấp, lưỡi câu kim loại hướng lên và xuống, bên bồn cầu cũng treo mấy công cụ trường côn. Những thứ đồ này, đều là trợ thủ của tôi, tôi có thể dùng miệng cắn, dùng chân cầm, hoặc dùng bả vai và gương mặt để kẹp, dựa vào bọn chúng làm rất nhiều chuyện.

Tôi tắm rửa, sau khi trở lại trên giường, phát hiện đã sắp mười giờ.

Tôi không có gửi tin nhắn cho Trần Kết, vào lúc này cô cũng đã ở trạm xe lửa, mang theo hành lý, xem điện thoại di động cũng không tiện. Mãi cho đến mười giờ rưỡi tối, điện thoại di động của tôi mới vang lên, Trần Kết nói: Diệp Tư Viễn, em lên xe rồi!

Tôi hỏi cô suy nghĩ vấn đề thêm một buổi chiều: Sau nửa đêm ngày mai em mới đến, vậy sẽ đi nơi nào?

Cô nói: Đi nhà cô của Uyển Tâm.

Tôi biết rõ Tô Uyển Tâm là chị em tốt của cô, tôi từng gặp qua chị ấy ở Olive.

https://thuviensach.vn

Biết cô có đi chỗ, tôi yên tâm, tùy ý hàn huyên mấy câu với cô. Tôi sợ điên thoại di động của cô sẽ hết pin, liền nói cô chú ý an toàn, tôi phải ngủ.

Nhưng là, tôi hoàn toàn không ngủ được.

Nằm ở trên giường, tôi tỉ mỉ nhớ lại một lần chuyện chúng tôi từng trải qua từ khi quen biết tới nay, còn có liên lạc trong khi nghỉ đông.

Tôi nghĩ đến buổi tối mùa đông kia, Trần Kết ở phòng ký túc của tôi, đút tôi ăn cơm, giúp tôi sửa sang lại bàn và giường đệm, còn giúp tôi giặt quần áo. Cô đứng ở bên bệ rửa tay, tôi thậm chí thấy được quần lót của tôi ở trong thau, cảm thấy lúng túng, nói tự tôi có thể giặt được, nhưng cô nhất định không chịu.

Lúc ấy, mặt của cô hồng phác phác, cúi đầu chà xát quần áo, động tác tay rất nhanh nhẹn, nhìn dáng vẻ giống như là thường làm việc nhà. Tôi cảm thấy thật bất ngờ, ở trong ấn tượng của tôi, cô gái xinh đẹp giống như cô vậy, phải là mười ngón tay không dính nước. Diệp Tư Dĩnh, Hạ Thư Ý, còn có chị họ nhà bà ngoại, ai cũng là cô gái xinh đẹp, đối với việc nội trợ đều không biết gì cả, Tư Dĩnh học đại học thì mỗi chủ nhật đều sẽ mang quần áo dơ về nhà hiếu kính cho mẹ cô ấy, chú ba thím ba thường xem như là chuyện cười kể cho chúng tôi nghe, trong giọng nói hình như còn có một tia kiêu ngạo.

Chú ba nói: "Con gái trong nhà phải yêu thương, tay trắng trắng nộn nộn làm việc nhà sẽ nhăn nheo thô ráp rồi, sau này gả cho người ta cũng sẽ không có địa vị."

Tôi không biết loại cách nói này có chính xác không, nhưng mà cô gái bên cạnh tôi xác thực đều là thiên kim tiểu thư, là bảo bối được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay. Tôi chưa từng gặp qua một cô gái giống như Trần Kết vậy, ngoài đi học còn phải chạy tới chạy lui đi làm, nhanh nhẹn, biết làm chuyện nhà.

https://thuviensach.vn

Nhưng cô rất vui vẻ, trên mặt thường xuyên treo nụ cười, tôi đứng ở cửa ban công vừa nhìn cô phơi quần áo thì cô thậm chí vui vẻ hát ca.

Mặt trời sắp lặn về tây, cả bầu trời đều hơi tối tăm, chỉ có phía tây còn có một chút ánh sáng, tôi thấy được tóc thắt bím đuôi ngựa của Trần Kết lắc lư, càng không ngừng ngồi xổm xuống, đứng lên, treo từng món quần áo lên giá áo. Lúc phơi đến quần lót của tôi, trên mặt của cô lại hiện lên một màu hồng nhàn nhạt, còn len lén liếc mắt nhìn tôi.

Tôi không có né tránh tầm mắt, vẫn nhìn chằm chằm cô, có lẽ cô cũng khẩn trương, tay run một cái liền làm rơi quần lót và móc xuống đất. "Ai nha nha!" Cô gấp đến độ hô lên, nhặt lên chột dạ ngó ngó tôi, nhỏ giọng nói, "Em đi giặt lại, thật xin lỗi." Cô đi qua từ bên cạnh tôi, vội vàng chạy đến bệ rửa tay.

Tôi nghiêng đầu nhìn cô, chỉ trong chớp mắt như vậy, tôi nghĩ, nếu như mà tôi còn có tay, tôi liền có thể kéo cô lại, kéo cô vào trong lòng của tôi, ôm cô thật chặt.

Vóc dáng cô nhỏ như vậy, thân thể gầy như vậy, ôm cô, loại cảm giác đó nhất định rất mỹ diệu.

Tôi cười cười tự giễu, hơi lắc đầu một cái, đuổi đi ý tưởng hoang đường trong đầu.

Nghĩ tới những chuyện lộn xộn lung tung, không biết từ lúc nào, tôi đã ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Không Đề Phòng (Phần 3)

Hơn mười giờ sáng hôm sau, tôi nhận được tin nhắn của Trần Kết: Em được một giường nằm miễn phí, bây giờ bắt đầu ngủ bù, buổi tối trước tám giờ chớ liên lạc, bái bai.

Tôi đáp lại: Ngủ một giấc thật ngon đi, Tiểu Kết, anh sẽ đau lòng.

Đây cũng là lần đầu tiên tôi nói lời thổ lộ với cô, câu "Ti amo" kia không tính, bởi vì cô hoàn toàn không có nghe hiểu. Tôi suy nghĩ tại sao, có lẽ là bởi vì cách thời gian gặp mặt càng ngày càng gần, tôi rốt cuộc cảm thấy, tôi cần làm một chút chuẩn bị cho chuyện sắp phát sinh.

Cửa trái tim của tôi không có đề phòng cô, cánh cửa mở rộng, cô đã sớm tiến quân thần tốc, cắm rễ trú ở trong lòng tôi.

Tôi đánh cuộc với mình một lần, kết quả đánh cuộc là không biết. Tôi cố gắng nắm trong tay, nhưng cũng không thể bảo đảm tất cả sẽ phát triển theo phương hướng dự đoán của tôi.

Bởi vì Trần Kết là một cô gái rất có chủ kiến, tôi có thể nắm trong tay tim của mình, lại không thể điều khiển ý chí của cô. Tôi biết ưu điểm của mình ở đâu, cũng biết sự thiếu sót chết người của mình là cái gì. Nếu như mà tôi thua, cũng là bởi vì sự bất lực của tôi. Tôi tuyệt đối sẽ không trách Trần Kết, một chút cũng sẽ không.

Ăn xong cơm tối, tôi sửa sang lại quai chéo của túi, mang theo một ít đồ vật, nói với Nhất Phong và Khiếu Hải: "Buổi tối tớ không trở về, có chút việc."

https://thuviensach.vn

Nhất Phong nghi ngờ hỏi tôi: "Đi chỗ nào?"

Tôi nghĩ nghĩ, vẫn đáp lại hắn: "Có một người bạn xuống xe lửa vào rạng sáng, tớ đi đón cô ấy."

Khiếu Hải nhảy lên, lớn tiếng gọi: "Diệp Tư Viễn! Có phải cậu đi đón Trần Kết không?"

Tôi sợ run một lúc, vẫn là gật đầu thừa nhận.

Nhất Phong đi tới bên cạnh tôi, hỏi: "Một mình cậu có thể không? Có cần tớ đi với cậu không?"

"Không cần, cám ơn." Tôi lắc đầu cười với hắn, "Tớ có thể, các cậu không cần lo lắng, tớ sẽ đi khách sạn bên cạnh trạm xe thuê một gian phòng."

Hai người bọn họ liếc nhau một cái, Nhất Phong vỗ vỗ lưng của tôi, nói: "Đi đi, có chuyện thì gọi điện thoại cho tớ. Nhóc con, cố lên!"

Tôi gật đầu với hắn một cái, xoay người ra cửa.

Ở khách sạn thuê phòng xong, tôi liền xem TV, trong lòng càng ngày càng lo lắng.

Trần Kết nói với tôi cô xác định, nhưng tôi không biết mình có xác định chưa!

Chúng tôi cãi nhau mấy lần, tan rã trong không vui mấy lần, lại nồng tình mật ý gọi từng cuộc điện thoại, gửi từng cái tin nhắn. Tôi không biết, khi chính thức đối mặt với cô thì quan hệ của chúng tôi đến tột cùng sẽ xảy ra biến hóa như thế nào.

Tôi bắt đầu khẩn trương, loại cảm giác này làm tôi nhớ tới ngày đầu tiên tôi trở lại trường học sau khi bị thương. Trong một phút bước vào trường

https://thuviensach.vn

học kia, tôi đã không giống như trước kia, không bao giờ là một Diệp Tư Viễn khỏe mạnh, ưu tú lại kiêu ngạo kia nữa. Nghĩ tới đứng ở bên trên bục giảng, phải đối mặt với một phòng đầy khuôn mặt xa lạ, còn có vẻ mặt kinh ngạc, thương hại lại mang chút sợ hãi của bọn họ, loại cảm giác đó làm người ta hít thở không thông. Chín giờ tối, Trần Kết gửi tin nhắn tới: Diệp Tư Viễn, em rời giường rồi! Chưa tới mấy giờ nữa em liền tới trạm rồi ~~ nhớ anh ~

Tôi cúi đầu nhìn điện thoại di động, cảm giác trái tim nhảy rất nhanh, hít sâu mấy hơi cũng không thể bình tĩnh lại, dứt khoát đi mở cửa sổ, gió lạnh thổi một lúc liền làm bản thân tỉnh táo lại.

Đếm đến khi mười giờ rưỡi, tôi dùng kẹp cố định hai ống tay áo lông ở trong túi áo, kéo lên một nửa khóa kéo, mặc lên thân thể, dùng miệng cắn hai bên cổ áo, khom người, ngón chân kéo khóa lại trước ngực.

Tôi đeo túi trên lưng, đi tới trạm xe lửa.

Ở cửa ra đợi gần bốn tiếng, tôi đã hơi choáng, chân của tôi không có mặc vớ, mùa đông còn chưa có qua đi, thời tiết vẫn lạnh như cũ, nhất là buổi tối, từng cơn gió lạnh rót vào cổ áo của tôi, khiến tôi không thể không khỏi co cổ lên. Tôi cảm giác hai chân đã có chút mất đi tri giác, chỉ có thể đi tới đi lui xua đuổi khí lạnh. Rốt cuộc, đoàn xe Trần Kết ngồi đã vào trạm.

Bởi vì là trạm cuối, người xuống xe cũng không có quá nhiều, tài xế xe chen chúc ở lối ra vào lôi kéo để chở thêm khách, lớn tiếng hét lớn. Tôi lui sang một bên, tầm mắt vẫn nhìn chằm chằm vào dòng người ra cửa, từng khuôn mặt mệt mỏi lại xa lạ từ từ thoảng qua trước mặt của tôi, tôi chỉ là đang tìm kiếm khuôn mặt tươi cười thuộc về tôi.

Rốt cuộc, tôi thấy được cô, cô vẫn mặc áo bông màu đỏ sậm đó, tết tóc đuôi ngựa, trên vai cõng hai túi, trong tay giơ lên một túi hành lý, cùng Tô Uyển Tâm lảo đảo thẳng bước đi ra ngoài.

https://thuviensach.vn

Lập tức có tài xế và bà bác đề cử quán trọ tiến tới bên người các cô, tôi thấy được tay Trần Kết tay chỉ phương xa, thảo luận gì đó với Tô Uyển Tâm, tôi đi về phía trước hai bước, lại đứng lại.

Trong lòng có một giọng nói: Diệp Tư Viễn, đi gọi cô ấy đi, mày đợi lâu như vậy, không phải là đang đợi cô ấy sao?

Một giọng nói khác nói: "Diệp Tư Viễn, chớ đi, nói không chừng gặp lại mày, cô ấy sẽ cảm thấy mất thể diện. Dù sao bạn cô ấy vẫn còn ở bên cạnh đấy.

Tôi do dự, chần chừ. Đúng lúc này, Trần Kết lại có thể quay mặt về phía tôi.

Cô kinh ngạc nhìn tôi, tôi cười với cô.

Sau đó, tôi liền nghe cô vui sướng hô to: "Diệp Tư Viễn!"

Cô giống như chim nhỏ bị nhốt cô đơn đã lâu, chạy như bay về phía tôi, trên khuôn mặt mệt mỏi rã rời, lúc này tràn đầy biểu tình mừng rỡ. Nếu như có thể, tôi thật sự muốn giang hai cánh tay, ôm lấy cô thật chặt, sau đó mang theo cô xoay mấy vòng;

Nếu như có thể, tôi thật sự muốn khẽ vuốt gương mặt và tóc của cô, hỏi cô có mệt hay không;

Nếu như có thể, tôi thật sự muốn nhận lấy hành lý và túi đeo lưng của cô một phen, lôi kéo tay của cô, mang cô rời đi;

Nhưng là. . . . . .

Cô đã chạy đến trước mặt của tôi, ngửa mặt, con mắt lóe sáng nhìn tôi, hỏi: "Diệp Tư Viễn, anh đợi bao lâu rồi?"

"Không lâu, ba tiếng mà thôi."

https://thuviensach.vn

"Anh thật khờ nha, không phải nói tụi em có nơi để đi rồi sao, còn tới chờ làm gì?"

"Thời gian hai người trở về quá muộn, anh không yên lòng."

Tô Uyển Tâm đi tới, Trần Kết giới thiệu chúng tôi với nhau: "Đây là tô Uyển Tâm, là đồng hương của em, cũng là người bạn tốt nhất của em. Đây là Diệp Tư Viễn, anh ấy là --" Cô ngẩng đầu nhìn tôi một chút, cong môi cười một tiếng, nói, "Anh ấy là bạn trai của em."

Giọng nói của cô tự nhiên như vậy, kiêu ngạo như vậy, cứ như là lộ ra tin tức ngọt ngào bình thường, tôi cảm giác tảng đá trong lòng mình, "Rầm" một tiếng liền rơi xuống đất.

Sau lại, tôi biết Tô Uyển Tâm không có cô nào ở thành phố H hết, tất cả đều là Trần Kết đang gạt tôi, lễ Giáng Sinh lần trước cũng thế.

Tôi nhìn cô, cô như đứa trẻ làm sai, cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu chống lại tầm mắt của tôi.

Tôi rất ghét lừa gạt, ghét tất cả lời nói dối, nhưng đối mặt với Trần Kết, tôi phát hiện mình lại có thể không tức giận được. Tôi mang họ đi khách sạn tôi ngủ lại, thay họ thuê một gian phòng.

Trước khi vào phòng, Trần Kết chạy tới bên cạnh tôi, cô do dự hỏi tôi: "Muốn em giúp mở cửa không?"

"Không cần, chính anh có thể làm."

Tôi tự mình mở cửa ở trước mặt cô, tôi hiểu rõ dáng vẻ tôi làm việc rất khó coi, nhưng mở cửa là một chuyện rất đơn giản, chỉ là tôi làm sẽ khá phức tạp.

https://thuviensach.vn

Vào cửa, đợi đến đèn trong phòng sáng lên, tôi nghiêng đầu nói với cô: "Tiểu Kết, trở về phòng đi, sớm nghỉ ngơi một chút, ngày mai gặp." Cô chỉ ngây ngốc nhìn tôi, cắn môi một cái nói: "À. . . Ngày mai gặp." Trong giọng nói có một chút thất vọng.

Tôi đóng cửa, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ngồi vào trên giường, tôi nghĩ một lát mới bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị tắm. Tôi lấy từ trong túi một cái móc câu nhỏ đã mang theo ra, chuẩn bị xong quần lót và quần dài thể thao sạch sẽ liền đi đến toilet.

Toilet của khách sạn này có bồn tắm, sau khi đánh răng rửa mặt, tôi trải tấm lót phòng trợt trong bồn tắm, tắm vòi sen xong liền ngồi vào bồn tắm bôi dầu gội và sữa tắm cho mình, sau khi xoa nắn ra một thân bọt, tôi đi vào phòng tắm vòi sen cọ rửa sạch sẽ.

Tắm xong, tôi mặc vào T shirt tay ngắn màu trắng và quần dài, cảm thấy có chút khát, dùng miệng cắn một chai nước suối ngồi vào trên giường, đang muốn vặn nắp bình liền nghe được tiếng gõ cửa nhè nhẹ truyền đến từ cửa.

Tôi đi tới, thông qua mắt mèo nhìn ra phía ngoài, là Trần Kết.

Tôi nhíu mày một cái, ngăn cách bằng cánh cửa hỏi: "Tiểu Kết? Chuyện gì."

"Diệp Tư Viễn, em muốn gặp anh."

". . . Em chờ anh một lát, anh mặc áo khoác."

Tôi bắt đầu hối hận sau khi cởi xuống áo lông liền kéo khóa kéo ra, vào lúc này, tôi đã không kịp kéo nó lên nữa, tôi trải áo lông ở trên giường, người ngửa mặt nằm xuống, phần còn lại của cánh tay phải đã bị cụt xuyên

https://thuviensach.vn

qua trong ống tay áo phải, sau đó ngồi dậy, vung vai trái, lại dùng răng cắn cổ áo bên trái lôi kéo, áo lông liền khoác ở trên vai của tôi.

Tôi. . . không muốn để cho cô nhìn thấy bộ dạng mặc áo tay ngắn của tôi, bởi vì phía dưới tay áo của tôi, không có gì cả.

Mở cửa, Trần Kết cúi đầu đi vào.

Cô tắm xong, chỉ mặc một bộ đồ len, tóc dài còn chưa khô, ẩm ướt khoác ở trên vai, trên người có một loại mùi thơm ngát của sữa tắm.

Tôi nhìn cô vặn ngón tay, dáng vẻ tay chân luống cuống, hỏi: "Thế nào?"

Cô nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, mới vừa rồi em lừa anh, chính là. . . chuyện cô Uyển Tâm."

Tôi ở trong lòng bật cười, hỏi cô: "Có thể nói cho anh biết là vì sao không?"

"Em không muốn khiến anh lo lắng. Em không ngờ anh sẽ đến đón tụi em, tụi em tính toán đi internet một đêm, buổi sáng trở lại trường học. Dù sao cũng chỉ ba, bốn tiếng mà thôi, em sợ nói thật. . .anh lại muốn mắng em."

"Anh có khi nào mắng em?" Tôi cảm thấy kỳ quái.

"Có, lễ Giáng Sinh lần trước, anh nói em đang chà đạp mình."

Tôi thở dài, nói: "Tiểu Kết, anh là lo lắng cho em...em nói không sai, nếu em nói thật với anh, anh nhất định sẽ lo lắng hơn, thật sự sẽ có khả năng mắng em."

Thật ra thì, tôi đâu muốn mắng cô, chỉ là bởi vì cô không để ý an nguy của mình nên tôi cảm thấy có chút tức giận với cách làm của cô.

https://thuviensach.vn

"Vì vậy, em mới lừa gạt anh." Cô ngưỡng mặt lên, cười lên với tôi.

"Em lừa anh là không đúng, mặc kệ là nguyên nhân gì." Tôi nói, "Anh không thích người khác gạt anh nhất."

"Em không dám có lần sau nữa đâu."

"Ừ."

". . ."

Cô lại cúi đầu, hai chân đạp bước tại chỗ, tôi hỏi: "Còn có chuyện gì sao? Không còn sớm, về ngủ đi."

". . ."

"Tiểu Kết, thế nào?"

Cô cong miệng lên, ánh mắt ôn nhu nhìn tôi, nói: "Diệp Tư Viễn, anh thật sự là kỳ quái, nói anh không lãng mạn, anh hơn nửa đêm còn tới trạm xe lửa đón em. Nói anh lãng mạn, lúc này anh lại giống như một cái cọc gỗ."

Tôi nhún vai một cái, hỏi: "Có ý tứ gì?"

"Ý của em. . . chính là. . . anh không thấy, tối hôm nay trăng sáng rất tròn sao?"

Tôi nghi ngờ nhìn cô, dưới ngọn đèn lờ mờ, mặt của cô hồng hồng, lông mi dày theo ánh mắt chớp động càng không ngừng vẫy, có lẽ là bởi vì mới vừa tắm xong, môi của cô hồng tươi, mềm mại đến hình như muốn chảy ra nước. Bị tôi nhìn một lát, cô liền cúi đầu, đột nhiên đi nhanh đến sau thân tôi, đẩy eo của tôi, đẩy tôi đến bên cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Cô đứng ở trước thân thể của tôi, "Xoạt" một tiếng liền kéo rèm cửa sổ ra, tôi và cô cùng nhau nhìn lên bầu trời, kết quả một tòa lầu lớn cản trở tầm mắt của chúng tôi. Từ cửa sổ của phòng hoàn toàn không thấy được trăng sáng, tôi chỉ thấy đèn trên tòa cao ốc không ngừng lóe lên.

"Khách sạn cấp bốn sao rách nát!" Trần Kết nhỏ giọng lầm bầm một câu, đôi tay vịn ở trên cửa sổ ngẩng đầu nhìn quanh.

Tôi nhìn bóng lưng của cô, gọi cô: "Tiểu Kết."

"Hả?" Cô xoay đầu lại.

Tôi cúi đầu, hôn lên môi của cô.

Đây là nụ hôn đầu của tôi.

Tôi nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng mút lấy đôi môi mềm mại của cô, từ từ, tôi liền nếm được mùi vị giữa môi răng cô, đó là mùi vị kem đánh răng của khách sạn. Ừ. . . là trà xanh, còn có Bạc Hà? Tôi phân biệt không được, chẳng qua là cảm thấy ngọt, rất ngọt, rất ngọt. . . . . Trong miệng ngọt, trong lòng cũng ngọt. Tôi động bả vai của mình lên, cố gắng giãn hai cánh tay còn lại ra, dán thân thể của tôi lên thân thể của cô, tưởng tượng ra cảm giác ôm cô vào trong ngực.

Đây là ôm mà tôi có thể làm được.

Tôi ngửi mùi thơm mát mẻ tỏa ra từ trên người cô, mang theo một hơi thở uyển chuyển đặc biệt của thiếu nữ, cảm thấy nhịp tim của mình đập đến kịch liệt như thế. Trong thân thể dâng lên một cỗ kích động khó đè nén, giống như có một loại lực lượng đụng chạm vào tâm hồn của tôi, muốn xông phá thân thể, thả ra ngoài.

Có một đôi tay vòng lên eo của tôi, nhẹ nhàng, mềm mại, ngón tay Trần Kết vuốt ve phía sau lưng của tôi, cô không dùng được lực, gãi từng chút

https://thuviensach.vn

một, rất thoải mái, lại làm tâm thần tôi nhộn nhạo, hô hấp cũng dồn dập.

Tôi buông đôi môi cô ra, mở mắt nhìn mặt cô gần trong gang tấc, ánh sáng đèn nê ông ngoài cửa sổ chiếu vào trên mặt của cô. Cô xinh đẹp như thế, cô gái 18 tuổi da thịt nhẵn nhụi trơn bóng, khuôn mặt hoàn mỹ không có một chút tỳ vết nào, tôi đột nhiên cảm thấy rất nóng, vô cùng nóng!

Cái loại cảm giác kích động khó ức chế đó càng ngày càng xuất hiện ở trong ý nghĩ của tôi, quay về ở trong thân thể của tôi, va chạm bốn phương tám hướng muốn tìm được cửa ra. Tôi nhắm hai mắt lại, muốn khống chế được mình, lại phát hiện tất cả đều là phí công.

Phần còn lại của hai cánh tay bị cụt của tôi vẫn chống đỡ trên thân thể của cô. Tôi cúi đầu, dùng cái trán của tôi ma sát cái trán của cô, chóp mũi ma sát chóp mũi của cô, tôi gọi cô: "Tiểu Kết. . . Tiểu Kết. . ."

Tiểu Kết. . . Tiểu Kết. . . Nếu như có thể, tôi thật sự hi vọng vĩnh viễn đều gọi em như vậy, gọi đến khi chúng ta bước qua thanh xuân, gọi đến khi chúng ta đi vào trung niên, gọi đến khi chúng ta không cùng tóc trắng xóa, gọi đến ngày thế giới hủy diệt.

Tôi đang chìm đắm ở trong ảo tưởng của chính mình thì cô đột nhiên buông lỏng tay ra, gọi tôi: "Tư Viễn. . ."

Tôi ổn định tâm thần, nuốt một ngụm nước bọt, lui hai vai về phía sau, đứng thẳng người, lui về phía sau một bước.

Tôi nhìn cô, nói: "Tiểu Kết, em trở về phòng đi."

Sắc mặt của cô hồng đến cổ quái, hàm răng cắn môi, một đôi tay cũng không biết nên thả ở nơi nào, liếc mắt hai cái lên người tôi liền mắc cỡ cúi đầu xuống.

Trong lòng tôi cả kinh, cúi đầu xem xét, trên mặt lập tức nóng lên.

https://thuviensach.vn

Tôi đi xa mấy bước, nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Sau khi Trần Kết rời đi, tôi nằm nghiêng ở trên giường cực kỳ lâu, vẫn khó mà bình tĩnh được, đáng chết chính là ngay cả trên thân thể xuất hiện phản ứng cũng không thể ức chế xuống.

Tôi hiểu rõ đây là tình huống rất bình thường, nó cùng với tôi vượt qua thời kỳ trưởng thành khó nhịn, nhưng hôm nay, ở trước mặt Trần Kết, tôi vẫn cảm thấy khó chịu.

Tôi vì ý niệm xuất hiện ở trong đầu mình mà cảm thấy xấu hổ, vì hành động trong tưởng tượng của mình mà cảm thấy xấu hổ. Tôi nhắm mắt lại, liều mạng nhẫn nại, người ý chí có thể chiến thắng tất cả, trước đây rất lâu, tôi liền thề với mình, nhất định phải làm một người kiên cường, cho dù đối mặt nhiều khó khăn hơn nữa, tôi cũng không thể nổi giận, không thể buông tha, không thể cô phụ kỳ vọng người yêu của tôi đối với tôi.

Đây chỉ là một quấy nhiễu nhỏ không đáng kể, tôi tin tưởng mình có thể vượt qua. Từ nay về sau, bên cạnh tôi sẽ thêm một người đáng giá để tôi nỗ lực. Trần Kết, Trần Kết. . . chỉ hi vọng là hôm nay tôi không có hù sợ em.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tô Uyển Tâm gõ cửa phòng của tôi, giao thẻ phòng mở cửa của chị cho tôi, chị nói cho tôi biết Trần Kết còn đang ngủ, chị muốn trở về trường học trước, nếu như mà tôi nguyện ý, có thể đi vào phòng ở chung với Tiểu Kết.

Sau khi Tô Uyển Tâm rời đi, tôi nghĩ thật lâu, vẫn là phòng của Trần Kết.

Cô bọc chăn ngủ rất ngon, như một đứa bé, động tĩnh của tôi một chút cũng không có ồn ào đến cô. Tôi nghĩ, cô là thật sự mệt mỏi.

Đi tới trước cửa sổ, tôi cởi giày, dùng chân kéo rèm cửa sổ ra một chút. Thời tiết rất tốt, trong bầu trời xanh thẳm nổi mấy đám mây trắng, ánh nắng

https://thuviensach.vn

ấm áp rải vào gian phòng. Tôi ngưỡng mặt lên híp mắt đối mặt với thế giới bên ngoài, trong lòng chỉ cảm thấy bình tĩnh.

Đây là một ngày rất bình thường, thế giới của tôi lại đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn cô gái nhỏ ở trên giường, tôi nhẹ nhàng nói với cô: "Tiểu Kết, anh cũng xác định."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hắc! Tiểu Bối! (1)

【 Tư Viễn nói 】

Thời điểm biết Tiểu Bối, thu ý đang nồng, cây phong trong trường học đang đỏ tươi.

Đó là một buổi chiều vốn là tiết thể dục, bởi vì trời mưa mà hủy bỏ, trường học của chúng tôi không có sân vận động bên trong trường, mọi người chỉ có thể tự học ở trong phòng học. Thầy thể dục quản lý lỏng lẻo, mấy bạn học liền xúm lại nhỏ giọng nói chuyện phiếm, còn có người len lén xem truyện tranh, tiểu thuyết, thậm chí có người nghe nhạc.

Lúc Tiểu Bối được chủ nhiệm lớp mang vào phòng học, tôi đang nghiên cứu sử dụng com-pa như thế nào. Không có hai tay trợ giúp, tôi không dùng được công cụ nhỏ này, đang bị một lần lại một lần thất bại mài đến phiền lòng.

Sau đó, tôi liền nghe chủ nhiệm lớp - giáo viên văn đang nói với mọi người: "Các bạn học, cô giới thiệu cho các em một người bạn học mới, bắt đầu từ hôm nay, cô bé chính là một phần tử của lớp hai chúng ta, chúng ta mời bạn tự giới thiệu về mình, mọi người hoan nghênh đi."

Các bạn học đều vỗ tay, tôi ngẩng đầu nhìn trên bục giảng, liền thấy được một cô gái tóc ngắn quăn, mặt tròn da trắng dáng lùn.

Cô có chút thận trọng, cũng có chút xấu hổ, ánh mắt khiếp sợ, mím môi liền mở miệng nói: "Chào mọi người, tớ tên là Tôn Bối Bối, đến từ Vân Nam Côn Minh, tớ. . .Tớ. . . không có."

https://thuviensach.vn

Mặt của cô đỏ, các bạn học cũng ríu ra ríu rít trò chuyện, tò mò sôi nổi.

Tôi nghiêng đầu nghĩ Vân Nam Côn Minh ở trên bản đồ, đó là một chỗ cách nơi chúng tôi thật xa, ấn tượng lớn nhất của tôi với nó chính là Côn Minh Hải Canh là nơi hạng A liên kết tập huấn mỗi năm.

Tôi thấy được giáo viên văn hỏi cô mấy câu, sau đó tay liền chỉ sang phía bên này của tôi.

Tôi nhìn bên trái một chút, nơi đó có bàn trống, bình thường tôi sẽ đặt một vài quyển sách và vài vật dụng học tập ở trên mặt bàn để dễ dàng dùng chân cầm lấy. Nhìn ý tứ giáo viên, tương lai cái bàn này chính là của Tôn Bối Bối rồi.

Bảo cô gái thấp thế này ngồi hàng cuối cùng, cũng không biết giáo viên văn nghĩ thế nào.

Tôn Bối Bối đi tới, cô nhìn đồ trên bàn học, lại nghiêng đầu nhìn nhìn tôi.

Tôi đang dùng chân trái cầm từng quyển sách về lại bàn của mình, cuối cùng còn dư một chút dụng cụ và một túi bút. Cô đột nhiên nói: "Tớ giúp cậu."

Tôi sững sờ, trả lời ngay: "Không cần, tự tớ có thể." Sau đó tôi xoay thân thể, cũng gác chân phải qua trên bàn kia. Chân trái đang kẹp bút túi, chân phải gắp từng thứ vào, thu xong rồi, tôi cầm túi bút về lại bàn của mình. Tôi vẫn luôn cúi đầu, sau khi ngồi thẳng thân thể, tôi nghĩ nghĩ, cảm thấy mới vừa rồi nói chuyện như vậy với cô hình như có chút đả kích, cô. . . chắc cũng là từ ý tốt.

Tôi nghiêng đầu nhìn cô, cô đang ngồi xuống, lấy sách ra bên ngoài, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của tôi, cô cũng quay mặt về phía tôi .

https://thuviensach.vn

Da cô rất trắng, trên gương mặt có hai luồng đỏ ửng, mắt không lớn, nhưng ánh mắt rất tinh khiết. Tôi cảm thấy được, cô thoạt nhìn tựa như một con chó nhỏ mày trắng, còn là lông quăn .

Tôi không nói lời nào, cô bị tôi nhìn, mặt càng ngày càng đỏ, đột nhiên liền nở nụ cười, nói: "Xin chào, tớ tên là Tôn Bối Bối, cậu tên là gì?"

Nụ cười của cô rất ngọt, thật ấm áp, còn mang theo một loại không khí vui vẻ.

Tôi nói: "Diệp Tư Viễn."

"À . . ."

Tôi còn mở miệng: "Mới vừa rồi cám ơn cậu, chẳng qua tớ cũng có thể tự mình làm."

"A ồ! Không phải! Tớ. . . Tớ. . ." Cô lắp bắp.

"Cậu có thể kéo cái bàn qua một chút không? Kéo tới gần như vậy, tớ mới tiện cầm đồ."

"À. . ." Cô cúi đầu, hơi dời cái bàn sang bên trái, lại lặng lẽ nhìn tôi một cái.

Tôi tiếp tục vùi đầu nghiên cứu com-pa của tôi, vẫn luôn không thể thành công. Qua một lúc lâu, tôi hít sâu một hơi, để com-pa qua một bên, nghiêng đầu nói với Tôn Bối Bối: "Tay của tớ bị điện cao thế đánh rớt, không còn chút gì."

Cô rõ ràng sợ hết hồn, giống như một tên ăn trộm bị bắt ngay tại trận, mặt sung huyết đỏ bừng. Khẽ nhếch miệng lên nhìn tôi, nín nửa ngày, nhẹ giọng nói ra mấy chữ: "Đã bao lâu?"

https://thuviensach.vn

"Hơn bốn năm rồi." Tôi lại cúi đầu, chân phải vô ý thức gắp lên một cây viết, tùy ý đồ vẽ ở trên giấy nháp. Cô không nói gì thêm, trong lòng tôi thở phào nhẹ nhõm, ai cũng tò mò, cái này rất bình thường.

Tôn Bối Bối thoạt nhìn là một cô gái khéo léo lại làm người khác ưa thích, sau khi tan lớp, Quả Quả và Celia ngồi ở hàng trước liền tới tìm cô nói chuyện. Cô mỉm cười nói chuyện của mình với các cô, chính tôi ở bên cạnh lặng lẽ nghe, biết cô là bởi vì ba mẹ điều động công việc mới rời khỏi quê hương đi tới nơi này, tối thiểu phải đợi đến tốt nghiệp trung học sơ trung.

Sau tiết thể dục chính là lớp số học, vừa lúc học được đề tài chứng minh hình học, cần dùng đến com-pa. Tôi có chút phiền não, định trực tiếp dùng chân gắp bút vẽ tròn.

Tôi biết rõ cô đang nhìn tôi, nhưng làm như không biết. Tôi biết rõ trong lớp có rất nhiều bạn học thường sẽ cố tình hoặc vô ý nhìn tôi, nhìn dáng vẻ tôi làm việc, muốn biết chuyện này tôi làm như thế nào, chuyện kia tôi làm như thế nào.

Thậm chí còn có bạn học trai đi theo tôi tới nhà vệ sinh, len lén nhìn tôi đi tiểu như thế nào.

Tôi đã thản nhiên rất nhiều, thậm chí có chút quen rồi, từ sau chuyện năm trước, tôi cảm thấy mình sẽ không bao giờ bị khó khăn đánh ngã nữa, chẳng qua là một chút ánh mắt khác thường, không có gì lớn.

Tôi không có ở lại nói chuyện nhiều với Tôn Bối Bối.

Liên tục mấy ngày, chúng tôi cũng chỉ chào hỏi rất khách sáo, ai làm chuyện nấy. Tôi không quen ngồi cùng bàn, hàng cuối cùng vốn là thiên hạ một mình tôi, mà bây giờ bên cạnh thêm một người, thêm một đôi mắt, tôi cảm thấy lúc nào cũng bị người nhìn, cũng không có gì lớn.

https://thuviensach.vn

Không ngờ có một ngày tan lớp thì Tôn Bối Bối đột nhiên lại gần, rất nhỏ giọng mà nói với tôi: "Diệp Tư Viễn, tớ cảm thấy, tớ muốn bày cho cậu cách dùng com-pa."

"Hả?" Tôi nhăn lại mày, nghiêng đầu nhìn cô, có chút hoài nghi hỏi, "Thật?"

"Thật, tớ. . . tớ nghĩ chừng mấy ngày, tối ngày hôm qua tự mình thử một chút, chắc là có thể."

"Dùng như thế nào?"

"Cậu hãy thử xem, sau khi điều chỉnh tốt bán kính com-pa, đứng thẳng com-pa ở đó, sau đó để com-pa đứng im, xoay vở." Cô lấy tay nắm com-pa làm mẫu cho tôi.

". . ." Tôi nửa tin nửa ngờ nhìn cô, suy tư một chút, cảm thấy có lẽ thật có thể.

Tôi lập tức thử một chút, ngón cái chân phải và ngón chân kế cố định tâm điểm com-pa nơi cần khoanh tròn, chân trái từ từ cầm vở xoay, một vòng tròn thật xuất hiện.

"Thật có thể!" Tôi vui vẻ, rốt cuộc giải quyết vấn đề quấy nhiễu tôi thật lâu, tôi cảm giác lập tức ung dung rất nhiều.

Tôn Bối Bối cũng rất vui vẻ, cô gục xuống bàn, dùng tay chống cằm, cười đến tóc quăn trên đầu run lên một cái. Tôi nói với cô: "Tôn Bối Bối, cám ơn cậu."

"Đừng khách khí. A, cậu có thể gọi tớ là Tiểu Bối, tớ không có thói quen người khác gọi cả tên lẫn họ của tớ, cũng không thích người khác gọi tớ là Bối Bối."

https://thuviensach.vn

"Tại sao? Cậu vốn tên là Bối Bối."

"Bởi vì. . . . . Bối Bối, nghe rất giống tên con chó nhỏ."

Mặt cô đỏ lên, tôi nở nụ cười, nghĩ thầm, cô vốn là rất giống một con chó nhỏ. Sau đó, tôi thử gọi cô:

"Tiểu Bối." .

"Hả!" Cô vui vẻ đáp lời, đột nhiên lại nói, "Ừ. . . Còn nữa, tớ cũng không có thói quen gọi cả tên lẫn họ của người khác. Sau này tớ có thể gọi cậu là Tiểu Diệp Tử không?"

". . ." Tôi hết ý kiến, cô gái này có nhiều thói quen thật đó.

Cô lại lắc đầu nói: "Tiểu Diệp Tử, tên rất giống cô bé trong Nhất Hưu ca(1) kia. Ha ha ha ha, có phải rất vui không?"

". . ."

"Tiểu Diệp Tử!"

"Nè. . ."

Sau chuyện com-pa, tôi và Tiểu Bối dần dần quen thuộc, bởi vì hai chúng tôi ngồi ở phía sau phòng học. Cô là học sinh chuyển trường, thân thể tôi lại đặc biệt, cho nên hai chúng tôi bị giáo viên và bạn học quên mất.

Sau lại phát hiện, chúng tôi ở rất gần nhau, cho nên tôi và cô bắt đầu cùng nhau tan học đi về nhà.

Tiểu Bối không hề chậm chạp giống như lời giới thiệu lúc cô mới chuyển đến, thật ra thì cô nói rất nhiều, cũng rất thích cười. Sau đó tôi mới phát hiện, khi đối mặt người không quen thì cô biểu hiện rất dịu dàng ít nói, mà

https://thuviensach.vn

đối mặt với bạn học nữ quen thuộc và tôi thì cô sẽ hoạt bát hơn rất nhiều, trên mặt là thần thái sáng láng, nói chuyện huơ tay múa chân.

Cô sẽ nói cho tôi chuyện ở Côn Minh, còn có những câu chuyện truyền kỳ về những dân tộc thiểu số ở Vân Nam. Tôi cũng sẽ nói cho cô phong tục ở thành phố D, giới thiệu cho cô nơi vui chơi và thức ăn ngon đặc sắc ở đây.

Ở lớp học này hơn một năm, bởi vì sự kiện một năm kia, tôi và bạn học cùng lớp cũng không liên lạc lui tới nữa. Cho tới nay, tôi đều là độc lai độc vãng. Tôi biết rõ ánh mắt các bạn học nhìn tôi mang theo rất nhiều cảm xúc phức tạp, nhưng mà tôi lại hết cách rồi, những thứ này đều không phải là điều tôi có thể khống chế.

Có thể tiếp tục trở về trường học đi học, tôi đã rất cảm kích.

Tôi không ngờ, người bạn đầu tiên quen được trong lớp sẽ là một cô gái chuyển trường đến từ phương xa.

Trong tiết tiếng Anh, cô giáo Nina an bài ngồi cùng bàn sẽ tiến hành luyện tập đối thoại tiếng anh. Vốn loại luyện tập này, tôi đều là một mình ngẩn người, hiện tại bên cạnh nhiều thêm một Tiểu Bối, tôi không thể không luyện cùng cô.

Cách phát âm tiếng anh của tôi không tệ, Tiểu Bối lại không được, tiếng phổ thông của cô đều mang khẩu âm Côn Minh nồng đậm, huống chi là tiếng Anh, tôi thường phải sửa cách phát âm của cô. Sau khi nói mấy lần, cô lại có chút không vui.

Tôi thấy cô cúi gằm đầu, kỳ quái hỏi: "Cậu làm sao vậy?"

Tiểu Bối liếc mắt nhìn tôi, nói: "Có phải các cậu cảm thấy tớ tới từ vùng khác, coi tớ như người làng quê không?"

https://thuviensach.vn

". . ." Tôi đương nhiên không có ý này.

Cô cong miệng lên, trừng mắt nói: "Mặc dù Vân Nam tụi tớ không phát triển giống như nơi này của cậu, nhưng dù gì Côn Minh cũng là tỉnh lị mà!"

"Có phải cậu hiểu lầm gì không?" Tôi nghiêng đầu nhìn cô, phát hiện hốc mắt cô đều ướt rồi, tôi nhẹ nhàng nói, "Tiểu Bối, tớ không có ý này, cậu đừng nghĩ bậy." .

". . ." Cô lắc đầu một cái, nói, "Chuyện không liên quan đến cậu, mấy ngày trước tớ nghe thấy Lạc Nhi và CC đang nói tớ tới từ nông thôn."

Tôi thở dài, nói: "Người nơi này của tụi tớ có tật xấu này, tính hơi bài xích ngoại giới. Nhưng mà Tiểu Bối, tớ chưa từng cho là như thế."

Cô nghiêng đầu nhìn tôi, nước mắt lả chả hỏi: "Thật?"

"Thật." Tôi cười lên.

Rốt cuộc cô cũng cười rộ lên, lau nước mắt nói: "Tiểu Diệp Tử, cậu thật tốt."

Tôi cười khổ một cái, nhún vai nói: "Tớ đâu có thể coi là tốt."

Tiểu Bối nhìn tôi, rất nghiêm túc nói: "Tiểu Diệp Tử, cậu là người tốt, thành tích lại ưu tú, còn lợi hại hơn rất nhiều bạn học trong lớp". Tôi ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Nhưng tớ là người tàn tật, tớ không còn tay." Tôi khẽ giơ động phần cánh tay bị cụt của mình, kéo ống tay áo đung đưa cho cô nhìn.

"Không phải cậu có thể làm được rất nhiều việc sao? Tớ thấy cậu việc gì cũng có thể tự mình làm!" Cô trừng to mắt mà nhìn tôi.

Tôi cúi đầu, lắc đầu mà nói: "Cậu sai lầm rồi, tớ không thể làm quá nhiều chuyện."

https://thuviensach.vn

Tiểu Bối không nói chuyện nữa, một lát sau, cô đột nhiên nói: "Tiểu Diệp Tử, có một chuyện tớ vẫn muốn hỏi cậu, tại sao cậu không lên học tiết thể dục?"

Tôi nói: "Tớ được miễn học thể dục."

"Nhưng thật ra thì cậu có thể làm một ít vận động nha, ví dụ như chạy bộ, nhảy xa gì đó. Tớ thấy cả ngày cậu đều ngồi ở trong phòng học, không buồn bực ư?"

Dĩ nhiên buồn bực.

Tôi nói: "Nhưng có nhiều vận động tớ không làm được, ví dụ như chơi bóng, ném mạnh, kéo thân thể về phía trước." Đầu của tôi càng cúi thấp hơn.

"Vậy chính cậu có muốn học không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Muốn. Nhưng thầy giáo không để cho tớ học."

"Thầy giáo không để cho cậu học thì cậu không lên học sao...! Nghe tớ, lần tới cùng đi học thể dục với chúng tớ. Cậu nhìn đi, vóc dáng cậu cao như thế, lại gầy y như cây trúc, liền biết cậu thiếu hụt rèn luyện."

"Ai nói tớ thiếu hụt rèn luyện!" Tôi không phục nói, "Tớ còn biết bơi lội !"

"Thật sao?"

"Ừ! Cậu đừng thấy tớ không có tay, tớ bơi rất nhanh, không chừng cậu còn thua tớ."

Tiểu Bối cười lên ha hả, nói: "Tớ khẳng định không sánh bằng cậu, bởi vì tớ hoàn toàn không biết bơi!"

https://thuviensach.vn

"Lúc nghỉ hè tớ có thể dạy cậu. Chỉ là. . . tớ không dạy được động tác tay, nhưng mà tớ lại có thể dạy cậu lấy hơi và đá chân."

"Được! Cậu nhớ giữ lời nha!" Cô cười đến rất vui vẻ.

Tôi cũng cười, lúc này cô giáo Nina rống to ở trên bục giảng: "Tôn Bối Bối! Diệp Tư Viễn! Hai con tán gẫu gì đấy! Nói các con luyện tập đối thoại tiếng anh, hai đứa lại vui thành như vậy! Chú ý một chút đi!"

Tôi lập tức cúi đầu xuống, làm bộ dùng chân lật sách lên, bạn họ ở hàng trước đều quay đầu lại nhìn chúng tôi, rất nhiều nữ sinh bàn luận xôn xao. Bạn học tuổi này đều rất thích truyền bát quái, tôi biết rõ tôi và Tiểu Bối sẽ trở thành đề tài nói chuyện mới của bọn họ, giống như trước vậy, từng bạn học nữ bày tỏ thân thiện với tôi lại vì lời đồn đại không giải thích được mà xa lánh tôi. Băng Kỳ, Điềm Điềm. . . đều là như vậy.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hắc! Tiểu Bối! (2)

【 Tiểu Bối nói 】

Diệp Tư Viễn thật bắt đầu học tiết thể dục.

Vừa bắt đầu, thầy giáo thể dục còn không đồng ý, nhưng Diệp Tư Viễn không để ý ông. Chờ chúng tôi đến bãi tập, anh cũng sẽ cùng nhau tới đây, tay áo trống không rũ xuống hai bên thân thể, xếp hàng trong đội ngũ nam sinh, mặt không thay đổi nhìn thầy giáo.

Thầy giáo thể dục hết cách rồi, cuối cùng đồng ý để cho anh đi học chung, còn đặc biệt dựa vào thân thể của anh, thiết kế một chút hạng mục luyện tập. Ví dụ như, các nam sinh đang luyện quăng môn đẩy tạ thì Diệp Tư Viễn liền vòng quanh bãi tập luyện tập thân thể bằng cách chạy bộ, các nam sinh đang chơi bóng rổ thì Diệp Tư Viễn liền luyện tập nhảy xa trong hố cát. Có mấy lần, tôi thấy được anh đứng lẳng lặng ở bên sân bóng rổ, nhìn các nam sinh khỏe mạnh chuyển bóng đột phá, chuyền bóng, chạy ba bước ném bóng hoặc là nhảy lên ném tại chỗ. Tầm mắt của anh rất thẳng thắn, có chút hâm mộ, có chút khát vọng, cũng bởi vì nguyên nhân nào đó mà tránh né, chỉ là trong đôi mắt không thể tránh khỏi mà sẽ hiện lên một tầng mất mác.

《 Slamdunk 》 là phim hoạt hình đám bạn học rất ưa thích, tôi cũng thích, tôi cảm thấy Diệp Tư Viễn giống như Tiên Đạo Chương trong đó, thân cao, lớn lên đẹp trai, có đầy bụng tài hoa lại không có nơi thi triển. Nhưng là, anh cũng như Tiên Đạo, lạnh nhạt, ôn hòa, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, sẽ không gây sự với người khác, cô độc quái dị. Thân thể của

https://thuviensach.vn

anh đặc biệt như vậy, lúc ở chung với anh, tôi rất ít khi cảm thấy anh có sa sút và tự ti.

Anh vẫn luôn rất ôn hòa, có lúc nam sinh ghen tỵ anh ở trong lớp đùa giỡn, bắt chước bộ dáng của anh, dùng chân làm việc. Bọn họ không làm kịp, thường xuyên xấu mặt, người bên trên cứ vui vẻ cười ha ha, Diệp Tư Viễn chỉ cúi đầu làm như là không trông thấy. Chính tôi ở bên cạnh nhìn anh, anh ngồi dựa vào ghế, thân thể ngồi đến thẳng tắp, đầu khẽ thấp, hai cái chân dài đặt ở trên bàn học, ngón chân trái giãn ra đè lên sách bài tập, lưng bàn chân phải căng đến thẳng tắp, ngón chân mở ra đóng dô, ngón chân cái và ngón kế đang kẹp bút, không ngừng viết ở trên quyển vở.

Đã là mùa đông, Diệp Tư Viễn mặc áo bông màu tím đậm, hai ống tay áo phình ra áo rũ xuống từ bả vai anh đến hai bên, an tĩnh giắt ở nơi đó.

Trong phòng học thật lạnh, rất nhiều bạn học đều mang bao tay chỉ lộ ngón làm bài tập, Diệp Tư Viễn lại không mang vớ, chân của anh cóng đến có chút hồng. Tôi thường sẽ thấy anh để hai chân ở chung một chỗ, xoa nắn sưởi ấm lẫn nhau.

Nhớ tới trung tuần tháng 10 năm ngoái, lúc tôi vừa mới chuyển tới, lần đầu tiên nhìn thấy anh, lúc ấy tôi sợ hết hồn. Trong cuộc sống của tôi chưa từng xuất hiện một bạn học như vậy, khi đó anh còn mặc áo khoác có hai ống tay mỏng, hai cái tay áo trống không đến cực kỳ rõ ràng. Tôi nhớ mình len lén quan sát anh thì anh để com-pa xuống, xoay đầu lại bình tĩnh nói với tôi: "Tay của tớ bị điện cao thế đánh rớt, không còn chút nào."

Giọng nói của anh còn mang theo khàn khàn giai đoạn kết thúc thời kỳ đổi giọng của bé trai. Lúc ấy, tôi quẫn đến mức chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào. Thật may là, sau đó chúng tôi vẫn trở thành bạn tốt.

Diệp Tư Viễn 15 tuổi, anh lớn hơn các bạn cùng lớp một tuổi, anh nói cho tôi biết là bởi vì sau khi bị thương phải nghỉ học một năm.

https://thuviensach.vn

Vóc dáng anh rất cao, chắc khoảng 175cm đi, thân thể cũng rất gầy. Anh là một bé trai rất xinh đẹp, môi hồng răng trắng, lúc cười lên, khóe miệng sẽ có hai lúm đồng tiền. Đôi mắt của anh càng xinh đẹp hơn, mắt hai mí rất sâu, lông mi lại dài, con ngươi đen nhánh, nhìn trong veo. Chỉ là. . .một người đẹp mắt, ưu tú như vậy nhưng lại không có cánh tay. Mỗi ngày, tôi đều nhìn anh dùng chân đọc sách, làm bài tập, vẽ hình, đổi ruột bút, sửa sang lại bọc sách, uống nước, ăn cơm, trong lòng sẽ dâng lên một loại đau đớn.

Diệp Tư Viễn là một bạn học trai đặc biệt nhất mà tôi biết từ nhỏ đến lớn, cũng là một người có tính khí tốt nhất một, kiên cường nhất, lạc quan nhất nhất làm tôi bội phục. Tóm lại đối với tôi mà nói, chuyển trường tới thành phố D, biết anh là thu hoạch lớn nhất của tôi.

Mùa xuân thì tôi theo ba mẹ trở về Côn Minh ăn tết, kết thúc nghỉ đông, tôi trở lại trường học, bắt đầu cuộc sống năm mới. Tôi và Diệp Tư Viễn càng ngày càng thân hơn, làm tôi vui mừng trong lòng là trong lớp có vài bạn học cũng bắt đầu thân cận với anh, giống như là từ sau khi anh bắt đầu học tiết thể dục.

Nhóm chúng tôi chơi nhảy dây thừng lớn, tôi cũng kéo Diệp Tư Viễn tới đây. Chúng tôi đứng xếp hàng, từng người một nhanh chóng xông tới dây thừng hạ xuống. Tôi thấy được ánh mắt sắc bén của Diệp Tư Viễn, đến phiên anh thì anh cũng không khiếp đảm chút nào, mắt không nháy một cái vọt tới phía dưới sợi dây, theo sợi giây vung vẩy mà nhảy lên thật cao, tóc của anh nhảy lên, hai ống tay áo trống không bên thân thể bay múa tựa như hai cái cánh.

Tôi ngước mặt, ngơ ngác nhìn anh, dáng vẻ anh nhún nhảy, vẻ mặt mỉm cười, khắc thật sâu vào trong óc của tôi, mãi cho đến rất nhiều năm sau đều khó mà quên.

https://thuviensach.vn

Đầu tuần tháng ba, học sinh trung học thành phố hào hứng với tranh tài diễn thuyết tiếng Anh sắp cử hành, trường học của chúng tôi là trường trọng điểm của thành phố, mỗi lớp học đều có một danh sách dự thi.

Nếu như đoạt giải, có thể tăng thêm 10 phân trong kỳ thi thành tích, bạn học có thành tích tốt trong lớp tiếng anh đều nhao nhao muốn thử.

Giáo viên Nina dạy tiếng anh căn cứ thành tích tiếng anh của các bạn học chọn mấy người đi thi, cuối cùng trong nam sinh giữa Diệp Tư Viễn và một người tên là Lục Phàm Phàm, đã chọn Diệp Tư Viễn tham gia thi đấu.

Sau khi biết tin tức, Diệp Tư Viễn cũng không có quá vui mừng. Tôi chúc mừng anh, anh chỉ là cười cười với tôi, không nói gì.

Lục Phàm Phàm là một nam sinh được nữ sinh trong lớp hoan nghênh nhất. Anh ta anh tuấn, thông minh, cá tính cởi mở, vận động toàn năng, chỉ là hơi có một chút rắm thúi. Sau khi biết được kết quả, anh ta cũng không có tỏ vẻ quá thất vọng, hét lớn với mấy nam sinh kề vai sát cánh đi chơi bóng rỗ.

Chỉ là. . .nữ sinh ủng hộ anh ta thì không vui.

Tan giờ học, tôi ở lại trực nhật, Diệp Tư Viễn ngồi ở chỗ ngồi chờ tôi.

Tiêu Sướng kéo cây lau nhà, kéo dài tới bên cạnh Diệp Tư Viễn thì cây lau nhà của cô ta đột nhiên thọt lên chân của anh, nói lớn tiếng: "Bạn học! Phiền toái nhường một chút!"

Tôi đang lau bàn, nghe được giọng nói thì sợ hết hồn. Quay đầu lại nhìn, Diệp Tư Viễn đã đứng lên, nhường qua một bên.

Tôi nghe được Tiêu Sướng nói: "Diệp Tư Viễn, tan học rồi, sao cậu còn không đi? Cậu ở đây rất quấy rầy chúng tôi trực nhật đấy!"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn nhìn tôi một cái, nói: "Tớ đang chờ Tôn Bối Bối, tớ thu dọn một chút, đi bên ngoài đợi bạn ấy."

Anh đang muốn ngồi xuống, Tiêu Sướng dựng cây lau nhà lên trước mặt anh nói: "Xin lỗi! Tôi còn chưa lau hết nơi này!"

Diệp Tư Viễn nhìn cô ta, xoay người liền đi ra bên ngoài phòng học.

Tôi tức giận, xông về phía Tiêu Sướng hô to: "Cậu làm sao vậy hả!"

"Ui! Kẻ quê mùa! Tớ kêu Diệp Tư Viễn nhường một chút, mắc mớ gì tới cậu hả!"

"Cậu có nói như vậy sao!"

"Hàaa...! Chứ tớ nói thế nào?" Một tay Tiêu Sướng nắm cây lau nhà, một tay chống nạnh, JJ với Tiểu Đồng lập tức đi tới phía sau cô ta, một trái một phải mắt lom lom nhìn tôi.

Diệp Tư Viễn không có đi ra ngoài, anh nhìn tư thế của chúng tôi, ở bên cạnh nói: "Tiểu Bối, thôi. Tớ đi ra ngoài chờ cậu, các cậu làm xong trực nhật thì gọi tớ."

"Đừng đi!" Tôi gọi anh, lại quay đầu nói với Tiêu Sướng, "Ngày đó chúng ta trực nhật, Lục Phàm Phàm vẫn còn ở trong phòng học cùng xem truyện tranh với mấy nam sinh! Sao khi đó không thấy cậu nói cậu ta đi ra ngoài!"

Cô ta hừ một tiếng, nhướng lông mày nói: "Lục Phàm Phàm có thể giống Diệp Tư Viễn sao?"

"Có cái gì không giống nhau!" Tôi nổi giận, không phải là người mà!

Tiêu Sướng nói: "Lục Phàm Phàm người ta là lớp phó học tập, tinh thông mọi thứ như thể dục, âm nhạc. Học tập tốt, dáng vẻ lại đẹp trai! Phát âm

https://thuviensach.vn

tiếng anh lại giỏi, để cho cậu ấy đi tham gia tranh tài diễn thuyết tiếng anh nhất định có thể cầm phần thưởng!"

Tôi không chịu yếu thế nói: "Diệp Tư Viễn cũng rất ưu tú! Học tập của cậu ấy không phân cao thấp với Lục Phàm Phàm! Cậu ấy vẽ tranh rất giỏi, cầm nhiều giải thưởng rồi đấy! Phát âm tiếng anh của cậu ấy có điểm nào không bằng Lục Phàm Phàm chứ! Cô giáo Nina chọn cậu ấy đi tham gia thi đấu chính là chứng minh tốt nhất, khẳng định cậu ấy giỏi nhất!"

Diệp Tư Viễn đột nhiên nói: "Tiểu Bối! Đừng nói nữa!"

Chính tôi nói giúp anh, nhưng anh lại rống tôi, tôi nghi ngờ nhìn anh, Diệp Tư Viễn cau mày nhìn tôi. Lại nhẹ nhàng nói lần nữa, "Đừng nói nữa, Tiểu Bối, đừng nói."

Tôi ngậm miệng, Tiêu Sướng lại giễu cợt, JJ ở sau lưng cô ta nói: "Thì ra là cô còn không biết nguyên nhân trường học để Diệp Tư Viễn tham gia thi đấu à?"

Tiểu Đồng che miệng cười lên, nói: "Tôn Bối Bối, cậu thật là đến từ nông thôn, trường học để cho Diệp Tư Viễn dự thi là bởi vì cậu ấy là một người tàn tật, cậu ấy không có tay, dáng vẻ kia vừa đứng lên đài là có thể cầm rất nhiều điểm ấn tượng."

Tiêu Sướng liếc Diệp Tư Viễn một cái, nói: "Thân tàn chí kiên, Tự Cường Bất Tức, tớ đều đã có thể nghĩ đến tựa đề tin tức sau khi Diệp Tư Viễn đạt được giải thưởng rồi."

Diệp Tư Viễn đứng ở bên cạnh, sắc mặt đã trở nên trắng bệch, một đôi mắt lạnh đến sắp kết băng.

Tôi thậm chí cảm thấy, bờ vai của anh cũng hơi run rẩy.

https://thuviensach.vn

Tôi nghi ngờ nhìn Tiêu Sướng, cô ta đang cười nói với JJ: "Sao Lục Phàm Phàm thi đấu được với cậu ta chứ, bị đánh rớt cũng rất bình thường thôi."

JJ và Tiểu Đồng "Ha ha ha" cười lên.

Tôi chỉ cảm giác máu xông lên đầu, một loại phẫn nộ chưa từng có phun trào ra từ trong lồng ngực, tôi la lớn: "Các cậu nói bậy!! Diệp Tư Viễn Minh có thể đoạt giải bằng thực lực đấy!!"

Tiêu Sướng híp mắt nhìn tôi, nói: "Đúng vậy, bằng thực lực thân thể."

Thực lực -- thân thể?

Tôi lập tức liền bộc phát, cắn chặt hàm răng hung hăng đẩy Tiêu Sướng một cái, nói: "Cậu thử nói hưu nói vượn nữa đi!"

Tiêu Sướng bị tôi đẩy lui về phía sau hai bước, JJ và Tiểu Đồng đỡ cô ta mới không để cho cô ta ngã xuống. Cô ta trợn tròn cặp mắt, cũng đẩy mạnh tôi một cái, nói lớn tiếng: "Thế nào! Nói thì thế nào! Diệp Tư Viễn cũng là bởi vì không có cánh tay mới lấy được tư cách dự thi! Tớ chính là bất bình thay Lục Phàm Phàm thôi! Cậu có thể làm gì tớ chứ!"

"Tớ đánh chết cậu!!" Tôi mới vừa đứng vững thân thể, nghe được lời của cô ta..., thét lên liền nhào tới, một phát bắt được tóc Tiêu Sướng, nhấc chân đạp chân của cô ta, hô to, "Tớ cho cậu nói xấu Diệp Tư Viễn! Tớ cho cậu lại nói xấu Diệp Tư Viễn!"

Tiêu Sướng đoán chừng bị tôi dọa sợ hết hồn, sau khi phản ứng lập tức cũng bắt lấy tóc của tôi. Chúng tôi cào cấu nhau, đá đối phương, nắm mặt của đối phương, tôi còn thừa dịp loạn bắt lấy ống tay áo của cô ta hung hăng cắn cô ta một miếng.

https://thuviensach.vn

Tiêu Sướng đau đến gào khóc kêu to, quăng tôi một bạt tai, tôi lập tức bị đánh đến có chút choáng váng, nghiêng đầu sang chỗ khác, lại lập tức giống như một con sư tử nhỏ nhào tới. Lúc này JJ và Tiểu Đồng vọt tới bên người chúng tôi, họ muốn kéo chúng tôi ra, chỉ tiếc chúng tôi bám nhau quá chặt, họ dùng sức nhưng vẫn không được.

Tôi và Tiêu Sướng quay tới quay lui, bốn tay không ngừng cào, bốn chân không ngừng đá, chẳng biết lúc nào lại đánh đến nằm trên đất. Chúng tôi giống con bạch tuộc tám chân quấn lấy nhau, lăn qua lăn lại trên mặt đất, vẫn không quên cào hai cái lên mặt đối phương.

Tôi nghe được Diệp Tư Viễn vẫn luôn kêu ở bên cạnh chúng tôi: "Dừng tay!! Dừng tay!! Tất cả dừng tay!! Tiểu Bối!! Dừng tay! Đừng đánh!! Tiểu Đồng! JJ! Các cậu nhanh kéo ra họ đi!!"

Lại có mấy bạn học chạy tới, chỉ có thể ở bên cạnh hô to: "Đừng đánh nữa! Tôn Bối Bối! Tiêu Sướng! Dừng tay đi!" Tôi đã đánh tới cảnh giới quên mình rồi, Tiêu Sướng cũng là mắt phát hồng, nhưng dù sao vóc dáng tôi nhỏ hơn cô ta, tôi đã bị cô ta cưỡi ở trên người từ lâu rồi. Cô ta kéo tóc của tôi, tát mặt của tôi, trong miệng kêu to: "Cho mày đánh tao! Cái đồ quê mùa! Cho mày đánh tao!"

Có một người đột nhiên vọt tới bên người chúng tôi, anh dùng bả vai đẩy Tiêu Sướng ra, lập tức liền nằm ở trên người tôi, lớn tiếng kêu: "Đừng đánh! Đừng đánh! Đừng đánh nữa!!"

Tiêu Sướng còn không giải hận, lại đi hung hăng đá hai cái lên người Diệp Tư Viễn mới bị JJ kéo lên.

Dùng tay đỡ Diệp Tư Viễn dậy, kéo tôi lên, anh hỏi tôi: "Cậu không sao chứ?" Tôi lắc đầu một cái, thật ra thì toàn thân tôi đều đau, đã không biết mình biến thành hình dáng ra sao.

https://thuviensach.vn

Tôi và Tiêu Sướng thở hồng hộc nhìn đối phương, cửa phòng học đột nhiên xuất hiện một tiếng quát to: "Các em đang làm gì!!"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hắc! Tiểu Bối! (3)

【 Tiểu Bối nói 】

Cô giáo chủ nhiệm Hàm xuất hiện ở cửa, cô là giáo viên hung dữ nhất của trường học chúng tôi, người ta gọi là mẹ ghẻ. Cô trừng tròng mắt đi tới bên người chúng tôi, nhìn nhìn tôi, lại nhìn Tiêu Sướng một chút, "Bốp" , "bốp" liền đánh lên ót tất cả chúng tôi, mỗi người một cái.

"Con gái lại có thể đánh nhau! Còn ra thể thống gì! Đều đến phòng làm việc với tôi!!"

Tôi và Tiêu Sướng ủ rũ cúi đầu đi theo phía sau cái mông của cô đến phòng làm việc. Chúng tôi ước chừng nghe cô dạy dỗ một tiếng đồng hồ, viết xuống giấy cam đoan, bắt tay với nhau mới được cô thả ra.

Cuối cùng, cô giáo Hàm nói với chúng tôi: "Vết thương trên người, về nhà để ba mẹ xem một chút, cảm thấy không ổn, ngày mai bảo ba mẹ mang đến bệnh viện rồi trở lại trường học giải quyết! Có biết hay không?"

"Biết!" Tôi và Tiêu Sướng run người một cái, đồng thời trả lời.

"Còn nữa! Còn nhỏ tuổi đừng nghĩ đến chuyện bậy bạ, tôi hiểu rõ Diệp Tư Viễn và Lục Phàm Phàm đều nam sinh rất ưu tú, nhưng các em quan trọng nhất là quản tốt chuyện học tập của mình! Hiểu chưa?"

"Hiểu!"

Rốt cuộc giải phóng.

https://thuviensach.vn

Đi ra khỏi phòng làm việc, tôi thấy được Diệp Tư Viễn chờ tôi trên hành lang. Dáng vẻ anh rất lo lắng, tôi cười với anh, nói: "Tiểu Diệp Tử, chúng ta về nhà thôi."

Trên đường tôi và Diệp Tư Viễn về nhà, chúng tôi trầm mặc một hồi, anh đột nhiên hỏi tôi: "Cậu không sao chứ?"

Tôi nhìn anh, lắc đầu một cái.

Anh nói: "Mặt của cậu bị cào nát rồi."

"Không có việc gì, mấy ngày nữa là tốt."

Lại một trận trầm mặc, Diệp Tư Viễn cúi đầu nói: "Tiểu Bối, cám ơn cậu."

Tôi cười lên, đánh bạo đưa tay vỗ vỗ lưng của anh, cười ha ha ha, nói: "Không có việc gì! Chúng ta là bạn tốt mà! Tớ nhất định phải giúp cho cậu chứ!"

Anh mím môi cười cười với tôi, không nói gì thêm. Đi ngang qua một công viên nhỏ thì đột nhiên tôi dừng bước, nghiêng đầu nhìn hoa anh đào mới nở trong công viên. Biển hoa anh đào màu trắng còn chưa xuất hiện, chỉ là đã rất xinh đẹp.

Diệp Tư Viễn nhìn tôi đứng bất động, hỏi: "Thế nào?"

"Hoa anh đào." Tôi chỉ cho anh nhìn.

"Hàng năm đều sẽ nở, rất đẹp, nhưng thời gian của hoa rất ngắn."

"Từng xinh đẹp là được rồi, dù sao sang năm vẫn có thể nở lại. Cái này gọi là hôm nay có rượu hôm nay say!"

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cây hoa anh đào, đột nhiên nói: "Nếu như mà tớ biết, tớ sẽ mất đi đôi tay, vào lúc tớ có tay, nhất định sẽ nắm chặt thời gian làm rất nhiều việc, không lưu lại tiếc nuối cho mình."

Tôi nhìn anh, không biết nên nói gì.

Anh nói tiếp: "Tối thiểu, tớ nên ôm ba mẹ tớ một cái. Sau khi tớ bị thương, mẹ tớ đã làm rất nhiều chuyện cho tớ, tớ đều không có biện pháp ôm bà."

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, một trận gió thổi qua, cánh hoa anh đào màu trắng theo gió nhẹ nhàng bay xuống, tựa như là một cơn mưa hoa anh đào.

Tóc đen của anh cũng tung bay theo gió, tay áo bên người cũng đong đưa một chút, sườn mặt của anh rất trầm tĩnh, thân thể đơn bạc đứng rất thẳng,

Tôi nhìn anh, trong lòng đột nhiên nổi lên một suy nghĩ kỳ quái.

Tôi đột nhiên rất muốn, ôm anh một cái.

Còn chưa kịp phản ứng, tôi phát hiện mình đã nói ra miệng: "Cậu không có biện pháp ôm bà ấy, nhưng bà ấy có thể ôm cậu chứ sao."

"Hả?" Anh nghiêng đầu nhìn tôi.

"Tiểu Diệp Tử. . ." Tôi mím môi, lấy dũng khí nói, "Tớ có thể ôm cậu một cái không?"

Tròng mắt đen nhánh của anh nhìn chăm chú vào tôi, sau đó cong môi lên, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Chúng tôi ôm nhau dưới tàng cây hoa anh đào.

https://thuviensach.vn

Tôi nhẹ nhàng ôm gương mặt có chút tái nhợt này, biểu tình thiếu niên u buồn, cảm thấy anh thật là gầy, lại đứng cao lớn giống như cây tùng. Tôi tựa đầu vào trên ngực bằng phẳng của anh, nói: "Tiểu Diệp Tử, cậu biết không? Ngày mai là sinh nhật tớ."

Anh sửng sốt một chút, nói: "Hả. . ."

"Nơi này của các cậu không giống Côn Minh." Rốt cuộc tôi buông ra, chỉ vào cây hoa anh đào nói với anh, "Mùa xuân Côn Minh tới sớm, tháng hai cũng là lúc hoa anh đào nở rộ. Chỗ chúng tớ đều là đi vườn thú ngắm hoa anh đào, mẹ tớ nói ở Côn Minh có một truyền thuyết, đi vườn thú ngắm hoa anh đào với người mình yêu, cuối cùng sẽ có thể tu thành chánh quả."

Anh lẳng lặng nghe tôi kể.

Tôi nói tiếp: "Hoa anh đào nơi này của các cậu sắp đến trung tuần tháng ba rồi mà còn chưa có nở hết toàn bộ, thật là kỳ quái."

"Nó nở sẽ rất xinh đẹp, cậu đến chỗ này còn chưa có thấy qua đúng không? Qua vài ngày, đợi nó nở hết, tớ và cậu cùng đi ngắm."

"Được!" Tôi đáp lời anh.

"Chờ trời ấm thêm một chút nữa, tớ dẫn cậu đi leo núi."

"Được!"

"Còn nữa, nơi này của chúng ta có một loại bánh cá, ăn rất ngon, tớ dẫn cậu đi ăn."

"Được!"

Anh cho tôi rất nhiều cam kết, tôi ghi xuống từng cái một.

https://thuviensach.vn

Trận chiến này, trên mặt của tôi bị cào rất nhiều dấu móng tay, da đầu cũng hơi bị cào nát, má trái còn bị làm cho có chút sưng, trên đùi bị đá ra mấy khối máu ứ đọng. Ba mẹ nhìn thấy mặt của tôi liền thất kinh, bọn họ nghĩ sao cũng không thông, con gái ở Côn Minh khéo léo nghe lời, tại sao vừa đến thành phố D lại trở nên hào phóng như thế. Chính tôi cũng nghĩ không thông, vì Diệp Tư Viễn, tôi lại có thể tức giận như vậy, còn đánh nhau với bạn học, chẳng lẽ đây chính là thời kỳ phản nghịch của tuổi trưởng thành?

Ngày hôm sau, thật bất ngờ, Diệp Tư Viễn tặng tôi quà sinh nhật, là một quyển sổ thật dày. Anh dùng ngón chân kẹp ra từ trong túi xách, thả vào trên bàn tôi, mắt nhìn tôi, nói: "Tiểu Bối, sinh nhật vui vẻ."

Tôi mở quyển sổ ra, thấy trang sách là bản phác thảo đơn giản, có một cô bé tóc ngắn xoăn tự nhiên, bộ dạng cười đến hớn hở. Tôi hiểu rõ, đây là tôi.

Diệp Tư Viễn viết xuống lời chúc phúc: Tiểu Bối, sinh nhật 14 tuổi vui vẻ! -- Tiểu Diệp Tử, ngày 12 tháng 3 năm 199X.

Chữ bút máy của anh vô cùng xinh đẹp, tôi ôm quyển sổ vào trong ngực, nói với Diệp Tư Viễn: "Tiểu Diệp Tử! Cám ơn cậu! Tớ rất thích!"

Tôi cười đến thật vui vẻ, há to miệng, lại kéo đau vết thương trên mặt. Tôi vuốt mặt, hô "Ai da ai da", Diệp Tư Viễn buồn cười lắc đầu lia lịa.

Tôi nhìn má lúm đồng tiền nhàn nhạt bên má anh, cảm thấy anh thật là đẹp mắt.

Cuối cùng, Diệp Tư Viễn nhận được giải nhất so tài diễn giảng tiếng Anh toàn thành phố.

Tiêu Sướng cứ nghĩ tựa đề tin tức xuất hiện chính là, "Thiếu niên không cánh tay", "Thân tàn chí kiên" , "Tự mình cố gắng vươn lên" , "Tàn mà không bỏ" . . . . . Không biết Diệp Tư Viễn có bị những tựa đề đó đầu độc

https://thuviensach.vn

hay không? Mà tôi, tuyệt sẽ không, bởi vì tôi đã đến nơi xem so tài. Đối mặt với chủ đề tạm thời rút được, Diệp Tư Viễn đứng ở trên đài, đối mặt với lễ đường to như vậy, người xem đông nghẹt, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt thành khẩn, thẳng thắn mà nói. Tôi dĩ nhiên là nghe không hiểu anh đang nói cái gì, nhưng có thể nghe ra anh phát âm vô cùng chuẩn, nhìn ra cả người anh tràn đầy tự tin. Mặc dù trong quá trình anh diễn giảng không có bất kỳ ra dấu tay phụ trợ, nhưng mặt anh mỉm cười, diễn giảng làm liền một mạch, còn làm người xem toàn trường vỗ tay như sấm động.

Tôi vỗ bàn tay đến đỏ, cũng không che giấu được tâm tình hưng phấn của mình. Tôi nói với mẹ ở bên cạnh: "Mẹ, mẹ, đây chính là Tiểu Diệp Tử, cậu ấy ngồi cùng bàn với con! Cậu ấy là bé trai ưu tú nhất trên thế giới này!"

Tôi cho là tình bạn bè của tôi và Diệp Tư Viễn tối thiểu có thể kéo dài đến tốt nghiệp sơ trung, không ngờ chính là ba mẹ nói kết thúc công việc sớm, chuẩn bị dẫn tôi trở về Côn Minh rồi.

Càng không có nghĩ tới chính là, khi tôi muốn nói cái tin tức hỏng bét này cho Diệp Tư Viễn thì anh đã xin nghỉ.

Tôi đi hỏi giáo viên văn Diệp Tư Viễn làm sao, giáo viên Văn nói anh ở viện, hình như là thân thể không thoải mái.

Buổi tối, tôi gọi điện thoại tới nhà anh, là ba anh nghe điện thoại.

Tôi nói: "Chào chú, cháu tên là Tôn Bối Bối, là bạn học cùng lớp với Diệp Tư Viễn. Cháu muốn hỏi, có phải cậu ấy ngã bệnh không? Cháu muốn đi thăm cậu ấy một chút."

Ba Diệp nói: "Bạn học, cám ơn cháu, chỉ là bệnh của tiểu Viễn nhà chú không tiện để người ta đi thăm, nó qua một đoạn thời gian là tốt rồi, đến lúc đó sẽ trở về trường học đi học, là Tôn Bối Bối sao? Chú sẽ gửi lời quan tâm của cháu cho nó."

https://thuviensach.vn

Tôi ấm ức cúp điện thoại, trong lòng lo lắng cho Diệp Tư Viễn, không biết anh bị bệnh gì, không biết nếu anh biết tôi lập tức phải đi, có thể nguyện ý để cho tôi đi thăm anh một chút không?

Kết quả, tôi vẫn không đợi được anh trở về trường học, theo ba mẹ leo lên máy bay trở về Côn Minh.

Đó là trung tuần tháng năm, vạn vật đều đang mùa sinh trưởng.

Tôi không có chờ được Diệp Tư Viễn dạy tôi bơi lội;

Tôi cũng không thể đợi được cùng anh đi leo núi, ăn món ăn vặt;

Tôi thậm chí không thể nói với anh một tiếng"Gặp lại" .

Ngồi ở trên máy bay, nhìn thành phố D bên ngoài thành cửa sổ, tôi nói ở trong lòng:

"Tiểu Diệp Tử, tớ sẽ nhớ cậu, cậu sẽ quên tớ sao?"

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 101: 【 Tư Viễn Nói 】

Lúc Tiểu Bối rời đi, tôi đang nằm viện, là bởi vì giải phẫu mài xương.

Tôi vươn người, chỗ xương cụt nơi hai cánh tay vẫn đang không ngừng sinh trưởng, cho nên mấy năm này, tôi đã đón nhận rất nhiều lần giải phẫu tay như vậy. Mấy năm nữa, cho đến khi xương tôi dừng phát triển, giải phẫu tay như vậy mới có thể ngừng.

Cái loại đau đớn tan lòng nát dạ đó đã làm tôi chết lặng, cúi đầu nhìn chỗ hai vai quấn băng gạc thật dày, có lẽ tôi giống như đã đánh mất tri giác. Có lúc phiền não, tôi liền giận dỗi nói nói với ba mẹ, dứt khoát cắt hết cánh tay của tôi đi. Dù sao giữ lại một chút như vậy, hoàn toàn là không dùng được!

Mẹ nói cho tôi biết, không được, cánh tay có thể lưu thêm một cm cũng tốt, tương lai khoa học kỹ thuật phát triển, nói không chừng có thể nghiên cứu ra tay giả thích hợp cho tôi sử dụng. Đến lúc đó, còn lại cánh tay dĩ nhiên là càng tốt.

Tôi hiểu rõ mẹ nói có đạo lý, chỉ là phẫu thuật nhiều lần như vậy, đã sắp mài hết ý chí của tôi.

Sau khi thân thể khôi phục, tôi trở về trường đi học, kinh ngạc biết được một tin -- Tiểu Bối, trở về Côn Minh rồi.

Cô không có lưu lại đôi câu vài lời cho tôi. Tôi về nhà hỏi ba mẹ, ba mới vỗ mạnh đầu nhớ tới, trong lúc tôi nằm viện, có một cô gái tên là Tôn Bối Bối gọi điện thoại tới tìm tôi, nói muốn đến thăm tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi có chút ngốc lăng. Tiểu Bối, cô cứ đi như thế, cô còn có trở lại hay không?

Cô là người bạn tốt nhất đầu tiên tôi kết giao sau khi bị thương ở trong trường học. Tôi phát hiện, mình còn có rất nhiều lời nói chưa nói với cô, còn có thật nhiều chuyện không có cùng nhau làm với cô.

Tôi đã từng đồng ý với cô sẽ dạy cô bơi lội trong lúc nghỉ hè, đã đồng ý theo cô đi leo núi nổi danh ở thành phố D, đã đồng ý mang cô đi ăn món ăn vặt nổi tiếng của thành phố D, đã đồng ý tặng cô bức họa màu sắc rực rỡ. . . . . Nhưng kết quả, tôi còn chưa có làm gì, cô đã rời đi rồi.

Hai tuần lễ sau, tôi nhận được một phong thư gửi tới từ Vân Nam Côn Minh, là Tiểu Bối.

Cô vẫn nói nhiều như cũ, tôi lập tức trả lời thư cho cô. Sau đó, chúng tôi dần dần biến thành bạn qua thư từ.

Tôi rốt cuộc vẽ cho cô bức tranh màu sắc rực rỡ, sau khi gửi đi, trong thư gửi về của cô nói cho tôi biết, cô rất ưa thích rất ưa thích.

Chỉ là thời gian chúng tôi gửi thư cũng không lâu. Đến tháng ba năm thứ hai, sau khi tôi nói với cô sinh nhật vui vẻ, cô nói cho tôi biết, bởi vì cần phải thi cấp ba, mấy tháng này sẽ không gửi thư được.

Vậy mà đợi đến thi cấp ba kết thúc, tôi dọn nhà, nhà cũ bị phá đi, tôi liền không có thu được tin của Tiểu Bối.

Thật ra thì tôi có thể tiếp tục viết thư cho cô, tôi cũng từng làm như thế thật, nhưng năm lớp mười một của tôi, thời gian gần hai năm, tôi không biết địa chỉ của cô có thay đổi hay không? Sau khi gửi đi một phong thư, ngược lại không có trả trở về, chỉ là vẫn không có hồi âm.

Tôi không tiếp tục viết phong thư thứ hai.

https://thuviensach.vn

Từ đó về sau, tôi và Tiểu Bối, hoàn toàn đứt tin tức.

Bao nhiêu năm sau.

Ngày 12 tháng 3 năm 201X, phi trường thành phố H.

Tôi đứng chờ đợi ở bên ngoài quầy vận chuyển.

Có một người phụ nữ vừa gọi điện thoại, vừa kéo rương hành lý đi qua bên cạnh tôi. Đi tới cách tôi ba bước xa thì cô đột nhiên đứng lại, nắm điện thoại di động hét lớn một tiếng: "Theo như anh nói là máy bay tối nay bị hàng không cưỡng chế!! Em không thể trở về như em muốn!! Vậy không phải em phải chờ trong phi trường sao!!"

Cô hơi kích động, tay đặt trên tay tay hãm va ly rơi xuống, cô khom lưng muốn nhặt, không cẩn thận lại làm rơi túi xách xuống đất, tay hãm va ly ngược lại cũng rơi xuống đất.

"Được rồi! Em không nói với anh nữa! Tóm lại bánh ngọt cần mua pho mát, làm xong gà lạnh cho em! Em về đến nhà đoán chừng sắp hơn 9 giờ tối rồi. . . . . Em cũng muốn ăn lúc chín giờ nha! Ai nha! Em làm rớt hết đồ rồi, không nói nữa, bái bai."

Cúp điện thoại, cô bắt đầu luống cuống tay chân nhặt đồ. Tôi đi tới bên người cô, nhấc chân kéo tay hãm va ly dựng lên.

Cô ngẩng đầu lên nhìn tôi, trên mặt là một trận kinh ngạc, nhưng không có vẻ mặt trách trời thương dân lúc những người khác nhìn thấy tôi. Cô bụm miệng, trợn to hai mắt, tiếp liền nhảy lên tại chỗ, hơn nữa lớn tiếng thét chói tai: "A a a --- ------"

Tôi cười với cô, nói: "Chào, Tiểu Bối."

https://thuviensach.vn

"Tiểu Diệp Tử, Tiểu Diệp Tử, Tiểu Diệp Tử!! Lại còn có thể gặp phải cậu!!" Rõ ràng cô kích động đến không kiềm được, lại nhảy, có thể gọi là một đầu tóc quăn dài cũng run lên.

Tiểu Bối xem ra mập hơn một chút, mặt vẫn tròn, da cũng trắng như cũ. Chỉ là hơn mười năm đều sẽ lưu lại dấu vết ở trên thân người, xem ra cô giống như là một thành phần tri thức 28, 29 tuổi của đô thị, cũng không có nét mặt đơn thuần vô tà lúc trước.

"Em đi đâu vậy?" Tôi hỏi cô.

"Trở về Côn Minh, em tới nơi này đi công tác, hàng không quản chế máy bay tối nay, cũng hơn hai tiếng đồng hồ rồi, phiền chết được! Anh thì sao? Anh đi đâu vậy?"

"Đi Nhật Bản."

"À? Một mình anh?" Cô nhìn xung quanh tôi.

Tôi cười lên, lắc đầu nói: "Với vợ của anh, cô ấy đang làm ủy thác vận chuyển. Anh cũng không giúp được gì, anh theo cô ấy đi Nhật Bản ngắm hoa anh đào."

"Ai u ~~~ anh kết hôn rồi~~~ chúc mừng chúc mừng! Thật là lãng mạn nha ~~~"

"Kết hôn chưa bao lâu, em thì sao? Kết hôn chưa?"

Cô cho tôi xem chiếc nhẫn ngón áp út trên tay trái của cô, đắc ý nói: "Dĩ nhiên kết hôn rồi, vừa rồi em chính là gọi điện thoại cho chồng đó!"

Lúc này, Trần Kết đi tới bên cạnh tôi, cô kéo áo khoác, cầm vé máy bay trong tay, nhìn thấy tôi và Tiểu Bối đang nói chuyện phiếm, có chút ngốc lăng.

https://thuviensach.vn

Tôi gọi cô: "Tiểu Kết, tới đây. Anh giới thiệu với em, đây là Tôn Bối Bối, là bạn tốt nhất năm nhất trung học của anh. Tiểu Bối, đây là Trần Kết, vợ của anh."

Tiểu Bối khoa trương há to mồm, nói: "Tiểu Diệp Tử, vợ anh thật là xinh đẹp! Anh thật có ánh mắt nha."

Tôi cúi đầu nhìn Trần Kết một chút, mặt của cô hơi ửng hồng, nói với Tiểu Bối: "Cô cũng rất xinh đẹp, Tư Viễn có nói về cô với tôi. Nghe nói năm đó cô còn vì anh ấy mà đánh nhau với người khác."

Tiểu Bối cười lên ha hả, nói: "Đừng nhắc tới chuyện này nữa, thật ra thì lúc tôi đi, đã tốt hơn với Tiểu Sướng rồi. Nghe thấy tôi muốn đi, cô ấy còn khóc đấy."

Tôi hỏi cô: "Gần đây em có khỏe không?"

"Rất tốt. Anh thì sao? Ai u, khẳng định không tệ chứ, được người thân xinh đẹp ở bên cạnh mà!"

Tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi cô: "Lúc anh lớp mười một có gửi cho em một lá thư, em nhận được không?"

Tiểu Bối nhìn tôi, nhớ lại một chút, nói: "Nhận được."

"Sao em không hồi âm cho anh?"

"Hắc...! Anh còn dám nói! Tốt nghiệp sơ tam đến tốt nghiệp lớp mười, em không ngừng gửi cho anh mười lá thư, có một số bị trả trở lại, còn lại là bánh bao thịt đánh chó có đi không về. Mãi cho đến lớp mười một, em đột nhiên nhận được thư của anh, lúc ấy em nghĩ, em cũng muốn nhận của anh ít nhất hai phong thư mới trả lời! Như vậy mới có mặt mũi! Kết quả thế nào? Anh khốn kiếp, sau đó lại không viết gửi tới nữa."

https://thuviensach.vn

". . ."

Tôi nhẫn nhịn không bật cười, Tiểu Bối vẫn như vậy.

Lúc này, trong loa vang lên tin tức chuyến bay. Tiểu Bối ngẩng đầu nghe, nói với chúng tôi: "Ai u ~ chuyến bay của em! Em nên qua kiểm an rồi, mới vừa rồi muốn ăn cái gì bên ngoài, vẫn chưa ăn được, em phải đi đây!"

Tôi nói: "Lên đường xuôi gió."

Cô kéo va ly, lại nghiêng đầu nhìn tôi một cái, đột nhiên đi tới bên cạnh Trần Kết kéo tay của cô, nói: "Diệp phu nhân, anh nhờ em một chuyện được không?"

"Hả? Chuyện gì?" Trần Kết nhìn cô chằm chằm, bị sợ hết hồn.

"Chính là. . . tôi có thể ôm chồng của cô một chút được không?"

Tôi có chút giật mình.

Trần Kết nở nụ cười, nhìn nhìn tôi nói: "Được, ôm đi!"

Tiểu Bối cười đến mắt cong lên, cô đi tới trước mặt của tôi, xoa xoa tay nói: "Tiểu Diệp Tử, đến ôm một cái đi!"

Tôi cười gật đầu một cái.

Tiểu Bối vừa muốn đưa tay, đột nhiên lại nói với Trần Kết: "Diệp phu nhân! Cô ngàn vạn đừng giống như Vương tiểu tiện 《 thất tình 33 ngày 》 nha, tôi ôm một cái, cô liền lên chỉa vào lỗ mũi tôi mắng đó. Haha...! Da mặt tôi mỏng không chịu nổi đâu!"

Trần kết "Hì hì" một tiếng liền bật cười, liên tiếp khoát tay nói, "Không có, cô ôm đi, tôi không nhìn, được chưa?" Nói xong, cô thật sự xoay người qua.

https://thuviensach.vn

Tiểu Bối ngẩng đầu lên nhìn tôi, từ từ đưa tay liền ôm lấy tôi. Cô ôm rất nhẹ rất nhẹ, chỉ là nhàn nhạt áp sát tới thân thể của tôi. Tôi khẽ khom lưng đáp lại cô một chút, nghe cô nhẹ nói: "Tiểu Diệp Tử, anh phải sống thật tốt, phải hạnh phúc!"

Chỉ là một lát, cô liền buông ra, lần nữa nhắc thanh kéo va ly, phất tay với tôi một cái nói: "Tiểu Diệp Tử, gặp lại sau!"

"Gặp lại sau!" .

Cô xoay người rời đi, nhìn bóng lưng của cô, tôi đột nhiên gọi cô:

"Tiểu Bối!"

"Hả?" Cô xoay đầu lại.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Cô sững sờ, ngay sau đó liền cong khóe miệng cười lên, lại phất tay một cái với tôi, sải bước đi tới nơi kiểm an.

Đợi cô đi xa, tôi mới nhớ lại, chúng tôi không có hỏi số điện thoại của đối phương.

Chỉ là, cái này có quan hệ gì? Trần Kết đi tới bên cạnh tôi, cô đưa tay ôm chắc eo của tôi, ngẩng đầu lên cười với tôi.

Bên cạnh chúng tôi cũng đã có người quan trọng, như vậy là đủ rồi.

Đúng không? Tiểu Bối, em cũng phải hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Ngoại Truyện 4: Ghép Hình

Trước khi đi Italy, Nhất Phong và Tiếu Hải tổ chức cho tôi một bữa tiệc chia tay nhỏ.

Gọi là tiệc chia tay chính là mấy người bạn thân chúng tôi cùng đi ra ngoài ăn cơm, ca hát, cộng thêm đi Nông Gia Nhạc uống trà đánh bài.

Tiểu Kết gọi tới bạn tốt của cô là Vương Giai Phân đến, theo thường lệ Vương Giai Phân dẫn theo bạn trai của mình là Lý Duy, vốn chúng tôi định gọi cho Tô Uyển Tâm, chỉ là gần đây tâm tình của cô ấy không tốt cho nên không đến tham dự

Diệp Tư Hòa là anh họ của tôi, tôi hiểu nếu như gặp tôi thì Tô Uyển Tâm sẽ lúng túng cho nên không có nói gì.

Đang uống trà ở Nông Gia Nhạc thì Nhất Phong lấy Digital Camera ra: "Tư Viễn, dù gì cũng đã học chung ba năm, chụp vài bức ảnh làm kỷ niệm đi, ba chúng ta còn chưa có ảnh chụp chung đấy."

Tôi không thích chụp hình thế nhưng vào thời điểm đó lại rất vui lòng, trong ba năm, Nhất Phong cùng Tiếu Hải Nhất luôn giúp đỡ, chăm sóc tôi... tôi rất cảm kích bọn họ, bởi vì có bọn họ cho nên cuộc sống đại học của tôi mới thuận lợi, dễ dàng như vậy, trước đó vẫn luôn lo lắng về phương diện sinh hoạt sẽ có rất nhiều khó khăn nhưng đến cuối cùng tất cả đều có thể giải quyết một cách thoả đáng.

Trần Kết giữ chức phó nháy, tôi cùng Nhất Phong và Tiếu Hải đứng sát lại gần nhau, ba người cùng chụp chung mấy tấm ảnh.

https://thuviensach.vn

Trần Kết bật chế độ xem ảnh cho tôi xem, tôi đứng ở giữa, tay trái Nhất Phong quàng lên vai của tôi, tay phải làm dấu chữ V còn thằng nhóc Tiếu Hải thì đứng bên trái tôi, hai tay chống hông cười rất là vui vẻ.

Tôi không có bất kỳ tư thế gì đặc biệt, thật sự —— là nhìn không được đẹp cho lắm.

Trần Kết xem hình xong cười hì hì, trả lại máy chụp hình cho Nhất Phong, nói muốn chụp chung với Vương Giai Phân mấy tấm ảnh, sau khi chụp xong thì đến lượt Vương Giai Phân chụp chung với Lý Duy.

Tôi nhìn bọn họ, Lý Duy ôm Vương Giai Phân vào ngực, hai người đều cười rất ngọt ngào, bọn họ còn vươn tay về phía ống kính, ngón tay ghép thành hình trái tim.

Trần Kết đứng ở bên cạnh tôi, cô kéo kéo ống tay áo của tôi, nhỏ giọng nói: "Diệp Tư Viễn, hai ta cũng chụp vài bức đi, có được hay không?"

Tôi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt của cô giả bộ đáng thương, giọng nói còn mang theo khẩn cầu.

Tôi cười, gật đầu nói: "Được."

Trần Kết cười vui vẻ, lập tức kêu Nhất Phong tới đây, cô dán vào bên cạnh tôi, đưa hai tay ra ôm lấy eo tôi, đầu tựa vào trên người tôi, tôi nghe thấy Nhất Phong vừa chụp vừa nói: "Tư Viễn, cười một cái đi! Vẻ mặt của cậu thật là cứng ngắc."

Rốt cuộc tôi cũng nhìn ống kính nở nụ cười, cảm thấy Trần Kết giống như gấu Koala đeo trên người mình, đột nhiên tôi cảm thấy thật ấm áp. Mặc dù tôi không cách nào ôm cô nhưng mà tâm của hai chúng tôi vẫn ở chung một chỗ .

https://thuviensach.vn

Thời điểm xem hình, tôi nhìn thấy cảnh sau lưng của chúng tôi là một bụi cây hoa quế đơn giản.

Giữa tháng 9, hoa quế đã nở, có thể ngửi thấy được mùi thơm đặc biệt của nó thấm người, tuy ở trong ảnh đóa hoa nho nhỏ kia không quá nổi bật thế nhưng mùi thơm vẫn lượn lờ bên cạnh chúng tôi. Tôi thích mùi hoa quế, nồng nàn lại tươi mát, nội liễm lại tràn trề, trong mùa hoa nở rộ, nó cũng không keo kiệt chút nào mà bung mình khoe hương khoe sắc, cho dù đóa hoa nhỏ đến mức nếu không chú ý thì khó có thể nhìn thấy được nhưng chỉ cần đến gần bên cạnh nó là có thể ngửi được mùi thơm của nó, đây là hương vị mùa thu, có nghĩa là mùa hạ dần dần đi xa và cũng có nghĩa là tôi sắp phải rời đi.

Trong lúc uống trà nói chuyện trên trời dưới đất, Lý Duy có hỏi tôi một chút về chuyện ra nước ngoài học, anh ta đã học năm 4, cũng có ý định sau khi ra trường sẽ ra nước ngoài học nghiên cứu sinh. Anh ta đang phân vân chọn lựa giữa nước Mĩ, Canada và Australia, tôi không thể cho anh ta quá nhiều ý kiến, bởi vì tôi là học sinh trao đổi nên những trường học bên đó tôi chưa bao giờ tìm hiểu qua.

Khi chúng tôi đang nói những chuyện này thì vẻ mặt của Vương Giai Phân rất trầm mặc còn Trần Kết nghe thấy tôi nói về thị thực, thủ tục ... Ngược lại không có gì, vẫn cười hì hì, cắn hạt dưa như cũ.

Tôi nhìn Vương Giai Phân, biết trong lòng cô ấy mất hứng, bạn trai muốn ra nước ngoài, ai sẽ vui mừng đây?

Nhưng Tiểu Kết của tôi, cô nói cô sẽ chờ tôi trở lại, cô nói với tôi, cô vẫn luôn luôn ở đây.

Tôi tin tưởng cô.

Sau khi nói chuyện một lát, Lý Duy đi toilet, Trần Kết đẩy một đĩa nhỏ tới trước mặt của tôi, nhỏ giọng nói: "Hạt dưa, cho anh đó!"

https://thuviensach.vn

Hóa ra cô cắn hạt dưa nửa ngày là vì cái này.

Tôi nhìn cô, mặt cô đỏ lên, mở tay ra cho tôi xem: "Em lấy tay bóc, không dùng miệng cắn."

Tôi nhìn tay của cô, đầu ngón tay cái và ngón trỏ đã đỏ lên, móng tay cũng bị mài đi một chút, tôi ảo não nói: "Đồ ngốc, em không cần phải làm như vậy."

Cô cười một tiếng, cầm hạt dưa đã lột sẵn đưa tới bên miệng tôi: "Ăn đi, rất thơm ."

Hạt dưa ở trong tay của cô phát ra thơm ngát đặc trưng, tôi cúi đầu bỏ vào trong miệng, sau khi nhai xong lập tức trong miệng đầy mùi hạt dưa.

"Có thơm hay không?" Trần Kết tiếp tục cười, lại bảo tôi ăn hết hạt dưa trong tay cô: "Ai da, em lột mất nửa ngày mà ăn thì rất nhanh!"

"Ăn rất ngon, chẳng qua là đủ rồi." Tôi cười với cô: "Em ăn đi, mèo nhỏ ham ăn."

"Qua một thời gian nữa thì có quả hạch đào rồi, đến lúc đó em lại bóc cho anh ăn!"

Quê hương Trần Kết không có hạch đào, khi cô đến thành phố H thì mới được ăn nó lần đầu tiên, ban đầu cô còn chưa biết cách ăn, lúc dùng kìm kẹp bể vỏ quả thì không thể tránh khỏi làm vỡ vụn thịt quả, lúc đó cô rất ảo não, hỏi tôi cách ăn như thế nào, tôi nói từ trước đến giờ tôi đều không ăn mấy thứ này, cô lập tức hiểu. Sau đó cô đặc biệt học hỏi Vương Giai Phân thì mới hiểu rõ cách ăn quả hạch đào này, lúc đó cô cực kì vui mừng đi mua hạch đào về bóc vỏ, cẩn thận bóc từng quả, vui vẻ để ở trước mặt, gọi tôi đến ăn.

https://thuviensach.vn

Quả hạch đào rất thơm, so với hạt dưa thì ngon hơn nhiều, nhưng mà khi bóc vỏ thì cũng khó hơn rất nhiều, tôi nhớ lúc đó cô bóc tới đau tay thì tôi liền nói tôi không thích ăn cái này. Trần Kết rất thông minh, cho tới bây giờ cô cũng không tin lời tôi nói mà mỗi lần đều bóc một đống quả, nhìn tôi ăn hết thì mới cảm thấy hài lòng.

Nghe thấy cô nói muốn bóc hạch đào cho tôi ăn, tôi sững sờ, không có tiếp lời, Trần Kết nhìn tôi, đột nhiên mở trừng hai mắt, chậm rãi cúi đầu xuống.

Mấy ngày nữa tôi phải lên đường rồi, cho dù cô có bóc hạch đào ... Thì trong một khoảng thời gian rất lâu nữa tôi cũng không ăn được.

Bữa tiệc kết thúc, mọi người ra về, Trần Kết không muốn về nhà, lôi kéo tôi nói muốn đi trung tâm thương mại dạo một chút.

"Đi mua cho em mấy bộ quần áo mùa thu đi." Tôi cười: "Trời cũng gần lạnh rồi."

"Hiện tại quần áo mùa thu vừa mới ra thị trường, rất đắt, chờ đến tháng 10 rồi mua, lúc đó đã giảm giá rồi, mua lợi hơn."

Tôi lắc đầu: "Hôm nay mua, anh mua cho em."

Cô cười, vòng quanh thân thể của tôi lắc lư: "Được!"

Cuối cùng cô chỉ mua một cái áo len mỏng, một cái áo khoác, tôi định mua cho cô thêm mấy bộ quần áo nhưng cô không đồng ý, nói quá đắt.

Trần Kết chính là người như vậy, tôi đã sớm hiểu rõ cô rồi.

Cô nói với tôi sinh nhật Trần Dạ là vào tháng 10 cho nên cô muốn đi lựa quà tặng, tôi cùng với cô đi tới cửa hàng chuyên kinh doanh dụng cụ thể

https://thuviensach.vn

thao, cô nhìn trúng một bộ vợt bóng bàn, hỏi tôi có được hay không, tôi nói được, cô mua ngay lập tức.

Tôi muốn dùng thẻ cuả mình để trả tiền nhưng cô lắc đầu từ chối : "Mua quà cho em trai thì phải dùng tiền của mình. Nếu không thì anh cũng mua một món đồ tặng cho nó, gởi về chung với quà của em."

"Được."

Tôi chọn một đôi giày trượt băng, Trần Kết nhìn đôi giày màu đỏ rực rỡ, lăn bánh xe của nó cười: "Thật đáng yêu! Tiểu ngu ngốc thật là hạnh phúc, lúc còn nhỏ em cực kì muốn một đôi giày trượt băng nhưng ba sống chết cũng không cho em mua, em chỉ có thể đi đến sân patin trượt cho đã ghiền."

Mua xong giày, chúng tôi vừa đi dạo vừa trò chuyện.

"Em trượt rất giỏi sao?" Tôi hỏi cô.

"Tạm được! Hồi trung học cơ sở lúc đi trượt patin không biết có bao nhiêu nam sinh ái mộ em đâu, ha ha ha ha ha!" Cô cười lớn.

"Anh cũng trượt rất giỏi." Tôi nhẹ nhàng nói.

"Cái gì?" Cô giật mình nhìn tôi.

"Ừ." Tôi gật đầu: "Nhưng mà lúc mang giày thì cần phải có người khác giúp đỡ, anh trượt khá tốt, dĩ nhiên là thời điểm mới bắt đầu học thì té ngã rất thảm."

"Vậy mà anh còn học?"

"Bọn họ đều chơi, anh cũng muốn chơi, anh không có tay nhưng chân lại không vấn đề, những môn thể thao có thể dùng chân để chơi thì anh đều học. Lúc học cấp hai còn có bạn học nữ kéo anh đi chơi nhảy dây đấy." .

https://thuviensach.vn

"Nhảy dây! Em cũng rất thích! Ai ~~ Diệp Tư Viễn, hình như trước kia anh rất được hoan nghênh nha?"

"Không có. Làm sao có thể."

"Mối tình đầu của anh là vào lúc nào?"

"Không phải là em sao."

"Cắt ~~ em không tin." Trần Kết cười xấu xa: "Mối tình đầu của em không phải là anh."

"Thật?" Tôi khó có thể tin nhìn cô, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh cô cười nói, tâm tình với nam sinh khác, tôi cảm thấy tim của mình trầm xuống, trong lòng rất khó chịu.

Cô nhìn tôi, nháy nháy đôi mắt to, cười lên: "Chọc anh đó..., chỉ là lúc học mười một có một học trưởng theo đuổi em, anh ấy cực kì tốt. Anh ấy cũng giống như anh, người cao cao, dáng vẻ rất tuấn tú, ai ui! Vẻ mặt của anh là gì đây? Đương nhiên là anh ấy không có đẹp trai bằng anh rồi!"

"Tại sao em lại không qua lại với anh ta?" Tôi hỏi.

"Khi đó em còn nhỏ tuổi, lớp mười một thì mới 16 tuổi, anh ấy thổ lộ với em làm em sợ hết hồn, trực tiếp từ chối."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó ... Em có chút hối hận, ha ha ha ha, chỉ là không có sau đó nữa. Lúc anh ấy tốt nghiệp em còn khóc một buổi nữa đó, sau khi khóc thì coi như không có việc gì xảy ra!"

" ..."

"Vậy còn anh thì sao?" Cô dùng khuỷu tay chọc vào eo của tôi.

https://thuviensach.vn

"Anh? À ... Hồi cấp hai anh có thích một cô gái trong lớp, cô ấy là học sinh ngoài tỉnh chuyển trường tới đây nhưng mà bọn anh học chung chưa tới một năm thì cô ấy đã trở về quê rồi."

"Hả? Nhỏ như vậy? Anh yêu sớm!"

"Không có ..."

"Hai người ... Có ... nắm tay hay hôn nhẹ gì hay không?"

Tôi bị cô chọc đến vui vẻ: "Nắm tay hả, có muốn nắm cũng không nắm được."

"A! Thật xin lỗi ..." Vẻ mặt Trần Kết đau khổ: "Hai người Kiss rồi hả ?"

"Không có, nhưng có ôm. Cô ấy ôm anh." Tôi nhớ lại cô gái kia, gương mặt của cô ấy vừa tròn lại vừa trắng, anh mắt trong suốt, tóc xoăn tự nhiên.

"Oh! ! Diệp Tư Viễn! ! Em tức giận! Em quyết định không để ý tới anh nữa!"

Trần Kết quay đầu bước đi rất nhanh, tôi lắc đầu cười, lập tức đuổi theo.

Đột nhiên cô đứng lại, nhìn chằm chằm một quầy hàng, con mắt mở rất lớn, ánh mắt lóe sáng.

"Thật là đẹp ..." Cô đi tới, ngón tay chạm lên bức vẽ trên tường.

Đó là một bức ghép hình, nhập khẩu từ nước Đức, tên gọi là —— Son¬nenauf¬gang, mặt trời mọc.

"Diệp Tư Viễn, anh còn nhớ lúc chúng ta ngắm mặt trời mọc ở núi Linh Đang không?"

"Dĩ nhiên là nhớ."

https://thuviensach.vn

"Cũng đẹp như vậy." Cô cảm thán: "Bức ghép hình này thật là to, có bao nhiêu mảnh ghép nhỉ?"

Nhân viên cửa hàng đi tới, tầm mắt của cô ấy liếc qua người tôi mấy lần, dáng vẻ muốn nhìn lại không dám nhìn, tôi đã sớm thành thói quen, hỏi cô ấy: "Cái này có bao nhiêu mảnh?"

"5000 mảnh."

"A! Nhiều như vậy!" Trần Kết há to miệng: "Bao nhiêu tiền?"

"860 tệ."

"Mắc như vậy!"

"Thích không? Thích thì chúng ta mua đi." Tôi hỏi cô.

Trần Kết lắc đầu lia lịa: "Quá mắc, cũng quá nhiều, phải ghép đến khi nào đây!"

"Anh và em cùng nhau liều mạng." Tôi bật thốt lên.

Cô nghiêng đầu lại nhìn tôi một cái, bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Chỉ còn thời gian vài ngày, chúng ta ghép hết được sao?"

Tôi nói không nên lời.

Cô ôm eo của tôi ra khỏi cửa hàng, lúc gần đi, tôi thấy cô quay đầu lại liếc mắt nhìn bức ghép hình đó.

Lúc đó trong lòng tôi đã quyết định.

Hôm sau, lúc Trần Kết về nhà, thấy trên bàn có hai hộp lớn thì kinh ngạc kêu lên: "A! ! Anh mua rồi hả? Lại còn hai hộp?"

https://thuviensach.vn

Tôi đi tới trước mặt cô, cúi đầu hôn lên gò má của cô: "Em một hộp, anh một hộp, em ở nơi này liều mạng còn anh ở Italy liều mạng, chờ chúng nó được ghép xong rồi thì anh sẽ trở về."

"Vậy nếu em liều mạng mà không xong thì sao? Diệp Tư Viễn, em thật sự cảm thấy mình là một người không đủ kiên nhẫn!"

"Anh sẽ ghép hết , khi ghép xong hết anh sẽ trở về."

Cô cười, mở cái hộp của mình ra: "Ghép hộp của em trước đi!"

Chúng tôi ngồi ở trên sàn nhà phòng khách, nhìn cái hộp đầy mảnh ghép mà ngẩn người, tôi chưa từng chơi cái này, mà nhìn bộ dạng của Trần Kết thì hình như cũng giống vậy. Cô nghiên cứu chữ trên cái hộp, ảo não nói: "Toàn là tiếng Anh, đọc không hiểu."

Tôi dùng chân kẹp từng mảnh ghép lên nhìn: "Trước tiên lựa các mảnh ghép có màu sắc giống nhau để chung vào một chỗ, ghép từng mảng lớn rồi nối lại với nhau, chắc là như vậy."

Đầu hai chúng tôi chạm vào nhau, giằng co cả một buổi tối nhưng cũng chỉ ghép được một góc rất nhỏ.

Trần Kết kêu đau mắt, quăng ra sau đầu, đi tắm.

Tôi nhìn bóng lưng tung tăng của cô lại cúi đầu nhìn mảnh ghép đầy đất.

Những mảnh ghép này giống như phải chịu đựng tình cảm của hai người chúng tôi, tôi kẹp một mảnh ghép ngẫu nhiên lên nhìn, trong lòng vuốt ve những đường cong của nó, nghĩ thầm nhất định tôi sẽ ghép lại hết .

Nhưng ... Thực tế không bao giờ đơn giản như vậy, cho tới bây giờ tôi cũng không biết thì ra ghép một bức tranh 5000 mảnh lại khó khăn đến vậy.

Vài năm sau.

https://thuviensach.vn

Kết thúc một ngày làm việc, về đến nhà, còn chưa tới kịp cởi áo vest, tôi theo thói quen ngồi vào trước máy vi tính xách tay, mở QQ ra.

QQ này chỉ được lập ra vì một người, đã vài năm tôi không dùng nó để nói chuyện, mở nó ra, chỉ vì muốn nhìn thấy biểu tượng hình trái cam lóe sáng.

Điều làm tôi không ngờ chính là cô đổi chữ ký.

Đã mấy năm trôi qua, đây là lần đầu tiên cô đổi chữ ký QQ.

Tôi nhìn chữ kí, chỉ là một câu nói ngắn ngủn nhưng lại làm cho trái tim co rút, đau đớn.

Tôi cảm thấy mình sắp hít thở không thông, những năm gần đây, niềm tin vẫn luôn giúp tôi chống đỡ hình như đã sụp đổ trong nháy mắt, biến thành mảnh vụn rơi đầy đất. Có lẽ rốt cuộc—— không hợp lại được nữa.

Tôi rời khỏi bàn máy tính, đi tới một căn phòng bị khóa chặt.

Trong căn phòng này chỉ có mấy thứ đồ linh tinh, trên đất là một bức ghép hình chưa hoàn chỉnh.

Tôi ngồi trên sàn, chân phải mở nắp hộp ra, trong hộp chỉ còn lại một mảnh ghép.

Tôi đã từng đồng ý với cô khi ghép xong hết thì tôi sẽ trở về.

Tôi vẫn luôn tự nói với mình tôi còn chưa ghép xong, chưa có.

Nhưng mà hôm nay ... Thấy cô thay đổi chữ kí, lòng của tôi đột nhiên dao động.

Diệp Tư Viễn, những năm này mi đang làm gì?

https://thuviensach.vn

Ngón chân nhẹ nhàng kẹp mảnh ghép kia lên, đưa tới chỗ vốn dĩ là của nó.

Đó là trung tâm của mặt trời.

Chỗ sáng nhất.

Giống như nụ cười xán lạn, ánh mắt sáng ngời của cô, Trần Kết, trong cảm nhận của tôi cô chính là mặt trời.

Chân phải của tôi vẫn giơ lên giữa không trung trong một thời gian dài, sau đó chân liền run nhè nhẹ.

Tôi do dự, chần chờ, trong đầu thoáng qua hình ảnh lúc tôi và cô còn ở bên nhau.

Chúng tôi cười vui, chúng tôi đau, chúng tôi kiên trì, chúng tôi buông tay ...

Ồ! Không đúng, là tôi buông tay.

Trần Kết, em rất mệt mỏi, phải không?

Đây chẳng phải là ngày mà tôi luôn mong đợi đó sao? Nhưng mà Diệp Tư Viễn, tại sao lòng của mi lại đau đến vậy?

Đau như vậy, đau như vậy, cái gọi là nỗi đau róc xương lóc thịt, đau đến không muốn sống, đại khái cũng chỉ như thế này mà thôi!

Diệp Tư Viễn, tôi hỏi mình —— mi thật sự muốn như vậy sao?

Tôi nhắm hai mắt lại, nghe thấy tiếng nói từ trong đáy lòng mình—— không muốn, không muốn, làm sao tôi có thể muốn như vậy được!

Vậy thì —— phóng túng một lần đi!

https://thuviensach.vn

Tôi lập tức mở mắt.

Rốt cuộc ——chân phải của tôi hạ xuống, ngón chân đang kẹp mảnh ghép kia nhẹ nhàng đặt lên bức tranh, mặt trời lập tức trở nên hoàn chỉnh, hình như ánh mặt trời ở trên bức tranh cũng đang chiếu sáng ra ngoài.

Rốt cuộc tôi cũng ghép xong bức hình này.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Ngoại Truyện 5: Anh Và Em Cùng Xem Đá Bóng.

Không biết mấy giờ, Trần Kết đột nhiên giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng, theo thói quen đưa tay sờ sang bên cạnh, không có ai cả.

Trong phòng rất tối, Trần Kết lập tức lật người ngồi dậy, mở đèn ngủ ở đầu giường lên, nhìn qua bên cạnh, chăn ga ở chỗ ấy đã không còn nhiệt độ cơ thể người.

Cô bước xuống giường, mang dép, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy Diệp Tư Viễn đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách, chân đặt trên bàn trà đùa giỡn điều khiển ti vi, TV đang mở, âm thanh rất nhỏ, hình như còn chưa kịp bật máy điều hòa nên không khí rất lạnh. Anh mặc áo ngủ ngắn tay và quần dài, tư thế ngồi rất tùy ý, tay áo trống không ở bên cạnh có vẻ không phù hợp cho lắm.

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn thấy Trần Kết đầu tóc bù xù, khóe miệng liền cong lên: "Có phải âm thanh quá to làm em thức hay không?"

Trần Kết lắc đầu, đi tới nhào lên người anh, ôm thật chặt hông của anh, đầu dựa vào vai anh.

"Làm sao vậy? Đêm hôm khuya khoắc còn chưa ngủ?"

"Xem bóng đá, hôm nay Italy ra sân, đá với Tây Ban Nha, là một trận khó khăn."

"À..." Trần Kết biết Diệp Tư Viễn vẫn luôn thích Italy, thích giải vô địch bóng đá Seria A¬_ Ý, thích AC Milan, cô không phải là người mê bóng đá,

https://thuviensach.vn

đối với bóng đá thì kiến thức nửa vời, có biết một chút ít nhưng cũng là nhờ Diệp Tư Viễn.

"World Cup sao?" Cô hỏi.

"Không phải, giải Euro."

"À, đá ở đâu vậy?"

"Ba Lan và Ukraine."

"Hả? Ba Lan và Ukraine?"

"Đứa ngốc, là hai quốc gia cùng nhau làm chủ nhà." Diệp Tư Viễn cười, nghiêng đầu sang chỗ khác hôn tóc của cô một cái: "Em đi ngủ trước đi, anh xem xong rồi ngủ."

"Không cần, em xem với anh."

"Không phải em không thích xem đá bóng sao, rất nhàm chán."

"Thì anh nói em nghe chứ sao."

"..." Diệp Tư Viễn lắc đầu: "Được rồi, nếu em cảm thấy mệt thì lập tức đi ngủ, có biết chưa?"

"Tuân lệnh!"

Sau khi bắt đầu trận đấu, Diệp Tư Viễn cũng bắt đầu nhức đầu, bởi vì Trần Kết hỏi rất nhiều vấn đề lung tung lộn xộn.

"Shevchenko có ra sân không?"

"Có khả năng ngày mai anh ta mới ra sân."

"Tại sao?"

https://thuviensach.vn

"Hôm nay là trận đấu giữa Italy với Tây Ban Nha, Shevchenko là người Ukraine, anh ta thi đấu cho Ukraine."

"Hả... Em vẫn cho rằng anh ta là người Italy."

"..."

" Lúc nào Brazil mới đá?"

"Brazil không thể đá."

"Tại sao vậy? Brazil rất lợi hại mà."

"Bảo bối, đây là giải Euro, Brazil ở Nam Mỹ ."

"Giải Euro? Còn Argentina?"

"Argentina cũng ở Nam Mỹ, bọn họ chỉ có thể đá với nhau tại World Cup thôi."

"À..."

"Tư Viễn, việt vị là gì?"

"Việt vị là..." bal¬abal¬abala giải thích một thôi một hồi, Diệp Tư Viễn nhìn ánh mắt Trần Kết vẫn u mê như cũ, lắc đầu cười lên: "Em không cần phải hiểu, em chỉ cần nhìn vào trái bóng là được rồi."

"Nhưng tại sao còn chưa vào?"

"Hai đội này đều rất mạnh, phòng tuyến phía sau cũng cực kì chắc chắn, nhất là Italy, từ trước đến giờ bọn họ cực kì nổi tiếng về phòng thủ, còn nữa, bọn họ có thủ môn đẳng cấp thế giới, Casillas và Buffon, tất nhiên chuyện ghi bàn không dễ dàng như vậy rồi."

"Ừ..."

https://thuviensach.vn

"Tư Viễn, Italy có người da đen hả?"

"Có, rất ít, gốc Italy dĩ nhiên là không có, một số là con lai, còn số còn lại là di dân."

"Trong đội Italy có một người da đen kìa!"

"Ừ, anh ta tên là Balotelli, là một cầu thủ rất cổ quái, tính khí nóng nảy như bom hẹn giờ. Ừ, đồng đội mang số 10 của anh ta tên là Cassano, năm nay 30 tuổi, thời điểm còn trẻ anh ta cũng nổi danh là “Tiểu tử hư”, bây giờ so sánh với Balotelli xem ra anh ta có vẻ trầm ổn hơn nhiều. Chỉ là mặc kệ nói thế nào thì đợt này hàng ngũ tấn công của Italy có chút là lạ."

"Fabio!"

"Người thật rất đẹp trai, anh ta đang đá cho AC Milan, lúc còn ở đó thì anh thường đi xem bọn họ đá."

"Anh có tìm anh ta xin chữ kí không?"

"Không có, anh không có đi xem bọn họ huấn luyện, chỉ đi xem trận đấu thôi."

“Ừ... Lúc đó mà anh xin chữ kí thì bây giờ có thể bán lấy tiền rồi."

"..."

Lúc nghỉ ngơi giữa trận, Trần Kết đi cắt dưa hấu trở lại, còn cầm theo cái muỗng múc cho hai người ăn.

"Chưa vào trái nào cả, thật không có ý nghĩa." Cô bắt đầu ngáp, mí mắt cũng bắt đầu đánh nhau.

Diệp Tư Viễn cười lên: "Nếu em mệt mỏi thì đi ngủ trước đi, ngoan."

https://thuviensach.vn

Giọng nói của anh rất dịu dàng, Trần Kết lắc đầu, dựa vào trên người anh làm nũng: "Không cần, một người không ngủ được."

Diệp Tư Viễn nhấc chân ấn điều khiển ti vi: "Vậy anh đi ngủ với em, không xem nữa."

"Đừng!" Trần Kết lập tức giành lấy điều khiển ti vi ở dưới chân anh: "Em chỉ cần dựa vào anh là ngủ ngon rồi."

"Mở máy điều hòa đi, sẽ cảm lạnh đó."

"Vậy em đi lấy chăn."

Cô thật sự ôm một cái chăn lớn ra khoác lên trên người mình, cặp chân cũng gác lên trên bàn trà, cả người dựa vào người Diệp Tư Viễn.

"Lúc vào thì nhớ gọi em!"

"Được, buồn ngủ thì cứ ngủ đi."

Hiệp hai bắt đầu, Trần Kết dần dần đi vào giấc ngủ sâu, Diệp Tư Viễn chăm chú xem trận đấu, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn Trần Kết đang tựa vào trên người anh ngủ gật như gà con mổ thóc một chút. Anh biết cô hoàn toàn không hiểu về đá bóng, chỉ là muốn ở bên cạnh anh mà thôi, chẳng biết tại sao khi nghĩ tới những thứ này thì trong lòng Diệp Tư Viễn liền ấm lên.

Cô gái nhỏ dính vào trên người anh, bây giờ là đầu mùa hè làm anh cảm thấy có chút nóng, cả người duy trì một tư thế cũng có chút mệt mỏi nhưng trong lòng lại cảm thấy ấm áp khác thường.

Ghi bàn xảy ra ở phút thứ 61.

Italy thay thế Di Natale vào sân, Diệp Tư Viễn có chút kích động nhưng thân thể lại không dám động bởi vì Trần Kết đã hoàn toàn ngủ thiếp đi.

https://thuviensach.vn

3 phút sau, Tây Ban Nha nhanh chóng san đều tỉ số, Diệp Tư Viễn cảm thấy như đưa đám, anh thở dài, quay đầu nhìn lại, chăn trên người Trần Kết đã tuột xuống. Anh ngẩn ra, đưa chân phải qua nhẹ nhàng kẹp chăn đắp lên cho cô, chân động đậy khó tránh khỏi thân thể cũng sẽ động đậy, vốn Trần Kết ngủ không sâu, lập tức tỉnh lại.

"Thế nào rồi?" Cô mở mắt ra, mờ mịt nhìn chung quanh: "Vào rồi hả ? Italy thắng?"

"Hai bên đều vào 1 trái." Diệp Tư Viễn cười, mắt anh lại nhìn màn hình TV, nhấc chân tắt TV.

"Hết rồi?" Trần Kết hoàn toàn không kịp phản ứng.

"Ừ, hết rồi, 1- 1. Tiểu Kết, chúng ta đi ngủ đi."

"Ừ." Trần Kết đứng lên, bắt đầu vặn vẹo cái cổ cứng ngắc: "Ai u, chân cũng đã tê rần."

"Vịn vào anh."

Cô lập tức bám vào người anh, giắt trên người anh đi về phòng ngủ.

"1- 1 hả, không đá penalty sao?"

"Vòng ngoài, không cần."

"Thế là hoà hả, thật là chán !"

Diệp Tư Viễn cười thầm trong lòng, cô nhóc này, rõ ràng không hiểu gì cả ngược lại hỏi rất nhiều. Anh chỉ hi vọng, Italy và Tây Ban Nha không vào trái nào nữa, nếu không thì sau khi trời sáng nếu cô biết tỷ số không phải là 1-1 thì anh không biết nên giải thích thế nào cho đúng rồi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (1)

Thời điểm Trần Kết rời giường thì trời còn chưa sáng, Diệp Tư Viễn còn ngủ rất ngon. Trần Kết chui ra khỏi chăn, nhẹ chân nhẹ tay vào phòng vệ sinh rửa mặt. Lúc đi ra phát hiện Diệp Tư Viễn đã tỉnh rồi, đèn ở đầu giường phát ra ánh sáng yếu ớt, anh đang nửa tựa vào trên giường nhìn cô.

Diệp Tư Viễn hé mắt, có chút lười biếng hỏi: "Mấy giờ bay?"

"8 giờ 40, 7 giờ phải đến phi trường rồi." Trần Kết bò lên trên giường ôm cổ anh, hôn xuống môi của anh, "Còn chưa tới 6 giờ đâu, anh ngủ thêm một lát đi."

"Không ngủ, một lát tiễn em xuống lầu, trời còn tối."

"Không có chuyện gì, hành lý của em không nhiều lắm. Xe công ty sẽ tới đón ở dưới lầu, ngày mai sẽ trở lại." Trần Kết vuốt vuốt tóc rối bời của anh, "Em làm bữa sáng cho anh, chỉ là. . . . . cơm tối thì sao?"

"Đừng lo lắng, anh sẽ giải quyết."

"Có muốn gọi dì Tào đến giúp đỡ không?" Trần Kết dịch dịch chăn mền, phủ lên hai vai lộ ra bên ngoài của anh.

"Không cần, trời lạnh như thế này, để cho bà ấy chạy tới chạy lui cũng không tốt, anh sẽ nghĩ biện pháp."

Trần Kết cười: "Được, một lát anh nhớ giúp thằng bé mặc quần áo."

https://thuviensach.vn

"Ừ, anh biết rồi." Diệp Tư Viễn cũng mím môi nở nụ cười, cười cười lại biến thành mặt khổ qua, "Bà xã, sao công ty của em đến thứ sáu còn phải đi công tác?"

"Có biện pháp gì, hội triển lãm này chủ nhật mới mở nha. Hôm nay em chỉ đi qua nhìn một chút, nếu như không có vấn đề gì, em tham gia khai mạc vào sáng mai xong liền trở về, những người khác phải ở đến cuối tuần mới trở về. Dù sao thì hai ngày một đêm này, anh phải ngoan đó."

Eo Diệp Tư Viễn dùng sức, đầu vai chống giữ xuống giường, ngồi thẳng lưng lên. Anh dùng gương mặt cọ lên gò má của Trần Kết, nhỏ giọng nói: "Tối hôm nay anh ngủ một mình, nhớ em thì phải làm thế nào?"

"Trở lại sẽ bồi thường cho anh." Trần Kết nhẹ nhàng nở nụ cười, lại in một nụ hôn lên má anh, "Em làm bữa sáng đây, anh chợp mắt thêm một lát, thằng bé phải 7 giờ rưỡi mới rời giường, còn sớm."

"Đi đi."

Nhìn Trần Kết đi ra phòng ngủ, Diệp Tư Viễn lần nữa nằm lại trên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

Trần Kết chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, đến bát đũa và muỗng cũng bày ở bên cạnh nồi cơm điện, chỉ muốn Diệp Tư Viễn có thể dễ dàng hơn một chút. Sau khi làm xong, cô nhìn thời gian đã không còn sớm, xem chừng xe của công ty cũng sắp đến. Cô mặc áo khoác ngoài vào, quấn khăn quàng cổ lên, muốn tiến vào phòng ngủ đi giao phó vài điều gì đó, vừa nghiêng đầu liền phát hiện Diệp Tư Viễn đã mặc xong đi ra.

"Đã dậy?"

"Ừ, tiễn em xuống lầu." Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn va ly nhỏ Trần Kết đặt ở bên cửa lớn, hỏi, "Xe đã tới chưa?"

https://thuviensach.vn

"Sắp rồi, đến sẽ gọi điện thoại cho em." Mới vừa nói xong, tiếng chuông điện thoại của Trần Kết liền vang lên, cô nghe máy, "Được, tôi đã chuẩn bị xong, xuống ngay."

Để điện thoại xuống, Trần Kết thở dài, đi tới trước mặt Diệp Tư Viễn, giúp chỉnh sửa ổn thỏa áo len anh đang mặc. Sau khi sửa soạn xong hết, cô đưa tay ôm lấy hông của anh: "Em không kịp vào nhìn thằng bé rồi, hai ngày này phải dựa vào anh đấy."

"Yên tâm." Diệp Tư Viễn dùng cằm cọ xát đỉnh đầu Trần Kết, "Đi thôi, anh đưa em xuống."

Mãi cho đến khi xe chở Trần Kết biến mất ở trong tầm mắt, Diệp Tư Viễn mới chậm rãi đi về nhà.

Anh nhấc chân mở cửa gian phòng nhỏ ra, đi vào, lại mở đèn bàn ở trên tủ đầu giường lên, ngồi ở bên mép giường.

Diệp Dĩ Đình nghiêng thân thể ngủ say, Diệp Tư Viễn khẽ cúi người nhìn khuôn mặt nhỏ bé trắng trắng nộn nộn của thằng bé. Lông mi vừa dài lại dày, còn có một chút nước miếng treo bên miệng nhỏ nhắn đang chu lên, anh nhẹ nhàng nở nụ cười.

Đứa nhỏ ngủ thích lăn lộn, lúc này chăn đã bị tung ra một chút, Diệp Tư Viễn không có dùng chân gắp, mà cúi người xuống dùng miệng cắn chăn kéo lên trên một chút. Có lẽ là động tác có chút lớn, Diệp Dĩ Đình lật người, cái miệng nhỏ nhắn giật giật, lại khò khò ngủ say.

Diệp Tư Viễn kinh ngạc nhìn nó, lắc đầu nở nụ cười, tắt đèn đầu giường rồi ra khỏi phòng.

Diệp Dĩ Đình bốn tuổi lẻ ba tháng, là một bé trai xinh đẹp, khỏe mạnh, hoạt bát.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn xem tin tức sáng ở phòng khách. Nhìn thời gian đến 7 giờ rưỡi, anh đi vào gian phòng nhỏ, ngồi ở bên mép giường bắt đầu gọi Diệp Dĩ Đình rời giường: "Linh Đang, Tiểu Linh Đang, rời giường. Linh Đang, rời giường."

Diệp Dĩ Đình kéo chăn qua đắp lên đầu, đã co lại thành một đoàn ở trong chăn, giọng nói buồn buồn truyền ra: "Không rời giường. . ."

"Không thể không rời giường. Ngoan, rời giường, con còn phải đi nhà trẻ đấy." Diệp Tư Viễn lắc đầu cười, "Linh Đang, mau ra đây, nếu không ra, ba vén chăn con đấy."

"Đừng!"

"Linh Đang."

"Không muốn, không muốn!"

"Linh Đang!" Diệp Tư Viễn than thở, "Nhanh rời giường, hôm nay mẹ không có ở đây, ba phải giúp con mặc quần áo. Con không dậy thì sẽ bị muộn đấy."

Nghe được câu này, Diệp Dĩ Đình lập tức chui ra khỏi chăn, hai con mắt to vụt sáng nhìn chằm chằm Diệp Tư Viễn: "Mẹ đâu?"

"Mẹ đi công tác rồi." Diệp Tư Viễn thấy tóc thằng bé rối tung, không nhịn được cười lên, "Đến, ba mặc quần áo cho con, cẩn thận cảm."

"Dạ. . ." Diệp Dĩ Đình ngoan ngoãn bò đến bên cạnh Diệp Tư Viễn, nhìn Diệp Tư Viễn duỗi thẳng chân gắp quần áo Trần Kết đã chuẩn bị tốt vào sáng sớm từ mép giường lên trên ghế. Nó nằm sấp trên đùi Diệp Tư Viễn, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi, "Ba, mẹ đi khi nào? Lúc nào thì mẹ trở lại?"

https://thuviensach.vn

"Mới vừa đi, chiều nay mẹ sẽ trở về."

"Vậy hôm nay người nào đưa con đi vườn trẻ?"

"Ba đưa con đi, một lát chú Thẩm sẽ đến đón chúng ta."

"Ba, bữa sáng chúng ta ăn gì?"

"Mẹ nấu xong cho chúng ta rồi." Diệp Tư Viễn cúi đầu liếc nó một cái, "Chuyện con lo lắng thật nhiều đấy. Đến, duỗi chân vào, trước mặc quần giữ ấm đã."

Diệp Tư Viễn đã ngồi lên giường, thân thể anh ngửa ra sau, hai chân kẹp mặc quần giữ ấm cho Diệp Dĩ Đình, sau khi kéo lưng quần đến trên đầu gối, Diệp Dĩ Đình trở mình, lật người một cái liền đứng lên, tự mình kéo lưng quần lên.

"Thật giỏi, mặc quần lông nữa."

Mặc dù Diệp Tư Viễn không có hai cánh tay, nhưng vẫn có thể giúp Diệp Dĩ Đình mặc quần áo, chính đứa nhỏ cũng biết một chút. Cuối cùng, Diệp Dĩ Đình mặc thành giống như bánh chưng, hấp ta hấp tấp đi theo sau lưng Diệp Tư Viễn vào phòng vệ sinh, để ba giúp nó đánh răng rửa mặt.

Mặc dù ba làm những chuyện này không có chu đáo tỉ mỉ bằng mẹ, nhưng Diệp Dĩ Đình biết thân thể ba không tiện, vẫn ngoan ngoãn cùng nhau làm với ba. Rửa mặt đánh răng xong, Diệp Tư Viễn bưng hai chén cháo ngô ra, vừa mở nắp, anh liền nở nụ cười. Trần Kết luộc trứng gà, cũng đã giúp anh bóc vỏ trứng rồi.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này ăn sáng xong, Diệp Tư Viễn thấy Diệp Dĩ Đình ăn đến khóe miệng đều là cháo ngô và lòng đỏ trứng thì lắc đầu một cái. Anh nhấc chân kẹp khăn giấy đưa cho đứa nhỏ: "Tự mình lau chùi miệng, ba không thể lau giúp con."

https://thuviensach.vn

"Vâng." Tay Diệp Dĩ Đình nắm khăn giấy lau miệng lung tung. Nhưng dù sao nó vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn là lau không sạch. Diệp Tư Viễn chần chờ chốc lát, chỉ đành phải lại kẹp một cái khăn giấy khác, nhấc chân lau lên mặt của nó.

Anh cố gắng cẩn thận để chân mình không đụng phải khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Dĩ Đình, nhưng hình như Diệp Dĩ Đình lại không quan tâm chút nào, tay nhỏ bé đã mượn lực mu bàn chân ba, hung hăng lau miệng.

Diệp Tư Viễn giật mình, nói: "Cẩn thận một chút, đừng để mặt đụng chân ba."

"Ba, không cần gấp gáp." Diệp Dĩ Đình mở to mắt, ngẩng đầu nhìn anh, "Mẹ nói, chân của ba sẽ là tay của ba."

Nghe giọng nói non nớt của đứa nhỏ, trong lòng Diệp Tư Viễn cảm thấy ấm áp, nhưng cũng có một chút khổ sở nhàn nhạt. Nhìn Diệp Dĩ Đình rốt cuộc đã lau mặt sạch sẽ, anh mới thả chân xuống: "Được rồi, chú Thẩm đã chờ chúng ta ở phía dưới rồi. Ba mặc áo khoác cho con, chúng ta đi xuống."

Giúp Diệp Dĩ Đình mặc áo khoác lông vào, Diệp Tư Viễn bắt đầu mặc áo khoác ngoài cho mình, ngồi ở trên ghế sa lon, khom người giơ chân lên mặc thật lâu mới mặc xong. Ngẩng đầu lên, phát hiện Diệp Dĩ Đình chạy tới trước mặt anh, nó toét cái miệng nhỏ nhắn ra, nở nụ cười, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng, đưa tay đến trước mặt Diệp Tư Viễn nói: "Ba, con giúp ba cài nút áo."

"Được, cám ơn con, Linh Đang." Diệp Tư Viễn cúi người xuống, nhìn đứa nhỏ đứng ở trước mặt anh, tay nhỏ bé vụng về giúp anh cài từng nút áo khoác ngoài.

Thẩm Tri lái xe, đưa Diệp Dĩ Đình đi nhà trẻ trước. Diệp Tư Viễn và Diệp Dĩ Đình ngồi ở ghế sau, cho đến khi xe chạy ra khỏi một con đường,

https://thuviensach.vn

anh mới phát hiện mình quên quấn khăn quàng cổ, mang bao tay cho Diệp Dĩ Đình. Cổ trơn bóng của đứa nhỏ lộ ra bên ngoài, thật may là trong xe có máy điều hòa, vẫn không cảm giác lạnh, nhưng một lát sau thì làm sao đây?

Diệp Tư Viễn có hơi ảo não, không nhịn được liền hỏi: "Linh Đang, có lạnh hay không?"

Diệp Dĩ Đình lắc đầu: "Không lạnh."

"Buổi chiều bà Triệu sẽ đến đón con, ba tan việc sẽ đi đến nhà bà Triệu đón con về nhà. Con phải nghe lời bà Triệu, biết không?"

"Biết!"

Diệp Tư Viễn cười một tiếng, rất nhanh liền đến vườn trẻ của Diệp Dĩ Đình. Xe dừng ở đường cái đối diện cửa nhà trẻ, giữa đường cái có dãy phân cách, có một đường ngang dành cho người đi bộ, nếu như xe muốn quay đầu lái đến cửa nhà trẻ thì cần lái lên hai đầu đường phía trước nữa. Cho nên bình thường Trần Kết lái xe đưa Diệp Dĩ Đình đi nhà trẻ thì đều là dừng xe ở đường cái đối diện, dắt tay đứa nhỏ xuyên qua đường cái, dẫn nó vào trong vườn trẻ.

Hôm nay nhiệm vụ này giao lên người Diệp Tư Viễn, Thẩm Tri quay đầu lại: "Diệp tiên sinh, có muốn tôi đưa Linh Đang đi qua không?"

"Không cần, rất nhanh thôi. Anh trông xe, Trần Kết dừng xe ở chỗ này bị dán giấy hai lần, có người ở trên xe sẽ khá hơn một chút."

"Được." Thẩm Tri xuống xe, mở cửa xe thay Diệp Tư Viễn. Diệp Dĩ Đình lập tức xuống xe, đứng ở bên cạnh Diệp Tư Viễn, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh.

"Ba."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn cúi đầu cười với nó: "Đến, kéo tay áo của ba."

"Vâng!" Diệp Dĩ Đình ngoan ngoãn nắm ống tay áo khoác ngoài bên phải của Diệp Tư Viễn, nắm rất dùng sức, Diệp Tư Viễn chỉ cảm thấy vai phải bị một cỗ sức lực nho nhỏ kéo nặng xuống.

"Không thể buông tay, chỉ khi ba nói có thể buông tay mới có thể buông, biết không?"

Diệp Dĩ Đình gật đầu.

Diệp Tư Viễn mang theo Diệp Dĩ Đình đứng ở một bên đường ngang dành cho người đi bộ, cùng nhau chờ băng qua đường với những người đi dường khác. Cảnh sát giao thông chỉ huy xe dừng lại, Diệp Tư viễn và Diệp Dĩ Đình liền bước ra, đi tới hướng đối diện.

Sau khi an toàn đi qua đường cái, Diệp Tư Viễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này ánh mắt Diệp Dĩ Đình sáng lên, đột nhiên nó quát to về phía cách đó không xa: "Tiểu Hồ Ly!"

Trong lòng Diệp Tư Viễn cả kinh, còn chưa cúi đầu đã cảm thấy cỗ lực lượng bên vai phải biến mất, trong nháy mắt Diệp Dĩ Đình đã mở rộng tay ra, chạy về phía trước.

Mặc dù bọn họ đã băng qua đường xe chạy bằng động cơ, nhưng vẫn còn chưa xuyên qua đường xe chạy không phải bằng động cơ. Mắt thấy một chiếc xe chạy bằng điện lái về phía bóng dáng nho nhỏ Diệp Dĩ Đình, Diệp Tư Viễn sải bước chân xông tới. Sau khi đuổi kịp Diệp Dĩ Đình, anh nửa ngồi người xuống, dùng thân thể che cho con trai của mình.

Lái xe đạp điện là một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi, khi đứa bé lao ra, vốn ông đã sợ hết hồn nên hơi nghiêng xuống đất rồi. Đột nhiên trước mặt lại xuất hiện một người lớn, ông không kịp thắng xe nữa, đầu xe

https://thuviensach.vn

thoáng một cái, cả người và xe đều ngã xuống đất, xe chạy bằng điện rơi xuống đất phát ra tiếng vang ầm ầm.

"Ai u, mẹ của tôi!"

Tất cả đều yên tĩnh lại, Diệp Tư Viễn ổn định tâm tình mới ngẩng đầu lên nhìn đứa nhỏ bị sợ đến choáng váng ở trước mặt.

Mắt to Diệp Dĩ Đình nhìn chằm chằm anh, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch. Nó nhìn Diệp Tư Viễn, mở miệng, câu nói đầu tiên lại là: "Ba, người có sao không?"

Trong nháy mắt, trong lòng Diệp Tư Viễn dâng lên một cỗ ấm áp. Anh ngồi xổm người xuống nhìn thẳng với Diệp Dĩ Đình: "Ba không có việc gì, chỉ là trước đó con đã đồng ý với ba không buông tay ."

"Con. . . con thấy Tiểu Hồ Ly, cô ấy là một người bạn nhỏ cùng lớp với con."

"Vậy cũng không thể buông tay, ba không có tay, không giống như mẹ có thể kéo con. Mới vừa rồi con đột nhiên chạy đi nguy hiểm cỡ nào, con xem ông đó cũng té ngã rồi."

"Ba, thật xin lỗi." Diệp Dĩ Đình cúi đầu, khuôn mặt nhỏ bé đã nghẹn đỏ.

Người đàn ông trung niên ngã xuống đất đang dựng xe lên, ông nghiêng đầu liếc nhìn Diệp Tư Viễn và Diệp Dĩ Đình, nói: "Này! Tôi nói anh dạy đứa bé như thế nào, trực tiếp xông ngang qua đường lớn, bị các người hù chết rồi."

Diệp Tư Viễn đứng lên, gật đầu với người đàn ông kia: "Thật xin lỗi, ông té có bị thương không? Nếu như xe có hư hại gì, tôi sẽ bồi thường."

https://thuviensach.vn

Người đàn ông kia quan sát Diệp Tư Viễn một chút, nghiêng mắt nhìn đến tay áo trống rỗng của anh. Ông nhướng mày, lần nữa leo lên xe nói: "Được rồi, được rồi. Người trẻ tuổi, chăm sóc con trai cậu thật tốt đi, đứa bé nhỏ như vậy còn không tự mình quản được. Cậu. . . aizz, tóm lại cậu đụng phải tôi coi như là vận may của cậu. Đụng phải người gay go thì thế nào cũng phải bắt cậu đền một khoản."

Nói xong, người đàn ông trung niên liền cởi xe đi. Diệp Tư Viễn nhìn bóng lưng của ông, đột nhiên cảm thấy tay áo bên phải lại bị kéo lấy. Cúi đầu nhìn, hai tay nhỏ bé của Diệp Dĩ Đình đều bắt lấy tay áo của anh, lắc lư: "Ba, đưa con tiến vào đi, con sắp trễ rồi." Diệp Tư Viễn mím môi gật đầu một cái: "Đi thôi."

Diệp Dĩ Đình đi tới cửa vườn trẻ, đột nhiên xoay người nói về phía Diệp Tư Viễn: "Ba, ba băng qua đường đi trở về phải cẩn thận đó. Mẹ nói, lúc mẹ không có ở đây, Linh Đang phải thật ngoan, thật nghe lời, Linh Đang còn phải bảo vệ ba nữa."

Không đợi Diệp Tư Viễn kịp phản ứng, Diệp Dĩ Đình đã nhếch môi cười. Nó phất tay một cái với Diệp Tư Viễn, xoay người liền nhảy nhảy nhót nhót chạy vào vườn trẻ.

Diệp Tư Viễn đứng ở cửa nhà trẻ, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Cho đến khi không nhìn thấy bóng lưng Diệp Dĩ Đình, anh mới thở dài thườn thượt một hơi, xoay người đi tới đường cái đối diện.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2)

Buổi sáng đi họp thì lòng Diệp Tư Viễn có chút không yên. Sau khi tan họp, Thẩm Tri cầm tài liệu cùng anh trở về phòng làm việc.

"Diệp tiên sinh, tôi đã kiểm tra tính toán những hóa đơn của phòng thị trường này qua một lần, không có vấn đề, mời ký tên."

"Để lên bàn tôi trước đi." Diệp Tư Viễn đi đến bên cửa sổ, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Được, vậy tôi đi ra ngoài trước. Đúng rồi, bốn giờ chiều phải mở video hội nghị với giám đốc Lưu."

Diệp Tư Viễn khẽ nhíu mày rậm, quay đầu lại nói: "Chờ khi bọn họ đi làm ở bên đó, anh liên lạc một chút, đổi thành ba giờ."

"Buổi tối anh có chuyện gì sao?"

"Tôi sợ họp quá muộn, không kịp đi đón Linh Đang, anh sắp xếp một chút đi."

"Được, tôi biết rồi."

Thẩm Tri rời khỏi phòng làm việc, Diệp Tư Viễn mới đi trở về ngồi xuống trước bàn làm việc. Bàn làm việc của anh rất lớn, nhưng độ cao lại thấp hơn bàn bình thường hai mươi phân, đây là chế tạo căn cứ theo tình huống thân thể của anh.

https://thuviensach.vn

Cởi giày ra, đặt hai chân lên bàn, Diệp Tư Viễn dời tài liệu qua, ngón chân linh hoạt lật xem từng tờ từng tờ, gặp phải hóa đơn tương đối lớn, anh liền kiểm tra báo cáo công việc phòng thị trường gửi tới trong máy vi tính xách tay, sau khi xác nhận không có vấn đề, anh mới dùng chân phải gắp bút lên, cúi người ký tên ở trên một xấp hóa đơn.

Công việc như vậy, anh sớm đã thành thói quen, nhưng cũng không gặp nhiều người. bên ngoài phòng làm việc của Diệp Tư Viễn là phòng làm việc của Thẩm Tri, bất luận ai muốn gặp mặt nói chuyện với anh hoặc là ký tài liệu đều cần trải qua cửa ải của Thẩm Tri. Diệp Tư Viễn có đầy đủ tin tưởng với Thẩm Tri, hai người chung đụng đã mười năm, tại giai đoạn nào đấy gần như có thể nói là sống chung lâu ngày. Thân thể của anh không tiện, Thẩm Tri giúp đỡ anh hoàn thành rất nhiều chuyện bản thân anh không thể hoàn thành, đối với Diệp Tư Viễn mà nói, sự tồn tại của Thẩm Tri đã sớm không phải quan hệ cấp trên cấp dưới, mà giống như một người em trai.

Những năm định cư ở thành phố H, Thẩm Tri cũng tìm được một nửa kia của anh ta, đã sớm kết hôn sinh con gái. Thỉnh thoảng vào chủ nhật, Diệp Tư Viễn sẽ mang theo vợ và con trai đến nơi khác chơi đùa, uống trà, liên hoan, leo núi, câu cá, đánh bài, hái quả với một nhà ba người Thẩm Tri. . .có lúc một nhà Vương Giai Phân cũng sẽ tham dự. Lúc đông đủ nhất, Phùng Khiếu Hải và Uyển tâm cũng sẽ mang theo con trai cùng đi, bốn gia đình chậm rãi lái ra ngoại ô, vui chơi ở trong không khí thiên nhiên, thật vui vẻ vượt qua cả ngày.

Trong bốn đứa bé, Đóa Đóa lớn nhất, lúc này sắp tròn bảy tuổi, đã lên năm nhất tiểu học. Diệp Dĩ Đình xếp thứ hai, tiếp theo là Phùng Tô sắp tròn bốn tuổi và Thẩm Hoa Hoa sắp tròn ba tuổi.

Đóa Đóa lớn hơn những đứa bé khác nhiều, con bé không quá ưa thích chơi đùa với ba tiểu quỷ, vì vậy Diệp Dĩ Đình nghiễm nhiên thành đội trưởng phân đội nhỏ của ba người, thường mang theo Tô Tô và Hoa Hoa

https://thuviensach.vn

đấu đá lung tung chạy tới chạy lui. Mỗi khi vào lúc này, Trần Kết và Uyển tâm đều sẽ không yên tâm chạy theo, chỉ sợ bọn nhỏ rơi vào trong hồ nước câu cá.

Tuổi Diệp Dĩ Đình và Phùng Tô không kém nhau nhiều lắm, chơi cũng đặc biệt điên khùng, có lúc mâu thuẫn còn có thể đánh nhau. Tuy nói Diệp Dĩ Đình hơn Phùng Tô Đại năm tháng, nhưng mà bởi vì Uyển Tâm cao, sinh con trai càng giống như mẹ, nên Phùng Tô cao hơn Diệp Dĩ Đình một chút, khẩu vị nó lại tốt, ăn đến béo ụt ịt, lúc nào đánh nhau cũng có thể chiếm thượng phong. Diệp Dĩ Đình thường thường khóc trở lại tìm ba mẹ, làm một đám người lớn dở khóc dở cười.

Ngồi ở trước bàn làm việc nhớ tới một màn này, Diệp Tư Viễn liền buồn cười lắc đầu lia lịa, sau đó anh không thể tránh khỏi liền nghĩ tới chuyện buổi sáng kia. Trong một thoáng Diệp Dĩ Đình thả ống tay áo của anh chạy đi, không biết vì sao, trong nháy mắt đó liền khiến Diệp Tư Viễn nghĩ tới chuyện trước kia cách đây rất lâu.

Anh dùng răng cắn ống quần Trần Kết, nhưng cô tránh ra.

Anh trơ mắt nhìn cô cách mình càng ngày càng xa, anh giùng giằng bò dậy. Đã không có người ngăn anh nữa, anh vừa kêu, vừa xông về phía cô, nhưng cho dù anh đã chạy đến phía sau của cô, chỉ cách cô một cánh tay xa, nhưng vẫn không có cách nào ngăn cản cô.

Đó là một ngày tối tăm nhất trong trí nhớ Diệp Tư Viễn.

Anh không cho phép chuyện như vậy xảy ra lần nữa, bây giờ anh là một đứa con trai, một người con rể, một người chồng, một người cha, anh biết trách nhiệm trên vai mình đã càng ngày càng nặng, vì anh cực kỳ quan tâm những người bên cạnh đó. Diệp Tư Viễn hiểu rõ mình chỉ có thể cố gắng, càng không ngừng cố gắng, cố gắng làm tốt nhất từng thân phận đó.

Vì Trần Kết và Diệp Dĩ Đình, anh nguyện ý bỏ ra tất cả.

https://thuviensach.vn

Đang suy nghĩ, điện thoại di động trên bàn làm việc vang lên, Diệp Tư Viễn cúi người nhìn, là điện thoại của Trần Kết.

Anh dùng ngón chân gắp tai nghe lên nhét vào trong tai, nhấn phím call, giọng nói đầy sức sống của Trần Kết lập tức truyền tới.

"Ông xã, em đến khách sạn rồi!"

"Đến là tốt rồi, vẫn chờ điện thoại của em đấy."

"Một lát phải đi ăn cơm, buổi chiều sẽ bận rộn. Chỗ anh như thế nào? Linh Đang có ngoan hay không?"

"Rất ngoan." Diệp Tư Viễn cười, "Buổi chiều anh sẽ tới nhà dì Triệu đón nó, buổi tối em có xã giao không?"

"Có, phải ăn cơm với mấy khách hàng."

"Đừng uống rượu."

"Yên tâm yên tâm, sẽ không uống, người của công ty chúng ta giúp em ngăn cản rượu tốt lắm."

"Em nhớ là tốt rồi, xã giao xong rồi trở về khách sạn gọi điện thoại cho anh, anh chờ nha."

"Được! Em sẽ nhanh chóng gọi điện, còn muốn nói vài lời với Linh Đang đấy. Aizz, thôi không nói nữa, đồng nghiệp gõ cửa gọi em đi ăn cơm rồi."

"Đi đi."

". . ."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn đợi trong chốc lát, phát hiện Trần Kết cũng không có cúp điện thoại, anh không nhịn được nói: "Sao vậy?"

"Thật không có tình điệu! Bái bai!" Trần Kết"Hừ" một tiếng, liền cúp điện thoại.

Diệp Tư Viễn có chút ngốc lăng, nhấc chân gắp tai nghe xuống, anh ngẫn người một lúc, ngón chân đè xuống nút điện thoại nội bộ, nói với Thẩm Tri: "Thẩm Tri, tôi ký xong hóa đơn rồi, tiện thể làm phiền anh giúp tôi đem bữa trưa vào, cám ơn."

Sau khi tan việc, Diệp Tư Viễn ngồi xe của tài xế Trữ đi đón Diệp Dĩ Đình về nhà. Trước kia lúc Diệp Dĩ Đình học ở vườn trẻ, trong nhà đã từng mời bảo mẫu, Trang Văn Linh cũng từng tới thành phố H ở một thời gian, Trần Kết tạm nghỉ việc, ở nhà với bảo mẫu cùng nhau chăm sóc đứa nhỏ. Đợi đến khi Diệp Dĩ Đình đi vườn trẻ, Diệp Tư Viễn và Trần Kết đã đạt thành nhận thức chung, lần nữa trở về thế giới của hai người, không đúng, phải là thế giới ba người.

Bọn họ tìm dì Triệu - một giáo viên tiểu học đã về hưu giúp đón Diệp Dĩ Đình tan học, bình thường Trần Kết tan việc sớm hơn Diệp Tư Viễn, sẽ đi tới nhà dì Triệu đón thẳng bé về nhà, đợi đến khi Diệp Tư Viễn tan việc về nhà, trong nhà đã đã tỏa ra mùi thức ăn. Diệp Dĩ Đình sẽ vọt tới cửa giúp ba lấy dép ra, sau đó ôm bắp đùi Diệp Tư Viễn vui vẻ gọi: "Ba! Người đã về rồi!"

Trần Kết cũng sẽ cười hì hì đi ra, lau khô đôi tay đưa ra một cái ôm ấm áp: "Ông xã, hoan nghênh về nhà."

Một tiếng "Ba", một tiếng "ông xã" có thể khiến Diệp Tư Viễn xóa bỏ mệt nhọc do công việc cả một ngày mang tới, làm anh cảm thấy, mặc kệ thế giới bên ngoài mưa to gió lớn hơn nữa, vất vả khắc nghiệt hơn nữa, chỉ cần trở về ngôi nhà này, đi vào cánh cửa này, anh chính là người hạnh phúc

https://thuviensach.vn

nhất trên thế giới. Tất cả những thứ anh nhận lấy ở bên ngoài, đều là đáng giá.

Chỉ là hôm nay đón Diệp Dĩ Đình về đến nhà, trong phòng không có ánh đèn ấm áp, cũng không có mùi thơm nóng hổi, Diệp Tư Viễn hơi không quen. Anh đổi dép, nhấc chân đá cái mông nhỏ Diệp Dĩ Đình, tiếp theo ngồi chồm hổm xuống ở trước mặt nó: "Linh Đang, giúp ba cởi nút áo một chút, sau đó cùng ba đi rửa tay."

Diệp Tư Viễn ngồi ở trên ghế chân cao giúp đỡ Diệp Dĩ Đình bôi nước rửa tay, sau đó giám sát nó chà sát đôi tay, rửa sạch sẽ.

Đợi đến khi chính anh rửa sạch hai chân, quay đầu nhìn lại, Diệp Dĩ Đình đã cầm khăn lông của anh đợi ở một bên: "Ba, cho ba khăn lông."

"Cám ơn." Đưa chân kẹp khăn lông, Diệp Tư Viễn cẩn thận lau khô hai chân, lúc này anh bắt đầu suy nghĩ buổi tối phải ăn gì với thằng bé.

"Linh Đang, con muốn ăn cái gì?"

"Muốn ăn cá."

Diệp Tư Viễn lật mấy tờ mua đồ ăn bên ngoài trên bàn uống trà nhỏ, suy nghĩ kỹ một chút, tìm nhà hàng gọi vài món thức ăn đưa lên có chút phức tạp, hơn nữa không đến nơi chọn món, cũng không thể bảo đảm cá tươi mới, liền nói: "Ngày mai mẹ trở lại, buổi tối chúng ta cùng mẹ ăn chung cá, có được hay không?"

"Được ạ!" Diệp Dĩ Đình cũng không kén ăn, thằng bé đứng ở trên ghế sa lon, vịn thân thể Diệp Tư Viễn, cùng anh xem tờ giấy gọi món bên ngoài, sau đó tay nhỏ bé chỉ một món ăn nói: "Linh Đang muốn ăn thịt bằm sốt cà".

https://thuviensach.vn

"Thịt bằm sốt cà à? Được thôi." Diệp Tư Viễn bắt đầu gọi điện thoại, kêu một phần thịt bằm sốt cà cho Diệp Dĩ Đình, lại gọi cho mình một phần mỳ sốt tương.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2) Tiếp

Bữa ăn tối giải quyết ở bên bàn trà, Diệp Dĩ Đình ngồi trên ghế nhỏ, độ cao khay trà rất vừa vặn với thằng bé, có thể để cho chính nó cầm thìa nhỏ ăn cơm. Diệp Tư Viễn ngồi ở trên ghế sa lon, cúi người, ngón chân đang kẹp chiếc đũa vớt sợi mì ăn.

Mặc dù Diệp Dĩ Đình đã lên mẫu giáo bé, nhưng tự mình ăn cơm vẫn có chút khó khăn, ăn đến cơm và món ăn văng đầy một bàn trà. Diệp Tư Viễn nhìn thấy nó ăn như vậy, đoán chừng có thể ăn được một nửa vào trong miệng cũng đã không tệ rồi, vội vàng ăn hai ba miếng xong đĩa mỳ sợi, dùng chân kẹp cái muỗng đút cho nó ăn.

Diệp Dĩ Đình ăn cơm rất ngoan, sẽ không ngậm trong miệng không nuốt xuống, thịt bằm chua chua ngọt ngọt vốn chính là món ăn bé thích, có Diệp Tư Viễn trợ giúp, thằng bé cũng ăn được hơn nửa hộp thức ăn lớn.

Đút một lát, Diệp Tư Viễn phát hiện đứa nhỏ ngồi có chút không yên, xem một chút thức ăn còn dư lại trong hộp cơm, anh biết con trai đã ăn no, vì vậy nói: "Tự mình đi rửa tay rửa mặt, ba cho con xem hoạt hình".

"Được ạ!" Diệp Dĩ Đình vui sướng chạy đến phòng vệ sinh, Diệp Tư Viễn dời hộp cơm của nó qua, lặng lẽ ăn xong thức ăn còn dư lại của thằng bé.

Trần Kết từng nói, cô chưa bao giờ lãng phí lương thực, lúc giáo dục Diệp Dĩ Đình thì hai vợ chồng vẫn phải làm gương tốt .

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình vừa leo lên leo xuống ở trên ghế sô pha, vừa xem hoạt hình thì Diệp Tư Viễn đã ở trong trong phòng bếp rửa sạch nồi chén muỗng đũa lưu lại vào buổi sáng. Trở lại phòng khách, thấy thằng bé đang hăng hái bừng bừng xem ti vi, anh đẩy xe nhỏ bốn bánh vào thư phòng, lấy laptop của mình bỏ vào trên bàn trà. Anh vừa ở bên cạnh Diệp Dĩ Đình, vừa tiếp tục nói chuyện với Lưu Nhất Phong ở Italy xa xôi về công việc chưa kịp thảo luận xong vào buổi chiều.

Tính toán thời gian không sai biệt lắm, Diệp Tư Viễn gọi Diệp Dĩ Đình: "Linh Đang, xem xong tập này chúng ta phải đi tắm."

"Dạ!" Diệp Dĩ Đình cũng không quay đầu lại đáp lời.

Đợi đến xong một tập, thằng bé có chút lưu luyến không rời cầm lấy hộp điều khiển ti vi, thả vào bên chân Diệp Tư Viễn: "Ba, xem xong rồi." Diệp Tư Viễn nhìn nó cười, trong lòng cảm thấy vui mừng. Từ trước đến giờ, con trai còn nhỏ tuổi nhưng luôn có tự chủ tốt hơn những bạn nhỏ cùng lứa khác, theo Trang Văn Linh nói, về điểm này, Diệp Dĩ Đình hoàn toàn giống như Diệp Tư Viễn khi còn bé.

"Vậy chúng ta tắm, hôm nay mẹ không có ở đây, chúng ta không ra tản bộ, ngủ sớm một chút, có được hay không?"

"Dạ."

Diệp Tư Viễn đẩy xe nhỏ đi phòng ngủ chuẩn bị quần áo để hai người thay sau khi tắm xong, sau đó tự mình cởi bỏ quần áo. Đến lúc cởi quần thì có chút tốn sức, bởi vì dây lưng của anh. Thật ra thì những năm gần đây, anh và Trần Kết đã tìm kiếm ra được biện pháp để anh có thể tự mình mặc cởi dây lưng, dĩ nhiên vẫn còn cần mượn một chút dụng cụ.

Trong miệng Diệp Tư Viễn cắn một lưỡi câu nhỏ đặc biệt chính xác, cúi đầu ngồi ở trên ghế sa lon cởi dây lưng, trên ngón chân phải cũng đang kẹp một lưỡi câu tương tự, phụ trợ lưỡi câu trong miệng cùng nhau làm việc.

https://thuviensach.vn

Anh cũng không gấp gáp, bởi vì càng gấp càng không làm được, nhớ lúc vừa mới bắt đầu luyện tập, anh thậm chí cần nửa giờ mới có thể tự mình cởi dây lưng ra. Mặc dù dây lưng cần nhiều thời gian hơn, nhưng bây giờ anh chỉ cần mấy phút là có thể làm xong.

Rốt cuộc mở được dây lưng, Diệp Tư Viễn thở phào nhẹ nhõm, nhấc chân dùng lưỡi câu kéo dây quần xuống, hai chân kéo ống quần hai bên để mở quần tây.

Sau khi cởi đi tất cả quần áo, Diệp Tư Viễn bắt đầu kêu Diệp Dĩ Đình đang chơi đến rất vui vẻ ở trên sàn nhà: "Linh Đang, tới đây, ba giúp con cởi quần áo."

Diệp Dĩ Đình lập tức chạy tới, thấy Diệp Tư Viễn đã cởi sạch trần truồng, thằng bé khoa trương che mắt, lớn tiếng kêu: "Ba xấu hổ xấu hổ! Ba không mặc quần áo!"

Diệp Tư Viễn lại có thể đỏ mặt, lúc Trần Kết ở đây, anh chưa từng cởi quần áo ở trong phòng khách, càng không nói đến thân thể trần truồng đi tới đi lui ở trong nhà rồi, nhưng hôm nay anh mang Diệp Dĩ Đình đi tắm, đây đều là chuyện ắt phải làm.

Anh cố ý sưng mặt lên: "Nhanh tới đây, ba sẽ lạnh."

Những lời này rất hữu hiệu, Diệp Dĩ Đình lập tức chạy đến trước mặt Diệp Tư Viễn, để ba giúp cởi quần áo. Hai người đàn ông một lớn một nhỏ này xích lõa chạy vào phòng tắm, Diệp Tư Viễn mở máy nước nóng lên, trong bồn tắm trải đệm phòng trợt, đá cái mông Diệp Dĩ Đình, đuổi nó vào bồn tắm.

Anh cũng không kiêng kỵ lộ ra thân thể khiếm khuyết của mình ở trước mặt con trai, đó cũng không phải là chuyện gì xấu hổ. Tàn tật, là sự thật đã định, Trần Kết vẫn truyền thụ cho Diệp Dĩ Đình suy nghĩ là: mặc dù thân thể ba không giống ba của những bạn nhỏ khác, nhưng ba rất tuyệt.

https://thuviensach.vn

Với số tuổi của Diệp Dĩ Đình, thằng bé còn không thể giải thích vì sao ba của mình lại không có hai cánh tay, chỉ là kể từ khi nó ghi nhớ, ba chính là dùng thân thể khác với người khác, dùng một phương thức sinh hoạt khác với người thường. Mặc dù ba không thể chơi với nó rất nhiều trò chơi, cũng không thể cùng nó đi tham gia đại hội thể dục thể thao của vườn trẻ, nhưng ba dạy nó bơi lội, dạy nó đánh cờ, dạy nó ca hát, ba có thể sử dụng chân làm gần như tất cả mọi chuyện, ba vô cùng lợi hại.

Lúc Diệp Dĩ Đình có tên trong danh sách vườn trẻ, Diệp Tư Viễn đã từng lo lắng tàn tật của mình có ảnh hưởng đến Diệp Dĩ Đình hay không. Thế giới của con nít rất kỳ diệu, anh xem qua một vài bộ sách giáo dục trẻ em, tình huống giống như anh, xác thực có thể sinh ra ảnh hưởng với tính tình, tâm lý kết giao bạn bè của Diệp Dĩ Đình. Anh lo lắng con trai sẽ bởi vì anh mà cảm thấy xấu hổ, sợ người bạn nhỏ trong vườn trẻ sẽ bởi vì anh mà cười nhạo Diệp Dĩ Đình. Vì vậy ở trong một đoạn thời gian rất dài, Diệp Tư Viễn chưa bao giờ lộ mặt ở vườn trẻ của Diệp Dĩ Đình, thậm chí ngay cả cửa nhà trẻ cũng không có đi qua.

Trần Kết cười anh nhát gan, Diệp Tư Viễn từ chối cho ý kiến, có nhiều ánh mắt khác thường ở trên thân chính mình và Trần Kết thì anh có thể không thèm để ý chút nào. Chỉ là Diệp Dĩ Đình, dù sao thằng bé còn quá nhỏ, Diệp Tư Viễn sẽ có băn khoăn là bình thường .

Cuối cùng là Diệp Dĩ Đình tự mình giải quyết vấn đề này. Có một ngày, thằng bé rất kỳ quái hỏi Diệp Tư Viễn: "Ba, tại sao ba chưa bao giờ đưa Linh Đang đi nhà trẻ, cũng không đón Linh Đang về nhà? Có phải ba không thích Linh Đang không?"

Diệp Tư Viễn không đành lòng hỏi nó, ba không có tay, đi vườn trẻ với con, con có cảm thấy xấu hổ không?

Diệp Dĩ Đình tự nhiên sẽ không biết gì hết, thằng bé cong miệng lên với Diệp Tư Viễn: "Ba, ngày mai ba tới vườn trẻ đón con đi, các bạn nhỏ đều

https://thuviensach.vn

nói con không có ba đấy."

Diệp Tư Viễn dở khóc dở cười, thì ra anh một mực che giấu, đổi lấy lại là một kết quả như vậy?

Ngày hôm sau, lần đầu tiên anh lộ mặt ở vườn trẻ của Diệp Dĩ Đình, bọn nhỏ mẫu giáo bé tập thể dục buổi sáng ở trong sân vườn trẻ, Diệp Tư Viễn đứng ở bên ngoài lan can, cùng những người lớn nhà khác lẳng lặng nhìn.

Diệp Dĩ Đình lập tức phát hiện bóng dáng ba, đợi đến khi tập xong thể dục buổi sáng, Diệp Tư Viễn liền nhìn thấy nó lôi kéo tay một cô bé, chỉ mình nói cái gì đó.

Sau đó, một đám con nít liền xông về phía anh, Diệp Dĩ Đình cách lan can kéo tay áo Diệp Tư Viễn, nói với bạn bè ở bên cạnh: "Đây là ba tớ!"

Diệp Tư Viễn ngồi xổm người xuống, cười chào hỏi với bọn chúng: "Chào các con."

Mấy đứa trẻ ngẩn người nhìn chằm chằm Diệp Tư Viễn, khi đó là đầu thu, Diệp Tư Viễn chỉ mặc một áo sơ mi có ống tay áo màu đen, ống tay áo trống không buông xuống hai bên người. Tuy là đứa trẻ 3, 4 tuổi, cũng có thể phát hiện anh khác thường.

Rốt cuộc, có một đứa bé lớn gan nói: "Diệp Dĩ Đình, tại sao ba cậu không có tay!"

Diệp Tư Viễn có chút khẩn trương nhìn Diệp Dĩ Đình, anh sợ con trai sẽ đỏ mặt, sẽ khóc, không biết làm sao, nhưng Diệp Dĩ Đình chỉ là không phục trợn to hai mắt, nó siết thật chặt tay áo Diệp Tư Viễn, nói lớn tiếng: "Ba tớ vẫn luôn không có tay, nhưng ba tớ rất tuyệt rất tuyệt!"

Sau đó, Diệp Dĩ Đình tan học về nhà, nó vui mừng nói với Diệp Tư Viễn: "Ba! Tiểu Hồ Ly nói ba rất tuấn tú!"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn và Trần Kết cũng cười, Trần Kết nhìn đứa nhỏ dùng cả tay chân bò lên trên đùi Diệp Tư Viễn, hỏi: "Thật sao? Không phải Tiểu Hồ Ly nói con rất tuấn tú ư? Cô bé có nói, là con đẹp trai hay là ba đẹp trai không?"

Diệp Dĩ Đình bị hỏi đến im lặng, thằng bé đảo tròn mắt nói: "Vậy vẫn là con tương đối đẹp trai."

"A, vậy. . . là con đẹp trai hay là mẹ xinh đẹp?" Trần Kết trêu chọc nó.

"Mẹ xinh đẹp!" Diệp Dĩ Đình đạp chân Diệp Tư Viễn bò tới chỗ Trần Kết, "Mẹ cực kỳ đẹp!"

"Thật sao?" Trần Kết khoa trương há to miệng, ôm Diệp Dĩ Đình vào trong ngực, "Mẹ đẹp hơn con, con lại đẹp trai hơn ba, vậy ba chính là người khó coi nhất trong nhà chúng ta, có phải hay không?"

Diệp Dĩ Đình bị một câu "Khó coi nhất" hù sợ, lập tức quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn cũng rất phối hợp dùng gương mặt đau khổ nhìn thằng bé.

Diệp Dĩ Đình hết sức rối rắm, lúng ta lúng túng nói: "Ba vẫn là rất đẹp trai, chỉ là. . . . . không đẹp trai bằng con một chút xíu thôi."

Một câu nói chọc cho Diệp Tư Viễn và Trần Kết cười phá lên.

Đây đều là chuyện mấy tháng trước.

Làm ướt thân thể, Diệp Tư Viễn và Diệp Dĩ Đình ngồi mặt đối mặt ở trong bồn tắm, anh nhấc chân giúp con xoa dầu gội và sữa tắm, đứa bé đều không thích tắm, đôi mắt bị nước vào liền bắt đầu oa oa kêu to.

Diệp Tư Viễn bị náo đến làm không xong, thân thể anh ngửa ra sau, sống lưng dựa vào vách bồn tắm, cẩn thận xoa xoa thân thể giúp con: "Đừng

https://thuviensach.vn

động, ba không bôi được."

Đợi khi giúp Diệp Dĩ Đình bôi xong, Diệp Tư Viễn bắt đầu bôi sữa tắm, dầu gội cho mình, chân của anh vẫn đủ đến đỉnh đầu, cúi người xoa tóc của mình.

Diệp Dĩ Đình trợn mắt há mồm nhìn động tác có độ khó cực cao của ba, mình cũng thử đưa chân đến đầu của mình. Diệp Tư Viễn dùng chân lau mặt một cái, ngẩng đầu lên, mở mắt thấy động tác con trai thì sững sờ, sau đó liền nở nụ cười.

"Làm sao vậy? Linh Đang."

"Ba xem đi! Con cũng có thể chạm tới!" Diệp Dĩ Đình có chút hài lòng, thì ra là cũng không khó lắm nha.

Diệp Tư Viễn lắc đầu cười, xương đứa bé mềm, thân thể lại nhỏ, tính dẻo dai dĩ nhiên là rất tốt.

Nhưng Diệp Dĩ Đình tự chơi một hồi, liền đi sang chỗ Diệp Tư Viễn ngồi. Đột nhiên nó đưa tay nhỏ bé ra sờ lên phần còn lại của tay đã bị cụt dưới bờ vai của Diệp Tư Viễn, còn bóp nhẹ một chút.

Trong lòng Diệp Tư Viễn cả kinh: "Linh Đang!"

Diệp Dĩ Đình lập tức rút tay trở về, thằng bé đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Ba, tay của ba, còn có thể đau không?"

Diệp Tư Viễn sửng sốt mấy giây, mới nhỏ giọng trả lời: "Đã sớm không đau."

"Mẹ nói, trước kia ba cũng có tay."

"Đúng vậy, trước kia ba giống như Linh Đang, cũng có tay."

https://thuviensach.vn

"Tại sao sau này lại không có?"

"Ba nghịch ngợm gây họa, chạm điện nên hai cái tay liền cháy rụi."

"A!" Diệp Dĩ Đình sợ hãi, trợn to mắt.

"Cho nên Linh Đang phải biết bảo vệ mình, không nên đụng ổ điện trong nhà. Đến bên ngoài, thấy đồ không biết phải nhớ hỏi ba mẹ, không thể tùy tiện sờ, biết không?"

Diệp Dĩ Đình cái hiểu cái không gật đầu.

Diệp Tư Viễn không biết mình trả lời như vậy có thỏa đáng hay không, trong chuyện mình tàn tật, anh và Trần Kết đều cảm thấy hiện tại giải thích cho Diệp Dĩ Đình quá trình bị cụt thì còn hơi sớm, nhưng bọn họ cũng không có ý định che dấu con trai chuyện gì. Chỉ là ít nhất cũng phải chờ Diệp Dĩ Đình lên tiểu học, có năng lực lý giải tương đối mạnh, sẽ giải thích với thằng bé tất cả. .

Lòng hiếu kỳ của trẻ con đều rất nặng, Diệp Tư Viễn biết trong lòng Diệp Dĩ Đình vẫn luôn có nghi vấn này, chỉ là con trai như có như không cảm thấy hỏi vấn đề này lên hình như không tốt lắm, cho nên thằng bé vẫn luôn kìm nén.

Hiện tại, rốt cuộc nó đã hỏi ra miệng khi cha con ở chung một chỗ, Diệp Tư Viễn cũng liền đánh bạo, lấy một loại phương thức Diệp Dĩ Đình có thể hiểu được, nói chuyện này với nó.

Nhưng mà chủ ý Diệp Tư Viễn và Trần Kết đã quyết định cũng đã đạt thành nhận thức chung của tất cả mọi người ở nhà họ Diệp, trong vấn đề này, mọi chuyện liên quan đến Diệp Tư Hòa đều vĩnh viễn chôn dưới đất.

Cứ để cho thù hận, kết thúc vào tháng chín năm đó đi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (3)

Tắm xong, Diệp Tư Viễn mang theo Diệp Dĩ Đình lên giường thật sớm. Diệp Dĩ Đình đòi ngủ chung với anh, Diệp Tư Viễn chỉ đành phải đồng ý.

Trên ti vi đang truyền bá một bộ phim võ hiệp, Diệp Dĩ Đình bắt chước phim điện ảnh lộn nhào ở trên giường, trong miệng hừ hừ ha ha kêu không ngừng, thỉnh thoảng còn nhảy dựng lên vung đá vài cước, quả đấm nhỏ đánh đến dũng mãnh.

Diệp Tư Viễn nhìn thấy liền cười, cảm thấy một giường lớn đều sắp bị nó nhảy sụp. Anh để con trai tùy ý náo loạn, mình thì gọi điện thoại cho mẹ ở thành phố D, đang trò chuyện, điện thoại di động báo có điện thoại gọi tới.

Diệp Tư Viễn lập tức kết thúc cuộc nói chuyện với mẹ, bắt máy điện thoại của Trần Kết.

"Bà xã."

"Gọi điện thoại với ai vậy? Có phải em không có ở đó, anh liền nấu cháo điện thoại với cô gái nhỏ khác không?"

"Nào dám, gọi cho mẹ anh thôi."

"Hình như em nghe thấy tiếng của thằng bé, nó đang hô cái gì vậy?"

"Đang luyện tập làm cao thủ võ nghệ cao cường. Linh Đang! Cẩn thận một chút." Diệp Tư Viễn cười, "Điện thoại của mẹ, con muốn nói chuyện

https://thuviensach.vn

với mẹ không?"

"Mẹ!" Diệp Dĩ Đình lập tức bổ nhào tới, bắt lấy tai nghe trong lỗ tai Diệp Tư Viễn nhét vào trong tai mình, "Mẹ! Mẹ!"

"Bảo bối ngoan, nhớ mẹ không?"

"Nhớ ~~~"

"Hôm nay có nghe lời ba không hả?"

"Dạ có ~~~"

"Nói cho mẹ biết, hôm nay đã làm gì với ba?"

"Ba đưa Linh Đang đi nhà trẻ, tới nhà dì Triệu đón Linh Đang về nhà. Ba mua thịt chua chua cho Linh Đang ăn, Linh Đang tự mình ăn cơm!"

Diệp Tư Viễn không nhịn được bật cười, bản lãnh khoác lác của đứa nhỏ này thật là hoàn toàn di truyền từ Trần Kết.

"Oa, giỏi như vậy sao. Ba có giúp con tắm không?"

"Có ~~ Linh Đang thơm thơm ~~" Diệp Dĩ Đình nói xong, lại có chút khó chịu nói qua, "Mẹ, chừng nào thì mẹ trở về?"

"Chiều nay mẹ trở về, con phải nghe lời ba. Nếu ba có chút chuyện không làm được, con phải nhớ trợ giúp ba, biết không?"

"Biết! Linh Đang giúp ba cài nút áo rồi!"

"Thật biết nghe lời, tốt lắm, đưa điện thoại cho ba."

"Dạ. Mẹ, con yêu mẹ. Mẹ sớm trở lại nha, gặp lại mẹ sau."

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình giúp Diệp Tư Viễn nhét tai nghe, Diệp Tư Viễn lập tức nở nụ cười: "Mẹ, mẹ sớm trở lại nha."

"Anh thua rồi, anh còn không ngọt miệng bằng Linh Đang. Hừ!"

Diệp Tư Viễn sững sờ, lập tức nghĩ tới lời Trần Kết nói lúc trưa.

Lòng anh chuyển một cái, nhẹ nhàng nói: "Bà xã, anh yêu em, anh rất nhớ em."

Trần Kết ở nơi đó chỉ yên lặng trong chốc lát, tiếp liền mở miệng: "Em cũng yêu anh, ông xã. Em mua chuyến bay hai giờ chiều nay, lúc gần tối là có thể đến nhà."

"Ừ, anh và con trai chờ em trở về."

Hai vợ chồng lại thao thao bất tuyệt hàn huyên mấy câu mới lưu luyến cúp điện thoại. Trần Kết vỗ đầu một cái, nhớ tới hình như quên nhắc nhở Diệp Tư Viễn một chuyện. Chỉ là. . . anh sẽ phải biết chứ?

Diệp Dĩ Đình nhảy mệt mỏi, dựa vào thân thể Diệp Tư Viễn bắt đầu quấn ba muốn nghe chuyện xưa.

"Muốn nghe cái gì?"

"Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang!"

Diệp Tư Viễn quýnh rồi, anh không hề biết chuyện này, suy nghĩ một chút, anh nói: "Ba kể cho con chuyện xưa ba nghe khi còn bé, có được hay không?"

"Dạ được."

"Chuyện xưa tên là《 Cậu bé hồ lô 》."

https://thuviensach.vn

Lúc trước Diệp Tư Viễn học ở vườn trẻ thì đã từng thuộc làu cái chuyện xưa này, khi đó trong nhà có một radio nhỏ, trừ 《 cậu bé hồ lô 》, còn có 《 Thám tử mèo đen》 và 《 Đại Náo Thiên Cung 》. Diệp Dĩ Đình chưa từng nghe qua những câu chuyện này, Diệp Tư Viễn dựa vào trí nhớ, từ từ kể lại cho nó những chuyện xưa này.

Diệp Dĩ Đình rất ít khi nghe Diệp Tư Viễn kể chuyện xưa trước khi ngủ, trong lúc nhất thời lại nghe đến nhập thần, không chịu ngủ.

Diệp Tư Viễn vắt hết óc, cảm giác mình sắp kể không nổi nữa, dịu dàng nói: "Ngày mai tiếp tục kể, Linh Đang, con nên đi ngủ rồi."

"Không! Linh Đang còn muốn nghe! Sau đó thì sao? Cậu bé thứ ba có bản lĩnh gì?"

Diệp Tư Viễn cố ý sưng mặt lên: "Con lại không ngủ, sau này sẽ giống như mẹ, là một cậu bé thấp lùn, vĩnh viễn đều lùn hơn Tô Tô."

Diệp Dĩ Đình trợn to hai mắt: "Thật sao?"

"Ừ." Diệp Tư Viễn nghiêm túc gật đầu, "Lúc người bạn nhỏ ngủ sẽ có vóc dáng cao như Tiểu Thảo, mỗi ngày con đều phải ngủ sớm một chút, buổi sáng rời giường sớm, dáng dấp của con có thể cao hơn Tô Tô."

"Oa!" Diệp Dĩ Đình lập tứ dán vào Diệp Tư Viễn ngủ, nhắm hai mắt lại thật chặt.

Diệp Tư Viễn nén cười nhìn nó, cũng không lâu lắm, Diệp Dĩ Đình liền ngủ mất rồi, phát ra tiếng thở nhỏ giống như mèo con.

Diệp Tư Viễn dời thân thể, nhấc chân đắp kín chăn cho nó, tay nhỏ bé của Diệp Dĩ Đình khoác lên trên bụng của anh, cuộn tròn thân mình ngủ rất say.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn sững sờ nhìn nó một lát, cảm thấy nhìn thế nào đều nhìn không chán. Thật lâu về sau, anh mới tắt đèn đầu giường, nằm thẳng ở trên giường, dựa vào bên cạnh con trai.

Ngủ thẳng đến nửa đêm, Diệp Tư Viễn đột nhiên bị một trận cảm giác kỳ quái làm thức tỉnh. Anh nhấc chân tìm tòi phía dưới Diệp Dĩ Đình, kinh ngạc phát hiện, con trai đái dầm rồi.

Anh có chút ảo não đứng lên, tự trách mình quên trước khi ngủ giám sát Diệp Dĩ Đình đi tiểu một chút.

Lúc này, Trần Kết đang ngủ trên giường lớn trong khách sạn ở nơi xa, đột nhiên"Hắt xì hắt xì" liên tiếp nhảy mũi hai cái. Cô lật người, tay theo thói quen tìm kiếm bên cạnh, trống không, đột nhiên liền tỉnh dậy.

Trần Kết ngồi dậy, gãi gãi đầu tóc, tìm điện thoại di động bên giường, vừa nhìn thời gian mới phát hiện ra mình tỉnh lại theo thói quen, lúc này cũng nên ôm thằng bé đi tiểu một chút rồi.

Không biết Linh Đang có đái dầm hay không? Trần Kết nở nụ cười, lại nằm xuống, khò khò ngủ thiếp đi.

Buổi sáng thứ bảy, Diệp Tư Viễn không có gọi Diệp Dĩ Đình rời giường, bởi vì trong nhà tới hai dì quét dọn vệ sinh làm thêm giờ, anh sợ con trai nghịch ngợm phá phách làm trở ngại họ làm việc, định sẽ để cho Diệp Dĩ Đình ngủ nướng.

Phòng ốc quá lớn, Diệp Tư Viễn không muốn Trần Kết quá cực khổ, vì vậy chủ nhật sẽ mời hai người làm thêm giờ tới đây làm tổng vệ sinh một lần. Bình thường hai vợ chồng chỉ cần chịu trách nhiệm quét dọn và giặt quần áo, nấu cơm là được.

Nhưng Diệp Dĩ Đình cũng không có ngủ đến quá trễ, tỉnh lại từ trên giường lớn của ba mẹ. Nó phát hiện mình chỉ có một mình, trong lòng liền

https://thuviensach.vn

có chút sợ. Diệp Dĩ Đình mặc một thân quần áo ngủ phim hoạt hình, đá lẹp xẹp đạp đất chạy đến phòng khách thì liền nhìn thấy hai dì trung niên đang làm vệ sinh đến khí thế ngất trời. Mà ba của mình cũng không có nhàn rỗi, đang dùng eo đẩy xe đẩy nhỏ sửa sang lại khay trà, trên tủ thấp để lộn xộn một đống đồ trong một tuần.

Diệp Tư Viễn quay đầu lại thấy Diệp Dĩ Đình, trên mặt liền tràn ra nụ cười: "Linh Đang."

"Ba!" Diệp Dĩ Đình chạy tới ôm lấy chân của anh, ngước khuôn mặt nhỏ nhắn nói, "Lúc nào thì mẹ về nhà? Linh Đang rất nhớ mẹ." Diệp Tư Viễn ngồi chồm hổm xuống, dùng cái trán cọ xát trán nhỏ của con trai: "Con quên sao? Buổi chiều mẹ mới trở về."

"À. . ." Diệp Dĩ Đình chu cái miệng nhỏ nhắn, nháy nháy mắt, "Ba, Linh Đang đói bụng."

"Ba nấu cháo rồi, ba trước dẫn con đi đánh răng rửa mặt, có được hay không?"

"Được." Diệp Dĩ Đình toét miệng cười lên, đột nhiên nói, "Ba, Linh Đang muốn ăn cơm chiên trứng mặt cười."

"Cơm chiên trứng mặt cười? Đó là cái gì?"

"Chính là cơm chiên trứng mặt cười, mẹ từng mang Linh Đang đi ăn rồi."

Đôi tay Diệp Dĩ Đình khoa tay múa chân ở giữa không trung, Diệp Tư Viễn hoàn toàn không biết con trai nói cái gì, chỉ đành phải nói: "Được, một lát ba gọi điện thoại hỏi mẹ một chút, buổi trưa dẫn con đi ra ngoài ăn."

https://thuviensach.vn

"Được được!" Diệp Dĩ Đình nhảy cà tưng chạy tới phòng rửa tay, vừa chạy trong miệng vừa hát một bài ca không đúng nhịp điệu, "Cơm chiên trứng tròn tròn~~ cơm chiên trứng tròn tròn~~ cơm chiên trứng khuôn mặt tươi cười!"

Thằng bé hoàn toàn không phát hiện quần áo trên người mình đã bị thay đổi, Diệp Tư Viễn lắc đầu cười lên. Tối hôm qua, anh giúp thằng bé thay quần áo dính nước tiểu thì thật là hoàn toàn đau đầu. Dù sao anh cũng không có hai cánh tay, lại không đành lòng đánh thức con trai, ước chừng tốn hơn nửa giờ mới dùng hai chân giúp con lau khô cái mông nhỏ, đổi quần lót và áo ngủ sạch sẽ, cuối cùng còn đổi ga giường ướt nhèm nhẹp, nệm êm và cái mền. Nệm trên giường vẫn có dấu vết nước tiểu ẩm ướt của con trai, nhưng Diệp Tư Viễn đã không có biện pháp rồi, dùng xe đẩy nhỏ đưa chăn khô ráo từ gian phòng nhỏ tới, liền cùng con trai chịu đựng qua cả đêm. Đợi đến lần nữa ngủ, đã là sau hai giờ rồi, rõ ràng là mùa đông, Diệp Tư Viễn lại mệt mỏi toát ra một thân mồ hôi. Đứa nhỏ cái gì cũng không biết, từ đầu tới đuôi đều ngủ rất sâu, mặc cho Diệp Tư Viễn lay thân thể nhỏ của nó làm này làm nọ, Diệp Tư Viễn nghĩ, bản lĩnh ngủ giống như heo chết này của Diệp Dĩ Đình, thật sự giống y như Trần Kết. Sau khi dì làm thêm giờ quét dọn vệ sinh xong liền rời đi, Diệp Tư Viễn gọi điện thoại cho Trần Kết, hỏi cô cơm chiên trứng khuôn mặt tươi cười là cái gì? Trần Kết nghe xong liền cười lên ha hả: "Công viên nhỏ cách nhà ba đường phố, anh biết không?"

"Biết, Linh Đang thường đi chơi ở đó."

"Ở góc đông bắc của công viên nhỏ đó có một dãy tiệm cơm, trong đó có một tiệm ăn kiểu Đài Châu, Linh Đang rất thích ăn cơm chiên trứng trong đó, chính là món ăn đó."

"Cơm chiên trứng?"

https://thuviensach.vn

"Đúng vậy, chủ quán dùng sốt cà chua làm thành một mặt cười vui vẻ ở trên cơm chiên trứng, Linh Đang đặc biệt thích."

"Anh dẫn nó đi ăn hẳn không có vấn đề chứ?"

"Có thể, em dẫn nó đi đều không lái xe. Đi mười lăm, hai mươi phút liền đến."

"Được, anh biết rồi. Đúng rồi, buổi chiều em trở lại, có muốn anh tới đón em không?"

"Không cần, em thuê xe trở lại là được, anh chăm sóc tốt Linh Đang là OK."

"Vậy chúng tôi ở nhà chờ em, buổi tối Linh Đang muốn ăn cá, nếu em thuận đường thì mua một chút đi."

"Được, anh muốn ăn cái gì?"

"Em làm gì anh cũng thích ăn, em xem đó mà làm thôi."

"Biết, ông xã, vậy buổi chiều gặp, bái bai."

"Bái bai."

Lúc Diệp Tư Viễn mang theo Diệp Dĩ Đình ra cửa, đứa nhỏ vừa nhảy vừa đập, như con khỉ nhỏ bị nhốt rất lâu, rốt cuộc cũng được thả ra cửa.

Lúc Trần Kết ở nhà, sau khi ăn cơm tối xong, một nhà ba người sẽ ra cửa tản bộ. Đêm hôm trước Trần Kết không có ở đây, sau khi ăn xong, thời gian vui đùa bị xóa bỏ, Diệp Dĩ Đình vẫn có chút hơi thất vọng .

Diệp Dĩ Đình vừa động vừa tĩnh, đi chơi thì nó rất hoạt bát hiếu động, sẽ cùng mấy bé trai có tuổi xấp xỉ trong chung cư cùng nhau chơi ván trượt hoặc là xếp thành hàng chơi cầu trượt. Nó rất có thiên phú vận động, còn

https://thuviensach.vn

nhỏ tuổi đã chơi được những thứ này. Có da có thịt, có lúc thậm chí sẽ mượn ván trượt của đứa bé lớn chơi một chút, mặc dù thỉnh thoảng sẽ té mấy lần, nhưng Diệp Tư Viễn và Trần Kết đều cảm thấy không có gì. Trần Kết sẽ đội tốt mũ an toàn cho con trai, bảo vệ cổ tay, bảo vệ khuỷu tay và nịt đầu gối, sau đó để cho đứa nhỏ lớn mật lăn qua lăn lại ở trong sân an toàn.

Thậm chí Diệp Tư Viễn sẽ hướng dẫn con trai chơi ván trượt như thế nào? Anh từng chơi những trò này vào thời học sinh, mặc dù đã không luyện nhiều năm, nhưng loại cảm giác đó một khi đã học được thì sẽ không quên. Anh đạp lên ván trượt, hai đầu gối hơi cong, cúi đầu tượt hình chữ S trên đất trống ở công viên, mặc dù bên cạnh là hai ống tay áo trống không tung bay theo gió, nhưng tư thế xem ra cũng là cực kỳ nhẹ nhàng phiêu dật.

Diệp Dĩ Đình nhìn động tác trượt đi tự nhiên của ba, trong lòng vừa hưng phấn lại bội phục, đợi đến khi ba trượt đến trước mặt mình, thuần thục phanh xe lại, nó liền xông lên quậy ầm ĩ muốn ba dạy. Diệp Tư Viễn ngồi chồm hổm xuống, tỉ mỉ dạy nó điểm quan trọng khi chơi ván trượt. Đợi đến sau khi Diệp Dĩ Đình một thân một mình cưỡi ván trượt, gập ghềnh xuất phát, Trần Kết liền đưa tay nắm eo Diệp Tư Viễn. "Aizz, Diệp Tư Viễn, anh hãy thành thật khai báo, trước kia anh có dùng cái này lừa dối bạn học nữ không?"

"Cái này còn có thể lừa dối bạn học nữ ư? Sao anh không biết." Anh giả bộ ngu.

"Ít giả ngốc đi! Em nhớ lúc trung học, đã cảm thấy nam sinh chơi được những thứ ván trượt, trượt patin trong trường học đặc biệt đẹp trai." Diệp Tư Viễn cười: "Anh lại không muốn những thứ này, anh chỉ muốn thể nghiệm cảm giác tốc độ một chút, khi chơi ván trượt sẽ có gió thổi qua bên cạnh, loại cảm giác đó rất tuyệt."

"Cảm giác té ngã tuyệt vời không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn sững sờ, cúi đầu nhìn ánh mắt của Trần Kết, cũng biết cô đã đoán được quá trình anh luyện tập.

"Té ngã. . . Dĩ nhiên là rất đau rồi, chỉ là ngã xuống liền bò dậy, làm lại từ đầu." Diệp Tư Viễn nhỏ giọng nói, "Anh hiểu rõ anh và người khác không giống nhau, nhưng trong lòng, chung quy lại có chút không phục. Người khác có thể học được, anh cũng có thể học được. Dù sao chơi ván trượt chỉ cần dùng chân là được, sau đó anh thật sự chơi được tốt hơn nam sinh trong lớp. Anh còn thử qua cái loại cực hạn đó, chính là trượt xuống trên lan can từ bậc thang rất cao. Có một lần, thiếu chút nữa liền ngã chết."

Nghe lời của anh, Trần Kết cực kỳ đau lòng: "Sau này đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy, người cũng hơn ba mươi tuổi, anh chớ dạy những thứ đó cho Linh Đang, sẽ hù chết em."

Diệp Tư Viễn lắc đầu: "Anh sẽ không hạn chế sở thích của Linh Đang, cũng sẽ không đi thay nó hoạch định cái gì. Bé trai có tinh thần mạo hiểm cũng không phải là một chuyện xấu, có lúc nhìn trước ngó sau, do dự là chuyện rất liều mạng. Anh cũng vì vậy mà thiếu chút nữa mất đi em, anh hi vọng con trai của anh dũng cảm hơn anh, có thể trở thành một người đàn ông một mình đảm đương một phía, kiên nghị quả quyết."

"Thằng bé sẽ trở thành một người như vậy." Trần Kết dùng sức ôm eo Diệp Tư Viễn, ánh mắt đuổi theo bóng người nhỏ bé nghênh ngang giang hai cánh tay cách đó không xa, "Tư Viễn, anh đã rất dũng cảm, Linh Đang có thể học được rất nhiều rất nhiều thứ từ trên người anh. Những thứ này, hữu dụng hơn bất kỳ sách giáo khoa nào."

Diệp Tư Viễn không có thuê xe, thật sự dẫn theo Diệp Dĩ Đình đi 20 phút, đến tiệm ăn kiểu Đài Châu đó.

Điều anh lo lắng duy nhất chính là con trai nghịch ngợm sẽ lại buông ống tay áo của anh ra, không hề có điềm báo trước chạy đi, nhất là băng

https://thuviensach.vn

qua đường. Thật may là, từ đầu đến cuối Diệp Dĩ Đình đều nắm tay áo anh thật chặc, ríu ra ríu rít nói với anh chuyện lý thú trong nhà trẻ. Đến phòng ăn, Diệp Tư Viễn trước mang Diệp Dĩ Đình đi rửa tay, mình cũng rửa chân, sau đó chọn vị trí trong góc.

Bình thường ăn cơm ở bên ngoài, có Trần Kết hoặc là bạn bè người thân ở bên cạnh, Diệp Tư Viễn sẽ an tâm rất nhiều. Mà lần này là lần đầu tiên anh một thân một mình dẫn con trai đi ra ngoài ăn cơm, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, một là lo lắng mình sẽ không chăm sóc tốt con trai, hai là lo lắng ánh mắt khác thường phóng đến trên người mình sẽ làm Diệp Dĩ Đình cảm thấy xấu hổ.

Diệp Tư Viễn nhấc chân lật thực đơn, Diệp Dĩ Đình có vẻ rất hưng phấn, nó chỉ vào hình ảnh trứng chiên cơm liền la lên: "Cơm chiên trứng mặt cười! Cơm chiên trứng mặt cười!"

Diệp Tư Viễn thấy bộ dạng vội vàng la lên của đứa nhỏ, không nhịn được liền cười lên, ngay sau đó gọi nhân viên phục vụ tới chọn món ăn, một phần cơm chiên trứng và một phần mỳ Ý.

Đi ăn cơm ở bên ngoài, mì sợi đối với anh mà nói là món ăn dễ dàng điều khiển nhất.

Quả nhiên, một phần cơm chiên trứng đáng yêu được Diệp Dĩ Đình ăn đến rối tinh rối mù, Diệp Tư Viễn không thể không đổi chỗ từ đối diện sang bên cạnh nó, càng không ngừng cầm khăn ăn giúp con chùi hạt cơm và tương cà chua nơi khóe miệng.

Khẩu vị Diệp Dĩ Đình rất tốt, ăn thật ngon lành, nhưng nó vẫn không quên cầm cái muỗng, múc một muỗng cơm nói với Diệp Tư Viễn: "Ba, người ăn cơm trứng."

Diệp Tư Viễn lắc đầu: "Ba không ăn, Linh Đang tự mình ăn đi."

https://thuviensach.vn

"Ba ăn!"

Diệp Tư Viễn hết cách rồi, chỉ đành phải khom lưng cúi đầu, để con trai nhét cái muỗng vào trong miệng mình.

Mùi vị thật không tệ. Diệp Tư Viễn cười với Diệp Dĩ Đình: "Ăn thật ngon, ba no rồi, Linh Đang tự mình ăn."

Ăn được gần hết, Diệp Tư Viễn suy nghĩ một chút, nói với Diệp Dĩ Đình: "Linh Đang, trong túi áo bên trái của ba có tiền, con lấy giúp ba được không?"

Diệp Dĩ Đình gật đầu một cái, tay nhỏ bé nhiều dầu mỡ liền đưa vào trong túi Diệp Tư Viễn, lấy ra tờ tiền mặt 100 đồng.

"Giỏi, bỏ lên bàn, thật giỏi."

Đợi đến khi Diệp Dĩ Đình để tiền lên bàn, Diệp Tư Viễn lập tức gọi nhân viên phục vụ tới trả tiền.

Trên tiền giấy dính vào một chút vết ố cà chua, Diệp Tư Viễn có chút ngượng ngùng nhìn nhân viên phục vụ: "Thật xin lỗi, tiền bị làm dơ."

"Không sao, xin chờ một chút." Nhân viên phục vụ len lén liếc nhìn người đàn ông trước mặt. Anh ta khác người bình thường như vậy, bề ngoài anh tuấn bất phàm, mặc đồ tinh xảo xinh đẹp, phong cách trầm tĩnh dịu dàng, tất cả đều hoàn mỹ như vậy, nhưng lại không hoàn mỹ làm người ta khó có thể tin.

Người đàn ông này không có hai cánh tay, từ khi vừa vào tiệm ăn liền hấp dẫn gần như tất cả tầm mắt mọi người, chỉ là anh vẫn luôn biểu hiện bình tĩnh thong dong, hình như hoàn toàn không để ý ánh mắt chung quanh, chỉ là chuyên tâm vừa cẩn thận lại vừa chăm sóc con trai của mình.

https://thuviensach.vn

Nhân viên phục vụ đưa tiền lẻ tới thì Diệp Tư Viễn mỉm cười nói cám ơn với cô, sau đó bảo Diệp Dĩ Đình bỏ tiền lẻ vào trong túi áo khoác của anh.

"Linh Đang, ba dẫn con đi rửa tay, chúng ta về nhà."

Diệp Dĩ Đình ngoan ngoãn nhảy xuống ghế, đi theo Diệp Tư đã đi xa toilet. Rửa xong tay đi ra bên ngoài phòng ăn, Diệp Tư Viễn phát hiện Diệp Dĩ Đình vẫn luôn nhìn về một phương hướng, cũng không bước đi nữa.

"Thế nào? Linh Đang." Diệp Tư Viễn cúi đầu hỏi nó.

Diệp Dĩ Đình kéo kéo tay áo của anh, nhỏ giọng nói: "Ba, Linh Đang muốn đi công viên chơi."

". . ." Diệp Tư Viễn ngẩng đầu nhìn công viên nhỏ ở góc phố đối diện, có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng một vài đứa bé đang chơi đùa, có thể nghe được âm thanh vui sướng của bọn chúng.

"Vậy chơi một lát, sau đó chúng ta về nhà ngủ trưa, OK?"

"OK!" Cái miệng nhỏ nhắn cười của Diệp Dĩ Đình cười toe toét, tay nhỏ bé vẫn còn làm một dấu tay "OK".

Chú thích:

(1) Hỉ Dương Dương và Hôi Thái Lang: là một bộ phim hoạt hình của Qingchun Film World ở Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, miền Đông Trung Quốc. Hỷ Dương Dương dữ Hôi Thái Lang được dàn dựng từ 500 tập phim cùng tên từng phát sóng trên gần 50 kênh truyền hình khắp Trung Quốc. Không có cốt truyện phức tạp và cũng chẳng sử dụng các hiệu quả hình ảnh công nghệ cao nhưng bộ phim nhựa hoạt hình này đã thu hút được hàng triệu khán giả nhỏ tuổi Trung Quốc nhờ câu chuyện đơn giản kể về những cuộc đấu trí giữa một bầy dê và hai con sói.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (Hết)

Thời tiết rất tốt, ánh nắng ấm áp chiếu lên người mọi người, giống như có thể đuổi đi rét lạnh trong ngày mùa đông.

Trong công viên có cầu trượt cho bọn nhỏ chơi đùa, bàn đu dây và cầu bập bênh. Diệp Dĩ Đình không có chút sợ hãi, nhanh chóng chơi thành một đoàn với đám trẻ con.

Diệp Tư Viễn vừa tìm một ghế đá trên đất trống ngồi xuống, tầm mắt vẫn đuổi theo bóng dáng con trai.

Diệp Dĩ Đình leo cao bò thấp, vừa cười lại nhảy. Diệp Tư Viễn lẳng lặng nhìn nụ cười xán lạn trên mặt con trai, đột nhiên cảm giác thời gian trôi qua thật nhanh.

Anh vẫn còn rõ mồn một tình cảnh lúc bác sĩ ôm Diệp Dĩ Đình đến trước mặt, toàn bộ thân thể của đứa nhỏ đều được bao bọc ở trong quần áo màu trắng, khắp khuôn mặt là nếp nhăn. Nó nhắm mắt lại thật chặt, vung tay nhỏ bé, chân nhỏ đạp đạp, miệng nhỏ lúc đóng lúc mở, nhẹ nhàng kêu lên, âm thanh nhỏ giống như con mèo nhỏ đang hừ hừ.

Lúc Diệp Dĩ Đình ra đời, thể trọng chỉ có 2,9 kg, một đứa nhỏ ốm tong teo, thật sự chưa nói tới đẹp mắt, nhưng ở trong mắt Diệp Tư Viễn, nó chính là bảo bối xinh đẹp nhất, đáng yêu nhất, trân quý nhất trên thế giới này.

Diệp Tư Viễn nhớ đến phản ứng duy nhất của mình lúc ấy chính là khom lưng hôn một cái lên gò má nhỏ nhắn của con trai, sau đó không thể ức chế

https://thuviensach.vn

ướt hốc mắt.

Sinh mệnh nhỏ này, là sự nối tiếp sinh mạng của anh và Trần Kết.

Đã trải qua nhiều chuyện hạnh phúc hoặc bi thương như vậy, khi Diệp Dĩ Đình xuất hiện ở trước mặt anh thì Diệp Tư Viễn liền biết, tất cả chuyện đều đã kết thúc. Từ nay về sau, cuộc đời của anh được trao cho ý nghĩa mới.

Khi Trần Kết được đẩy ra khỏi phòng sinh, Diệp Tư Viễn bước nhanh đi đến bên cạnh cô.

Trần Kết là sinh mổ, lúc này sắc mặt tiều tụy, còn chưa tỉnh lại từ trong thuốc mê. Diệp Tư Viễn tiến đôi môi tới bên tai cô, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Kết, cám ơn em."

Hình như là chỉ trong nháy mắt, Diệp Dĩ Đình đã lớn như vậy. Từ một đứa bé bi bô tập nói, lớn lên thành một bé trai có thể giao lưu với người khác. Nghĩ đến lời nói trẻ con của con trai, Diệp Tư Viễn liền nở nụ cười, lúc này Diệp Dĩ Đình trượt xuống cầu trượt, chạy tới chỗ của anh. Sắc mặt của nó có chút cổ quái, lôi kéo tay áo Diệp Tư Viễn, nhỏ giọng nói: "Ba, con muốn về nhà."

"Nhìn con chơi đến một đầu mồ hôi, nắm chặt tay áo ba, chúng ta về nhà." Diệp Tư Viễn khép ánh mắt, có chút cưng chiều nói.

Diệp Dĩ Đình không có trả lời, chỉ là cúi đầu từ từ đi theo anh.

Diệp Tư Viễn cảm thấy sức lực vai phải có chút nặng, hình như Diệp Dĩ Đình vô cùng dùng sức nắm tay áo của anh, bước từng bước rất chậm chạp. Nó càng chạy càng chậm, càng chạy càng chậm, đi tới một nửa, Diệp Dĩ Đình đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nói: "Ba, Linh Đang không đi được nữa."

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn cảm thấy kỳ quái, anh ngồi chồm hổm xuống: "Sao vậy?"

"Linh Đang đau chân."

"Đau chân?" Diệp Tư Viễn nhăn mày lại, "Té ngã rồi sao?"

Diệp Dĩ Đình lắc đầu.

"Chân trật khớp rồi hả?"

Diệp Dĩ Đình lại lắc đầu.

"Vậy sao sẽ đau chân? Linh Đang, chỉ có một đoạn đường, lập tức tới nhà ngay, chúng ta lại kiên trì một chút."

"Không muốn, Linh Đang đau chân, Linh Đang không đi được." Diệp Dĩ Đình nhíu lại mày nhỏ, giọng nói rất uất ức.

"Linh Đang, ngoan." Diệp Tư Viễn có chút khó khăn, anh đứng lên, "Nắm tay áo ba, chúng ta rất nhanh sẽ về đến nhà rồi."

"Ba. . ." Diệp Dĩ Đình ôm bắp đùi Diệp Tư Viễn, đột nhiên liền ngồi xỗm trên đất, "Ba, Linh Đang thật không đi được."

"Linh Đang! Không nên ồn ào." Diệp Tư Viễn cảm thấy Diệp Dĩ Đình là chơi đến quá mệt mỏi, lúc này là đang làm nũng.

"Ba. . ." Cái miệng nhỏ nhắn Diệp Dĩ Đình méo lại, giống như sắp khóc, "Linh Đang đau chân."

Diệp Tư Viễn có chút bất đắc dĩ, ngẩng đầu nhìn ven đường một chút, nghĩ tới có phải nên thuê một chiếc xe taxi về nhà không? Lại nghĩ, hình như như vậy sẽ làm Diệp Dĩ Đình dưỡng thành thói quen xấu, anh nói: "Linh Đang, bình thường chúng ta ra ngoài chơi con cũng có thể đi đường

https://thuviensach.vn

rất lâu, sao hôm nay lại không đi được, bé trai không thể yếu ớt như vậy. Đến, kéo tay áo ba."

Diệp Dĩ Đình khóc nức nở không ngừng, nước mắt rơi từng giọt từng giọt ra khỏi hốc mắt. Nó vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất, một tay ôm đầu gối, một tay nắm ống quần Diệp Tư Viễn: "Ba... con muốn ôm."

". . ." Diệp Tư Viễn thở dài, lần nữa ngồi xổm thân mình xuống, "Linh Đang ngoan, ba không ôm con được. Tự mình đi, có được hay không? Linh Đang là nam tử hán, dũng cảm nhất mà."

"Con muốn ôm. . .hu hu hu hu . . . Ba. . . con muốn ôm. . ." Diệp Dĩ Đình khóc đến rất lợi hại, khóc đến tâm Diệp Tư Viễn cũng sắp nát rồi.

"Linh Đang, ba không có tay, thật không ôm con được, con ngoan ngoãn đi. Đến, đứng lên."

"Hu hu hu hu hu. . . ôm. . ." Diệp Dĩ Đình vẫn khóc, âm thanh càng lúc càng lớn, dần dần đã biến thành gào khóc rồi, "Hu oa. . . Hu oa. . . Mẹ. . . con muốn mẹ. . . con muốn mẹ. . . Mẹ. . ."

Người đi đường chung quanh cũng lặng lẽ nghiêng đầu nhìn hai người đàn ông một lớn một nhỏ trên lối đi bộ này, bé trai khóc đến kinh thiên động địa, người ba trẻ tuổi đứng ở bên cạnh thẳng bé, hai vai phồng lên, hai ống tay áo trống không rủ xuống, ống tay áo mềm mại rơi trên mặt đất.

Trên mặt những người đi đường đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Diệp Tư Viễn không biết nên làm sao rồi. Diệp Dĩ Đình khóc đến nước mắt nước mũi dính đầy cả mặt, lớn tiếng kêu "Mẹ", bộ dáng kia thật giống như bị uất ức cực lớn. Diệp Tư Viễn nhỏ giọng an ủi nó, lại hoàn toàn không dùng được, anh dằn lòng đứng lên: "Linh Đang, con còn như vậy, ba sẽ tức giận."

https://thuviensach.vn

Tay nhỏ bé của Diệp Dĩ Đình lau mắt loạn xạ, ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn: "Ba. . ."

"Linh Đang, bình thường ba nói với con thế nào? Bé trai phải dũng cảm, con còn nhớ rõ không?" Diệp Tư Viễn cúi người xuống kiên nhẫn nói, giọng nói có chút nghiêm túc.

"Ba. . . Linh Đang thật sự đau chân." Diệp Dĩ Đình vẫn còn đang chảy nước mắt, cảm xúc cũng đã bình phục một chút.

"Vậy chúng ta ngồi xe hơi nhỏ trở về." Diệp Tư Viễn than thở, "Linh Đang, trước đứng lên."

Diệp Dĩ Đình cắn răng, rốt cuộc đứng lên, nó tóm lấy tay áo Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn đang muốn xoay người dẫn nó tới đường thuê xe, đột nhiên nghe được con trai nhỏ giọng nói: "Ba, con có thể tự đi."

"Hả?" Diệp Tư Viễn quay đầu lại nhìn nó.

Diệp Dĩ Đình nắm tay áo Diệp Tư Viễn lau nước mắt nước mũi trên mặt mình. Thằng bé ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, hít mũi một cái nói: "Con có thể đi, không ngồi xe hơi nhỏ, Linh Đang rất dũng cảm."

Nhìn đôi mắt tinh khiết của con trai, Diệp Tư Viễn nhìn thấu một phần kiên định từ trong đó.

Anh cũng không biết rốt cuộc chân con trai bị sao, nhưng lúc nãy con trai đang chơi trò chơi, anh gần như không có dời tầm mắt đi chút nào, xác thực không phát hiện Diệp Dĩ Đình có té ngã hoặc đùa giỡn với người bạn nhỏ khác, anh cảm thấy hẳn là không có vấn đề gì.

"Linh Đang, thật có thể đi sao?"

Diệp Dĩ Đình dùng sức gật đầu.

https://thuviensach.vn

"Được, vậy chúng ta về nhà." Diệp Tư Viễn cười.

Bình thường cần hai mươi phút đi đường, Diệp Tư Viễn kéo Diệp Dĩ Đình vừa đi vừa nghỉ, đi ước chừng 40 phút mới đến nhà.

Mở cửa nhà ra, hai người liền ngây ngẩn cả người, bởi vì Trần Kết đã ở nhà rồi, đang ở trong phòng khách, sắp xếp lại va ly nhỏ của mình.

"Mẹ ------" Thấy Trần Kết, Diệp Dĩ Đình chưa cởi giày liền vọt tới, lập tức nhào vào trong ngực Trần Kết, tiếp liền hu hu oa oa khóc lên. .

"Thế nào vậy? Bảo bối." Trần Kết ôm Diệp Dĩ Đình ngồi vào trên ghế, giơ tay lên lau nước mắt của nó, phát hiện đứa nhỏ khóc đến đặc biệt thê thảm.

Quay đầu nhìn Diệp Tư Viễn một chút, cũng là gương mặt mệt mỏi, cô kỳ quái hỏi: "Hai người sao vậy hả?"

"Mang Linh Đang đi ra ngoài ăn bữa cơm, nó chơi trong công viên hơn một giờ, trên đường trở về vẫn nói đau chân." Diệp Tư Viễn ngồi trên ghế đổi dép để thay giày, tiếp đi tới bên cạnh hai mẹ con, "Sao em trở lại trước thời gian?"

"Buổi sáng kết thúc việc sớm, liền đổi chuyến bay, nghĩ tới liền trở về sớm chút."

"Em xem một chút rốt cuộc chân của nó bị gì?" Diệp Tư Viễn nhỏ giọng nói.

Trần Kết liền đưa tay cởi giày và tất Diệp Dĩ Đình, cởi chân trái xong, không có việc gì. Vừa cởi giày chân phải một cái, hai vợ chồng liền phát hiện điểm kỳ lạ.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn mặc tất bên phải cho Diệp Dĩ Đình có chút lỏng, lúc Diệp Dĩ Đình đang chơi đùa, tất bên phải đã tuột xuống, tuột đến dưới lòng bàn chân. Gót chân non nớt của nó cọ xát với thành giày, bị mài ra một vết rách, chảy máu, không trách được đứa nhỏ vẫn luôn nói đau chân.

Sắc mặt Diệp Tư Viễn trầm xuống, anh ngốc lăng nhìn chằm chằm gót chân con trai, tiếp liền đứng dậy đi. Khi trở về, trong miệng anh cắn một hộp thuốc.

"Em giúp nó xử lý một chút đi, nhất định đau chết mới có thể la lợi hại như vậy." Để hộp thuốc xuống, mắt anh lại nhìn vết thương nơi gót chân Diệp Dĩ Đình, xoay người vào phòng sách.

Trần Kết ôm Diệp Dĩ Đình đi rửa tay chân, sau đó giúp nó bôi chút thuốc cao, cuối cùng dán lên gót chân một băng keo cá nhân phim hoạt hình.

Diệp Dĩ Đình không khóc cũng không la, chỉ là ngoan ngoãn dựa vào ngực mẹ, ôm cô thật chặc.

Xử lý xong vết thương, Trần Kết hôn một cái lên gò má của con trai, hỏi: "Còn đau không?"

"Không đau." Diệp Dĩ Đình chu miệng lên, "Mẹ, sau này Linh Đang không đi ra ngoài chơi với ba nữa đâu."

"Tại sao?"

"Linh Đang đau chân, ba cũng không ôm Linh Đang." Diệp Dĩ Đình vẫn cảm thấy uất ức, "Ba thật hung dữ."

Trần Kết than thở: "Linh Đang, ba không có tay, ba không có biện pháp ôm con. Hơn nữa, ba không biết chân của con bị rách, trong lòng ba cũng rất khó chịu. Nghe con nói như vậy, ba sẽ rất đau lòng."

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình cúi đầu không nói lời nào.

"Ba thấy con bị thương, lập tức lấy hộp thuốc tới, thấy Linh Đang đau chân, trong lòng ba càng đau hơn."

Diệp Dĩ Đình vẫn không lên tiếng.

"Mặc dù ba không thể ôm Linh Đang, nhưng ba vô cùng yêu Linh Đang, đúng không? Linh Đang quên sao? Có một lần con phát sốt nằm viện, ba không ngủ ba ngày ba đêm, vẫn luôn hầu ở bên cạnh Linh Đang, còn hát cho Linh Đang đấy. Còn có một lần, Linh Đang muốn biểu diễn Tiểu Lão Hổ, ba không ngủ suốt đêm, tự mình giúp Linh Đang làm một bộ quần áo Tiểu Lão Hổ rất đáng yêu! Các bạn nhỏ đều nói ba rất lợi hại nha. Còn có, thầy giáo muốn ba mẹ giúp Linh Đang làm chong chóng tre, mẹ không làm kịp, ba dùng chân kẹp dao găm gọt giúp Linh Đang, còn không cẩn thẩn cắt rách chân, nhưng ba vẫn kiên trì gọt xong chong chóng tre, cuối cùng chong chóng tre bay thật là cao, Linh Đang còn nhớ rõ không?"

Diệp Dĩ Đình rốt cuộc ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trần Kết đặt nó xuống đất, sờ sờ đầu của nó: "Đi đi, trò chuyện với ba, sau đó con nên ngủ trưa rồi."

"Vâng!"

Diệp Dĩ Đình chạy đến thư phòng thì Diệp Tư Viễn đang ngồi ngốc ở trước máy vi tính xách tay, anh nghe đại khái cuộc đối thoại của hai mẹ con trong phòng khách, trong nội tâm không biết là tư vị gì. Quay đầu lại, liền nhìn thấy Diệp Dĩ Đình đang nhút nhát nhìn anh.

"Linh Đang." Anh nhếch khóe miệng nở nụ cười, "Chân còn đau không?"

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình vừa lắc đầu, vừa đi tới bên cạnh Diệp Tư Viễn, tay nhỏ bé đặt lên trên đùi của anh.

"Thế nào? Sao còn không đi ngủ trưa?" Diệp Tư Viễn tận lực bình tĩnh hỏi nó.

Diệp Dĩ Đình đột nhiên nhón chân lên, ôm cổ Diệp Tư Viễn, nó hôn một cái thật kêu lên mặt anh: "Ba, ba là người tốt nhất trên thế giới!"

Không đợi Diệp Tư Viễn kịp phản ứng, nó đã chạy ra khỏi phòng sách.

Hình như bên má Diệp Tư Viễn còn lưu lại xúc cảm mềm mại của đôi môi con trai, mang theo một mùi sữa đặc biệt trên người trẻ con. Anh cúi đầu, bên môi liền mang theo một nụ cười.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, phát hiện Trần Kết đã khoanh tay đứng ở bên cửa.

"Linh Đang đâu?" Anh hỏi.

"Đi ngủ rồi." Trần Kết đi tới, ngồi vào trên đùi của anh, ôm cổ anh liền hôn lên môi của anh.

"Tư Viễn, anh là một người ba tốt." Trần Kết dùng chóp mũi cạ chóp mũi anh, "Chỉ là rách chút da, đứa bé va va chạm chạm là rất bình thường, anh đừng đoán mò."

"Anh không có đoán mò." Diệp Tư Viễn giương mắt nhìn cô, "Tiểu Kết, cám ơn em. Dẫn theo Linh Đang hai ngày, mới biết mang một đứa bé thì ra là khổ cực như vậy."

Trần Kết đang nắm gương mặt của anh, cười: "Anh biết là tốt rồi."

Ăn xong cơm tối, một nhà ba người ra cửa tản bộ.

https://thuviensach.vn

Một tay của Trần Kết dắt Diệp Dĩ Đình, một tay khoác lên sau thắt lưng Diệp Tư Viễn, ba người chậm rãi đi.

Cách đó không xa truyền đến tiếng nhạc mạnh mẽ, bọn họ đi theo tiếng nhạc mới phát hiện là một nhãn hiệu mì ăn liền đang làm hoạt động ngoài trời ở trong công viên. Mọi người sau khi ăn xong đi tản bộ vây tới ba tầng trong ba tầng ngoài, đứng vây bên ngoài, bọn họ thấy không rõ tình huống bên trong.

Diệp Dĩ Đình đã sớm quên chuyện không vui vào buổi chiều, chân nhảy muốn mẹ ôm lên nhìn. Trần Kết ôm nó, phát hiện vẫn không nhìn thấy gì hết.

"Mẹ, ba nói mẹ là bí đao lùn!" Giọng nói tràn đầy ngây thơ chất phác của Diệp Dĩ Đình khiến hai dì bên cạnh cười lên ha hả. Trần Kết đỏ mặt, vươn tay ra đập xuống eo Diệp Tư Viễn: "Anh nói cái gì với con trai đó!"

Diệp Tư Viễn lườm Diệp Dĩ Đình một cái: "Diệp Linh Đang, bản lãnh đâm thọc của con thật không nhỏ nha."

"Là ba tự nói, không cho phép ăn vạ." Diệp Dĩ Đình ôm cổ của Trần Kết, cười ha ha không ngừng.

Trần Kết lắc đầu, nhón chân một chút hỏi Diệp Tư Viễn: "Bên trong đang làm gì đó?"

"Làm trò chơi, hình như là đập bong bóng." .

"Con muốn xem! Con muốn xem! Ba! Linh Đang muốn xem!" Nghe được là làm trò chơi, Diệp Dĩ Đình lên tinh thần.

Diệp Tư Viễn cười một tiếng, nửa ngồi thân mình nói: "Ngồi vào trên vai ba."

https://thuviensach.vn

Trần Kết để Diệp Dĩ Đình lên, chân đứa nhỏ giắt hai bên trước ngực ba, đôi tay ôm đầu ba, tầm mắt lập tức trở nên mở rộng, nó vui vẻ còn vừa nói vừa cười: "Ba thật là cao!"

"Tiểu Kết, em nắm lấy chân của nó, ngàn vạn đừng buông tay."

"Anh yên tâm, nắm rồi." Trần Kết rúc vào bên cạnh Diệp Tư Viễn, tay phải vững vàng nắm chân của Diệp Dĩ Đình.

"Xem được không?" Diệp Tư Viễn đứng nghiêm, trên vai đỡ lấy thân thể của Diệp Dĩ Đình, tựa như chở đầy hi vọng vô biên.

"Đẹp mắt! Ha ha ha ha ha, bong bóng nổ hết!" Diệp Dĩ Đình quơ tay múa chân kêu la, cực kỳ hưng phấn.

Diệp Tư Viễn cảm thấy vui vẻ, nhưng một lát sau, anh cũng có chút ảo não rồi.

"Linh Đang! Đừng kéo tóc ba!"

"Linh Đang! Đừng che kín mắt ba, ba không nhìn thấy!"

"Linh Đang! Đừng kéo lỗ tai ba! Thật là nhột!"

"Linh Đang!"

. . . . . .

Tắm xong, Trần Kết chui vào chăn dựa vào người Diệp Tư Viễn, cô nói: "Tư Viễn, chúng ta cần thêm một đứa bé."

"Tại sao?" Diệp Tư Viễn rất giật mình, anh không ngờ Trần Kết sẽ nói cái này.

https://thuviensach.vn

"Em cảm thấy Linh Đang lớn lên một mình sẽ rất cô đơn, em và anh có thêm một đứa, em cảm thấy có anh chị em là một chuyện đặc biệt tốt."

"Tiểu Kết, chúng ta suy nghĩ chuyện này một chút đi, mang thai một đứa bé đã rất vất vả rồi, anh không muốn em cực khổ nữa."

"Đứa bé anh cũng có phần mà, làm như anh không có phần ấy." Trần Kết bĩu môi.

Diệp Tư Viễn cười: "Tình huống thân thể của anh dặc biệt, cũng không giúp đỡ được cái gì. Linh Đang lớn như vậy, gần như đều là dính theo em."

"Nhưng em đặc biệt muốn một bé gái." Ngón tay Trần Kết nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt Diệp Tư Viễn, cuối cùng dừng lại ở lúm đồng tiền cạn trên má anh, "Con gái sẽ giống ba, con gái của chúng ta nhất định đặc biệt đẹp, nói không chừng còn có thể di truyền được lúm đồng tiền của anh." "Linh Đang cũng rất đẹp."

"Linh Đang giống em nhiều hơn, bé trai chính là nghịch ngợm, không giống bé gái dịu dàng ít nói một chút. Aizz, không phải lúc em mang thai anh nói anh muốn con gái sao?"

"Con trai, con gái đều thích." Diệp Tư Viễn dùng cái trán cọ xát ót Trần Kết, "Em thật nghĩ muốn thêm một đứa?"

"Ừ." Trần Kết gật đầu, tay đã len lén chạy vào chăn xoa phần còn lại cánh tay đã bị cụt của Diệp Tư Viễn, nhẹ nhàng vuốt ve, "Chúng ta vẫn còn quá cưng chiều Linh Đang, có một em trai hoặc em gái, thằng bé sẽ lớn nhanh hơn một chút, trưởng thành cũng có thể ổn trọng hơn một chút."

"Nếu như em thật muốn, chúng ta sẽ thêm một đứa, cùng lắm thì. . . anh lại cố gắng kiếm nhiều tiền một chút thôi." Nói xong, Diệp Tư Viễn đã đưa đầu tới, nhẹ nhàng hôn lên môi Trần Kết.

https://thuviensach.vn

"Kiếm nhiều tiền làm gì?" Sau một phen triền miên, Trần Kết trợn to hai mắt không hiểu hỏi.

"Thứ nhất, giao nộp tiền phạt sinh vượt mức. Thứ hai, tích trữ đồ cưới cho con gái chúng ta." Diệp Tư Viễn cười đến có chút hư hỏng, môi lưỡi của anh không an phận lướt qua da cần cổ của Trần Kết, chân phải cũng cọ lên bắp chân của cô.

"Nếu như sinh con gái, liền gọi là Diệp Dĩ Huyên đi."

"Được, liền gọi là Diệp Dĩ Huyên." Diệp Tư Viễn đè ép Trần Kết, hai người dây dưa, chậm rãi trượt đến trong chăn.

Không khí tuyệt vời làm cho người khác hít thở không thông, Diệp Tư Viễn có chút tham lam liếm hôn thân thể Trần Kết, cảm thấy đêm này nhất định sẽ hết sức ngọt ngào và ấm áp, không ngờ một giọng trẻ con thanh thúy đột nhiên vang lên bên tai bọn họ:

"Ba mẹ."

Trần Kết vén chăn lên lộ đầu ra, phát hiện Diệp Dĩ Đình ôm một con sâu bông lớn màu xanh lá cây đứng ở bên giường bọn họ. Nó nháy mắt to, gương mặt u mê.

"Linh Đang! Sao con đã dậy rồi?" Trần Kết ôm lấy Diệp Dĩ Đình, để cho nó nằm thẳng giữa cô và Diệp Tư Viễn, nhanh chóng đắp chăn lên cho nó.

"Con muốn ngủ chung với ba mẹ." Linh Đang nhìn Trần Kết một chút, lại nhìn Diệp Tư Viễn một chút, "Ba, ngày hôm qua ba còn chưa có kể xong chuyện xưa cho con đấy."

Diệp Tư Viễn ổn định hô hấp một chút, kiềm chế xuống cảm xúc vừa mới bị trêu ghẹo lên, có chút bất đắc dĩ nhìn kỳ đà cản mũi cực lớn nằm giữa anh và Trần Kết, anh cười: "Vậy ba tiếp tục kể cho con nghe."

https://thuviensach.vn

"Được ạ." Diệp Dĩ Đình lộ răng nhỏ trắng ra, cười vui vẻ.

. . . . . .

Diệp Tư Viễn: "Bản lĩnh cậu bé thứ tư là phóng hỏa, bản lĩnh cậu bé thứ năm là phun nước, bọn họ cùng nhảy ra từ trong hồ lô." Trần Kết: "Không đúng đâu, cậu bé thứ tư là phun nước, cậu bé thứ năm mới là phóng hỏa."

Diệp Tư Viễn: "Em sai rồi, cậu bé thứ tư là lửa, cậu bé thứ năm là nước, anh nhớ rất rõ ràng."

Trần Kết: "Không đúng không đúng, anh nhất định nhớ lộn, em từng nghe cậu bé hồ lô thật nhiều lần ."

Diệp Tư Viễn: "Anh thuộc lòng mà, lúc anh nghe chuyện xưa này, em vẫn còn rất nhỏ đấy."

Trần Kết: "Không thể nào, sao em lại nhớ nước lửa, nước lửa, đầu tiên là nước, tiếp theo mới là lửa."

Diệp Tư Viễn: "Hư. . . Đừng cãi nữa, Linh Đang đã ngủ rồi."

Trần Kết: "Vậy chúng ta cũng ngủ đi."

"Ừ."

Diệp Tư Viễn chu miệng lên, Trần Kết lập tức lại gần hôn xuống môi của anh: "Ông xã, ngủ ngon, em yêu anh."

"Anh cũng yêu em, bà xã ngủ ngon."

Ánh đèn tắt đi, bóng đêm càng tối, đợi đến khi mặt trời mọc, lại là một ngày mới.

Chỉ cần có yêu, chuyện xưa của bọn họ sẽ trực tiếp kéo dài mãi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Ngoại Truyện 7: 100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Vợ Chồng. (1)

Xin chào các cô gái, lần này khách mời của tiết mục 100 câu hỏi về sự hòa hợp giữa vợ chồng của chúng ta là Diệp Tư Viễn và bà xã của anh ấy là Trần Kết, bọn họ vừa mới đám cưới không lâu, trước tiên chúng ta nên chúc mừng họ đã. Nhiều lời thêm vô nghĩa, bây giờ trực tiếp hỏi nào!

1, Hàm Hàm: Xin hỏi tên của hai người?

Tư Viễn (mỉm cười): Diệp Tư Viễn.

Tiểu Kết (mỉm cười): Trần Kết.

2, Hàm Hàm: Bao nhiêu tuổi?

Tư Viễn: 29.

Tiểu Kết: 26.

3, Hàm Hàm: Giới tính là?

Tư Viễn: Nam.

Tiểu Kết: Nữ.

4, Hàm Hàm: Xin hỏi tính cách của anh như thế nào?

Tư Viễn: Chuyện này... Để cho bà xã tôi nói đi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Anh ấy hả, rất không được tự nhiên nhưng mà bây giờ đã tốt hơn nhiều.

Hàm Hàm: Vậy còn cô thì sao?

Tiểu Kết: Tôi? Sáng sủa, hào phóng, sảng khoái, thiện lương, thông minh, hài hước, chịu khó, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Tư Viễn: ...

Hàm Hàm: ...

5, Hàm Hàm: Tính tình của đối phương?

Tư Viễn (len lén nhìn Tiểu Kết một cái): Sáng sủa, hào phóng, sảng khoái, thiện lương, thông minh, hài hước, chịu khó, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

Tiểu Kết (vui mừng che miệng cười): Ghét ghê ~~ Anh ấy rất dịu dàng, rất săn sóc, nghiêm túc chững chạc lại biết kiếm tiền ~ là người đàn ông rất tốt.

Tư Viễn (bổ sung): Cô ấy cũng rất tốt.

Hàm Hàm: Đủ rồi!

6, Hàm Hàm: Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Tư Viễn: 15 tháng 11, năm thứ hai đại học, buổi chiều thứ hai, tại thư viện đại học Q.

Tiểu Kết: Ai da má ơi, hai chúng ta đã quen biết nhau tám năm rồi á!

7, Hàm Hàm: Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Một cô gái rất đẹp, còn mang một cái mắt kính gọng đen, vóc dáng lùn lùn, tóc buộc đuôi ngựa thật cao, nhìn dáng vẻ thì tuổi còn rất nhỏ, đặc biệt thú vị.

Tiểu Kết: Anh ấy siêu cấp đẹp trai! Chỉ là vừa bắt đầu tôi có hiểu lầm anh ấy nhưng rất nhanh tôi đã nói xin lỗi! Sau đó... Vừa thấy đã yêu, ha ha.

8, Hàm Hàm: Thích đối phương ở điểm nào?

Tư Viễn (không chút nghĩ ngợi): Toàn bộ đều thích.

Tiểu Kết (đỏ mặt): Ừ, đều thích.

9, Hàm Hàm: Ghét đối phương ở điểm nào?

Tư Viễn: Không có ghét.

Tiểu Kết: Hiện tại coi như là không có, chẳng qua tôi vẫn nhớ một chuyện trước kia, tên ngu ngốc này vậy mà bỏ lại tôi biến mất thật nhiều năm, bây giờ nghĩ lại vẫn còn cảm thấy rất tức giận!

Tư Viễn: Bà xã, anh sai lầm rồi...

Tiểu Kết: Được rồi, tha thứ cho anh, về sau không bao giờ được như thế nữa, có biết không?

Tư Viễn: Anh hứa với em sẽ không bao giờ như thế nữa.

...

Hàm Hàm: Thật buồn nôn...

10, Hàm Hàm: Hai người cảm thấy mình và đối phương có hợp nhau không?

Tư Viễn: Hợp về cái gì?

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Rất hợp.

Hàm Hàm: ...

11, Hàm Hàm: Hai người gọi đối phương là gì?

Tư Viễn: bà xã, Tiểu Kết, bảo bối.

Tiểu Kết: ông xã, Tư Viễn, ngu ngốc.

12, Hàm Hàm: Hai người hi vọng đối phương gọi mình là gì?

Tư Viễn: Thật ra thì tôi thích cô ấy gọi tôi là Tư Viễn nhất.

Tiểu Kết: Tôi cũng vậy ~ chỉ là kết hôn nửa năm rồi, hiện tại cũng đã quen kêu bà xã ông xã.

13, Hàm Hàm: Nếu như lấy động vật để làm ví dụ thì hai người cảm thấy đối phương là gì?

Tư Viễn: Con thỏ nhỏ.

Hàm Hàm: Tại sao?

Tư Viễn: Thỏ nóng nảy sẽ cắn người...

Tiểu Kết: -_-

Hàm Hàm: Tiểu Kết, Tư Viễn giống như động vật gì?

Tiểu Kết: Cún nhỏ ngoan ngoãn ~

14, Hàm Hàm: Nếu như muốn tặng quà cho đối phương, hai người sẽ tặng gì?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Hình như đã tặng rất nhiều thứ, chắc là tôi sẽ đặc biệt thiết kế quần áo tặng cô ấy để cho mỗi ngày cô ấy đều xinh đẹp.

Tiểu Kết: Mới tặng một cái vòng chân. Cái dây đó đã đeo trên chân anh ấy rất nhiều năm, sợi dây cũng sắp hỏng rồi mà anh ấy vẫn không muốn đổi, còn cái tượng vàng kia thật sự nhỏ, khi đó tôi không có nhiều tiền lắm, bây giờ nhìn lại thật sự là keo kiệt muốn chết.

Tư Viễn: Anh không muốn cái mới, cái cũ rất tốt.

Tiểu Kết: ...

15, Hàm Hàm: Như vậy thì anh muốn được tặng quà gì?

Tư Viễn: Chỉ cần là cô ấy tặng thì cái gì cũng thích. À... Tự tay đan khăn một cái quàng cổ đi, trước kia lúc còn ở chung với cô ấy thật sự rất muốn cái đó.

Tiểu Kết: Vậy sao? Tại sao anh không nói với em.

Tư Viễn: Bây giờ nói rồi.

Tiểu Kết: Trời lạnh em sẽ đan cho anh, anh thích màu gì?

Tư Viễn: Màu xanh đen.

Tiểu Kết (cười): được~

Tư Viễn: Vậy còn em, em muốn cái gì?

Tiểu Kết: Em muốn một đứa bé!

Tư Viễn (hoảng sợ): ...

16, Hàm Hàm: Có bất mãn với đối phương ở chỗ nào không? Bình thường là chuyện gì?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Không có gì bất mãn, ở trong mắt tôi cô ấy là hoàn mỹ nhất.

Tiểu Kết (khổ cực suy nghĩ): Anh ấy rất hay suy nghĩ nhiều, quá cố chấp, quá quật cường...

Tư Viễn: Anh không có!

Tiểu Kết: Anh có.

Tư Viễn: Anh không có mà.

Tiểu Kết: Anh chính là có!

Tư Viễn: ...

17, Hàm Hàm: Tật xấu của hai người là gì?

Tư Viễn: Tật xấu nghiêm trọng nhất, cô cũng thấy đấy, là thân thể của tôi không trọn vẹn, không có hai cánh tay. Tiếp đó tôi có phần theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nếu như có chuyện gì không làm được thì sẽ nghĩ hết biện pháp để làm cho nó hoàn mỹ. Nhưng bởi vì thân thể của tôi tương đối đặc biệt, cho nên có một số việc làm sẽ khá khó khăn, có lẽ sẽ khiến tôi quá để tâm vào chuyện vụn vặt nhưng thật may là có Tiểu Kết ở đây, sẽ không quá mức rắc rối.

Tiểu Kết: Tính khí của tôi có chút nóng nảy nhưng mà bây giờ đã tốt hơn rất nhiều, có thể cũng là bởi vì nửa năm gần đây trôi qua cực kì tốt, không có chuyện gì làm tôi phiền não, chỉ cần ở cùng với anh ấy thì tôi đã cảm thấy rất vui vẻ, rất thỏa mãn rồi.

18, Hàm Hàm: Vậy tật xấu của đối phương là?

Tư Viễn: Lúc trước đã nói rồi, không có tật xấu.

Tiểu Kết: Lúc trước cũng đã nói rồi, anh ấy rất hay suy nghĩ nhiều...

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Anh đã nói là anh không có rồi!

Tiểu Kết (không nhìn): hừ.

19, Hàm Hàm: Đối phương đã làm chuyện gì khiến cho anh/cô khó chịu không?

Tư Viễn: Tại sao lại hỏi như vậy? Mấy câu hỏi này có gì khác nhau sao? Ừ... Thời điểm học đại học trước kia, có lúc Tiểu Kết sẽ gạt tôi một số chuyện, dĩ nhiên bây giờ đã không còn.

Tiểu Kết: Anh ấy rất nhường nhịn tôi, không có làm việc gì khiến tôi không vui.

20, Hàm Hàm: Vậy nếu đối phương làm chuyện gì đó khiến anh/chị khó chịu?

Tư Viễn: Không biết. Bà xã, em nói đi.

Tiểu Kết: Không có, anh ấy là bạn trai rất đủ tiêu chuẩn, hiện tại cũng là ông xã đủ tiêu chuẩn. Về phần của tôi thì trước kia tôi lừa anh ấy thì anh ấy sẽ rất tức giận.

21, Hàm Hàm: Quan hệ của hai người đã đạt tới trình độ nào rồi?

Tư Viễn: Kết hôn nửa năm.

Tiểu Kết: Bổ sung thêm, đăng kí nửa năm, tổ chức lễ kết hôn ba tháng trước.

22, Hàm Hàm: Lần đầu hai người hẹn hò là ở chỗ nào?

Tư Viễn: Một căn phòng ở khách sạn bên cạnh ga xe lửa thành phố H.

Hàm Hàm: Cái gì? ? Lần đầu hẹn hò đã thuê phòng? ?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Không phải...

Tiểu Kết: ... Tôi nghĩ chắc là trong phòng học môn đại cương thiết kế lúc anh ấy học năm thứ hai đại học.

Tư Viễn: Cái này không tính

Tiểu Kết: Tại sao lại không tính? Lúc đó các bạn học trong lớp anh đều nói em là bạn gái của anh đấy.

Tư Viễn: Nhưng mà lúc ấy chúng ta còn chưa bắt đầu qua lại với nhau, lại còn quen biết chưa được mấy ngày.

Tiểu Kết: Nhưng mà em đã thích anh rồi, em còn xoa bóp bả vai cho anh, anh quên rồi hả? Coi như không tính cái này những cũng không phải là ở tại cái khách sạn đó.

Tư Viễn: Anh cảm thấy chính là ở khách sạn, ở nơi đó, chúng ta hôn nhau lần đầu tiên.

Tiểu Kết (đỏ mặt): Ghét ghê... Thật ra thì em cảm thấy phải là thời điểm anh đưa em đến ga xe lửa trước khi nghỉ đông.

Tư Viễn (-_-): Đó cũng coi là hẹn hò sao?

Tiểu Kết: Dĩ nhiên!

23, Hàm Hàm: Khi đó không khí giữa hai người như thế nào?

Tư Viễn: Rất ngọt ngào. Bởi vì mấy tháng trước quan hệ giữa tôi và cô ấy rất quái lạ, sau đó rốt cuộc cũng nói ra, trong lòng tôi rất vui vẻ.

Tiểu Kết (đỏ mặt gật đầu): Ừ... Lúc ở cùng với anh ấy, trái tim cứ đập liên hồi.

https://thuviensach.vn

24, Hàm Hàm: Khi đó tiến triển đến trình độ nào?

Tư Viễn: Trong căn phòng khách sạn đó, tôi hôn cô ấy.

Tiểu Kết (thẹn thùng cúi thấp đầu): Nụ hôn đầu đó.

Tư Viễn (cũng đỏ mặt): Cũng là nụ hôn đầu của anh.

25, Hàm Hàm: Địa điểm hẹn hò thương xuyên của hai người là?

Tư Viễn: Trong sân trường, phòng vẽ tranh, phòng ngủ của tôi, rạp chiếu bóng, Phàm Nhân Hiên, siêu thị, công viên... Không khác mấy so với các cặp đôi bình thường.

Tiểu Kết: Tôi thích nhất là ở trong phòng ngủ của anh ấy, có thể đùa giỡn anh ấy!

Tư Viễn: ...

26, Hàm Hàm: Hai người đã chuẩn bị gì cho sinh nhật của đối phương?

Tư Viễn: Nói ra thật xấu hổ, đến hiện tại tôi mới chỉ tổ chức một sinh nhật cho cô ấy, chính là sinh nhật 19 tuổi, tôi tặng cô ấy một cái áo do chính mình thiết kế. Sau đó sinh nhật 20 tuổi thì chúng tôi đã chia tay, lúc đó tôi ở tại Italy, chỉ có thể gọi điện thoại, chat webcam với cô ấy. Sinh nhật 25 tuổi, mặc dù chúng tôi có gặp nhau nhưng cô ấy bị vấp ngã, phải đến bệnh viện, mọi việc trôi qua hỏng bét. Năm nay là sinh nhật 26 tuổi của cô ấy, nhất định tôi sẽ chuẩn bị thật tốt.

Tiểu Kết: Sau khi tôi qua lại với anh ấy thì sinh nhật đầu tiên trôi qua thật sự không vui vẻ, chúng tôi cãi một trận, sau đó anh ấy còn dầm mưa suốt đêm nên bị sốt. Sinh nhật 23 tuổi thì trôi qua tương đối hoàn mỹ, chỉ là không ngờ ngày hôm sau lại xảy ra chuyện cực kì không vui. Tháng sau là sinh nhật 29 tuổi của anh ấy, tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ nên làm như thế nào.

https://thuviensach.vn

27, Hàm Hàm: Ai là người tỏ tình trước?

Tư Viễn: ...

Tiểu Kết (giơ tay): Là tôi...

28, Hàm Hàm: Hai người yêu đối phương bao nhiêu?

Tư Viễn: dùng toàn bộ sinh mạng để yêu.

Tiểu Kết: giống vậy.

29, Hàm Hàm: Như vậy, hai người yêu đối phương sao?

Tư Viễn: yêu.

Tiểu Kết: yêu.

30, Hàm Hàm: Đối phương làm việc gì khiến anh/cô cảm thấy không có cách nào cả?

Tư Viễn: Cô ấy hả, ăn vạ. Mỗi lần ăn vạ, làm nũng, khóc lóc là tôi hoàn toàn không có biện pháp nào cả.

Tiểu Kết: Tôi không thích cách nói chuyện tự ti của anh ấy, những chuyện liên quan đến thân thể thì tôi không để ý một chút nào cả, mỗi lần liên quan đến đề tài này thì tôi liền cảm thấy đau lòng, nhức đầu, tức giận!

30, Hàm Hàm: Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng thì hai người sẽ làm như thế nào?

Tư Viễn (nháy mắt mấy cái, quay đầu nhẹ nhàng hỏi): Em sẽ thay lòng sao?

Tiểu Kết: Không biết. Nếu như anh thay lòng, em sẽ giết anh!

https://thuviensach.vn

Tư Viễn (-_-): ...

31, Hàm Hàm: Có thể tha thứ cho đối phương thay lòng không?

Tư Viễn: Tôi tin tưởng cô ấy sẽ không thay lòng. Nếu như cô ấy thật sự chọn người tốt hơn thì tôi sẽ chúc phúc cho cô ấy, cô đã biết cuối cùng thì tôi cũng không thể chăm sóc cô ấy như người đàn ông bình thường được, dĩ nhiên, chỉ cần cô ấy nguyện ý đi theo tôi...tôi nhất định sẽ không phụ cô ấy.

Tiểu Kết: Không thể tha thứ, nếu anh ấy dám thay lòng, tôi sẽ chặt chân anh ấy!

Tư Viễn: vậy thì em cứ giết anh đi...

32, Hàm Hàm: Nếu như lúc hẹn hò mà đối phương đến trễ một giờ trở lên thì làm thế nào?

Tư Viễn: Nếu như chúng tôi gặp phải chuyện gì đó mà đến trễ thì sẽ gọi điện nói trước. Chẳng qua lúc trước cô ấy đã quên mất hôm đó có buổi hẹn hò.

Tiểu Kết: Tư Viễn chưa bao giờ trễ hẹn. Trừ ước hẹn năm năm đó...

35, Hàm Hàm: Vẻ mặt gợi cảm của đối phương?

Tư Viễn: À... Thời điểm cô ấy đỏ mặt đặc biệt đáng yêu. Mắt long lanh, đôi môi hồng hào, rõ ràng rất xấu hổ lại giả vờ lớn mật, đặc biệt hấp dẫn.

Tiểu Kết: Tôi thích dáng vẻ của anh ấy khi mỉm cười, tôi thích lúm đồng tiền trên gò má của anh ấy, thật sự là rất đáng yêu.

36, Hàm Hàm: Thời điểm hai người ở chung với nhau, việc nào làm cho hai người cảm thấy tim đập rộn lên?

Tư Viễn: khụ khụ...

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: cấm trẻ nhỏ...

38, Hàm Hàm: Thời điểm làm chuyện gì là cảm thấy hạnh phúc nhất?

Tư Viễn: Chỉ cần hai người ở chung một chỗ thì làm cái gì đều cảm thấy hạnh phúc.

Tiểu Kết: Đồng ý.

39, Hàm Hàm: Đã từng gây gổ chưa?

Tư Viễn: Cãi nhau.

Tiểu Kết: Dĩ nhiên là có cãi nhau.

40, Hàm Hàm: Gây gổ vì chuyện gì?

Tư Viễn: Đều là chuyện nhỏ.

Tiểu Kết: Chuyện nhỏ gì, đều là chuyện rất lớn! Đừng nói nữa, nghĩ đến liền phát ốm.

41, Hàm Hàm: Sau đó làm lành như thế nào?

Tư Viễn: Tôi là đàn ông mà, suy nghĩ kỹ một chút thì cô ấy cũng không có lỗi gì nên chủ động đi tìm cô ấy xin lỗi. Bản thân tôi cũng có chỗ không đúng.

Tiểu Kết: Đa số đều là lỗi của tôi nhưng mà anh ấy đều tha thứ cho tôi. Chỉ là một lần cuối cùng tuyệt đối là lỗi của anh ấy! Nhưng tôi cũng đã tha thứ cho anh ấy giống như vậy.

42, Hàm Hàm: Hai người có hi vọng kiếp sau vẫn sẽ yêu nhau không?

Tư Viễn: Có. Kiếp sau tôi hi vọng có thể có đôi tay, có thể bù đắp những thiếu sót mà đời này không làm được cho cô ấy. Có thể chăm sóc cho cô ấy

https://thuviensach.vn

thật tốt, bảo vệ cô ấy, không để cho cô ấy phải khổ cực như vậy.

Tiểu Kết: Có. Cho dù kiếp sau anh ấy không có cánh tay thì tôi vẫn yêu anh ấy như cũ.

43, Hàm Hàm: Lúc nào thì cảm giác được đối phương yêu mình?

Tư Viễn: Thời điểm được cô ấy ôm thật chặt.

Tiểu Kết: Ôm anh ấy, lúc được anh ấy hôn.

44, Hàm Hàm: Phương thức biểu hiện tình yêu của hai người là?

Tư Viễn: Vẫn luôn luôn nhớ cô ấy, đặt cô ấy ở nơi thật sâu trong đáy lòng.

Tiểu Kết: Ở chung với anh ấy, vĩnh viễn không rời xa.

45, Hàm Hàm: Có lúc nào hai người cảm thấy "Đối phương không còn yêu mình nữa?

Tư Viễn: Thật ra thì... Cho tới bây giờ đều chưa từng có.

Tiểu Kết: Đúng, chưa từng có, cho dù anh ấy đi Italy thì tôi cũng chưa từng có loại cảm giác này.

46, Hàm Hàm: Anh cảm thấy loại hoa xứng với cô ấy nhất là gì?

Tư Viễn: Hoa? Có thể là trái cây không? Quả cam... Ha ha ha ha...

Tiểu Kết: Một chấm vàng giữa đám lá —— hoa quế, đó là loài hoa nở rộ vào mùa sinh nhật anh ấy, đóa hoa rất nhỏ, hình dạng cũng không đẹp nhưng mùi thơm bốn phía, thanh nhã cao thượng.

47, Hàm Hàm: Giữ hai người có chuyện gì giấu giếm nhau không?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Bây giờ thì không có.

Tiểu Kết: Lúc trước anh ấy vẫn luôn gạt tôi chuyện mình bị thương, chẳng qua sau này A Lí đã nói với tôi mọi chuyện, sau khi kết hôn chúng tôi cũng đã nói chuyện với nhau, hiện tại anh ấy đã hoàn toàn buông xuống, tôi tin tưởng anh ấy.

48, Hàm Hàm: Cảm giác tự ti của hai người đến từ đâu?

Tư Viễn (cười yếu ớt): Tôi không có hai cánh tay, là một người tàn tật. Chẳng qua tôi sẽ cố gắng hết mình để làm được tốt hơn.

Tiểu Kết: Tôi không có cảm giác tự ti.

49, Hàm Hàm: Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Tư Viễn: Chúng tôi đã kết hôn, đương nhiên là công khai rồi.

Tiểu Kết: Trước kia lúc nói yêu đương thì đã quang minh chính đại rồi.

50, Hàm Hàm: Hai người có cảm thấy tình yêu của đối phương sẽ duy trì vĩnh cửu?

Tư Viễn: Dĩ nhiên có thể, tôi sẽ luôn ở bên cô ấy, vĩnh viễn.

Tiểu Kết: Đúng, vĩnh viễn.

Từ câu hỏi số 50 cấm trẻ nhỏ, xin các bạn nhỏ tuổi che mắt lại. Rất thẹn thùng đó ~~~~

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 110+100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Bà Xã Ông Xã. (2)

Hàm Hàm: Kế tiếp tôi muốn hỏi hai người một vài vấn đề tương đối tế nhị, xin hai vị chuẩn bị tư tưởng!

Tư Viễn : ...

Tiểu Kết: ...

51, Hàm Hàm: Xin hỏi về phương diện kia, người nào tương đối chủ động hơn?

Tư Viễn: ...

Tiểu Kết: Anh ấy tương đối chủ động hơn.

Mặt người nào đó đỏ lên.

52, Hàm Hàm: Tại sao lại như thế?

Tư Viễn: Vì tôi là đàn ông.

Tiểu Kết: Thật ra thì hai chúng tôi cũng coi như là thần giao cách cảm, không thể nói rõ người nào chủ động người nào bị động, mỗi lần đều rất ăn ý, chỉ cần trao đổi ánh mắt thì đã biết được ý nghĩ của nhau.

53, Hàm Hàm: Hai người có hài lòng đối với tình trạng bây giờ không?

Tư Viễn: Rất hài lòng.

Tiểu Kết: Ừ...

https://thuviensach.vn

54, Hàm Hàm: Địa điểm lần đầu của hai người?

Tư Viễn: Nhà trọ trên núi Linh Đang.

Tiểu Kết: Vậy lần ở phòng ngủ của anh không tính sao?

Tư Viễn: Dĩ nhiên là không tính!

Tiểu Kết: Nhưng anh đều đã...

Tư Viễn: Anh nói là không tính.

Tiểu Kết: Được rồi, nhà trọ Linh Đang.

55, Hàm Hàm: Cảm giác lúc đó?

Tư Viễn: Cực kì... Thoải mái, chưa từng nghĩ tới sẽ là cảm giác như vậy.

Tiểu Kết: Rất đau ! !

56, Hàm Hàm: Bộ dáng lúc ấy của đối phương?

Tư Viễn: Cô ấy... Vô cùng xinh đẹp, hấp dẫn, mê người, nhìn thấy thân thể của cô ấy, còn có ánh mắt của cô ấy, tôi hoàn toàn không có cách nào khống chế mình cả. Thật ra thì vừa bắt đầu không muốn tổn thương cô ấy, dù sao khi đó cô ấy chỉ có 18 tuổi, nhưng... Thật sự là rất khó khăn đối với tôi.

Tiểu Kết: Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thân thể của anh ấy, rất rung động. Thật sự... Lần đầu tiên nhìn thấy cánh tay không trọn vẹn, lòng tôi đau đến muốn khóc nhưng lại cảm thấy anh ấy như vậy vô cùng mê người.

57, Hàm Hàm: Câu nói đầu tiên vào sáng sớm sau đêm đó là?

Tư Viễn: Tôi nói với cô ấy: 4 giờ rưỡi rồi, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc thôi.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Chúng tôi chỉ ngủ được vài giờ, trời còn chưa sáng thì anh ấy đã gọi tôi dậy, câu đầu tiên tôi nói với anh ấy là: Chuyện gì vậy?

58, Hàm Hàm: Số lần H mỗi tuần?

Tư Viễn: Khoảng chừng 5 lần thôi.

Tiểu Kết: Hình như vậy.

59, Hàm Hàm: Cảm thấy lý tưởng nhất là mỗi tuần mấy lần?

Tư Viễn: Bây giờ cũng đã rất thỏa mãn rồi, dù sao công việc của chúng tôi cũng rất bận, có lúc về nhà sẽ khá mệt mỏi, chỉ cần ngủ cùng với nhau thì đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi, cũng không phải nhất định mỗi ngày đều làm.

Tiểu Kết: Đúng vậy, tình trạng tinh thần tốt thì mới có thể có chất lượng, tôi thích ôm anh ấy ngủ.

60, Hàm Hàm: Như vậy thì H như thế nào?

Tư Viễn: Có ý gì? Đương nhiên là rất hòa hài, rất hoàn mỹ.

Tiểu Kết: Vô cùng hoàn mỹ, anh ấy rất tuyệt (cười).

61, Hàm Hàm: Chỗ mẫn cảm nhất?

Tư Viễn: Lỗ tai, cổ, trước ngực, còn có đàn ông đều sẽ nhạy cảm nơi đó, còn có... phần tay còn lại của tôi.

Tiểu Kết: Lỗ tai, chỗ lõm của xương quai xanh, còn có những chỗ nhạy cảm của phái nữ nữa.

62, Hàm Hàm: Chỗ mẫn cảm nhất của đối phương?

Tư Viễn: Bí mật...

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết (lén lút nói): Tôi cảm thấy là phần còn lại của cánh tay. Bởi vì lúc tôi hôn chỗ đó thì thân thể của anh ấy sẽ run rất lợi hại, tôi hiểu rất rõ anh ấy không hi vọng tôi quá chú ý đến nó nhưng tôi lại ưa thích vuốt ve nó cho nên anh ấy rất mâu thuẫn.

63, Hàm Hàm: Dùng một câu nói để hình dung đối phương lúc H? .

Tư Viễn: Cực kì mê người.

Tiểu Kết: Dịu dàng lại cuồng dã, không giống với anh ấy lúc bình thường, cực kì có hương vị đàn ông.

64, Hàm Hàm: Thẳng thắn mà nói hai người thích H sao?

Tư Viễn: Ừ... Thích.

Tiểu Kết: Thích (xấu hổ).

65, Hàm Hàm: Bình thường thì H ở nơi nào?

Tư Viễn: Giường lớn ở phòng ngủ chính trong nhà, thỉnh thoảng ở bồn tắm trong phòng tắm.

Tiểu Kết: Chúng tôi cũng đã từng thử qua ở thư phòng, ghế sa lon ở phòng khách, bàn ăn... Còn có trong xe...

Tư Viễn: ...

66, Hàm Hàm: Địa điểm H mà hai người muốn thử?

Tư Viễn: Trong lều cắm trại, dĩ nhiên là chung quanh không có người.

Tiểu Kết: Trong nước biển... Giống như trong đêm trăng mật đầu tiên của Edward và Bella trong “The Twilight saga: Breaking dawn”.

67, Hàm Hàm: Tắm trước hay là H trước?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Đều có.

Tiểu Kết: Đúng, đều có, có lúc cảm xúc tới thì không để ý tới việc tắm rửa.

68, Hàm Hàm: Lúc H có gì đặc biệt không?

Tư Viễn: Tôi thích hôn lên xương quai xanh của cô ấy, mỗi lần đều có thể làm cho tôi rất hưng phấn, xương quai xanh của cô ấy thật sự là quá đẹp. Còn có hình xăm trên bụng cô ấy, chỉ là mỗi lần thấy cái hình xăm đó thì tôi có cảm giác mình là một thằng khốn kiếp.

Tiểu Kết: Tôi thích hôn lên phần còn lại của cánh tay anh ấy, loại cảm giác đó quá rung động, mỗi một lần đều làm cho trái tim tôi cuồng loạn, không kìm hãm được.

69, Hàm Hàm: Hai người có nảy sinh quan hệ tình dục với người khác không?

Tư Viễn: Không có.

Tiểu Kết: Không có.

70, Hàm Hàm: Đối với loại ý nghĩ "Nếu như không chiếm được tâm, ít nhất cũng phải lấy được thân thể" thì thái độ của hai người là đồng ý hay là phản đối?

Tư Viễn: Phản đối.

Tiểu Kết: Phản đối.

71, Hàm Hàm: Nếu như đối phương bị một tên côn đồ cưỡng gian thì anh sẽ làm như thế nào?

Tư Viễn: ...

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Cô đừng hỏi anh ấy vấn đề này, để tôi trả lời. Mấy năm trước thiếu chút nữa thì tôi đã gặp phải chuyện như vậy rồi, lúc ấy tôi cảm thấy nếu như mà tôi thật sự bị cưỡng gian thì Tư Viễn sẽ điên mất, cho nên tôi đã làm một chuyện để ngăn cản việc này xảy ra.

Tư Viễn: Tiểu Kết, em sai lầm rồi, so với tính mạng của em, cái gì cũng không quan trọng cả.

Tiểu Kết: Nhưng mà vết thương trong lòng anh thì cả đời cũng không bao giờ khỏi, giữa chúng ta rất có thể sẽ không bao giờ thân mật giống như trước nữa. Giữa chúng ta vĩnh viễn sẽ tồn tại một khoảng cách.

Tư Viễn: Sẽ không.

Tiểu Kết: Được rồi, được rồi, không nói cái này nữa, dù sao chuyện cũng đã qua, chúng ta đều tốt là được rồi.

72, Hàm Hàm: Trước lúc H hai người có cảm thấy ngượng ngùng không? Hoặc là sau đó?

Tư Viễn: Trước kia thì có, hiện tại thì không, chúng tôi là vợ chồng, đây là chuyện rất tự nhiên.

Tiểu Kết: Đúng vậy, cũng là chuyện rất tốt đẹp.

73, Hàm Hàm: Nếu như bạn tốt của hai người nói "Mình rất cô đơn, cho nên chỉ tối hôm nay thôi, xin. . ." Yêu cầu H, hai người sẽ?

Tư Viễn: Từ chối, sau đó giữ một khoảng cách với cô ấy . . .

Tiểu Kết: Từ chối thẳng thắn, sau đó cho vào danh sách đen.

74, Hàm Hàm: Hai người cảm thấy mình có am hiểu về H không?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Không... Bởi vì điều kiện thân thể hạn chế, thật sự có rất nhiều tư thế không làm được, đều cần Tiểu Kết trợ giúp nhưng mà giữa chúng tôi rất hòa hài.

Tiểu Kết: Cũng không tệ lắm phải không, chúng tôi đều rất mê luyến thân thể của đối phương, cả linh hồn nữa.

75, Hàm Hàm: Cảm nhận về đối phương?

Tư Viễn: Cô ấy làm cực kì tốt.

Tiểu Kết: Anh ấy rất tuyệt.

76, Hàm Hàm: Lúc H hai người hi vọng đối phương nói gì?

Tư Viễn: Tôi thích nghe cô ấy nói: Em yêu anh, anh rất tuyệt.

Tiểu Kết: Anh yêu em.

77, Hàm Hàm: Lúc H hai người thích loại vẻ mặt nào của đối phương?

Tư Viễn: Tập trung, nghiêm túc, hưởng thụ.

Tiểu Kết: Cũng giống như anh ấy, mỗi lần đều có thể từ trong ánh mắt của anh ấy nhìn thấy tình yêu sâu đậm.

78, Hàm Hàm: Hai người cảm thấy có thể H với người khác trừ người yêu không?

Tư Viễn: Dĩ nhiên không thể.

Tiểu Kết: Tuyệt đối không được.

79, Hàm Hàm: Hai người có hứng thú với S/M không?

Tư Viễn: Chuyện này... Chưa từng nghĩ tới.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Hình như không có hứng thú gì cả.

80, Hàm Hàm: Nếu đột nhiên đối phương không hề đòi hỏi thân thể của mình nữa thì hai người sẽ?

Tư Viễn: Tôi sẽ suy nghĩ nguyên nhân là gì, có phải nguyên nhân do bản thân hay không. Tôi sẽ kiên trì tập thể dục, giữ thân thể khỏe mạnh, không để cho vóc người biến dạng, hơn nữa còn chú ý vệ sinh cá nhân, hi vọng ở trong mắt cô ấy mình vẫn giữ vững được sức quyến rũ.

Tiểu Kết: Anh ấy sẽ không, tôi có lòng tin.

81, Hàm Hàm: Đối với việc cưỡng gian hai người cảm thấy thế nào?

Tư Viễn: Căm thù đến tận xương tuỷ.

Tiểu Kết: Không bằng cầm thú.

82, Hàm Hàm: Chuyện tương đối thống khổ trong H là gì?

Tư Viễn: Cơ bản mà nói là không có, chỉ là mỗi lần đều cần Tiểu Kết trợ giúp làm cho tôi có chút bất đắc dĩ, nhưng mà điều này cũng không còn cách nào cả, tôi và cô ấy đều rất tốt.

Tiểu Kết: Không có khổ sở, khi tôi làm việc này với anh ấy thì đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc tuyệt vời.

83, Hàm Hàm: Cho đến bây giờ, trong khi H, lúc hai người cảm thấy hưng phấn, lo âu nhất là?

Tư Viễn: Lần đầu tiên, ở nhà trọ Linh Đang.

Tiểu Kết: ở trấn nhỏ Bố Lạp Cách.

84, Hàm Hàm: Cô ấy có từng chủ động dụ dỗ không?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Có...

Tiểu Kết: Rất nhiều lần... Ha ha ha ha ha ha ha.

85, Hàm Hàm: Biểu cảm của anh khi đó?

Tư Viễn: ...

Tiểu Kết: Rất xấu hổ, cũng rất mong đợi.

86, Hàm Hàm: Anh ấy từng có hành động mạnh bạo/ thô lỗ không?

Tư Viễn: Không có... Chắc vậy.

Tiểu Kết: Không có.

87, Hàm Hàm: Phản ứng của cô ấy lúc đó?

Tư Viễn: ...

Tiểu Kết: Hàm Hàm, cô bị ngốc sao? Đã nói là không có!

Hàm Hàm: Là 100 câu hỏi đó, 100 câu hỏi! ! ! Nếu như không hỏi thì chỉ còn 99 câu thôi! (Ừ... Cứ hỏi cho đủ thôi, mu ha ha ha ha ha! !)

88, Hàm Hàm: Đối với hai người mà nói, đối tượng lý tưởng để H là?

Tư Viễn: Chính là người như Tiểu Kết.

Tiểu Kết: Ừ, Tư Viễn chính là Mr. Right của tôi.

89, Hàm Hàm: Bây giờ đối phương có phù hợp với mẫu người lý tưởng của hai người không?

Tư Viễn: Dĩ nhiên phù hợp, không thể tìm được bà xã nào tốt hơn cô ấy nữa.

https://thuviensach.vn

Tiểu Kết: Phù hợp, tôi chỉ muốn cùng anh ấy ở chung một chỗ, căn bản là trong mắt không có chỗ cho những người khác.

90, Hàm Hàm: Lúc H có sử dụng đồ vật gì không?

Tư Viễn: không có, chỉ có tránh thai thôi.

Tiểu Kết: Tiếp theo thì bao cao su cũng không cần nữa, bởi vì chúng tôi chuẩn bị muốn có đứa bé (cười).

91, Hàm Hàm: Lần đầu tiên của hai người là khi nào?

Tư Viễn: Chính là đầu tháng 5, năm hai đại học, ở nhà trọ Linh Đang.

Tiểu Kết: Cũng vậy, tháng 5 năm 18 tuổi .

92, Hàm Hàm: Khi đó đối tượng là người yêu bây giờ sao?

Tư Viễn: Đúng vậy.

Tiểu Kết: Đúng vậy.

93, Hàm Hàm: Hai người thích được đối phương hôn nơi nào nhất?

Tư Viễn: Chỉ cần là Tiểu Kết... Nơi nào cũng thích (đỏ mặt).

Tiểu Kết: Đôi môi, lỗ tai, tôi còn thích anh ấy hôn xương quai xanh của tôi, bởi vì người đó là Tư Viễn nên ~~ mỗi lần được hôn đều làm tôi rất động lòng.

94, Hàm Hàm: Hai người thích hôn nơi nào của đối phương nhất?

Tư Viễn: Eo của cô ấy, thật sự là... Quá đẹp.

Tiểu Kết: (đỏ mặt) Tôi thích hôn lên phần còn lại của cánh tay... Thật đáng yêu.

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: ...

95, Hàm Hàm: Lúc H, việc có thể lấy lòng đối phương nhất?

Tư Viễn: Còn mấy câu nữa? Vẫn chưa xong sao?

Tiểu Kết: Nhanh lên, chúng ta tùy tiện trả lời mấy câu rồi đuổi cô ấy đi.

Hàm Hàm: khóc (T.T)

96, Hàm Hàm: Lúc H thì hai người thường nghĩ cái gì?

Tư Viễn: Sẽ nghĩ thân thể của mình có thể làm được tốt hay không, làm cho cô ấy thỏa mãn hay không. Đồng thời cũng cảm thấy cô ấy rất tốt.

Tiểu Kết: Anh ấy cực kì hấp dẫn, muốn ăn anh ấy, ha ha ha.

97, Hàm Hàm: Số lần H một đêm?

Tư Viễn: Bình thường đều là một lần, thỉnh thoảng sẽ hai lần.

Tiểu Kết: Từng có một đêm bốn lần...

Hàm Hàm: (kinh! -_-)

98, Hàm Hàm: Thời điểm H, quần áo là mình tự cởi hay là nhờ đối phương cởi giúp?

Tư Viễn: Đều là Tiểu Kết cởi, dĩ nhiên tôi cũng có thể tự mình cởi nhưng bởi vì tôi không có hai cánh tay, lúc cởi sẽ hơi khó khăn, tốc độ cũng sẽ chậm một chút, dễ dàng phá hỏng không khí.

Tiểu Kết: Đều là tôi cởi, nói thật tôi thật sự thích nhìn anh ấy tự cởi quần áo, cũng thích anh ấy cởi giúp tôi.

99, Hàm Hàm: Đối với hai người mà nói, H là?

https://thuviensach.vn

Tư Viễn: Một chuyện thoải mái, chúng tôi là vợ chồng mà.

Tiểu Kết: Là một loại phương thức biểu đạt tình yêu của chúng tôi, chỉ là không phải phương thức duy nhất, tôi đã nói rồi, chỉ cần ở chung một chỗ với Tư Viễn thì làm cái gì cũng là hạnh phúc, vui vẻ.

100, Hàm Hàm: Xin hãy nói một câu với đối phương.

Tư Viễn: Tiểu Kết, cám ơn em đã chờ anh, cám ơn em đã tha thứ cho anh...anh sẽ dùng toàn bộ sinh mạng còn lại của mình để yêu em.

Tiểu Kết: Tư Viễn, quên quá khứ đi, chúng ta sẽ luôn luôn hạnh phúc, em chắc chắn.

Hàm Hàm: cuối cùng 100 câu hỏi cũng đã kết thúc, số tiếp theo là cặp đôi mới cưới Lộ tiên sinh cùng bà xã của anh ấy là An tiểu thư, xin mọi người đón xem. Tin rằng chắc chắn Lộ tiên sinh sẽ không để cho chúng ta thất vọng ~~.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Ánh Trăng Sáng (1)

【 Tư Viễn nói 】

Lúc tôi nhìn thấy cô, cô đang lái xe chạy bằng điện ra khỏi chung cư.

Buổi sáng cuối tháng tám, trên đường xe cộ tấp nập, thời tiết vẫn nóng bức như cũ, mọi người lái xe đều đầy đủ trang bị, cô cũng không ngoại lệ.

Cô mang một mũ bảo hiểm nhỏ màu xanh đậm, có lẽ là cảm thấy nóng, quai đeo cũng không có buộc ở trên cằm, nón an toàn chỉ đội tượng trưng lên đầu, hình như là có tác dụng che nắng

Như vậy rất nguy hiểm, trong lòng tôi lo lắng thay cô.

Cô đeo một kính mát lớn, trên cánh tay khoác áo chống nắng, một cái túi lớn đặt ở trong giỏ xe, móc quai túi xách ở trên tay vịn của xe, sau cùng lại giữ ở trong tay cô.

Cô mặc một áo sơ mi màu vàng nhạt, quần lửng cao bồi màu lam nhạt, trên chân mang một đôi giày xăng-đan màu đen. Chen chúc trên xe chạy bằng điện. Ở bên trong xe đạp, một người nho nhỏ không có chút thu hút, nhưng mà tôi lại có thể dễ dàng nhận ra cô. Cô mua đồ ăn sáng ở một tiệm trước cửa chung cư, hình như cô rất ưa thích mua đồ ăn sáng ở nơi đó. Người vẫn cười trên xe chạy bằng điện, đưa cho tiền cho ông chủ, cầm lấy hai bánh bao, một túi sữa đậu nành, cô nhét bánh bao vào trong giỏ xe, dùng răng cắn rách bao sữa đậu nành, cắm ống hút vào, vừa cởi xe vừa hút sữa đậu nành, liền lảo đảo lái đi xa.

https://thuviensach.vn

Tôi ngồi ở trong xe nhìn cô, trong lòng than thở, cô vẫn nóng lòng như vậy, một lát nữa rồi uống sữa đậu nành không được sao? Chẳng lẽ cô không biết, lái xe một tay như vậy sẽ rất nguy hiểm ư? Chẳng may té ngã thì làm thế nào?

Mãi cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng của cô, tôi mới nói với tài xế Trữ: "Lái xe thôi."

Kể từ khi A. R. bắt đầu chuẩn bị tiến quân vào trong nước, tôi đã trở về nước mấy lần.

Mỗi lần trở về nước, tôi đều sẽ đi nhìn cô mấy lần, cách thật xa, len lén nhìn.

Tôi không dám gặp mặt cô, mặc dù lúc ban đầu mở kế hoạch chi nhánh A. R. ở trong nước thì tôi đã từng nghĩ tới làm chút việc gì đó, nhưng cho đến khi tôi nhìn thấy cô, tôi mới phát hiện, tôi vẫn không muốn đi quấy rầy cuộc sống của cô.

Hiện tại cô sống rất tốt, khỏe mạnh, vui vẻ, tích cực, không buồn không lo. Mỗi lần thấy cô, đều sẽ phát hiện nụ cười trên mặt cô, đây chính là điều tôi muốn nhìn thấy, rời khỏi tôi, cô trôi qua rất tốt, sau đó quen biết một người đàn ông tốt, cuộc sống trở nên hạnh phúc.

Nếu như người đàn ông kia cô phụ cô, tôi sẽ không tha thứ cho hắn.

Bởi vì Trần Kết là cô gái tốt đẹp nhất trên thế giới này, cô đáng giá có một phần tình cảm tốt đẹp nhất. Mà tôi, lại không có tư cách cho.

Đi tới công ty, Thẩm Tri đã chờ tôi ở đó, anh ta nói với tôi đã chuẩn bị sẵn hành lý, chúng tôi lập tức lên đường đi công tác ở một thành phố cách đây 400 cây số.

https://thuviensach.vn

Kế hoạch khai mạc chi nhánh A. R. ở thành phố H vào lúc quốc khánh, cùng lúc đó, chúng tôi còn phải làm điều tra nghiên cứu thị trường rất nhiều thành phố trong nước, cùng một chút hàng hóa bán ra, gặp mặt nói chuyện thương trường, tranh thủ mở ra thị trường cả nước.

A. R. là tâm huyết của tập thể và tôi, mặc dù nó còn rất mới, nhưng nó là nhãn hiệu của tôi, tôi muốn cố gắng tối đa hết mình đưa nó phát triển lớn mạnh.

Có lẽ tôi chỉ muốn chứng minh, chứng minh cho những người đã từng nghi ngờ nhìn tôi. Mặc dù tôi không có hai cánh tay, nhưng tôi cũng có thể làm tốt chuyện này.

Trần Kết từng nói, thứ trong đầu của tôi, chỉ có tôi mới có thể làm được.

Không liên quan tới thân thể của tôi.

Thẩm Tri là phụ tá của tôi, nói chính xác hơn một chút, chú ấy là trợ thủ của tôi trên công tác kiêm phương diện sinh hoạt.

Lúc biết chú ấy, tôi 24, chú ấy 22, đi tới Italy chỉ có hơn nửa năm, vẫn còn đang học ngôn ngữ.

Chú ấy cầm học bổng toàn phần du học ở Milan, học thiết kế chuyên nghiệp và thời thượng, nhưng chú ấy cần tự mình gánh chịu sinh hoạt phí. Chi phí cuộc sống ở Italy vốn không thấp, gia cảnh chú ấy bình thường, chỉ có thể dựa vào mấy phần công làm thêm để duy trì cuộc sống. Nhưng tiếng Ý của chú ấy còn chưa vượt qua kiểm tra, chỉ có thể rửa chén đưa thức ăn ở tiệm ăn do người Trung Quốc mở. Tiền lương rất thấp, thời gian làm việc lại dài, vì vậy mỗi ngày chú ấy chỉ có thể ngủ 4 tiếng mới có thể miễn cưỡng học tập được.

Chú ấy nhìn thấy mẹ tôi thông báo tuyển dụng ở trên mạng nên tới phỏng vấn.

https://thuviensach.vn

Lúc ấy tôi quyết định tìm phòng riêng để ở, mẹ không yên lòng, hỏi tôi có nguyện ý tìm một du học sinh người Trung Quốc ở chung không? Nếu như vậy, người đó có thể giúp tôi về mặt sinh hoạt một chút. Tôi đồng ý.

Vì vậy tôi gặp được Thẩm Tri.

Khi đó Thẩm Tri gầy đến giống như một con khỉ, một tên nhóc thật cao, thể trọng vẫn chưa tới 60kg.

Tinh thần chú ấy rất uể oải, quầng thâm hai mắt che ở trên mặt, hại tôi cho là chú ấy đang hút thuốc phiện.

Tôi chỉ tùy tiện hỏi chú ấy mấy câu, vừa muốn đuổi chú ấy đi, nhìn ra được chú ấy rất thất vọng, đi tới cửa thì xoay người lại, chần chờ nói: "Cái đó. . . Thật ra thì. . . Tôi có thể không cần thù lao, chỉ cần cho tôi một giường lớn là được."

Mẹ thông báo tuyển dụng như thế này:

Tìm một người phụ tá quốc tịch Trung Quốc, yêu cầu phái nam, số tuổi từ 20 tuổi tới 25 tuổi, ưu tiên mỹ thuật loại chuyên nghiệp;

Nội dung công việc: Làm việc nhà, nấu cơm. Bởi vì tuyển dụng cho người có thân thể bất tiện, yêu cầu ứng viên ở chung với người tuyển dụng.

Thù lao: XX đồng euro / tháng, mỗi tuần nghỉ một ngày, cung cấp một phòng đơn miễn phí, bao bữa ăn tối, điện nước.

Thẩm Tri tới vì phòng đơn đó, mướn phòng ở Italy rất đắt, sau đó tôi mới biết chú ấy vì tiết kiệm tiền, buổi tối đi nằm ngủ ở trong kho hàng của ông chủ, đã ngủ hơn nửa năm.

Tôi nhìn ánh mắt của chú ấy, gọi chú ấy trở lại, mời chú ấy ngồi xuống lần nữa.

https://thuviensach.vn

Trước đó, tôi đã gặp nhiều nam thanh niên xấp xỉ tuổi tôi, sau khi nhìn thấy tình huống thân thể của tôi, bọn họ đều rất kinh ngạc. Chỉ có Thẩm Tri, từ đầu tới cuối, chú ấy đều rất bình tĩnh, mắt cũng thản nhiên nhìn chăm chú vào tôi, không có tránh né.

Tôi hỏi chú ấy: "Anh có phải là Gay không?"

Chú ấy sợ hết hồn, liền vội vàng lắc đầu: "Không phải."

Tôi hỏi: "Chú biết làm cơm không?"

Chú ấy gật đầu: "Biết, tôi đi làm ở quán đồ ăn Trung Quốc, còn học được không ít tay nghề, trước kia ở nhà, tôi cũng biết làm cơm. Nhưng tôi là người Hồ Nam, làm món ăn có chút cay, không biết anh có ăn quen không thôi."

Tôi cười: "Có lẽ nên bỏ ít hạt tiêu một chút, tôi ăn được tương đối nhẹ."

Nghe tôi nói thế..., chú ấy có chút ngốc lăng.

Tôi nói cho chú ấy biết, thật ra thì tôi sẽ làm việc nhà, chỉ là không biết làm cơm. Tìm con trai ở chung với tôi, chỉ vì giúp tôi làm cơm, làm vệ sinh gì đó, hai người có thể cùng nhau làm.

Chú ấy vẫn luôn ngơ ngác nghe, Thẩm Tri lúc đó, thật sự rất đơn thuần.

Sau đó tôi nói với chú ấy: "Còn nữa, tôi không có cánh tay, có một số việc có thể không tự mình làm được, cần chú giúp một tay. Có lúc, tôi có thể sẽ nhờ chú đi ra ngoài cùng với tôi, đến lúc đó, thậm chí cần chú giúp tôi đi vào nhà vệ sinh, chú đồng ý chuyện đó không?"

Chú ấy cũng không có suy nghĩ, lập tức gật đầu một cái: "Đây đều là chuyện nhỏ, không có vấn đề."

https://thuviensach.vn

Có lúc duyên phận chính là kỳ diệu như vậy, tôi cười với chú ấy: "Được, vậy lúc nào thì chú có thể chuyển qua?"

Chú ấy chớp mắt mấy cái: "Tôi đã trúng tuyển rồi ư?"

"Đúng, hoan nghênh chú trở thành bạn cùng phòng của tôi. Tôi tên là Diệp Tư Viễn, chú gọi tôi là Tư Viễn là được."

Chú ấy cũng nhếch môi nở nụ cười, sờ sờ đầu nói: "Anh gọi tôi là Thẩm Tri, Tiểu Thẩm, đều có thể. Tôi... tối nay tôi có thể chuyển qua."

Sau đó tôi liền có một người bạn cùng phòng mới, sau đó lại trở thành đồng nghiệp trong công việc của tôi.

Tôi và Thẩm Tri ngồi xe của tài xế Trữ đi vùng khác, lần này đàm phán rất thành công, trải qua nhiều năm như vậy, tôi và Thẩm Tri đã trải qua phối hợp tương đối ăn ý, vô luận là trên công việc hay là trên sinh hoạt, đều là như thế.

Có một câu nói hình dung một người rất thân thiết, sẽ nói chú ấy là phụ tá đắc lực, không thể chia lìa với tôi.

Những lời này dùng ở trên người tôi mới thích hợp nhất, hơn bốn năm nay, Thẩm Tri thực sự trở thành phụ tá đắc lực của tôi.

Thời điểm trở về thành phố H, xe chạy ở trên đường cao tốc, tôi thấy được một bảng chỉ đường, chỉ thị nơi phía trước -- trấn Linh Đang.

Trong đầu lập tức thoáng qua bóng dáng người kia.

Tôi hỏi tài xế Trữ: "Trấn Linh Đang, cách núi Linh Đang gần không?"

Tài xế Trữ là người thành phố H, ông ấy gật đầu nói: "Diệp tiên sinh, ngài còn biết núi Linh Đang sao? Núi Linh Đang ở trên trấn Linh Đang, ngài đi tới đó chơi không?"

https://thuviensach.vn

Tôi không trả lời ông, chỉ hỏi Thẩm Tri: "Ngày mai chúng ta có hành trình không?"

Thẩm Tri nói: "Không có."

"Vậy chúng ta đi trấn Linh Đang đi." Tôi tựa vào trên ghế, nhẹ nhàng nói, "Thật lâu không có đi đâu, muốn đi xem thử."

Chúng tôi tìm một khách sạn ở trấn Linh Đang. Sáng ngày hôm sau, Thẩm Tri và tôi lên núi.

Tài xế Trữ đã tới rất nhiều lần, nói tay chân lẩm cẩm rồi, không muốn leo núi.

Không phải mùa du lịch, người sống trên núi cũng không nhiều, tôi và Thẩm Tri ngồi lên xe cáp, sau đó lên dọc theo các bậc đường núi kia.

Thẩm Tri không hỏi gì tôi, chú ấy không phải là một người hay lắm miệng.

Chuyện với Trần Kết, tôi chưa từng nói qua với bất cứ ai.

Đó là bí mật trân quý trong lòng tôi, bí mật vĩnh viễn.

Thời gian ở Italya, bên cạnh đã từng xuất hiện cô gái bày tỏ cảm tình với tôi, nhưng tôi đều cự tuyệt toàn bộ.

Rất nhiều người sẽ cảm thấy tò mò, thân thể Diệp Tư Viễn tàn tật đến lợi hại như vậy, có cô gái chủ động theo đuổi anh, anh có lý do gì mà không chấp nhận?

Tôi cũng sẽ không giải đáp nghi vấn của bọn họ, bởi vì không cần thiết.

Trong lòng đã thừa nhận một người, sẽ không thể chứa thêm những người khác.

https://thuviensach.vn

Tôi và Thẩm Tri đi cũng rất nhanh. Sau hai giờ, chúng tôi đã đến dưới núi Linh Đang.

Chú ấy nhìn thấy bảng hướng dẫn -- cách đỉnh ngọn núi Linh Đang khoảng 59m.

"Tư Viễn, sắp đến đỉnh!"

Ở trong công ty hoặc ở trước mặt khách hàng, chú ấy gọi tôi là "Diệp tiên sinh", ở riêng với nhau thì chú ấy vẫn luôn gọi tôi là "Tư Viễn" .

Thẩm Tri hào hứng muốn đi về phía trước, tôi gọi chú ấy: "Đừng đi, chúng ta trở về thôi."

"Tại sao?" Chú ấy nghiêng đầu hỏi tôi, "Cũng đã đi tới đây rồi mà."

Tôi nói cho chú ấy biết: "Đường lên núi, tôi không đi được, là một cầu thang cao."

Chú ấy nhíu mày lại, hỏi: "Trước kia anh tới rồi sao?"

Tôi gật đầu.

"Lần trước không đi lên ư?"

Tôi ngẩn ra, lắc đầu một cái: "Lần trước lên rồi."

Chú ấy cười lên: "Lần trước lên rồi, lần này cũng lên đi."

Nói xong, chú ấy liền xoay người chạy về phía trước.

Tôi không có gọi chú ấy, nghĩ thầm chú ấy nhìn thấy con đường kia thì sẽ rõ ràng thôi.

Không ngờ chú ấy chạy trở về rất nhanh, mừng rỡ cười ha ha, còn ngoắc ngoắc tôi: "Tư Viễn, anh nhanh tới! Nhanh tới!"

https://thuviensach.vn

Tôi cảm thấy kỳ quái, vẫn nhấc chân đi về phía chú ấy.

Chuyển qua một chỗ ngoặt, tôi bình tĩnh nhìn đoạn cầu thang kia, cầu thang vẫn giống như năm đó. Một lần đó, tôi liều mạng mới leo lên được. Hiện tại chuyện điên cuồng như vậy, tôi sẽ không làm lại.

"Thế nào?" Tôi hỏi Thẩm Tri, đoạn đường này liếc qua liền hiểu ngay là khó đi, tôi không hiểu rõ chú ấy gọi tôi tới làm gì.

Thẩm Tri cười hì hì chỉ vào nơi xa cho tôi xem: "Anh nhìn nơi đó."

Tôi nhìn kỹ, cảm thấy sáng tỏ thông suốt.

Thì ra là, không biết từ lúc nào, ở nơi cách cầu thang mấy mét, đã xây dựng một đường thềm đá bình thường, có thể đi lên đỉnh núi.

"Đi thôi, tôi đã nói anh đi lên đi." Thẩm Tri vỗ vai của tôi, hưng phấn bừng bừng sóng vai với tôi đi vào nơi đó.

Trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy sợ.

Ngọn núi Linh Đang, tôi vốn cho là cả đời mình cũng sẽ không đi lên nữa, không ngờ nó đã gần đến ngay trước mắt.

Đỉnh núi này lưu lại kỷ niệm của tôi và cô, tim của tôi đột nhiên đập rất nhanh. Tôi không biết tôi sẽ thấy những thứ gì, nhưng tôi xác định, tôi nhất định sẽ thấy thứ gì đó.

Tôi sẽ giải thích với cô, khi tôi hiểu rõ chính mình.

Sau khi chơi ở trên đỉnh núi một lát, tôi đi về phía khối đá 1328m vuông kia. Thẩm Tri tò mò quan sát tất cả, tôi cũng không tự chủ được mà dời bước đến bên cạnh khối đá lớn kia.

https://thuviensach.vn

Trên tảng đá vẫn bị khắc ngổn ngang như cũ, tôi không có nhìn lâu, chỉ là nhìn về phía dưới góc phải tảng đá.

Vừa nhìn, tôi liền thấy được ấn ký đó -- Tư Viễn & Tiểu Kết từng dạo chơi ở đây.

Bên ngoài có khung trái tim xiêu xiêu vẹo vẹo.

Không chỉ một cái.

Tôi ngồi xổm người xuống, cẩn thận nhìn, tổng cộng có sáu khung, đều xiêu xiêu vẹo vẹo, đều sâu cạn không đồng nhất.

Kẻ ngốc kia, lại có thể tới sáu lần.

Tôi tìm kiếm xung quanh, thấy một cục đá nhỏ nhọn, sau đó liền ngồi xuống ở trên mặt đất.

Thẩm Tri kinh ngạc nói: "Tư Viễn, anh làm gì vậy?"

Tôi không để ý chú ấy, chỉ cởi giầy, chân phải gắp hòn đá nhỏ lên, sau đó dời đến trên tảng đá.

Suy nghĩ một chút, tôi dùng sức dưới chân, khắc xuống một khung trái tim lớn hơn ở bên ngoài những khung trái tim đó.

Thì ra khắc chữ ở trên tảng đá không phải đơn giản, tôi rất dùng sức, dùng sức khắc từng chút. Phát hiện mình khắc ra trái tim giống như cô, xiêu xiêu vẹo vẹo, sâu cạn không đồng nhất.

Thẩm Tri đứng ở bên cạnh tôi, im lặng không lên tiếng. Chắc chắn chú ấy đã thấy được chữ trên tảng đá, chắc chắn chú ấy đang đoán, "Tiểu Kết" này là ai.

Có phải có quan hệ với Diệp Tư Viễn không?

https://thuviensach.vn

Khắc xong rồi, chân phải cọ xát ống quần bên trái xuống. Đi giày vào, tôi đứng lên.

Quay đầu nói với Thẩm Tri: "Đi thôi, xuống núi." .

Thẩm Tri chỉ vào cái khung đó: "Nếu như bị cô ấy phát hiện thì sao?"

"Coi như là trò đùa ác của một đứa bé thôi."

Tôi nở nụ cười liền đi tới thềm đá.

Mấy ngày sau, tôi trở về Italy.

Ngày sinh nhật 28 tuổi, như năm trước, tôi không trôi qua cùng với người nhà.

Ba mẹ sẽ không miễn cưỡng tôi. Ngày này đối với tôi mà nói, thật sự không tốt đẹp, nhất là năm năm trước, chuyện xảy ra vào ngày hôm sau sinh nhật, đó thật sự là ác mộng cả đời tôi.

Thẩm Tri có chuyện vào buổi tối, sau khi tan việc, tôi về nhà một mình.

Tính toán thời gian, ở Trung Quốc đã qua sinh nhật của tôi.

Tôi không có cởi âu phục ra, mở Laptop lên trước.

Đăng nhập QQ, nhìn về phía biểu tượng kia, tôi đột nhiên ngây dại.

Cô sửa lại chữ ký -- có một người nói, cô ấy sẽ chờ tôi quay về, cho đến khi hết kỳ hạn.

Kỳ hạn đó là một quyết định đơn phương của cô, tôi biết rõ thời gian, còn 10 ngày.

Diệp Tư Viễn -- mày nhận được quà sinh nhật rồi đấy.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Ánh Trăng Sáng (2)

【 Thẩm Tri nói 】

Tôi cũng không biết, ngày hôm đó là sinh nhật Tư Viễn.

Biết anh đã rất nhiều năm, tôi chưa từng thấy qua sinh nhật của anh. Cho dù là cùng ăn bữa cơm với cha mẹ anh, em trai anh, cũng không có nghe bọn họ nói đến.

Tôi vốn cho là người nhà bọn họ không quá để ý điều này, nhưng sinh nhật Tư Viêm tròn 14 tuổi thì Tư Viễn gọi tôi cùng nhau đi ăn cơm, tôi mới phát hiện nhà bọn họ tổ chức sinh nhật cho Tư Viêm, bánh ngọt, quà tặng, Par¬ty. . . không khác gì với mọi người.

Tôi lặng lẽ nhìn Tư Viễn, anh đang ngồi ở bên cạnh dì Trang, nhỏ giọng nói chuyện với bà, trên mặt cũng không có vẻ đặc biệt gì.

Bạn bè Tư Viêm tới rất nhiều, nam nam nữ nữ, đều là đứa bé trẻ tuổi, màu da gì cũng có, có mấy cô gái nhỏ chú ý tới khác biệt của Tư Viễn. Lá gan họ cũng lớn, kéo Tư Viêm qua, nói thẳng bé giới thiệu.

Tư Viêm cũng không nhăn nhó, nó mang theo những cô gái nhỏ kia tới bên cạnh Tư Viễn, thoải mái nói: "Đây là anh tớ, Diệp Tư Viễn, anh ấy là một chuyên gia thiết kế thời trang."

Tư Viễn đứng ở trước mặt họ, mỉm cười thân thiện, ống tay áo trống không của anh xuôi ở bên người. Tất cả các bé gái đều đỏ mặt, đoán chừng

https://thuviensach.vn

làm sao cũng nghĩ không ra được, một người có bộ dạng như vậy, sao có thể là một nhà thế kế đây.

Par¬ty kết thúc, tôi và Tư Viễn về nhà. Lái xe, tôi nói nghi vấn của mình với người đàn ông trầm mặc bên cạnh: "Lại nói, sao chưa từng thấy anh tổ chức sinh nhật?"

Anh vẫn không trả lời, tôi cảm thấy không khí này rất lúng túng, liền ha ha vài tiếng, muốn chuyển đề tài.

Đột nhiên anh mở miệng, giọng nói rất nhạt: "Một mình, không có gì hay để tổ chức."

Tôi rất kỳ quái: "Tại sao là một mình chứ? Người trong nhà của anh đều ở đây, không phải tôi cũng ở đây sao."

Anh quay đầu nhìn tôi một cái, ánh mắt cô đơn, chỉ là trong nháy mắt, anh lại nở nụ cười: "Sinh nhật lần tới tôi gọi chú cùng nhau uống rượu."

"Được." Tôi nói.

Lại nói có một ngày, buổi tối bạn học cũ của tôi gọi tôi đi tụ họp. Tôi uống hơi nhiều, lúc về nhà bước chân đã va vào nhau.

Mở cửa, không gian trong phòng khách tối đen, tôi cho là Tư Viễn đã trở về phòng, lơ đễnh liền mở đèn lên.

Ánh đèn sáng lên, tôi mới phát hiện một mình anh ngồi ở trên cửa sổ trong phòng khách, bên chân bày một lon bia, dưới đất còn có một vài lon trống không.

Hình như anh hoàn toàn không có chú ý tới tôi đã vào cửa, chỉ là ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

Đêm đã khuya.

https://thuviensach.vn

Tôi đi tới bên cạnh anh, cũng học bộ dáng của anh nhìn ra ngoài. Chân trời màu đen treo một vầng trăng lạnh lẽo, trung thu đã qua mấy ngày, trăng sáng cũng không tròn. Ánh trăng sáng tỏ, lạnh lẽo khoác lên trên thân người cạnh cửa sổ.

Tư Viễn chỉ mặc một áo sơ mi màu sáng, cổ áo khẽ rộng mở, vạt áo cũng để tùy ý bên ngoài quần tây, hai ống tay áo trống không lay động rũ xuống dưới bệ cửa sổ. Anh không nhúc nhích nhìn lên trên trời, mặt không thay đổi phát ra ngây ngô.

Tôi nhìn anh một lát, rốt cuộc gọi anh: "Tư Viễn."

Anh không để ý tôi...tôi lại gọi: "Này, Tư Viễn, anh làm sao vậy?"

Tôi vỗ vỗ bờ vai của anh, hồi lâu sau, rốt cuộc anh quay đầu lại nhìn tôi. Dưới ánh trăng nhàn nhạt, trong mắt của anh thậm chí có một tầng sương mù, gương mặt bởi vì uống rượu mà có chút ửng hồng, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Tư Viễn. Bình thường anh rất ít uống rượu, càng sẽ không biểu lộ ra dáng vẻ say rượu .

Nhưng chiều nay, tôi rõ ràng cảm nhận được anh khác thường. Tôi hiểu rõ, anh có tâm sự.

"Anh sao vậy?" Đầu của tôi vẫn có chút đau, liền dứt khoát nằm xuống bên cửa sổ, lần lượt cầm lon bia trên đất, phát hiện còn có mấy lon chưa khui.

"Uống bia với nhau đi." Tư Viễn đột nhiên bật cười, anh nhìn chăm chú vào tôi, giọng nói rõ ràng, "Hôm nay là sinh nhật tôi."

Tôi ngây ngẩn cả người, lặng lẽ kéo một lon bia ra, ngước cổ liền uống một nửa. Tôi tiếp tục nhìn anh, anh lại nhìn ngoài cửa sổ, hình như trong mắt chỉ còn lại ánh trăng lạnh.

https://thuviensach.vn

Tôi luôn cho rằng, trong lòng của anh có một người.

Chỉ là anh giấu cô đi, chưa bao giờ nói tới.

Mấy ngày sau, tôi và Tư Viễn thương lượng việc khai trương chi nhánh A. R ở trong nước. Cũng không phải là anh không thể không đi, tôi liền hỏi ý kiến của anh, nếu như anh muốn đi thì phải đặt vé máy bay rồi.

Tư Viễn nghĩ thật lâu, nói tôi đặt vé máy bay ngày 24 tháng 9.

"Đi sớm như vậy sao?" Tôi hỏi.

"Ừ." Anh chỉ gật đầu, không có nhiều lời.

Sau khi về nước, vào một buổi tối, Tư Viễn đột nhiên nói với tôi, anh muốn đi dạo một mình.

Tôi có chút lo lắng: "Tôi gọi tài xế Trữ chuẩn bị xe, anh muốn đi đâu?"

Anh cự tuyệt, tôi muốn đi với anh, anh nói không cần, bảo tôi yên tâm.

Tôi biết rõ anh rất quen thuộc với thành phố H, anh từng học ở đây ba năm, nhất định là có rất nhiều bạn bè, bạn học muốn gặp, anh không muốn tôi theo cũng rất bình thường.

Anh đi ra ngoài rất sớm

Tôi không yên lòng, vẫn gọi điện thoại cho Lưu Nhất Phong. Những ngày qua, anh ấy cũng ở thành phố H này, đang bận rộn vì chuyện khai trương chi nhánh, tôi hỏi anh có biết Tư Viễn sẽ đi đâu không?

Lưu Nhất Phong suy nghĩ trong chốc lát, nói với tôi: "Dù sao cậu ấy vẫn muốn gặp người đó. Thẩm Tri, chú đừng lo lắng."

https://thuviensach.vn

Lưu Nhất Phong và Tư Viễn có gần mười năm giao tình, bọn họ hiểu rõ nhau. Lưu Nhất Phong nói như thế, tôi rốt cuộc yên tâm, một mình lên phòng trong khách sạn, vẫn ăn khuya một chút.

Tôi và Tư Viễn ở một gian phòng, mỗi người ngủ một phòng, thân thể Tư Viễn không tiện. Đi ra ngoài với anh, anh sẽ không ở một mình.

Tôi đợi anh trở lại một chút, kết quả chờ qua 12 giờ rạng sáng, anh vẫn không có trở lại.

Tôi gọi điện thoại cho anh, anh không nhận. Thấy như thế, tôi thật sự sốt ruột.

Ở Milan thì dì Trang không chỉ nói với tôi một lần, nói tôi chăm sóc Tư Viễn nhiều một chút. Mặc dù tôi hiểu rõ về mặt sinh hoạt Tư Viễn hoàn toàn có thể tự lo liệu, nhưng có lúc, anh vẫn cần tôi trợ giúp.

Dì Trang nói, Tư Viễn đã từng gặp cướp bóc, bởi vì anh không có hai cánh tay, lúc gặp phải tập kích gần như không có năng lực phản kháng, vì vậy liền dặn dò chúng tôi đi ra bên ngoài, cố gắng cùng đi ra ngoài với anh.

Nhưng bây giờ, tôi thậm chí không biết anh đi đâu.

Tôi mặc áo khoác vào, chuẩn bị ra cửa tìm anh, vội vã đi tới giữa thang máy. "Đing" một tiếng, thang máy dừng ở tầng lầu này. Cửa thang máy từ từ mở ra, tôi sợ hết hồn, liếc mắt liền thấy là Tư Viễn.

Anh mệt mỏi tựa vào trên vách thang máy, vẻ mặt chết lặng, ánh mắt thẳng tắp nhưng không biết nhìn nơi nào. Sau khi nhìn thấy tôi, anh nhanh chóng khôi phục thần thái, rất tỉnh táo hỏi tôi: "Đã trễ thế này, chú muốn đi dâu?"

"Đi tìm anh." Tôi cau mày, "Cũng 1 giờ rồi, anh đi đâu vậy?" .

https://thuviensach.vn

"Nói chú không cần lo lắng, tôi chỉ đi dạo một chút thôi." Anh đi ra thang máy, sóng vai trở về phòng với tôi.

Tôi thở dài, cảm thấy trong mấy tháng này, anh rất kỳ quái.

Đến phòng, Tư Viễn đổi dép, nhấc chân mở cửa tủ lạnh nhỏ ra. Anh cúi người xuống nhìn một chút, đột nhiên nói với tôi: "Thẩm Tri, lầu dưới có cửa hàng tiện lợi, chú giúp tôi mua một vài chai bia đi."

"?" Tôi nghi ngờ nhìn anh.

Anh nghiêng đầu cười nhạt với tôi, còn nhún vai một cái: "Xin lỗi, tôi cũng muốn đi mua rồi lên, nhưng không dễ cầm."

". . ." Tôi lại mặc áo khoác vào lần nữa, chuẩn bị ra cửa, "Anh muốn uống gì?"

"Tùy tiện thôi." .

Anh đã đi về phòng ngủ, sống lưng thẳng tắp như thường ngày, nhưng tôi lại có cảm giác, anh có cái gì không đúng.

Buổi tối, Tư Viễn uống say.

Là rất say.

Chúng ta vẫn ngồi bên cửa sổ ở phòng khách, gian phòng ở tầng lầu rất cao, Tư Viễn nói ngồi ở đây có thể ngắm cảnh đêm thành phố, thật ra thì đến lúc này đã không còn gì để ngắm.

Anh lười biếng ngồi xuống nệm trên đất, dựa sống lưng vào cửa sổ thủy tinh sát đất, ngón chân phải linh hoạt đùa bỡn chai bia.

Anh nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, vẫn luôn không nói gì. Nhưng mà tôi lại phát hiện anh luôn nhìn về một phương hướng.

https://thuviensach.vn

"Nhìn cái gì vậy?" Tôi vỗ vỗ đầu gối của anh, tôi và anh uống không ít, giờ phút này đầu choáng não đau.

"Đó là trường học của tôi." Giọng nói của anh trầm thấp, còn có chút mơ hồ, "Phía bên đó của thành phố, trước kia cảm thấy cách trung tâm thành phố rất xa, hiện tại mới phát hiện thì ra nó gần như vậy."

"Này, sao đột nhiên nói tới trường học?" Tôi cười lên, đột nhiên hiểu, "Là nghĩ đến bạn gái lúc đi học sao?" Đây là lần đầu tiên tôi nói ra đề tài này với Tư Viễn, nghĩ đến chuyện ở trên đỉnh núi Linh Đang vào một tháng trước, lá gan của tôi cũng lớn rất nhiều, "Cô ấy tên là gì? Tiểu Kết sao?"

Nghe được lời nói của tôi..., Tư Viễn liền giật mình, sau đó anh cúi đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu, anh một mình lẩm bẩm: "Tiểu Kết, Tiểu Kết, Tiểu Kết. . ."

Tôi lẳng lặng nhìn anh, anh dùng ngón chân của chân phải viết chữ trên thảm trải sàn, viết hai chữ "Tiểu Kết" từng lần một. Tôi không biết cô ấy là một cô gái như thế nào, nhưng nhìn bộ dạng của Tư Viễn, tôi hiểu rõ đó nhất định là một người đặc biệt quan trong đối với anh.

Cuối cùng, Tư Viễn say đến bất tỉnh nhân sự, tôi gần như là rất cố gắng mới khiêng anh đến trên giường, anh nhắm mắt lại, vẫn lăn qua lộn lại ở nơi đó như cũ. Tôi cũng không giúp anh lau, chỉ bưng vào phòng một chén nước cho anh.

Anh rốt cuộc an tĩnh lại, trước khi rời phòng, đột nhiên nghe được anh nhỏ giọng nói: "Tiểu Kết, sẽ gặp lại. . ."

Trong tiếng nói còn mang theo nghẹn ngào.

Tôi thở dài, khép cửa.

https://thuviensach.vn

Ngày hôm sau, Tư Viễn đã khôi phục bộ dáng bình thường, tôi và anh đi công ty, có khách hàng tới, anh bàn bạc với đối phương, vẻ mặt ôn hòa lạnh nhạt, cử chỉ hào phóng ưu nhã.

Sẽ không ai biết, đêm hôm trước anh núp ở trong chăn, khóc đến như đứa bé.

Mấy ngày sau, tôi và anh ra cửa thăm hỏi khách hang. Sau khi kết thúc, chúng tôi không có về công ty, mà là trực tiếp đi khách sạn ngủ lại.

Tài xế Trữ đưa chúng tôi tới cửa khách sạn, tôi mở cửa xe cho anh.

Một ngày rất bình thường, thời gian rất bình thường, tôi thậm chí tùy ý trò chuyện với anh về khách hàng mới vừa gặp.

Có một cô gái lướt qua chúng tôi.

Cô vung tay lên, quơ quơ kính mát trong tay, cười nói: "Tìm được rồi."

Giọng nói của cô rất dịu dàng, giọng điệu vui mừng.

Tôi nhẫn nhịn không ngừng nhìn cô một cái.

Ừm, là một mỹ nữ.

Cô như một dòng nước mát, cột tóc lỏng ở sau gáy, mặc áo sơ mi và một cái váy, vóc người nhỏ nhắn, gò má trắng nõn xinh đẹp.

Một đôi mắt xinh đẹp như mặt trời mới mọc, đủ để khiến người đã gặp qua liền không quên được.

Chỉ là đột nhiên, cô đổi sắc mặt, còn dừng bước chân lại.

Tôi không để ý, muốn tiếp tục đi về phía khách sạn với Tư Viễn. Không ngờ, anh cũng đứng lại bất động.

https://thuviensach.vn

Cô gái kia chậm rãi xoay người lại, tôi nhìn cô một cái, không nhịn được liền gọi Tư Viễn đã cứng đờ ở bên cạnh.

"Diệp tiên sinh, sao vậy?"

Anh không có trả lời tôi, trong mấy tháng này, anh thường xuyên lâm vào trạng thái giống như ngồi thiền này, không có chút phản ứng nào với câu hỏi của tôi. Tôi quay đầu lại, nhìn mặt cô gái kia. Cô kinh ngạc nhìn chúng tôi, mắt long lanh, đôi môi cũng có chút run rẩy. Rốt cuộc Tư Viễn cũng có phản ứng, anh xoay người lại, cũng nhìn về phía cô gái kia.

Bọn họ nhìn nhau hồi lâu, rốt cuộc anh cũng mở miệng.

Anh nói: "Tiểu Kết." .

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Ánh Trăng Sáng (3)

【 Tư Viễn nói 】

Trước khi cô đi, nghiêng đầu sang chỗ khác, không mang theo một chút cảm xúc nói một câu: "Không biết, anh nhận lầm người rồi."

Tôi vẫn nhìn bóng lưng của cô, cô đón ánh trời chiều, đi rất thong dong.

Đây là lần đầu tiên từ khi trở về nước, tôi và cô đối mặt nhau, vào thời gian lúng túng như vậy, ở nơi khó xử như thế.

Ở trong mắt tôi, cô cũng không có bao nhiêu thay đổi, vẫn xinh đẹp trẻ tuổi như cũ, chỉ là hình như thân thể gầy một chút.

Lúc tôi rời khỏi cô, cô còn chưa có tròn 20 tuổi, có gương mặt béo mập, mắt ngọc mày ngài, bên má thường nhiễm một màu đỏ ửng, nhoẻn miệng cười, xinh đẹp đầy sức sống.

Bây giờ khuôn mặt cô càng lộ vẻ tinh xảo, nhưng dù có thế nào thì tôi cũng sẽ không để ý, cô nhìn tôi thì trong ánh mắt lộ ra phần đau thương kia.

Không biết ở trong mắt cô, có phải bây giờ tôi đã hoàn toàn xa lạ rồi không?

Tôi biết rõ tôi nợ cô, đời này đều không thể đền bù.

Thật may là cô sống cũng không tệ lắm, đây là chuyện duy nhất khiến tôi cảm thấy vui mừng.

https://thuviensach.vn

Nghĩ đến buổi tối mấy ngày trước, tôi canh giữ ở lầu dưới phòng cô thuê, ẩn ở trong bóng tối.

Sau khi cô tan việc cũng không có trở về nhà, tôi liền đợi một chút. Đây là một ngày đặc biệt, tôi không ở trong phòng khách sạn được, giống như không có chuyện gì làm, vì vậy chỉ có thể một mình ra ngoài.

Nhìn thành phố chôn ở trong trí nhớ, đường phố ngang dọc, đèn nê ông mê hoặc, tôi đi đến mờ mịt, bất tri bất giác liền đi tới dưới lầu nhà cô.

Cô vẫn chưa trở về, tôi dựa lưng vào vách tường, nhìn ánh đèn lóe ra từ trong cửa sổ chung cư, từng cái từng cái rơi vào trong bóng tôi, tôi biết rõ, cách thời hạn cuối cùng đã càng ngày càng gần.

12 giờ sáng qua đi, nơi xa truyền đến tiếng động cơ ô tô, trong màn đêm yên tĩnh cực kỳ chói tai, tôi dựa sát vào vách tường, nhìn về phương hướng kia.

Một người đàn ông có vóc dáng cao lớn ôm lấy vai của cô từ từ đi tới, ánh đèn lờ mờ phủ trên người bọn họ, khiến tôi không thấy rõ mặt của cô.

Cô rụt vai, càng lộ ra vẻ nhỏ yếu trong khuỷu tay người đàn ông đó.

Bọn họ vẫn luôn không nói gì, cho đến khi anh tiễn cô đến dưới lầu.

Người đàn ông trẻ tuổi ôm lấy cô rất tự nhiên, hình như còn nhỏ giọng nói với cô mấy câu, sau đó cô gật đầu một cái, người đàn ông kia liền sờ sờ đầu của cô, rời đi.

Trong mắt của tôi chỉ dừng lại ở một bức tranh, bàn tay của anh ta nhẹ nhàng mơn trớn tóc của cô, cô đứng ở trước mặt anh ta, dáng vẻ giống như rất nghe lời.

https://thuviensach.vn

Tôi vẫn trốn ở trong góc tối, giống như một con chuột không thể thấy mặt trời, trái tim đã co rút chặt, không cách nào hô hấp.

Tôi nhắm mắt lại thật chặt, ngước cổ tựa vào bên tường, giống như một kẻ rơi xuống nước, chờ không được bất kỳ cứu viện nào, chỉ còn lại khổ sở, từng đợt tuyệt vọng nhất bao phủ lấy tôi.

Đây là tôi tự chuốc phiền, tôi đã lựa chọn như thế, nên nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay.

Trước khi đi, tôi kìm lòng không được xê dịch hai bước ra bên ngoài, muốn nhìn thấy bóng dáng của cô một chút. Cho dù là thấy đèn phòng của sáng lên, như vậy cũng đã đủ rồi.

Thật bất ngờ, cô lại chưa lên lầu, chỉ khoanh tay đứng ở dưới cửa, cúi đầu ngẩn người.

Tôi sợ hết hồn, trong lúc cuống quýt lại lui về sau một bước, gót chân dẫm vào cục đá bên tường, phát ra một tiếng vang rất nhỏ. Tôi thấy được cô chợt ngẩng đầu, sau đó tôi liền trốn vào trong bóng tối.

Tôi không biết cô có nhìn thấy tôi không...tôi chỉ biết là, tôi trốn đến chật vật.

Đứng ở ven đường bắt xe, tôi nhỏ giọng nhờ tài xế mở cửa giúp tôi. Tầm mắt của anh ta quét về phía bên người tôi, nơi đó là ống tay áo rủ xuống, mặt tôi không thay đổi lên xe, báo ra địa chỉ khách sạn.

Dọc theo đường đi, ai cũng không nói gì, trong xe chỉ có người dẫn chương trình trong radio thầm thì nhỏ nhẹ.

"Lại đến thời gian nửa đêm." Khúc nhạc dạo chậm rãi bắt đầu, giọng nam trầm thấp của người dẫn chương trình nghe vào ban đêm thật đặc biệt rợn người, "Tặng cho mọi người một bài 《 ánh trăng sáng 》, tối nay thời

https://thuviensach.vn

tiết tốt, nếu như bạn nghĩ tới người yêu sâu đậm trong lòng, xin ngẩng đầu lên, cùng tôi ngắm nhìn vầng trăng sáng người này, nhớ lại đoạn thời gian tốt đẹp đã qua."

Tôi không tự chủ mà ngẩng đầu, tài xế hạ cửa sổ xe xuống, gió mát quất vào mặt, thổi rối loạn tóc tôi. Tôi nhìn trăng rằm treo ở chân trời, trong lòng đã rõ ràng như nước.

Thời gian tốt đẹp cũng đã là quá khứ rồi, tôi chỉ cầu xin cô có thể giống như vô số người bình thường trên cõi đời này, nắm tay một người, lặng lẽ đợi tuổi già.

"Ánh trăng sáng, một chỗ nào đó trong lòng

Sáng như vậy, lại lạnh lẽo như thế.

Mỗi người, đều có một nỗi buồn

Muốn ẩn núp, lại giấu đầu hở đuôi.

Ánh trăng sáng, chiếu hai đầu chân trời

Ở trong tim, nhưng không ở bên cạnh

Lau không khô nước mắt của bạn.

Đường quá dài, đuổi theo nhưng không thể trở về

Bạn nói tôi không thể làm tổn thương

Muốn quên đi, nhưng không nhịn được nhớ lại

Giống như trôi giạt, một đường lảo đảo

Bạn nắm chặt, không cách nào buông thả

https://thuviensach.vn

Ánh trăng sáng, chiếu hai đầu chân trời

Càng hạnh phúc, càng cảm thấy cô đơn

Lau không khô, nước mắt trong trí nhớ

Đường quá dài, phải bồi thường như thế nào đây . . ."

Tôi không biết mình xuống xe như thế nào, đi vào khách sạn như thế nào, lại làm sao lên được thang máy, đầu của tôi đã hỗn loạn rồi. Đứng ở trong thang máy, tôi gần như đứng không vững, chỉ có thể dựa vào ở trên vách thang máy, hô hấp dồn dập.

Tôi biết rõ, vào buổi tối này, tôi đã hoàn toàn vứt bỏ Tiểu Kết của tôi.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ánh Trăng Sáng (Hết)

【 Ngôi thứ ba nói 】

"Diệp Tư Viễn!"

Người đàn ông có vóc người cao lớn đứng ở bên lan can núi, nghe được tiếng hô liền quay người lại, trên mặt vốn lạnh nhạt trong nháy mắt liền hiện lên nụ cười.

Cô gái cột tóc đuôi ngựa vui vẻ chạy về phía anh, lập tức nhào tới trên người anh, "Anh đi nhanh như vậy làm gì chứ!"

Người đàn ông cười: "Cũng mấy giờ rồi, không phải em vẫn muốn leo lên đỉnh núi sao? Một lát còn phải xuống ăn cơm trưa."

Cô gái cợt nhã ôm hông của anh, ngửa đầu làm nũng: "Em không đói chút nào."

"Không đói bụng cũng phải ăn cơm đúng hạn, dạ dày em không tốt." Người đàn ông khẽ than thở, nhìn thấy một chiếc lá cây dính trên mái tóc dài của cô, anh giật mình ngẩn ra, ngay sau đó liền khom lưng cúi người, dùng môi ngậm rớt chiếc lá khô này.

Cô gái ngây ngốc nhìn cử động của anh, cô cũng phủi áo khoác ngoài của người đàn ông, bọn họ ở núi Linh Đang, trước mới vừa chơi một cuộc nhảy Bungee, trên người hai người đều dính chút bụi đất.

https://thuviensach.vn

Cô tỉ mỉ nhét hai ống tay áo trống không của người đàn ông vào trong túi quần áo, cũng sửa sang lại thoả đáng, lúc này mới ngẩng đầu lên mỉm cười với anh: "Đi thôi."

"Ừ." Người đàn ông cười một tiếng, sóng vai đi lên núi với cô.

Trần Kết không biết nhặt được một nhánh cành khô từ đâu, vừa đi vừa vung vẩy chơi ở trong tay. Vì leo núi, cô mặc áo bông vận động, quần dài vận động, tóc đuôi ngựa lắc lư ở sau đầu, bước đi nhẹ nhàng, có vẻ tâm tình rất tốt.

Diệp Tư Viễn đi thẳng ở sau lưng cô, anh nhìn bóng lưng của cô, cảm thấy lúc này cô giống như một đứa bé.

Chỉ là, Trần Kết vốn chính là một cô gái vui vẻ như vậy.

Đột nhiên cô xoay đầu lại, cười xấu xa một tiếng, đi hai ba bước thì trở về bên cạnh anh.

Cô chắp tay sau lưng đi ở bên cạnh anh, thân thể lúc ẩn lúc hiện, Diệp Tư Viễn cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Thế nào?"

"Hắc hắc." Đột nhiên cô đưa tay trái đến trước mặt anh, tiếp liền cười đến đôi mắt đều cong lên.

Ánh mặt trời hừng đông xuyên thấu qua bóng cây chiếu lên trên người bọn họ, ánh sáng lấm chấm đó chiếu lên chiếc nhẫn trên ngón trái vô danh của Trần Kết, thành những đợt sáng lấp lánh.

"Hi hi hi hi. . ." Cô vừa cười đến không dừng được, người tựa vào trên người Diệp Tư Viễn, gương mặt hồng hồng, trong mắt tràn đầy hưng phấn và vui mừng.

https://thuviensach.vn

"Ngốc rồi à?" Diệp Tư Viễn lắc đầu cười khổ, dứt khoát cúi đầu hôn một cái lên trán của cô, "Dè đặt một chút đi, Trần tiểu thư ạ."

Cô rốt cuộc ngưng cười, gương mặt vẫn đỏ hồng một mảnh, cô lại cúi đầu nhìn chiếc nhẫn, tự nhủ: "Thật là đẹp mắt."

Sau đó cô đột nhiên ngẩng đầu trừng anh: "Diệp Tư Viễn, bây giờ anh rất hiểu cách lấy lòng phụ nữ nha, còn biết phải cầu hôn vào Valentine, đây là ai dạy anh hả, đáng ghét chết được."

Diệp Tư Viễn im lặng, người ta nói thật không sai, đừng đoán tâm tư của người phụ nữ, một giây trước cô còn vui vẻ như kẻ ngốc, một giây sau lại ở đó suy nghĩ lung tung.

Trần Kết đưa tay trái đến dưới ánh mặt trời, mở năm ngón tay ra, cô nheo mắt lại nhìn một lát, đột nhiên nghĩ đến cái gì, mặt mũi hơi trầm xuống.

Chỉ là biến hóa thật nhỏ này cũng không thể thoát khỏi mắt Diệp Tư Viễn, anh áp vào bên người cô, hỏi: "Tại sao lại mất hứng?"

Trần Kết đột nhiên xoay người, hai cánh tay ôm chặt thân thể anh, mặt của cô chôn ở trước ngực anh, buồn buồn nói: "Chiếc nhẫn của anh, mang ở đâu?"

Diệp Tư Viễn thật sự không ngờ cô sẽ hỏi vấn đề này, cằm của anh cọ xát lấy tóc của cô, giọng nói ôn hòa: "Không mang cũng không sao."

"Sao lại không sao?" Trần Kết ngẩng đầu nhìn anh, suy tư một lát, nói, "Không bằng, đeo ở trên cổ anh đi."

Ngón tay của cô lướt cổ của anh, anh mặc một áo sơ mi cổ nhung, cổ áo cũng không buộc chặt, trận gió núi khiến cho da nơi cổ có chút lạnh lẽo, đầu ngón tay của Trần Kết lướt qua cổ họng của anh, xương quai xanh, cô

https://thuviensach.vn

vừa nhỏ tiếng nói lần nữa: "Sau khi trở về, chúng ta mua một cặp nhẫn, anh đeo chiếc nhẫn của nam giới ở trên cổ, có được hay không?"

"Được." Anh không có suy nghĩ, trả lời đơn giản.

Mùa đông trên đường núi thưa thớt người, lại đi hơn một giờ, hình như thềm đá khá dài không có điểm cuối, Trần Kết không còn tích cực như trước nữa, bước chân của cô kéo dài, đi vài bước còn phải dừng lại, xoa xoa đầu gối, eo hông của mình.

Diệp Tư Viễn nhăn mày nhìn cô, thấy sắc mặt cô có chút trắng bệch, anh lo lắng hỏi: "Tiểu Kết, em đau ở đâu hả?"

Trần Kết nghiêng đầu nhìn anh, mấp máy môi, không biết nên mở miệng như thế nào.

"Tiểu Kết?" Anh hỏi tiếp, lo lắng ở trong mắt, nhìn một cái liền không sót gì.

Trần Kết thở dài một hơi, vừa vung vẩy chân, vừa xoa lưng của mình nói: "Đi lâu như vậy, chỗ xương gãy trước kia . . . sẽ đau."

Diệp Tư Viễn yên lặng nhìn cô, cô cũng không có tránh né, chỉ là chỉ đầu gối và xương chậu của mình, nói: "Chủ yếu chính là chỗ này và nơi này, đi bậc thang cần phải nhấc chân, nơi xương chậu có chút khó chịu. Còn có đầu gối. . . lúc rơi xuống đất sẽ có chút đau." Nhìn vẻ mặt Diệp Tư Viễn càng ngày càng trầm xuống, càng ngày càng khó coi, Trần Kết lập tức đổi lại khuôn mặt tươi cười: "Anh đừng lo lắng, không có gì, đây đều là bệnh cũ thôi! Ừ, chúng ta đi thôi, sẽ đến rất nhanh."

Sau khi cô đẩy thắt lưng anh một cái, người đàn ông đứng ở trên bậc thang vẫn không nhúc nhích.

https://thuviensach.vn

"Đi thôi." Trần Kết lại khôi phục dáng vẻ cười hì hì, lôi kéo ống tay áo trống không của anh, "Đi thôi, Diệp Tư Viễn."

Anh chỉ đứng yên tĩnh ở nơi đó, nhìn cô.

Tay Trần Kết vẫn lôi kéo ống tay áo khoác ngoài của anh, hai người giằng co trong chốc lát, rốt cuộc cô buông lỏng tay, ống tay áo lại rủ xuống ở bên người anh.

"Anh đừng như vậy, em cũng là sợ anh lo lắng, mới có thể nói thật cho anh biết." Trần Kết cười với anh, "Chúng ta đều không phải là đứa bé, em ghét nhất chính là anh có chuyện gạt em, nói là vì tốt cho em, không nói cho em, thật ra thì. . . cái gì mà tốt cho em, rõ ràng là anh không tin tưởng tình cảm của chúng ta. Cho nên anh muốn hỏi em cái gì, em đều sẽ thành thật mà nói cho anh biết. Diệp Tư Viễn, em bị thương rất nghiêm trọng, thiếu chút nữa đã chết đi. Thật ra thì em đã rất may mắn, chút di chứng này, thật không coi vào đâu. Em cũng không trách anh chút nào...anh lại càng không nên trách mình."

Nói xong, cô không để ý tới người đàn ông đang trầm mặc nữa, tự mình xoay người đi lên núi.

Mới đi chưa được mấy bước, anh liền đuổi theo, lập tức ngăn ở trước mặt cô.

Anh đứng kiểu trung bình tấn, cúi người xuống đưa lưng về phía cô, nhỏ giọng nói: "Đường phía sau, anh cõng em đi lên."

Trần Kết ngẩng đầu nhìn thềm đá phía trước một chút, đặt tay lên vai anh, giọng nói của cô dịu dàng: "Đường còn rất dài đấy."

"Anh cõng đi được."

"Đường núi không dễ đi." .

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ không té ngã ."Anh hít một hơi, "Tiểu Kết, tin tưởng anh."

Trần Kết vẫn luôn không thấy được mặt của anh, nhưng cô không tiếp tục do dự, chỉ là nhẹ nhàng nằm sấp trên lưng của anh.

Anh cúi người thật thấp, bước từng bước từ từ dẫm lên thềm đá, nghiêm túc cẩn thận, không có dư thừa tinh lực nói chuyện. Cô vịn trên lưng rộng rãi thật chặt, hai chân vững vàng kẹp hông của anh, thân thể anh đung đưa theo bước chân, cô lại tuyệt không cảm thấy sợ.

"Tư Viễn." Cô ghé vào lỗ tai anh, gọi anh.

"Hả?"

"Nội tạng em từng bị tổn thương, xương chậu cũng từng bị gãy, anh biết chưa?"

"Ừ, biết." .

Giọng nói Trần Kết có chút nhẹ nhàng: "Bác sĩ nói, có lẽ sẽ ảnh hưởng đến việc sinh con."

Cô cho là nghe như thế, anh sẽ dừng bước lại, nhưng anh lại không có, thậm chí không dừng lại một giây đồng hồ, vẫn tiến lên từng bước một.

"Vậy thì không sinh con." Giọng điệu của anh bình tĩnh giống như là đang tán gẫu, "Chỉ cần em có một chút nguy hiểm, thì không cần thử."

". . ." Trần Kết cong miệng lên, cằm cạ gương mặt của anh, "Nhưng em muốn sinh con cho anh."

"Đây không phải là chuyện quan trọng gì." Diệp Tư Viễn nhàn nhạt trả lời, tựa như có lẽ đã làm cái kết cho đề tài này.

Trần Kết biết tính tình của anh, nên cũng không mở miệng nữa.

https://thuviensach.vn

Rất nhiều năm trước, ngọn núi của Linh Đang đối với Diệp Tư Viễn mà nói giống như là bầu trời. Lúc ấy, Trần Kết 18 tuổi dùng hết hơi sức giúp đỡ Diệp Tư Viễn 21 tuổi lên đỉnh núi.

Hơn nhiều năm sau, đường lên ngọn núi Linh Đang đã biến thành đường lớn, Diệp Tư Viễn 29 tuổi cõng Trần Kết 26 tuổi đi lên.

Bọn họ sóng vai đứng ở trước khối đá lớn có khắc chữ đó. Trần Kết ngồi xổm người xuống, chỉ vào dấu khắc "Tư Viễn & Tiểu Kết từng dạo chơi ở đây", cười nói: "Tư Viễn, anh xem, chữ này vẫn còn ở đây."

Diệp Tư Viễn cũng đứng ở bên cạnh cô, nhìn Trần Kết duỗi ngón tay ra, vừa miêu tả những khung trái tim sâu cạn không đồng nhất kia, vừa chậm rãi nói: "Sau khi học lại đại học năm ba, Quốc Khánh năm ấy, em tới đây lần nữa. Ngày mồng một tháng năm năm sau, em tới đây lần thứ ba . Sau khi tốt nghiệp đại học, là lần thứ tư. A, chính là một năm này, đường bậc thang lên đỉnh núi đã sửa xong."

Cô nghiêng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, sau khi nở nụ cười liền nói tiếp, "Sau khi làm việc, lại tới đây hai lần. Lúc tới lần cuối cùng, phát hiện nơi này có thêm một đài nhảy Bungee. Khi đó mới vừa khai trương, rất nhiều người đứng xếp hàng đang nhảy, em liền đứng ở bên núi nhìn. Thấy bọn họ vừa thét chói tai vừa nhảy xuống, không biết tại sao, trong lòng cũng có chút rục rịch chộn rộn."

Hình như cô ngồi chồm hổm mệt mỏi, dứt khoát ngồi xếp bằng ở trên mặt đất: "Chẳng qua em vẫn không có đi thử, không phải em sợ, chẳng qua là cảm thấy một mình nhảy xuống núi lớn này, rất thê lương."

Giọng nói của cô càng ngày càng thấp, đột nhiên lại phấn khởi, tay của cô khoác lên trên đầu gối Diệp Tư Viễn, ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt cũng lóe lên ánh sáng: "Hôm nay có thể cùng nhảy với anh, em thật sự rất vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Cho dù lúc ấy sợi dây đứt, hoặc là chúng ta đụng vào núi, em cũng không có chút sợ hãi."

Cô cúi đầu, áp gò má vào trên đùi Diệp Tư Viễn, nơi đó có nhiệt độ chân thật của một người, tựa như máu, như trái tim của anh. Làm cô biết, anh thật sự đang bên cạnh cô.

"Thật, không sợ chút nào, chỉ cần ở chung với anh, cho dù là cùng chết, cũng không sao."

Cô nhắm mắt lại, khóe mắt ướt át, bên môi là nụ cười nhẹ nhàng.

Diệp Tư Viễn vẫn bảo trì tư thế quỳ xổm, cúi đầu, lặng lẽ nhìn cô.

Trước khi đi, Trần Kết vẫn nghĩ hoài không ra. Cô đếm những khung trái tim kia nhiều lần, vẫn không nghĩ ra.

"Rõ ràng em đã tới sáu lần, tại sao có thể có bảy khung?" .

Diệp Tư Viễn dùng bả vai đẩy cô đi lên thềm đá: "Có lẽ là em nhớ nhầm."

"Sao có thể nhớ lầm chứ?" Trần Kết gãi đầu một cái, cong môi cau mày.

Diệp Tư Viễn lặng lẽ cười, nhìn cô mím cái miệng nhỏ nhắn, thật sự là đáng yêu, không nhịn được liền hôn xuống.

Một nụ hôn dài ngọt ngào, rốt cuộc khiến cô không thể ngẫm nghĩ nữa.

Thời điểm xuống núi, không biết tại sao, tâm tình Trần Kết lại vui vẻ. Diệp Tư Viễn vẫn cõng cô như cũ, cô cầm một cây cỏ dài trong tay, cố làm ra vẻ "Quất" anh.

"Giá! Giá!" Cô cười đến vui vẻ, Diệp Tư Viễn cảm thấy nhức đầu: "Đừng động, té xuống không phải là chuyện đùa đâu."

https://thuviensach.vn

Trần Kết liền đàng hoàng một chút, lúc này có một nhà ba người đi tới, trên vai mẹ trẻ tuổi đeo hai túi, cô gái nhỏ 5, 6 tuổi thì nằm ở trên người ba.

Đi thoáng qua thì Trần Kết phát hiện tầm mắt đôi vợ chồng kia lướt qua bên cạnh ống tay áo trống không của Diệp Tư Viễn, cô gái nhỏ kia cũng đang nhìn cô chằm chằm.

"Ba, chị đó lớn như vậy mà cũng muốn được người cõng kìa." Cô gái nhỏ thấp giọng nói, mặt của Trần Kết liền đỏ.

"Hư. . ." Mẹ trẻ tuổi đi nhanh hai bước, rồi nói xin lỗi với Trần Kết, "Thật xin lỗi, con nít không hiểu chuyện." "Không sao."

Diệp Tư Viễn vẫn chuyên tâm nhìn đường, không nói gì, đi cách một nhà ba người kia khá xa rồi, Trần Kết vứt bỏ cỏ dài trong tay, nói: "Tư Viễn, thả em xuống, tự em đi."

"Không được, xuống núi khớp xương rất đau đớn." Anh buồn buồn trả lời.

"Tư Viễn."

"Hả?"

"Cô gái nhỏ vừa rồi thật đáng yêu."

"Anh không thấy rõ." Anh nói thật.

"Tư Viễn, anh muốn con gái hay là con trai?"

". . ."

Thấy anh không trả lời, cô vẫn nói ra: "Em nghĩ muốn con trai, sẽ khá giống như anh, thân cao, đi học thì rất thông minh, dáng dấp lại đẹp mắt." .

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc anh đáp lời nói: "Con gái cũng giống vậy mà."

"Ah? Anh thích con gái sao?" Trần Kết lên tinh thần, cô vỗ vai anh, nghĩ thật lâu, "Anh nói, tên con của chúng ta là gì thì dễ nghe? Đúng rồi, anh nói theo vai vế nhà anh, vai vế tiếp theo của anh là gì?"

"Lấy chữ lót." Diệp Tư Viễn nghiêm túc trả lời, "Có thể đi."

Trần Kết suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra tên gì hay, linh cơ cô vừa động: "Tư Viễn, nếu chúng ta có đứa bé, mặc kệ là con trai hay con gái, chúng ta vẫn lấy nhũ danh cho nó là Linh Đang đi."

"Linh Đang?" Anh lặp lại một lần nữa, môi lại đọc thêm mấy lần, "Linh Đang, Linh Đang. . ."

"Như thế nào?" Cô rất hưng phấn.

"Được, nghe theo em." Trần Kết vẫn không nhìn được mặt của anh, hông của anh cong rất thấp, lại muốn giữ vững thăng bằng, nhìn đường rất là khổ cực, ống tay áo trống không của anh đã sớm rơi ra khỏi túi, rũ xuống lay động bên cạnh anh.

Thỉnh thoảng có du khách lên xuống núi đi qua bên cạnh bọn họ, cũng sẽ tò mò quan sát anh mấy lần.

Nhưng lúc này, trong giọng nói của anh cũng hàm chứa ý cười, hình như còn có một tia mong đợi.

Rốt cuộc Trần Kết quyết định, cô lại ôm chặt anh lần nữa, dán vào gương mặt của anh, cô ghé vào lỗ tai anh nói: "Tư Viễn, anh tin tưởng em, chúng ta nhất định sẽ có con."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Lễ Mừng Năm Mới (1)

Mùa đông ở thành phố H khá dài, khí hậu lạnh lẽo ẩm ướt, lại không giảm bớt cho nên việc chịu đựng đối với Trần Kết mà nói có chút khó khăn.

Vì vậy sau khi tan việc về nhà, cô không thích ra ngoài nữa, thích mở máy sưởi, núp ở trong chăn thoải mái lên mạng xem ti vi, thậm chí là ăn cái gì đó.

Dụ dỗ Diệp Dĩ Đình tắm rửa xong, Trần Kết ôm nó đến phòng ngủ chính, đặt lên trên giường lớn, sau khi chơi với nó một lát, Diệp Dĩ Đình liền rùm beng muốn tìm ba.

"Ba đang làm việc.". Trần Kết ngồi xếp bằng ở trước mặt nó, siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó: "Linh Đang, con cũng nên ngủ rồi."

Diệp Dĩ Đình bĩu môi, có chút buồn buồn, không vui: "Đã lâu rồi ba không có chơi với Linh Đang."

"Bé ngốc, gần bước sang năm mới rồi, ba rất bận rộn." Trần Kết ôm Diệp Dĩ Đình vào trong ngực, vuốt mái tóc nó, nói: "Đợi đến khi ba hết bận, ba sẽ được nghỉ phép..., tới lúc đó, chúng ta sẽ đến thành phố D thăm ông bà, còn đi thành phố P thăm ông ngoại và bà ngoại, lúc đó thành phố P sẽ có tuyết rơi, ba sẽ cùng với Linh Đang làm người tuyết, đi dạo hội chùa, Linh Đang thích không?"

Diệp Dĩ Đình cái hiểu cái không, miệng nhỏ nhắn cười toe toét: "Thích."

https://thuviensach.vn

Sau đó nó đảo tròn mắt, lại hỏi: "Mẹ, lễ mừng năm mới, có phải sẽ được gặp ba A Lí hay không?"

Trần Kết cười to: "Dĩ nhiên, ba A Lí cũng rất nhớ con đấy."

"Con cũng rất nhớ ba A Lí, ba A Lí đã hứa dạy con bơi lội !"

Từ nhỏ Diệp Dĩ Đình đã rất thích Tần Lí, mặc dù anh ta ngồi xe lăn nhưng thằng nhóc vẫn không sợ, gặp anh ta liền thân cận. Bàn về vai vế, Diệp Dĩ Đình nên gọi Tần Lí là "bác" nhưng bởi vì tất cả mọi người gọi Tần Lí là "A Lí" hoặc bởi vì thường xuyên nghe bài hát dễ thương "Ali, Alibaba, Alibaba là một thanh niên vui vẻ ~ 'vừng ơi mở ra', 'vừng ơi mở ra'..." nên mấy đứa trẻ cũng bắt đầu gọi Tần Lí là "ba A Lí" .

Thấy con trai càng ngày càng hưng phấn, Trần Kết đành phải hôn nhẹ khuôn mặt của nó: "Bảo bối, khuya lắm rồi, chúng ta cùng đi chúc ba ngủ ngon, sau đó ngủ, có được hay không?"

Diệp Dĩ Đình không tiếp tục ầm ĩ, ngoan ngoãn trả lời: "Dạ."

Trong thư phòng, Diệp Tư Viễn đang tựa lưng vào ghế ngồi, hai cái chân dài đặt trên bàn sách, ngón chân linh hoạt đang gõ chữ trên máy vi tính xách tay, nhìn thấy Trần Kết và Diệp Dĩ Đình đi vào, anh lập tức thả chân xuống, ngồi ngay ngắn.

"Ba!". Diệp Dĩ Đình vui sướng chạy tới, dùng cả tay chân trèo lên bắp đùi Diệp Tư Viễn, Diệp Tư Viễn ngồi ngay ngay ngắn ngắn, động cũng không dám động, chỉ sợ đứa bé không cẩn thận té xuống.

Chỉ là Diệp Dĩ Đình đã trèo rất nhuần nhuyễn, nó ngồi ở trên đùi ba, tay nhỏ bé ôm ba, ngẩng mặt nói: "Ba, ba đang làm cái gì vậy?"

"Ba đang làm việc." Diệp Tư Viễn cúi đầu mỉm cười, anh cẩn thận nâng phần còn lại của cánh tay phải lên, cách ống tay áo đụng một cái vào đầu

https://thuviensach.vn

nhỏ của con trai: "Linh Đang thơm quá, tắm rồi hả?"

"Dạ, tắm rồi, thơm thơm." Diệp Dĩ Đình nâng cánh tay nhỏ bé mập mạp đưa tới trước mặt Diệp Tư Viễn, anh lập tức ngửi thấy mùi sữa tắm trẻ nhỏ nhẹ dịu, cười nói: "Vậy không phải là con nên đi ngủ rồi hả?"

Diệp Dĩ Đình gật đầu một cái, tay nhỏ bé lại ôm lấy ba: "Con qua nói chúc ngủ ngon với ba."

"Ngủ ngon, bảo bối." Giọng Diệp Tư Viễn dịu dàng: "Mấy ngày nữa ba sẽ dẫn con đi chơi, được không?"

"Dạ. Ba ngủ ngon." Diệp Dĩ Đình ngước cổ, hôn một cái lên cằm Diệp Tư Viễn, rồi để Trần Kết ôm nó đi ra ngoài.

Sau khi dỗ Diệp Dĩ Đình ngủ xong, Trần Kết trở lại thư phòng, đi tới bên cạnh Diệp Tư Viễn.

Anh đã khôi phục tư thế làm việc lúc trước, ống tay áo rũ xuống bên cạnh, hai cái chân đặt ở trên bàn phím gõ chữ thật nhanh.

Trần Kết đưa tay chạm vào mu bàn chân của anh, mặc dù trong thư phòng mở máy điều hòa nhưng anh mặc không nhiều lắm, mu bàn chân cũng có chút lạnh rồi.

Trần Kết nhăn mày lại: "Ban ngày anh đã bận rộn như vậy, buổi tối lại còn làm thêm giờ, thân thể có chịu được không. Nhìn hai cái chân anh đã lạnh như thế này rồi."

Diệp Tư Viễn ngẩng đầu cười với cô: "Gần xong rồi, có một ít tài liệu muốn gửi cho Nhất Phong."

"Em sợ chân anh sẽ bị nứt da." Hai tay Trần Kết vẫn đặt lên chân trái của anh, giúp anh xoa nắn, một lát lại đổi sang chân phải: "Trước kia cũng

https://thuviensach.vn

không phải là không có xảy ra, đầu ngón chân vừa đỏ vừa sưng, ngứa ngáy rất khó chịu."

"Cũng đã quen rồi, không phải là em thường dùng gừng chà xát chân giúp anh sao, đã rất lâu không bị rồi." Diệp Tư Viễn thở dài, rốt cuộc cũng thỏa hiệp: "Được rồi, đừng xoa nữa, anh đi tắm, được chưa?"

Lúc này Trần Kết mới hài lòng: "Em ở trong phòng chờ anh, nghỉ ngơi sớm một chút."

Diệp Tư Viễn tắm xong, Trần Kết bảo anh nằm sấp ở trên giường, xoa bóp phần lưng giúp anh.

Trước thì đi học, bây giờ thì công việc, hai cánh tay đã bị cắt hai mươi mấy năm, Diệp Tư Viễn thường xuyên phải dùng tư thế hai chân đặt tại mặt bàn, bắp đùi cùng thân thể tạo thành một góc nhọn rất nhỏ, dần dà cơ bắp ở phần thắt lưng của anh bị cứng lại, xương sống cũng không tốt.

Lúc còn trẻ thì vẫn chưa cảm giác được, hiện tại anh đã sắp 35 tuổi, cũng cảm thấy thân thể mình đã có chút báo động.

Trần Kết đau lòng không dứt, cũng biết chuyện này là không có biện pháp, cuộc sống ngày thường của anh phải dựa vào hai cái chân, vĩnh viễn không thể nào giống như người kiện toàn được.

Cô chỉ có thể khuyên anh thường xuyên đứng lên đi lòng vòng một chút, vặn vặn eo, đá chân, buổi tối cô dành nửa giờ để xoa bóp cho anh, giúp anh thả lỏng bắp thịt đã cứng ngắc cả ngày.

Hai năm trước, Diệp Tư Viễn được chẩn đoán là bị tổn thương cơ ở eo, có một lần, anh đau thắt lưng dữ dội, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, ước chừng phải nằm trên giường hai ngày mới bớt đau .

https://thuviensach.vn

Một lần kia thật sự làm cho Trần Kết sợ hãi quá mức, sau đó cô liền cẩn thận chăm sóc cuộc sống, ăn uống thường ngày của anh, hoàn toàn không cho phép anh dùng chân làm việc. Diệp Tư Viễn rất là bất đắc dĩ, lúc ấy Linh Đang mới hơn hai tuổi, thật may là có mẹ Diệp giúp đỡ chăm sóc, lúc Trần Kết đút Diệp Tư Viễn ăn cơm, cảm xúc của anh có chút sa sút nên nói với Trần Kết chủ đề nhiều năm chưa từng đụng vào.

"Tiểu Kết, nếu như có một ngày, chân của anh không thể nhấc lên được, chuyện gì cũng không thể tự mình làm, em và Linh Đang phải làm sao."

Lúc nói lời này thì hông của anh vẫn đang bị thương như cũ, thân thể nằm thẳng tắp ở trên giường, chỉ là nghiêng đầu nhìn Trần Kết ngồi ở bên mép giường.

"Em sẽ dẫn theo đứa bé đi tái giá." Trần Kết liếc anh một cái, thấy vẻ mặt anh đau thương, rốt cuộc cô cũng không dám nói giỡn nữa: "Nói bậy ba gì đó, anh nha, lo chăm sóc thân thể mình cho tốt, coi như là vì em và con trai, không cần liều mạng như vậy, có được hay không?"

"Ừ." Diệp Tư Viễn còn lâu mới cậy mạnh được nữa, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Từ đó về sau, anh thật sự bắt đầu chú ý chăm sóc thân thể, lưng eo bị đau cũng dần dần khá hơn. Trần Kết xoa bóp cho Diệp Tư Viễn khoảng 40' cho tới khi sau lưng của anh đỏ hồng, ra mồ hôi mới dừng tay.

"Ngủ đi." Cô tắt đèn, giúp anh đắp chăn rồi chui vào trong chăn, dán chặt lên thân thể của anh.

Trần Kết nhắm mắt lại, tay vòng qua hông anh, đầu dán trên bờ vai của anh, cảm nhận được thân thể người bên cạnh phập phồng theo từng nhịp hô hấp.

https://thuviensach.vn

Rốt cuộc cô cũng cảm thấy sự khác thường của anh, mở mắt, phát hiện quả nhiên anh không có ngủ, một đôi mắt ở trong bóng tối chậm rãi chớp nháy, Trần Kết có thể nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt của anh.

"Tư Viễn?" Cô hỏi: "Có phải anh có tâm sự hay không?"

Diệp Tư Viễn trầm mặc chốc lát, rốt cuộc nghiêng đầu nhìn cô, nói: "Hôm nay ba anh gọi điện thoại cho anh, nói với anh một chuyện."

"Chuyện gì vậy?"

Anh khẽ thở dài, hình như không biết nên làm sao để mở miệng, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Ông... Đã 87 tuổi, mấy năm này, thân thể càng ngày càng không được, em cũng biết."

"Ừ."

"Trong điện thoại ba nói ông có một tâm nguyện, ông hi vọng... Lễ mừng năm mới mọi người chúng ta có thể về nhà ăn một bữa bữa cơm đoàn viên, mọi người chụp ảnh gia đình, ông nói lúc bà nội còn sống vẫn có ý niệm này nhưng mà không thể đợi đến ngày này, ông nội…, ông muốn thay bà nội hoàn thành tâm nguyện này."

"..." Trần Kết không nói, chuyện này vốn là một chuyện rất đơn giản và tốt đẹp nhưng cô biết Diệp Tư Viễn đang lo lắng cái gì.

Cho nên cô trả lời ngay: "Không phải chỉ là chụp tấm hình thôi sao, em không có ý kiến, chỉ cần ông nội vui là tốt rồi."

Cô biểu hiện lập trường của mình nhưng Diệp Tư Viễn vẫn không thể nào quên được: "Thật ra thì điều anh lo lắng hơn là mẹ của anh..."

Trần Kết lật người, ôm anh chặt hơn, tay của cô hướng lên trên, chạm vào cánh tay đã bị cụt của anh, Diệp Tư Viễn khẽ động, cuối cùng ma sát

https://thuviensach.vn

lòng bàn tay của cô, giống như là đang cầm tay cô.

"Em biết mẹ vẫn luôn không bỏ được, đã nhiều năm như vậy vẫn không thể nào để xuống. Ai..."

Anh thở dài nặng nề, nói: "Anh hiểu rất rõ, yêu cầu này đối với em mà nói là uất ức cho em. Tiểu Kết, nếu như em không muốn, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng."

"Tư Viễn, em không có không muốn, chúng ta cũng không phải là không buông tha được."

Nghe cô nói như vậy, rốt cuộc anh cũng không nói thêm gì nữa.

Trần Kết cũng đã nằm lên người anh, thân thể của cô mềm mại như vậy, dễ dàng làm anh động tình. Hai người ở trong bóng tối bắt đầu dây dưa, Diệp Tư Viễn biết, cô muốn dùng hành động để cho anh yên tâm.

Trước năm mới 2 ngày, rốt cuộc A. R. cũng bắt đầu nghỉ, Trần Kết và Diệp Tư Viễn thu xếp hành lý, khóa cửa cẩn thận rồi dẫn Diệp Dĩ Đình trở về thành phố D.

Trần Kết đang lái xe, Diệp Tư Viễn cùng với Diệp Dĩ Đình ngồi ở ghế sau, anh luôn nói chuyện chơi đùa với con trai, Trần Kết nhìn bọn họ qua kính chiếu hậu, trong lòng có chút thấp thỏm.

Những năm này bọn họ hoàn toàn xem như không quen biết với Diệp Tư Hòa, cho dù là đi thăm ông nội thì cũng đều cố ý dời thời gian, Trần Kết biết suy nghĩ của mẹ Diệp, đợi đến khi ông nội qua đời, bọn họ sẽ không có bất kỳ lui tới nào với Diệp Tư Hòa nữa, thật không nghĩ đến ông nội lại đưa ra yêu cầu như thế.

Bữa cơm đoàn viên, ảnh gia đình...

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình tựa vào trên người Diệp Tư Viễn ngủ thiếp đi, trong xe rơi vào trầm mặc, Diệp Tư Viễn nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, cũng không biết khi trở lại nhà cũ đến tột cùng sẽ xảy ra những chuyện gì.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Lễ Mừng Năm Mới (2)

Diệp Dĩ Kiều cực kì không thích đến nhà ông cố.

Nó là một bé trai chưa đầy 6 tuổi, dáng dấp khoẻ mạnh kháu khỉnh, đang đi học tại nhà trẻ Đại Ban. Tại nhà của mình, ba mẹ và ông bà đều rất thương yêu nó, ở trong nhà trẻ, cô giáo và các bạn nhỏ cũng đều thích nó, Diệp Dĩ Kiều nghĩ không ra tại sao khi ở trong nhà ông cố nó lại không được hoan nghênh như vậy.

Tuổi ông cố đã rất lớn, đi lại cũng không còn thuận tiện nữa, ông cố vẫn luôn ở cùng với cả nhà ông Ba của Diệp Dĩ Kiều, cô Diệp Tư Dĩnh và chú Tống Hạo thỉnh thoảng cũng sẽ về nhà, bọn họ có một đứa con gái ngang vai vế với Diệp Dĩ Kiều, tên là Tống Du Hoan, chỉ là lúc này đã 14 tuổi, đang học cấp 2, thích ở trong phòng của mình, chưa bao giờ cùng chơi đùa với Diệp Dĩ Kiều.

Cho nên mỗi lần Diệp Dĩ Kiều đi theo ba mẹ ông bà đến nhà ông cố thì luôn cảm thấy nhàm chán, ông Ba, bà Ba đối xử với nó cực kỳ lạnh nhạt, cô và dượng đối với nó cũng rất xa lạ, mỗi lần ba mẹ cùng với bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất đều sẽ dần dần tẻ ngắt, sau đó nhất định sẽ kiếm cớ trở về nhà sớm.

Diệp Dĩ Kiều đã có chút hiểu chuyện, nó mơ hồ biết hình như những người đó không thích ba mẹ ông bà của nó nên cũng không ưa thích nó.

Diệp Dĩ Kiều biết ở trong nhà ông cố, trừ Tống Du Hoan còn có những anh chị em khác gần bằng tuổi nó nhưng mà nó rất ít khi thấy bọn họ chứ đừng nói là cùng bọn họ chơi đùa.

https://thuviensach.vn

Có lúc nó thường nghe ông mình nói đến Linh Đang, Kỳ Kỳ, Phấn Phấn gì đó, nó liền tò mò hỏi mấy câu, ví dụ như bọn họ là ai, bọn họ học ở nhà trẻ nào, nhưng ông đều trả lời qua loa, vì vậy Diệp Dĩ Kiều vẫn không hiểu những người hàng năm mới gặp mặt một lần, mỗi lần nói chưa đến hai câu đó đến tột cùng là ai.

Nhưng Diệp Dĩ Kiều biết hình như tình cảm giữa những đứa bé kia rất tốt, nó đã từng thấy bọn họ cùng nhau chơi đùa vui vẻ, nó cũng muốn tham gia nhưng nó bị mẹ ôm lấy, mẹ vẫn quản nó, không cho nó chơi đùa cùng với bọn họ.

Diệp Dĩ Kiều thật sự không hiểu, cho nên nó cực kì không thích đến nhà ông cố.

Năm nay, đêm 30, thật bất ngờ, Diệp Dĩ Kiều biết được cả nhà bọ họ sẽ ăn cơm tất niên chung với ông cố và mọi người, ông Ba đã đặt một căn phòng lớn trong khách sạn, ước chừng bày khoảng ba bàn, nghe ông nội nói, lần này sẽ có rất nhiều rất nhiều người ăn cơm tất niên chung với nhau.

Trước khi đi ăn cơm, ba mẹ có chút trầm mặc, sắc mặt ông nội bà nội cũng không tốt, Diệp Dĩ Kiều có chút sợ, nó núp ở trong ngực mẹ, không biết tại sao không khí lại nặng nề như vậy.

Sau đó, bọn họ đã đến khách sạn, Diệp Dĩ Kiều đi theo mẹ vào phòng, gặp được ông cố, ông Ba, bà Ba, cô, dượng và Tống Du Hoan, nó ngoan ngoãn chào từng người, cầm bao tiền lì xì, sau một lát thì những người khác cũng đã đến.

Diệp Huệ Hành và Trang Văn Linh tới trước, vào trong phòng bọn họ trực tiếp đi đến chúc tết ông cụ, sau đó nói chuyện với vợ chồng Diệp Huệ Đức. Diệp Tư Dĩnh tiến lên chào bác Hai, lại kéo qua Hoan Hoan qua nói nó chúc tết hai người, khuôn mặt vốn đang lạnh lẽo của Trang Văn Linh lập

https://thuviensach.vn

tức hòa hoãn rất nhiều, bà lấy bao tiền lì xì ra đưa cho Tống Du Hoan, vuốt đầu của cô bé, tán dương càng lớn càng đẹp.

Một lát sau, ông Ba đi tới đưa cho Diệp Dĩ Kiều một bao tiền lì xì, ông nói mà không có biểu cảm gì, đây là ông Hai cho nó. Diệp Dĩ Kiều lặng lẽ nhận bao tiền lì xì, nhỏ giọng nói: "Cám ơn."

Một lát sau, Diệp Dĩ Kiều vẫn núp ở trong ngực mẹ như cũ, nó muốn xuống đất đi chơi nhưng mẹ vẫn ôm nó không thả. Nó lặng lẽ ngẩng đầu nhìn ba mẹ của mình, ông bà nội, sắc mặt mỗi người đều nặng nề, không nói một lời, bên kia mấy người lớn đang trò chuyện khí thế ngất trời, hình như coi bọn họ không tồn tại .

Trong lòng Diệp Dĩ Kiều cũng có chút khó chịu, nó uốn éo người, nói với mẹ mình muốn đi tiểu.

Rốt cuộc Lưu Mãn Song cũng thả nó xuống đất, nói với Diệp Tư Hòa: "Em dẫn Kiều Kiều đi vệ sinh."

"Ừ." Diệp Tư Hòa khẽ gật đầu, Lưu Mãn Song liền dắt Diệp Dĩ Kiều ra khỏi phòng bao.

Đi vệ sinh xong, Lưu Mãn Song bế con trai lên bệ để rửa tay, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một nhà ba người.

Qua gương cô ta thấy người đàn ông có vóc dáng cao cao, lập tức ngây ngẩn cả người.

Diệp Tư Viễn cũng nhìn thấy cô ta, Trần Kết đang giúp Diệp Dĩ Đình rửa tay, sau khi rửa xong, cô ngẩng đầu nhỏ giọng nói: "Tư Viễn, em giúp anh rửa chân..."

Gắng gượng nuốt xuống câu nói, Lưu Mãn Song khẩn trương, ôm chặt con trai mình, xoay người lại, lo lắng nói: "Em... Các em đã tới."

https://thuviensach.vn

Trần Kết nhìn Diệp Tư Viễn, lại nhìn Lưu Mãn Song, rồi nhìn khuôn mặt tò mò của Diệp Dĩ Kiều bên cạnh Lưu Mãn Song, đột nhiên cô trấn định lại, kéo Diệp Dĩ Đình qua nói: "Linh Đang, gọi bác đi, còn nữa, đây là anh họ của con, Kiều Kiều."

"Bác, anh họ." Diệp Dĩ Đình hoàn toàn không có ấn tượng đối với bọn họ nhưng cũng chào theo lời mẹ.

Rốt cuộc Lưu Mãn Song cũng phản ứng kịp, nói với Diệp Dĩ Kiều: "Kiều Kiều, đây là chú của con, đây là vợ của chú, còn người bạn nhỏ này chính là Linh Đang."

Diệp Dĩ Kiều cũng ngoan ngoãn chào, sự chú ý của nó tập trung vào người đàn ông cao lớn trước mặt. Tại sao ống tay áo của chú này lại trống không? Tay của chú ấy đi đâu mất rồi?

Diệp Dĩ Kiều chưa từng gặp qua người không có cánh tay, nó có chút sợ, không khỏi trốn sau lưng mẹ, đối với phản ứng như thế của đứa bé, Diệp Tư Viễn và Trần Kết đã thành thói quen, Lưu Mãn Song rất lúng túng, ngược lại trong lòng Diệp Dĩ Đình có chút không thoải mái.

Lưu Mãn Song dẫn Diệp Dĩ Kiều về phòng trước, Trần Kết giúp đỡ Diệp Tư Viễn kéo ống quần, rửa sạch hai chân.

Cô không nói gì, mới vừa gặp mặt thật sự là rất lúng túng, hai nhà rõ ràng là anh em ruột thịt nhưng cũng đã nhiều năm không có đối mặt với nhau, tuổi của Diệp Dĩ Đình và Diệp Dĩ Kiều không kém nhau nhiều lắm nhưng một câu cũng chưa từng nói chuyện với nhau.

Người Diệp Tư Viễn hơi ngửa ra sau, chân của anh luân phiên đặt trên bồn rửa mặt, sau khi Trần Kết giúp anh lau khô, anh mới mở miệng: "Chỉ là ăn bữa cơm thôi, đừng khẩn trương như thế."

https://thuviensach.vn

"Em không có khẩn trương, thật sự là..." Trần Kết rối rắm nửa ngày: "Tư Viễn, em thật sự không biết nên nói những gì với bọn họ."

"Vậy thì đừng nói." Diệp Tư Viễn nhẹ nhàng thở dài, cúi đầu mang giầy: "Cũng đã nhiều năm như vậy, còn nhớ những thứ này làm gì."

Cái mông Trần Kết ngồi lên bệ rửa tay, cúi đầu nhìn khuôn mặt mờ mịt của Diệp Dĩ Đình bên cạnh, đột nhiên cô nói: "Linh Đang, một lát lúc ăn cơm, con không được chạy lung tung biết không? Hơn nữa... Không thể chơi đùa với anh họ kia."

"Tiểu Kết!" Diệp Tư Viễn nghe xong lời này, lông mày nhíu lại.

"Tại sao vậy?" Diệp Dĩ Đình không hiểu gì cả, tò mò hỏi.

"Con nghe lời mẹ nói là được." Mắt Trần Kết khép hờ, ôm Diệp Dĩ Đình đến trước người, giọng nói của cô rất buồn bực: "Tư Viễn, đừng trách em...em... Em sợ..."

Diệp Dĩ Đình ngẩng đầu quan sát mẹ, không hiểu tại sao cả người mẹ mình lại run rẩy, Diệp Tư Viễn không nói thêm gì nữa, lại nặng nề thở dài, nói: "Đi thôi, vào đi, chắc A Lí cũng đã tới rồi."

Đi vào phòng, Trần Kết phát hiện, quả nhiên cả nhà Tần Lí đã đến.

Xem ra khí sắc của Tần Lí không tệ, chỉ là thân thể vẫn rất gầy như cũ. Đi ra khỏi nhà, anh ta không có ngồi xe lăn bằng điện mà là ngồi trên một cái xe lăn dựa lưng thấp bình thường màu đen, thoạt nhìn xe lăn rất khéo léo tinh xảo, tay phải teo nhỏ của anh ta đặt trên đùi cũng teo nhỏ giống như vậy, không thể giúp chuyển động xe lăn chỉ có thể dựa vào người vợ đẩy ở phía sau.

Nghiêng đầu thấy Diệp Tư Viễn, Tần Lí lập tức nâng tay trái lên, cười chào hỏi: "Tư Viễn, Tiểu Kết!"

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn và Trần Kết đi về phía anh ta, Diệp Dĩ Đình lại càng vui sướng nhào tới trên đùi của anh ta, vui vẻ kêu to: "Ba A Lí!"

"Ai, Tiểu Linh Đang!" Mặt mày Tần Lí hớn hở, móc bao tiền lì xì ra đưa cho Diệp Dĩ Đình, sau đó vuốt đầu nó nói: "Nhóc con đã lớn như vậy mà Đông Đông, Tây Tây nhà anh lại chẳng lớn chút nào, thật là buồn chết anh."

Vợ của anh ta là Hà Đường đang đứng ở bên cạnh, không nhịn được cười ra tiếng, Trần Kết đã sớm hứng thú, kéo Hà Đường qua cùng nhìn hai đứa nhỏ.

Mẹ Tần Lí là Diệp Huệ Cầm và ba là Tần Thụ đang ôm hai bảo bảo đi tới, hai đứa nhỏ đều mới 1 tuổi, con mắt to mà sáng ngời, béo ụt ịt đáng yêu đến chết người. Bọn nó mới chỉ biết gọi "Ba mẹ", còn những thứ khác thì vẫn chưa biết, Trần Kết nhìn hai đưa nhỏ giống nhau như đúc, cảm thấy hết sức thần kì lại thú vị, ôm một đứa qua đùa giỡn: "Ha ha, đây là Đông Đông hay là Tây Tây?"

"Là Tây Tây." Hà Đường đứng ở bên người cô, chỉ vào ánh mắt của đứa bé nói: "Nhìn này, dưới con mắt trái của Tây Tây có nốt ruồi, Đông Đông không có."

Trần Kết hâm mộ: "Ai nha, sinh đôi thật là thú vi, tại sao vận số hai người lại tốt như vậy, A Lí và A Miễn là sinh đôi, mà hai người cũng sinh đôi."

Mặt của Hà Đường có chút hồng, mím môi cười, quay đầu nhìn Tần Lí đang ngồi trên xe lăn, vốn Tần Lí đang nói chuyện phiếm cùng Diệp Tư Viễn, lúc này vừa khéo anh ta cũng đang nghiêng đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, Tần Lí lập tức cười.

Hà Đường quay đầu lại, có chút ngượng ngùng nói với Trần Kết: "Em cũng đừng hâm mộ, muốn có thêm đứa nữa nhưng chị và A Lí không còn

https://thuviensach.vn

cơ hội có con gái, hai đứa nhóc thúi đã khiến chị bận chết rồi..., em và Tư Viễn vẫn còn có thể cố gắng mà."

Trần Kết lập tức tiến tới bên tai cô ấy, nhỏ giọng nói: "Bọn em đang chuẩn bị, qủa thực là muốn có con gái đấy."

Mắt Hà Đường sáng rực lên: "Thật tốt, nếu bọn em có con gái là có thể giống như A Miễn và Phi Phi, nam nữ song toàn..., như vậy mới tốt."

Đang nói thì một nhà Tần Miễn đến. Tề Phi Phi nhìn thấy Trần Kết và Hà Đường, lập tức đi qua, cô ấy nhỏ tuổi nhất, cũng hoạt bát nhất, mấy người phụ nữ đã lâu không gặp, lập tức nói chuyện thân thiết, Diệp Tư Dĩnh cũng nhanh chóng tham gia, kể với nhau tình trạng gần đây.

Tay trái Tần Miễn dắt Tần Kỳ 6 tuổi, tay phải dắt Tần Phấn 3 tuổi rưỡi, nhìn vợ mình đang ở bên kia quơ tay múa chân nói không ngừng, không khỏi lắc đầu cười khổ.

Anh ta đi đến chúc tết trưởng bối, tiếp đó đi tới chỗ Tần Lí và Diệp Tư Viễn, quan hệ của ba anh em từ trước đến giờ rất tốt nhưng mọi người đều đã lập gia đình, số lần gặp mặt cũng ít hơn rất nhiều. Tuy Tần Miễn nói không nhiều lắm nhưng lúc nhìn thấy Diệp Tư Viễn thì vẫn có chút kích động, lập tức cho anh một cái ôm thật chặt.

Thừa dịp bọn họ trò chuyện, Diệp Dĩ Đình không chịu được nữa rồi, nhảy nhảy nhót nhót chạy đến bên cạnh Tần Kỳ và Tần Phấn, nó lôi kéo Tần Kỳ, thân thiết gọi: " Chị Kỳ Kỳ!"

"Linh Đang!" Cô gái nhỏ Tần Kỳ nhìn thấy Diệp Dĩ Đình thì cũng rất vui mừng, hai đứa bé từ nhỏ đã rất thân, mỗi lần gặp mặt đều chơi với nhau, hiện tại Tần Phấn cũng đã lớn, có thể cùng bọn nó chơi đùa rồi, thấy mọi người không quản mình, ba đứa bé lập tức chơi đuổi bắt trong phòng bao, nhặt đồ trang trí và hoa tươi trên bàn, chơi đến cực kỳ vui vẻ.

https://thuviensach.vn

Lúc này, Diệp Tư Viêm tới trễ, cậu đã 23 tuổi, trưởng thành trở thành một người thanh niên cao lớn anh tuấn, cậu không ngừng chúc tết với các trưởng bối, tiếp đó đi tới bên cạnh Tống Du Hoan, trong đại gia đình này, tuổi cậu và Hoan Hoan chênh lệch ít nhất, mà từ trước đến giờ Hoan Hoan cũng thích chơi đùa với người cậu nhỏ này.

Mấy người ở thế hệ trước đều vây quanh ông cụ Diệp nói chuyện phiếm; mấy người phụ nữ trẻ tuổi thì tụm lại một chỗ, ríu ra ríu rít trò chuyện; đàn ông thì bàn chuyện làm ăn; Tống Du Hoan và Diệp Tư Viêm chụm đầu ngồi chung một chỗ chơi Microblogging; ba đứa trẻ xấp xỉ tuổi nhau thì chạy chung quanh, nhảy lên nhảy xuống, chơi đến đầu đầy mồ hôi.

Trong phòng náo náo nhiệt nhiệt, chỉ có một góc là yên tĩnh lạnh tanh.

Diệp Tư Hòa và Lưu Mãn Song yên lặng ngồi ở chỗ đó, Lưu Mãn Song ôm thật chặt Diệp Dĩ Kiều, bên cạnh là bọn họ là cha mẹ đã hơn sáu mươi tuổi cũng trầm mặc giống như vậy.

Diệp Dĩ Kiều nhìn những người mình không quen biết kia, bọn họ cười thật vui vẻ, còn có mấy người bạn nhỏ đó, bọn họ chơi trò chơi thật vui.

Diệp Dĩ Kiều lại quan sát hai người chú ở bên kia, một người trong đó mới vừa rồi đã nhìn thấy, tay áo của chú đó trống trơn, không có đôi tay, giờ đang ngồi ngay ngắn ở trên ghế nói chuyện với hai người khác, một chú khác thì ngồi ở trên xe lăn, trên mặt vẫn luôn mỉm cười. Nó thật tò mò, không biết bọn họ là ai, không biết vì sao bọn họ lại không giống với người khác.

Trong cái đầu nho nhỏ của nó suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhưng nghĩ mãi vẫn không rõ, không hiểu tại sao không có ai tới nói chuyện với bọn họ, không hiểu tại sao không có ai tới ôm nó một cái, không hiểu tại sao ba mẹ, ông bà cho tiền lì xì lại phải nhờ ông Ba chuyển giúp, không hiểu tại

https://thuviensach.vn

sao không có ai tự mình đưa bao lì xì cho nó, nó nghĩ mãi mà không hiểu, tại sao những người đó lại không nhìn về phía bên này một lần nào cả.

Giống như cả nhà bọn họ và cuộc sống của bọn họ ở một thế giới khác.

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Lễ Mừng Năm Mới (3)

Cũng đã đến giờ, Diệp Huệ Đức nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ liền sắp xếp mọi người ngồi vào vị trí, chuẩn bị mang thức ăn lên.

Ba bàn tròn lớn, tuy không có người chỉ dẫn cụ thể nhưng hình như mọi người đều biết vị trí của mình.

Diệp Dĩ Kiều đi theo ba mẹ, ông bà ngồi ở bàn bên trái, Tống Hạo, Diệp Tư Dĩnh và con gái Hoan Hoan ngồi cùng bọn họ.

Diệp Tư Dĩnh khách khí trò chuyện với Lưu Mãn Song, Tống Hạo bắt chuyện với bác Cả Diệp Huệ Tường và Diệp Tư Hòa đang trầm mặc. Anh ta nhỏ giọng hỏi: "Gần đây sức khỏe của anh như thế nào?"

Diệp Tư Hòa hơi ngẩn ra, trả lời: “Rất tốt."

"Vậy thì tốt." Tống Hạo vỗ vỗ vai anh ta, trong lòng rầu rĩ, chàng trai phóng khoáng ngông ngênh năm đó hôm nay đã là một người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi, trải qua chuyện năm đó, Diệp Tư Hòa đã sớm bỏ đi tính cách phách lối cuồng ngạo, thái độ làm người khiêm tốn kín kẽ hơn rất nhiều. Hình phạt cho anh ta quá nghiêm khắc, bây giờ thân thể vẫn không được tốt lắm, mười mấy năm qua chưa bao giờ ngừng uống thuốc, lúc này mặt mũi cũng có chút tiều tụy, đáy mắt ảm đạm không ánh sáng, chỉ khi cúi đầu nhìn Diệp Dĩ Kiều ngây thơ bên cạnh thì trên mặt mới lộ ra một nụ cười.

Mọi người khách khí nói mấy câu rồi nâng chén động đũa, không khí cũng không được tốt lắm. Tống Hạo ngẩng đầu nhìn hai bàn khác, hình như

https://thuviensach.vn

chỉ có ở bên kia mới có thể cảm nhận được một chút không khí vui vẻ của lễ mừng năm mới.

Vợ chồng Diệp Huệ Hành, vợ chồng Diệp Huệ Đức và vợ chồng Diệp Huệ Cầm ngồi cùng bàn với ông cụ Diệp, Diệp Huệ Cầm phụ trách chăm sóc Đông Đông, Hà Đường không chăm lo được hai đứa bé, dù sao cô còn phải chăm sóc Tần Lí.

Ông cụ Diệp mắt mờ lảng tai, hành động bất tiện nhưng đầu óc vẫn rất thanh tỉnh, nhìn thấy bốn người con của mình và các cháu đều tới thì trong lòng vui mừng không dứt, vừa ăn cơm vừa bắt đầu càu nhàu chuyện đã qua, lúc nhớ lại bạn già liền rơi nước mắt. Diệp Huệ Đức ở chung nên hiểu rõ tính tình của ông cụ, ngay lập tức tìm cách thay đổi không khí, mọi người rối rít chúc tết chúc phúc ông cụ, nói lời may mắn cuối cùng cũng khiến cho ông cụ Diệp vui vẻ trở lại.

Bàn bên phải là bàn náo nhiệt nhất, ba gia đình trẻ tuổi nhét chung một chỗ, cộng thêm Tây Tây và Diệp Tư Viêm, khoảng chừng 11 người, bọn họ cũng không ngại chen chúc với nhau, cười cười nói nói, ăn một bữa cơm cực kỳ vui vẻ. Mấy đứa bé còn nhỏ tuổi, sau khi ăn được nửa tiếng liền đứng ngồi không yên, quậy ầm ĩ muốn đi chơi.

Tính khí Tần Kỳ giống như Tề Phi Phi, hoạt bát nói nhiều, dưới mông giống như bôi dầu, một lát chạy đến bên cạnh Tần Lí, làm nũng với "Ba A Lí", một lát lại chạy tới bên cạnh Diệp Tư Viễn, quấn lấy "ba Tư Viễn" làm nũng, Tần Miễn đau cả đầu rồi nhìn đứa con trai Tần Phấn ngược lại rất quy quy củ củ ngồi ở bên cạnh, lắc chân, ngoan ngoãn ăn thức ăn ba đút.

Trần Kết rất vui vẻ, kéo tay áo Diệp Tư Viễn nói: "Anh xem bộ dạng nghiêm túc của Phấn Phấn giống A Miễn chưa này!"

Diệp Tư Viễn cũng cười: "Kỳ Kỳ giống mẹ."

https://thuviensach.vn

"Linh Đang của chúng ta cũng giống anh." Trần Kết nói xong dựa đầu vào vai Diệp Tư Viễn, chân của anh đã thả xuống khỏi bàn, sau khi ăn xong mọi người bắt đầu tán gẫu.

Diệp Tư Viễn tiến tới sát bên tai cô, nói khẽ: “Nếu chúng ta có con gái khẳng định là giống em, chẳng qua từ nhỏ nên dạy nó con gái phải làm cao, nói chuyện yêu đương cũng không thể giống mẹ, dễ dàng bị con trai lừa đi."

"Ghét! Anh có ý gì đây!" Trần Kết ảo não đẩy anh một cái, nghĩ đến chuyện xảy ra lúc mình mới quen Diệp Tư Viễn, cô hơi thất thần, thực sự rất vui vẻ, cũng đã hơn mười năm rồi.

Bên kia, Tần Lí đang xem tiết mục biểu diễn của Tần Kỳ, Kỳ Kỳ cũng rất hào phóng, vừa ca hát vừa nhảy múa, giọng hát của cô gái nhỏ hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người ở hai bàn bên cạnh, biểu diễn xong, mọi người rối rít vỗ tay, Diệp Tư Viêm bắt đầu ồn ào lên, bảo cháu nhỏ Diệp Dĩ Đình cũng phải biểu diễn một chút.

Diệp Dĩ Đình nhỏ hơn Tần Kỳ một tuổi, Trần Kết đẩy nó ra ngoài: "Linh Đang, hát cho mọi người nghe một đoạn cũng được."

Diệp Dĩ Đình cũng không nhăn nhó, hát lên, trong nhà trẻ nó được học rất nhiều nhạc thiếu nhi, một lát lại hát con thỏ nhỏ có cái tai vẫy tới vẫy lui, một lát lại hát mèo hoa lớn, kêu meo meo, sau khi hát xong, mọi người khen không ngừng khiến Diệp Dĩ Đình có chút xấu hổ, chạy tới bên cạnh Diệp Tư Viễn, chôn khuôn mặt nhỏ bé ở trên đùi của ba.

Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn nó, cưng chiều trong ánh mắt hoàn toàn không che giấu được.

Diệp Dĩ Kiều ngơ ngác nhìn tất cả, nó nghiêng đầu nói với Lưu Mãn Song: "Mẹ, những bài bọn họ hát con đều biết hát ."

https://thuviensach.vn

"Ừ." Lưu Mãn Song sờ sờ đầu của nó.

"Con còn biết các bài nhạc thiếu nhi khác nữa." Diệp Dĩ Kiều vừa cắn bánh gạo, vừa nói nghiêm túc.

Nhưng mà không có ai gọi nó lên biểu diễn tiết mục, nó cảm thấy rất mất mát.

Rốt cuộc Tề Phi Phi cũng đồng ý dẫn Tần Kỳ đang ngồi không yên đi ra ngoài chơi, thấy thế Diệp Dĩ Đình cũng nhảy lên: "Con cũng muốn đi!"

"Đi đi, con và chị Kỳ Kỳ cùng ra bên ngoài chơi đi." Tề Phi Phi dắt hai đứa bé đi ra ngoài, Tần Phấn ngẩng đầu nhìn ba, nói: "Ba, con cũng muốn đi."

Tần Miễn khẽ mỉm cười: "Đi đi."

Tần Phấn lập tức bò xuống ghế, đuổi theo.

Tần Miễn dặn dò Tề Phi Phi: "Phi Phi, trông chừng bọn nó nha."

"Yên tâm ————"

Khách sạn này rất lớn và xa hoa, kinh doanh tiệc tất niên cũng rất tốt, lui tới đều là khách, nhân viên phục vụ cũng bừng đồ qua lại không nhừng. Tề Phi Phi sợ bên ngoài lạnh nên không dẫn ba đứa nhỏ đi ra ngoài, chỉ thả cho bọn nó chơi ở khoảng trống bên ngoài đại sảnh lầu hai.

Nơi đó có một cái ghế sa lon, Tề Phi Phi ngồi ở chỗ đó, mở điện thoại di động lên đọc tin tức, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn ba đứa bé đang chạy tới chạy lui, dặn dò bọn nó cẩn thận một chút, chú ý an toàn. Những đứa trẻ đều có thể tự tìm niềm vui riêng, không có đồ chơi thì bọn nó cũng có thể sáng tạo ra trò chơi thuộc về mình.

https://thuviensach.vn

Tần Kỳ nghiễm nhiên là chị lớn, nó và Diệp Dĩ Đình đứng ở cầu thang xoắn ốc, chơi kéo búa bao, người thắng được đi lên trên một bước, xem ai là người tới điểm cuối trước.

Dù là một trò chơi nhàm chán như vậy nhưng hai đứa trẻ vẫn chơi cực kỳ vui vẻ, Tần Phấn còn chưa biết nhiều, chỉ chui tới chui lui chung quanh hai anh chị, nhìn hai người chơi đùa.

Sau khi chơi được một lát, Diệp Dĩ Đình cảm giác có người đang nhìn bọn nó, nó ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang, thì ra là Diệp Dĩ Kiều, không biết từ lúc nào thằng bé cũng đã chạy tới đây.

Diệp Dĩ Đình nhìn anh họ chằm chằm, đột nhiên phát hiện lúc trước người anh họ này nhìn thấy ống tay áo của ba mình thì vẻ mặt rất sợ hãi làm cho nó không thoải mái cho nên nó quyết định không thèm để ý.

Tần Kỳ cũng chú ý tới Diệp Dĩ Kiều, ngược lại kêu to lên: "Này, cậu có muốn chơi với bọn mình không?"

Diệp Dĩ Kiều nhìn Diệp Dĩ Đình một chút, lại nhìn Tần Kỳ một chút, nhẹ nhàng gật đầu một cái, Tần Kỳ chạy lên kéo nó xuống.

"Trước kia mình đã gặp cậu rồi. Mình tên là Tần Kỳ, cậu tên là gì?" Cô hỏi.

“Mình tên là Diệp Dĩ Kiều"

Tần Kỳ rất kinh ngạc: "Tên của cậu rất giống tên của Linh Đang."

"Hả?" Diệp Dĩ Kiều không hiểu.

Tần Kỳ lôi kéo tay Diệp Dĩ Đình nói: "Đây là em của mình, nó tên là Diệp Dĩ Đình, tất cả mọi người đều gọi nó là Linh Đang. Năm nay mình 6 tuổi, Linh Đang 4 tuổi rưỡi, cậu bao nhiêu tuổi?"

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Kiều lắc lắc ngón tay, ngoan ngoãn trả lời: "Mình cũng 6 tuổi."

"Hả? Vậy cậu lớn hơn mình hay nhỏ hơn mình?"

"Không biết." Diệp Dĩ Kiều thật sự không biết, thấy Diệp Dĩ Đình vẫn nghiêm mặt trừng nó, nó cũng không để ý: "Các cậu đang chơi cái gì vậy?"

"Kéo búa bao! Cậu biết chơi không?" Tần Kỳ nói cho nó quy tắc trò chơi, nó lập tức hiểu.

"Biết." Diệp Dĩ Kiều cười lên: "Mình cũng muốn chơi."

Ván đầu tiên của trò chơi, Tần Kỳ chơi với Diệp Dĩ Kiều, Diệp Dĩ Kiều thắng.

Ván thứ hai của trò chơi, vẫn là Tần Kỳ chơi với Diệp Dĩ Kiều, Diệp Dĩ Kiều vẫn thắng như cũ.

Diệp Dĩ Đình và Tần Phấn đứng ở một bên xem cuộc chiến, lúc này có chút không nhìn nổi, luôn kêu la om sòm bảo Tần Kỳ nghĩ kế, Tần Kỳ cũng không giận, dứt khoát đổi người, bảo Diệp Dĩ Đình tới chơi.

Tề Phi Phi vẫn chú ý tình huống trên cầu thang, tất nhiên là cô thấy Diệp Dĩ Kiều nhưng từ trước đến giờ cô luôn rộng rãi, cũng không hiểu rõ ràng ân oán của nhà họ Diệp nhiều năm trước nên không cảm thấy có gì không ổn.

Diệp Dĩ Đình bắt đầu với tranh tài với Diệp Dĩ Kiều, ván đầu tiên, hai bé trai gần như hòa nhau, gần kết thúc thì Diệp Dĩ Kiều thắng 2 lần cho nên là người bước lên bậc thang cuối đầu tiên.

Nó thật sự vui mừng, thắng Tần Kỳ và Diệp Dĩ Đình ba ván liền, dĩ nhiên là hả hê.

https://thuviensach.vn

Diệp Dĩ Đình cũng không chịu phục, lôi kéo Diệp Dĩ Kiều chơi lại, lần này vận số của nó tốt hơn, thắng cuộc.

Lúc này, Tần Kỳ có chút buồn tiểu, chạy lên cầu thang đến ghế sa lon tìm mẹ, Diệp Dĩ Đình và Diệp Dĩ Kiều bắt đầu ván thứ ba của trò chơi.

Chơi được một nửa thì Diệp Dĩ Kiều vượt lên, nó thắng 2 lần, cách điểm cuối chỉ có ba bậc thang, còn Diệp Dĩ Đình thì ở sau nó 4 bậc thang.

Hai đứa trẻ đều tập trung tinh thần nhìn đối phương, trong miệng kêu "Kéo búa bao", một lần rồi một lần giống như đang ở một cuộc thi rất quan trọng.

Vì vậy không có ai chú ý tới Tần Phấn.

Một mình Tần Phấn ở trên bậc thang chạy lên chạy xuống, lúc này nó chạy đến bên cạnh Diệp Dĩ Đình, ba đứa bé đứng chung một chỗ với nhau ở giữa cầu thang bộ.

Tần Phấn kéo tay áo Diệp Dĩ Đình, nói: "Anh Linh Đang, em muốn đi tiểu."

Diệp Dĩ Đình đang suy nghĩ ván sau phải ra kéo hay ra bao, có chút thiếu kiên nhẫn nói: "Đi tìm mẹ em đi."

Còn đẩy nhẹ Tần Phấn xuống.

Thân thể nhỏ bé của Tần Phấn run run, muốn nhấc chân bước lên bậc thang, nó kìm nén đến có chút nóng nảy rồi, đi đứng cũng không ổn định, bước một bậc thang liền lảo đảo một chút, tiếp đó thân thể nhỏ bé ngã xuống.

Diệp Dĩ Đình sợ hết hồn, đưa tay phải ra, Diệp Dĩ Kiều đứng ở phía trên ba bậc thang cũng lao xuống, gọi một tiếng: "Cẩn thận ————"

https://thuviensach.vn

(Tóm tắt đoạn này cho ai không hiểu lắm: Bé Phấn mót quá muốn đi tiểu nhưng mà bé Đình bận chơi nên không quan tâm, cuối cùng bé Phấn nhịn không được nên hụt chân té xuống. Bé Đình giơ tay ra kéo lại nhưng không kịp rồi cũng hụt chân luôn cuối cùng hai anh em cùng lăn xuống lầu. Tóm lại là bé Kiều vô tội.)

Nhưng vẫn là không kịp, Diệp Dĩ Kiều trơ mắt nhìn Diệp Dĩ Đình và Tần Phấn cùng nhau lăn xuống cầu thang. Sau một hồi ở chỗ rẽ cầu thang vang lên tiếng khóc tê tâm liệt phế của hai đứa bé, Tề Phi Phi lập tức nhận ra tiếng của con trai, cô lảo đảo vọt tới, chỉ thấy Diệp Dĩ Kiều đứng ngơ ngác ở giữa cầu thang, Diệp Dĩ Đình và Tần Phấn đã ngã ở khoảng trống dưới bậc thang, hình như Diệp Dĩ Đình rất bối rối, Tần Phấn cũng nằm ở nơi đó, khóc lớn.

"Phấn Phấn! Linh Đang!" Tề Phi Phi hốt hoảng vọt xuống dưới, Tần Kỳ cũng ngu người, cô bé lập tức chạy về phòng kêu người lớn, rất nhanh, tất cả mọi người đều chạy tới.

Trần Kết vọt tới bên cạnh Diệp Dĩ Đình, nhìn con trai đang ngơ ngác ngồi dưới đất, một chút sức lực cũng không có, cô cẩn thận từng li từng tí vuốt gò má của con trai, tóc, lại kiểm tra tay chân của nó, giọng nói run rẩy: "Linh Đang, con nói cho mẹ nghe con có đau ở đâu hay không?”

Diệp Tư Viễn cũng ngồi chồm hổm xuống ở bên cạnh bọn họ, anh cẩn thận quan sát con trai, lại ngẩng đầu nhìn cầu thang, từ chỗ cao như vậy té xuống, ai cũng không thể bảo đảm sẽ không có chuyện gì.

"Linh Đang, Linh Đang, ba đây." Anh tiến tới bên cạnh Diệp Dĩ Đình, dịu dàng kêu tên nó, rốt cuộc Diệp Dĩ Đình cũng có phản ứng, thấy ba mẹ ở bên cạnh, nó mới bắt đầu cảm thấy trên người rất đau, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, khóc lớn tiếng.

https://thuviensach.vn

Tần Miễn ôm lấy Tần Phấn chuẩn bị đi bệnh viện, trên đầu Tần Phấn bị trầy một mảng nhỏ, chảy không ít máu, lúc này mặt đang khóc đến tím bầm, Tề Phi Phi tự trách không dứt, cũng không ngừng rơi nước mắt.

Diệp Tư Viêm đến bãi đậu xe lấy xe, Trang Văn Linh đứng ở bên cạnh Trần Kết, nhìn Diệp Dĩ Đình trong ngực cô, trên mặt vẫn còn hoảng sợ, bà ngẩng đầu nhìn sang phía mấy người Diệp Tư Hòa, đột nhiên hỏi Diệp Dĩ Đình: "Linh Đang, nói cho bà nội nghe, có phải có người đẩy con và Phấn Phấn hay không?"

Diệp Dĩ Đình mờ mịt trợn tròn mắt, không trả lời, Diệp Tư Viễn và Trần Kết cũng rất nóng nảy.

"Mẹ, đừng nói như vậy!" Diệp Tư Viễn nhìn chằm chằm Trang Văn Linh, giọng nói nghiêm túc.

"Hừ." Trang Văn Linh nhìn về phía Diệp Tư Hòa, lại nhìn anh ta đang ôm Diệp Dĩ Kiều: "Không ai đẩy, làm sao Linh Đang có thể té xuống lầu."

Một câu nói làm tất cả mọi người ở đó nín thở.

Mẹ của Diệp Tư Hòa – Vương Vị Hồng là người thứ nhất nhảy dựng lên: "Trang Văn Linh, cô có ý gì? !"

"Có ý gì, trong lòng các người phải rõ ràng hơn chứ." Trang Văn Linh không mặn không lạt ném một câu nói, không lên tiếng nữa.

Diệp Tư Hòa và Lưu Mãn Song đứng ở nơi đó, nhìn tầm mắt của mọi người như dao bắn tới trên người bọn họ, đột nhiên Diệp Tư Hòa nhăn mày lại, anh ta thả Diệp Dĩ Kiều xuống đất, hỏi nghiêm túc: "Có phải là con đẩy hay không? !"

Diệp Dĩ Kiều chưa từng thấy qua ba nó tức giận như thế, nó bị dọa sợ, nước mắt chảy xuống, lắc đầu liên tục, nói: "Con không có..."

https://thuviensach.vn

"Còn dám nói láo!" Diệp Tư Hòa đánh một bạt tai, "Chát" một tiếng, bên trái khuôn mặt béo mập của Diệp Dĩ Kiều liền in một cái dấu tay, nó cũng không nhịn được nữa, gào khóc lên.

Lưu Mãn Song vội vã ngăn trước mặt con trai: "Tư Hòa, hỏi rõ ràng đã!"

"Tránh ra!". Diệp Tư Hòa không có dừng tay, đẩy Lưu Mãn Song ra, anh ta tóm lấy Diệp Dĩ Kiều, hung hăng đánh vài cái lên mông, Vương Vị Hồng khuyên nhủ nhưng anh ta đẩy ra, Lưu Mãn Song ôm thân thể anh ta, kéo anh ta lại, anh ta cũng không để ý.

Trong lúc nhất thời những người khác cũng không biết nên làm sao, chỉ nhìn bàn tay Diệp Tư Hòa đánh từng cái từng cái lên mông nhỏ của Diệp Dĩ Kiều, sức lực rất lớn.

Đứa bé có chạy cũng chạy không thoát, khóc đến khàn cả giọng, trong miệng kêu la: "Con không có đẩy mấy cậu ấy! Con không có đẩy! Ô ô ô ô... Mẹ, con không có đẩy cậu ấy! ..."

Diệp Dĩ Đình nhìn tình cảnh này thì rối bời, không biết tại sao Diệp Dĩ Kiều lại bị đánh, nó núp ở trong ngực Trần Kết, theo ba mẹ, ông bà đi xuống lầu, mãi cho đến lầu dưới vẫn còn có thể nghe được tiếng thét chói tai của Diệp Dĩ Kiều, tiếng hét phẫn nộ của Diệp Tư Hòa và tiếng đánh đòn.

Diệp Dĩ Đình không nhịn được vuốt vuốt cái mông nhỏ của mình, ba của nó chưa từng đánh nó, đánh mông như vậy nhất định là rất đau, nó nghĩ.

Rốt cuộc cũng an tĩnh lại, Diệp Dĩ Kiều khóc đến tắt tiếng, Diệp Tư Hòa đưa đứa bé cho Lưu Mãn Song, chết lặng nhìn mấy người ở lại, cuối cùng ánh mắt tập trung đến trên người Tần Lí.

Anh ta đi tới trước mặt Tần Lí, cúi đầu nhìn Tần Lí, thở thật sâu, trầm giọng nói: “Xử lí như vậy mấy người đã hài lòng chưa?"

https://thuviensach.vn

Tần Lí ngồi ở trên xe lăn, nhìn nét mặt có chút dữ tợn của Diệp Tư Hòa, anh thở dài, cất cao giọng nói: "Tư Hòa, anh cần gì phải như vậy."

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Lễ Mừng Năm Mới (Hết)

Sau khi bác sĩ kiểm tra, Diệp Dĩ Đình không có gì đáng ngại, chỉ là bị hoảng sợ, Tần Phấn cũng không bị thương chỗ nào khác, vết thương trên trán đã được băng bó, sau đó được Tần Miễn và Tề Phi Phi dẫn về nhà.

Gia đình Diệp Tư Viễn cũng trở về nhà, là nhà cũ ba tầng, đêm 30 tối, pháo hoa sáng rực đầy trời, vốn đây nên là thời khắc vui mừng nhưng tâm trạng mọi người lại có chút nặng nề.

Trần Kết giúp Diệp Dĩ Đình tắm xong, lúc cầm khăn lông lớn lau tóc cho nó thì vẫn không quên cẩn thận quan sát thân thể của nó, đứa bé chưa biết cách diễn đạt rõ ý của mình, Trần Kết sợ nó vẫn còn bị thương chỗ khác mà chưa phát hiện được.

Thấy mẹ quan sát mình từ trên xuống dưới, Diệp Dĩ Đình có chút ngượng ngùng, nó che “con gà con” của mình, thậm chí quay lưng đi tránh né Trần Kết: "Mẹ không được nhìn!"

Trần Kết dở khóc dở cười, cầm lấy khăn tắm lớn bọc nó lại, ôm bỏ lên giường.

Mỗi lần trở về thành phố D, cả nhà bọn họ đều ở trong phòng cũ của Diệp Tư Viễn.

Diệp Tư Viễn đứng ở bên giường, nhấc chân phủ chăn lên, cái giường này rất lớn, đủ cho ba người ngủ, Trần Kết giao Diệp Dĩ Đình cho anh còn mình thì đi tắm.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn dùng chân phải đá đá cái mông nhỏ của Diệp Dĩ Đình: "Linh Đang, nhanh chui vào trong chăn đi, cẩn thận cảm lạnh."

Diệp Dĩ Đình rất nghe lời, lập tức chui vào trong chăn, sau khi nằm xuống xong còn vén chăn lên giúp ba.

Diệp Tư Viễn cười, cũng chui vào chăn, anh đã tắm rửa xong, cũng đã thay quần áo ngủ, sau khi anh lên giường, Diệp Dĩ Đình lập tức dùng cả tay chân bò đến bên cạnh anh, ôm lấy thân thể của anh.

Trong chăn lạnh lẽo chỉ có người của ba là ấm thôi à. ~

Diệp Tư Viễn ngồi dựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn Diệp Dĩ Đình bé nhỏ, ánh mắt dịu dàng, đứa bé mới vừa tắm rửa xong, tóc đen vẫn còn ướt sũng, khuôn mặt nhỏ bé bị xông hơi nước nóng nên có chút hồng, đôi mắt tựa như động vật nhỏ đen láy linh động, giờ phút này đang cười hì hì nhìn anh, hình như đã hoàn toàn quên mất chuyện mình vừa lăn xuống cầu thang.

Thấy con trai thật sự không sao, Diệp Tư Viễn mới hỏi nó chuyện buổi tối, giọng nói của anh nhẹ nhàng, sắc mặt cũng rất ôn hòa, tựa như kể chuyện xưa trò chuyện với Diệp Dĩ Đình.

"Linh Đang, có thể nói cho ba biết mới vừa rồi con và anh họ Kiều Kiều đang chơi trò gì hay không?"

Diệp Dĩ Đình suy nghĩ một chút, ríu ra ríu rít nói ra, Diệp Tư Viễn tỏ vẻ rất hứng thú, còn hỏi Diệp Dĩ Đình hay là Diệp Dĩ Kiều thắng trò chơi.

Diệp Dĩ Đình có chút hả hê nói: "Chị Kỳ Kỳ thua suốt, còn con thì thắng được anh Kiều Kiều một lần đấy."

"Linh Đang lợi hại như vậy hả." Diệp Tư Viễn mỉm cười, cúi người xuống hôn một cái lên trán nhỏ của con trai: "Vậy tại sao con và Phấn Phấn

https://thuviensach.vn

lại lăn xuống cầu thang?"

Diệp Dĩ Đình không lên tiếng, nó nằm sát bên cạnh Diệp Tư Viễn, tay nhỏ bé kéo ống tay áo ngủ của ba qua chơi, cái miệng nhỏ nhắn cũng vểnh lên.

Diệp Tư Viễn nâng phần còn lại của cánh tay phải đã bị cụt lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mềm mượt của con trai: "Linh Đang, có phải con có bí mật không muốn cho ba biết hay không?"

Diệp Dĩ Đình ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, cái đầu nhỏ nghĩ tới vấn đề của bà nội, nó ngập ngừng hồi lâu mới nhỏ giọng nói: "Ba, anh Kiều Kiều không có đẩy con."

Thật ra thì Diệp Tư Viễn đã biết đáp án này rồi nhưng anh vẫn dịu dàng hỏi: "Vậy tại sao lúc bà nội hỏi con con lại không nói?"

"Là do con không có kéo Phấn Phấn kịp." Diệp Dĩ Đình cúi đầu, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào: "Con sợ... Con sợ nếu nói ra thì mọi người sẽ đánh con..."

Nó nhớ tới thảm trạng lúc Diệp Dĩ Kiều kêu trời trách đất khi "chịu hình", còn có bộ mặt đầy máu của Tiểu Tần Phấn, trong lòng có chút sợ hãi: "Ba ba, Phấn Phấn chảy rất nhiều máu."

Diệp Tư Viễn nhìn đôi mắt to ươn ướt của con trai, an ủi nó: "Phấn Phấn không có chuyện gì, mấy ngày nữa là tốt rồi."

"Dạ. Đều là do con không tốt." Trong lòng Diệp Dĩ Đình rất mâu thuẫn: "Ba, thật sự không phải là lỗi của anh Kiều Kiều, anh ấy không có đẩy con."

"Ba biết." Diệp Tư Viễn suy nghĩ một chút, hỏi nó: "Hai ngày nữa chúng ta sẽ chụp hình với anh họ Kiều Kiều, đến lúc đó con nên gì với anh ấy?"

https://thuviensach.vn

"Nói..." Diệp Dĩ Đình suy nghĩ hồi lâu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hóa hồng: "Con sẽ nói với anh ấy thật xin lỗi."

"Đúng vậy. Linh Đang, đến lúc đó con có thể dũng cảm nói chuyện tối hôm nay cho mọi người nghe hay không?"

"..." Diệp Dĩ Đình rối rắm.

"Linh Đang, con là tiểu nam tử hán, ba đã dạy con phải dũng cảm đúng hay không?"

"Dạ..." Diệp Dĩ Đình ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn: "Ba, ba sẽ không đánh con chứ?"

Diệp Tư Viễn bị bộ mặt nghiêm túc của đứa con trai chọc cười, anh lắc đầu nói: "Dĩ nhiên là ba sẽ không đánh con."

Diệp Dĩ Đình gối đầu lên trên bụng anh, nhỏ giọng nói: "Đánh mông, rất đau đó."

Lúc Trần Kết tắm xong trở lại phòng thì Diệp Dĩ Đình đã ngủ rồi, Diệp Tư Viễn cúi đầu cắn chăn đắp kĩ cho con rai, Trần Kết vừa lau tóc vừa đi đến bên cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài.

Nhiều đóa pháo hoa bay lên trời, chiếu sáng cả bầu trời đêm, Diệp Tư Viễn cũng xuống giường, đi tới phía sau cô, anh cúi đầu hôn một cái lên gương mặt của cô, nói: "Năm mới vui vẻ."

"Năm mới vui vẻ." Trần Kết nghiêng đầu nhìn anh, ánh sáng của pháo hoa chiếu lên khuôn mặt anh, anh rũ mí mắt, lông mi thật dài, đôi tròng mắt đen nhánh thâm thúy, ánh mắt của anh vĩnh viễn vẫn dịu dàng như vậy, lúc nhìn cô thì hình như trong mắt ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ. Trần Kết đưa tay vuốt ve gương mặt anh, gương mặt của anh vẫn gầy gò như cũ, khi mỉm

https://thuviensach.vn

cười thì hai má lúm đồng tiền mơ hồ hiện ra, cực kỳ giống dáng vẻ lúc mới gặp gỡ, chỉ là trên khuôn mặt đã không còn nét trẻ trung như xưa.

Lại một đóa pháo hoa nở rộ bên ngoài cửa sổ, tiếng nổ rầm rầm quanh quẩn bên tai bọn họ, Trần Kết đưa hai cánh tay ra ôm lấy thân thể Diệp Tư Viễn, ôm thật chặt lấy anh, thân thể của anh rất ấm áp, nhịp tim trầm ổn có lực. Trần Kết cảm nhận được phần còn lại của cánh tay bị cụt của anh đang dùng lực chống đỡ ở trên người cô, đột nhiên cô nghĩ đến chuyện xảy ra lúc ăn cơm, nói: "Tư Viễn, mấy ngày nữa chụp ảnh gia đình xong, chúng ta trở về đi."

Tất nhiên Diệp Tư Viễn biết cô đang sợ cái gì, chỉ nhẹ giọng an ủi cô: "Tiểu Kết, em yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Ngày hôm sau, Diệp Tư Viễn kể lại đoạn nói chuyện của mình và Diệp Dĩ Đình cho Trang Văn Linh nghe, Trang Văn Linh không có lên tiếng, ngược lại Diệp Tư Viêm mở miệng: "Mẹ, chuyện này thật sự là do mẹ không đúng rồi, không bằng không chứng, tại sao có thể nói như vậy, còn khiến Kiều Kiều vô duyên vô cớ bị đánh, đứa bé còn nhỏ như vậy, mẹ làm thế không biết trong lòng nó sẽ nghĩ sao."

Trang Văn Linh khẽ xì một tiếng: "Là mẹ bảo nó đánh đứa bé sao? Nếu trong lòng nó không có quỷ thì làm sao xuống tay được?" Diệp Tư Viễn cảm thấy mẹ mình càng lớn tuổi thì càng khó hiểu, đành phải khuyên nhủ bà: "Mẹ, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, mọi người đều là người một nhà, cần gì phải thành ra như vậy, những năm này cuộc sống của Diệp Tư Hòa cũng không tốt lắm, thân thể cũng suy yếu, mẹ không cần so đo với bọn họ."

Trang Văn Linh trợn to hai mắt, nhìn ống tay áo trống không của con mình, trong lòng co rút đau đớn: "Ai là người một nhà với bọn họ! Con đừng nhắc tới tên nó trước mặt mẹ!"

https://thuviensach.vn

"Mẹ ——" Diệp Tư Viễn cảm thấy nhức đầu, lúc còn trẻ tuổi Trang Văn Linh rất đoan trang dịu dàng nhưng bây giờ càng ngày càng không nói đạo lý, anh dằn lòng, nói: "Dù mẹ có mang thù thì cánh tay của con cũng không dài ra được, cần gì phải tự làm cho mình không vui như vậy. Bây giờ con cùng Tiểu Kết và Linh Đang sống rất tốt, chúng con đã không để ý những chuyện này, tại sao mẹ lại cứ để tâm vào những chuyện vụn vặt như vậy."

Diệp Tư Viêm cũng ở bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, mỗi lần chạm mặt với bọn họ đều khiến cho mọi người lúng túng, dầu gì ba và bác Cả cũng là anh em ruột."

"Hai người các con! Muốn làm mẹ tức chết sao?" Trang Văn Linh đứng lên, không tiện nổi giận với Diệp Tư Viễn vì vậy liền đổ lên đầu Diệp Tư Viêm: "Anh em ruột? Con cũng biết hả, vậy con có biết con và ba là ba con ruột hay không, mẹ hỏi con rốt cuộc là đến lúc nào thì con mới chịu về công ty giúp ba, ba con cũng hơn sáu mươi tuổi rồi mà còn phải quan tâm chuyện của công ty, còn con lại muốn làm bác sĩ, con bao nhiêu tuổi rồi, tại sao lại không hiểu chuyện như vậy!"

Nói xong, bà lại khóc, Diệp Tư Viêm ngơ ngác nhìn mẹ mình, chẳng biết tại sao lửa chiến tranh lại đốt tới trên người mình, cậu lập tức đứng lên, tìm một cái cớ chạy ra khỏi nhà, chỉ còn lại Diệp Tư Viễn an ủi mẹ đang đau lòng khóc thầm.

Buổi tối, Trang Văn Linh vẫn nghiêm mặt, Trần Kết đi theo bà trò chuyện, Trang Văn Linh nói đến chuyện hai đứa con trai, vừa đau vừa buồn.

"Lúc trước còn ở Milan, mẹ có khuyên Tư Viễn ở lại công ty giúp ba nó, nó lại không muốn, nói công ty là để lại cho Tư Viêm, cứ khăng khăng tự mình mở công ty, hiện tại thì tốt rồi, mẹ và ba liều mạng tạo dựng sự nghiệp lâu như vậy thế nhưng lại không có người thừa kế."

https://thuviensach.vn

Trần Kết an ủi bà: "Mẹ, Tư Viêm còn trẻ, nó sẽ suy nghĩ ra thôi, nhất định sẽ trở lại công ty."

"Không đâu." Trang Văn Linh tuyệt vọng lắc đầu: "Tính tình của nó mẹ hiểu rất rõ, hiện tại Tư Viễn lại bận rộn như vậy, nếu như nó chịu quản lí công ty thì tốt rồi." Trần Kết nắm cả hai vai Trang Văn Linh: "Như vậy sao được, đó vốn là để lại cho Tư Viêm mà."

Trang Văn Linh ngẩng đầu nhìn cô: "Tư Viễn và Tư Viêm đều là con mẹ, để lại cho ai mà không giống nhau".

Trần Kết ngẩn ra, nghĩ đến chuyện Diệp Tư Viễn đã nói với cô rất lâu trước kia, nói: "Mẹ, Tư Viễn nói với con, tương lai công ty của ba mẹ sẽ để lại cho Tư Viêm, bởi vì thân thể Tư Viễn không tốt, anh ấy sẽ không tranh giành với Tư Viêm."

"Nói bậy bạ gì vậy?" Trang Văn Linh ngây ngẩn cả người: " Tại sao Tư Viễn lại có ý nghĩ như vậy? !"

Trần Kết cũng nghi ngờ, suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Tư Viễn nói... Sau đó ba mẹ sinh Tư Viêm chính là vì muốn có một đứa bé khỏe mạnh để thừa kế sản nghiệp của gia đình..."

"Nói bậy!" Trang Văn Linh hoàn toàn bối rối: "Tư Viễn nói với con như vậy? Nó vẫn luôn nghĩ như vậy sao? Không trách được, lúc trước bảo nó đến công ty giúp ba thì nó thà chết cũng không chịu, thà tự mình ra bên ngoài liều mạng. Nó... Tại sao nó lại ngu ngốc như vậy!"

Trần Kết nhăn mày lại: "Mẹ, chẳng lẽ không đúng sao?"

"Dĩ nhiên là không phải!" Trang Văn Linh nhìn Trần Kết, chậm rãi nói: "Sau khi Tư Viễn bị thương phải cắt cụt chi, có một đoạn thời gian rất dài nó không thể làm được cái gì cả. Lúc ấy mẹ chăm sóc nó, từ ăn uống đến vệ sinh, nó không thể rời khỏi người khác một giây, khi đó mẹ và ba suy

https://thuviensach.vn

nghĩ tương lai của nó sẽ ra sao đây, ba mẹ còn sống ở cõi đời này một ngày thì còn có thể chăm sóc cho nó một ngày nhưng nếu ba mẹ đi rồi thì nó phải sống như thế nào đây. Cho nên... Ba mẹ mới quyết định sinh thêm một đứa bé, mặc kệ là con trai hay con gái, chờ khi ba mẹ mất thì nó có thể tiếp tục chăm sóc Tư Viễn." Trần Kết ngây ngẩn cả người, Trang Văn Linh cười một cách đau thương, bà lắc đầu nói: "Chỉ là mẹ không ngờ Tư Viễn lại mạnh mẽ như vậy, nó thật sự học cách dùng chân làm việc, thi đậu đại học lại còn có sự nghiệp riênng của mình, thậm chí nó có con và Linh Đang, đây là điều mà mẹ và ba không có nghĩ tới. Mẹ không ngờ đối với chuyện của Tư Viêm thì Tư Viễn lại có suy nghĩ như vậy... Nó, nó thật sự quá ngu ngốc rồi."

Trần Kết thở dài thườn thượt, cô vỗ vai Trang Văn Linh, cảm thấy bà khóc giống như một đứa trẻ: "Mẹ, mẹ cũng đã nói không ngờ Tư Viễn lại giống như như bây giờ. Thật ra thì... Anh ấy đã thật sự buông xuống, nhiều năm như vậy không có hai cánh tay, anh ấy đã quen rồi, cũng đã thích ứng, cho dù có chỗ bất tiện nhưng mà con sẽ giúp anh ấy, cho nên... Mẹ, mẹ nên buông xuống thôi, hơn nữa Linh Đang cũng đã lớn, dù sao nó và Kiều Kiều cũng là anh em họ, thật sự không nên để chuyện vài chục năm trước ảnh hưởng đến bọn nhỏ."

Hai mắt Trang Văn Linh đẫm lệ nhìn Trần Kết, đôi môi mấp máy, tựa hồ đang suy nghĩ lời của cô.

Hồi lâu, bà ngừng khóc, ngồi ở chỗ đó ngẩn người ra.

Mùng ba đầu năm, cả nhà họ Diệp đi đến tiệm chụp ảnh để chụp ảnh gia đình.

Cánh phụ nữ phải trang điểm cho nên rất tốn thời gian, cánh đàn ông thì ngồi ở trong đại sảnh chờ.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Viễn dẫn Diệp Dĩ Đình đi tới trước mặt bác Cả Diệp Huệ Tường, Diệp Dĩ Kiều đang ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh ông nội.

Nhìn thấy Diệp Dĩ Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Dĩ Kiều cúi thấp xuống, không nói lời nào.

Diệp Huệ Tường ngẩng đầu nhìn Diệp Tư Viễn, không rõ có việc gì, Diệp Tư Viễn khẽ mỉm cười, đầu gối đụng Diệp Dĩ Đình một cái, nói: "Linh Đang." Diệp Dĩ Đình rất hồi hộp, đầu tiên nó kêu một tiếng ông Cả, tiếp sau đó trầm mặc một hồi lâu, rốt cuộc lớn tiếng nói: “Anh Kiều Kiều, thật xin lỗi! Ngày đó anh không có đẩy em, là do em không kéo Phấn Phấn kịp, tự bọn em không cẩn thận rơi xuống cầu thang!"

Giọng nói trẻ thơ vang dội cả đại sảnh, Diệp Dĩ Kiều ngây dại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Dĩ Đình cũng đỏ lên, không đợi ba và Diệp Dĩ Kiều nói gì đã quay đầu chạy ra ngoài, trốn sau lưng xe lăn của Tần Lí.

Diệp Tư Viễn quay đầu lại nhìn nó rồi cúi đầu nhìn Diệp Dĩ Kiều đang sợ ngây người, anh ngồi xuống bên cạnh đứa bé, nhẹ nhàng nói: "Kiều Kiều, ngày đó mọi người trách nhầm cháu rồi, chú cũng nói với cháu thật xin lỗi, cháu có thể tha thứ cho Linh Đang không?"

Diệp Dĩ Kiều ngẩng đầu nhìn anh, trề cái miệng nhỏ nhắn, đột nhiên "Oa ————" một tiếng khóc lớn.

Mấy ngày nay nó thật sự uất ức vô cùng, không thèm nói chuyện với Diệp Tư Hòa, nhìn thấy ba giống như thấy kẻ thù, hiện tại rốt cuộc oan ức cũng được rửa sạch, nó nhịn không được nữa khóc lớn ra tiếng.

Diệp Tư Viễn nhìn dáng vẻ khóc lóc đáng thương của nó, cảm thấy đau lòng lại có chút buồn cười. Diệp Huệ Tường rút khăn giấy ra lau nước mũi cho cháu trai, khóc một lúc lâu, Diệp Dĩ Kiều mới thút tha thút thít ngừng lại, nó nghiêng đầu quan sát Diệp Tư Viễn, đột nhiên hỏi: "Chú, tay của chú ở đâu rồi?"

https://thuviensach.vn

Diệp Huệ Tường hoảng sợ, vội vàng gọi: "Kiều Kiều!"

Diệp Dĩ Kiều sợ hết hồn, người run lên một cái, Diệp Tư Viễn vẫn mỉm cười: "Là do lúc còn rất nhỏ chú nghịch ngợm trèo tường, chạm vào điện nên cánh tay bị cháy hỏng, sau đó bị chú bác sĩ lấy đi mất rồi."

"Vậy..." Diệp Dĩ Kiều nhìn Diệp Huệ Tường một chút, lại cẩn thận hỏi: "Còn có thể mọc ra được không?"

"Không." Diệp Tư Viễn cúi đầu nhìn ống tay áo trống không của mình: "Kiều Kiều sợ sao?"

Diệp Dĩ Kiều vội vàng lắc đầu, nó đưa bàn tay nhỏ bé ra, nhẹ nhàng đụng một cái vào ống tay áo của Diệp Tư Viễn, lại rụt trở về, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt khích lệ của Diệp Tư Viễn, nó mới lại đưa tay ra sờ tay áo, dần dần đi lên, cách lớp vải vóc đụng vào phần còn lại của cánh tay trái đã bị cụt. Diệp Dĩ Kiều cẩn thận sờ sờ, đột nhiên nói: "Có phải chú rất đau hay không?"

"Không đau."

"Phải uống thuốc sao?"

"Không cần uống."

Đột nhiên Diệp Dĩ Kiều nghĩ đến ba của mình, nó nhỏ giọng nói: "Mỗi ngày ba đều uống rất nhiều thuốc." Nó còn chỉ chỉ bụng của chính mình: "Nơi này của ba có rất nhiều rất nhiều sẹo, rất đáng sợ."

Diệp Tư Viễn trầm mặc, lúc này Tần Kỳ lôi kéo Diệp Dĩ Đình chạy tới, cô bé mỉm cười với Diệp Dĩ Kiều: "Kiều Kiều, chị đã hỏi ba A Lí, ba nói chị lớn hơn em! Cho nên em phải gọi chị là chị."

"Ba A Lí?" Diệp Dĩ Kiều không hiểu.

https://thuviensach.vn

"Chơi với ba A Lí rất vui, chúng ta đi tìm ba A Lí chơi đi." Tần Kỳ chỉ vào Tần Lí đang ngồi trên xe lăn cách đó không xa: "Đi thôi, đi thôi."

Không biết làm sao, Diệp Dĩ Kiều nhìn về phía Diệp Dĩ Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Dĩ Đình đỏ lên, dứt khoát kéo Diệp Dĩ Kiều: " Anh Kiều Kiều, cùng đi chơi đi!"

"Ừ." Rốt cuộc Diệp Dĩ Kiều đang mím cái miệng nhỏ nhắn cũng nở nụ cười, ba đứa trẻ nhảy nhảy nhót nhót đi đến bên cạnh Tần Lí, Diệp Tư Viễn nhìn bọn trẻ, trong lòng cảm thấy vui mừng.

Diệp Huệ Tường ở bên cạnh nhẹ giọng than thở, Diệp Tư Viễn nghiêng đầu nhìn ông, hỏi: "Bác Cả, Tư Hòa đâu?"

"Ở bên ngoài hút thuốc lá đấy." Diệp Huệ Tường vỗ vỗ vai Tư Viễn: "Tiểu Viễn, coi như là bác Cả van cháu, đừng trách nó, được không? Tư Hòa nó... Trong lòng nó cũng rất khổ sở."

Diệp Tư Viễn cười một tiếng, đứng lên: "Cháu đi tìm anh ấy."

Một ngày này, thành phố D đổ tuyết.

Trong tiệm chụp ảnh không thể hút thuốc lá, một mình Diệp Tư Hòa đứng ở ngoài tiệm, anh ta cũng không tìm chỗ tránh tuyết, đốt thuốc lá, ngẩng đầu nhìn tuyết bay đầy trời một cách ngẩn ngơ.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh ta quay đầu lại nhìn, Diệp Tư Viễn đang đi về phía anh ta.

Dáng người của Diệp Tư Viễn cao lớn, mặt mũi trầm tĩnh, ống tay áo của áo khoác ngoài rũ xuống bên cạnh, vì là mùa đông nên mặc nhiều quần áo vì vậy không dễ nhận ra Diệp Tư Viễn tàn tật nhưng ở trong mắt Diệp Tư Hòa thì lại cực kì chói mắt.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất lâu trước kia.

Khi đó, anh ta 10 tuổi, Diệp Tư Viễn chỉ có 6 tuổi.

Cũng là lễ mừng năm mới, cũng là một ngày tuyết rơi.

Bọn họ cùng nhau chơi đùa với bọn nhỏ hàng xóm sát bên nhà ông cụ Diệp, ném tuyết, làm người tuyết, Diệp Tư Hòa là đại ca của nhà họ Diệp, anh ta dẫn Diệp Tư Viễn, Tần Miễn và Diệp Tư Dĩnh mạnh mẽ xông tới, mới không bao lâu mà đã đắc tội với một đám con nít khác.

Bọn họ ẩu đả, vì đối phương nhiều người nên bọn họ lập tức rơi vào thế hạ phong, Diệp Tư Hòa bị mấy đứa bé lớn khác đè chặt trên mặt đất đánh, Diệp Tư Dĩnh sợ quá khóc lên, Tần Miễn thì ngây ngốc đứng ở nơi đó không dám động đây, chỉ có Diệp Tư Viễn bé nhỏ không sợ hãi xông tới, dùng quả đấm nhỏ đi đánh những đứa bé lớn hơn anh rất nhiều.

Tất nhiên là anh cũng bị đánh nhưng không khóc cũng không kêu la, thời điểm đó Diệp Tư Viễn chỉ lớn bằng Diệp Dĩ Kiều bây giờ.

Một trận đánh hội đồng, bọn họ bị chảy máu đồng thời bởi vì lộn mấy vòng ở trong đống tuyết cho nên áo quần đều ướt hết, mấy đứa bé ảo não trở về nhà ông nội, giầy của Diệp Tư Viễn bị những đứa bé khác cướp mất, anh đi chân không ở trên mặt tuyết thẳng đến khi lạnh cóng run lên, Diệp Tư Hòa thở dài, chỉ có thể cõng anh về nhà.

Thời điểm đó Diệp Tư Viễn rất thích chơi đùa với Diệp Tư Hòa, vẫn luôn đi theo sau đuôi anh ta, thân thiết gọi anh ta là "anh Tư Hòa", đoạn đường cõng Diệp Tư Viễn về nhà không hề dài, nhưng lại khắc sâu trong trí nhớ của Diệp Tư Hòa.

Bé trai nho nhỏ nằm trên lưng anh ta mặc áo bông màu hồng, đáng yêu giống như một con gấu nhỏ.

https://thuviensach.vn

Diệp Tư Hòa vẫn luôn cảm thấy dáng dấp Diệp Tư Viễn rất xinh đẹp, nhất là khi cười lên thì trên mặt hiện ra hai lúm đồng tiền, làm cho anh có vẻ ngượng ngùng lại thanh tú.

Bé trai nằm ở trên lưng anh ta, ngây thơ nói: "Anh Tư Hòa, mới vừa rồi em có lợi hại không?"

Diệp Tư Hòa im lặng, quả nhiên sau khi chứng kiến cả người bọn họ đầy vết thương thì mỗi đứa đều được ăn một bữa thịt nướng bằng roi mây...

Cho đến khi bị đánh đòn thì Diệp Tư Viễn mới oa oa khóc lớn lên.

Diệp Tư Hòa vừa hút thuốc lá vừa nhớ lại thời điểm đó Tiểu Tư Viễn khóc thật giống với Diệp Dĩ Kiều bây giờ.

Diệp Tư Viễn đạp tuyết đi tới bên cạnh anh ta, hai người đàn ông nhìn thẳng vào mắt nhau trong chốc lát, đột nhiên Diệp Tư Viễn nói: "Sắc mặt anh không tốt, không nên hút thuốc lá nhiều."

Diệp Tư Hòa ngẩn ra, anh ta không tự chủ dụi tắt điếu thuốc, giọng nói buồn bực: "Rượu thì không được uống, chỉ còn lại thuốc là niềm vui thú thôi."

"Sức khỏe mới là điều quan trọng nhất." Diệp Tư Viễn nói: "Anh phải suy nghĩ cho chị dâu và Kiều Kiều nữa."

Diệp Tư Hòa nhìn anh, đôi môi mấp máy, đột nhiên nói: "Anh nghe... Tống Hạo nói những năm gần đây eo của em không tốt lắm."

"À, bệnh cũ thôi." Diệp Tư Viễn khẽ vặn eo kéo theo ống tay áo cũng lay động mấy cái, anh cười một tiếng: "Mấy năm nay có đi khám bác sĩ, có lúc cũng đi mát xa, căn bản là không sao. Anh biết em phải dùng chân làm việc, tư thế như vậy tương đối tổn thương eo."

https://thuviensach.vn

"..." Diệp Tư Hòa không biết nên nói gì.

"Đúng rồi, em tìm anh là muốn nói với anh chuyện đêm 30 ngày đó, Linh Đang đã nói cho mọi người biết rồi, hoàn toàn không liên quan đến Kiều Kiều, mới vừa rồi Linh Đang cũng đã nói xin lỗi với Kiều Kiều, mấy đứa trẻ cũng đã làm lành rồi cho nên anh đừng la mắng Kiều Kiều nữa, nó còn nhỏ, lại bị uất ức cho nên trong lòng rất khó chịu."

"..." Diệp Tư Hòa không nói gì.

"Tư Hòa." Diệp Tư Viễn thở dài: "Một năm em và Tiểu Kết chỉ trở lại đây mấy ngày, bình thường chúng ta cũng không có cơ hội gặp nhau, lần này bọn em còn phải đi thăm nhà ba mẹ Tiểu Kết, sau đó trực tiếp trở về H thành phố, đoán chừng trong thời gian ngắn cũng sẽ không tới đây nữa. Thật ra thì... Em muốn nói em và Tiểu Kết đã thật sự buông xuống, hiện tại mọi người gặp mặt nhau rất lúng túng, một mặt cũng là bởi vì có mẹ em ở đây, em không muốn làm cho bà tức giận, nhưng mà em hi vọng anh biết, em... Đã sớm không trách anh nữa."

Diệp Tư Hòa mím môi thật chặt, nhìn Diệp Tư Viễn.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, từng bông tuyết bay xuống, đã có một ít rơi xuống trên tóc, trên vai bọn họ.

Diệp Tư Hòa chậm rãi giơ tay lên, nhẹ nhàng phủi tuyết rơi trên vai Tư Viễn, Diệp Tư Viễn im lặng nhìn anh ta, do dự một chút rồi giúp anh ta phủi tuyết trên vai xuống.

Giống như anh vẫn là anh của vài chục năm trước, vẫn là bé trai thân thiết gọi anh ta là "anhTư Hòa”.

Hốc mắt anh ta ướt át, bàn tay rơi xuống, nặng nề đặt trên vai Diệp Tư Viễn, anh ta cúi đầu, nghẹn ngào nói: "Tư Viễn, thật xin lỗi."

https://thuviensach.vn

Tống Hạo ra ngoài gọi bọn họ trở về chụp hình.

Cả nhà hơn hai mươi người hi hi ha ha chen chúc một chỗ, dựa theo bối phận, mọi người tự sắp xếp chỗ ngồi của mình.

Bên phụ nữ trang điểm rất xinh đẹp, mỗi người đều ôm đứa bé tự sướng không ngừng, nhiếp ảnh gia sắp xếp chỗ đứng cho mọi người, mọi người dựa sát vào ông cụ Diệp, trên mặt đầy tràn tươi cười.

Một nhà Diệp Tư Hòa đứng ở hàng thứ nhất bên trái, một nhà Diệp Tư Viễn đứng ở hàng thứ nhất bên phải, bọn họ không có nói chuyện nhiều nhưng mà lúc chụp hình thì vẻ mặt của hai người đàn ông đều hoàn toàn thả lỏng thoải mái.

Nhất là Diệp Tư Hòa, Lưu Mãn song nghi ngờ nhìn anh ta, nhiều năm như vậy, hình như chưa từng thấy anh ta cười vui vẻ như thế.

"Tôi đếm một.. hai… ba, mọi người cùng nhau kêu “cà tím”——" Nhiếp ảnh gia lớn tiếng nói.

Trần Kết vui sướng, ôm Diệp Dĩ Đình dựa sát vào bên cạnh Diệp Tư Viễn, nhiếp ảnh gia đếm "Một, hai, ba", mọi người lập tức cười lên, trăm miệng một lời kêu "Cà —— tím ——".

(Mèo cũng không biết vì sao lại kêu cà tím. Chắc là giống như say cheese trong tiếng Anh. @.@)

Âm thanh “tách, tách” vang lên, tấm ảnh gia đình ấm áp hoàn thành.

11 thành viên đã gởi lời cảm ơn coki về bài viết trên: Collinrose, Huogmi, Minamishiro, Nguyễn Thanh Lê, TieuKhang, anhxu, gaubisu, hargane187, shirleybk, trần anh, zyann 30.01.2016, 17:10 zyann Lớp phó văn thể mỹ Ngày tham gia: 16.12.2015, 16:26

https://thuviensach.vn

Tuổi: 19 Re: [Hiện đại] Ôm em đi, Diệp Tư Viễn! - Hàm Yên - Điểm: 1

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn zyann về bài viết trên: TieuKhang 30.01.2016, 22:46 shirleybk Thành viên xuất sắc Ngày tham gia: 01.05.2015, 14:23

Tuổi: 20 Re: [Hiện đại] Ôm em đi, Diệp Tư Viễn! - Hàm Yên - Điểm: 1 Buông xuống tất cả, đại gia đình hạnh phúc viên mãn.

Còn chương nào nữa không ss?

Cám ơn ss nha!

1 thành viên đã gởi lời cảm ơn shirleybk về bài viết trên: TieuKhang 31.01.2016, 11:49 Hoàng Dung Chiến Thần Hồ Dung Nhi Bang Cầm Thú Ngày tham gia: 02.08.2013, 16:27

Tuổi: 22 Re: [Hiện đại] Ôm em đi, Diệp Tư Viễn! - Hàm Yên - Điểm: 12 Lời hứa

Editor: Hoàng Dung

【 Trần Kết nói 】

Tháng năm năm đó, tôi và Diệp Tư Viễn cử hành hôn lễ. .

Đoàn phù dâu của tôi do Uyển Tâm là người đầu tiên kí tên trong tài liệu, có hai em gái họ bên họ nội chưa lập gia đình, còn có Tiểu Chương - đồng nghiệp trong công ty. Đoàn phù rể của Diệp Tư Viễn rất là cường đại, Diệp Tư Viêm, Lưu Nhất Phong, Phùng Khiếu Hải, Thẩm Tri, còn có em trai tôi, Trần Dạ.

Trước khi kết hôn, tôi nói nhỏ với Trần Dạ: "Dù sao em cũng được coi như là người nhà mẹ của chị, sao lại đi làm phù rể của người ta rồi, cái này không phải là ăn cây táo rào cây sung ư?"

https://thuviensach.vn

Trần Dạ cười cười với tôi, nói: "Chị thật khờ, như vậy em liền có thể đi theo tới nhà chồng chị rồi, đến lúc đó cho bọn họ nhìn một chút, Trần Kết có một em trai làm chỗ dựa, để sau này bọn họ không dám khi dễ chị!" .

Giọng điệu của nó giống như vừa nói đùa vừa nói thật, tôi liền tùy nó.

Ngày hôn lễ ở thành phố P, quả nhiên Trần Dạ đi theo một đám phù rể chen vào trong cửa nhà, kêu lớn tiếng hơn ai hết, ném bao lì xì cũng nhiều hơn ai hết.

Diệp Tư Viêm nói với nó: "Ai ai ai! Gián điệp, nói cậu đó! Thì ra cậu chính là tới giúp lấy máu chúng ta sao!"

Trần Dạ cười ha ha, nhưng tay lại không ngừng chút nào, nhét rất nhiều hồng bao nhỏ vào khung cửa, còn nói Uyển Tâm nhanh thu lấy.

Bởi vì nguyên nhân thân thể Diệp Tư Viễn, chúng tôi đều không làm rất nhiều phong tục rước dâu, ba và dì Mỹ cũng đã sớm đón nhận anh, vì vậy tất cả những bước phức tạp đều làm đơn giản, một giờ liền giải quyết cha mẹ vợ, Diệp Tư Viễn phải dẫn tôi đi tân phòng mà chúng tôi đã mua ở thành phố P rồi.

Lúc chuẩn bị ra cửa, ba có chút muốn nói lại thôi. Tôi hỏi ông sao vậy, ông không chịu nói. Vẫn là dì Mỹ kéo tôi qua một bên, nói cho tôi biết chuyện ba tôi rối rắm.

Thì ra là ở nơi này của chúng tôi, sau khi rước dâu lên xe hoa, chú rể cần phải ôm cô dâu đi qua. Trong nhà không có người ngoài, vài tập tục miễn được thì miễn, nhưng đi ra khỏi cửa nhà thì có rất nhiều hàng xóm láng giềng đang nhìn. Ba cảm giác để cho tôi tự mình đi xuống lầu lên xe hoa, sẽ có chút mất mặt.

Dì Mỹ nói: "Cũng chỉ là một phong tục, con đừng để ở trong lòng." .

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn đứng đó không xa một chút, anh cũng đang nhìn tôi, tôi thu hồi tầm mắt hỏi dì Mỹ: "Có thể cõng không? Tư Viễn có thể cõng con." .

Dì Mỹ lặng lẽ lắc đầu: "Con mặc áo cưới, nó lại không cánh tay, hành lang hẹp như vậy, cõng lên va va chạm chạm là không dễ dàng, cũng khó coi." .

Tôi rũ mắt thở dài, nghĩ tới vậy coi như xong.

Đám dâu phụ, rể phụ đã ra khỏi cửa, tôi theo phía sau Diệp Tư Viễn, quay đầu lại liếc mắt nhìn ba và dì Mỹ, phát hiện ba lại đang khóc.

Hốc mắt tôi lập tức đỏ, đúng lúc này, thân thể của tôi đột nhiên bay lên không trung, là bị người bế lên. Tôi giật mình, vội vàng ôm cổ của người nọ, ngẩng đầu lên nhìn, lại là Trần Dạ. .

Nó cũng đang cúi đầu nhìn tôi, nói: "Chị, cô dâu phải được chú rể ôm lên xe hoa, tương lai mới có thể hòa thuận vui vẻ. Em nói với anh rể rồi, em ôm giúp anh ấy. Tương lai của chị em, tuyệt đối là cực kỳ sung sướng." .

Tôi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Diệp Tư Viễn, anh đang mỉm cười với tôi, còn nhẹ gật gật đầu.

Rốt cuộc tôi không nhịn được khóc lên, ở trong ngực em trai thân yêu nhất của tôi

Trần Dạ một đường lau mặt tôi, trước khi tôi lên xe hoa thì nó cúi đầu nhìn vạt áo trước của âu phục, nói: "Tây trang này rất quý đó, phải hơn 500 đồng đấy, bị chị làm dính đầy nước mắt với nước mũi. Phụ nữ! Aizz. . ." .

Nói xong nó liền chạy, tôi ở trong xe nhìn bóng lưng của nó, giật mình vì dáng dấp đứa trẻ nhỏ lại cao như vậy rồi. Bả vai nó rộng rãi, cánh tay có lực, cho dù là mặc tây trang giá rẻ, bộ dạng cũng rất anh tuấn.

https://thuviensach.vn

Tôi đã sắp không nhớ nổi, đồ đần luôn núp sau mông tôi có hình dạng gì rồi.

Bữa tiệc vui, Trần Dạ uống quá nhiều. Nó say khướt níu lấy cổ áo Diệp Tư Viễn, chúng tôi cản cũng không cản được. .

Mặt của nó kìm nén đến đỏ bừng, đầu lưỡi đã lớn rồi, nó nói: "Diệp Tư Viễn! Anh! Nếu anh. . . còn dám khi dễ chị. . . chị em! Lão tử tuyệt. . . tuyệt đối không tha cho anh!" .

Đầu tôi đầy hắc tuyến, có bạn học trung học lặng lẽ hỏi tôi: "Aizz, Trần Kết, đây là tình địch của chồng cậu sao?" .

Tôi choáng: "Đây là em trai tôi!" .

Sau hôn lễ không bao lâu, Trần Dạ tham gia thi tốt nghiệp trung học. Khi điền bảng nguyện vọng, nó không có lựa chọn chỗ thành phố H của tôi và Diệp Tư Viễn, cũng không có lựa chọn thành phố quê nhà, mà là lựa chọn Nghiễm Châu xa xôi.

Nó chỉ một thân một mình ngồi xe lửa xuống nam, bắt đầu cuộc sống đại học của nó.

Lễ mừng năm mới năm thứ hai, tôi và Diệp Tư Viễn trở về thành phố P. Tôi nói với ba, tôi mang thai.

Ba rất vui mừng, tôi không ngờ, Trần Dạ càng hưng phấn hơn ba. Nó sờ sờ bụng còn nhỏ của tôi, mặt vui sướng: "Ha ha...! Em sắp làm cậu rồi!" .

Trước khi sắp sinh, Trần Dạ xin nghỉ chạy tới thành phố H từ Nghiễm Châu. Ngày nào nó cũng đợi ở bệnh viện, cho đến khi Linh Đang bình an sinh ra.

https://thuviensach.vn

Thân thể tôi không tốt, Tư Viễn sắp xếp cho tôi ở phòng bệnh tốt nhất, còn có chị dâu Nguyệt có kinh nghiệm phong phú, y tá vây quanh tôi cả ngày. Thật ra thì người trong nhà không cần làm cái gì, nhưng Trần Dạ vẫn theo tôi ở trong bệnh viện cả ngày.

Nó đặc biệt thích Tiểu Linh Đang, động một chút là ôm lên đi tới đi lui, thậm chí còn ôm đến trong hành lang đi mấy vòng.

Cũng có rất nhiều người cho rằng nó là ba đứa bé, rất kinh ngạc nói nó còn trẻ như vậy mà sao lại kết hôn sinh con rồi, còn nói Linh Đang lớn lên giống nó.

Tên nhóc thúi sướng đến phát rồ rồi, lại có thể không phản bác, trở lại liền giống như hiến vật quý nói cho tôi biết.

"Em giỏi rồi, mấy ngày nay anh rể em đều ăn dấm. Anh ấy không ôm được bé cưng đã rất buồn bực rồi, em còn cả ngày ôm Linh Đang đi ra bên ngoài." Thừa dịp Tư Viễn không có ở đây, tôi cảm thấy cần dạy cho Trần Dạ một khóa, "Đợi chút nữa anh rể em tới, em nhớ để bé cưng lên giường nhỏ. Em ôm hoài, bé cưng đã sắp không nhận ra ba rồi." .

Trần Dạ xì mũi coi thường: "Em chỉ là thấy anh rể không ôm được mới giúp anh ấy ôm, y tá ở nơi này, mẹ em, còn mẹ chồng chị nữa. Không thể luôn để đứa bé cho phụ nữ ôm, nhất là bé trai, phải để nó nghe mùi của đàn ông, muốn để cho nó biết vì sao gọi là đàn ông, nếu không sau này biến thành ẻo lả thì làm sao bây giờ?" .

Thật không biết sao nó lại ngụy biến được như thế.

Nghỉ hè kết thúc đại học năm hai, Trần Dạ tới thành phố H ở một tháng. Khi đó Linh Đang còn chưa có tròn một tuổi, tôi và mẹ chồng ở nhà trông bé cưng, sau khi trưng cầu ý kiến của Trần Dạ, để Tư Viễn an bài nó đi A. R. thực tập.

https://thuviensach.vn

Trần Dạ học máy tính, mặc dù không đúng chuyên ngành, nhưng cho nó vào ban tốt nhất công ty, dù sao vẫn có không ít chỗ ích lợi.

Trần Dạ bảo Diệp Tư Viễn không cần nói cho đồng nghiệp công ty nó là em vợ của anh, Diệp Tư Viễn đồng ý, vì vậy tên nhóc ngốc lại bắt đầu kiếp sống công nhân lao động đơn giản vào kỳ nghỉ hè của nó.

Trùng hợp A. R. muốn làm một buổi họp báo về sản phẩm mùa đông mới vào tháng tám, Trần Dạ rất ra sức đi hỗ trợ, thường xuyên làm thêm giờ đến đêm khuya mới về nhà.

Một buổi tối trước buổi họp báo, Tư Viễn đi tới xem hội trường một chuyến, tôi mang theo Linh Đang đi dò xét, tự nhiên cũng muốn xem một chút Trần Dạ đang làm gì?

Kết quả, tôi liền nhìn thấy nó bị mấy nữ nhân viên sai bảo làm một chút công việc dùng thể lực, leo lên leo xuống, treo cái này, trang trí cái đó, làm cho trên người bẩn hề hề, nhưng mà trên mặt lại là một nụ cười tự nhiên.

Tôi oán giận Diệp Tư Viễn: "Anh cứ nhìn họ khi dễ em của em như vậy sao!" .

Tư Viễn bật cười: "Khi dễ? Em cũng quá coi thường bản lãnh em trai em rồi, một lát em nhìn một chút rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì."

Tôi không hiểu, vừa núp vừa len lén quan sát mới phát hiện trong nửa giờ, có ba cô gái nhỏ xấu hổ đi bưng nước cho Trần Dạ, có hai cô gái nhỏ khác đi cùng đến gần Trần Dạ, còn làm bộ đưa khăn giấy lau mồ hôi cho nó. 囧 Quẫn nhất chính là, còn có một người đeo kính lịch sự đi làm quen với Trần Dạ.

Tôi híp mắt kính dò xét Trần Dạ cẩn thận, ở trong ấn tượng của tôi, nó vẫn là đứa bé thôi, sao vào lúc này lại biến thành một lam nhan họa thủy rồi hả?

https://thuviensach.vn

Sau khi hết bận về buổi họp báo, Trần Dạ không đi làm. Mỗi ngày nó ở nhà với tôi, chuyện thích làm nhất chính là chơi với Linh Đang.

Nó thích giơ Linh Đang lên thật cao, sau đó xoay vòng vòng. .

"Vèo vèo vèo, ngồi máy bay nha!" .

Linh Đang luôn hạnh phúc đến cười ha ha. .

Trước khi lên đường đến trường học, Trần Dạ hung hăng hôn lên mặt Linh Đang, nói: "Thực ngốc, lão tử chơi với cháu cả một kỳ nghỉ hè, sao vẫn không gọi cậu chứ!" .

Tôi im lặng, Linh Đang mới hơn mười tháng thôi mà.

Chỉ là nỗi tiếc nuối này ở mùa xuân năm sau liền bị lắp đầy bằng hạnh phúc. Vào lúc này, Tiểu Linh Đang đã biết đi rồi, còn có thể nói chút lời đơn giản. Trước khi về với ông bà, tôi liền dạy thằng bé gọi cậu, đến trước mặt Trần Dạ, tên nhóc rất hăng hái, lập tức liền"cậu cậu" kêu không ngừng. .

Trần Dạ sướng đến phát rồ, liền bế Linh Đang lên, "Hôn cậu đi!" Nó nói, Linh Đang cười ngây ngô hắc hắc, "Bẹp" một cái hôn lên mặt Trần Dạ, dính nước miếng đầy mặt nó.

Lúc tán gẫu, tôi hỏi Trần Dạ: "Đồ đần, hiện tại đẹp trai như vậy, có mê hoặc đầu óc cô gái nhỏ đến choáng váng không?"

Lỗ mũi nó hướng lên trời: "Ai mà thèm!" .

"Thôi đi cậu." Tôi cười ha ha, "Năm ngoái liền quyến rũ nhiều cô gái nhỏ ở trong công ty anh rể em như vậy, ở trong đại học thì sao hả? Chị của em cũng không phải là không có học qua đại học, dáng dấp như em vậy, đám con gái phía sau mông nên có một chuỗi dài đi."

https://thuviensach.vn

Nó dùng khóe mắt nhìn tôi: "Chị, năm đó chị chính là một trong đám con gái sau mông anh rể chứ gì?" .

"Cút á!" Tôi thẹn quá thành giận đánh nó, lại nghe được nó lẩm bẩm một câu.

"Nói gì đó?" Tôi hỏi.

Trần Dạ đỏ mặt, nói lớn tiếng: "Nói chị hung dữ, không có chút dịu dàng nào, không biết sao anh rể lại chịu được chị!"

Tôi cười hắc hắc mờ ám, thật ra thì tôi nghe rõ ràng, nó nói: "Theo đuổi một người đã phí sức như vậy, còn đâu một chuỗi chứ."

Có bát quái sao!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Lời Hứa

【 Trần Kết nói 】

Tháng năm năm đó, tôi và Diệp Tư Viễn cử hành hôn lễ. .

Đoàn phù dâu của tôi do Uyển Tâm là người đầu tiên kí tên trong tài liệu, có hai em gái họ bên họ nội chưa lập gia đình, còn có Tiểu Chương - đồng nghiệp trong công ty. Đoàn phù rể của Diệp Tư Viễn rất là cường đại, Diệp Tư Viêm, Lưu Nhất Phong, Phùng Khiếu Hải, Thẩm Tri, còn có em trai tôi, Trần Dạ.

Trước khi kết hôn, tôi nói nhỏ với Trần Dạ: "Dù sao em cũng được coi như là người nhà mẹ của chị, sao lại đi làm phù rể của người ta rồi, cái này không phải là ăn cây táo rào cây sung ư?"

Trần Dạ cười cười với tôi, nói: "Chị thật khờ, như vậy em liền có thể đi theo tới nhà chồng chị rồi, đến lúc đó cho bọn họ nhìn một chút, Trần Kết có một em trai làm chỗ dựa, để sau này bọn họ không dám khi dễ chị!" .

Giọng điệu của nó giống như vừa nói đùa vừa nói thật, tôi liền tùy nó.

Ngày hôn lễ ở thành phố P, quả nhiên Trần Dạ đi theo một đám phù rể chen vào trong cửa nhà, kêu lớn tiếng hơn ai hết, ném bao lì xì cũng nhiều hơn ai hết.

Diệp Tư Viêm nói với nó: "Ai ai ai! Gián điệp, nói cậu đó! Thì ra cậu chính là tới giúp lấy máu chúng ta sao!"

https://thuviensach.vn

Trần Dạ cười ha ha, nhưng tay lại không ngừng chút nào, nhét rất nhiều hồng bao nhỏ vào khung cửa, còn nói Uyển Tâm nhanh thu lấy.

Bởi vì nguyên nhân thân thể Diệp Tư Viễn, chúng tôi đều không làm rất nhiều phong tục rước dâu, ba và dì Mỹ cũng đã sớm đón nhận anh, vì vậy tất cả những bước phức tạp đều làm đơn giản, một giờ liền giải quyết cha mẹ vợ, Diệp Tư Viễn phải dẫn tôi đi tân phòng mà chúng tôi đã mua ở thành phố P rồi.

Lúc chuẩn bị ra cửa, ba có chút muốn nói lại thôi. Tôi hỏi ông sao vậy, ông không chịu nói. Vẫn là dì Mỹ kéo tôi qua một bên, nói cho tôi biết chuyện ba tôi rối rắm.

Thì ra là ở nơi này của chúng tôi, sau khi rước dâu lên xe hoa, chú rể cần phải ôm cô dâu đi qua. Trong nhà không có người ngoài, vài tập tục miễn được thì miễn, nhưng đi ra khỏi cửa nhà thì có rất nhiều hàng xóm láng giềng đang nhìn. Ba cảm giác để cho tôi tự mình đi xuống lầu lên xe hoa, sẽ có chút mất mặt.

Dì Mỹ nói: "Cũng chỉ là một phong tục, con đừng để ở trong lòng." .

Tôi nhìn Diệp Tư Viễn đứng đó không xa một chút, anh cũng đang nhìn tôi, tôi thu hồi tầm mắt hỏi dì Mỹ: "Có thể cõng không? Tư Viễn có thể cõng con." .

Dì Mỹ lặng lẽ lắc đầu: "Con mặc áo cưới, nó lại không cánh tay, hành lang hẹp như vậy, cõng lên va va chạm chạm là không dễ dàng, cũng khó coi." .

Tôi rũ mắt thở dài, nghĩ tới vậy coi như xong.

Đám dâu phụ, rể phụ đã ra khỏi cửa, tôi theo phía sau Diệp Tư Viễn, quay đầu lại liếc mắt nhìn ba và dì Mỹ, phát hiện ba lại đang khóc.

https://thuviensach.vn

Hốc mắt tôi lập tức đỏ, đúng lúc này, thân thể của tôi đột nhiên bay lên không trung, là bị người bế lên. Tôi giật mình, vội vàng ôm cổ của người nọ, ngẩng đầu lên nhìn, lại là Trần Dạ. .

Nó cũng đang cúi đầu nhìn tôi, nói: "Chị, cô dâu phải được chú rể ôm lên xe hoa, tương lai mới có thể hòa thuận vui vẻ. Em nói với anh rể rồi, em ôm giúp anh ấy. Tương lai của chị em, tuyệt đối là cực kỳ sung sướng." .

Tôi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Diệp Tư Viễn, anh đang mỉm cười với tôi, còn nhẹ gật gật đầu.

Rốt cuộc tôi không nhịn được khóc lên, ở trong ngực em trai thân yêu nhất của tôi

Trần Dạ một đường lau mặt tôi, trước khi tôi lên xe hoa thì nó cúi đầu nhìn vạt áo trước của âu phục, nói: "Tây trang này rất quý đó, phải hơn 500 đồng đấy, bị chị làm dính đầy nước mắt với nước mũi. Phụ nữ! Aizz. . ." .

Nói xong nó liền chạy, tôi ở trong xe nhìn bóng lưng của nó, giật mình vì dáng dấp đứa trẻ nhỏ lại cao như vậy rồi. Bả vai nó rộng rãi, cánh tay có lực, cho dù là mặc tây trang giá rẻ, bộ dạng cũng rất anh tuấn.

Tôi đã sắp không nhớ nổi, đồ đần luôn núp sau mông tôi có hình dạng gì rồi.

Bữa tiệc vui, Trần Dạ uống quá nhiều. Nó say khướt níu lấy cổ áo Diệp Tư Viễn, chúng tôi cản cũng không cản được. .

Mặt của nó kìm nén đến đỏ bừng, đầu lưỡi đã lớn rồi, nó nói: "Diệp Tư Viễn! Anh! Nếu anh. . . còn dám khi dễ chị. . . chị em! Lão tử tuyệt. . . tuyệt đối không tha cho anh!" .

Đầu tôi đầy hắc tuyến, có bạn học trung học lặng lẽ hỏi tôi: "Aizz, Trần Kết, đây là tình địch của chồng cậu sao?" .

https://thuviensach.vn

Tôi choáng: "Đây là em trai tôi!" .

Sau hôn lễ không bao lâu, Trần Dạ tham gia thi tốt nghiệp trung học. Khi điền bảng nguyện vọng, nó không có lựa chọn chỗ thành phố H của tôi và Diệp Tư Viễn, cũng không có lựa chọn thành phố quê nhà, mà là lựa chọn Nghiễm Châu xa xôi.

Nó chỉ một thân một mình ngồi xe lửa xuống nam, bắt đầu cuộc sống đại học của nó.

Lễ mừng năm mới năm thứ hai, tôi và Diệp Tư Viễn trở về thành phố P. Tôi nói với ba, tôi mang thai.

Ba rất vui mừng, tôi không ngờ, Trần Dạ càng hưng phấn hơn ba. Nó sờ sờ bụng còn nhỏ của tôi, mặt vui sướng: "Ha ha...! Em sắp làm cậu rồi!" .

Trước khi sắp sinh, Trần Dạ xin nghỉ chạy tới thành phố H từ Nghiễm Châu. Ngày nào nó cũng đợi ở bệnh viện, cho đến khi Linh Đang bình an sinh ra.

Thân thể tôi không tốt, Tư Viễn sắp xếp cho tôi ở phòng bệnh tốt nhất, còn có chị dâu Nguyệt có kinh nghiệm phong phú, y tá vây quanh tôi cả ngày. Thật ra thì người trong nhà không cần làm cái gì, nhưng Trần Dạ vẫn theo tôi ở trong bệnh viện cả ngày.

Nó đặc biệt thích Tiểu Linh Đang, động một chút là ôm lên đi tới đi lui, thậm chí còn ôm đến trong hành lang đi mấy vòng.

Cũng có rất nhiều người cho rằng nó là ba đứa bé, rất kinh ngạc nói nó còn trẻ như vậy mà sao lại kết hôn sinh con rồi, còn nói Linh Đang lớn lên giống nó.

Tên nhóc thúi sướng đến phát rồ rồi, lại có thể không phản bác, trở lại liền giống như hiến vật quý nói cho tôi biết.

https://thuviensach.vn

"Em giỏi rồi, mấy ngày nay anh rể em đều ăn dấm. Anh ấy không ôm được bé cưng đã rất buồn bực rồi, em còn cả ngày ôm Linh Đang đi ra bên ngoài." Thừa dịp Tư Viễn không có ở đây, tôi cảm thấy cần dạy cho Trần Dạ một khóa, "Đợi chút nữa anh rể em tới, em nhớ để bé cưng lên giường nhỏ. Em ôm hoài, bé cưng đã sắp không nhận ra ba rồi." .

Trần Dạ xì mũi coi thường: "Em chỉ là thấy anh rể không ôm được mới giúp anh ấy ôm, y tá ở nơi này, mẹ em, còn mẹ chồng chị nữa. Không thể luôn để đứa bé cho phụ nữ ôm, nhất là bé trai, phải để nó nghe mùi của đàn ông, muốn để cho nó biết vì sao gọi là đàn ông, nếu không sau này biến thành ẻo lả thì làm sao bây giờ?" .

Thật không biết sao nó lại ngụy biến được như thế.

Nghỉ hè kết thúc đại học năm hai, Trần Dạ tới thành phố H ở một tháng. Khi đó Linh Đang còn chưa có tròn một tuổi, tôi và mẹ chồng ở nhà trông bé cưng, sau khi trưng cầu ý kiến của Trần Dạ, để Tư Viễn an bài nó đi A. R. thực tập.

Trần Dạ học máy tính, mặc dù không đúng chuyên ngành, nhưng cho nó vào ban tốt nhất công ty, dù sao vẫn có không ít chỗ ích lợi.

Trần Dạ bảo Diệp Tư Viễn không cần nói cho đồng nghiệp công ty nó là em vợ của anh, Diệp Tư Viễn đồng ý, vì vậy tên nhóc ngốc lại bắt đầu kiếp sống công nhân lao động đơn giản vào kỳ nghỉ hè của nó.

Trùng hợp A. R. muốn làm một buổi họp báo về sản phẩm mùa đông mới vào tháng tám, Trần Dạ rất ra sức đi hỗ trợ, thường xuyên làm thêm giờ đến đêm khuya mới về nhà.

Một buổi tối trước buổi họp báo, Tư Viễn đi tới xem hội trường một chuyến, tôi mang theo Linh Đang đi dò xét, tự nhiên cũng muốn xem một chút Trần Dạ đang làm gì?

https://thuviensach.vn

Kết quả, tôi liền nhìn thấy nó bị mấy nữ nhân viên sai bảo làm một chút công việc dùng thể lực, leo lên leo xuống, treo cái này, trang trí cái đó, làm cho trên người bẩn hề hề, nhưng mà trên mặt lại là một nụ cười tự nhiên.

Tôi oán giận Diệp Tư Viễn: "Anh cứ nhìn họ khi dễ em của em như vậy sao!" .

Tư Viễn bật cười: "Khi dễ? Em cũng quá coi thường bản lãnh em trai em rồi, một lát em nhìn một chút rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì."

Tôi không hiểu, vừa núp vừa len lén quan sát mới phát hiện trong nửa giờ, có ba cô gái nhỏ xấu hổ đi bưng nước cho Trần Dạ, có hai cô gái nhỏ khác đi cùng đến gần Trần Dạ, còn làm bộ đưa khăn giấy lau mồ hôi cho nó. 囧 Quẫn nhất chính là, còn có một người đeo kính lịch sự đi làm quen với Trần Dạ.

Tôi híp mắt kính dò xét Trần Dạ cẩn thận, ở trong ấn tượng của tôi, nó vẫn là đứa bé thôi, sao vào lúc này lại biến thành một lam nhan họa thủy rồi hả?

Sau khi hết bận về buổi họp báo, Trần Dạ không đi làm. Mỗi ngày nó ở nhà với tôi, chuyện thích làm nhất chính là chơi với Linh Đang.

Nó thích giơ Linh Đang lên thật cao, sau đó xoay vòng vòng. .

"Vèo vèo vèo, ngồi máy bay nha!" .

Linh Đang luôn hạnh phúc đến cười ha ha. .

Trước khi lên đường đến trường học, Trần Dạ hung hăng hôn lên mặt Linh Đang, nói: "Thực ngốc, lão tử chơi với cháu cả một kỳ nghỉ hè, sao vẫn không gọi cậu chứ!" .

Tôi im lặng, Linh Đang mới hơn mười tháng thôi mà.

https://thuviensach.vn

Chỉ là nỗi tiếc nuối này ở mùa xuân năm sau liền bị lắp đầy bằng hạnh phúc. Vào lúc này, Tiểu Linh Đang đã biết đi rồi, còn có thể nói chút lời đơn giản. Trước khi về với ông bà, tôi liền dạy thằng bé gọi cậu, đến trước mặt Trần Dạ, tên nhóc rất hăng hái, lập tức liền"cậu cậu" kêu không ngừng.
.

Trần Dạ sướng đến phát rồ, liền bế Linh Đang lên, "Hôn cậu đi!" Nó nói, Linh Đang cười ngây ngô hắc hắc, "Bẹp" một cái hôn lên mặt Trần Dạ, dính nước miếng đầy mặt nó.

Lúc tán gẫu, tôi hỏi Trần Dạ: "Đồ đần, hiện tại đẹp trai như vậy, có mê hoặc đầu óc cô gái nhỏ đến choáng váng không?"

Lỗ mũi nó hướng lên trời: "Ai mà thèm!" .

"Thôi đi cậu." Tôi cười ha ha, "Năm ngoái liền quyến rũ nhiều cô gái nhỏ ở trong công ty anh rể em như vậy, ở trong đại học thì sao hả? Chị của em cũng không phải là không có học qua đại học, dáng dấp như em vậy, đám con gái phía sau mông nên có một chuỗi dài đi."

Nó dùng khóe mắt nhìn tôi: "Chị, năm đó chị chính là một trong đám con gái sau mông anh rể chứ gì?" .

"Cút á!" Tôi thẹn quá thành giận đánh nó, lại nghe được nó lẩm bẩm một câu.

"Nói gì đó?" Tôi hỏi.

Trần Dạ đỏ mặt, nói lớn tiếng: "Nói chị hung dữ, không có chút dịu dàng nào, không biết sao anh rể lại chịu được chị!"

Tôi cười hắc hắc mờ ám, thật ra thì tôi nghe rõ ràng, nó nói: "Theo đuổi một người đã phí sức như vậy, còn đâu một chuỗi chứ."

https://thuviensach.vn

Có bát quái sao!

https://thuviensach.vn

ÔM EM ĐI, DIỆP TƯ VIỄN

Hàm Yên

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Đáp án chính thức công bố vào một năm nghỉ hè.

Trần Dạ lại tới thành phố H ở, còn dẫn theo một cô gái.

Nó trực tiếp giới thiệu cho chúng tôi: "À, đây là Trần Kết chị anh, đây là Diệp Tư Viễn anh rể anh, đây là cháu ngoại anh Diệp Dĩ Đình, nhũ danh là Linh Đang. Chị, đây là học muội... của em, Trịnh Ngôn."

Vóc dáng Trịnh Ngôn rất cao, khẳng định hơn 170cm. Cô có một mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, màu da hơi sẫm, mặt mày có chút lõm xuống, đôi môi thật dày, diện mạo điển hình của người Lĩnh Nam, nhìn vào mắt thì không tính là rất đẹp, nhưng phong cách dịu dàng điềm tĩnh, rất có ý vị. Tôi cũng gật đầu mỉm cười, làm bộ dạng như trưởng bối hiền lành, nói: "Tiểu Ngôn, rất hân hạnh được biết em."

Lúc này Linh Đang náo loạn một chút, nói lớn tiếng: "Chào mợ!"

Mọi người lặng yên. .

Trần Dạ ôm lấy Linh Đang cười khúc khích: "Cháu ngoại cưng, bây giờ gọi mợ hơi sớm, phải gọi dì, chờ sau này nhất định để cháu gọi mợ, ngoan ha." .

Buổi tối, tôi tiếp tục làm xong nhiệm vụ của người chị, an bài gian phòng cho hai đứa. Trịnh Ngôn ngủ phòng khách, Trần Dạ ngủ ghế sa lon trong phòng khách.

https://thuviensach.vn

Trần Dạ cũng tiếp tục nghiêm túc làm học trưởng tốt, nó nói ngủ ngon với Trịnh Ngôn, sau đó đưa cô vào gian phòng.

Lúc nửa đêm tôi khát nước, mới vừa đi tới cửa phòng khách liền nghe tiếng vang khóa cửa. Tôi đứng bất động, chỉ thấy Trần Dạ mặc áo sát nách và quần lót lộn xộn đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy tôi, nó liền ngây người. Trời tối đen, nhưng tôi thậm chí có thể nhìn thấy tên nhóc thúi đó đỏ hết cả mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, tập thể phá rách.

Tôi dứt khoát lôi kéo Trần Dạ tới sân phơi nói chuyện phiếm, tôi ném cho nó một lon bia ướp lạnh, mình thì cầm một hộp sữa chua.

Trần Dạ nói cho tôi biết, Trịnh Ngôn là người Nghiễm Châu, nhỏ hơn nó một khóa, hai người ở chung một chỗ mới nửa năm. .

Tôi nói: "Chị vốn cho là em thích loại hình như chị, vóc người nhỏ, da trắng, đặc biệt xinh đẹp. Kết quả sao em lại tìm một người hoàn toàn ngược lại với chị?" .

Nó không vui: "Vóc người Ngôn Ngôn cao, da không trắng, nhưng cô ấy không xấu xí mà!" .

Tôi cười to: "Nói giỡn thôi, em còn tưởng là thật sao." .

Trần Dạ buồn bực trong lòng, uống bia nói: "Vốn em cũng cho là em thích cô gái như chị, trong lúc học sơ trung và cao trung em cũng cảm thấy cô gái như thế mới xinh đẹp, nhưng sau khi biết Ngôn Ngôn, em mới biết, những thứ tiêu chuẩn kia đều là cái rắm!" Vốn tôi muốn để Trần Dạ tốt nghiệp chính quy xong sẽ ra nước ngoài học, dù sao hiện tại có điều kiện kinh tế, thành tích của nó lại tốt, con trai từng trải nhiều, học thêm một chút chắc chắn sẽ không sai.

https://thuviensach.vn

Nhưng hiện tại nó có bạn gái. . . tôi cũng không quẹo cua trong lòng, trực tiếp hỏi nó: "Khai giảng đại học năm tư, em từng cân nhắc muốn học nghiên cứu hay là ra nước ngoài chưa?" .

Trần Dạ cúi đầu suy nghĩ một chút, trả lời: "Em muốn trực tiếp làm việc." .

Tôi cau mày: "Hiện tại không thể so với trước kia, trình độ học vấn chính quy thật không có sức cạnh tranh gì đâu." .

Trần Dạ nói: "Em biết rõ, chẳng qua em thật không có tính toán ra nước ngoài. Nếu như học nghiên cứu, em cũng muốn ở lại Nghiễm Châu, thật ra thì em thật sự nghĩ muốn đi làm, làm trò chơi. Hiện tại game online là ngành nghề mới, em thật sự cảm thấy hứng thú, cảm thấy có thể làm tốt. Hơn nữa, em đã liên hệ với mấy công ty ở Nghiễm Châu rồi." .

Dưới ánh trăng, em trai của tôi nghiêng đầu nhìn tôi, nó cởi áo lớn trên người, chỉ mặc một quần cộc lớn ở phía dưới, nét mặt rõ ràng, mày kiếm mắt sáng, có tất cả đặc điểm mà chàng trai 22 tuổi nên có, trẻ tuổi, tự tin, lạc quan lại cố chấp. Tôi chỉ chỉ trong nhà, nói: "Em mới bây lớn, Nghiễm Châu Nghiễm Châu, giống như đã chắc chắn rồi vậy." .

Nó nhíu mày: "Chị không biết xấu hổ mà nói em! Không phải chị 18 tuổi liền bị anh rể ăn sạch sành sanh sao!" .

Tôi thật sự nói không lại nó.

"Vậy ba và dì Mỹ thì phải làm sao đây?" Tôi hỏi, "Chị ở nơi này, em lại đi Nghiễm Châu. Vậy không phải quê nhà chỉ còn dư hai người già bọn họ à." .

"Chị không cần lo lắng!" Trần Dạ nghiêm túc nói, "Chỉ là cảm thấy ba lớn tuổi, em mới không muốn ra nước ngoài. Sau khi tốt nghiệp, em muốn

https://thuviensach.vn

định cư với Tiểu Ngôn ở Nghiễm Châu, sau đó đón ba mẹ đến. Nghiễm Châu cách nơi này của chị cũng gần hơn quê nhà."

Tôi gật đầu: "Ý tưởng không tệ, chị và Tư Viễn ở chỗ này cũng mua nhà cho bọn họ rồi. Bọn họ cũng có thể tới nơi này ở, chị chỉ sợ bọn họ ở không quen."

Trần Dạ than thở: "Thật sự là thành phố quê nhà quá nhỏ, rất khó phát triển." .

Tôi vỗ đầu của nó: "Ít sạo đi! Là bởi vì quê nhà không có Ngôn Ngôn của em chứ gì!" .

Nó ngẩng đầu nhìn tôi, cười đến miệng không khép lại được.

Mấy ngày kế tiếp, Trần Dạ liền mang theo Trịnh Ngôn đi chơi khắp nơi, có lúc còn mang Linh Đang đi ra ngoài.

Nó đặc biệt thích gác Linh Đang ở trên cổ rồi đi bộ. Linh Đang rất thích cậu, mỗi lần đều chơi đến đầu đầy mồ hôi, trở lại mà vẫn chưa thỏa mãn.

Trần Dạ còn mang Linh Đang đi bơi lội, chơi bóng. Một kỳ nghỉ hè, Diệp Linh Đang vốn mập mập trắng trắng, lại bị phơi thành một cục than đen nhỏ. .

Tôi nói giỡn hỏi Diệp Tư Viễn: "Ông xã, Linh Đang chơi với Tiểu Dạ cả ngày như vậy, anh có ghen không?"

Tư Viễn lắc đầu, nói: "Sao có được. Anh bận rộn công việc, bình thường thời gian ở cùng Linh Đang cũng không nhiều. Hơn nữa thân thể anh cũng không tiện, cho dù ở cùng với Linh Đang, có rất nhiều trò chơi cũng không thể chơi chung với nó được." .

https://thuviensach.vn

Anh nhìn ba người vui vẻ chạy tới chạy lui chơi đĩa bay ở dưới bóng cây xa xa, nói, "Linh Đang đúng là phải chung đụng nhiều với phái nam trưởng thành kiện toàn, chuyện này rất quan trọng với sự trưởng thành của nó. Cho nên, anh nên cảm tạ Trần Dạ mới đúng." . Một năm sau, Trần Dạ tốt nghiệp đại học. Nó không có thi nghiên cứu, trực tiếp đi làm, vào một công ty game online có quy mô lớn.

Cơ hội chúng tôi gặp mặt ít đi rất nhiều, trong một năm, chỉ có mùa xuân về nhà mới có thể gặp mặt nó.

Mặc dù gặp mặt ít, nhưng quan hệ của tôi và nó không có bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại càng trở nên thân thiết. .

Em trai của tôi đã trút đi hơi thở học sinh ngây ngô, trở nên thành thục, ung dung. Nó không hề mặc áo bông vận động rộng thùng thình nữa, mà là lựa chọn một áo khoác ngoài đen ngắn cắt xén vừa người. Cả người có vẻ cao lớn rắn rỏi, tràn đầy khí khái anh hùng. Tôi còn nhớ lúc tôi kết hôn, dáng vẻ lần đầu tiên mặc tây trang của tên nhóc ngốc 19 tuổi này, mặc dù rất tuấn tú, nhưng luôn không khỏi có chút cảm giác trẻ con làm ra vẻ thành thục.

Nhưng mà bây giờ, sẽ không còn như vậy nữa rồi.

Nó vẫn rất ưa thích Linh Đang, có nó ở đây, Linh Đang hoàn toàn không cần tôi và Diệp Tư Viễn quản.

Tôi cười nó: "Thích trẻ con như vậy, liền nhanh chóng kết hôn sinh một đứa đi." .

Nó cười khổ, không có tiếp lời.

Trần Dạ làm như cam kết của nó, ở lại Nghiễm Châu, Trịnh Ngôn lại thi đậu nghiên cứu sinh một trường dại học ở Thành Đô. Trần Dạ và cô, đã yêu xa nửa năm rồi.

https://thuviensach.vn

Thời gian sau, tôi và Trần Dạ gọi điện thoại, tán gẫu QQ, nó luôn là tốt khoe xấu che. Tôi hỏi dì Mỹ, mới biết nó và Trịnh Ngôn chia chia hợp hợp, dây dưa hồi lâu.

Ngược luyến tình thâm, yêu nhau giết nhau, sự khốc liệt cụ thể của quá trình, tôi cũng không muốn nói nhiều.

Diệp Tư Viễn nói với tôi: "Em xem, anh đã nói rồi, thời gian và không gian đúng là khảo nghiệm lớn nhất của tình cảm."

Tôi khinh thường: "Đó là em trai của em, em của em giống như em, nhận đúng người thì sẽ đi đến cuối con đường. Chỉ ba năm mà thôi, tính là cái gì!" .

Diệp Tư Viễn nhìn tôi thật sâu, không nói chuyện nữa.

Trần Dạ không để cho tôi thất vọng, vào năm nó 27 tuổi, tôi nhận được thiệp mừng của nó.

Lúc này, đứa bé thứ hai của tôi và Tư Viễn ra đời mới mười tháng.

Chúng tôi đi Nghiễm Châu tham gia hôn lễ của Trần Dạ. Nó mặc một thân tây trang màu trắng, cao lớn anh tuấn như hoàng tử. Trịnh Ngôn mặc một bộ áo cưới màu trắng kéo đất đứng bình tĩnh ở bên cạnh nó, hai người xinh đẹp giống như bức tranh.

Linh Đang và một cô gái nhỏ là thân thích của nhà Trịnh Ngôn phụng mệnh làm hoa đồng. Nó đang cầm đuôi áo cưới thật dài của Trịnh Ngôn đi qua thảm đỏ, còn nghịch ngợm nghiêng đầu làm mặt quỷ với tôi và Tư Viễn.

Thời điểm tuyên thệ, tôi ôm tiểu Dĩ Huyên nhìn lên sân khấu. Trần Dạ và Trịnh Ngôn cầm tay, nói với nhau: "Anh nguyện ý, anh yêu em."

https://thuviensach.vn

Tôi đột nhiên hung hăng khóc, Tư Viễn nói: "Đến, vùi mặt tới trước ngực anh, đừng để người ta nhìn thấy."

Tôi nhớ đến rất nhiều rất nhiều năm trước, luôn có một đứa bé đi theo sau mông tôi, vóc dáng nó rất nhỏ, giọng nói vẫn không thay đổi, nó rất nghịch ngợm om sòm, luôn nói: "Chị, chị, chị học đại học cũng không thể tìm bạn trai đâu!" . Nó nói: "Chị, chị phải chờ em lớn lên!" .

Nó nói: "Chị, chị là người rất tốt rất tốt, bạn trai của chị nhất định phải đủ tốt, em mới chịu đồng ý!"

Trần Dạ - em trai của tôi, đã trưởng thành. .

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Mục lục
Chương 1: Bạn Học, Xin Hãy Giúp Đỡ!
Chương 2: Đây Là Bạn Trai Tôi
Chương 3: Người Em Thích Là Như Thế Này Đấy!
Chương 4: Em Đút Cơm Cho Anh Ăn Nhé!
Chương 5: Tôi Và Mọi Người Không Giống Nhau
Chương 6: Em Chỉ Thương Hại Tôi
Chương 7: Em Thích Anh
Chương 8: Người Thích Nói Lời Xin Lỗi Nhất
Chương 9: Chúng Ta Cứ Quyết Định Như Thế Đi
Chương 10: Bởi Vì Anh
Chương 11: Tiểu Kết, Anh Sẽ Đau Lòng
Chương 12: Anh Không Thấy Rằng, Trăng Đêm Nay Rất Tròn Sao?
Chương 13: Em Không Cần Hạnh Phúc Hơn Anh
Chương 14: Anh Muốn Đánh Chết Hắn, Em Có Tin Không?
Chương 15: Làm Chuyện Anh Muốn Làm
Chương 16: Anh Cảm Thấy Mình Thật Sự May Mắn Mới Quen Được Em
Chương 17: Diệp Tư Viễn, Cùng Leo Núi Nào!
Chương 18: Tiểu Kết À! Em Là Một Cô Gái Tốt!
Chương 19: Anh Đã Làm Được!
Chương 20: Tối Nay Chú Ý An Toàn Nhé!
Chương 21: Nhưng Anh Là Chính Anh, So I Believe
Chương 22: Em Đã Chuẩn Bị Sẵn Sàng! (H)
Chương 23: Đi Ngắm Bình Minh Thôi!
Chương 24: Chỉ Là Anh Lại Nhớ Em (H)
Chương 25: Tiểu Kết, Anh Muốn (H)
Chương 26: Hai Chúng Ta Sẽ Ở Chung Sao?
Chương 27: Anh Đã Rất Chắc Chắn

https://thuviensach.vn

Chương 28: Tư Viễn, Em Rất Nhớ Anh (H)
Chương 29: Em Sẽ Luôn Ở Bên Anh
Chương 30: Đánh Cược Đi!
Chương 31: Anh Thật Sự Muốn Ôm Lấy Em
Chương 32: Anh Không Tin Em Sao?
Chương 33: Ai Sợ Ai
Chương 34: Tư Viễn, Xin Lỗi Anh!
Chương 35: Hoan Nghênh Về Nhà!
Chương 36: Em Muốn Anh Cùng Chúng Em Chơi Đùa
Chương 37: Không Thể Rời Bỏ
Chương 38: Tin Tưởng Anh!
Chương 39: Em Sẽ Không Rời Xa Anh
Chương 40: Dũng Khí Và Sức Mạnh
Chương 41: Người Chồng Tốt Và Kẻ Háo Sắc
Chương 42: Không Biết Lộ Trình
Chương 43: Chào Mừng Đến Với Thành Phố D
Chương 44: Nó Là Của Anh
Chương 45: Anh Nuôi Em
Chương 46: Yêu Cầu Quá Đáng
Chương 47: Anh Tốt Chỗ Nào?
Chương 48: Liên Hoan Đêm Nguyên Tiêu
Chương 49: Trừng Phạt Việc Ăn Nói Lung Tung
Chương 50: Thế Giới Trước Đây.
Chương 51: Tiên Hoa! Anh Lại Đỏ Mặt
Chương 52: Khu Vui Chơi Của Tiểu Kết
Chương 53: Anh Ấy Có Thể Chăm Sóc Mình.
Chương 54: Nói Em Nghe.
Chương 55: Chim Bay Cùng Đường
Chương 56: Chuyện Thứ Nhất!
Chương 57: Củ Khoai Lang Phỏng Tay.
Chương 58: Đừng Có Nói Cầu Lông Gì Đó Với Anh.
Chương 59: Anh Đã Cho Em Cơ Hội

https://thuviensach.vn

Chương 60: Tiểu Kết, Đã Xảy Ra Chuyện!
Chương 61: Càng Cách Càng Xa.
Chương 62: Anh Tới Đón Em Về Nhà.
Chương 63: Em Thật Muốn Biết Sao?
Chương 64: Sweet Heart For¬Ev¬Er
Chương 65: Anh Muốn Tới Chỗ Em.
Chương 66: Đã Chuẩn Bị Tốt Rồi Sao.
Chương 67: Anh Tư Viễn, Anh Dùng Bữa
Chương 68: Tôi Sẽ Không Hối Hận
Chương 69: Anh Nhất Định Phải Trở Lại.
Chương 70: Cửa Xoay.
Chương 71: Chuyện Thứ Hai!
Chương 72: Tôi Biết Ngay, Anh Không Muốn Bỏ Lại Tôi.
Chương 73: Cho Anh Nhìn Em.
Chương 74: Tương Lai?
Chương 75: Đi Italy Tiên Sư Mày!
Chương 76: Dù Sao, Trời Vẫn Đầy Mây
Chương 77: Tại Sao Hắn!
Chương 78: Toàn Thế Giới, Chỉ Có Em (Anh).
Chương 79: Cuối Cùng Là Anh Muốn Làm Gì?
Chương 80: Những Năm Kia.
Chương 81: Hình Xăm
Chương 82: That Place In Your Hear
Chương 83: Anh Đang Bồi Thường Sao?
Chương 84: Nếu Như
Chương 85: Chỉ Vì Em
Chương 86: Nút Thắt Trong Lòng
Chương 87: Hộp Bảo Bối Của Diệp Tư Viễn
Chương 88: Chuyện Thứ Ba!
Chương 89: Diệp Tư Viễn, Tạm Biệt.
Chương 90: Anh Xác Định.
Chương 91: Hồi Cuối (Phần 1)

https://thuviensach.vn

Chương 92: Hồi Cuối (Phần 2)
Chương 93: Ngoại Truyện 1: Valen¬Tine’S Day (Thượng).
Chương 94: Valen¬Tine’S Day(Hạ)
Chương 95: Ngoại Truyện 2: Không Đề Phòng (Phần 1)
Chương 96: Không Đề Phòng (Phần 2)
Chương 97: Không Đề Phòng (Phần 3)
Chương 98: Hắc! Tiểu Bối! (1)
Chương 99: Hắc! Tiểu Bối! (2)
Chương 100: Hắc! Tiểu Bối! (3)
Chương 101: 【 Tư Viễn Nói 】
Chương 102: Ngoại Truyện 4: Ghép Hình
Chương 103: Ngoại Truyện 5: Anh Và Em Cùng Xem Đá Bóng.
Chương 104: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (1)
Chương 105: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2)
Chương 106: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (2) Tiếp
Chương 107: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (3)
Chương 108: Ba Là Người Tốt Nhất Trên Thế Giới (Hết)
Chương 109: Ngoại Truyện 7: 100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Vợ Chồng. (1)
Chương 110+100 Câu Hỏi Về Sự Hòa Hợp Giữa Bà Xã Ông Xã. (2)
Chương 111: Ánh Trăng Sáng (1)
Chương 112: Ánh Trăng Sáng (2)
Chương 113: Ánh Trăng Sáng (3)
Chương 114: Ánh Trăng Sáng (Hết)
Chương 115: Lễ Mừng Năm Mới (1)
Chương 116: Lễ Mừng Năm Mới (2)
Chương 117: Lễ Mừng Năm Mới (3)
Chương 118: Lễ Mừng Năm Mới (Hết)
Chương 119: Lời Hứa
Chương 120

https://thuviensach.vn